

ТЪМНИ СЪЗАКЛЯТИЯ

• книга втора •

ДОВЕЛШТЕЛ НА СЕНЪИТЕ

Касандра Клеър

КАСАНДРА КЛЕЪР ПОВЕЛИТЕЛ НА СЕНКИТЕ

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Животът на ловците на сенки е воден от дълга. Ограничаван от честта. Думата на ловците на сенки е ненарушимо обещание и няма по-свят обет от онзи, който свързва парабатаите — воители партньори, заклели се да се бият един до друг, да умрат един до друг, но не и да се влюбят един в друг.

Ема Карстерс научава, че любовта, която споделя с Джулиън Блекторн, е не просто забранена — тя може да унищожи и двамата им. Знае, че трябва да стои далече от него. Но как да го направи, когато врагове заплашват семейство Блекторн от всички страни?

Единствената им надежда е Черната книга, която съдържа ужасяващо могъщи магии. Всички я искат, но единствено семейство Блекторн могат да я намерят. Подтиквани от тъмна сделка с кралицата на феите, Ема, нейната най-добра приятелка Кристина, както и Марк и Джулиън Блекторн отиват в Дворовете на феите, където искрящи веселия крият кървава опасност.

Междувременно, нарастващото напрежение между ловци на сенки и долноземци е довело до появата на Кохортата — група нефилими екстремисти, борещи се за регистрирането на долноземците и „неподходящите“ нефилими. И са готови да сторят всичко по силите си, за да извадят тайните на Джулиън наяве и да сложат ръка на Института в Лос Анджелис.

Когато долноземците се обръщат срещу Клейва, се надига нова заплаха в лицето на Повелителя на сенките — краля на тъмните феи, който изпраца най-страховитите си воители, за да избият онези, в чиито вени тече кръвта на семейство Блекторн, и да се доберат до Черната книга. Докато опасността става все по-голяма, Джулиън измисля рискован план, който разчита на помощта на непредсказуем враг. Ала успехът може би идва с цена, която той и Ема не могат да си представят. Цена, носеща кървава разплата, която ще засегне всички и всичко, което обичат.

На Джим Хил

Аз казах: Болка и тъга.

*Той каза: Остани с тях. Раната е
мястото, през което Светлината прониква в
теб.*

РУМИ

ПЪРВА ЧАСТ

СТРАНАТА НА СЪНИЩАТА

По стръмен и самотен път, де
злите ангели летят
и в здрачини Кумирът Нощ
издига трон на черна мощ —
дойдох аз тук във таз земя —
от Туле — края на света —
от онзи край, де Сън витай, и
сред мъгли забулен дреме —
вън от Пространство — вън от
Време.

Там дремят страшни бездни —
долини — пещери;
текат реки безбрежни в
титанските гори,
чиито странни форми очите не
разкриват,
затуй че с капки тъмни
мъглите ги обливат;
там планини издигат високо
мощен стан,
готови пак да рухнат сред
някой океан;
морета там изригват с гнева
на вечни бури
вълни — и с тях достигат
горящите лазури;
там езера, в които спят
паднали звезди,

разстилат морно-мъртви,
заглъхнали води —
води тъй морно-мъртви и тъй
безмълвно ледни —
под сняг, над тях посипан от
лилите бледни.
Но там, до езерата с погребани
звезди,
които в скръб разстилат
заглъхнали води —
води безмълвни — морни — и
мъртви — и вледени
в снега на лилиите, от вечен сън
обвени —
до планините тъмни — и там,
до бистри вир,
що ромоли тъй глухо и ромоли
безспир —
до мрачните дъбрави — до
черните блата,
де гущери и змии изскачат през
нощта
до върха, де живеят в обител
над скали
вещиците зли!
До всеки кът и ъгъл, магесан и
потаен,
там пътникът ще срещне на
всяка стъпка, смаян,
рой спомени от дните в
живота неживян —
видения въздушни, обвити в бял
саван,
които тръпнат — стенат из
вечен път към Заник
и мълком отминават учудения
странник —

видения — другари, които по-
преди
оттук — Небето грабна,
Земята похити.

Но за духа — измъчен из мрака
да блуждай —
и за сърцето морно, преситено
да страда,
там е целебен край! —
И рай! — И Елдорадо!

Но пътникът щом дойде във
таз страна — той сам,
той сам не смей открито да
гледа всичко там;
и нейните вълшебства е слаб да
различи:
навеките те са скрити за
тленните очи!
Че властно техни Цар им
навеките заповеда
да не повдигат нивга ни клепка,
ни чело!
И затова душата измъчена ги
гледа
там винаги през тъмно,
опушено стъкло...

По стръмен и самотен път,
де злите ангели летят
и в здрачини Кумирът Ноц
издига трон на черна мощ —
дойдох аз в родните места
от Туле — края на света.

Едгар
Алън По,
„Страната на
сънищата“^[1]

1

ЗАГЛЪХНАЛИ ВОДИ

Кит едва наскоро бе научил какво е млат, а сега над главата му висеше цяла полица с такива — лъскави, с остри шипове и смъртоносни.

Никога не бе виждал нищо подобно на стаята с оръжия в Лосанджелеския институт. Стените и подовите бяха от сребристой гранит, гранитни островчета се издигаха из цялото помещение, придавайки му вид на оръжейна експозиция в музей. Имаше тояги и боздугани, находчиво изработени бастуни, огърлици, ботуши и подплатени якета, които скриваха тънки, плоски остриета, предназначени за пронизване или хвърляне. Утринни звезди, покрити с ужасяващи шипове, и арбалети от всякакви видове и с всевъзможни размери.

Гранитните острови бяха отрупани с купчинки лъскави инструменти, изработени от адамас, подобния на кварц материал, който ловците на сенки добиваха от земята и който единствено те знаеха как да превърнат в мечове, ножове и стилита. Най-интересна за Кит беше полицата с камите.

Не че изгаряше от желание да се научи да използва кама — нищо повече от общия интерес, който, предполагаше, повечето тийнейджъри проявяват към смъртоносните оръжия, но дори и така би предпочел да му дадат картечница или огнехвъргачка. Само че камите бяха същински произведения на изкуството, дръжките им — инкрустирани със злато и сребро, и скъпоценни камъни: сини сапфири, алени рубини, искрящи плетеници от тръни, гравирани с платина и черни диаманти.

Кит се сецаше за поне трима души от Пазара на сенките, които биха ги купили от него, без да задават никакви въпроси.

Може би дори четирима.

Съблече дънковото яке, което носеше (не беше сигурен точно на кого от семейство Блекторн беше принадлежало някога — на сутринта, след като дойде в Института, се беше събудил и бе открил току-що

изпрана купчина дрехи в долната част на леглото си), и облече едно от подплатените якета. Докато го правеше, зърна отражението си в огледалото в другия край на стаята: рошава руса коса, последната избеляваща синина върху бледата му кожа. Разкопча вътрешния джоб на якето и се залови да го пълни с камии в ножници, избирайки онези, които имаха най-красиво изработени дръжки.

Вратата на оръжейната се отвори. Кит пусна камата, която държеше, обратно на полицата и се обърна рязко. Мислеше, че се е измъкнал от стаята си, без да го забележат, но ако беше научил нещо по време на краткия си престой в Института, то бе, че Джулиън Блекторн забелязва всичко, а братята и сестрите му почти не му отстъпваха в това отношение.

Само че не беше Джулиън. Беше млад мъж, когото Кит виждаше за първи път, макар че у него имаше нещо познато. Беше висок, с разчорлена руса коса и тяло на ловец на сенки — широки рамене и мускулести ръце, а черните линии на руническите Знаци, с които нефилимите се предпазваха, се подаваха изпод яката и ръкавите на тениската му.

Очите му имаха необикновен тъмnozлатен цвят. Носеше тежък сребърен пръстен, както правеха мнозина ловци на сенки. Той повдигна вежди срещу Кит.

— Падаш си по оръжията, а? — попита той.

— Бива си ги. — Кит направи крачка назад, към една от масите, надявайки се камите във вътрешния му джоб да не издрънчат.

Мъжът се приближи до полицата, където Кит беше ровичкал, и взе камата, която той беше пуснал току-що.

— Добър избор. Виждаш ли надписа върху дръжката?

Не, не можеше да каже, че го вижда.

— Направена е от потомците на Уелайнд Ковача, изработил Дюрендал и Кортана. — Мъжът завъртя камата между пръстите си, преди да я върне обратно на мястото ѝ. — Не може да се мери с Кортана, но камии като тази винаги се връщат в ръката ти, след като ги хвърлиш. Доста удобно.

Кит се прокашля.

— Сигурно е страшно скъпа.

— Съмнявам се, че семейство Блекторн възнамеряват да я продадат — отвърна сухо мъжът. — Аз съм Джейс, между другото.

Джейс Херондейл.

Направи пауза, сякаш очакваше реакция. Реакция, каквато Кит бе твърдо решен да не му даде. О, да, чувал бе името Херондейл. То като че ли бе единствената дума, която бе чувал през последните две седмици. Това обаче не означаваше, че иска да даде на този мъж — на Джейс — удовлетворението, което той очевидно очакваше.

Мълчанието на Кит като че ли изобщо не впечатли Джейс.

— А ти си Кристофър Херондейл.

— Откъде знаеш? — Кит нарочно говореше с равен, безстрастен глас. Ненавиждаше името Херондейл. Ненавиждаше самата дума.

— Семейната прилика — заяви Джейс. — Приличаме си. Всъщност приличаш на доста от портретите на най-различни Херондейловци, които съм виждал. — Той замълча за миг. — Освен това Ема ми изпрати твоя снимка на телефона.

Ема. Ема Карстерс беше спасила живота на Кит. Оттогава почти не бяха говорили... но разбира се, след смъртта на Малкълм Фейд, върховен магьосник на Лос Анджелис, всичко бе в хаос. Той не беше приоритет за никого от тях, пък и имаше чувството, че тя гледа на него като на малко дете.

— Окей. Аз съм Кит Херондейл. Всички непрекъснато ми го повтарят, но то не означава нищо за мен. — Кит стисна челюст. — Аз съм Рук. Кит Рук.

— Знам какво ти е казал баща ти. Ала ти си Херондейл. И това означава нещо.

— Какво? Какво означава? — попита Кит.

Джейс се облегна на стената, точно под една колекция двуостри шотландски мечове. Кит се надяваше някой от тях да му падне на главата.

— Разбирам, че знаеш за ловците на сенки. Мнозина хора знаят, особено долноземците и мунданите, надарени със Зрението. И именно за такъв си се смятал, нали?

— Никога не съм се смятал за *мундан* — отсече Кит. *Ловците на сенки* наистина ли не разбираха как звучи, когато използват тази дума?

Джейс обаче не му обърна внимание.

— Обществото и историята на нефилимите... това не са неща, за които онези, които не са ловци на сенки, знаят много. Светът на нефилимите се състои от родове, всеки от които си има име, което им е

много скъпо. Всеки род притежава история, която се предава от поколение на поколение. През целия си живот носим славата и товара на името си, доброто и лошото, което предшествениците ни са извършили. Опитваме се да бъдем достойни за името си, така че онези, които дойдат след нас, да носят по-лек товар. — Той скръсти ръце на гърдите си. Китките му бяха покрити със Знаци; върху opakото на лявата му длан имаше един, който приличаше на отворено око. Кит бе забелязал, че май всички ловци на сенки имат такъв. — Сред нефилимите фамилията ти е пропита с дълбоко значение. Родът Херондейл от поколения насам играе важна роля в историята на ловците на сенки. Не са останали много от нас... всъщност всички мислеха, че аз съм последният. Единствено Джем и Теса вярваха, че *ти* съществуваши. Дълго време те търсиха.

Джем и Теса. Заедно с Ема, те бяха помогнали на Кит да се спаси от демоните, убили баща му. А после му бяха разказали история — историята на един Херондейл, който предал приятелите си и избягал, започвайки нов живот далеч от нефилимите и поставяйки началото на нов род.

— Чувал съм за Тобаяс Херондейл — заяви Кит. — Значи съм потомък на истински страхливец.

— Никой не е съвършен — отвърна Джейс. — Не всеки член на семейството ти ще бъде страхотен. Ала когато отново видиш Теса, а ти ще я видиш, накарай я да ти разкаже за Уил Херондейл. И за Джеймс Херондейл. Както и за мен, разбира се — добави той скромно. — Като за ловец на сенки аз съм голяма работа. Не че искам да те сплаша.

— Не се чувствам уплашен — увери го Кит, чудейки се сериозно ли му ги говореше такива Джейс. В очите му имаше пламъче, което издаваше, че може би не всичко, което казва, трябва да бъде вземано на сериозно, но бе трудно да е сигурен човек. — Мисля, че бих искал да остана сам.

— Знам, че не е лесно да преглътнеш всичко това. — Джейс протегна ръка, за да го потупа по гърба. — Ала с Клеъри сме насреща винаги когато имаш нужда...

Потупването по гърба размести една от камите в джоба на Кит и тя тупна с дрънчене на земята, проблясвайки върху гранитния под като укоризнено око.

— Е, добре — заяви Джейс във възцарилата се тишина. — Значи крадеш оръжия.

Наясно, че е безсмислено да отрича нещо толкова очевидно, Кит не каза нищо.

— Окей, виж, знам, че баща ти е бил мошеник, но сега ти си ловец на сенки и... я, чакай, какво още има в това яке? — Джейс направи нещо сложно с левия си крак, от което камата политна във въздуха, а рубините на дръжката ѝ разпръснаха светлината, и я улови ловко. — Свали го.

Кит мълчаливо съблече якето и го метна на масата. Джейс го разгърна и отвори вътрешния джоб. След това и двамата се загледаха безмълвно в блещукащите остриета и скъпоценни камъни.

— И така — заяви Джейс. — Да разбирам, че възнамеряваше да избягаш?

— И защо да оставам? — избухна Кит. Знаеше, че не бива да го прави, но то беше по-силно от него, повече, отколкото можеше да понесе: загубата на баща му, ненавистта му към Института, самодоволството на нефилимите, това, че настояваха да приеме една фамилия, за която не го беше грижа и за която не искаше да го е грижа. — Мястото ми не е тук. Можеш да ми говориш всички тези неща за името ми, но то не означава нищо за мен. Аз съм син на Джони Рук. Цял живот са ме учили да бъда като него, не като вас. Не се нуждая от вас. Не се нуждая от никого от вас. Трябва ми само малко начален капитал и мога да си отворя сергия на Пазара на сенките.

Златните очи на Джейс се присвиха и за първи път под арогантната и закачлива фасада Кит зърна да проблясва пронизателен ум.

— И какво точно ще продаваш? Баща ти продаваше информация. Отне му години и немалко опасна магия, за да си създаде онези връзки. Наистина ли искаш да продадеш душата си по този начин, за да си изкарваш едва-едва прехраната в периферията на Долния свят? Ами онова, което уби баща ти? Ти с очите си го видя да умира, нали?

— Демони...

— Да, но някой ги е изпратил. Пазителят може и да е мъртъв, но това не означава, че никой не се опитва да те открие. Ти си на петнайсет години. Може и да си мислиш, че искаш да умреш, но вярвай ми — не искаш.

Кит преглътна. Опита да си се представи зад една сергия на Пазара на сенките, така както го правеше през последните дни. Ала истината бе, че беше в безопасност на Пазара единствено благодарение на баща си. Защото хората се бояха от Джони Рук. Какво ли го очакваше там без закрилата на баща му?

— Но аз не съм ловец на сенки — заяви и плъзна поглед по изобилието от оръжия, купищата адамас, бойното облекло и доспехите, и коланите за оръжие. Беше нелепо. Та той не беше нинджа. — Дори не знам как да се науча да бъда.

— Издръж още една седмица — каза Джейс. — Още една седмица тук, в Института. Дай си шанс. Ема ми разказа как си отблъснал демоните, убили баща ти. Само един ловец на сенки би могъл да го направи.

Кит съвсем смътно си спомняше как се сражава с демоните в къщата на баща си, но знаеше, че го е направил. Тялото му беше поело контрол и той се беше бил, и колкото и да бе странно, тайничко то дори му беше харесало.

— Това е истинската ти природа — каза Джейс. — Ти си ловец на сенки. Във вените ти тече ангелска кръв. Ти си Херондейл. Кое то, между другото, означава, че не само си част от забележително привлекателно семейство, но и от семейство, което притежава цял куп ценно имущество, включително къща в Лондон и имение в Идрис, върху част от които вероятно имаш права. Е, ако проявяваш интерес, разбира се.

Кит погледна към пръстена на лявата му ръка. Беше сребърен, тежък и изглеждаше античен. И скъп.

— Слушам те.

— Казвам просто да изчакаш още една седмица. В крайна сметка — Джейс се ухили, — Херондейловци не могат да устоят на едно предизвикателство.

* * *

— Демон тютюда? — каза Джулиън в телефона и веждите му се сбръчкаха. — Това на практика си е сепия, нали?

Ема не можеше да чуе отговора — долавяше гласа на Тай, но не и думите.

— Да, на кея сме — продължи Джулиън. — Все още не сме видели нищо, но току-що пристигнахме. Жалко, че нямат специални места за паркиране за ловци на сенки...

Слушайки го разсеяно, Ема се огледа наоколо. Слънцето току-що беше залязло. Откакто се помнеше, страшно харесваше кея Санта Моника, още откакто беше малко момиченце и родителите ѝ я водеха тук, за да играе въздушен хокей и да се вози на старовремската въртележка. Обожаваше нездравословната храна (хамбургери и млечни шейкове, пържени миди и гигантски захарни близалки), както и „Пасифик Парк“, позапуснатия увеселителен парк в самия край на кея, с изглед към океана.

През годините мунданите бяха налели милиони долари в преустрояването на кея и превръщането му в магнит за туристи. „Пасифик Парк“ беше пълен с нови, лъскави атракции; старите сергии с чурос^[2] ги нямаше, изместени от домашен сладолед и ястия с омар. Ала дъските под краката на Ема все така бяха изкорубени и очукани от слънцето и солта. Въздухът все така миришеше на захар и водорасли. Механичната мелодия на старата въртележка все така се носеше във въздуха. Все така имаше игри с хвърляне на монета, в които можеше да спечелиш гигантска плюшена панда. А под кея все още имаше потънали в тъмнина места, където се събираха безцелно бродещи мундани, а понякога и доста по-зловещи неща.

Това бе да си ловец на сенки, помисли си Ема, хвърляйки поглед към гигантското виенско колело, украсено с ярки светодиодни лампи. Опашка от мундани, нетърпеливи да се качат, се извиваше на кея; отвъд парапета Ема виждаше тъмносиньото море, увенчано с бяло там, където се разбиваха вълните. Ловците на сенки не бяха слепи за красотата на създадените от мунданите неща (светлините на виенското колело се отразяваха толкова ярко в океана, че сякаш някой изстрелваше фойерверки под водата: червено и синьо, зелено, лилаво и златно), ала виждаха и мрака, опасността и гниенето.

— Какво не е наред? — попита Джулиън. Беше прибрал телефона в джоба на якето си. Вятърът (на кея винаги имаше вятър, долитащ безспирно откъм океана и носещ мирис на сол и далечни

места) повдигаше меките вълни на кестенявата му коса и те милваха бузите и слепоочията му.

Мрачни мисли, искаше да каже Ема. Не можеше обаче. Някога Джулиън бе онзи, с когото споделяше всичко. Сега не можеше да му каже нищичко.

Така че тя избягна погледа му.

— Къде са Марк и Кристина?

— Ей там — посочи той. — При онази атракция.

Ема проследи погледа му до ярко боядисаната сергия, където хората мятаха пластмасови халки, опитвайки се да ги надянат около гърлото на дузина подредени една до друга бутилки. Опита се да потисне чувството на превъзходство, тъй като това очевидно бе нещо, което мунданите намираха за трудно.

Полубратът на Джулиън, Марк, държеше три пластмасови халки в ръката си. Кристина, прибрала тъмната си коса в кок, стоеше до него, похапваше карамелизирана царевица и се смееше. Марк хвърли халките — и трите едновременно. Всяка от тях политна в различна посока и се приземи около гърлото на различна бутилка.

Джулиън въздъхна.

— Е, дотук бяхме с намерението да не привличаме внимание.

Откъм мунданите, събрали се край мястото за хвърляне на халки, се разнесоха одобрителни и слисани възклицания. За щастие, те не бяха много и Марк можа да вземе наградата си (нещо в найлоново пликче) и да се изнесе без особена шумотевица.

Двамата с Кристина се отпавиха към тях. Острите връхчета на ушите му се показваха измежду къдриците на русата му коса, но той беше покрит с магически прах, така че мунданите не можеха да ги видят. Марк беше наполовина елф и долноземската му кръв си личеше в деликатните черти на лицето, връхчетата на ушите и ъгловатите линии на очите и скулите му.

— Значи е демон сепия? — подхвърли Ема най-вече за да запълни мълчанието между тях с Джулиън. Напоследък между двамата често се възцаряваше мълчание. Бяха минали едва две седмици, откакто всичко се беше променило, но тя усещаше разликата с цялото си съществуване, в костите си. Усещаше дистанцията, която той бе поставил между тях, откакто му беше казала за нея и Марк, макар да си оставаше неизменно любезен и мил.

— Така изглежда — отвърна Джулиън. Марк и Кристина вече бяха достатъчно близо, за да ги чуят. Кристина тъкмо довършваше карамелизираната си царица и гледаше тъжно в пликчето, сякаш се надяваше отнякъде да се появи още. Ема я разбираше прекрасно. Марк пък се взираше в наградата си. — Нощем се изкатери на кея и отвлича хора, най-вече деца, навели се над парапета, за да направят снимки. Напоследък обаче започва да става по-дързък. Очевидно някой го е забелязал в игралното помещение, близо до масата за въздушен хокей... Това *златна рибка* ли е?

Марк вдигна найлоновото пликче. Вътре малка оранжева рибка плуваше в кръг.

— Това е най-страхотният патрул, на който сме излизали — заяви той. — Никога досега не са ме награждавали с рибка.

Ема въздъхна безмълвно. Марк беше прекарал последните няколко години от живота си с Дивия лов, най-анархичните и диви от всички елфи. Те яздеха в небето, възседнали най-различни омагьосани същества (коне, елени, огромни ръмжащи кучета и дори мотоциклети), и плякосваха бойните поля, обирайки скъпоценностите на мъртвите, за да ги предложат като дан на Дворовете на феите.

Приспособяваше се добре към това, отново да бъде сред нефилимското си семейство, но все още имаше моменти, в които обикновеният живот като че ли го изненадваше. Забелязал, че всички го гледат, повдигнали вежди, той придоби разтревожено изражение и прегърна предпазливо Ема през раменете, вдигнал торбичката с другата си ръка.

— Спечелих ти рибка, прекрасна моя — заяви и я целуна по бузата.

Беше сладка целувка, нежна и деликатна, а Марк миришеше така, както миришеше винаги: на хладен свеж въздух и зелени, растящи неща. А и беше напълно естествено, помисли си Ема, Марк да реши, че всички са изненадани, защото са очаквали да ѝ даде наградата си. Та нали тя беше неговата приятелка.

Ема размени разтревожен поглед с Кристина, чиито тъмни очи бяха широко отворени. Джулиън изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне кръв. Трая само миг, преди да си наложи безразлично изражение, но Ема се отдръпна от Марк, усмихвайки се извинително.

— Не бих могла да опазя една рибка жива — каза тя. — Убивам растения само като ги погледна.

— Подозирам, че и аз ще имам същия проблем — отбеляза Марк, приковал поглед в рибката. — Жалко... щях да я кръстя Магнус, защото има лъскави люспи.

При тези думи Кристина се изкиска. Магнус Бейн беше върховният магьосник на Бруклин и имаше слабост към броката.

— В такъв случай вероятно ще е най-добре да я пусна на свобода — заяви Марк и преди някой да успее да каже каквото и да било, отиде до парапета и изпразни съдържанието на торбичката, рибката и всичко останало, в морето.

— Някой иска ли да му каже, че златните рибки са сладководни и не могат да оцелеят в океана? — тихо попита Джулиън.

— Не особено — отвърна Кристина.

— Той наистина ли току-що уби Магнус? — промълви Ема, но преди Джулиън да успее да отговори, Марк се обърна рязко към тях.

Цялото веселие си бе отишло от лицето му.

— Видях нещо да пъпли по една от колоните на кея. Нещо, което определено не беше човек.

Ема почувства как по кожата ѝ пробяга тръпка. Демоните, които живееха в океана, рядко излизаха на сушата. Понякога тя сънуваше кошмари, в които океанът се обръщаше отвътре наопаки и изплюваше съдържанието си на плажа: слюзести, черни създания, покрити с шипове и пипала, полусмазани от тежестта на водата.

Само за секунди всички вече бяха извадили оръжията си — Ема стискаше Кортана, златен меч, който имаше от родителите си. Джулиън държеше в ръка серафимска кама, а Кристина — своя нож пеперуда.

— Накъде отиде? — попита Джулиън.

— Към края на кея — отвърна Марк. Той единствен не беше посегнал към оръжието си, ала Ема знаеше колко беше бърз. Прякорът му в Дивия лов беше Елфически стрелец, защото беше мълниеносен и безпогрешно точен, както с лък и стрела, така и с хвърлено острие. — Към увеселителния парк.

— Аз ще тръгна натам — каза Ема. — Ще се опитам да го изтласкам от ръба на кея. Марк, Кристина, вие слезте долу и му попречете да изпълзи обратно във водата.

Едва имаха време да кимнат и Ема вече тичаше. Вятърът подръпваше сплетената ѝ коса, докато тя си проправяше път между множеството, за да се добере до осветения парк в края на кея. Мечът Кортана бе топъл и солиден в ръката ѝ, краката ѝ сякаш летяха по изкривените от водата дъски. Чувстваше се свободна, тревогите ѝ — захвърлени настрани, цялото ѝ същество — съсредоточено върху задачата пред нея.

Зад себе си чуваше стъпки. Не беше нужно да поглежда назад, за да знае, че е Джулс. Стъпките му бяха до нея през всички години, откакто се биеше като ловец на сенки. Кръвта му се бе проливала заедно с нейната. Той беше спасявал живота ѝ и тя бе спасявала неговия. Беше част от нейното воинско Аз.

— Ето го — чу гласа на Джулс зад себе си, но и сама вече го бе видяла: тъмна, сгърбена фигура, пъплица по подпорите на виенското колело. Кабинките продължаваха да се въртят, а возещите се пицяха от удоволствие, без да забелязват нищо.

Ема се затича към опашката за виенското колело и започна да си проправя път през нея. Двамата с Джулиън си бяха сложили руни за магическо прикритие, така че бяха невидими за мунданите. Това не означаваше, че присъствието им не можеше да бъде усетено. Мунданите на опашката ругаеха и викаха сърдито, докато тя настъпваше крака и ръгаше с лакти, за да стигне най-отпред.

Една двойка (момиче, което ядеше лилав захарен памук, и кльощавото ѝ, облечено изцяло в черно гадже) тъкмо се канеше да се качи в спрялата преди малко кабинка. Ема погледна нагоре и видя как демонът изпълзява върху подпорната ос на колелото. Тя изруга, проправи си път покрай двойката, при което едва не ги събори на земята, и скочи в кабинката. Тя беше осмоъгълна, с пейка по цялата дължина и предостатъчно място, за да застане човек. Викове изригнаха зад нея, докато кабинката се издигаше, отнасяйки я от хаоса, който бе предизвикала — двойката, която тъкмо се канеше да се качи, крещеше на служителите, късащ билетите, а хората на опашката зад тях се караха помежду си.

Кабинката се разлюля под краката ѝ, когато Джулиън се приземи до нея и вдигна глава нагоре.

— Виждаш ли го?

Ема примига. *Беше* го видяла, сигурна бе в това, но сега демонът беше изчезнал. От този ъгъл виенското колело беше бъркотия от ярки светлини, въртящи се спици и боядисани в бяло железни пречки. Двете кабинки под тях бяха празни — очевидно на опашката още се опитваха да въведат някакъв ред.

Много добре, помисли си Ема. Колкото по-малко души имаше на колелото, толкова по-добре.

— Почакай. — Усети ръката на Джулиън върху своята, завъртаща я към него. Цялото ѝ тяло се напрегна. — Руни — заяви кратко и Ема осъзна, че в другата си ръка държи стили.

Кабинката им продължаваше да се издига. Ема виждаше плажа под тях, тъмната вода, разливаща се по пясъка, хълмовете на Палисейдс Парк, които се издигаха над магистралата, увенчани с корона от дървета и зеленина.

Звездите бяха мътни, но все пак се виждаха отвъд ярките светлини на кея. Джулиън хвана ръката ѝ, нито грубо, нито нежно, а с една почти клинична дистанцираност. Обърна я и стилито му описа няколко бързи движения над китката ѝ, рисувайки руни за защита, за бързина и пьргавост, и за остър слух.

Това бе най-голямата близост между тях от две седмици насам и Ема се почувства замаяна от нея, мъничко опиянена. Главата му беше наведена, очите — приковани в онова, което правеше, и тя се възползва от възможността да попие гледката.

Светлините на колелото бяха станали кехлибарени и жълти и обливаха загорялата му кожа със златни багри. Косата му падаше на свободни, фини вълни над челото. Ема знаеше колко мека бе кожата в ъгълчетата на устата му, знаеше какво е усещането от раменете му под ръцете ѝ, силни, корави и изпълнени с живот. Миглите му бяха гъсти и дълги, и толкова тъмни, сякаш бяха нарисувани с въглен; тя почти очакваше да оставят черни пращинки по бузите му всеки път щом мигнеше.

Беше красив. Открай време беше красив, но тя го беше забелязала късно. И сега стоеше с ръце до тялото си, което я болеше, защото не можеше да го докосне. Никога вече нямаше да може да го докосне.

Джулиън довърши онова, което правеше, и завъртя стилито, подавайки ѝ го с дръжката напред. Ема го пое, без да каже нито дума, а

той дръпна яката на тениската под якето на бойното си облекло. Кожата там бе мъничко по-светла от загорялата кожа на лицето и ръцете му, белязана безброй пъти със Знаци, отдавна използвани и вече избледнели руни.

Ема трябваше да дойде малко по-близо, за да нарисова Знаците. Руните разцъфнаха изпод връхчето на стилито: пъргавост, нощно зрение. Главата ѝ стигаше до брадичката му. Тя се взираше в гърлото му и го видя да преглъща.

— Просто ми кажи — помоли той. — Просто ми кажи, че те прави щастлива. Кажи ми, че Марк те прави щастлива.

Ема вдигна рязко глава. Беше довършила руните и Джулиън взе стилито от неподвижната ѝ ръка. За първи път сякаш от цяла вечност той гледаше право в нея, очите му — тъмносини от цвета на океана и небето, които се простираха около тях, докато приближаваха върха на колелото.

— Щастлива съм, Джулс — заяви Ема. Какво беше още една лъжа сред многото? Не бе от онези, които лъжеха с лекота, но започваше да се научава. Открила бе, че когато безопасността на онези, които обича, зависи от това, умееше да лъже. — Така... така е по-благоразумно и по-безопасно и за двама ни.

Линията на нежната му уста окоравя.

— Не е...

Ема ахна. Една гърчеща се фигура се надигна зад Джулиън — имаше цвета на петрол, разлян във вода, пипалата ѝ, поръбени сякаш с реси, бяха вкопчени в една от спиците на колелото. Пастта ѝ бе зейнала широко, съвършен кръг, обрамчен от множество зъби.

— *Джулс!* — изкрещя Ема и скочи от кабинката, улавяйки се за една от тънките железни пречки, които минаваха между спиците. Увиснала на една ръка, тя замахна с Кортана. Чудовището се дръпна назад, но острието се заби в него и то изрева. Плисна демонска кръв и Ема извика, когато тя я опръска по шията, изгаряйки кожата ѝ.

В заобленото и набраздено тяло на създанието се заби нож. Ема се изтегли върху една от спиците и когато се огледа, видя Джулиън, застанал на ръба на кабинката, стиснал следващия нож в ръката си. Прицели се и ножът полетя...

Само за да се удари с дрънчене в дъното на една празна кабинка. Невероятно бърз, демонът бе изчезнал от погледите им. Ема го чу да

пъпли надолу, по плетеницата от метални пречки, от които се състоеше вътрешността на колелото.

Тя прибра Кортана в ножницата и запълзя по дължината на спицата, насочвайки се към дъното на колелото. Светодиодните лампи около нея изригнаха в пурпурно и златно.

Ръцете ѝ бяха изцапани с кръв — демонска и нейната собствена, и се хлъзгаха. В рязък контраст, гледката от колелото беше красива, морето и пясъкът се разстилаха във всички посоки около нея, сякаш висеше от ръба на света.

Усещаше вкус на кръв в устата си, и сол. Под себе си виждаше Джулиън, излязъл от кабинката, да слиза по една от по-ниските спици. Той вдигна очи към нея и посочи нагоре. Ема проследи линията на ръката му и видя, че демонът почти бе стигнал до центъра на виенското колело.

Размахваше пипала и блъскаше по колелото. Ема усещаше вибрациите чак в костите си. Изви глава, за да види какво прави чудовището, и почувства, че се вледенява — в центъра на съоръжението имаше масивен болт, който задържаше колелото на мястото му. Демонът се опитваше да измъкне болта. Ако успееше, цялата конструкция щеше се изтръгне от опората си и да се търкулне по кея като откъснало се велосипедно колело.

Ема не хранеше никакви илюзии, че който и да било, намиращ се на колелото, както и хората, стоящи наблизо, ще да оцелее. То щеше да рухне, смазвайки всички под себе си. Демоните се хранеха от разрухата, от енергията на смъртта. Чудовището щеше да пирува.

Виенското колело се олюля. Създанието беше обвило пипалата си около железния болт и го въртеше. Ема удвои скоростта, с която пълзеше, но беше прекалено далеч. Джулиън беше по-близо, ала тя знаеше какви оръжия носи: два ножа, които вече беше хвърлил, и серафимски ками, които не бяха достатъчно дълги, за да достигнат демона.

Джулиън вдигна очи към нея, докато изпъваше тялото си по протежение на металната пречка, след което обви лявата си ръка, за да се закрепят, и протегна другата с разперени пръсти.

Ема начаса разбра, без нито за миг да се зачуди, какво очаква от нея. Пое си дълбоко дъх и се пусна от спицата.

Политна надолу, към Джулиън, протегнала ръка към неговата. Пръстите им се сплетоха и тя го чу да ахва, когато пое тежестта ѝ. Залюля се напред и надолу, лявата ѝ ръка — склучена около неговата десница, докато с другата извади Кортана от ножницата. Инерцията на падането я понесе напред, запрацайки я към средата на колелото.

Демонът тютюда вдигна глава, когато Ема политна към него и за първи път тя видя очите му — овални, замъглени от защитно, огледално покритие. Те сякаш се разшириха, като човешки очи, когато Кортана се спусна към главата му, прорязвайки я и потъвайки дълбоко в мозъка му.

Пипалата му потръпнаха конвулсивно в последен предсмъртен спазъм, а после тялото му се отскубна от острието и се търкулна по една от спиците. Стигна до края ѝ и падна.

На Ема ѝ се стори, че чува плясък в далечината, ала нямаше време да мисли за това. Ръката на Джулиън стискаше здраво нейната и той я изтегляше нагоре. Ема прибра Кортана в ножницата, докато той я издърпваше нагоре, нагоре, върху сплицата, където беше легнал, така че тя падна неловко, приземявайки се отчасти върху него.

Все още стискаше ръката ѝ, дишайки тежко. Очите му срещнаха нейните, само за частица от секундата. Около тях колелото се въртеше, сваляйки ги към земята. Ема виждаше множеството мундани, блещукането на водата край брега, дори две глави, тъмнокоса и светлокоса, които биха могли да бъдат Марк и Кристина...

— Добра екипна работа — заяви Джулиън най-сетне.

— Знам — съгласи се Ема и действително го знаеше. Това бе най-лошото — че беше прав, че те все още бяха толкова свършени като парабатаи. Като партньори в битката. Като двама войници, свързани от връзка, която никога не можеше да бъде разкъсана.

* * *

Марк и Кристина ги чакаха под кея. Марк си беше свалил обувките и беше нагазил във водата. Кристина тъкмо сгъваше ножа си. На пясъка в краката ѝ имаше слузесто петно, което бавно изсъхваше.

— Видяхте ли онова сепийно нещо да пада от виенското колело? — попита Ема, щом двамата с Джулиън се приближиха.

Кристина кимна.

— Приземи се в плиткото. Не беше съвсем мъртво, така че Марк го издърпа на брега и ние го довършихме. — Тя изрита пясъка пред себе си. — Беше отвратително и Марк се изцапа със слуз.

— Мен пък ме оплиска демонска кръв — каза Ема и погледна към опръсканото си бойно облекло. — Ама че гнусен демон.

— Все още си много красива — заяви Марк с галантна усмивка.

Ема му се усмихна в отговор, доколкото ѝ беше възможно. Беше му невероятно благодарна, задето играеше ролята си във всичко това, без никога да се оплаква, макар че несъмнено го намираще за странно. Според Кристина Марк също печелел нещо от тази преструвка, но Ема нямаше представа какво е то. А и не можеше да се каже, че Марк обича да лъже — беше прекарал толкова години сред феите, които бяха неспособни да изречат неистина, че за него то бе неестествено.

Джулиън се беше дръпнал настрани и говореше тихо по телефона. Марк излезе от водата и напъха мокрите си крака в ботушите. Нито той, нито Кристина бяха напълно скрити с помощта на магия и Ема забеляза погледите на минаващите наблизко мундани, докато той се приближаваше към нея — защото беше висок и красив, а очите му грееха по-ярко от светлините на виенското колело. И защото едното от тези очи беше синьо, а другото — златно.

И защото у него имаше нещо, нещо неопределимо и странно, следа от необуздаността на елфическите земи, което винаги изпълваше Ема с мисли за необятни простори, ширнали се пред нея, за свобода и несдържаност. *Аз съм изгубено момче*, като че ли казваха очите му. *Открий ме*.

Когато стигна до нея, той вдигна ръка, за да отметне кичур от косата ѝ, и Ема почувства как я залива вълна от емоция — тъга и вълнение, копнеж за нещо, макар и сама да не знаеше какво.

— Беше Даяна — обясни Джулиън и дори без да го поглежда, Ема можеше да си представи лицето му — сериозно, вгълбено, внимателно обмислящо ситуацията. — Джейс и Клеъри са пристигнали със съобщение от консула. Ще има среща в Института и искат да присъстваме.

---

[1] Превод Георги Михайлов. — Б.пр. ↑

[2] Пържен тестен десерт. — Б.пр. ↑

РЕКИ БЕЗБРЕЖНИ

Четиримата прекосиха Института и отидоха право в библиотеката, без дори да спрат, за да се преоблекат. Едва когато нахлуха в стаята, Ема си даде сметка, че бяха надонесли със себе си лепкава демонска кръв, и се зачуди дали нямаше да е по-добре, ако първо бяха взели душ.

Покривът на библиотеката беше пострадал преди две седмици и поправен набързо, витражното стъкло бе заменено с обикновено, защитено с магия, а пищно украсеният таван сега бе подсилен със слой самодивско дърво, покрито с руни.

Самодивското дърво имаше защитна роля: задържаше настрани всякаква тъмна магия. Освен това имаше ефект върху елфите — Ема видя как Марк потръпна и хвърли кос поглед нагоре, докато влизаха в стаята. Беше й казал, че да се намира в близост до твърде много самодивско дърво, го кара да се чувства така, сякаш кожата му е посипана с безброй миниатюрни пламъчета. Тя се зачуди какъв ли ефект щеше да има върху един пълнокръвен елф.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. — Даяна седеше начело на една от дългите маси в библиотеката, косата й — прибрана в гладък кок. Дебела златна верижка проблясваше върху тъмната кожа на шията й. Черно-бялата й рокля беше, както винаги, безукорно чиста и без нито една гънчица.

До нея бе седнал Диего Росио Росалес, известен на Клейва като отлично обучен центурион, а на семейство Блекторн — с прякора Съвършения Диего. И *действително* беше дразнещо съвършен — нелепо красив, забележителен воин, интелигентен и неизменно учтив. Освен това беше разбил сърцето на Кристина, преди тя да напусне Мексико, което означаваше, че при нормални обстоятелства, Ема би планирала смъртта му, само че не можеше да го направи, защото преди две седмици двамата с Кристина се бяха събрали отново.

Сега той се усмихна на Кристина и равните му бели зъби проблеснаха. Центурионската значка блещукаше на рамото му, думите

Primi Ordines се открояваха върху среброто. Той не беше просто центурион; принадлежеше към Първата компания, най-добрите в класа му от Сколоманса. Защото, естествено, той беше съвършен.

Срещу Даяна и Диего седяха двама души, които Ема прекрасно познаваше: Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд, които оглавяваха Нюйоркския институт, макар че когато Ема се беше запознала с тях, те бяха тийнейджъри, на възрастта, на която беше самата тя сега. Джейс беше изтъкан от разчорлена златна красота, а Клеъри имаше червена коса, упорити зелени очи и измамно деликатно лице. Тя притежаваше желязна воля, както Ема знаеше много добре.

Клеъри скочи на крака с грейнало лице, а Джейс се облегна в стола си с усмивка.

— Върнахте се! — възкликна тя и се втурна към Ема. Беше облечена с дънки и износена тениска с надпис ПРОИЗВЕДЕНО В БРУКЛИН, която някога вероятно беше принадлежала на най-добрия ѝ приятел, Саймън. Изглеждаше носена и мека, точно като тениските, които Ема често си отмъкваше от Джулиън и отказваше да му върне. — Как мина с демона сепия?

Ема не можа да отговори, защото в този миг Клеъри я сграбчи в прегръдка.

— Страхотно — заяви Марк. — Наистина страхотно. Толкова са пълни с течност, сепиите.

Изглеждаше истински доволен от това.

Клеъри пусна Ема и се намръщи при вида на демонската кръв, морската вода и неопределимата слуз, които бяха полепнали по блузата ѝ.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Аз мисля да ви приветствам с добре дошли от тук — помахаше им Джейс. — Откъм вас се носи смущаваща миризма на калмари.

Разнесе се кискане, което бързо беше потиснато. Ема вдигна поглед нагоре и видя между пречките на балкона на горното ниво да се полюшват крака. Развеселена, тя разпозна дългите крака на Тай и пъстрите чорапи на Ливи. На горното ниво в библиотеката имаше кътчета, които бяха съвършени за подслушване — не помнеше колко от срещите на Андрю Блекторн двамата с Джулиън бяха подслушвали като малки, попивайки информацията и наслаждавайки се на чувството за собствената си важност, задето и те присъстват на тях.

Тя хвърли кос поглед към Джулиън и видя, че и той беше забелязал Тай и Ливи, видя и точния миг, в който реши, също като нея, да не ги издава. Знаеше точно какво се случва в главата му — прочете го в усмивчицата, подръпнала устните му. Странно, колко прозрачен беше за нея в мигове като този, когато не опитваше да се предпази, и колко трудно ѝ беше да разбере какво мисли, когато решише да го скрие.

Кристина се приближи до Диего и го докосна нежно по рамото. Той целуна китката ѝ. Ема видя как Марк ги стрелна с поглед, изражението му беше непроницаемо. През последните две седмици Марк беше говорил с нея за много неща, но не и за Кристина. Никога за Кристина.

— Е, колко морски демона стават с този? — попита Даяна. — Общо?

Тя им махна да седнат и те се настаниха около масата с жвакане; Ема беше до Марк, срещу Джулиън, който отговори спокойно, сякаш от него *изобщо* не капеше демонска кръв върху лъснатия под.

— Няколко по-малки миналата седмица, но това е нормално, когато има буря. Вълните ги изхвърлят на брега. Патрулирахме на няколко пъти, Ашдауновци обикаляха по на юг. Мисля, че се погрижихме за всичките.

— Този беше първият наистина голям — обади се Ема. — Искам да кажа, досега съм виждала само няколко с такива размери. Те обикновено не излизат от океана.

Джейс и Клеъри се спогледаха.

— Има ли нещо, което трябва да знаем? — попита Ема. — Да не би да колекционирате особено големи морски демони, за да украсите стените на Института или нещо такова?

Джейс се приведе напред, подпрял лакти на масата. Имаше спокойно, котешко лице и непроницаеми кехлибарени очи. Веднъж Клеъри бе казала, че когато го видяла за първи път, си помислила, че прилича на лъв. Ема също го виждаше — лъвовете изглеждаха толкова спокойни и почти мързеливи, докато не изригнаха в действие.

— Май трябва да поговорим защо сме тук.

— Мислех, че сте тук заради Кит — каза Джулиън. — Понеже е Херондейл и така нататък.

Откъм горното ниво долетя шумолене и далечно мърморене. През последните няколко нощи Тай спеше пред вратата на Кит — странно държание, което никой не беше изкоментирал. Ема предполагаше, че Тай намира Кит за необикновен и интересен, така както някога намираще пчелите и гущерите за необикновени и интересни.

— Отчасти — отвърна Джейс. — Идваме направо от заседание на Съвета в Идрис. Ето защо ни отне толкова дълго да се появим, въпреки че, щом научих за Кит, исках да дойдем възможно най-бързо. — Той се отпусна назад и праметна ръка върху облегалката на стола. — Няма да се изненадате да научите, че доста обсъждахме ситуацията с Малкълм.

— Имаш предвид ситуацията, в която върховният магьосник на Лос Анджелис се оказа масов убиец, практикуващ черна магия? — В гласа на Джулиън беше спотаено много. Клейвът изобщо не беше заподозрял Малкълм, одобрил бе назначаването му за върховен магьосник, не беше направил нищо, за да спре убийствата, които той извършваше. Семейство Блекторн го бяха сторили.

От горното ниво отново се разнесе кикот и Даяна се прокашля, за да скрие усмивката си.

— Извинявам се — каза тя на Джейс и Клеъри. — Мисля, че имаме мишки.

— Аз нищо не чух — заяви Джейс.

— Просто се учудихме, че заседанието на Съвета приключи толкова бързо — обади се Ема. — Мислехме, че може да се наложи да дадем показания. За Малкълм и всичко, което се случи.

Ема и семейство Блекторн и преди бяха давали показания пред Съвета. Преди години, след края на Тъмната война. Не беше преживяване, което Ема изгаряше от желание да повтори, но това би било възможност за тях да представят своята версия на случилото се. Да обяснят защо бяха обединили усилията си с феите, в разрез с изричните наредби на Студения мир. Защо бяха разследвали върховния магьосник на Лос Анджелис, Малкълм Фейд, без да уведомят Клейва; какво бяха сторили, когато бяха открили, че той носи отговорността за ужасните престъпления.

Защо Ема го беше убила.

— Вече казахте на Робърт... на инквизитора — отвърна Клеъри.
— Той ви повярва. Даде показания от ваше име.

Веждите на Джулиън подскочиха. Робърт Лайтууд, инквизиторът на Клейва, не беше особено топъл и дружелюбен мъж. Бяха му разказали какво се бе случило, защото бяха принудени, но той не беше от хората, от които би очаквал услуга.

— Робърт не е толкова лош — каза Джейс. — Наистина. Поомекнал е, откакто стана дядо. Пък и факт е, че Клейвът се интересуваше от вас далеч по-малко, отколкото от Черната книга.

— Очевидно никой дори не е осъзнал, че тя е била в библиотеката тук — добави Клеъри. — Корнуолският институт е прословут със забележително богатата си колекция от книги за черна магия — оригиналния „Malleus Maleficarum“, „Daemonatia“. Мислели са си, че е там, надлежно заключена.

— Някога семейство Блекторн оглавяваше Корнуолския институт — каза Джулиън. — Може би баща ми я е взел със себе си, когато бил поставен начело на тукашния Институт. — Изглеждаше разтревожен. — Макар че нямам представа за какво му е била.

— Може би Артър я е донесъл — предположи Кристина. — Нали знаете колко се интересува от древни книги.

Ема поклати глава.

— Не може да е бил той. Книгата трябва да е била тук, когато Себастиан нападна Института... преди Артър да дойде.

— До каква степен нежеланието им да бъдем там, за да свидетелстваме, се дължеше на това, че обсъждаха дали да ми бъде позволено да остана? — попита Марк.

— До известна — призна Клеъри, срещайки погледа му директно. — Ала, Марк, за нищо на света нямаше да им позволим да те върнат на Лова. *Всички* щяха да се възпротивят.

Диего кимна.

— Клейвът го обсъди и са съгласни Марк да остане тук със семейството си. Първоначалното им нареждане забраняваше на ловците на сенки да отидат да го търсят, но ти се върна сам, така че заповедта не е била нарушена.

Марк кимна сковано. От самото начало като че ли изобщо не харесваше Съвършения Диего.

— И вярвай ми — добави Клеъри, — ужасно бяха доволни да се възползват от тази вратичка. Според мен дори онези, които най-силно ненавиждат феите, съчувстват на Марк за преживяното.

— Не и на Хелън? — попита Джулиън. — Споменаха ли нещо за нейното връщане?

— Нищо — отвърна Джейс. — Съжалявам. Отказват да чуят за това.

Изражението на Марк стана каменно. В този миг Ема съвсем ясно виждаше война у него, тъмната сянка на бойните полета, из които Дивият лов вилнееше, онзи, който бродеше между телата на убитите.

— Ние няма да се откажем — увери ги Даяна. — Това, че ти си тук, е победа, Марк, и ние ще се възползваме от нея. Ала точно сега...

— Какво се случва точно сега? — попита Марк. — Кризата не отмина ли?

— Ние сме ловци на сенки — каза Джейс. — Ще откриеш, че кризата никога не отминава.

— Точно сега — продължи Даяна, — Съветът приключи обсъждането на факта, че големи морски демони са били забелязани по цялото крайбрежие на Калифорния. Рекорден брой. През последната седмица са били забелязани повече, отколкото през последното десетилетие. Този демон тютюда не е бил случайност.

— Смятаме, че е, понеже тялото на Малкълм и Черната книга все още са в океана — добави Клеъри. — Смятаме, че е възможно да е и заради магиите, които Малкълм е направил приживе.

— Ала смъртта на един магьосник разваля направените от него магии — възрази Ема. Мислите ѝ се насочиха към Кит. Защитните магии, с които Малкълм беше обградил дома на семейство Рук, бяха изчезнали в мига, в който той загина. След броени часове мястото беше нападнато от демони. — След като той умря, отидохме в къщата му, за да потърсим доказателства за това, какво е правил. От мястото бе останала само купчина изгорели отломки.

Джейс беше изчезнал под масата. Появи се отново миг по-късно, стиснал Чърч, котарака, който живееше в Института на непълен ден. Чърч беше протегнал лапи право напред и изглеждаше ужасно доволен.

— И ние мислехме същото — каза Джейс, слагайки котарака в скута си. — Но според Магнус имало магии, които се *задействат* от

смъртта на един магьосник.

Ема впери свиреп поглед в Чърч. Знаеше, че котаракът някога бе живял в Нюйоркския институт, но ѝ се струваше грубо да проявява толкова отявлено предпочитание. Легнал по гръб в скута на Джейс, той мъркаше и не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Като аларма — каза Джулиън, — която се задейства, когато вратата се отвори.

— Да. Само че в този случай смъртта е отворената врата — отвърна Даяна.

— И какво е решението? — попита Ема.

— Вероятно ще се нуждаем от тялото му, за да изключим магията, така да се каже — обясни Джейс. — Няма да е зле и ако имахме някаква идея как го е направил.

— Останките от средоточието бяха щателно преровени — каза Клеъри. — Но утре ще прегледаме къщата на Малкълм просто за да сме сигурни.

— Останали са само отломки — предупреди ги Джулиън.

— Отломки, които скоро ще трябва да бъдат разчистени, преди мунданите да са ги забелязали. Скрити са с магия, но то е временно. Това означава, че мястото ще остане необезпокоено само още няколко дни.

— Пък и няма нищо лошо да хвърлим един последен поглед — допълни Джейс. — Особено след като Магнус ни даде някои идеи какво точно да търсим. — Той почеса ухото на Чърч, но не навлезе в подробности.

— Черната книга е могъщ некромантски предмет — заяви Съвършения Диего. — Възможно е да предизвиква смущения, каквито дори не можем да си представим. Да тласка демоните, обитаващи най-непрогледните морски дълбини, да изпълзят на брега, поставяйки мунданите в опасност. Няколко от тях вече са изчезнали от кея.

— Така че — добави Джейс, — утре тук пристига екип центуриони...

— Центуриони? — В очите на Джулиън лумна паника, изражение на страх и уязвимост, което, предполагаше Ема, само тя можеше да види и което изчезна почти светкавично. — Защо?

Центуриони. Елитни ловци на сенки, които се обучаваха в Сколоманса, училище, вдълбано в скалите на Карпатите и заобиколено

от ледено езеро. Те изучаваха езотерични науки и бяха експерти по елфите и Студения мир.

Както и очевидно по морските демони.

— Това е отлична новина — заяви Съвършения Диего. *Естествено*, че щеше да го каже, помисли си Ема, а той докосна самодоволно значката на рамото си. — Те ще открият и тялото, и книгата.

— Да се надяваме — каза Клеъри.

— Но ти вече си тук, Клеъри. — Гласът на Джулиън беше измамливо мек. — Ти и Джейс... ако доведете Саймън и Изабел, Алек и Магнус, бас държа, че бързо ще намерите тялото.

Не иска наоколо да се навъртат непознати, помисли си Ема. Хора, които щяха да си завират носа в работите на Института, да настояват да говорят с чичо Артър. Джулиън бе успял да опази тайните на Института през всичко, случило се с Малкълм, а ето че сега отново ги грозеше опасност, този път — от някакви си непознати центуриони.

— С Клеъри се отбихме само за малко — обясни Джейс. — Не можем да останем, за да помогнем в търсенето, макар че би ни се искало. Имаме мисия от Съвета.

— Каква мисия? — попита Ема. Какво би могло да бъде по-важно от това, да намерят Черната книга, да разчистят веднъж завинаги бъркотията, която Малкълм беше оставил след себе си?

Ала по погледите, които Джейс и Клеъри си размениха, Ема разбра, че съществуват цял куп по-важни неща, които тя не може дори да си представи. Не успя обаче да потисне горчивината, изригнала за миг в нея, желанието да беше мъничко по-голяма, за да бъде равна на Джейс и Клеъри, да знае тайните им и тайните на Съвета.

— Толкова съжалявам — каза Клеъри. — Ала наистина не можем да останем.

— Значи, дори няма да бъдете тук? — попита Ема. — Докато всичко това се случва и в Института ни нахълтват...

— Ема — каза Джейс. — Знаем, че сте свикнали да бъдете сами и необезпокоявани тук. Да трябва да отговаряте единствено пред Артър.

Само ако знаеше. Но това беше невъзможно.

Джейс продължи:

— Ала целта на един Институт не е само да централизира дейността на Клейва, но и да приема ловци на сенки, на които се налага да отседнат в чужд град. Тук има петдесет стаи, които никоой не използва. Така че, ако не съществува основателна причина да не могат да дойдат...

Думите увиснаха във въздуха. Диего сведе поглед към ръцете си. Той не знаеше истината за Артър, но Ема подозираше, че се досеща.

— Може да ни кажете — увери ги Клеъри. — Ще го запазим в пълна тайна.

Само че тайната не беше на Ема. Тя се въздържа да не погледне към Марк, Кристина, Даяна или Джулиън — единствените около масата, които знаеха истината за това, кой действително ръководи Института. Истина, която трябваше да остане скрита от центурионите, които щяха да бъдат длъжни да докладват на Съвета.

— Напоследък чичо Артър не е добре, както, предполагам, знаете — каза Джулиън, махвайки към празния стол, където би трябвало да седи главата на Института. — Тревожех се, че присъствието на центурионите би могло да влоши състоянието му, но като се има предвид важността на мисията им, разбира се, че ще се погрижим да бъдат настанени възможно най-удобно.

— От Тъмната война насам Артър страда от пристъпи на главоболие и болка в старите си рани — добави и Даяна. — Аз ще посреднича между него и центурионите, докато той се почувства по-добре.

— Наистина няма за какво да се тревожите — обади се Диего. — Те са центуриони, дисциплинирани войници, научени да спазват реда. Няма да вдигат щури купони, нито ще имат неуместни очаквания. — Той обви ръка около Кристина. — Радвам се, че ще се запознаеш с някои от приятелите ми.

Кристина му се усмихна и Ема не можа да се сдържи да не хвърли поглед към Марк, за да види дали ги гледа по онзи начин, по който го правеше често... начин, който я караше да се чуди как бе възможно Джулиън да не го вижда. Рано или късно, той щеше да го забележи и тогава щеше да има доста неловки въпроси за отговор.

Ала този ден нямаше да бъде днес, защото в един момент през последните няколко минути Марк се беше измъкнал безшумно от библиотеката.

* * *

Марк свързваше различните стаи в Института с различни чувства, повечето от тях — нови, появили се след завръщането му. Библиотеката със самодивското дърво го изпълваше с напрежение. В преддверието, където се беше изправил срещу Себастиан Моргенстърн преди много години, го полазваха тръпки и кръвта му кипваше.

В собствената си стая се чувстваше самотен. В стаята на близнаците, както и в тази на Дру или пък на Тави можеше да се изгуби в усещането отново да бъде техен по-голям брат. В стаята на Ема се чувстваше в безопасност. Стаята на Кристина беше забранена за него. В стаята на Джулиън се чувстваше виновен. А в тренировъчната стая се чувстваше като ловец на сенки.

Несъзнателно се беше отправил именно натам още в мига, в който излезе от библиотеката. Все още му беше прекалено трудно да свикне с начина, по който ловците на сенки криеха емоциите си. Как можеха да понесат един свят, в който Хелън беше изпратена в изгнание? Той едва издържаше; всеки ден копнееше за сестра си. И все пак те всички биха го изгледали учудено, ако беше проплакал от скръб или бе рухнал на колене. Знаеше, че Джулс не иска центуриони в Института... ала изражението му почти не се бе променило. Елфите може и да говореха с гатанки, да мамеха и да заговорничеха, но не криеха честната си болка.

Това бе достатъчно, за да го изпрати при оръжията, ръцете му бяха нетърпеливи за каквото и да било оръжие, което да му позволи да се изгуби в тренировка. Някога Даяна притежаваше оръжеен магазин в Идрис и в Института винаги имаше безукорно подреден избор от оръжия, с които да тренират: едноостри гръцки махайри, викингски спати, двуостри клеймори, цвайхендери и дървени японски бокени, които се използваха единствено в тренировка.

Мислите му се насочиха към оръжията на феите. Към меча, който носеше в Дивия лов. Феите не използваха нищо, направено от желязо, защото оръжия и инструменти, изработени от желязо, ги разболяваха. Мечът, който бе носил в Лова, бе направен от рог и бе лек в ръката му. Лек като елфическите стрели, които бе изпращал с лъка

си. Лек като вятъра под копитата на коня му, като въздуха около него, когато яздеше.

Взе един клеймор от полицата и го завъртя изпитателно в ръката си. Усети, че е изкован от стомана (не съвсем желязо, ала все пак — желязна сплав), макар да нямаше същата реакция към желязото, каквата имаха пълнокръвните елфи.

Мечът тежеше в ръката му. Ала толкова много неща му се струваха тежки, откакто се беше върнал у дома. Очакванията на другите. Това, колко много обичаше семейството си.

Дори това, че бе обвързан с Ема. Той вярваше на Ема. Не поставяше под съмнение правилността на постъпката ѝ — ако тя вярваше, че е така, той вярваше в нея.

Ала лъжите не му се удаваха естествено, а най-силно ненавиждаше да лъже семейството си.

— Марк?

Беше Клеъри, следвана от Джейс. Срещата в библиотеката явно беше свършила. И двамата бяха в бойно облекло; червената коса на Клеъри грееше като петно от кръв на фона на черните ѝ дрехи.

— Тук съм — каза Марк, връщайки меча, който държеше, на мястото му. През прозорците се процеждаше бяла светлина — пълната луна бе високо в небето и рисуваше пътека върху морето, от мястото, където целуваше хоризонта, до ръба на брега.

Джейс все още не беше казал нищо; просто гледаше Марк с полупритворени златни очи, като ястреб. Марк си спомни Клеъри и Джейс такива, каквито бяха, когато ги срещна малко след като беше отвлечен от Дивия лов. Криеше се в тунелите край Двора на феите, когато те се приближиха до него и сърцето му едва не се бе пръснало от болката да ги види. Ловци на сенки, които вървяха през опасностите на елфическото царство, с гордо вдигнати глави. Те не бяха изгубени; не бягаха. Не се страхуваха.

Тогава се беше зачудил дали някога отново щеше да има тази гордост, тази липса на страх. Дори когато Джейс бе пъхнал магическата светлина в ръката му, дори когато му бе прошепнал: *„Покажи им от какво тесто са замесени ловците на сенки; покажи им, че не се боиш. Можеш да се справиш“*, Марк се боеше до болка.

Не за себе си. За семейството си. Как щяха да се справят в един свят, в който бушуваше война, без той да е до тях, за да ги брани?

Учудващо добре, оказало се бе. В крайна сметка не бяха имали нужда от него. Защото бяха имали Джулс.

Джейс се настани на един перваз. Беше по-голям от първия път, в който Марк го беше срещнал. По-висок, по-широкоплещест, макар и все така изящен. Говореше се, че дори кралицата на феите бе останала впечатлена от външния вид и маниерите му, а елфическите благородници рядко се впечатляваха от човеци. Пък били те и ловци на сенки.

Макар че понякога и това се случваше. Собственото му съществуване бе доказателство за това. Майка му, лейди Нериса от Двора на феите, бе обичала нефилимския му баща.

— Джулиън не иска в Института да се настанят центуриони — подхвърли Джейс. — Нали?

Марк ги изгледа подозрително.

— Нямам представа.

— Марк няма да ни издаде тайните на брат си, Джейс — каза Клеъри. — Ти би ли издал тайните на Алек?

Прозорецът зад Джейс бе висок и толкова прозрачен, че понякога Марк имаше чувството, че би могъл да излети през него.

— Може би, ако беше за негово добро — отвърна Джейс.

Клеъри издаде не особено изискан звук на съмнение.

— Марк — каза тя. — Нуждаем се от помощта ти. Имаме някои въпроси за земята на елфите и двата Двора, за физическите им очертания, а никъде не можем да открием отговор, нито дори в Спираловидния лабиринт или в Сколоманса.

— А и честно казано — добави Джейс, — не искаме да изглежда така, сякаш разследваме, защото мисията ни е тайна.

— Мисията ви е в царството на феите? — досети се Марк.

Двамата кимнаха.

Марк беше слисан. Ловците на сенки открай време не се чувстваха добре в земите на феите, а от Студения мир насам ги избягваха като чума.

— Защо? — Той се извърна бързо от меча. — Да не е някаква мисия за отмъщение? Задето Ярлат и някои от другите помагаха на Малкълм? Или... заради онова, което се случи с Ема?

Ема понякога все още се нуждаеше от помощ с последните си превръзки. Всеки път, когато видеше червените резки, нашарили

кожата ѝ, Марк усещаше, че му става лошо и го изпълва чувство на вина. Те бяха като мрежа от кървави нишки, които го привързваха към измамата, която двамата плетяха.

Очите на Клеъри бяха мили.

— Не възнамеряваме да нараним никого — каза тя. — Не става дума за отмъщение. Единствено за събиране на информация.

— Мислите си, че се тревожа за Кийрън — осъзна Марк. Името заседна в гърлото му като парче отчупена кост. Беше обичал Кийрън, а Кийрън го беше предал и се бе върнал в Лова и всеки път, щом си помислеше за него, Марк имаше чувството, че кърви отвътре. — Не се тревожа за Кийрън.

— В такъв случай не би имал нищо против, ако поговорим с него — каза Джейс.

— Не бих се тревожил за него — отвърна Марк. — Възможно е обаче да се тревожа за вас.

Клеъри се засмя тихичко.

— Благодаря ти, Марк.

— Син е на краля на тъмните феи — каза Марк. — Кралят има петдесет синове. И те до един се домогват до престола. На краля му е втръснало от тях. Дължеше услуга на Гуин и му се отплати, давайки му Кийрън. Като да му подари меч или куче.

— Доколкото разбирам — рече Джейс, — Кийрън е дошъл при теб и ти е предложил помощта си, против волята на елфите. Изложил се е на огромна опасност, за да ти помогне.

Вероятно не би трябвало да се учудва, че Джейс знае всичко това. Ема често споделяше с Клеъри.

— Беше ми длъжник. Той беше причината онези, които обичам, да бъдат наранени толкова жестоко.

— И все пак — каза Джейс, — възможно е да се съгласи да отговори на въпросите ни. Особено ако му кажем, че ти не възразяваш.

Марк не отговори. Клеъри целуна Джейс по бузата, прошепна нещо в ухото му и излезе от стаята. Джейс я проследи с поглед, изражението му беше омекнало за миг. Марк усети как го жегва ревност. Зачуди се дали един ден и той щеше да има същото с някого, начина, по който те си пасваха, милата игривост на Клеъри и силата и сарказма на Джейс. Зачуди се дали двамата с Кийрън изобщо си бяха

пасвали някога. Дали би си паснал с Кристина, ако нещата бяха различни.

— Какво искате да го попитате? — каза на глас.

— Някои въпроси за кралицата и за краля — отвърна Джейс и при вида на нетърпеливия жест на Марк, добави: — Ще ти кажа мъничко, въпреки че не би трябвало да ти казвам нищо. Клейвът ще ми отреже главата, ако научи. — Той въздъхна. — Себастиан Моргенстърн е оставил в един от Дворовете на елфите оръжие. Оръжие, което може да унищожи всички ни, всички нефилими.

— Какво прави то? — попита Марк.

— Не знам. Именно това се опитваме да открием. Знаем обаче, че е *смъртоносно*.

Марк кимна.

— Според мен Кийрън ще ви помогне. Мога също така да ви дам списък с имената на онези в царството на елфите, които вероятно биха били доброжелателно настроени към каузата ви, защото повечето определено няма да бъдат. Не мисля, че осъзнавате точно колко силно ви ненавиждат. Ако наистина имат подобно оръжие, надявам се да го намерите, защото те изобщо няма да се поколебаят да го използват и няма да проявят и капчица милост към вас.

Джейс го изгледа изпод златисти ресници, които толкова приличаха на тези на Кит. Погледът му беше зорък и спокоен.

— Милост към нас? Ти си един от нас.

— Зависи кого попиташ — каза Марк. — Имаш ли лист и химикалка. Ще започна с имената...

* * *

Чичо Артър твърде отдавна не бе излизал от таванската стая, където спеше, ядеше и работеше. Джулиън сбърчи нос, докато се качваше по тесните стъпала — въздухът бе по-спарен от обикновено, натечал от миризмата на стара храна и пот. Сенките бяха гъсти. Самият Артър беше сянка, прегърбен над бюрото си, на светлината от руническия камък на перваза над него. Изобщо не реагира на появата на Джулиън и Даяна.

— Артър — каза Даяна. — Трябва да говорим с теб.

Артър се обърна бавно в стола си. Джулиън почувства как погледът му се плъзна по Даяна, а после по него.

— Госпожице Уейбърн — каза най-сетне. — Какво мога да направя за теб?

Даяна и друг път бе придружавала Джулиън в посещенията му на тавана, макар и рядко. Сега, когато Марк и Ема знаеха истината за положението, Джулиън най-сетне можеше да ѝ признае онова, с което и двамата бяха наясно, но никога не бяха изричали на глас.

В продължение на години, откакто беше на дванайсет, Джулиън носеше в себе си знанието, че чичо му Артър е луд, умът му — смазан по време на пленничеството му в Двора на феите. Имаше периоди на просветление, подпомагани от лекарството, което Малкълм Фейд му беше давал, но те не траеха дълго.

Ако Клейвът научеше истината, Артър за броени минути щеше да изгуби мястото си като глава на Института и най-вероятно щеше да се озове заключен във Василиас, без право да излиза или да приема посетители. В негово отсъствие, без възрастен Блекторн, който да ръководи Института, децата щяха да бъдат разделени, изпратени в Академията в Идрис, разпръснати по света. Твърдата решимост на Джулиън да не го допусне бе довела до пет години, прекарани в пазене на тайни, пет години, прекарани в криене на Артър от света и на света от Артър.

Понякога се питаше дали постъпва правилно с чичо си. Ала нима имаше значение? Така или иначе, той щеше да защитава братята и сестрите си. Би пожелвал Артър за тях, ако се наложеше, а ако покъсно угризенията започнеха да го будеха посред нощ, обзет от паника и борещ се за въздух, щеше да се научи да живее с това.

Спомни си пронизващите елфически очи на Кийрън, впити в него: *Имаш безмилостно сърце.*

Може би действително беше така. В този момент сърцето му сякаш бе мъртво в гърдите — подута, неподвижна буца. Всичко като че ли се случваше на разстояние от него... дори имаше чувството, че се движи по-бавно през света, сякаш си проправя път през вода.

И все пак, присъствието на Даяна му носеше облекчение. Артър често вземаше Джулиън за мъртвия му баща или дядо, но Даяна не беше част от миналото му и той като че ли нямаше друг избор, освен да я разпознае.

— Лекарството, което Малкълм ти приготвяше — каза Даяна. — Някога споменавал ли ти е какво има в него?

Артър поклати леко глава.

— Момчето не знае ли?

Джулиън знаеше, че „момчето“ беше той.

— Не — отвърна. — Малкълм никога не ми е говорил за него.

Артър се намръщи.

— Няма ли утайка, остатък, който да бъде анализиран?

— Преди две седмици използвах и последната капчица, която успях да намеря. — Джулиън беше дал на чичо си мощен коктейл от лекарството на Малкълм последния път, когато Джейс, Клеъри и инквизиторът бяха в Института. Артър просто трябваше да се държи сигурно на краката си и да бъде с толкова ясна мисъл, колкото бе възможно.

Джулиън бе почти сигурен, че Джейс и Клеъри биха скрили състоянието на Артър, ако научеха истината. Само че би било несправедливо да ги обременява с подобен товар... пък и нямаше доверие на инквизитора, Робърт Лайтууд. Нямаше му доверие от онзи ден преди пет години, когато Робърт го бе принудил да изтърпи бруталното изпитание на Меча на смъртните, защото не бе повярвал, че Джулиън няма да излъже.

— И ти не си запазил нито капчица, Артър? — попита Даяна. — Не си скрил част от него някъде?

Артър отново поклати глава. На мътната магическа светлина той изглеждаше стар... много по-стар, отколкото беше, косата му — прошарена със сиви кичури, очите му — избелели като океана призори. Тялото му под провисналата синя роба беше кльоцаво, костите на раменете му стърчаха под плата.

— Нямах представа, че Малкълм ще се окаже такъв — каза той. — *Злодей, убиец, предател.* — Освен това разчитах на момчето. — Той се прокашля. — На Джулиън.

— Аз също не знаех за Малкълм — каза Джулиън. — Работата е там, че ще имаме гости. Центуриони.

— Кентархи — измърмори Артър и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, сякаш търсеше нещо. — Така ги наричали във византийската армия. Ала центурионът винаги е бил опората на армията. Командвал стотина мъже. Центурионът можел да налага на

римските граждани наказания, от каквито законът обикновено ги защитавал. Центурионите били по-силни от закона.

Джулиън не беше сигурен колко общо имаше между оригиналните византийски центуриони и центурионите от Сколоманса. Ала подозираше, че се досеща какво иска да каже чичо му.

— Точно така. Което означава, че ще трябва да бъдем особено внимателни. С това, какъв трябва да бъдеш в присъствието им. Как ще се държиш.

Артър допря пръсти до слепоочията си.

— Толкова съм уморен — промълви. — Не може ли... Ако просто можехме да помолим Малкълм за още малко лекарство...

— Малкълм е мъртъв — напомни му Джулиън. Вече му го бяха казали, но той като че ли все не можеше да го запомни. И това бе точно типът грешка, каквато не можеше да допусне в присъствието на непознати.

— Съществуват мундански лекарства — обади се Даяна след моментно колебание.

— Ами Клейвът? — каза Джулиън. — Наказанието за прибегване към мунданско медицинско лечение е...

— Знам какво е — прекъсна го Даяна необичайно рязко. — Само че нямаме друг избор.

— Ала ние нямаме представа нито какви таблетки, нито каква доза ще са необходими. Нямаме представа как мунданите лекуват подобно заболяване.

— Аз не съм болен. — Артър затръшна чекмеджето. — Феите раздробиха ума ми. Почувствах го как се строши. Никой мундан не би могъл да разбере или излекува нещо такова.

Даяна и Джулиън се спогледаха разтревожено.

— Е, има няколко пътя, по които можем да поемем. Ще те оставим на спокойствие, Артър, и ще ги обсъдим. Знаем колко е важна работата ти.

— Да — промълви чичото на Джулиън. — Работата ми...

И отново се наведе над купищата листове, забравил в миг Даяна и Джулиън. Докато излизаше от стаята след Даяна, Джулиън неволно се запита, каква ли утеха намира чичо му в стари разкази за богове и герои, разкази от едно отдавнашно време, когато да запушиш уши, отказвайки да чуеш песента на сирените, можело да те опази от лудост.

В подножието на стълбите Даяна се обърна към него и каза тихо:
— Тази вечер трябва да отидеш на Пазара на сенките.

— Какво? — сепна се Джулиън. Пазарът на сенките беше забранен за нефилимите, освен ако не бяха на мисия и то само ако бяха пълнолетни. — С теб?

Даяна поклати глава.

— Аз не мога да отида там.

Джулиън не попита нищо повече. Между тях съществуваше неписаното правило, че Даяна си има своите тайни, и Джулиън не я притискаше да му ги разкрие.

— Несъмнено обаче ще има магьосници — каза тя. — Такива, които не познаваме и които биха се съгласили да запазят мълчание срещу съответното заплащане. Такива, които няма да разпознаят лицето ти. Както и феи. Та нали става дума за лудост, причинена от тях, не естествено състояние. Може би ще знаят как да поправят стореното. — Тя замълча за миг, замислена. — Вземи Кит със себе си. Той познава Пазара на сенките по-добре от всеки друг, когото бихме могли да помолим, пък и долноземците там му имат доверие.

— Той е още дете — възрази Джулиън. — И не е излизал от Института, откакто баща му умря. — *Откакто беше убит, всъщност. Разкъсан на парченца пред очите му.* — Сигурно ще му бъде трудно.

— Ще трябва да свикне да му е трудно — заяви Даяна с каменно изражение. — Сега той е ловец на сенки.

3

ДЕ ЖИВЕЯТ В ОБИТЕЛ НАД СКАЛИ ВЕЩИЦИТЕ ЗЛИ

Заради ужасния трафик, на Джулиън и Кит им отне цял час, за да стигнат от Малибу до Олд Пасадина. Докато намерят къде да паркират, главата на Джулиън вече туптеше от болка, а това, че Кит не беше казал и дума, откакто бяха излезли от Института, определено не помагаше.

Дори и толкова късно след залез-слънце, на запад небето все още бе нашарено с пръски от алено и черно. Вятърът духаше от изток, което означаваше, че дори наред града можеше да вдъхнеш мириса на пустиня: пясък и чакъл, кактуси и койоти, и парливия дъх на пелин.

Кит скочи от колата в мига, в който Джулиън угаси двигателя, сякаш не можеше да понесе да остане до него и миг по-дълго. Когато бяха наближили отбивката от магистралата, отвеждаща до някогашната къща на семейство Рук, Кит го беше попитал дали може да минат оттам, за да си вземе някои дрехи. Джулиън бе отговорил, че не може, понеже не е безопасно, особено нощем. Кит го беше изгледал така, сякаш Джулиън му беше забил нож в гърба.

Джулиън бе свикнал с мрънкане и цупене, и приказките, че го мразят. Имаше четирима по-малки братя и сестри. Ала в яростния поглед на Кит имаше особено майсторство. Той наистина го мислеше.

Сега, докато Джулиън заключваше колата, Кит изсумтя.

— Изглеждаш като ловец на сенки.

Джулиън се погледна. Дънки, ботуши, ретро блейзър, който му беше подарък от Ема. Тъй като от руните за магическо прикритие нямаше особена полза на Пазара, се бе видял принуден да издърпа ръкава си надолу, за да скрие руната с окото, и да вдигне яката си над крайчетата на Знаците, които иначе биха се подавали изпод ризата му.

— Какво? — попита той. — Знаците ми не се виждат.

— Не е и нужно — отвърна Кит отегчено. — Приличаш на ченге. Вие всичките приличате на ченгета.

Главоболието на Джулиън се усили.

— Е, какво предлагаш?

— Остави ме да отида сам. Те ме познават и ми имат доверие. Ще отговорят на въпросите ми и ще ми продадат всичко, което поискам. — Той протегна ръка. — Естествено, ще имам нужда от пари.

Джулиън го зяпна невярващо.

— Не мислеше наистина, че това ще се получи, нали?

Кит сви рамене и прибра ръката си.

— Би могло.

Джулиън се отправи към уличката, водеща до Пазара на сенките. Беше идвал тук само веднъж, преди години, но си го спомняше прекрасно. Пазари на сенките се бяха нароили след Студения мир, начин за долноземците да въртят търговия, далеч от очите на новите закони.

— Нека отгатна. Планът ти е бил да вземеш пари от мен, да се престориш, че отиваш на Пазара, и да се качиш на някой автобус, отиващ извън града.

— Всъщност планът ми беше да взема пари от теб, да се престоря, че отивам на Пазара, и да се кача на Метролинк — отвърна Кит. — Вече има влакове, които пътуват извън града. Голям напредък, нали се сещаш. Опитай се да не изоставаш толкова.

Джулиън се почуди за миг как ли би реагирал Джейс, ако удушеше Кит. Поколеба се дали да не изрече тази мисъл на глас, но междувременно бяха стигнали до края на уличката, където въздухът проблясваше лекичко. Джулиън улови Кит за ръката и го дръпна, така че двамата минаха едновременно.

Излязоха от другата страна, право в сърцето на Пазара на сенките. Около тях грееха ярки светлини, скриващи звездите над главите им. Дори луната приличаше на бледа сянка.

Джулиън все още стискаше Кит за ръката, макар той да не правеше никакви опити да избяга. Оглеждаше се наоколо с копнеж, който го караше да изглежда съвсем млад... Джулиън често забравяше, че Кит бе на годините на Тай. Сините му очи, ясни и с цвета на небето, без следа от зеления оттенък в очите на Блекторновци, обхождаха Пазара, попивайки всичко.

Редиците сергии бяха осветени от факли, чиито пламъци горяха в златно, синьо и отровназелено. Пълзящи растения, по-пищни и уханни от олеандър и цветове на джакаранда, се спускаха на водопади отстрани по сергиите. Красиви елфически момичета и момчета

танцуваха на музиката на дървени флейти. Отвсякъде се носеха гласове, които ги викаха *да дойдат и да купят, да дойдат и да купят*. Изложени бяха оръжия и украшения, и стъкленици с отвари и прахчета.

— Насам — каза Кит и издърпа ръката си.

Джулиън тръгна след него. Усещаше погледите, които ги следваха, и се зачуди дали бе, защото Кит имаше право — наистина изглеждаше като ченге или поне свръхестествената версия на ченге. Той беше ловец на сенки, открай време беше ловец на сенки. Не можеш да се отърсиш така лесно от природата си.

Бяха стигнали покрайнините на Пазара, където светлината бе по-слаба и можеше да се видят белите линии върху асфалта под тях, издаващи, че през деня това място беше паркинг.

Кит отиде до най-близката сергия, където една фея седеше пред знак, рекламиращ предсказване на бъдещето и любовни отвари. Тя вдигна очи, когато го видя да се приближава, и грейна.

— Кит! — Носеше опърпана бяла рокля, която подчертаваше бледосинята ѝ кожа, острите връхчета на ушите ѝ се подаваха измежду лавандуловите кичури на косата ѝ. Тънки верижки от сребро и злато се полюшваха около шията и ръцете ѝ. Тя впери яростен поглед в Джулиън. — Той какво прави тук?

— Нефилимът е окей, Хаясинт — увери я Кит. — Аз гарантирам за него. Просто иска да купи нещо.

— Че кой не иска — промърмори феята и хвърли лукав поглед на Джулиън. — Хубавичък си. Очите ти имат почти същия цвят като мен.

Джулиън дойде по-близо до сергията. В моменти като този му се искаше повече да го бива във флиртуването. Само че изобщо не го биваше. През целия си живот нито веднъж не бе усетил дори искрица привличане към което и да е друго момиче, освен Ема, така че това бе нещо, на което никога не се бе научил.

— Търся отвара, която да изцели лудостта у един ловец на сенки — каза той. — Или поне да спре симптомите за известно време.

— Каква лудост по-точно?

— Бил е изтезаван в Дворовете на феите — заяви Джулиън направо. — Умът му е бил прекършен от халюцинациите и отварите, с които го измъчвали.

— Ловец на сенки с предизвикана от феите лудост? Я виж ти.

В гласа ѝ се долавяше скептицизъм и Джулиън се залови да обясни ситуацията и състоянието на чичо Артър, без да използва името му. Факта, че епизодите на прояснение идваха и си отиваха. Факта, че понякога настроенятията му го правеха мрачен и жесток. Това, че невинаги разпознаваше семейството си. Описа отварата, която Малкълм им приготвяше, когато все още му вярваха и смятаха, че е техен приятел.

Не че го спомена по име.

Когато приключи, феята поклати глава.

— Трябва да се обърнеш към някой магьосник. Те си имат вземане-даване с ловците на сенки. Аз не го правя. Нямам никакво желание да си навлека неприятности с някой от Дворовете или с Клейва.

— Не е нужно никой да научава за това — увери я Джулиън. — Ще ти платя добре.

— Дете. — В гласа ѝ се долавяше нотка на съжаление. — Мислиш си, че можеш да опазиш нещо в тайна от целия Долен свят? Мислиш си, че Пазарът вече не кипи от новината за гибелта на Пазителя и смъртта на Джони Рук? От факта, че вече си нямаме върховен магьосник? Изчезването на Анселм Найтшейд... въпреки че беше ужасен мъж... — Тя поклати глава. — Не биваше да идваш тук. Не е безопасно за никого от двамата ви.

Кит изглеждаше объркан.

— Имаш предвид него — каза той, кимвайки към Джулиън. — Не е безопасно за него.

— Нито за теб, мъничкия ми — разнесе се дрезгав глас зад тях.

Двамата се обърнаха и видяха пред себе си нисък мъж с болезнено белезникава кожа. Носеше сив вълнен костюм от три части, в който сигурно се пържеше от жегата в това горещо време. Косата и брадата му бяха тъмни и грижливо оформени.

— Барнабас — примига Кит. Джулиън забеляза как Хаясинт се сви лекичко зад сергията си. Зад Барнабас се беше събрала малка тълпа.

Ниският мъж пристъпи напред.

— Барнабас Хейл — представи се и протегна ръка. В мига, в който пръстите му се обвиха около тези на Джулиън, той усети как мускулите му се напрягат. Единствено слабостта на Тай към гущерите

и змиите и това, че неведнъж му се беше налагало да ги изнася от Института и да ги изхвърля в тревата навън, му попречи да дръпне ръката си.

Кожата на Барнабас не беше бледа — тя беше като броня от застъпващи се белезникави люспи. Очите му бяха жълти и гледаха Джулиън развеселено, сякаш очакваше да прибере рязко ръката си. Люспите до кожата на Джулиън бяха като гладки, студени камъчета; не бяха слюзести, но усещането бе, сякаш би трябвало да бъдат. Джулиън задържа ръката му в продължение на няколко дълги мига, преди да я пусне.

— Ти си магьосник.

— Никога не съм твърдял нещо друго — отвърна Барнабас. — А ти си ловец на сенки.

Джулиън въздъхна и вдигна ръкава си на мястото му.

— Предполагам, че нямаше кой знае какъв смисъл да се опитвам да го скрия.

— Никакъв — потвърди Барнабас. — Повечето от нас могат да разпознаят един нефилим в мига, в който го зърнат, пък и всички говорят за младия господин Рук. — Той обърна очите си със зеници като тесни процепи към Кит. — Съжалявам за баща ти.

Кит кимна лекичко.

— Барнабас притежава Пазара на сенките — обясни той. — Или поне притежава земята, на която е разположен, и събира наема за сергиите.

— Точно така — каза Барнабас. — Поради което ще разберете, че говоря напълно сериозно, когато настоявам да си вървите.

— Не създаваме проблеми — каза Джулиън. — Дойдохме по работа.

— Нефилимите нямат работа на Пазара на сенките — отсече Барнабас.

— Според мен ще откриеш, че имат — каза Джулиън. — Един мой приятел неотдавна купи от тук стрели. Оказаха се отровни. Някаква идея за това?

Барнабас размаха месест пръст пред него.

— Ето за какво говоря. Не можете да го изключите, дори да искате, тази ваша убеденост, че имате право да задавате въпроси и да определяте правилата.

— Само че те наистина определят правилата — изтъкна Кит.

— Кит — каза Джулиън с крайчеца на устните си. — Не помагаш.

— Един мой приятел изчезна преди няколко дни — заяви Барнабас. — Малкълм Фейд. Някаква идея за това?

Откъм множеството зад него се разнесе шушукане. Джулиън стисна юмруци до тялото си. Ако беше сам, нямаше да се безпокои — лесно можеше да се отскубне от тълпата и да се върне при колата. Ала сега трябваше да защитава Кит и това щеше да усложни нещата.

— Виждаш ли? — каза Барнабас. — За всяка тайна, която си мислиш, че знаеш, ние знаем друга. Знам какво се случи с Малкълм.

— А знаеш ли какво направи той? — попита Джулиън, очевидно полагайки усилия да контролира гласа си. Малкълм беше убиец, масов убиец. Убивал бе както мундани, така и долноземци. Несъмнено семейство Блекторн не можеха да бъдат обвинявани за неговата смърт. — Знаеш ли *защо* се случи?

— Виждам просто още един долноземец, загинал от ръцете на нефилимите. Както и Анселм Нйтшейд, затворен заради мъничко магия. Какво следва? — Той се изплю в краката му. — Може и да е имало време, когато търпях нефилими на Пазара. Нямах нищо против да им прибирам парите. Но това време отмина. — Погледът на магьосника се плъзна към Кит. — Върви си. И вземи нефилимския си приятел със себе си.

— Не ми е приятел — заяви Кит. — А аз не съм като тях, аз съм като вас...

Барнабас поклати глава. Хаясинт ги гледаше с широко отворени очи, сплела пръстите на сините си ръце под брадичката си.

— Задава се мрачно време за ловците на сенки — каза Барнабас. — Ужасно време. Силата им ще бъде смазана, могъществото им — стъпкано в пръстта, а кръвта им ще рукне като вода в речните корита на света.

— Достатъчно — отсече Джулиън рязко. — Стига си го плашил.

— Ще си платите за Студения мир — каза магьосникът. — Мракът приближава и от все сърце те съветвам, Кристофър Херондейл, да стоиш далеч от Институти и ловци на сенки. Скрий се, както направи баща ти и неговият баща преди него. Само така ще бъдеш в безопасност.

— Откъде знаеш кой съм? — попита Кит. — Откъде знаеш истинското ми име?

Джулиън за първи път го чуваше да признава, че Херондейл бе истинското му име.

— Всички го знаят — каза Барнабас. — От дни насам на Пазара се говори само за това. Не забеляза ли как те зяпат всички, когато се появи?

Значи, не се бяха взирали в Джулиън. Или поне не само в него. Не че това бе кой знае каква утеха, помисли си Джулс, не и с изражението, изписало се върху лицето на Кит.

— Мислех си, че бих могъл да се върна тук — промълви Кит. — Да поема сергията на баща ми. Да работя на Пазара.

Раздвоен език се показва между устните на Барнабас.

— Родиш ли се ловец на сенки, винаги си оставаш ловец на сенки — заяви той. — Не можеш да отмиеш заразата от кръвта си. За последен път ти казвам, момче — махай се от Пазара. И не се връщай.

Кит отстъпи назад, оглеждайки се... виждайки сякаш за първи път лицата, обърнати към него, повечето — безизразни и недружелюбни, много от тях — несдържано любопитни.

— Кит... — започна Джулиън и му подаде ръка.

Ала Кит беше побягнал.

На Джулиън му бяха необходими само няколко мига, докато го настигне — той всъщност не се опитваше да избяга, по-скоро си пробиваше слепешком път през тълпата, без посока. В крайна сметка се беше озовал пред масивна сергия, която бе почти рухнала.

От нея беше останала само купчина греди. Изглеждаше така, сякаш някой я беше направил на парчета с голи ръце. Назъбени парчета дърво лежаха разпилени наоколо, а в горната ѝ част на една страна висеше табела, на която пишеше:

ОТЧАСТИ СВРЪХЕСТЕСТВЕН? НЕ СИ САМ.
ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА ПАЗИТЕЛЯ ИСКАТ ДА СЕ
ЗАПИШЕШ В ЛОТАРИЯТА НА СПОЛУКАТА! ПОКАНИ
КЪСМЕТА В ЖИВОТА СИ!

— Пазителят — каза Кит. — Това е бил Малкълм Фейд?

Джулиън кимна.

— Той накара баща ми да се забърка с Последователите и Среднощния театър. — Тонът на Кит беше почти замислен. — Малкълм е виновен за смъртта му.

Джулиън не каза нищо. Джони Рук не беше цвете за мирисане, но все пак беше бащата на Кит. Човек има само един баща. Пък и Кит беше прав.

Изведнъж той се раздвижи и с всичка сила стовари юмрук в табелата, която издрънча на земята и в мига преди Кит да дръпне ръката си назад, потръпвайки, Джулиън зърна у него искрица от нефилимската му същност. Ако Малкълм не беше мъртъв, Джулиън вярваше, че Кит щеше да го убие.

Малка тълпа ги беше последвала от сергията на Хаясинт и ги зяпаше. Джулиън сложи ръка върху гърба на Кит и той не се опита да я отърси.

— Да вървим — каза Джулиън.

* * *

Ема се изкъпа внимателно — проблемът с това, да имаш дълга коса, когато си ловец на сенки, бе, че след битка никога не знаеш дали в нея няма демонска кръв. Веднъж тилът ѝ беше зелен цяла седмица.

Когато се върна в спалнята си, по анцуг и потниче, подсушавайки косата си със зелена хавлия, откри Марк да чете „Алиса в Страната на чудесата“, сгусен в долната част на леглото ѝ.

Носеше памучно долнище на пижама, което Ема беше купила за три долара. Марк наистина го харесваше, защото беше широко и меко, и доста приличаше на панталоните, които беше носил в земите на елфите. Ако го смущаваше това, че бяха с десен на зелени детелини, върху които бяха избродирани думите БЪДИ КЪСМЕТЛИЯ, с нищо не го показваше. Когато Ема влезе в стаята, той се надигна, прокара ръце през косата си и ѝ се усмихна.

Марк имаше усмивка, която можеше да разбие сърцето ти. Тя като че ли завладяваше цялото му лице и караше очите му да грейнат, разпалвайки сини и златни пламъци в тях.

— Странна вечер, чини ми се — каза той.

— Да не си посмял. — Ема се плъсна на леглото до него. Марк не спеше на леглото, но като че ли нямаше нищо против да използва матрака като гигантски диван. Той остави книгата настрана и се облегна на таблата. — Знаеш правилата за употребата на такива думи в стаята ми. Както и на изрази като „мътните го взели“ и „пусто-опустяло“.

— Ами „мигар“?

— Наказанието за „мигар“ е сурово — каза тя. — Ще трябва да влезеш гол в океана пред центурионите.

Марк изглеждаше озадачен.

— И после?

Ема въздъхна.

— Извинявай, забравих. Повечето от нас не обичат да бъдат голи пред непознати. Вярвай ми.

— Наистина ли? Никога не си плувала гола в океана?

— Това е малко по-различен въпрос, но не, не съм. — Тя се облегна до него.

— Трябва да го направим някой ден — каза Марк. — Всички заедно.

— Не мога да си представя как Съвършения Диего си съблича дрехите и скача във водата заедно с нас. Може би само пред Кристина. Може би.

Марк слезе от леглото и се изтегна върху купчината одеяла, които Ема му бе постлала на пода.

— Съмнявам се. Бас държа, че плува с всичките си дрехи. В противен случай ще му се наложи да си свали центурионската значка.

Ема се разсмя и той ѝ се усмихна в отговор, макар да изглеждаше уморен. Тя го разбираше. Не обикновените нефилимски дейности я изморяваха. А преструвките. Навярно беше разбираемо, че двамата с Марк можеха да си починат наистина едва вечер, когато бяха само те двамата и не трябваше да се преструват пред никого.

Това бяха единствените мигове, в които Ема успяваше да се отпусне, след деня, в който Джем ѝ разказа за парабатайското проклетие, как ако се влюбели, парабатаите полудявали и унищожавали себе си и всички, които обичали.

Беше го разбрала незабавно — не можеше да допусне това да се случи. Не и на Джулиън. Не и на неговото семейство, което тя толкова

обичаше. Не можеше да си попречи да го обича. То беше невъзможно. Значи, трябваше да накара Джулиън да престане да я обича.

Джулиън сам ѝ беше подсказал как. Думи, прошепнати до кожата ѝ в един рядък миг на уязвимост: ревнуваше от Марк. Ревнуваше, задето Марк може да говори с нея, да флиртува с лекота, докато той трябваше да крие какво изпитва.

Марк се бе облегал на таблата на леглото до нея, очите му бяха полупритворени. Цветни полумесеци под клепачите, ресниците му — с един тон по-тъмни от косата му. Ема си спомни как го бе помолила да дойде в стаята ѝ. *Искам да се преструваш заедно с мен, че се срещаме. Че се влюбваме.*

Беше ѝ протегнал ръка и тя бе видяла бурята в очите му. Свирепост, която ѝ напомни, че царството на феите не беше само тучна трева и блянове. Че бе изтъкано от необузdana жестокост, сълзи и кръв, мълнии, които прорязваха нощното небе като нож.

Защо да лъжем?, попитал бе той.

За миг Ема бе помислила, че я пита: *Защо искаш да изречем тази лъжа?* Ала не това бе имал предвид. Беше я попитал: *Защо да лъжем, когато можем да го направим истина, това между нас?*

Тя бе застанала пред него, пронизвана от болка до дъното на душата си, на всички места, от които бе изтръгнала Джулиън от себе си, сякаш бе откъснала един от крайниците си.

Говореше се, че понякога хората се присъединявали към Дивия лов, след като понесели огромна загуба, предпочитайки да вият от болка под небесата, вместо да страдат мълчаливо в обикновения си, сив живот. Спомняше си как се издига в небето с Марк, ръцете му — обвити около кръста ѝ: беше оставила вятъра да отнесе виковете ѝ, опиянена от свободата на небесния простор, където нямаше болка и тревога, единствено забрава.

И Марк, красив така, както бе красиво нощното небе, предлагащ ѝ същата свобода с протегнатата си ръка. *Ами ако мога да го обикна?* помисли си тя. *Ами ако направя лъжата истина?*

Тогава вече нямаше да бъде лъжа. Ако можеше да обикне Марк, това би сложило край на опасността. Джулиън щеше да бъде в безопасност.

Тя бе кимнала. Протегнала му бе ръка.

Мислите ѝ се върнаха към онази нощ в стаята ѝ, отново видя погледа в очите му, когато я беше попитал: *Защо да лъжем?* Спомни си горещата му прегръдка, пръстите му, обвити около кръста ѝ. Как едва не се бяха препънали в трескавата си забързаност да стигнат по-близо един до друг, сблъсквайки се почти непохватно, сякаш танцуваха и бяха объркали стъпките. Тя бе сграбчила Марк за раменете и се бе повдигнала на пръсти, за да го целуне.

Той беше жилав от времето, прекарано с Лова, не така мускулест като Джулиън, костите на ключицата и раменете му бяха остри под ръцете ѝ. Ала кожата му беше гладка, когато плъзна ръце под яката на тениската му, докосвайки плещите му. А устните му върху нейните бяха топли.

Имаше горчиво-сладък вкус и бе горещ, сякаш имаше треска. Тя инстинктивно дойде по-близо до него; не беше осъзнала, че трепери. Устата му се отвори върху нейната; изучаваше устните ѝ със своите, изпращайки бавни, горещи вълни по тялото ѝ. Целуна крайчеца на устата ѝ, устните му се плъзнаха по челюстта, по бузата ѝ.

А после се отдръпна.

— Ем. — Изглеждаше объркан. — Имаш вкус на сол.

Ема вдигна дясната си ръка, която бе обвила около врата му. Докосна лицето си. Беше влажно. Тя плачеше.

Марк се намръщи.

— Не разбирам. Искаш светът да повярва, че сме двойка и все пак ридаеш, сякаш съм те наранил. Нараних ли те? Джулиън никога няма да ми прости.

Името на Джулиън едва не я уби. Тя се отпусна върху леглото, прегърнала коленете си.

— Джулиън трябва да се справя с толкова много неща — каза тя. — Не мога да допусна да се тревожи за мен. За връзката ми с Камерън.

Наум тя се извини на Камерън Ащдаун, който наистина не бе направил нищо лошо.

— Не е добра връзка. Не е здравословна. Но всеки път щом сложа край, след време отново се връщам към нея. Трябва да престана. И искам Джулиън да не трябва да се тревожи за това. И така вече има толкова много неща — Клейвът ще разследва последиците от смъртта на Малкълм, това, че се замесихме с Двора...

— Шшт. — Марк се настани до нея. — Разбирам.

Протегна се, издърпа едно одеяло и пред учудените очи на Ема го обви около раменете им.

Мислите ѝ се върнаха към Дивия лов, към Марк и Кийрън, подслонили се някъде, плътно загърнати в наметалата си, за да пропъдят студа.

Марк проследи очертанятията на скулите ѝ с пръсти, ала това бе приятелски жест. Горещината в целувката им си беше отишла. И Ема се радваше, че е така. Струваше ѝ се нередно да изпитва нещо такова, дори то да бе само бледа сянка на истинското, с друго, освен с Джулиън.

— Онези, които не са елфи, откриват утеха в лъжите — каза Марк. — Не мога да те съдя. Ще направя това с теб. Няма да те изоставя.

Ема се облегна на рамото му, омаломощяла изведнъж от залялото я облекчение.

— Трябва обаче да кажеш истината на Кристина — добави той. — Тя е най-добрата ти приятелка; не можеш да криеш нещо такова от нея.

Ема кимна. И сама бе възнамерявала да каже на Кристина. Кристина бе единствената, която знаеше за чувствата ѝ към Джулиън и нито за миг не би повярвала, че Ема изведнъж се беше влюбила в Марк. Здравият разум налагаше да ѝ каже и Ема се радваше, че е така.

— Имам ѝ пълно доверие — заяви тя. — А сега... ще ми разкажеш ли за Дивия лов?

Марк заразкава, изтъквайки история за живот, живян в облаците и в най-безлюдните и скрити места на света. Изоставени градове на дъното на медни каньони. Скелетът на Орадур-сюр-Глан, където двамата с Кийрън бяха преспали в един полуопожарен плевник. Пясък и мирис на море в Кипър, в един запустял курортен град, където през подовете на грандхотели растяха дървета.

Ема постепенно потъна в сън, докато Марк я държеше в прегръдките си и ѝ шепнеше истории. Донякъде за нейна изненада, беше дошъл отново на следващата вечер — така връзката им щяла да изглежда по-убедителна, обяснил бе, но в очите му Ема бе прочела, че компанията му бе харесала толкова, колкото и на нея.

Ето как двамата бяха прекарвали заедно всяка нощ от тогава насам, изтегнати върху завивките на пода и разменяйки си истории.

Ема му разказваше за Тъмната война, за това как понякога се чувстваше изгубена сега, когато вече не търсеше убиеца на родителите си, а Марк говореше за братята и сестрите си, за това, как двамата с Тай се бяха сдърпали и как се притеснява, че е накарал по-малкия си брат да се чувства така, сякаш не може да разчита на него, защото той всеки момент може да си тръгне.

— Просто му обясни, че може да си тръгнеш, но винаги ще се връщаш при него — рече Ема. — Кажу му, че съжаляваш, задето някога си го накарал да се почувства по този начин.

Марк просто кимна. Така и не разбра дали бе последвал съвета ѝ, но тя бе последвала неговия и бе разказала всичко на Кристина. Беше огромно облекчение и тя няколко часа плака в прегръдките на приятелката си. Дори бе получила разрешение от Джулиън да ѝ обясни ситуацията с чичо Артър, макар и в посъкратен вид... достатъчно, за да разбере точно колко важно бе Джулиън да остане в Института със семейството си. Ема бе помолила Джулиън да ѝ позволи да го направи — ужасно неловък разговор, но Джулиън като че ли бе изпитал облекчение, че още някой ще научи истината.

Искаше ѝ се да го попита дали възнамерява скоро да съобщи истината за Артър на останалите от семейството, ала не можеше. Около Джулиън се бе издигнала стена, която изглеждаше толкова непристъпна, колкото и тръните около замъка на Спящата красавица. Чудеше се дали Марк го беше забелязал, дали някой от останалите го беше забелязал, или тя бе единствената, която го виждаше.

Тя се обърна към Марк. Той беше заспал на пода, отпуснал буза върху ръката си. Ема се плъзна от леглото и се сгуши между одеялата и завивките до него.

Марк спеше по-добре, когато беше с нея — сам го беше казал и Ема му вярваше. Освен това се хранеше по-добре, трупаше мускули по-бързо, белезите му избледняваха, цветът се завръщаше на лицето му. И това я радваше. Самата тя може и да имаше чувството, че всеки ден умира по малко отвътре, но това си беше неин проблем — щеше да се справи с него. Никой не беше длъжен да ѝ помага и част от нея приветстваше болката. Защото това означаваше, че Джулиън не страда сам, дори и да си мислеше, че е така.

А ако можеше да помогне на Марк дори съвсем малко, това бе нещo. Тя го обичаше така, както би трябвало да обича Джулиън: чичо

Артър би го нарекъл *филиа*, приятелска любов. И макар че не можеше да разкаже на Джулиън как двамата с Марк си помагат, все пак можеше да стори нещо за него — да направи брат му по-щастлив.

Дори ако той никога не узнаеше.

Почукване на вратата я изтръгна от мислите ѝ и тя вдигна сепнато поглед. Стаята беше потънала в сумрак, но Ема успя да различи яркочервената коса и любопитното лице на Клеъри, надничаща иззад касата на вратата.

— Ема? Спиш ли? *На пода ли си?*

Ема наведе поглед към Марк. Той определено спеше, сгушен под одеялата, скрит от погледа на Клеъри. Тя вдигна два пръста към Клеъри, която кимна и затвори вратата; две минути по-късно Ема беше в коридора и вдигаше ципа на един суитшърт.

— Има ли някъде място, където бихме могли да поговорим? — попита Клеъри. Беше толкова дребна, помисли си Ема, че понякога ѝ беше лесно да забрави, че е на двайсет и няколко години. Косата ѝ беше прибрана на плитки, което я караше да изглежда още по-млада.

— На покрива — реши Ема. — Ела с мен.

Тя поведе Клеъри по стъпалата към отвора на тавана, извеждайки я на потъналия в мрак покрив. Не се бе качвала тук от нощта, когато бе дошла с Марк. Оттогава сякаш бяха минали години, макар да знаеше, че са само няколко седмици.

Горещината на деня бе оставила черния покрив горещ и лепкав. Ала нощта бе хладна (пустинните нощи винаги бяха хладни, температурата падаше главоломно в мига, в който слънцето залезеше) и ветрецът, появяващ откъм океана, рошеше влажната коса на Ема.

Тя прекоси покрива, следвана от Клеъри, и отиде до любимото си местенце, откъдето се разкриваше изглед към океана под тях, магистралата — потъваща в хълма под Института и обгърнатите в сенки върхове на планините в далечината.

Ема приседна на ръба на покрива, свила колене пред себе си, оставяйки пустинният въздух да милва кожата и косата ѝ. Лунната светлина посребряваше белезите ѝ, особено най-плътния белег от вътрешната страна на дясната ѝ ръка. Беше го получила в Идрис, когато се бе събудила там, търсейки родителите си с писъци, и Джулиън, знаещ от какво има нужда, бе сложил Кортана в ръцете ѝ.

Клеъри се намести леко до нея, наклонила глава настрани, сякаш слушаше гръмовното дишане на океана, мекото плискане на вълните, които ту идваха, ту се отдръпваха.

— Е, що се отнася до изгледа, Нюйоркският институт определено не може да се мери с вас. От покрива там виждам единствено Бруклин. — Тя се обърна към Ема. — Джем Карстерс и Теса Грей ти пращат поздрави.

— Те ли ви казаха за Кит? — попита Ема. Джем беше много далечен и много стар роднина на Ема — въпреки че не изглеждаше на повече от двайсет и пет, той всъщност бе на около сто двайсет и пет години. Теса, неговата съпруга, беше могъща магьосница. Именно те бяха открили съществуването на Кит и баща му, тъкмо навреме, за да видят как Джон Рук бива убит от демони.

Клеъри кимна.

— Те са на мисия. Дори на мен не казаха какво търсят.

— Мислех, че издирват Черната книга?

— Възможно е. Знам, че първо ще отидат в Спираловидния лабиринт. — Клеъри се облегна на ръцете си. — Знам, че на Джем му се иска да бъде до теб. Да бъде някой, с когото да говориш. Казах му, че винаги можеш да говориш с мен, но ти не си се обаждала от нощта, след като Малкълм умря...

— Той не умря. Аз го убих — прекъсна я Ема. Постоянно трябваше да си напомня, че беше убила Малкълм, забила бе Кортана в корема му, защото то й се струваше толкова невероятно. Освен това болеше, така, както боли, когато изведнъж се блъснеш в бодлива тел — неочаквана болка, появила се от нищото. Въпреки че той си го беше заслужил, все пак болеше. — Не би трябвало да се чувствам виновна, нали? Той беше ужасен човек. Принудена бях да го направя.

— Да и да — отвърна Клеъри. — Но това невинаги оправя нещата. — Тя се пресегна и като сложи пръст под брадичката на Ема, обърна лицето й към себе си. — Виж, ако има някой, който разбира какво изпитваш, това съм аз. Аз убих Себастиан. Собственият си брат. Забих нож в него. — В този миг Клеъри изглеждаше много по-млада, отколкото беше; за миг сякаш бе на възрастта на Ема. — Все още мисля за него, сънувам го. У него имаше и нещо добро... не много, само зрънце, но то ме преследва и до днес. Този мъничък потенциал, който унищожих.

— Той беше *чудовище* — каза Ема ужасено. — Убиец, по-лош от Валънтайн, по-лош от когото и да било. Трябваше да го убиеш. Ако не го беше сторила, той буквално щеше да унищожи света.

— Знам. — Клеъри отпусна ръка. — За Себастиан нямаше шанс за изкупление. Ала това не спира сънищата, нали? В тях понякога все още виждам брата, който можех да имам, в един друг свят. Онзи със зелените очи. Ти навярно също виждаш приятеля, за какъвто си мислела Малкълм. Когато хората умрат, сънищата ни за това, какви биха могли да бъдат, не умират с тях. Дори ако нашата ръка е сложила край на живота им.

— Мислех си, че ще бъда щастлива — каза Ема. — През всички тези години единственото, което исках, бе да си отмъстя. Да си отмъстя на онзи, който уби родителите ми. Сега знам какво се е случило с тях и убих Малкълм. Ала единственото, което изпитвам, е... празнина.

— Аз се чувствах по същия начин след края на Тъмната война — каза Клеъри. — Толкова дълго бях прекарала в бягство и битки, и отчаяние. А после нещата отново станаха обикновени. Нямах доверие на това затишие. Свикваме да живеем по един начин, дори ако той е лош или труден. И когато всичко отmine, остава дупка. В природата ни е да се опитваме да я запълним с тревоги и страх. Може да отнеме известно време, докато вместо това я напълним с хубави неща.

За миг Ема прозря през изражението на Клеъри в миналото, спомняйки си момичето, което я беше последвало в една малка стая в Гард, отказало бе да я остави сама и скърбяща и й бе казало: *Невинаги героите са тези, които печелят. Понякога те губят. Ала продължават да се бият. Не се предават.*

Именно това ги прави герои.

Точно тези думи бяха помогнали на Ема да преживее някои от най-трудните моменти в живота си.

— Клеъри, може ли да те попитам нещо?

— Разбира се. Всичко.

— Найтшейд — каза Ема. — Нали се сецаш, вампирът...

Клеъри изглеждаше учудена.

— Главният вампир на Лос Анджелис? Онзи, за когото открихте, че е използвал тъмна магия.

— Вярно беше, нали? Наистина използваше забранени магии?

Клеъри кимна.

— Разбира се. Всичко в ресторанта му беше тествано. Определено използваше магия. Сега нямаше да е в затвора, ако не беше така! — Тя сложи лекичко ръка върху тази на Ема. — Знам, че Клейвът понякога е ужасен. Но в него има много хора, които се опитват да бъдат справедливи. Анселм наистина беше от лошите.

Ема кимна безмълвно. Та нали в действителност не се съмняваше в Анселм.

А в Джулиън.

Устните на Клеъри се извиха в усмивка.

— Е, добре, стига с тези скучни неща — заяви тя. — Разкажи ми нещо интересно. От цяла вечност не си споделяла нищо за любовния си живот. Все още ли излизаш с онзи Камерън Ашдаун?

Ема поклати глава.

— Аз... излизам с Марк.

— *Марк?* — Клеъри я зяпна така, сякаш Ема току-що ѝ беше връчила двуглав гущер. — Марк Блекторн?

— Не, *друг* Марк. Естествено, че Марк Блекторн. — В гласа на Ема се прокраднаха отбранителни нотки. — Защо не?

— Просто... никога не бих си ви представила заедно. — Клеъри определено изглеждаше поразена.

— Е, с кого си ме представяше тогава? С Камерън?

— Не, не с него. — Клеъри сви крака до гърдите си и отпусна брадичка върху коленете си. — Именно там е работата. Искам да кажа... онзи, с когото си те представях, то няма смисъл. — Срећнала объркания поглед на Ема, тя наведе очи. — Предполагам, че не е нищо. Ако си щастлива с Марк, и аз се радвам за теб.

— Клеъри, какво не ми казваш?

Възцари се дълго мълчание, през което Клеъри се взираше в тъмната вода. Най-сетне тя проговори:

— Джейс ме помоли да се омъжа за него.

— *О!* — Ема вече бе разтворила ръце, за да я прегърне, когато видя изражението ѝ и замръзна. — Какво не е наред?

— Отказах му.

— *Отказала* си му? — Ема отпусна ръце. — Но вие сте тук... заедно... не сте ли все още...?

Клеъри се изправи. Застана на ръба на покрива и се загледа към морето.

— Все още сме заедно. Казах му, че се нуждая от време, за да си помисля. Сигурна съм, че ме смята за луда или... е, всъщност не знам какво смята.

— Така ли е наистина? — попита Ема. — Действително ли се нуждаеш от време?

— За да реша дали искам да се омъжа за Джейс? Не. — Гласът на Клеъри беше натежал от чувство, което Ема не можеше да разтълкува. — Не. Знам отговора. Естествено, че искам. За мен никога няма да има друг. Така стоят нещата.

Нещо в простичкия начин, по който го каза, изпрати спазъм по тялото на Ема. *За мен никога няма да има друг.* В тръпката, която я полази, имаше разпознаване на това чувство и мъничко страх.

— Тогава защо отказа?

— Някога ми се явяваха сънища. — Клеъри все така се взираше към лунната пътека, проточила се през тъмната вода, като бяла линия, разсичаща черно платно. — Когато бях на твоите години. Сънища за неща, които щяха да се случат, сънища за ангели и предсказания. След края на Тъмната война те спряха. Мислех, че никога няма да се завърнат, но през последните шест месеца те започнаха отново.

Ема не разбираше съвсем.

— Сънища?

— Не са толкова ясни, колкото бяха някога. Изпълнени са обаче с усещането... със знанието, че се задава нещо ужасно. Като стена от мрак и кръв. Сянка, която се разпростира над света и заличава всичко. — Тя преглътна. — Има и още. Не е толкова образът на нещо, което се случва, а знание.

Ема също се изправи. Искаше ѝ се да сложи ръка на рамото на Клеъри, но нещо я спря. Това не беше Клеъри, момичето, което я беше утешавало, когато родителите ѝ умряха. Това беше Клеъри, която бе отишла в демонското царство Едом и бе убила Себастиан Моргенстърн. Клеъри, която се беше изправила срещу Разиел.

— Знание за какво?

— Че ще умра — отвърна Клеъри. — Не след дълго. Скоро.

— За мисията ви ли става въпрос? Смяташ, че нещо ще ти се случи там?

— Не... не, нищо такова. Трудно е за обяснение. Просто знание, че ще се случи, но не и точно кога, нито как.

— Всички се боим от смъртта — каза Ема.

— Не всички — възрази Клеъри. — Аз не се страхувам. Страхувам се обаче да оставя Джейс. Страхувам се какво ще му причини това. И мисля, че ако сме женени, за него би било още по-ужасно. Да бъдете женени, променя всичко. То е обещание да останеш с някого. Но аз не мога да му обещавам да остана много дълго... — Клеъри сведе поглед надолу. — Давам си сметка, че звучи нелепо. Ала знам това, което знам.

Възцари се дълго мълчание, изпълнено от звука на океана под тях и вятъра в пустинята.

— Каза ли му? — попита Ема най-сетне.

— Не съм казала на никого, освен на теб. — Клеъри се обърна и я погледна загрижено. — Искам да те помоля за услуга. Огромна услуга. — Тя си пое дълбоко дъх. — Ако умра, искам да им кажеш — на Джейс и на останалите — че знаех. Знаех, че ще умра и не се боях. И кажи на Джейс, че затова му отказах.

— Аз... но защо аз?

— Няма друг, на когото бих могла да го кажа, без да си изкара акъла или да си помисли, че получавам някаква криза и имам нужда от психотерапевт... е, поне Саймън би казал така. — Очите на Клеъри грейнаха, докато изричаше името на своя парабатай. — Освен това ти вярвам, Ема.

— Ще го направя — отвърна Ема. — Естествено, че можеш да ми вярваш, няма да кажа на никого, но...

— Нямах предвид, че ти вярвам да опазиш тайната — обясни Клеъри. — Макар че наистина ти вярвам. В сънищата си те виждам с Кортана в ръка. — Тя се повдигна на пръсти, и я целуна по челото. Беше почти майчински жест. — Вярвам ти, че ще продължиш да се биеш, Ема. Вярвам ти, че никога няма да се откажеш.

* * *

Едва когато се върнаха в колата, Кит забеляза, че кокалчетата му кървят. Не беше почувствал болката, когато бе цапардосал табелата, но сега я усещаше.

Джулиън понечи да запали колата, но се поколеба.

— Бих могъл да те излекувам — предложи. — С иратце.

— С какво?

— Делител на руна — обясни Джулиън. — Една от най-леките. Логично би било да ти бъде първата.

Цял куп саркастични забележки пробягаха през главата на Кит, но той беше прекалено уморен, за да ги изрече.

— Да не си посмял да ме бодеш с една от вашите шантави магически пръчици. Просто искам да се върна... — Едва не каза у дома, но се спря. — ... обратно.

Докато пътуваха, Кит мълчеше, загледан през прозореца. Магистралата бе почти празна, ширнала се сива и безлюдна напред. Покрай тях прелетяха табелите за Креншоу и Феърфакс. Това не беше красивият Лос Анджелис с планини и плажове, зелени морави и имения. Това бе Лос Анджелис с напукани тротоари, хилави дръвчета и небе, натежало от смог.

Това открай време беше домът на Кит, но докато го гледаше сега, той се чувстваше отчужден от него. Сякаш ловците на сенки го откъсваха от всичко, което познаваше, за да го издърпат в своята странна орбита.

— Е, какво ще се случи с мен? — попита той неочаквано, нарушавайки мълчанието.

— Какво? — Джулиън се намръщи на трафика в огледалото за обратно виждане. Кит виждаше очите му, синьо-зелени, с онзи почти шокиращ цвят, който имаха очите на всички от семейство Блекторн (е, само едно от очите на Марк), освен Тай.

— Значи, Джейс е истинското ми семейство — каза Кит. — Но не мога да се преместя да живея при него, защото той и секси гаджето му отиват на някаква тайна мисия?

— Виждам, че вие, Херондейловци, си имате тип — промърмори Джулиън.

— Какво?

— Името ѝ е Клеъри. Но просто казано — да. Точно сега той не може да те приеме, така че ще го направим ние. За нас не е проблем. Ловците на сенки приемат други ловци на сенки в домовете си. То е нещо естествено за нас.

— Наистина ли смяташ, че е добра идея? — попита Кит. — Искам да кажа, домът ви е доста прецакан, с онзи твой чичо, който

страда от агорафобия, и шантавия ти брат.

Джулиън стисна по-силно волана, ала в отговор каза само:

— Тай не е шантав.

— Имах предвид Марк — обясни Кит. Последва неловка пауза.

— Тай *не* е шантав — добави Кит. — Просто има аутизъм.

Паузата се проточи още повече. Кит се зачуди дали не го беше обидил с нещо.

— Не е кой знае какво — каза най-сетне. — Когато ходех в мунданско училище, познавах няколко деца от спектъра. Тай има много общо с тях.

— Какъв спектър? — попита Джулиън.

Кит го погледна изненадано.

— Ама ти наистина не знаеш за какво говоря?

Джулиън поклати глава.

— Може и да не си забелязал, но ние не се замесваме в мунданската култура.

— Това не е мунданска култура. Това е... — *Невробиология. Наука. Медицина.* — Нямате ли рентген? Антибиотици?

— Не — отвърна Джулиън. — За дребните неща, като главоболие, целителните руни са достатъчни. За по-сериозните неща Мълчаливите братя са нашите лечители. Мунданската медицина е строго забранена. Но ако мислиш, че има нещо, което би трябвало да знаем за Тай...

Понякога на Кит му се искаше да мрази Джулиън. Наистина. Джулиън като че ли обожаваше правилата; беше непреклонен, дразнещо спокоен и точно толкова безстрастен, колкото всички твърдяха, че са ловците на сенки. Само дето не беше така. Обичта, с която беше пропит гласът му, когато изрече името на брат си, издаваше истината.

Кит усети как тялото му се напруга. Разговорът с Джейс по-рано бе облекчил част от тревогата, която изпитваше, откакто баща му беше умрял. Джейс бе накарал всичко да изглежда така, сякаш щеше да бъде лесно. Сякаш все още се намираха в свят, където можеш да дадеш шанс на нещо и да видиш какво ще излезе.

Ала сега, докато се взираше в сивата магистрала пред себе си, се зачуди как изобщо си бе въобразил, че би могъл да живее в свят, където цялото знание, което притежаваше, бе смятано за грешно,

където всичките му ценности (каквито и да бяха, след като беше израснал с баща, чийто прякор беше Мошеника Рук) бяха преобърнати с главата надолу.

Където да общува с тези, към които принадлежеше заради кръвта във вените си, означаваше да си навлече омразата на онези, с които беше израснал.

— Забрави. Не исках да кажа нищо особено за Тай. Просто безсмислени мундански работи.

— Съжалявам, Кит — каза Джулиън. Вече бяха на крайбрежната магистрала. Водата се простираше в далечината пред тях, кръглата луна, издигнала се високо в небето, рисуваше съвършена бяла пътека в средата на морето. — За това, което се случи на Пазара.

— Сега те ме мразят. Всички, които познавах някога.

— Не — отвърна Джулиън. — Боят се от теб. Има разлика.

Може би действително беше така, помисли си Кит. Ала точно в този момент не беше сигурен, че това има значение.

ОТ ОНЗИ КРАЙ, ДЕ СЪН ВИТАЙ И СРЕД МЪГЛИ ЗАБУЛЕН ДРЕМЕ

Кристина стоеше на върха на хълма, където някога се намираще къщата на Малкълм Фейд, и се взираше в развалините наоколо.

Малкълм Фейд. Не го познаваше така, както го бяха познавали семейство Блекторн. Той бе техен приятел (или поне така си мислехте) от пет години насам, живеещ само на няколко километра от там, във внушителна къща от стъкло и стомана наред с сухите хълмове на Малибу. Кристина беше идвала тук веднъж, заедно с Даяна, и бе останала очарована от непринудените маниери и чувството за хумор на Малкълм. Беше си помислила, че ѝ се ще върховният магьосник на Мексико Сити да бъде като Малкълм — младолик и очарователен, а не кисела старица с прилепови уши, която живееше в парка „Линкълн“.

А после Малкълм се беше оказал убиец и всичко беше рухнало. Лъжите бяха разкрити, доверието им в него — разбито, а животът на Тави — изложен на опасност, докато не бяха успели да си го върнат, а Ема се беше разправила с Малкълм, забивайки меч в корема му.

До ушите на Кристина долиташе шумът на колите, фучащи по магистралата под нея. Бяха се покатерили по хълма, за да стигнат до тук, и тя се чувстваше потна, а тялото я сърбеше. Клеъри Феърчайлд стоеше върху купчината отломки от къщата на Малкълм, въоръжена с причудлив предмет, който приличаше на нещо средно между серафимска кама и една от онези машинки, които мунданите използват, за да намират метал, скрит под пясъка. Марк, Джулиън и Ема се бяха пръснали из рухналата къща и пресяваха метала и стъклото.

Джейс бе изявил желание да прекара деня заедно с Кит в тренировъчната зала на Института и Кристина му се възхищаваше за това. Бяха я възпитали да вярва, че нищо не е по-важно от семейството, а Кит и Джейс бяха единствените ловци на сенки, в чиито вени течеше кръвта на Херондейл. Освен това момчето имаше нужда от приятели. Особено хлапе беше той — прекалено малък, за да е

красив, ала големите му сини очи те изпълваха с желание да му вярваш, дори докато ти пребърква джоба. В него имаше палава искрица, която ѝ напомняше за Хайме, най-добрия ѝ приятел от детството... палавост, която лесно можеше да премине в престъпност.

— *En que piensas?*^[1] — попита Диего, приближавайки се зад нея. Носеше дънки и туристически обувки. На Кристина ѝ се искаше да не я дразни това, че настояваше да закачи центурионската си значка дори на ръкава на напълно обикновената си черна тениска.

Беше наистина красив. Много по-красив от Марк например, ако трябваше да бъде напълно обективна. Чертите му бяха по-правилни, челюстта — по-строга, гърдите и раменете — по-широки.

Кристина отмести няколко парчета боядисан хоросан. Двамата с Диего се бяха заели с източната част на къщата, където, почти бе сигурна, трябва да се бяха намирали спалнята и дрешникът на Малкълм, защото непрекъснато откриваше парчета от дрехи.

— Всъщност си мислех за Хайме.

— О. — Тъмните очи на Диего бяха пълни със съчувствие. — Нормално е да ти липсва. И на мен ми липсва.

— Тогава защо не се чуеш с него?

Знаеше, че думите ѝ прозвучаха рязко. То бе по-силно от нея. Не беше сигурна защо Диего я побъркваше, и то не по един хубав начин. Може би защото толкова дълго го беше обвинявала, задето я беше предал, че ѝ беше трудно да надмогне гнева си. Може би защото това, че вече не го винеше, означаваше, че още повече вини Хайме, което не ѝ се струваше справедливо, при положение че Хайме не беше тук, за да се защити.

— Нямам представа как да го намеря — отвърна Диего.

— Никаква ли? Не знаеш къде е или как да се свържеш с него? — Май беше пропуснала тази част. Може би защото Диего не я беше споменал.

— Не иска да му досаждам — обясни той. — Всичките ми огнени съобщения се връщат. Не говори и с баща ни. — Майка им беше починала. — Нито с когото и да било от братовчедите ни.

— Откъде изобщо си сигурен, че е жив? — попита Кристина и начаса се разкая. Очите на Диего пламнаха.

— Той все още е малкият ми брат. Щях да разбера, ако беше мъртъв.

— Центурионе! — Беше Клеъри, викаща го от върха на хълма.

Диего се затича нагоре през отломките, без да поглежда назад. Кристина си даваше сметка, че го беше разстроила; чувство на вина се разля по тялото ѝ и тя изрита голямо парче хоросан, от което, като клечка за зъби, стърчеше метален прът.

То се търкулна настрани и Кристина примига срещу предмета, който се показва отдолу, след което се наведе и го вдигна. Ръкавица... мъжка кожена ръкавица, мека като коприна, ала хилядократно по-здрава. Върху кожата беше отпечатана рисунка на златна корона, прекършена надве.

— Марк! — извика тя. — *Necessito que veas algo!*^[2]

Миг по-късно осъзна, че бе толкова слисана, че го бе извикала на испански, но то като че ли нямаше значение. Марк вече бе дошъл, скачайки пъргаво през камъните. Стоеше над нея, а вятърът повдигаше меките бледозлатисти къдрици от заострените връхчета на ушите му. Изглеждаше разтревожен.

— Какво има?

Кристина му подаде ръкавицата.

— Това не е ли символът на един от Дворовете на феите?

Марк я обърна в ръката си.

— Счупената корона е символът на краля на тъмните феи — измърмори той. — Смята се за истинския крал и на двата Двора и докато не се възцари над тях, короната ще си остане строшена надве. — Той наклони глава на една страна, като птица, изучаваща котка от безопасно разстояние. — Ала тези ръкавици... Кийрън имаше такива, когато дойде в Лова. Изработката им е прекрасна. Малцина, освен елфическите благородници, могат да ги носят. Всъщност малцина, освен синовете на краля.

— Не мислиш, че е на Кийрън, нали? — попита Кристина.

Марк поклати глава.

— Неговите бяха... унищожени. В Лова. Но това означава, че този, който е посетил Малкълм и я е оставил, е бил или някой с високо положение в Двора, или самият крал.

Кристина се намръщи.

— Много странно, че е тук.

Косата ѝ се бе изплъзнала от плитките и дългите къдрици се развяваха около лицето ѝ. Марк се пресегна, за да прибере една от тях

зад ухото ѝ. Пръстите му докоснаха бузата ѝ. Очите му бяха замечтани, далечни. Кристина потръпна лекичко от интимността на този жест.

— Марк. Недей.

Той отпусна ръка. Не изглеждаше ядосан, както ставаше с доста момчета, когато ги помолеха да не докосват едно момиче. Изглеждаше озадачен и мъничко тъжен.

— Заради Диего?

— И Ема — отвърна Кристина съвсем тихо.

Учудването му нарасна.

— Но ти *знаеш*, че...

— Марк! Кристина!

Беше Ема, която заедно с Джулиън се беше присъединила към Диего и Клеъри. Благодарна, че не се налага да отговори на Марк, Кристина изкачи на бегом купчината камъни и стъкло, доволна, че тежките обувки и бойното облекло я предпазват от всякакви остри ръбове.

— Намерихте ли нещо? — попита, когато стигна до малката групичка.

— Някога искала ли си да разгледаш отблизо едно гнусно пипало? — попита Ема.

— Не — отвърна Кристина, приближавайки се предпазливо. Клеъри наистина държеше нещо отблъскващо увиснало, набучено на върха на странното ѝ оръжие. То имаше зелена, петниста кожа с розови смукалца и се гърчеше лекичко.

— Никой никога не отговоря с „да“ на този въпрос — заяви Ема тъжно.

— Веднъж Магнус ме запозна с един магьосник, който имаше същите пипала — отбеляза Клеъри. — Името му беше Марвин.

— Предполагам, че това не са останките на Марвин — обади се Джулиън.

— Не съм сигурна дали са чиито и да било останки — отвърна Клеъри. — За да заповядваш на морски демони, ти трябва или Вокалът на смъртните, или нещо такова — парче от могъщ демон, което да омагьосаш. Според мен разполагаме с неоспоримо доказателство, че смъртта на Малкълм е свързана с наскорошните нападения на морски демони.

— И сега какво? — попита Ема, гледайки пипалото накриво. Тя не обичаше особено океана, нито чудовищата, които го обитаваха, макар на сушата да бе готова да се бие с всеки и всичко.

— Сега се връщаме в Института — заяви Клеъри, — за да решим какъв ще бъде следващият ни ход. Кой иска да носи пипалото?

Нямаше доброволци.

* * *

— Шегуваш се — отсече Кит. — За нищо на света няма да скоча от там.

— Не бързай да отказваш. — Джейс се наведе от гредата. — Учудващо лесно е.

— Пробвай се — извика и Ема.

Беше се появила в тренировъчната зала, след като се бяха върнали от къщата на Малкълм, любопитна да види как върви. Беше открила Тай и Ливи да седят на пода и да гледат как Джейс се мъчи да убеди Кит да хвърли няколко ножа (което той беше готов да стори), след което да се научи как да скача и да пада (което не беше).

— Баща ми ме предупреди, че ще се опитате да ме убиете — заяви Кит.

Джейс въздъхна. Облечен в бойни дрехи, той балансираше върху сложната плетеница от греди, опасваща стръмния таван на тренировъчната зала, на височина между пет и десет метра. Ема се бе научила как да пада именно от тях, чупейки си някоя и друга кост през годините.

Всеки ловец на сенки трябваше да знае как да се катери — демоните бяха бързи и нередко — многокраки, пълпещи по сградите като паяци. Също толкова важно бе да се научи как да пада.

— Можеш да го направиш — извика Ема.

— Нима? И какво ще стане, ако се разпльоскам на пода? — попита Кит.

— Ще бъдеш погребан с цял куп почести — отвърна Ема. — Ще положим тялото ти в лодка и ще те бутнем от някой водопад като викинг.

Кит я изгледа свирепо.

— Това е от един филм.

Ема сви рамене.

— Възможно е.

Губещ търпение, Джейс скочи от най-високата греда. Направи грациозно салто във въздуха и се приземи безшумно, полуприклекнал, след което се изправи и намигна на Кит.

Ема потисна усмивката си. Доста беше хлътнала по Джейс, когато беше на дванайсет години. По-късно увлечението ѝ се беше превърнало в желание да *бъде* Джейс, да *бъде* най-добрата — най-добрата в оцеляването, най-добрият боец, най-добрият ловец на сенки.

Все още не го беше постигнала, но и не беше престанала да се опитва.

За миг Кит изглеждаше впечатлен, а после отново се намръщи. Изглеждаше дребничък, застанал до Джейс. Беше горе-долу с ръста на Тай, но не толкова атлетичен. Ала потенциалната нефилимска сила беше там, в очертанията на ръцете и раменете му. Ема го беше виждала да се бие, когато животът му беше в опасност. Знаеше на какво е способен.

— Можеш да го направиш — заяви Джейс, посочвайки към гредата, а после към Кит. — Стига да искаш.

Ема съвсем ясно разчете какво казваха очите на Кит. *Ами ако никога не поискам?*

— Какво беше мотото на нефилимите?

— *Ние сме прах и сенки* — обади се Тай, без да вдига поглед от книгата си.

— Някои от нас са особено красив прах — добави Джейс в същия миг, в който вратата се отвори и Клеъри подаде глава в стаята.

— Елате в библиотеката. Пипалото започна да се топи.

— Направо ме подлудяваш с тези твои секси приказки — каза Джейс, докато си обличаше якето.

— *Възрастни* — каза Кит с нотка на отвращение в гласа и излезе от стаята. Ема видя развеселено как Тай и Ливи начаса се изправиха и го последваха. Какво ли беше предизвикало интереса им към Кит — дали само това, че бяха на една възраст? Джейс, предполагаше, би го отдал на прословутия чар на Херондейловци, макар че от онова, което тя знаеше, Херондейловците, които го бяха предшестваха директно, определено не преливаха от чар.

В библиотеката цареше известен хаос. Пипалото *действително* бе започнало да се топи, превръщайки се в лепкава зелено-розова локвичка слуз, която ужасяващо напомняше на Ема за разтопени желирани бонбони. Както Даяна изгъкна, това означаваше, че времето, с което разполагаха, за да идентифицират на какъв демон принадлежи то, значително бе намаляло. Тъй като Магнус не си вдигаше телефона, а никой не искаше да замесват Клейва, не им оставаше друго, освен доброто старо ровене из книгите. На всекиго беше връчена купчина дебели томове върху морските създания и те се пръснаха из библиотеката, за да разглеждат рисунки, скици, чертежи, както и по някоя прикачена снимка тук-там.

По някое време Джейс реши, че имат нужда от китайска храна. Очевидно пиле гунбао и нудли в сос от черен боб бяха от първа необходимост всеки път, когато нюйоркският екип трябваше да се занимава с проучвания. Той завлече Клеъри в един празен кабинет, за да отвори Портал — нещо, на което никой друг ловец на сенки, освен Клеъри, не беше способен, обещавайки им най-страхотната китайска храна, която можеше да се намери в Манхатън.

— Открих го! — обяви Кристина дващестина минути след като вратата се беше затворила зад Джейс и Клеъри, и вдигна масивно копие на „*Carta Marina*“.

Останалите се скупчиха около голямата маса и Даяна потвърди, че пипалото *действително* принадлежи на морски демон от вида *Макара*, който, според рисунките между картите „*Carta Marina*“, приличаше на нещо средно между октопод и гол охлюв с огромна пчелна глава.

— Стресащото не е, че е морски демон — обясни Даяна, сбърчила вежди, — а това, че останките на демоните *Макара* могат да оцелеят на сушата само ден-два.

Джейс отвори вратата на библиотеката. Двамата с Клеъри бяха натоварени със зелено-бели кутии за храна с надпис НЕФРИТЕНИЯТ ВЪЛК.

— Малко помощ?

Проучвателният екип беше разформиран за кратко, за да подредят храната върху дългите маси в библиотеката. Имаше ло-мейн, обещаното пиле гунбао, мапо тофу, нудли в паста от соева паста,

пържен ориз с яйца и вкусни сусамови топки, които имаха вкус на горещи сладки.

Всеки получи картонена чиния, дори Тави, който подреждаше оловни войничета зад една етажерка. Диего и Кристина се настаниха на креслото за двама, Джейс и Клеъри бяха на пода и деляха нудли. Децата Блекторн се разправяха за пилето, а Марк се мъчеше да разбере как да използва клечките за хранене. Ема предположи, че в царството на феите вероятно няма такива. Джулиън седеше на масата срещу Ливи и Тай, мръщейки се на почти стопилото се пипало. Колкото и да бе изумително, това като че ли не влияеше на апетита му.

— Вие сте приятели с великия Магнус Бейн, нали? — попита Диего Джейс и Клеъри, след като няколко минути преминаха в приятно дъвчене.

— *Великият* Магнус Бейн? — Джейс се задави със залък пържен ориз. Чърч се беше настанил в краката му, дебнейки за всяко паднало парченце пиле.

— Да, приятели сме. — Устните на Клеъри потръпнаха в крайчетата. — Защо?

Джейс започна да придобива лилав цвят и Клеъри го тупна по гърба. Чърч заспа, с вирнати във въздуха крака.

— Бих искал да му задам някои въпроси — обясни Диего. — Мисля, че от него ще излезе добър обект за една студия за Спираловидния лабиринт.

— Точно сега е доста зает покрай Макс и Рафаел — рече Клеъри. — Искам да кажа, би могъл да го попиташ...

— Кой е Рафаел? — попита Ливи.

— Вторият им син — обясни Джейс. — Току-що си осиновиха едно момченце в Аржентина. Ловец на сенки, изгубил родителите си в Тъмната война.

— В Буенос Айрес! — възкликна Ема, обръщайки се към Джулиън. — Когато го видяхме у Малкълм, Магнус спомена, че Алек е в Буенос Айрес и че той отива при него. Ето какво са правили.

Джулиън кимна, но не я погледна, за да потвърди общия им спомен. Не би и трябвало да го очаква, напомни си Ема. Джулиън още дълго занаяпред нямаше да бъде такъв, какъвто тя си го спомняше. Ако някога изобщо станеше отново такъв.

Усети, че се изчервява, макар че никой не забеляза, освен Кристина, която ѝ отправи загрижен поглед. Диего я беше прегърнал през раменете, ала нейните ръце бяха отпуснати в скута ѝ. Тя помахала лекичко на Ема, само с връхчетата на пръстите си.

— Няма да е зле да се върнем към настоящия проблем — обади се Даяна. — Ако останките на демоните от вида *Макара* издържат на сушата само ден-два...

— Значи, демонът е бил в къщата на Малкълм съвсем наскоро — довърши Ливи. — Доста след смъртта му.

— Което е странно — каза Джулиън, хвърляйки поглед към книгата. — Това е дълбоководен демон, доста смъртоносен и *много* голям. Нещо подобно едва ли би останало незабелязано. Освен това, невъзможно е да е търсил нещо в рухналата къща.

— Кой знае за какво жадува един морски демон — подхвърли Марк.

— Ако приемем, че не се е опитвал да се докопа до колекцията на Малкълм от елегантни ръкавици за пипала — каза Джулиън, — трябва да допуснем, че най-вероятно е бил призован. Демоните от вида *Макара* не излизат просто така на сушата. Те се спотайват на дъното на океана и понякога потапят цели кораби.

— Значи, си имаме работа с друг магьосник — предположи Джейс. — Някой, който е работил с Малкълм.

— Катарина не вярва, че Малкълм е работил с някого — каза Даяна. — Беше приятел с Магнус, но иначе си беше малко единак... по обясними причини, както се оказва.

— Но ако все пак е работил с друг магьосник, едва ли би го обявил на всеослушание — изтъкна Диего.

— Определено изглежда така, сякаш Малкълм е бил твърдо решен да продължи да създава неприятности и от отвъдното, ако му се случи нещо — каза Даяна.

— Е, пипалото не беше единственото, което открихме — обади се Кристина. — Марк, покажи им ръкавицата.

Ема вече я беше видяла, на връщане от къщата на Малкълм, но и тя, както всички останали, се наведе, за да я разгледа, когато Марк я извади от джоба на якето си и я сложи върху масата.

— Символът на краля на тъмните феи — каза Марк. — Подобна ръкавица е нещо рядко. Кийрън носеше такива, когато дойде в Лова.

Понякога разпознавах братята му, по време на елфическите празненства, по наметалата и ръкавиците им като тази.

— Значи, е странно Малкълм да има такава — отбеляза Ливи. Ема забеляза, че Тай не беше до нея; да не би да беше отишъл между книгите?

— Никой елфически принц не би се разделил доброволно с нещо подобно — каза Марк. — Освен ако не е в израз на особено благоразположение или за да скрепи обет.

Даяна се намръщи.

— Знаем, че Малкълм работеше с Ярлат.

— Само че той не беше принц. Нито дори благородник — възрази Марк. — Ръкавицата навежда на мисълта, че Малкълм е сключил сделка със самия Двор на тъмните елфи.

— Знаем, че преди години се е обърнал към краля — напомни Ема. — Именно кралят му е дал стиха, с чиято помощ да съживи Анабел. „Първо пламък, след него — порой и вода...“

— „... а накрая — на Блекторн кръвта“ — довърши Джулиън вместо нея.

И за малко да стане именно така. За да възкреси Анабел, Малкълм се нуждаеше да принесе в жертва някой от рода Блекторн. Така че беше отвлякъл Тави и едва не го беше убил. Ема я побиваха тръпки само при спомена за това.

— Ала по онова време прекършената корона не е била символът на краля — обясни Марк. — Този е едва от началото на Студения мир. Времето тече различно в царството на елфите, но... — Той поклати глава, сякаш за да каже: *но не чак толкова различно*. — Боя се.

Джейс и Клеъри се спогледаха. Канеха се да отидат в царството на феите, нали така, за да търсят някакво оръжие? Ема се приведе напред, с намерението да ги попита какво знаят, но преди да успее да го направи, звънецът на Института отекна из къщата.

Те се спогледаха, изненадани. Тави обаче бе този, който проговори пръв, вдигайки глава от ъгъла, в който си играеше.

— Кой е там?

* * *

Ако имаше нещо, в което Кит го биваше, то бе да се измъква незабелязано. Правеше го, откакто се помнеше, докато баща му се срещаше в дневната им с нетърпеливи магьосници или нервни върколаци.

Така че не беше кой знае какво предизвикателство да се изнесе от библиотеката, докато останалите говореха и похапваха китайска храна. Клеъри имитираше някой, наричан инквизитора, и всички се смееха. Кит се зачуди дали не им се струва странно да подкрепят управленски пост, чието название навяваше мисли за изтезания.

Вече няколко пъти беше идвал тук — това беше една от любимите му стаи, наистина уютна със сините си стени и голяма мивка. А и хладилникът беше добре зареден. Предполагаше, че ловците на сенки сигурно често огладняват, като се имаше предвид колко много тренират.

Зачуди се дали и той щеше да е принуден да тренира непрекъснато, ако станеше ловец на сенки. Зачуди се дали един ден и той щеше да има такива мускули и плочки на корема, и всичко останало, като Джулиън и Джейс. В момента беше по-скоро жилав, като Марк. Вдигна тениската си и погледна гладкия си стомах. Нито следа от плочки.

Пусна тениската и извади пластмасова кутия с курабии от хладилника. Дали пък нямаше да успее да подразни ловците на сенки, като откаже да тренира и просто си седи и се тъпче с въглехидрати. *Правя ви наука, ловци на сенки, помисли си, докато отваряше капака на кутията и пъхаше една курабия в устата си. Подигравам ви се с моя апетит за захар.*

Остави вратата на хладилника да се затвори и едва не извика на глас. Преглътна инстинктивно курабията и зяпна.

Тай Блекторн стоеше в средата на кухнята, напъхал ръце в джобовете си, а слушалките висяха около врата му.

— Тези си ги бива, но аз предпочитам онези с карамел.

Всякакви мисли за курабиен бунт изхвърчаха от главата на Кит. Въпреки че спеше пред стаята му, досега Тай почти не беше разговарял с него. Най-много, което му беше казал, вероятно бе докато бе опрял нож до врата му в къщата на семейство Рук, а Кит не смяташе, че това може да се брой за разговор.

Кит остави кутията на плота. Отново изпита чувството, че Тай го изучава, може би броеше плюсовете и минусите му или нещо такова. Ако беше някой друг, Кит вероятно би се опитал да улови погледа му, но знаеше, че Тай няма да го погледне право в очите. Беше някак успокояващо да не трябва да се притеснява за това.

— На ръката ти има кръв — каза Тай. — Забелязах го по-рано.

— А, да. — Кит сведе поглед към ожулените си кокалчета. — Нараних си ръката на Пазара на сенките.

— Как? — попита Тай, облягайки се на плота.

— Цапардосах една табела — обясни Кит. — Бях ядосан.

Веждите на Тай подскочиха. Имаше интересни вежди, лекичко заострени на върха, като обърнато наопаки V, и много черни.

— Почувства ли се по-добре?

— Не — призна си Кит.

— Аз мога да го оправя. — Тай извади един от магическите моливи на нефилимите от джоба си. Стилита, така им казваха. Протегна ръка.

Кит предполагаше, че би могъл да откаже, както бе сторил в колата, когато Джулиън му беше предложил същото. Само че не го направи. Протегна доверчиво ръка, с китката нагоре, излагайки сините си вени пред момчето, което неотдавна бе опряло нож в гърлото му.

Пръстите на Тай бяха хладни и внимателни, докато поемаха ръката на Кит, за да я задържат неподвижно. Имаше дълги пръсти... като всички ловци на сенки, забелязал бе Кит. Може би беше свързано с нуждата да боравят с цял куп оръжия. Кит бе достатъчно погълнат от тези мисли, за да потръпне само лекичко, когато стилито се плъзна по ръката му, оставяйки след себе си усещане за горещина, сякаш някой беше прокарал ръката му над пламъка на свещ.

Тай беше навел глава и косата падаше пред лицето му. Когато свърши, прибра стилито и пусна китката на Кит.

— Погледни си ръката.

Кит обърна дланта и видя как разкъсаната кожа на кокалчетата нараства пред очите му. Той се взря в черния Знак, нарисуван под лакътя му. Зачуди се кога ли ще започне да избледнява. Плашеше го лекичко — ярко доказателство, че всичко това бе вярно. Че действително беше ловец на сенки.

— Доста готино — призна. — Може ли да излекувате абсолютно всичко? Като диабет или рак?

— Някои заболявания — да. С рака невинаги се получава. Майка ми умря от това. — Тай пъхна стилито в джоба си. — Ами твоята майка? И тя ли е била нефилим?

— Не мисля — отвърна Кит. Според баща му, тя била танцьорка в Лас Вегас, изоставила ги след като Кит се родил, но през последните две седмици му беше минало през ума, че баща му може и да не му беше казал самата истина. Определено не го беше направил с всичко останало. — Тя е мъртва — добави, не защото наистина вярваше, че е така, а защото осъзна, че не иска да говори за нея.

— Значи, майките и на двама ни са починали — каза Тай. — Мислиш ли, че би искал да останеш тук? Да бъдеш ловец на сенки?

Кит понечи да отговори... и спря, когато из къщата отекна нисък, мелодичен звън като от камбана.

— Какво е това?

Тай вдигна глава и за миг Кит зърна цвета на очите му — истинско сиво, онова сиво, което бе почти сребърно.

Преди да успее да отговори, вратата на кухнята се отвори. Беше Ливи, стиснала кутия с газирана напитка в лявата си ръка. Не се учуди да завари Кит и Тай там, просто мина между тях и се покатери на масата, кръстосвайки дългите си крака.

— Центурионите пристигнаха — оповести. — Всички се щурат насам-натам като мухи без глави. Даяна отиде да ги посрещне, Джулиън изглежда така, сякаш иска да убие някого...

— А ти искаш да знаеш дали ще дойда да ги шпионирам заедно с теб — довърши Тай. — Нали така?

Ливи кимна.

— Бих предложила да отидем някъде, където няма да ни видят, защото ако Даяна ни хване, ще прекараме следващите два часа, оправяйки легла и сгъвайки кърпи за центурионите.

Това като че ли реши въпроса — Тай кимна и се отправи към вратата на кухнята. Ливи скочи от масата и го последва.

Спря с ръка върху бравата и погледна през рамо към Кит.

— Идваш ли?

Той повдигна вежди.

— Сигурна ли си, че искаш да дойда? — И през ум не му беше минало да се самопокани — близнаците изглеждаха толкова свършен екип, сякаш не се нуждаеха от никого, освен един от друг.

Ливи се усмихна широко. Кит се усмихна колебливо в отговор; свикнал бе с момичета, дори и с хубави момичета, ала нещо у Ливи го правеше неспокоен.

— Разбира се — увери го тя. — Да те предупредя обаче — груби или заядливи коментари по адрес на хората, които шпионираме, са задължителни.

— Получаваш двойно повече точки, ако успееш да разсмееш Ливи — добави Тай от коридора.

— Е, в такъв случай... — Кит тръгна след тях. Какво беше казал Джейс? Херондейловци не можели да устояват на предизвикателства.

* * *

Кристина се взираше поразена в групата от двайсетина центуриони, които крачеха напред-назад из внушителното фоайе на Института. Имала бе съвсем малко време да свикне с мисълта, че ще се запознае с приятелите на Диего от Сколоманса и определено не беше възнамерявала да го направи, докато бе с прашно бойно облекло и прибрана на плитки коса.

Е, какво да се прави. Тя изпъна гръб. Работата на нефилимите нерядко цапаше, несъмнено никой не очакваше тя да бъде безупречно чиста. Макар че, даде си сметка, докато се оглеждаше наоколо, те изглеждаха точно така. Бойното им облекло беше обикновено нефилимско бойно облекло, но с войнишко яке с метални копчета и отвесни кантове с десен на лозови пръчки. На всяко яке беше изобразен символът на рода на центуриона, който го носеше: русоляво момче имаше на гърба си вълк, момиче с тъмнокафява кожа — кръг от звезди. Момчетата бяха с къси коси, момчетата носеха своите вързани или прибрани на плитка. Изглеждаха чисти, способни и мъничко стряскащи.

Даяна си бърбеше с двама центуриони до вратата на свещилището: тъмнокожо момче със знака *Primi Ordines* и момчето с

вълка на якето. Те се обърнаха и помахаха на Диего, когато той слезе по стълбите, следван от Кристина и останалите.

— Не мога да повярвам, че вече са тук — измърмори Ема.

— Бъдете любезни — предупреди ги Даяна тихо, приближавайки се до тях.

Лесно ѝ бе да го каже, помисли си Кристина. Тя не беше потънала в прах. Даяна хвана Ема за китката, улови Джулиън с другата си ръка и ги поведе да се запознаят с центурионите, тиквайки Джулиън към красиво индийско момиче със златно топче на носа и оставяйки Ема пред тъмнокоси момиче и момче (очевидно близнаци), които я изгледаха с повдигнати вежди.

Видът им напомни на Кристина за Ливи и Тай и тя се огледа наоколо, за да види дали не надничат от втория етаж, както правеха често. Дори и да бяха там някъде, не ги видя — вероятно бяха отишли да се скрият и тя не ги винеше. По пода беше пръснат багаж: някой трябваше да заведе центурионите в стаите им, да ги приветства с добре дошли, да измисли как ще ги хранят...

— Нямах представа — каза Марк.

— За какво нямаше представа? — попита Диего. Беше се върнал, след като бе отишъл да поздрави двете момчета, които говореха с Даяна по-рано. Те поеха през стаята към тях.

— Колко много центурионите приличат на войници — отвърна Марк. — Предполагам, че мислех за тях като за учени.

— Ние сме учени — рязко каза Диего. — Дори след като завършим, продължаваме да учим. — Другите двама центуриони стигнаха при тях преди Марк да успее да отговори; Диего ги потупа по гърба и се обърна, за да ги представи. — Мануел, Раян, това са Кристина и Марк.

— *Gracias* — каза момчето с русолявата коса. Всъщност беше светлокестенява, прошарена от слънцето с руси кичури. Имаше непринудена, леко крива усмивка. — *Un placer conocerte.*^[3]

Кристина ахна тихичко.

— Говориш испански?

— *Es mi lengua materna.*^[4] — Мануел се засмя. — Роден съм в Мадрид и отраснах в тамошния Институт.

Той *действително* имаше онова, което Кристина смяташе за испански акцент — мекото „с“, начина, по който *gracias* звучеше като

grathiath, когато ѝ благодари. Беше очарователно.

Зърна как в другия край на стаята Дру, уловила Тави за ръка (бяха я помолили да остане в библиотеката и да го наглежда, но тя искаше да види центурионите), се приближава до Ема и я подръпва за ръкава, за да ѝ прошепне нещо в ухото.

Кристина се усмихна.

— За малко да изкарам годината си в чужбина в Мадрид.

— Само че плажовете тук са по-хубави — намигна ѝ той.

С крайчеца на окото си Кристина видя как Ема се приближи до Джулиън и го потупа неловко по рамото. Каза му нещо, което го накара да кимне и да я последва навън от стаята. Къде отиваха? Страшно ѝ се искаше да ги последва, вместо да стои тук и да си бърби с приятелите на Диего, дори и те да бяха симпатични.

— Избрах предизвикателството на това, да говоря английски през цялото време... — започна Кристина и видя как изражението на Мануел се промени... а после Раян я улови за ръкава и я издърпа настрани от пътя на някой, който се втурна към Диего и го сграбчи за ръката. Беше момиче с бледа кожа, кръгли бузи и гъста кестенява коса, прибрана в стегнат кок.

Тя се блъсна в гърдите на Диего, а той придоби воднист цвят, сякаш всичката кръв се беше отцедила от лицето му.

— Зара?

— Изненада! — Момичето го целуна по бузата.

На Кристина започваше да ѝ се завива леко свят. Може би слънцето при развалините на къщата на Малкълм ѝ беше дошло в повечко. Ала в действителност, не беше чак *толкова* горещо.

— Не знаех, че ще дойдеш — каза Диего. Все още изглеждаше шокиран. Раян и Мануел бяха придобили неловки изражения. — Ти каза... каза, че ще бъдеш в Унгария...

— О, това ли. — Зара махна пренебрежително с ръка. — Оказа се такава глупост. Група нефилими, твърдящи, че стилитата и серафимските им ками не работят както трябва. А всъщност си беше просто некомпетентност. Много по-важно е да бъда тук! — Тя улови Диего под ръка и се обърна към Кристина и Марк, грейнала в усмивка, която застина върху лицето ѝ, докато Кристина и Марк стояха зяпнали мълчаливо, а Диего придобиваше вид, сякаш ще повърне.

— Аз съм Зара Диърборн — каза тя най-сетне и извъртя очи. — Сигурна съм, че сте чували за мен. Аз съм годеницата на Диего.

---

[1] За какво мислиш? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Трябва да видиш нещо! (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Благодаря. Приятно ми е да се запознаем (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Това е родният ми език (исп.). — Б.пр. ↑

НЕБЕТО ГРАБНА, ЗЕМЯТА ПОХИТИ

Ема водеше Джулиън през Института, по коридори, в които двамата можеха да се оправят дори на тъмно. Не говореха. Плитките на Ема се поклащаха, докато те вървяха. Джулиън се загледа за миг в тях, спомняйки си всичките пъти, в които бе вървял до Ема, докато излизат от Института, понесли оръжията си, смеейки се и бърбрейки, и подготвяйки се за онова, пред което щяха да се оправят.

Начинът, по който неизменно му олекваше в мига, в който прекрачеха прага на Института, готови да се качат в колата и да се понесат по магистралата, с вятър в косите и вкус на сол върху кожата.

Сега този спомен тежеше като камък в гърдите му, докато излизаха в равния песъчлив двор зад Института.

Джейс и Клеъри ги чакаха, в бойно облекло и с пътнически сакове в ръце. Бяха погълнати от разговор, доближили глави. Сенките им, остри като изрязани с бръснач на светлината на късното следобедно слънце, като че ли се сливаха в едно.

Ема се прокашля и те се отдръпнаха един от друг.

— Съжаляваме, че се налага да си тръгнем по този начин — каза Клеъри мъничко неловко. — Решихме, че ще е по-добре да избегнем въпросите на центурионите за мисията ни. — Тя се огледа наоколо. — Къде е Кит?

— Мисля, че е с Ливи и Тай — отвърна Ема. — Изпратих Друзила да го намери.

— Ето ме.

Кит, руса сянка с ръце в джобовете, отвори задната врата на Института с рамо. Лека стъпка, помисли си Джулиън. Нещо присъщо на ловците на сенки. Баща му беше крадец и лъжец. Те също имаха тиха стъпка.

— Имаме нещо за теб, Кристофър — каза Джейс, необичайно сериозно. — Или поне, Клеъри има.

— Заповядай. — Клеъри пристъпи напред и пусна в ръцете на Кит нещо, което проблесна със сребристо сияние. — Семейният

пръстен на рода Херондейл. Принадлежал е на Джеймс Херондейл, преди да премине у Джейс. Джеймс беше близък с неколцина Блекторновци, докато беше жив.

Изражението на Кит беше непроницаемо. Той сви длан около пръстена и кимна. Клеъри го докосна по бузата. Беше майчински жест и за миг на Джулиън му се стори, че видя как по лицето на Кит пробяга уязвимост.

Ако момчето имаше майка, даде си сметка, никой от тях не знаеше нищичко за нея.

— Благодаря. — Кит си сложи пръстена и като че ли се изненада, когато той му пасна. Семейните пръстени на нефилимите винаги пасваха — това бе част от магията им.

— В случай че обмисляш да го продадеш — заяви Джейс, — на твоето място не бих го направил.

— И защо не? — Кит вдигна глава. Сини очи се взряха в златни. Цветът на очите им беше различен, ала онова, което ги обрамчваше, бе едно и също: формата на клепачите, острите скули и зорките ъгли на лицата им.

— Просто не бих го направил — натърти Джейс. Кит сви рамене, кимна и изчезна обратно в Института.

— Защо се опитваше да го изплашиш? — попита Ема в мига, в който вратата се затвори зад него.

Джейс се ухили.

— Благодаря на Марк за помощта — каза и я притегли за прегръдка, разрошвайки косата ѝ. Следващите няколко минути бяха бъркотия от прегръдки и сбогувания; Клеъри им обеща да праща огнени съобщения винаги, когато може, Джейс още веднъж се увери, че знаят номера на Алек и Магнус, в случай че срещнат неприятности.

Никой не спомена дребната подробност, че имаха Клейва, в случай че срещнат неприятности. Ала Клеъри и Джейс от ранна възраст се бяха научили да гледат на Клейва с известно подозрение и годините не бяха притъпили подозрителността им.

— Не забравяй какво те помолих на покрива — тихо каза Клеъри на Ема, сложила ръце на раменете ѝ. — Какво ми обеща.

Ема кимна, с необичайно сериозно изражение. Клеъри се извърна от нея и вдигна стилито си, готвейки се да отвори Портал, който да ги отведе в царството на феите. Тъкмо когато под ръцете ѝ

заструиха сенки и очертанията на вратата започнаха да блещукат на фона на сухия въздух, вратата на Института отново се отвори рязко.

Този път беше Дру; кръглото ѝ лице беше притеснено и тя усукваше една от плитките около пръста си.

— Ема, май ще е най-добре да дойдеш — каза тя. — Нещо стана с Кристина.

* * *

Нямаше да играе глупавата им игра на шпиониране, помисли си Кит. Колкото и да изглеждаше, че се забавляват, скрити зад перилата, наблъскани в един ъгъл на втория етаж, откъдето се виждаше преддверието на Института.

Играта включваше най-вече опити да разберат какво си говорят хората долу само по езика на тялото и жестовете им. Ливи беше безкрайно изобретателна, способна да си представи драматични сценарии между хора, които вероятно просто си бърбреха за времето — вече беше решила, че хубавото азиатско момиче със звездите на якето е влюбено в Джулиън и че двама от другите центуриони бяха шпиони на Клейва.

Тай по-рядко изказваше мнение, но Кит подозираше, че неговите предположения бяха по-близо до истината. Страшно го биваше да забелязва малките подробности, като кой семеен символ върху чие яке беше и какво означаваше това за произхода им.

— Какво мислиш за Съвършения Диего? — попита Ливи Кит, когато той се върна, след като се сбогува с Клеъри и Джейс. Беше присвила колене до тялото си, прегърнала дългите си крака с ръце. Къдравата ѝ опашка подскачаше върху раменете ѝ.

— Самодоволно копеле — отсече Кит. — Косата му е прекалено хубава. Нямам доверие на хора, чиято коса е толкова хубава.

— Според мен момичето с кока му е ядосано — каза Тай, привеждайки се към перилата. Деликатното му лице сякаш се състоеше само от остри върхове и ъгли. Кит проследи погледа му и видя Диего, потънал в разговор със светлокожо момиче, което ръкомахаше оживено.

— Пръстенът. — Ливи улови ръката на Кит и я обърна. Пръстенът на Херондейл проблесна върху пръста му. Кит вече беше забелязал изящните птици с разперени крила, гравирани по протежение на цялата халка. — Джейс ли ти го даде?

Кит поклати глава.

— Клеъри. Каза, че е принадлежал на Джеймс Херондейл.

— Джеймс... — Ливи изглеждаше така, сякаш се опитва да си спомни нещо. Миг по-късно изписка и пусна ръката му, когато над тях падна сянка.

Беше Ема.

— Окей, малки шпиони — каза тя. — Къде е Кристина? Вече проверих в стаята ѝ.

Ливи посочи нагоре и Кит се намръщи — мислеше, че на третия етаж има само тавански помещения.

— А — каза Ема. — Благодаря. — Тя тръсна ръце до тялото си. — Само да се докопам до Диего...

От долното ниво се разнесе силно възклицание. И четиримата погледнаха натам тъкмо навреме, за да видят как бледото момиче зашлевява Диего през лицето.

— Какво...? — За миг Ема изглеждаше изумена, а после отново придоби яростно изражение. Обърна се рязко и пое към стълбите.

Тай се усмихна — с къдриците и светлите си очи приличаше на херувимче, нарисувано на стената на някоя църква.

— Онова момиче *действително* му е било ядосано — заяви той, видимо доволен, че се е оказал прав.

Кит се разсмя.

* * *

Небето над Института беше лумнало в най-различни цветове: яркорозово, кървавочервено, наситено златно. Слънцето залязваше и пустинята беше окъпана в сиянието му. Самият Институт блещукаше, блещукаше и водата, далеч, далеч, където очакваше слънцето да се потопи в нея.

Кристина беше точно там, където Ема очакваше: седнала прилежно, както винаги, кръстосала крака, якето ѝ — постлано под

нея.

— Не тръгна след мен — каза, когато Ема се приближи. Вятърът си играеше с черната ѝ коса, перлите в ушите ѝ проблясваха. Медальонът на шията ѝ също искреше, а думите върху него изпъкваха на ярките слънчеви лъчи: *Благословен да бъде Ангелът, моята канара, който учи ръцете ми да воюват, пръстите ми да се бият.*

Ема се отпусна на покрива до приятелката си, толкова близо, колкото беше възможно. Посегна и улови ръката ѝ, стискайки я в своята.

— За Диего ли говориш?

Кристина кимна. По лицето ѝ нямаше следи от сълзи; всъщност изглеждаше учудващо спокойна.

— Онова момиче просто се появи и заяви, че му е годеница — обясни Кристина. — Помислих си, че е някаква грешка. Дори когато се обърнах и избягах от стаята, мислех, че е някаква грешка, че ще дойде след мен и ще ми обясни. Но той не го направи, което означава, че е останал заради нея. Защото тя наистина му е годеница и е по-важна от мен.

— Не разбирам как би могъл да направи нещо такова — каза Ема. — Наистина е странно. Той толкова те обича... Дойде тук заради теб.

Кристина издаде приглушен звук.

— Та ти дори не го харесваш!

— Харесвам го — е, харесвах го — понякога. Това със съвършенството е леко дразнещо. Но начинът, по който те гледаше — не беше преструвка.

— Той има годеница, Ема. Дори не просто приятелка. Годеница. Кой знае откога е сгоден. *Сгоден.* За да се *ожени.*

— Ще отида непоканена на сватбата — предложи Ема. — Ще изскоча от тортата и то не по секси начин. А с гранати или нещо такова.

Кристина се разсмя с глас, а после извърна лице.

— Просто се чувствам толкова *глупаво*. Излъга ме и аз му простих, а после ме излъга отново... каква идиотка съм? Как можах да си въобразя, че мога да му имам доверие?

— Защото искаше да му вярваш — отвърна Ема. — Познаваш го толкова отдавна, Тина, и това има значение. Когато някой е бил част от

живота ти толкова дълго, да скъсаш всякакви връзки с него е, като да прережеш корените под едно растение.

Кристина дълго не отговори.

— Знам — каза най-сетне. — Знам защо го разбираш толкова добре.

Ема усети парещата горчилка, надигнала се в гърлото ѝ, и побърза да я преглътне. Точно в този миг трябваше да помогне на Кристина, не да се отдава на собствените си терзания.

— Когато бях малка — каза тя, — с Джулс на практика всяка вечер идвахме тук по залез-слънце и чакахме зеленото сияние.

— Кое?

— Зеленото сияние. Когато слънцето залезе, тъкмо когато потъва зад хоризонта, за миг проблясва зелена светлина. — И двете погледнаха към водата. Слънцето се скриваше зад хоризонта, небето бе обляно в червено и черно. — Ако си пожелаеш нещо, то ще се сбъдне.

— Наистина ли? — Гласът на Кристина беше тих, очите ѝ — отправени към хоризонта, като тези на Ема.

— Не знам — призна си Ема. — Вече съм си пожелала толкова много неща. — Слънцето се спусна още няколко сантиметра по-ниско. Ема опита да си намисли желание. Дори когато беше малка, знаеше, че има неща, които не можеш да си пожелаеш: мир по света, мъртвите ти родители да се върнат. Вселената не може да се обърне наопаки заради теб. Желанията помагаша само за по-простичките неща: сън без кошмари, още един ден безопасност за най-добрия ти приятел, слънце на рождения ти ден.

— Спомняш ли си — попита Ема, — преди отново да видиш Диего, каза, че би трябвало да отидем заедно в Мексико? Да прекараме една година там?

Кристина кимна.

— Ще мине още време, докато съм в състояние да пътувам — продължи Ема. — Навършвам осемнайсет години едва през зимата. Но когато го направя...

Да се махне от Лос Анджелис. Да прекара цяла година с Кристина, в учене, тренировки и пътуване.

Без Джулс. Ема преглътна от болката, надигнала се при тази мисъл. Болка, с която щеше да е принудена да се научи да живее.

— Много би ми харесало — увери я Кристина. Слънцето вече бе само златен сърп. — Наистина бих искала да го направим. И може би да забравя Диего.

— Ала тогава, заедно с лошите, ще трябва да забравиш и всички хубави неща. — Ема преплете пръсти с тези на Кристина. — Той не е правилният човек за теб. Не е достатъчно силен. Непрекъснато те разочарова. Знам, че те обича, но това не е достатъчно.

— Очевидно не съм единствената, която обича.

— Може би е започнал да излиза с нея, за да те забрави — предположи Ема. — А после успя да те спечели обратно, въпреки че не го е очаквал, и не е знаел как да скъса с нея.

— Ама че идиот — заяви Кристина. — Искам да кажа, ако беше вярно, а то не е.

Ема се засмя.

— Е, добре де, и аз не го вярвам. — Тя се приведе напред. — Виж, защо просто не ми позволиш да му дръпна един бой заради теб. Ще се почувстваш много по-добре.

— Ема, не. Да не си го докоснала с пръст. Говоря сериозно.

— Бих могла просто да го понаритам — предложи Ема. — Краката ми са не по-малко смъртоносни. — Тя ги размърда.

— Обещай ми, че няма да го докоснеш. — Кристина я погледна толкова свирепо, че Ема вдигна отбранително свободната си ръка.

— Добре, добре, обещавам. Няма да докосна Съвършения Диего.

— И няма да викаш на Зара — добави Кристина. — Тя не е виновна. Сигурна съм, че дори не подозира за моето съществуване.

— В такъв случай мога само да я съжалявам — заяви Ема. — Защото ти си един от най-страхотните хора, които познавам.

Кристина се усмихна. Слънцето вече почти се беше скрило. Цяла година с Кристина, помисли си Ема. Цяла година далеч от всичко, от всички, които ѝ напомняха за Джулс. Една година, за да забрави. Стига да бе в състояние да издържи.

Кристина ахна.

— Виж, ето го!

В небето лумна зелена светлина. Ема затвори очи и си намисли желание.

* * *

Когато се върна в стаята си, Ема с изненада откри Марк и Джулиън да я чакат там, седнали в двата края на леглото, скръстили ръце на гърдите си.

— Как е тя? — попита Марк в мига, в който вратата се затвори зад Ема. — Кристина, имам предвид.

Погледът му беше разтревожен. Този на Джулиън бе по-суров — имаше непроницаемо, властно изражение, което, знаеше Ема, означаваше, че е ядосан.

— Разстроена ли е?

— Естествено, че е разстроена — отвърна тя. — Според мен не толкова, защото от няколко седмици отново са гаджета, а защото се познават от толкова отдавна. Животът на единия е напълно преплетен с този на другия.

— Къде е тя сега? — попита Марк.

— Помага на Даяна и останалите да приготвят стаите на центурионите. Кой да предположи, че разнасянето на чаршафи и кърпи би могло да разведри когото и да било, но тя ме увери, че ще помогне.

— В Царството на феите бих предизвикал Росалес на дуел заради нещо такова — заяви Марк. — Нарушил е даденото обещание, при това — любовно обещание. Би се изправил срещу мен в битка, стига само Кристина да ми позволи да защитя честта ѝ.

— Забрави — каза Ема. — Кристина ме накара да ѝ обещаая, че с пръст няма да го докосна, и съм готова да се обзаложа, че това важи и за вас двамата.

— Искаш да кажеш, че нищичко не можем да направим? — Марк се намръщи; изражението на Джулиън бе също толкова буреносно. Макар да бяха като мрака и светлината, помисли си Ема, в този миг те приличаха на братя повече, отколкото от много време насам.

— Бихме могли да помогнем с оправянето на стаите, та Кристина да може да си легне — предложи Ема. — Диего се е затворил в един от кабинетите със Зара, така че няма особена вероятност тя да се натъкне на него, но малко почивка ще ѝ се отрази добре.

— Ще си отмъстим на Диего, като сгънем кърпите му? — попита Джулиън.

— Строго погледнато, това не са неговите хавлии — изтъкна Ема. — А на приятелите му.

Тя се отправи към вратата и двете момчета я последваха неохотно. Ясно бе, че далеч повече биха предпочели битка на живот и смърт на поляната навън, пред това да застилат леглата на центурионите. Ема също не преливаше от желание — Джулиън много повече го биваше в прането и оправянето на легла от нея.

— Бих могла да остана да наглеждам Тави — предложи тя. Марк бе избързал напред по коридора и тя вървеше до Джулиън.

— Вече спи — отвърна той. Не обясни как бе намерил време да го сложи да си легне, с всичко останало, което се бе случило. Това беше Джулиън — той винаги намираше време. — Знаеш ли какво ми се струва странно?

— Какво?

— Диего трябва да е знаел, че истината ще излезе наяве. Дори и да не е очаквал Зара да се появи заедно с останалите центуриони, те всички знаят за нея. Все някой щеше да спомене за нея или това, че е сгоден.

— Имаш право. Диего може и да е непочтен, но не е идиот.

— Съществуват начини, по които би могла да му причиниш болка и без да го докосваш — каза Джулиън. Изрече го съвсем тихо, така че само Ема да го чуе и в гласа му имаше нещо толкова мрачно, че я побиха тръпки.

Тя се обърна, за да му отговори, но видя Даяна да се задава по коридора насреща им с изражението на човек, заловил някой, който се скатава от работа.

Набързо ги изпрати в различни части на Института: Джулиън на тавана, за да нагледа Артър, Марк — в кухнята, а Ема в библиотеката, за да помогне на близнаците да разчистят. Кит беше изчезнал.

— Не е избягал — информира я Тай услужливо. — Просто не искаше да оправя легла.

Беше станало наистина късно, докато приключат с почистването, решат кой центурион в коя стая да изпратят и да се погрижат на другия ден да бъде доставена храна. Освен това организираха патрули, които

да обикалят на смени около Института и да се оглеждат за безчинстващи морски демони.

Докато отиваше към стаята си, Ема забеляза, че изпод вратата на Джулиън се процежда светлина. Всъщност тя беше откритата и отвътре се чуваше музика.

Без да го е решила съзнателно, тя се озова пред стаята му, вдигнала ръка, за да почука. Всъщност *беше* почукала. Отпусна ръка, наполовина в шок, но Джулиън вече беше отворил.

Тя примига насреща му. Беше по старо долнище на пижама, праметнал хавлия през рамо и с четка за рисуване в ръка. По голите му гърди и в косата имаше боя.

Въпреки че не я докосваше, Ема съвсем ясно си даваше сметка за тялото му, за топлината му. Черните Знаци, които криволичеха надолу по него, като лоза, увиваща се около колона. Някои от тях бе нарисувала самата тя, в миналото, когато да го докосва не караше ръцете ѝ да се разтреперят.

— Какво искаш? — попита той. — Късно е и Марк сигурно вече те чака.

— Марк? — За миг почти бе забравила за Марк.

— Видях го да влиза в стаята ти.

От четката му капна вода и се пръсна на пода. Зад гърба му Ема виждаше стаята му — не беше влизала тук сякаш от цяла вечност. Част от пода беше застлана с найлон и тя зърна по-ярките петна на стената, където очевидно беше прерисувал стенописа, който покриваше цялата стая.

Спомняше си кога го беше нарисувал, след като се бяха върнали от Идрис. След Тъмната война. Лежаха будни в леглото, както често правеха, още от съвсем малки. Ема му бе разказала, че е намерила книга с приказки в библиотеката, от онези, които мунданите четели преди векове: как били зловещи и пълни с убийства и тъга. Разказала му бе за замъка на Спящата красавица, обграден от непроходими тръни и как според приказката стотици принцове опитали да си пробият път през тях, за да спасят принцесата, ала до един се наболи до смърт на бодлите, а костите им останали да се белеят на слънцето.

На следващия ден Джулиън бе изрисувал стаята си: замъка и стената от тръни, проблясващите кости и тъжния принц със счупен меч

до себе си. Ема бе впечатлена, въпреки че цяла седмица бяха принудени да спят в нейната стая, докато боята изсъхне.

Никога не го бе попитала защо този образ и тази история бяха докоснали сърцето му. Знаеше, че ако иска да ѝ каже, щеше да го направи.

Тя се прокашля.

— Каза, че бих могла да причиня болка на Диего, без да го докосна и с пръст. Какво имаше предвид?

Джулиън прокара свободната си ръка през косата си. Беше разрошен... и толкова привлекателен, че болеше.

— Вероятно ще е по-добре да не ти казвам.

— Той нарани Кристина — заяви Ема. — И не мисля, че изобщо го е грижа.

Джулиън вдигна ръка, за да потърка тила си. Мускулите на гърдите и корема му се раздвижиха, когато се протегна, и тя съвсем ясно си даде сметка за кожата му, така близо до нея, и отчаяно ѝ се прииска да можеше да върне времето назад и отново да бъде онази, която не се пръсваше на безброй късчета само от вида на Джулиън (с когото бе израснала и когото бе виждала полугол безброй пъти) без риза.

— Зърнах лицето му, когато Кристина избяга от фоайето — обясни той. — Не мисля, че е нужно да се тревожиш за това, че не го боли. — Той сложи ръка на бравата. — Никой не може да прочете мислите на другите, нито да прозре мотивите им. — Нито дори ти, Ема.

И той затвори вратата пред лицето ѝ.

* * *

Марк се беше излегнал на пода пред леглото на Ема. Беше бос и се бе увил наполовина в едно одеяло.

Изглеждаше заспал, очите му — засенчени полумесеци на фона на бледата му кожа, но той отвори едва-едва синьото си око, когато Ема влезе в стаята.

— Наистина ли е добре?

— Кристина? Да. — Ема приседна на пода до него, облягайки се на таблата на леглото. — Гадно се получи, но тя ще се оправи.

— Според мен ще бъде трудно — каза той с натежал от сън глас, — да бъде заслужена.

— Ти я харесваш — попита Ема, — нали?

Марк се обърна настрани и впи в нея онзи изпитателен елфически поглед, от който я обземаше чувството, че стои самичка наред поле и гледа как тревата се полюшва на вятъра.

— Естествено, че я харесвам.

Ема наруга наум интензивността на елфическия език — за тях *харесвам* не означаваше нищо: те живееха в свят на любов или омраза, презрение или обожание.

— Сърцето ти изпитва нещо към нея — каза тя.

Марк се надигна и седна.

— Според мен тя не би... не би могла да изпитва същото към мен.

— Защо не? — попита Ема. — Знаеш, че няма предразсъдъци по отношение на елфите. Харесва те.

— Тя е мила, нежна, с голямо сърце. Разумна, трезвомислеща, мила...

— „Мила“ вече го каза.

Марк я погледна свирепо.

— Изобщо не прилича на мен.

— Не е нужно да си приличаш с някого, за да го обичаш — изтъкна Ема. — Вземи нас двамата. Доста си приличаме, а не изпитваме нищо такова един към друг.

— Само защото ти си обвързана с другото — заяви Марк простичко и Ема го зяпна учудено. *Знае за Джулс*, помисли си, обзета за миг от паника, преди да си спомни лъжата си за Камерън.

— За което може само да се съжالياва — каза тя лековато, мъчейки се да забрани на сърцето си да задумка учестено. — Ти и аз заедно би било... толкова лесно.

— Страстта не е нещо лесно. Нито липсата ѝ. — Марк се приведе към нея. Рамото му беше топло до нейното. Ема си спомни целувката им, пръстите си в меката му коса. Тялото му до нейното, податливо и силно.

Ала още докато се опитваше да се вкопчи в този образ, той се изплъзна между пръстите ѝ като сух пясък. Като пясъка на плажа в нощта, когато двамата с Джулиън лежаха там, единствената нощ, която бяха споделили.

— Изглеждаш тъжна — каза Марк. — Толкова съжалявам, че заговорих за любов. — Той я докосна по бузата. — В един друг живот, може би. Ти и аз.

Ема отпусна глава до таблата на леглото.

— В един друг живот.

НО ПЪТНИКЪТ ЩОМ ДОЙДЕ В ТАЗ СТРАНА

Тъй като кухнята беше прекалено малка, за да побере обитателите на Института, плюс още двајсетина центуриони, закуската беше поднесена в трапезарията. Портрети на различни Блекторновци наблюдаваха отвисоко чинии с яйца и бекон и поставки с препечени филийки. Кристина си проправяше път сред множеството, опитвайки се да остане незабелязана. Съмняваше се, че изобщо би дошла на закуска, ако отчаяно не се нуждаеше от кафе.

Огледа се наоколо за Ема и Марк, но те все още не бяха слезли. Ема не беше от онези, които стават рано, а Марк все още имаше склонност към нощта. Джулиън беше тук и сипваше храна, ала лицето му имаше приятното, почти празно изражение, което надяваше винаги, когато се намираще сред непознати.

Странно бе, помисли си Кристина, че го познаваше достатъчно добре, за да знае това. И двамата обичаха Ема и това ги свързваше, но той не подозираше, че Кристина го знае. Джулиън се опитваше да скрие любовта си към Ема, а Кристина се опитваше да скрие, че знае. Щеше ѝ се да можеше да му предложи съчувствието си, но той само би се дръпнал ужасено...

— *Кристина.*

Тя едва не изпусна кафето си. Беше Диего. Изглеждаше ужасно: лицето му беше обтегнато, косата — разчорлена, под очите му имаше торбички. Носеше обикновени дрехи и като че ли си беше изгубил центурионската значка.

Кристина вдигна ръка.

— *Aléjate de mí, Diego.*^[1]

— Просто ме изслушай...

Някой застана между тях. Испанското момче с русолявата коса... Мануел.

— Чу я — заяви той, на английски. Все още никой не им обръщаше внимание — всички бяха погълнати от собствените си разговори. — Остави я на мира.

Кристина се обърна и излезе от стаята.

Вървеше, изпънала гръб, отказвайки да ускори крачка... заради когото и да било. Тя беше Росалес. Не искаше съжалението на центурионите.

Излезе през входната врата и пое бавно по стъпалата. Щеше ѝ се Ема да беше будна. Можеха да отидат в тренировъчната зала и да си изкарат раздражението с ритници и юмруци.

Вървеше почти слепешком, докато не се блъсна в усуканото стъбло на самодивското дърво, растящо сред рехавата трева пред Института. Издигаше се там заради елфите — дърво за бичуване, използвано за наказание. Беше останало дори след като наказанието беше свършило, а дъждът бе отмил кръвта на Ема от тревата и камъните.

— Кристина, *моля те*. — Тя се обърна рязко. Беше Диего, очевидно решил да не обърне внимание на Мануел. Действително изглеждаше ужасно. Сенките сякаш бяха вдълбани под очите му.

Беше я пренесъл през тази трева, спомни си Кристина, едва преди две седмици, когато беше ранена. Беше я прегърнал с всичка сила, шепнейки името ѝ, отново и отново. И през цялото това време е бил сгоден за друга.

Тя облегна гръб на дървото.

— Наистина ли не разбираш защо не искам да те видя?

— Естествено, че разбирам — отвърна той. — Ала не е каквото си мислиш.

— Нима? *Не* си сгоден? От теб не се очаква да се ожениш за Зара?

— Тя ми е годеница. Само че... Кристина... по-сложно е, отколкото изглежда.

— Наистина не виждам как е възможно.

— Писах ѝ — рече Диего. — След като с теб се събрахме. Казах ѝ, че всичко свърши.

— Не мисля, че е получила писмото ти — заяви Кристина.

Диего зарови пръсти в косата си.

— Не, получила го е. Каза ми, че го е прочела и именно заради това е дошла тук. Сериозно, и през ум не ми е минавало, че ще го направи. Когато не ми отговори, реших, че всичко е свършило. Реших... наистина мислех, че съм свободен.

— Значи, снощи скъса с нея?

Той се поколеба и в този миг на колебание всяка мисъл, която Кристина бе таила в дълбините на сърцето си, всяка мимолетна надежда, че това е просто една голяма грешка, се стопи като мъгла, разпръсната от слънцето.

— Не съм — отвърна той. — Не мога.

— Но нали току-що каза, в писмото ти...

— Сега нещата са различни. Кристина, просто трябва да ми повярваш.

— Не — заяви тя. — Не трябва. Веднъж вече ти повярвах, въпреки това, което виждах с очите си. Не мога да съм сигурна дали каквото и да било от онова, което ми каза, е вярно. Не знам дали онова, което ми каза за Хайме е вярно. Къде е той?

Диего отпусна ръце до тялото си. Изглеждаше съкрушен.

— Има неща, които не мога да ти кажа. Ще ми се да ми повярваш.

— Какво става? — Високият, звънлив глас на Зара проряза сухия въздух; тя идваше към тях, а центурионската ѝ значка проблясваше на слънцето.

Диего я погледна и върху лицето му се изписа болка.

— Говорех си с Кристина.

— Виждам. — Устните на Зара бяха свити в тъничка усмивка, изражение, което като че ли никога не слизаше от лицето ѝ. Тя плъзна поглед по Кристина и сложи ръка върху рамото на Диего. — Ела вътре. Тъкмо обсъждаме къде да търсим днес. Ти познаваш това място добре. Време е да помогнеш. Хайде, времето не чака. — Тя си докосна часовника.

Диего погледна още веднъж към Кристина, а после се обърна към годеницата си.

— Добре.

С един последен поглед на превъзходство, Зара мушна ръка в неговата и почти го задърпа обратно към Института. Кристина ги проследи с очи, а кафето, което беше изпила, разяждаше стомаха ѝ като киселина.

* * *

За разочарование на Ема, центурионите отказаха да позволят на когото и да било от семейство Блекторн да им помогне в издирването на тялото на Малкълм.

— Не, благодаря — каза Зара, която очевидно се беше самоназначила за неофициален лидер на центурионите. — Обучени сме за това и да се занимаваме с не толкова опитни ловци на сенки в подобна мисия, само ще ни спъва.

Ема хвърли свиреп поглед на застаналия до Зара Диего. Той извърна очи.

Нямаше ги почти през целия ден — върнаха се едва за вечеря, която семейство Блекторн се оказаха принудени да приготвят. Спагети... цял куп спагети.

— Липсва ми вампирската пица — измърмори Ема, взирайки се яростно в огромната купа червен сос.

Джулиън изсумтя, застанал над тенджерата с кипяща вода; парата се издигаше и извиваше косата му на влажни къдрици.

— Може би поне ще ни кажат, ако намерят нещо.

— Съмнявам се — заяви Тай, който се готвеше да подреди масата. Беше нещо, което от малък обичаше да прави; обичаше да поставя всеки прибор в строго определен и неизменен ред. Ливи му помагаше; Кит се бе измъкнал и никой не можеше да го открие. Той като че ли се дразнеше от натрапването на центурионите повече от всеки друг. Не че Ема можеше да го вини — едва бе успял да попривикне към Института и ето че се бяха появили цял куп хора, на които се очакваше да угажда.

Тай се оказа общо взето прав. Вечерята беше многолюдно, шумно преживяване. Незнайно как, Зара бе успяла да се настани начело на масата, измествайки Даяна, и им поднесе кратък разказ за деня: части от океана били претърсени, нищо съществено не било открито, въпреки че бегли следи от тъмна магия насочвали към място по-навътре в океана, където морските демони се събирали.

— Ще го проверим утре — заяви тя, навивайки елегантно спагети около вилицата си.

— Как претърсват? — попита Ема; за миг желанието ѝ да научи повече за по-напредналите нефилимски похвати надви антипатията ѝ към Зара. В края на краищата, както Кристина беше казала по-рано,

вината не беше на Зара, а на Диего. — Имате ли специална екипировка?

— За съжаление, тази информация е поверителна — отвърна Зара с хладна усмивка. — Дори и за някого, за когото се предполага, че е *най-добрият ловец* на сенки от своето поколение.

Ема се изчерви и се облегна в стола си.

— Какво означава това?

— Знаеш как говорят за теб в Идрис. — Гласът на Зара беше небрежен, ала лешниковите ѝ очи режеха като остриета на ками. — Сякаш ти си новият Джейс Херондейл.

— Но нали все още имаме стария Джейс Херондейл — отбеляза Тай объркано.

— То е просто израз — обясни Джулиън тихо. — Означава, че някой е също толкова добър.

Обикновено би добавил: *Ще ти го нарисувам, Тай*. Визуални изображения на някои обърквачи изрази, като „съдра се от смях“ или „обирам си крушите“, нерядко водеха до адски забавни рисунки на Джулиън, с обяснителни бележки за истинското значение на изреча.

Фактът, че този път не го каза, накара Ема да го изгледа поизпитателно. Беше настръхнал заради центурионите. Не че можеше да го види. Когато Джулиън нямаше доверие на някого, закрилническият му инстинкт минаваше на по-горна предавка: да скрие любовта на Ливи към компютрите, необичайния начин, по който Тай преработваше информацията, филмите на ужасите на Дру, нарушаването на правилата от Ема.

Джулиън вдигна чашата си с вода, грейнал в изкуствена усмивка.

— Не трябва ли цялата информация на нефилимите да бъде споделяна? Борим се с едни и същи демони. Не е ли несправедливо, ако един клон на нефилимите има преимущество над останалите?

— Не е задължително — отвърна Саманта Ларкспийър, женската половинка на близнаците, с които Ема се беше запознала предишния ден. Брат ѝ се казваше Дейн. Двамата имаха еднакви слаби, като на хрътка лица, бледа кожа и права тъмна коса. — Не всеки е обучен да използва всяко оръжие, с което разполагаме, а оръжие, което не знаеш как да използваш, би било похабено.

— Всеки може да се научи — заяви Марк.

— В такъв случай навярно един ден би могъл да отидеш в Сколоманса и да бъдеш обучен — обади се едно момиче центурион от Мумбай. Името ѝ беше Дивя Джоши.

— Малко вероятно е Сколомансът да приеме някой с елфическа кръв във вените — отсече Зара.

— Клейвът е тесногръд и назадничав — обади се Диего. — Това е вярно.

— Не харесвам тези думи — заяви Зара. — Те са традиционалисти. Искат да възстановят разделението между долноземци и нефилими, което съществува открай време. Смесването води до объркване.

— Ами да, вижте само какво се случи с Алек Лайтууд и Магнус Бейн. — Саманта размаха вилицата си. — Всички знаят, че Магнус използва влиянието си над семейство Лайтууд, за да убеждава инквизитора да оставя на долноземците да им се разминава. Дори и за неща като убийство.

— Магнус никога не би го направил — възрази Ема. Беше престанала да се храни, въпреки че когато седнаха на вечеря, умираше от глад.

— Освен това инквизиторът не съди долноземци, само нефилими — добави Джулиън. — Робърт Лайтууд не би могъл да остави „да им се размине“, дори да искаше.

— Все тая — каза Джесика Босежур, момиче центурион със слаб френски акцент и пръстени на всички пръсти. — Съюзът между долноземци и ловци на сенки много скоро ще бъде развален.

— Никой няма да го развали. — Устните на Кристина бяха свити в тънка линия. — Това е само слух.

— И като стана дума за слухове — каза Саманта, — чух, че Бейн е принудил Алек Лайтууд да се влюби в него с помощта на магия. — Очите ѝ блестяха, сякаш не бе сигурна дали намира тази мисъл за привлекателна, или отблъскваща.

— Не е вярно — заяви Ема с разтуптяно сърце. — Това е лъжа.

Мануел повдигна вежди насреща ѝ. Дейн се изсмя.

— Чудя се какво ли ще стане, когато действието ѝ отmine — каза той. — Лоши новини за долноземците, ако инквизиторът вече не е толкова добре настроен.

Тай изглеждаше объркан и Ема не го винеше. Никой от кръга на Зара като че ли не го беше грижа за фактите.

— Не чухте ли какво каза Джулиън? Инквизиторът не отговаря за случаите, в които длъноземците са нарушили Съглашенията. Той няма...

Ливи сложи ръка върху китката му.

— Всички тук подкрепяме Съглашенията — заяви Мануел и се облегна в стола си.

— Съглашенията бяха добра идея — каза Зара. — Ала всеки инструмент има нужда да бъде наточен. Съглашенията трябва да бъдат доизпипани. Магьосниците, например, трябва да бъдат контролирани. Прекалено могъщи са и прекалено независими. Баща ми възнамерява да предложи пред Съвета създаването на регистър за магьосници. Всеки магьосник ще е длъжен да предостави информация за себе си на Клейва и ще бъде наблюдаван от нас. Ако се окаже успешно, начинанието ще бъде приложено и върху останалите длъноземци. Не можем да допуснем да ходят където си поискат, без да сме в състояние да ги държим под контрол. Вижте какво стана с Малкълм Фейд.

— Зара, приказваш нелепици — обади се Джон Картрайт, един от по-големите центуриони, на около двацет и една години, предположи Ема, възрастта на Джейс и Клеъри. Единственото, което си спомняше за него, бе, че има гадже, на име Марисол. — Като някой престарял член на Съвета, който се бои от промени.

— Съгласен съм — каза Раян. — Ние сме учени и воини, не законотворци. Каквито и намерения да има баща ти, те нямат никакво отношение към Сколоманса.

Зара изглеждаше възмутена.

— Става дума просто за регистър...

— Аз ли съм единственият, който е чел „Х-Мен“ и си дава сметка защо това е ужасна идея? — попита Кит. Ема нямаше представа кога се беше появил, но ето че беше тук и навиваше лениво спагети около вилицата си.

Зара се понамръщи, а после лицето ѝ се проясни.

— Ти си Кит Херондейл. Изгубеният Херондейл.

— Не знаех, че съм изгубен — каза Кит. — Никога не съм се чувствал изгубен.

— Трябва да е вълнуващо, да откриеш изведнъж, че си Херондейл — продължи Зара и Ема трябваше да потисне порива да изтъкне, че ако не знаеш много за ловците на сенки, да откриеш, че си Херондейл, е горе-долу толкова вълнуващо, колкото и да откриеш, че си нов вид охлюв. — Веднъж срещнах Джейс Херондейл.

Тя се огледа очаквателно наоколо.

— Леле — каза Кит. *Действително* беше Херондейл, помисли си Ема. Успял бе да вкара достойни за Джейс нива на безразличие и сарказъм в една-единствена дума.

— Бас държа, че нямаш търпение да влезеш в Академията — продължаваше Зара. — Тъй като си Херондейл, несъмнено ще блеснеш. Бих могла да кажа някоя добра дума за теб.

Кит не отговори. Даяна се прокашля.

— Е, какви са плановете ви за утре, Зара, Диего? Има ли нещо, с което Институтът би могъл да ви е от помощ?

— Сега, като го спомена — започна Зара, — би ни било невероятно полезно...

Всички, дори и Кит, се приведоха заинтригувано напред.

— ... ако докато ни няма през деня, се погрижете за прането ни. Океанската вода страшно бързо съсипва дрехите, не смятате ли?

* * *

Нощта се спусна с внезапността на сенки в пустинята, ала въпреки шума на вълните, долитащ през прозореца, Кристина не можеше да заспи.

Измъчваха я мисли за дома. За майка ѝ, за братовчедите ѝ. За едни по-хубави, отминали дни с Диего и Хайме. Спомни си уикенда, който бяха прекарвали веднъж, по следите на един демон в порутения, опустял Гереро Виехо. Призрачният пейзаж, който ги заобикаляше: полупотопените къщи, избуялите бурени, сгради, отдавна обезцветени от водата. Легнали на една скала под безбройните звезди, двамата с Хайме си бяха споделяли за какво най-много мечтаят на света: тя — да сложи край на Студения мир; той — да възвърне честта на семейството си.

Обзета от раздражение, Кристина стана от леглото и слезе на долния етаж, осветявайки пътя си единствено с руническия си камък. Стълбището беше тъмно и притихнало, и тя стигна до задната врата на Института без да вдига никакъв шум.

Лунни лъчи обливаха малкото парче земя, където беше паркирана колата на Института. Зад него имаше градина, в която класически статуи от бял мрамор стърчаха нелепо от пустинния пясък.

Липсваше ѝ розовата градина на майка ѝ, с нейната неочаквана интензивност. Мирисът на цветята, по-сладостен от пустинния пелин; майка ѝ, която се разхождаше между спретнатите лехи. Кристина се шегуваше с нея, че сигурно прибягва до помощта на магьосник, за да ги поддържа разцъфтели дори в най-горещите месеци.

Отдалечи се от къщата, отправяйки се към редиците диви сливи и елши. Когато дойде по-близо, зърна някаква сянка и замръзна, давайки си сметка, че не беше взела никакво оръжие със себе си. *Глупачка*, помисли си — пустинята беше пълна с опасности, не всички от които бяха свръхестествени. Пумите не правеха разлика между мундани и нефилими.

Не беше пума. Сянката се приближи и тя се напрегна, а после се отпусна. Беше Марк.

Косата му беше сребристобяла на лунните лъчи. Стъпалата му, подаващи се изпод ръба на дънките, бяха боси. Учудване пробяга по лицето му, когато я забеляза, после се приближи до нея без колебание и сложи ръка на бузата ѝ.

— Ти ли си наистина, или си плод на моето въображение? — попита той. — Мислех си за теб и ето те тук.

Беше съвсем в стила на Марк да каже нещо такова, откровено описание на онова, което изпитваше. Понеже феите не можеха да лъжат, смяташе Кристина, и тъй като бе израснал край тях и се бе научил как да говори за любов с Кийрън, който бе горд и арогантен, ала неизменно честен. Елфите не свързваха истината със слабост и уязвимост, както правеха хората.

Това я изпълни със смелост.

— Аз също си мислех за теб.

Марк прокара палец по скулата ѝ. Дланта му, уловила лицето ѝ в шепа, беше топла до кожата ѝ.

— Какво за мен?

— Изражението ти, когато Зара и приятелите ѝ говореха за долноземците по време на вечерята. Болката ти...

Марк се засмя невесело.

— Би трябвало да го очаквам. Ако през последните пет години бях живял като ловец на сенки, несъмнено щях да съм свикнал с подобни приказки.

— Заради Студения мир?

Той кимна.

— Когато властващите вземат подобно решение, то вдъхва на онези, които вече са изпълнени с предразсъдъци, смелостта да дадат израз на дълбоко спотаяваната си омраза. Смятат, че просто имат куража да изрекат на глас онова, което всички мислят в действителност.

— Марк...

— Според Зара аз съм ненавиждан. — Очите на Марк бяха потъмнели. — Сигурен съм, че баща ѝ е част от онази група, която настоява Хелън да остане заточена на остров Врангел.

— Хелън ще се върне — заяви Кристина. — Сега, когато ти си тук и се би толкова лоялно на страната на нефилимите, несъмнено ще ѝ позволят да се върне.

Марк поклати глава, ала единственото, което каза, бе:

— Съжалявам за Диего.

Кристина вдигна ръка и я сложи върху неговата, пръстите му бяха нежни и хладни като върбови клонки. Изведнъж ѝ се прииска да докосне повече от него, искаше да почувства кожата му под тениската, очертанията на челюстта му, там, където очевидно никога не се бе бръснал и никога нямаше да му се наложи да го направи.

— Не — каза тя. — Всъщност не съжаляваш. Нали?

— Кристина — прошепна Марк, мъничко безпомощно. — Може ли...?

Кристина поклати глава — ако го оставеше да я попита, никога нямаше да успее да му откаже.

— Не може — отвърна тя. — Ема.

— Знаеш, че то не е истинско. Обичам Ема, но не по този начин.

— Ала онова, което тя прави, е важно. — Кристина се отдръпна от него. — Джулиън трябва да го вярва.

Марк я погледна объркано и тя си спомни: той не знаеше. Не знаеше за проклятието, за това, че Джулиън обича Ема, нито пък че Ема обича Джулиън.

— Всички трябва да го повярват. Освен това — побърза да добави — да не забравяме за Кийрън. Ти току-що сложи край на връзката си с него. А аз току-що сложих край на връзката си с Диего.

Марк придоби още по-объркано изражение. Кристина предположи, че елфите не бяха възприели човешките идеи за това, че е нужно малко време, за да превъзмогнеш една неуспяла връзка.

Пък и тези идеи може би бяха глупави. Може би любовта си беше любов и намериш ли я, трябва просто да я вземеш. Тялото ѝ определено крещеше на ума ѝ да млъкне: искаше да обвие ръце около Марк, искаше да го прегърне, докато той я прегръщаше, да усети гърдите му до своите, всеки път, когато си поемеше дъх.

Нещо отекна в мрака. Прозвуча като счупването на огромен клон, последвано от протяжен, влачещ се звук. Кристина се обърна рязко, посягайки към своя меч пеперуда. Ала той беше вътре, върху нощното ѝ шкафче.

— Мислиш ли, че е нощният патрул на центурионите? — прошепна на Марк.

Той също се взираше в мрака, присвил очи.

— Не. Това не беше звук на човек. — Той извади две серафимски камии и пъкна едната в ръката ѝ. — Нито пък на животно.

Тежестта на оръжието в ръката ѝ беше познато и успокояващо. След моментно забавяне, за да си сложи руна за нощно виждане, Кристина последва Марк в сенките на пустинята.

* * *

Кит откряна вратата на стаята си и надникна навън.

Коридорът беше празен. Никакъв Тай, седнал пред вратата с книга или пък излегнат на пода със слушалки в ушите. Никакви светлини, процеждащи се изпод другите врати. Само приглушеното сияние на редиците бели светлини по тавана.

Почти очакваше да се разнесе аларма, докато се прокрадваше през притихналата къща и отваряше входната врата, пронизителен

писък или ярка светлина. Не се случи обаче нищо такова — чу се единствено звукът от обикновена тежка врата, която изскърца и се затвори зад него.

Ето че беше навън, на верандата над стъпалата, спускащи се до изпотъпканата трева пред Института и пътя, водещ към магистралата. Гледката на урвата над морето в далечината бе окъпана в лунна светлина, сребриста и черна, бяла пътека прорязваше водата.

Красиво е, помисли си Кит, премятайки сака си през рамо. Ала не достатъчно, за да остане. Не можеш да замениш свободата си за една гледка.

Той пое по стъпалата. Сложи крак върху първото и изгуби равновесие, дръпнат рязко назад. Сакът отхвъркна. Една ръка го стискаше силно за рамото; Кит се дръпна настрани, при което едва не падна по стълбите. Разпери ръце и се блъсна в нещо солидно. Чу приглушено сумтене и видя неясните очертания на една фигура, сянка сред сенките, да се надвесва над него, закривайки луната.

Миг по-късно и двамата падаха — Кит се сгромоляса по гръб на верандата, а тъмната сянка се строполи отгоре му. Той усети как в тялото му се забиха остри колене и лакти, а миг по-късно лумна светлина — едно от онези тъпи малки камъчета, които те наричаха магическа светлина.

— Кит — разнесе се глас над него... гласът на Тиберий. — Стига си се дърпал.

Тай отметна тъмната си коса от лицето. Беше коленичил върху Кит (на практика седеше върху слънчевия му сплит, от което на Кит му беше трудно да диша), облечен изцяло в черно, както правеха ловците на сенки, когато отиваха да се бият. Единствено ръцете и лицето му бяха непокрити и светлееха в мрака.

— Да не се опитваше да избягаш?

— Излязох да се поразходя — отвърна Кит.

— Лъжеш — каза Тай, вперил поглед в сака му. — Бягаше.

Кит въздъхна и отпусна глава на земята, така че тя издумка.

— Защо те е грижа какво правя?

— Аз съм ловец на сенки. Ние помагаме на хората.

— Сега *ти* лъжеш — заяви Кит убедено.

Тай се усмихна. Беше искрена усмивка, от онези, при които цялото лице грейва и извика у Кит спомена за първия път, когато беше

срещнал Тай. Тогава той не седеше върху него, но за сметка на това беше опрял кама в гърлото му.

Кит го беше погледнал и бе забравил ножа, мислейки си колко е красив.

Красив така, както бяха красиви всички ловци на сенки, като лунна светлина, пречупвана в парченца натрошено стъкло: прекрасни и смъртоносни. Красиви, жестоки, по онзи начин, по който можеха да бъдат само хората, които вярват безрезервно в правотата на своята кауза.

— Имам нужда от теб — каза Тай. — Вероятно ще се изненадаш да го чуеш.

— Действително — съгласи се Кит. Зачуди се дали няма да дотича някой. Не чуваше приближаващи се стъпки, нито гласове.

— Къде е нощната стража?

— Вероятно са на половин миля оттук — отвърна Тай. — Опитват се да не допуснат демони да се доберат до Института, не ти да не избягаш от него. А сега, искаш ли да научиш защо се нуждая от теб, или не?

Почти против волята си, Кит усети, че го обзема любопитство. Повдигна се на лакти и кимна. Тай седеше отгоре му така нехайно, сякаш Кит беше диван, ала пръстите му (дълги, бързи пръсти, които, не беше забравил Кит, боравеха умело с ножа), бяха над колана с оръжията му.

— Ти си престъпник — заяви Тай. — Баща ти беше мошеник, а ти искаш да бъдеш като него. Сакът ти вероятно е пълен с неща, които си откраднал от Института.

— Ами... — започна Кит, но не довърши, когато Тай се пресегна, дръпна ципа на торбата и се взря в множеството откраднати ками, кутии, ножници, свещници и всичко останало, което Кит бе успял да задигне, грейнали на лунната светлина. — ... възможно е — довърши. — Какво те засяга теб? Не ти принадлежат.

— Искам да разследвам престъпления — каза Тай. — Да бъда детектив. Ала тук никой не се интересува от подобни неща.

— Не заловихте ли току-що един убиец?

— Малкълм ни изпрати бележка — обясни Тай със смразяващ тон, сякаш бе разочарован, задето Малкълм му бе развалил

разследването със своето самопризнание. — А после се *потвърди*, че го е направил.

— Е, това доста стеснява кръга на заподозрените — съгласи се Кит. — Виж, ако се нуждаеш от мен, за да ме арестуващ за забавление, държа да отбележа, че това е нещо, което можеш да направиш само веднъж.

— Не искам да те арестувам. Искам партньор. Някой, който разбира от престъпления и хората, които ги извършват, и може да ми помогне.

— Искаш... я чакай, през цялото това време спиш пред стаята ми, защото искаш нещо като Уотсън за своя Шерлок Холмс?

Очите на Тай грейнаха. Все още обхождаха неспокойно Кит, сякаш се опитваше да го разчете, да го проумее, без да среща погледа му, ала това не намаляваше блясъка им.

— Знаеш за тях?

Целият свят знае за тях, почти каза Кит, но вместо това отговори:

— Няма да бъда ничий Уотсън. Не искам да разследвам престъпления. Не ме е грижа за престъпленията. Не ме е грижа дали ги извършват, или не...

— Не мисли за тях като за престъпления. А като за мистерии. Освен това, какво друго можеш да направиш? Да избягаш? И къде ще отидеш?

— Не ме е грижа...

— Не е вярно — каза Тай. — Искаш да живееш. Също като всички останали. Просто не искаш да бъдеш пленник, това е всичко. — Той наклони глава на една страна, очите му бяха бездънни и почти бели на сиянието на руническия камък. Луната се беше скрила зад един облак и това бе единствената светлина.

— Как разбра, че ще избягам тази нощ?

— Защото беше започнал да свикваш тук — отвърна Тай. — Да свикваш с нас. Ала центурионите, тях не ги харесваш. Ливи първа го забеляза. А след онова, което Зара каза днес за теб и Академията... сигурно се чувстваш така, сякаш отгук нататък няма да имаш никакъв глас в онова, което се случва с теб.

Беше учудващо вярно. Кит не бе в състояние да открие думите, за да изрази как се бе почувствал на масата на вечеря. Сякаш да стане

ловец на сенки означаваше да го натикат в машина, която щеше да го сдъвче и да изплюе центурион.

— Гледам ги — призна той — и си мисля: „Невъзможно е да бъда като тях, а те не търпят никой, който е различен“.

— Не е нужно да ходиш в Академията — заяви Тай. — Можеш да останеш с нас толкова дълго, колкото искаш.

Кит се съмняваше, че Тай има властта да даде подобно обещание, но въпреки това го оценяваше.

— Стига да ти помагам да разгадаваш мистерии — отвърна. — Колко често има мистерии за разгадаване или ще се наложи да изчакам, докато някой друг магьосник изперка?

Тай се облегна на една от колоните. Ръцете му трепкаха до тялото му като нощни пеперуди.

— Всъщност дори в момента се разиграва една мистерия.

Кит беше заинтригуван против волята си.

— Така ли?

— Според мен не са тук по причината, поради която твърдят, че са. Според мен са намислили нещо — каза Тай. — И определено ни лъжат.

— Кой лъже?

Очите на Тай проблеснаха.

— Центурионите, разбира се.

* * *

Следващият ден беше изпепеляващо горещ, един от онези редки дни, в които въздухът сякаш застиваше, и дори близостта на океана не носеше никакво облекчение. Когато Ема слезе на закуска (доста късно), рядко използваните вентилатори на тавана в трапезарията се въртяха с пълна скорост.

— Пясъчен демон ли беше? — тъкмо питаше Дейн Ларкспийър Кристина. — Демоните акван и иблис се срещат често в пустинята.

— Знаем това — заяви Джулиън. — Марк вече обясни, че е бил морски демон.

— Изпълзя нанякъде в мига, в който лъчите на магическата ни светлина паднаха върху него — добави Марк. — Ала остави след себе

си вонята на морска вода и мокър пясък.

— Не мога да повярвам, че наоколо няма магически бариери — заяви Зара. — Как така никой не се е погрижил за това? Би трябвало да си поговоря с господин Блекторн...

— Магическите бариери не успяха да възпрат Себастиан Моргенстърн — изтъкна Даяна. — След случилото се престанахме да ги използваме. Магическите бариери по периметъра рядко действат.

Звучеше така, сякаш полага огромно усилие да не избухне и Ема не можеше да я вини.

Зара я изгледа с високомерно съжаление.

— Е, с всички тези морски демони, които изпълзват от океана (което нямаше да правят, ако тялото на Малкълм Фейд не беше там някъде), според мен са необходими. Не смятате ли така?

Разнесе се жужене на гласове: повечето от центурионите, с изключение на Диего, Джон и Раян, като че ли бяха съгласни. Докато те правеха планове да поставят магически бариери по периметъра още тази сутрин, Ема се опита да улови погледа на Джулиън, за да сподели неговото раздразнение, но той беше обърнал очи към Марк и Кристина.

— Какво правехте навън посред нощ?

— Не можахме да заспим — отвърна Марк. — Случайно се натъкнахме един на друг.

Зара се усмихна.

— Естествено, че сте. — Тя се обърна и прошепна нещо в ухото на Саманта. И двете момичета се изкискаха.

Кристина се изчерви от гняв. Ема видя как Джулиън стисна вилицата си с всичка сила, а после я остави бавно до чинията.

Тя прехапа устни. Ако Марк и Кристина искаха да се срещат, щеше да им даде благословията си. Щеше да инсценира скъсване с Марк; тяхната „връзка“ вече бе свършила доста от онова, което трябваше да свърши. Джулиън едва бе в състояние да я погледне, а тя именно това искаше, нали така?

Не изглеждаше обаче щастлив при мисълта, че нещата между нея и Марк може би щяха да свършат. Ни най-малко. Ако изобщо мислеше за това. Имаше време, когато Ема винаги знаеше какво се случва в главата на Джулиън. Сега можеше да прочете единствено мислите на повърхността. По-дълбоките му чувства бяха скрити.

Диего погледна от Марк към Кристина, а после се изправи, блъсвайки стола си назад, и излезе от стаята. След миг Ема пусна салфетката си в чинията и го последва.

Той вече бе излязъл през задната врата на паркинга отвън, преди да забележи, че тя го следва — сигурен знак, че е разстроен, като се имаше предвид нивото му на подготовка. Обърна се към нея и тъмните му очи проблеснаха.

— Ема. Разбирам, че искаш да ми се накараш. От дни насам искаш да го направиш. Ала сега не е най-подходящият момент.

— И кога ще дойде подходящият момент? Искаш да си го отбележиш в списъка със задачи за деня под заглавието „Никога няма да го бъде“? — Ема повдигна вежди. — Така си и мислех. Ела.

Тя заобиколи Института и Диего я последва неохотно. Стигнаха до малка купчинка пръст, издигаща се между кактусите, която Ема познаваше от опит.

— Ти застани тук — каза и му посочи мястото. Диего я изгледа така, сякаш не вярваше на ушите си. — За да не ни видят от прозорците — обясни Ема и той се подчини начумерено, скръстил ръце на гърдите си.

— Ема. Не разбираш и няма как да разбереш, а аз не мога да ти обясня...

— Обзалагам се, че не можеш — отвърна тя. — Виж, знаеш, че не съм най-голямата ти почитателка, но имах по-добро мнение за теб.

Едно мускулче върху лицето му потрепна. Челюстта му беше напрегната.

— Както казах, ти не можеш да разбереш, а аз не мога да обясня.

— Едно е, ако просто изневеряваше — заяви Ема. — Пак би било отвратително, но... Зара? Ти си причината тя да бъде тук. *Знаеш*, че ние не... Знаеш, че Джулиън трябва да бъде внимателен.

— Не трябва да се тревожиш толкова много — отвърна Диего глухо. — Зара се интересува единствено от онова, от което може да има изгода. Не смятам, че проявява какъвто и да било интерес към тайните на Артър, вълнува я единствено да привлече вниманието на Съвета с това, че е приключила успешно мисията.

— Лесно ти е на теб да смяташ.

— Имам си причини за всичко, което правя, Ема — увери я той. — Кристина може и да не ги знае, но един ден ще ги научи.

— Диего, *всички* си имат причини за всичко, което правят. *Малкълм* си имаше причини за онова, което направи.

Устните на Диего се свиха в тънка линия.

— Не ме сравнявай с *Малкълм Фейд*.

— Защото беше магьосник? — Гласът на Ема беше нисък и опасен. — Защото споделяш мнението на годеницата си? За Студения мир? За магьосниците и елфите? За *Марк*?

— Защото беше убиец — процеди Диего през зъби. — Каквото и да мислиш за мен, Ема, аз не съм безмозъчен фанатик. Не вярвам, че долноземците са по-нисши и че трябва да бъдат регистрирани и измъчвани...

— Ала признаваш, че Зара го мисли — заяви Ема.

— Не съм й казвал нищо.

— Навярно можеш да разбереш защо ми е чудно как е възможно да я предпочетеш пред Кристина — каза Ема.

Диего се напрегна... и изкрещя. Ема беше забравила колко бързо можеше да се движи, въпреки едрото си тяло: отскочи назад, като ругаеше и риташе с левия си крак. Мърморейки, той си събу обувката. Колони от мравки маршируваха по глезена му и пълпеха нагоре по крака му.

— Я виж ти — рече Ема. — Трябва да си стоял върху мравуняк с червени мравки. Нали се сецаш, случайно.

Диего пляскаше мравките с длан, без да престава да ругае. Беше съборил върха на купчината пръст и от нея продължаваха да извират още и още мравки.

Ема отстъпи назад.

— Не се тревожи. Не са отровни.

— Подмами ме да застана върху мравуняк? — Беше напъхал босия си крак в обувката, ала Ема знаеше, че няколко дена ще го сърби, освен ако не използваше иратце.

— Кристина ме накара да й обещавам, че няма да те докосна, така че се наложи да проявя изобретателност — обясни Ема. — Не трябваше да лъжеш най-добрата ми приятелка. *Degraciado mentiroso*^[2].

Той я зяпна.

Ема въздъхна.

— Надявам се, че това означаваше онова, което си мисля, че означава. Никак няма да ми е приятно, ако току-що съм те нарекла

ръждясала кофа или нещо такова.

— Не — увери я той. За нейна изненада, в гласа му се долавяше уморена развеселеност. — Означава каквото си мислиш.

— Отлично. — Ема се отправи обратно към къщата. Беше се отдалечила доста, когато Диего я повика. Обърна се и го видя да стои там, където го беше оставила, очевидно забравил за мравките и палещите лъчи на слънцето, които се сипеха по раменете му.

— Повярвай ми, Ема — каза той, достатъчно силно, че тя да го чуе, — никой не ме мрази повече, отколкото се мразя аз в този момент.

— *Наистина* ли мислиш така? — Ема не извика, ала знаеше, че думите ѝ стигнаха до него. Той я изгледа безмълвно в продължение на един дълъг миг, преди тя да се отдалечи.

* * *

Денят остана горещ чак до късния следобед, когато над океана се разрази буря. Центурионите бяха излезли още преди обяд и Ема се взираше тревожно през прозореца, докато слънцето се скриваше зад тежките черно-сиви облаци на хоризонта, раздирани от далечни мълнии.

— Мислиш ли, че всичко с тях е наред? — попита Дру, играейки си неспокойно с дръжката на метателния си нож. — Не излязоха ли с лодка в открито море? Бурята изглежда лоша.

— Нямаме представа *какво* правят. — Ема почти добави, че благодарение на високомерното желание на центурионите да запазят дейността си в тайна от обитателите на Института би било доста трудно да ги спасят, ако *действително* се случеше нещо опасно, ала изражението върху лицето на Дру я накара да се откаже. Дру направо беше боготворила Диего... и въпреки станалото, вероятно все още го харесваше.

За миг Ема се почувства виновна заради мравките.

— Всичко ще бъде наред — заяви Кристина уверено. — Центурионите са много внимателни.

Ливи повика Дру, за да се дуелира с нея, и Дру се затътри към тепиха, където сестра ѝ стоеше заедно с Тай и Кит. Незнайно как, бяха успели да убедят Кит да си сложи тренировъчно облекло. Приличаше

на умалено копие на Джейс, помисли си Ема развеселено, с русите си къдрици и остри скули.

Зад тях Даяна показваше тренировъчна стойка на Марк. Ема примига — само допреди миг Джулиън също беше там. Сигурна бе в това.

— Отиде да нагледа чичо ви — каза Кристина. — Спомена, че не обичал бурите.

— Не, Тави е този, който не обича... — Ема не довърши. Тави седеше в ъгъла на тренировъчната зала и четеше книга. Тя си спомни колко пъти Джулиън бе изчезвал, когато се развихреше буря, с обяснението, че Тави се бои от тях.

Тя пъкна Кортана в ножницата.

— Ей сега се връщам.

Кристина я проследи с разтревожен поглед. Никой друг като че ли не забеляза, когато тя се измъкна от тренировъчната зала и пое по коридора. През внушителните прозорци струеше особена сива светлина, прошарена със сребърни пръски.

Ема стигна до вратата на тавана и изтича по стъпалата; въпреки че не си направи труда да се опита да заглуши шума от стъпките си, нито Артър, нито Джулиън като че ли не я усетиха да влиза.

Прозорците бяха плътно затворени и облепени с хартия, всички, освен един над бюрото, на което седеше Артър. Хартията беше скъсана и през нея се виждаха облаците, които се гонеха по небето, сблъскваха се и се разплитаха като огромни къдели сива и черна прежда.

По няколкото бюра в стаята бяха пръснати подноси с недоядена храна. Въздухът миришеше на плесен и на гнило. Ема преглътна, чудейки се дали не беше сбъркала, като беше дошла.

Артър седеше прегърбен в стола на бюрото си, провиснала коса падаше пред очите му.

— Искам да си вървят — тъкмо казваше. — Не ми харесва, че са тук.

— Знам. — Джулиън говореше с нежност, която изненада Ема. Как бе възможно да не е изпълнен с гняв. Самата тя бе изпълнена с гняв — заради всичко, което бе принудило Джулиън да порасне прекалено бързо. Всичко, което го беше лишило от детство. Как можеше да не си го мисли всеки път, щом погледне Артър. — Аз също

искам да си вървят, ала не мога да направя нищо, за да ги отпратя. Трябва да бъдем търпеливи.

— Нуждая се от лекарството си — прошепна Артър. — Къде е Малкълм?

Ема потръпна при вида на изражението върху лицето на Джулиън... И Артър като че ли изведнъж я забеляза. Вдигна очи, погледът му беше прикован в нея... не, не в нея. В меча ѝ.

— Кортана — каза той. — Изкован от Уейланд Ковача, легендарния майстор на Ексакалибур и Дюрендал. Казват, че сама избира собственика си. Когато Оджер Датчанина го вдигнал, за да посече сина на Карл Велики на бойното поле, един агнел се спуснал от небето и строшил меча с думите: „Милостта е по-добра от отмъщението“.

Ема погледна към Джулиън. Таванското помещение тънеше в сумрак, но тя видя ръцете, стиснати до тялото му. Дали ѝ беше ядосан, задето го беше последвала?

— Ала Кортана никога не е бил строшаван — изтъкна тя.

— Това е просто история — каза Джулиън.

— В историите има истина — рече Артър. — Има истина в една от твоите картини, момче, или в залеза, или в един стих от Омир. Литературата е истина, дори да не е факт. Ако вярваш единствено във фактите и забравиш историите, мозъкът ти ще живее, ала сърцето ти ще умре.

— Разбирам, чичо. — Джулиън звучеше уморено. — Пак ще дойда. Моля те, хапни нещо. Става ли?

Артър зарови лице в ръцете си, поклащайки глава. Джулиън се отпрати към стълбището, като по пътя си улови Ема за китката и я издърпа след себе си.

Не приложи истинска сила, но тя го последва въпреки това, слисана от физическото усещане на ръката му върху китката ѝ. Тези дни той я докосваше единствено когато ѝ поставяше руна и на Ема ѝ липсваше дружеският допир, с който беше свикнала през годините на приятелството им: ръка, докоснала нейната, потупване по рамото. Тайният им език: пръсти, които рисуваха букви и думи върху кожата на другия, безмълвни и невидими за останалите.

Сякаш бе минала цяла вечност. И сега от мястото, където я беше докоснал, по ръката ѝ пробягаха искри и тялото ѝ бе горещо, парещо,

объркано. Пръстите му се обвиха около китката ѝ, докато излизаха през входната врата.

Когато тя се затвори зад тях, той я пусна и се обърна към нея. Въздухът беше тежък и плътен, и лепнеше по кожата ѝ. Магистралата бе обвита в мъгла. Ема виждаше бушуващата сива повърхност на вълните, разбиващи се в брега; от тук те изглеждаха големи като китове. Виждаше луната, мъчеща се да изплува между облаците.

Джулиън беше запъхтян, сякаш беше тичал в продължение на мили. Облегна се на стената на Института, от влагата във въздуха тениската бе залепнала за гърдите му.

— Защо дойде на тавана?

— Съжалявам — отвърна Ема сковано. Ненавиждаше да се чувства така в присъствието на Джулс. Те рядко бяха имали скарване, което да не приключи с небрежно извинение или шега. *Имах чувството, че се нуждаеш от мен и не можех да не дойда.* — Разбирам, ако си сърдит...

— Не съм сърдит. — Над морето лумна мълния, от която цялото небе побеля за миг. — Това е най-ужасното, не мога да се сърдя, нали така? Марк не подозира за теб и мен, не се опитва да ме нарани, нищо от това не е по негова вина. А ти, ти постъпи правилно. Не мога да те мразя заради това. — Джулиън се оттласна от стената и закричи неспокойно напред-назад. Енергията на надвисналата буря като че ли пращеше по кожата му. — Ала не издържам. Какво да правя, Ема? — Той прокара ръце през косата си; от влагата тя се къдреше на масури, които полепваха по пръстите му. — Не можем да живеем така.

— Знам — отвърна Ема. — Аз ще се махна. Само още няколко месеца, докато навърша осемнайсет. Ще прекараме годините си в чужбина далеч един от друг. Ще забравим.

— Нима? — Устните му се извиха в невъзможна усмивка.

— Трябва да го направим. — Ема бе започнала да трепери; беше студено, облаците над тях кипяха като дим в овъглено небе.

— Изобщо не биваше да те докосвам — каза Джулиън. Беше се приближил до нея или пък тя се бе приближила до него, копнееща да улови ръцете му, както правеше винаги. — Не съм си и помислял, че онова, което имахме, може да бъде разрушено толкова лесно.

— То не е разрушено — прошепна Ема. — Допуснахме грешка... но грешката не бе в това, че бяхме заедно.

— Повечето хора допускат грешки, Ема. Ала не е нужно това да съсипе целия им живот.

Ема затвори очи, но все още го виждаше. Все още го усещаше, на сантиметри от себе си. Топлината на тялото му, уханието на карамфил, с което бяха пропити дрехите и косата му. Всичко това я подлудяваше, караше коленете ѝ да се разтреперват, сякаш току-що бе слязла, препъвайки се, от въртележка.

— Животът ни не е съсипан.

Ръцете му се обвиха около нея. За миг Ема понечи да се възпротиви, ала беше толкова уморена... толкова уморена да се съпротивлява на онова, което искаше. Не беше вярвала, че някога отново ще има това, че пак ще почувства Джулс в прегръдките си, жилави мускули и напрежение, силни ръце на художник, които я милваха по гърба, пръстите му — рисуващи думи, върху кожата ѝ.

А-З С-Ъ-М С-Ъ-С-И-П-А-Н.

Ема отвори очи, потресена. Лицето му беше толкова близо, че почти се бе превърнало в размазано петно от светлини и сенки.

— Ема. — Ръцете му я държаха в плен, притегляйки я още по-близо.

А после Джулиън я целуваше; те се целуваха. Той я притисна към себе си; телата им си пасваха съвършено, извивки и вдлъбнатини, мускули и мекота. Устните му върху нейните бяха отворени, езикът му се плъзна нежно по ръба им.

Около тях изригна гръм, мълния се разби в планините, прокарвайки пътека от суха горещина от вътрешната страна на клепачите на Ема.

Тя отвори устни под неговите, притисната в тялото му, обвила ръце около шията му. Имаше вкус на огън, на дъхави подправки. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, по хълбоците ѝ. От гърлото му се изтръгна нисък звук, звук на мъчителен копнеж.

Сякаш продължи цяла вечност. Сякаш свърши за миг. Ръцете му като че ли извайваха очертанията на раменете ѝ, извивката на тялото ѝ под ребрата; палците му обхванаха хълмчетата на хълбоците ѝ. Повдигна я от земята и я притисна до себе си така, че да запълнят празнините между себе си, докато от устата му се изливаха думи: трескави, отчаяни.

— Ема... нуждая се от теб, винаги, винаги мисля за теб, мечтаех си да си с мен на онзи проклет таван, а после се обърнах и ти беше там, сякаш ме беше чула, както винаги си до мен, когато се нуждая от теб...

Отново лумна мълния, огрявайки света: Ема видя ръцете си върху ръба на тениската му... какво, по дяволите, мислеше, да не възнамеряваше да се съблекат на предната веранда? Реалността отново възтържествува и тя го отблъсна с разтуптяно сърце.

— Ем?

Той сведе поглед към нея, замаян, очите му — премрежени и горещи, и изпълнени с копнеж. Погледът му я накара да преглътне мъчително, ала думите му отекваха в главата ѝ: беше имал нужда от нея и тя бе дошла, сякаш бе чула неговия зов... сякаш бе *почувствала* нуждата му и не бе в състояние да ѝ противостои.

Всички тези седмици, в които се бе опитвала да убеди себе си, че парабатайската им връзка отслабва, а ето че сега той ѝ казваше, че на практика бяха прочели мислите си.

— Марк — каза тя. Беше една-единствена дума, но бе достатъчна, най-жестокото напомняне за положението им. Сънният поглед си отиде от очите на Джулиън; той пребледня, обзет от ужас. Вдигна ръка, като че ли се канеше да каже нещо — да обясни, да се извини, — и небето сякаш се раздра надве.

Двамата се обърнаха и пред очите им облаците над тях се разтвориха. Във въздуха се появи тъмна сянка и се разрасна във въздуха, потъмнявайки, докато се приближаваше: фигурата на мъж, огромен и облечен в доспехи, възседнал без седло и поводи червеноок, запенен петнист жребец, черно-сив, като буреносните облаци над тях.

Джулиън понечи да бутне Ема зад себе си, но тя не помръдна. Просто се взираше в жребеца, който изцвили и спря пред стъпалата на Института, риейки пръстта с копита. Мъжът вдигна поглед към тях.

Очите му, също като тези на Марк, бяха разноцветни — синьо и черно. Лицето му беше ужасяващо познато. Това беше Гуин ап Нийд, повелителят и водач на Дивия лов. И определено не изглеждаше доволен.

---

[1] Махни се от мен, Диего (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Нещастен лъжец (исп.). — Б.пр. ↑

МОРНО-МЪРТВИ, ЗАГЛЪХНАЛИ ВОДИ

Преди Джулиън или Ема да успеят да кажат каквото и да било, вратата на Института се отвори рязко, за да пропусне Даяна, следвана плътно от Марк, все още в тренировъчни дрехи. Даяна, облечена в бял костюм, изглеждаше красива и страшна както винаги.

Огромният петнист жребец на Гуин се изправи на задни крака, когато Марк се приближи до най-горното стъпало. Зърнал Ема и Джулс да идват към него, Марк придоби учудено изражение. Ема имаше чувството, че бузите ѝ са пламнали, ала когато погледна към Джулиън, видя, че той изглежда овладян и спокоен както обикновено.

Присъединиха се към Марк, докато Даяна заставаше на най-горното стъпало. Четиримата ловци на сенки се възряха в Ловеца — очите на коня бяха кървавочервени, също като доспехите на ездача му: здрава алена кожа, скъсана тук-таме от хищни нокти и оръжия.

— Заради Студения мир не мога да те приветствам с добре дошъл — каза Даяна. — Защо си тук, Ловецо Гуин?

Прастарият поглед на Гуин се плъзна от горе до долу по Даяна; в него нямаше злонамереност, нито арогантност, единствено елфическото възхищение от нещо красиво.

— Прелестна лейди — заяви той. — Не мисля, че сме се срещали някога.

За миг Даяна придоби смутено изражение.

— Даяна Уейбърн. Аз съм учителката тук.

— Тези, които учат другите, са на почит в Земята под хълма — каза Гуин. Под мишницата си държеше внушителен шлем, украсен с еленски рога. Ловджийският му рог почиваше върху седлото.

Ема беше слисана. Гуин наистина ли *флиртуваше* с Даяна? Нямаше представа, че елфите го правят. Чу Марк да издава звук на раздражение.

— Гуин — каза той. — Поднасям ти любезен поздрав. Сърцето ми се радва да те види.

Ема не можеше да не се зачуди дали каквото и да било от това бе вярно. Знаеше, че чувствата на Марк към Гуин бяха сложни. Беше ѝ говорил за тях понякога, през нощите, прекарани в нейната стая, отпуснал глава върху ръката си. Сега тя имаше по-ясна представа за Дивия лов, за неговите наслади и ужаси, за странния път, който Марк се бе видял принуден да си проправи между звездите.

— Де да можех и аз да кажа същото — отвърна Гуин. — Нося мрачни новини от Двора на тъмните феи. Кийрън, избраникът на твоето сърце...

— Той вече не е в моето сърце — прекъсна го Марк. Това бе елфически израз. „Избраникът на моето сърце“ е най-близкото, което те имаха до „приятел“ или „приятелка“.

— Кийрън Ловецът бе признат за виновен за убийството на Ярлат — каза Гуин. — Беше съден в Двора на тъмните елфи, но всичко свърши бързо.

Марк се напрегна, а по лицето му се разля червенина.

— И присъдата?

— Смърт — заяви Гуин. — Ще умре утре вечер, когато изгрее луната, ако не се случи нещо неочаквано.

Марк не помръдваше. Ема се зачуди дали трябва да стори нещо — да се приближи до него, да му предложи утеха, нежно докосване... Ала изражението му беше непроницаемо — ако беше скръб, Ема не я разпознаваше. Ако беше гняв, по нищо не приличаше на гнева, на който бе давал израз досега.

— Печална новина — заяви най-сетне.

Джулиън бе този, който се раздвижи пръв — отиде до брат си и сложи ръка на рамото му; Ема усети как я залива облекчение.

— Това ли е всичко? — попита Гуин. — Нищо друго ли няма да кажеш?

Марк поклати глава. Изглеждаше толкова крехък, помисли си Ема разтревожено. Сякаш можеше да прозреш през кожата му и да видиш костите отдолу.

— Кийрън ме предаде — заяви. — Сега той не означава нищо за мен.

Гуин го погледна невярващо.

— Той те обичаше и когато те изгуби, опита да си те върне обратно. Искаше отново да яздиш с Лова. Аз също. Ти беше един от

най-добрите измежду нас. Толкова ужасно ли е това?

— С очите си видя какво се случи. — Сега вече Марк звучеше ядосано; самата Ема нямаше как да не си спомни: самодивското дърво, на което се беше облегла, докато Ярлат бичуваше Джулиън, а после и нея, пред очите на Кийрън, Марк и Гуин. Болката и кръвта, ударите на камшика, изгарящи кожата ѝ като огън, макар че нищо не можеше да се сравни с болката от това, да гледа как причиняват болка на Джулиън. — Ярлат бичува семейството ми, приятелката ми. Заради Кийрън. Той бичува Ема и Джулиън.

— А ти се отказа от Лова заради тях — каза Гуин и стрелна Ема с разноцветните си очи. — Ето го отмъщението ти, щом искаше такова. Ала къде е състраданието ти?

— Какво искаш от брат ми? — намеси се Джулиън, без да сваля ръка от рамото на Марк. — Искаш да скърби пред очите ти, за твое забавление? Затова ли си тук?

— Вие, смъртните — каза Гуин, — мислите си, че знаете толкова много, а всъщност знаете толкова малко. — Тежката му ръка стисна по-здраво шлема. — Не искам да скърбиш за Кийрън. Искам да го спасиш, Ловецо Марк.

* * *

В далечината отекваха гръмотевици, ала пред Института цареше тишина, дълбока като крясък.

Дори Даяна като че ли бе останала без думи. Ема чуваше Ливи и останалите в тренировъчната зала, смеха и гласовете им.

Лицето на Джулиън беше безизразно. Преценяващо. Сега ръката му стискаше здраво рамото на Марк. *Искам да го спасиш, Ловецо Марк.*

В гърдите на Ема се надигна гняв и за разлика от Джулс, тя не го преглътна.

— Марк вече не принадлежи на Дивия лов — заяви тя разпалено. — Не го наричай „Ловецо“. Той не е такъв.

— Нима не е ловец на сенки? — попита Гуин. Сега, когато беше отпратил странното си искане, изглеждаше по-спокоен. — Бил ли си веднъж ловец, винаги си оставаш такъв, по един или друг начин.

— И сега искаш да спася Кийрън? — Гласът на Марк беше особен, накъсан, сякаш гневът задавяше думите му. — Защо аз, Гуин? Защо не ти? Защо не който и да било от вас?

— Не ме ли чу? Той е в плен на баща си, на самия крал на Тъмните феи, в дълбините на Двора.

— А Марк е ненараним, така ли? Смяташ, че може да се изправи срещу Двора на тъмните феи там, където Дивият лов е безсилен? — Каза го Даяна; беше слязла едно стъпало надолу и тъмната ѝ коса се развяваше на пустинния вятър. — Името ти е прочуто, Гуин ап Нийд. Яздиш с Дивия лов от стотици години на смъртните. Много истории се разказват за теб. Но досега не бях чувала, че предводителят на Дивия лов е паднал в плен на лудост.

— Дивият лов не се подчинява на Дворовете — заяви Гуин. — Ала ние се боим от тях. Лудост би било да не го правим. Когато дойдоха за Кийрън, аз и всички мои Ловци, бяхме принудени да се закълнем в живота си, че няма да се опитаме да оспорим нито процеса, нито резултата от него. Да се опитаме да спасим Кийрън сега, би било равносилно на смърт за нас.

— Ето защо си дошъл при мен. Защото аз не съм дал клетва. Защото дори да бях, аз мога да лъжа. Лъжец и крадец, ето от какво се нуждаеш — каза Марк.

— Онова, от което се нуждая, е някой, на когото мога да имам доверие — заяви Гуин. — Някой, който не е дал клетва, някой, който би предизвикал Двора.

— Не искаме неприятности с теб. — Ема подозираше, че единствено тя бе в състояние да усети усилието, с което Джулиън овладяваше гласа си. — Ала не може да не осъзнаваш, че Марк не би могъл да стори това, което искаш от него. Прекалено опасно е.

— Ние, които препускаме в небето, не се боим нито от опасности, нито от смърт — каза Гуин.

— Щом не се боите от смъртта — отвърна Джулиън, — нека Кийрън посрещне своята.

Студенината в гласа му накара Гуин да потръпне.

— Кийрън няма и двайсет години.

— Нито пък Марк. Ако смяташ, че се боим от теб, имаш право. Лудост би било да не се боим. Знам кой си ти, Гуин — знам, че веднъж си накарал един човек да изяде сърцето на баща си. Знам, че си

извоювал властта над Лова на Хърн в битка за Кадаир Идрис. Ще се изненадаш какво още знам. Но Марк ми е брат и няма да допусна отново да рискува живота си в Царството на феите.

— Дивият лов също е братство — заяви Гуин. — Ако не можеш да си наложиш да помогнеш на Кийрън от обич, Марк, направи го от приятелство.

— Достатъчно — изплющя гласът на Даяна. — Уважаваме причината, довела те тук, Ловецо Гуин, но този разговор приключи. Марк няма да ни бъде отнет отново.

Гласът на Гуин изтътна басово:

— Ами ако той поиска да го направи?

Всички погледнаха към Марк. Дори Джулиън се обърна, сваляйки бавно ръка от рамото му. Ема видя страха в очите му и предположи, че е отражение на този в нейните. Ако Марк все още обичаше Кийрън... дори съвсем мъничко...

— Не искам да го направя — заяви Марк. — Не избирам това, Гуин.

Лицето на Гуин се обтегна.

— Нямах капчица чест.

Светлина проряза облаците над главите им. Бурята отиваше към планините. Сивото сияние сякаш забули очите на Марк, правейки ги неразгадаеми.

— Мислех, че си ми приятел — каза той, а после се обърна и влезе, препъвайки се, в Института, затръшвайки вратата зад себе си.

Гуин понечи да скочи от седлото на коня, но Даяна вдигна ръка с разтворена длан.

— Знаеш, че не можеш да прекрачиш прага на Института.

Гуин спря. За миг, докато се взираше в Даяна, лицето му изглеждаше старо и набраздено от бръчки, макар Ема да знаеше, че той няма възраст.

— Кийрън няма и двайсет години — повтори. — Просто момче.

Чертите на Даяна омекнаха, но преди тя да успее да каже нещо, жребецът на Гуин се изправи на задните си крака. Нещо изхвърча от ръката на Гуин и се приземи на стъпалото в краката на Даяна. Гуин се приведе напред и конят му препусна неудържимо, гривата и опашката му се превърнаха в бял пламък, който се издигна в небето и изчезна, потъвайки в нощната плетеница от облаци.

* * *

Джулиън бутна вратата на Института с рамо.

— Марк? Марк!

Празното преддверие се люшна около него, докато той се завърташе. Страхът за брат му бе като физически натиск върху кожата му, стягаше вените, забавяше потока на кръвта му. Не беше страх, който би могъл да назове — Гуин го нямаше, Марк беше в безопасност. Беше просто молба, не отвличане.

— Джулс? — Марк се показа от дрешника под стълбището, където очевидно бе отишъл, за да закачи якето си. Русата му коса беше разчорлена, изражението му — объркано. — Отиде ли си?

— Отиде си.

Отговори му Ема, приближила се зад Джулиън. Даяна, на крачка зад нея, тъкмо затваряше входната врата. Марк прекоси помещението без никакво колебание и обви ръце около Ема.

Ревността, лумнала в гърдите на Джулиън, спря дъха му.

Мислеше си, че е свикнал да вижда Ема и Марк по този начин. Те демонстрираха чувствата си пред другите. Не се целуваха или прегръщаха. Ема не би го направила, мислеше си Джулиън. Не беше такава. Тя бе решителна и практична, и готова да направи онова, което беше необходимо. Ала не беше жестока.

Марк бе този, който я търсеше обикновено: за дребни, ненатрапчиви жестове — ръка на рамото, отмахване на паднала върху бузата мигла, бърза прегръдка. Болката да ги види по този начин бе толкова пронизваща, колкото не би била, дори ако ги видеше, вплетени в страстна прегръдка. Та нали когато умираш от жажда, копнееш за глътка вода, не за целия резервоар.

Ала сега... сега все още усещаше тялото на Ема, притиснато до неговото, вкусът ѝ все още беше върху устните му, уханието ѝ на розова вода — пропито в дрехите му. Знаеше, че отново и отново ще преживява сцената на целувката, докато тя не избледнееше и не се разпаднеше като снимка, сгъвана и разгъвана до безкрай.

Ала сега случилото се бе все още твърде близо, като току-що нанесена рана. И гледката на Ема в прегръдките на Марк бе като киселина, плисната върху разранена кожа, брутално напомняне, че не

може да си позволи да бъде сантиментален, нито да мисли за нея като своя, дори и в едно въображаемо бъдеще. Да си представяш онова, което би могло да бъде, означава да станеш досегаем за болката. Трябваше да се съсредоточи единствено върху реалността... реалността и отговорностите към семейството му. В противен случай щеше да полудее.

— Мислиш ли, че ще се върне? — Ема се откъсна от прегръдката на Марк. На Джулиън му се стори, че му хвърли разтревожен кос поглед, но не беше сигурен. А нямаше смисъл да се чуди, така че смаза безмилостно любопитството си.

— Гуин? — попита Марк. — Не. Нали му отказах. Той няма да ме моли и няма да се върне.

— Сигурен ли си? — попита Джулиън и Марк го погледна сухо.

— Не се оставяй Гуин да те заблуди. Ако аз не му помогна, той ще намери някой друг, който да го стори, или ще го свърши сам. Кийрън няма да пострада.

Звук на облекчение се изтръгна от Ема. Джулиън не каза нищо — самият той се чудеше за Кийрън. Не беше забравил как заради него бяха бичували Ема до кръв и как бе разбил сърцето на Марк. Не бе забравил обаче и как им бе помогнал да победят Малкълм. Без него не биха имали никакъв шанс.

Не бе забравил и онова, което Кийрън му беше казал преди битката с Малкълм. *Ти не си нежен. Имаш безмилостно сърце.*

Ако можеше да спаси Кийрън, рискувайки собствената си безопасност, би го сторил. Нямаше обаче да рискува брат си. Ако това го правеше безмилостен, така да бъде. Ако Марк беше прав, с Кийрън нямаше да се случи нищо.

— Даяна — каза Ема. Учителката им се бе облегла на затворената входна врата и се взираше в дланта си. — Какво ти подхвърли Гуин?

Даяна протегна ръка — върху кафявата ѝ кожа блещукаше мъничък златен жълъд.

Марк изглеждаше учуден.

— Това е много ценен дар. Ако строшиш жълъда, Гуин ще бъде призван, за да ти се притече на помощ.

— Защо би подарил нещо такова на Даяна? — попита Ема и по устните на Марк пробяга мимолетна усмивка, докато поемаше нагоре

по стъпалата.

— Той ѝ се възхити. Рядко се е случвало да видя Гуин да се възхити на една жена. Мислех си, че сърцето му е затворено за такива неща.

— Гуин си *пада* по Даяна? — Очите на Ема грейнаха. — Искам да кажа, не че не си страшно привлекателна, Даяна, просто ми се струва доста внезапно.

— Такива са фееите — каза Джулиън. Почти му дожаля за Даяна — никога не я беше виждал толкова смутена. Дъвчеше долната си устна и той си спомни, че не беше чак толкова възрастна — едва на около двайсет и осем години. Не много по-голяма от Джейс и Клеъри.

— Не означава нищо — отсече тя. — Освен това, имаме си много по-важни неща, за които да мислим.

Тя пусна жълда в ръката на Марк в същия миг, в който входната врата се отвори и центурионите се изсипаха в преддверието. Изглеждаха обрулени от вятъра и подгизнали до кости. Даяна, видимо облекчена, че вече не обсъждат любовния ѝ живот, отиде да им намери одеяла и хавлии (руните за изсушаване действията без проблем върху кожата, но нямаха особен ефект върху дрехите).

— Открихте ли нещо? — попита Ема.

— Смятам, че идентифицирахме мястото, където най-вероятно е потънало тялото — отвърна Мануел. — Само че морето беше твърде бурно, за да се гмурнем. Утре ще трябва да опитаме отново.

— *Мануел* — обади се Зара предупредително, сякаш беше издал тайната парола, която щеше да накара вратата към Ада да зейне под краката им.

Мануел и Раян направиха физиономии.

— Не е като да не знаят какво издирваме, Зара.

— Тайните на Сколоманса са тайни. — Зара тръсна мокротото си яке в ръцете на Диего и се обърна към Ема и Джулиън. — И така, какво има за вечеря?

* * *

— Не ги различавам един от друг — каза Кит. — Заради униформите е. Карат ги да изглеждат напълно еднакви. Като мравки.

— Мравките не са еднакви — отвърна Тай.

Бяха седнали на ръба на галерията на втория етаж, откъдето се виждаше главното преддверие на Института. Мокри центуриони се щураха напред-назад; Кит видя как Джулиън и Ема, заедно с Даяна, се опитват да завържат с разговор с онези, които не се бяха отправили към трапезарията и камината там, за да се стоплят.

— Кои са всички те? — попита Кит. — И откъде са?

— Дейн и Саманта Ларкспиър. — Ливи посочи двама тъмнокоси центуриони. — От Атланта.

— Близнаци.

— Как смеят! — заяви Ливи, широко ухилена. Кит се беше притеснявал, че тя няма да остане очарована от идеята на Тай да го включи в детективските си планове, ала тя просто се беше подсмиснала, когато двамата се приближиха до нея в тренировъчната зала, и просто бе казала: „Добре дошъл в клуба“.

Сега Ливи посочи следващия от центурионите.

— Мануел Касалес Вилялобос. От Мадрид. Раян Мадуабучи, Института в Лагос. Дивя Джоши, Института в Мумбай. Не всички са свързани с някой Институт. Диего например не е, нито пък Зара или нейната приятелка Джесика, която е францужойка, мисля. И разбира се, Джон Картрайт, Джен Уайтлоу и Томас Алдъртри, които са завършили Академията. — Тя наклони глава на една страна. — И на нито един от тях не му е стигнал акълът да се скрие от дъжда.

— Напомнете ми отново защо смятате, че кроят нещо? — попита Кит.

— Окей — каза Тай. Кит вече бе забелязал, че Тай отговаря директно на онова, което му кажеш и далеч не толкова на тона или интонацията, с която го направиш. Не че Кит имаше нещо против да му опреснят паметта за причината да се крият, покатерени нависоко, вперили погледи в група гадняри. — Тази сутрин седях пред стаята ти, когато забелязах Зара да влиза в кабинета на Даяна. Последвах я и видях, че рови из документите там.

— Би могла да си има причина — изтъкна Кит.

— Да рови из документите на Даяна? Каква причина би могла да има? — попита Ливи толкова сурово, че Кит бе принуден да признае, че щом изглежда съмнително, най-вероятно действително е така.

— Изпратих есемес на Саймън Люис за Картрайт, Уайтлоу и Алдъртри — продължи Ливи и подпря брадичка върху долната пречка на перилата. — Според него Джен и Томас са стабилни, а Картрайт бил спън, но безвреден.

— Може би не всички са замесени — каза Тай. — Трябва да открием кои от тях са, и какво искат.

— Какво е спън? — попита Кит.

— Комбинация от секси и пън, според мен. В смисъл — едър, но не особено умен. — Ливи му отправи своята широка усмивка и в същия миг над тях падна сянка — Кристина, с ръце на хълбоците и сбърчени вежди.

— Какво правите, вие тримата?

Кит изпитваше солидна доза респект към Кристина Росалес. Колкото и мила да изглеждаше, с очите си я беше виждал да мята своя балисонг от петнайсет метра и да улучва право в целта.

— Нищо — отвърна той.

— Разменяме си груби коментари по адрес на центурионите — отвърна Ливи.

За миг Кит си помисли, че Кристина ще им се скара, но вместо това тя се настани до Ливи, устните ѝ бяха извити в усмивка.

— Включете и мен.

Подпрял ръце на перилото, Тай стрелна Кит с буреносносивия си поглед.

— Утре — заяви той тихичко, — ще ги проследим, за да видим къде ходят.

За свое учудване Кит установи, че няма търпение.

* * *

Вечерта беше неловка — дори след като се изсушиха, центурионите бяха изтощени и не изгаряха от желание да говорят за онова, което бяха свършили през деня. Вместо това нахълтаха в трапезарията и връхлетяха върху сервираната храна като прегладнели вълци.

Кит, Тай и Ливи не се виждаха никъде. Не че Ема можеше да ги вини. Да се хранят заедно с центурионите, ставаше все по-неприятно

преживяване. Въпреки че Дивя, Раян и Джон Картрайт правеха всичко по силите си да поддържат дружески разговор за това, кой къде възнамерява да прекара годината си в чужбина, Зара скоро ги прекъсна с дълго описание на мисията си в Унгария, на която бе, преди да дойде в Института.

— Цял куп ловци на сенки се оплакаха, че стилитата и серафимските им ками престанали да действат по време на битката с група феи — каза тя и направи физиономия. — Обяснихме им, че е било просто илюзия — феите се бият нечестно — и че в Академията би трябвало да ги научат на това.

— Всъщност феите не се бият нечестно — обади се Марк. — Бият се забележително чисто. Имат много строг кодекс на честта.

— Чест? — Саманта и Дейн се изсмяха едновременно. — Съмнявам се, че знаеш какво означава това, неч...

Те млъкнаха. Дейн бе този, който го каза, ала Саманта бе тази, която се изчерви. Неизречената дума увисна във въздуха. *Нечистокръвник.*

Марк блъсна стола си назад и излезе от стаята.

— Съжалявам — каза Зара във възцарилата се тишина. — Ала не би трябвало да е толкова чувствителен. Ако отиде в Аликанте, ще му се наложи да слуша много по-лоши неща, особено на заседанията на Съвета.

Ема я зяпна невярващо.

— Това не означава, че е приемливо. Само защото ще чуе нещо грозно от тесногръдите членове на Съвета, не означава, че първо трябва да го чуе в собствения си дом.

— Или когато и да било в собствения си дом. — Бузите на Кристина бяха поаленели.

— Стига сте опитвали да ни накарате да се почувстваме виновни — сопна се Саманта. — Ние сме тези, които цял ден бяха навън, опитвайки се да оправят кашата, която *вие* забъркахте, доверявайки се на Малкълм Фейд, сякаш може да се има доверие на който и да било долноземец. Нищо ли не научихте от Тъмната война? Феите ни забиха нож в гърба. Така постъпват долноземците и Марк и Хелън ще сторят същото и с вас, ако не внимавате.

— Не знаеш нищо за брат ми и сестра ми — заяви Джулиън. — Ако обичаш, въздържай се да изричаш имената им.

Диего, който до този момент седеше до Зара в ледено мълчание, най-сетне проговори. Устните му едва помръдваха.

— Подобна сляпа омраза не прави чест нито на положението, нито на униформата на центурионите.

Зара вдигна чашата си, стиснала здраво тънкото столче.

— Не мразя долноземците. — В гласа ѝ имаше хладна убеденост, която бе по-смразяваща отколкото би могла да бъде най-разпалената страст. — Съглашенията се провалиха. Студеният мир не действа. Долноземците не следват нашите правила, нито каквито и да било правила, които не са в техен интерес да следват. Нарушават условията на Студения мир, когато си поискат. Ние сме воители. Демоните би трябвало да се боят от нас. Долноземците би трябвало да се боят от нас. Някога бяхме велики: управлявахме строго и всички се страхуваха от нас. Сега сме бледа сянка на онова, което бяхме някога. Казвам просто, че когато нещо не работи, когато системата ни е стигнала до нивото, на което се намираме сега, значи, се нуждаем от нова, по-добра система.

Зара се усмихна, прибра кичур коса в безукорния си кок и отпи глътка вода. До края на вечерята никой не проговори.

* * *

— Тя лъже. Седи си там и лъже, сякаш мненията ѝ са факти — каза Ема яростно. След вечерята двете с Кристина се бяха оттеглили в нейната стая; и двете седяха на леглото, Кристина си играеше с кичур от черната си коса.

— Според мен наистина са факти. За нея и другите като нея — отвърна Кристина. — Само че няма защо да си губим времето със Зара. Докато идвахме насам, каза, че имаш да ми съобщиш нещо?

Възможно най-сбито, Ема ѝ разказа за посещението на Гуин. Докато тя говореше, лицето на Кристина все повече се сбърчваше от тревога.

— Марк добре ли е?

— Така мисля... понякога е много трудно да го разгадаеш.

— Той е от онези, в чиято глава се случва твърде много — каза Кристина. — Някога питал ли е... за теб и Джулиън?

Ема поклати яростно глава.

— Не мисля, че някога и през ум ще му мине, че изпитваме нещо повече от парабатайски чувства един към друг. С Джулс се познаваме толкова отдавна. — Тя разтри слепоочията си. — Марк предполага, че Джулиън изпитва към мен същото, което и той — единствено братски чувства.

— Странно е как някои неща ни заслепяват. — Кристина сви колене до гърдите си и обви ръце около тях.

— Опитвала ли си се да се свържеш с Хайме? — попита Ема.

Кристина облегна буза на коленете си.

— Изпратих му огнено съобщение, но не получих никакъв отговор.

— Бил е най-добрият ти приятел — каза Ема. — Ще ти отговори. — Тя завъртя късче от тъканото одеяло на Кристина между пръстите си. — Знаеш ли какво ми липсва най-много? У Джулс? Просто... да бъдем парабатаи. Да си бъдем Ема и Джулиън. Липсва ми най-добрият ми приятел. Липсва ми онзи, на когото казвах всичко, винаги. Онзи, който знаеше всичко за мен. Доброто и лошото. — Докато говореше, в мислите си виждаше Джулиън такъв, какъвто беше през Тъмната война, със слабички рамене и решителни очи.

Почукване на вратата отекна из стаята. Ема погледна към Кристина — очакваше ли някого? — ала приятелката ѝ изглеждаше също толкова учудена; имаше също толкова учуден вид.

— *Pasa*^[1] — каза тя.

Беше Джулиън. Ема го погледна с изненада, по-младият Джулиън от спомените ѝ — преливащ в онзи Джулиън, който стоеше пред нея, почти напълно пораснал, висок и мускулест, с непокорни къдрици и едва набола брада по линията на челюстта.

— Знаете ли къде е Марк? — започна той направо.

— Не е ли в стаята си? — попита Ема. — Тръгна си по време на вечерята, така че си помислих...

Джулиън поклати глава.

— Не е там. Възможно ли е да е в твоята стая?

Костваше му видимо усилие да зададе този въпрос, помисли си Ема. Видя как Кристина прехапа устни и можеше само да се надява, че Джулиън няма да забележи. Той никога не биваше да научи колко много знае Кристина.

— Не. Вратата ми е заключена — Ема сви рамене. — Нямам особено доверие на центурионите.

Джулиън прокара притеснено ръка през косата си.

— Вижте... тревожа се за Марк. Елате с мен и ще ви покажа какво имам предвид.

Кристина и Ема тръгнаха след него към стаята на Марк, която зееше широко отворена. Джулиън влезе пръв, следван от Ема и Кристина, които се огледаха неспокойно наоколо, сякаш очакваха Марк да се крие в някой дрешник.

Стаята му се беше променила доста от първите дни след като се беше върнал от Царството на феите. Тогава тя беше прашно, очевидно неизползвано помещение, което стоеше празно заради спомените. Всичките му вещи бяха прибрани, завесите, покрити с прах, бяха винаги пуснати.

Сега мястото бе съвсем различно. Марк беше сгънал дрехите си на спретнати купчинки в долната част на леглото; веднъж беше казал на Ема, че не вижда смисъл от гардероб или скрин, тъй като единственото, което те правеха, бе да крият дрехите ти от теб.

Первазите бяха покрити с дребни украшения: цветя, в различни фази на изсушаване, листа и кактусови бодли, мидени черупки. Леглото беше грижливо оправено — очевидно нито веднъж не беше спал в него.

Джулиън извърна поглед от прекалено спретнатото легло.

— Ботушите му ги няма. Той има само един чифт. Трябваше да му изпратят още от Идрис, но досега не са пристигнали.

— Якето му също го няма — каза Ема. То бе единственото му дебело яке, дънково, подплатено с вълна. — Торбата му... имаше пътна торба, нали?

Кристина ахна. Ема и Джулиън се обърнаха рязко към нея и я видяха да улавя лист хартия, появил се изведнъж във въздуха, реейки се на височината на рамото ѝ. Беше запечатан със сияещи руни, които избледняха, когато Кристина го взе в ръка.

— Адресирано е до мен — каза тя и го отвори. — От Марк.

Очите ѝ се плъзнаха по редовете; бузите ѝ пребледняха и тя им подаде листа, без да каже нито дума.

Джулиън пое огненото съобщение и Ема го прочете над рамото му заедно с него.

Скъпа Кристина,

Знам, че ще го покажеш на правилните хора, в правилния момент. Имам ти доверие, че ще направиш каквото е необходимо, когато е необходимо.

Вече си узнала за станалото с Кийрън. Въпреки че нещата между нас приключиха лошо, той бе мой закрилник в продължение на дълги елфически години. Длъжник съм му и не мога да го оставя да умре в мрачния Двор на неговия баща. Тази нощ ще поема по лунния път, отвеждащ в Земите на феите. Кажи на братята и сестрите ми, че ще се върна при тях веднага щом мога. Кажи на Ема, че ще се върна. Веднъж вече се върнах при тях от Земята под хълма. Ще го направя отново.

Марк Блекторн

Джулиън смачка яростно листа с разтреперани пръсти.

— Тръгвам след него.

Ема понечи да посегне към ръката му, но после си спомни, и отпусна длан до тялото си.

— Ще дойда с теб.

— Не — каза Джулиън. — Не разбираш ли какво се опитва да направи Марк? Не може да нахлуе в Двора на тъмните елфи самичък. Кралят на сенките ще го убие, преди да успее да мигне.

— Естествено, че разбирам — заяви Ема. — Ето защо трябва да стигнем до Марк, преди да е проникнал в Царството на елфите. Веднъж влязъл в земите им, ще бъде на практика невъзможно да го спрем.

— Да не забравяме и проблема с времето — обади се Кристина. — Прекоси ли веднъж границата, то ще потече различно за него. Може да се върне след три дни, три седмици...

— Или три години — мрачно довърши Ема.

— Ето защо трябва да тръгна след него още сега — заяви Джулиън. — Преди да е стигнал до Царството на феите и времето да стане наш враг...

— Аз мога да помогна с това — каза Кристина.

Докато растеше, Кристина бе изучавала феите особено задълбочено. Веднъж беше признала на Ема, че е било отчасти заради Марк и онова, което научила за него като дете. Историята му я беше запленила — нефилимското момче, отвлечено от елфите по време на Тъмната война.

Кристина докосна златния медальон с образа на Разиел на шията си.

— Това е амулет, благословен от феи. Семейството ми има... — Тя се поколеба. — ... много такива. Преди години били близки с феите. Все още притежаваме доста изрази на тяхното благоразположение. Рядко обаче говорим за това, тъй като отношението на Клейва към онези, които се сприятеляват с елфите, е... — Тя се огледа из стаята на Мрак. — Каквото го знаете.

— Какво прави този амулет? — попита Ема.

— Не позволява на времето да тече прекалено бързо за смъртните, докато се намират в Царството на феите. — Стиснала медальона между пръстите си, Кристина се взираше в Джулс с тих въпрос, сякаш за да каже, че крие още доста изненади, стига само той да поиска да ги чуе.

— Медальонът е само един — рече Джулиън. — Как може да защити всички ни?

— Ако отида в Царството на елфите с него, закрилата му ще се разпростре и върху теб, Ема и Марк, стига да не се отдалечавате твърде много от мен.

Джулиън се облегна на стената и въздъхна.

— И предполагам, че няма да се согласиш просто да ми го заемеш, така че да мога да отида с него в Царството на феите? Сам?

— За нищо на света — отвърна Кристина престорено благопристойно. — Той е семейна ценност.

На Ема ѝ идваше да я разцелува. Вместо това се задоволи просто да ѝ намигне. Ъгълчето на устните на Кристина потръпна леко.

— В такъв случай ще отидем тримата — заяви Ема и Джулиън като че ли си даде сметка, че е безсмислено да се опитва да спори, така че ѝ кимна и в очите му се появи мъничко от стария парабатайски поглед, който казваше, че очаква двамата да се изправят пред опасност. Заедно.

— Освен това, с помощта на медальона можем да поемем по лунния път — каза Кристина. — Обикновено само онези с елфическа кръв във вените имат достъп до него. — Тя изпъна рамене. — На Марк и през ум не му е минало, че бихме могли да го последваме — ето защо е изпратил бележката.

— Лунният път? — повтори Джулиън. — Какво всъщност представлява той?

Сега вече Кристина наистина се усмихна. Беше особена усмивка — не точно на щастие (Ема предполагаше, че е прекалено разтревожена за това), но в нея имаше възторженото удивление на човек, комуто предстои да изживее нещо, което никога не е подозирал, че ще има възможност да направи.

— Ще ви покажа — отвърна тя.

* * *

Бързо си събраха нещата. Къщата беше потънала в мрак, необикновено оживена от неравното дишане на цял куп спящи хора. Докато вървеше по коридора, премятайки презрамките на раницата си, Джулиън видя Тай да спи пред стаята на Кит, полуседнал, подпрял брадичка върху ръката си. На пода до него имаше отворена книга.

Той спря пред вратата на тавана и се поколеба. Би могъл да остави бележка и да отmine. Така би било най-лесно. Не разполагаха с много време, за да открият Марк, преди да е проникнал в Царството на феите. Не би било проява на страхливост. Просто практичност. Просто...

Бутна вратата и изкачи стъпалата на бегом. Артър си беше там, където го беше оставил — на бюрото си. Коси лунни лъчи струяха през таванския прозорец.

Артър пусна химикалката и се обърна да го погледне. Сива коса обрамчваше уморените му очи. Приличаше на размазана снимка на бащата на Джулиън, в която нещо се бе объркало при проявяването, разтегляйки ъглите на лицето му от познатите им форми.

— Трябва да замина за няколко дни — каза Джулиън. — Ако имаш нужда от нещо, говори с Даяна. С никой друг. Единствено с Даяна.

Очите на Артър бяха замъглени.

— Ти... къде отиваш, Джулиън?

Джулиън се поколеба дали да не излъже. Биваше го в лъжите и те му се удаваха естествено. Ала по някаква причина не искаше да го прави.

— Марк... се върна обратно. Отивам да го намеря. Да се надяваме — преди да е проникнал в Царството на феите.

Тръпка пробяга по тялото на Артър.

— Отиваш да намериш брат си в Царството на феите? — каза той дрезгаво и Джулиън си спомни откъслечните части от историята на чичо си, които бе чувал — че заедно с Андрю, бащата на Джулиън, беше прекарал години като пленник в Царството на феите; и докато Андрю се влюбил в елфическа благородница и тя му родила Хелън и Марк, Артър бил откъснат от него, пленен и изтезаван с магии.

— Да. — Джулиън намести раницата на рамото си.

Артър протегна ръка, сякаш искаше да улови тази на Джулиън и той се дръпна сепнато. Чичо му никога не го докосваше. Артър отпусна ръка.

— В Древен Рим — каза той, — към всеки генерал, спечелил война, бил придаван слуга. Докато генералът яздел по улиците, приемайки благодарностите на признателното множество, задачата на слугата била да шепне в ухото му: *Respice post te. Hominem te esse memento. Memento mori.*

— Погледни зад себе си — преведе Джулиън. — Помни, че си човек. Помни, че ще умреш. — По гръбнака му пробяга слаба тръпка.

— Ти си млад, ала не си безсмъртен — каза Артър. — Ако се озовеш в Царството на феите, а аз се моля това да не се случи, защото ако съществува ад, то той е там, ако се озовеш там, не се вслушвай в нищо, което феите ти казват. Не се вслушвай в обещанията им. Закълни ми се, Джулиън.

Джулиън изпусна дъха си. Помисли си за онзи генерал от отдавна отминали времена, когото призовавали да не допусне славата да го главозамае. Всичко си отива. Щастиято си отива, отиват си загубата и болката.

Всичко, освен любовта.

— Заклевам се — отвърна той.

* * *

— Трябва да изчакаме момента — каза Кристина, — когато лунната светлина върху водата изглежда солидна. Ще го видите, стига да гледате внимателно... като зеленото сияние.

Тя се усмихна на Ема, която стоеше между нея и Джулс, тримата — застанали в редичка на брега на океана. Почти нямаше вятър и океанът се простираше пред тях, плътен и черен, поръбен с бяло там, където водата срещаше пясъка. Приливите на морска пяна там, където вълните, изчерпали силите си, се разбиваха на брега, оставяха след себе си водорасли и мидени черупки на плажа.

Бурята от по-рано бе отминала и небето се беше прояснило. Високо в него луната хвърляше върху водата съвършена, непрекъсвана линия от светлина, протягаща се към хоризонта. Тихият звук на вълните, разбиващи се около високите водоустойчиви обувки на Ема, бе като шепот.

Джулиън беше приковал очи в часовника си — някога той беше принадлежал на баща му, солиден, масивен, старовремски механичен часовник, който проблясваше върху китката му. Ема усети как нещо я жегва, когато забеляза, че все още носи гривната от морско стъкло, която тя му беше направила някога.

— Почти полунощ е — каза той. — Чудя се каква ли преднина има Марк.

— Зависи колко дълго е трябвало да чака мига, за да стъпи на пътеката — отвърна Кристина. — Правилните мигове идват и си отиват. Полунощ е само един от тях.

— Е, как възнамеряваме да го спрем? — попита Ема. — Стандартно препъване и хвърляне отгоре му или ще се наложи да му отвлечем вниманието със силата на танца и да метнем ласо около глезените му?

— Шегите не помагат — отбеляза Джулиън, вперил поглед във водата.

— Шегите винаги помагат — заяви Ема. — Особено когато не правим нищо друго, освен да чакаме водата да стане солидна...

Кристина изписка.

— Хайде! *Сега!*

Ема тръгна първа, прескачайки малката вълничка, която се разбиваше в краката ѝ. Част от ума ѝ все така ѝ казваше, че се хвърля във водата и ще потъне в нея. Сблъсъкът на крака ѝ с твърда повърхност я разтърси.

Тя направи няколко стъпки тичешком и се обърна към брега. Намираше се върху проблясваща пътека, която сякаш бе направена от корав като скала кристал, с дебелината на тънко стъкло. Лунната светлина върху океана бе станала солидна. Джулиън беше зад нея, балансиращ върху блещукащата линия, а Кристина тъкмо скачаше върху пътеката.

Ема я чу да ахва, когато се приземи. Като ловци на сенки те бяха виждали всякакви чудеса, ала в тази магия имаше нещо особено елфическо: тя като че ли се случваше в промеждутъците на обикновения свят, между светлина и сянка, между една минута и следващата. Като нефилими те съществуваха в свое собствено пространство. Това тук беше пространството между световете.

— Да вървим — подкани я Джулиън и Ема пое напред.

Пътеката бе широка и като че ли се огъваше и извиваше под краката ѝ с полюшването на вълните. Беше, като да вървиш по мост, надвиснал над пропаст.

Само че, когато погледнеш надолу, не виждаше бездна, а нещо, от което се боеше много повече. Дълбокият мрак на океана, където се бяха носили мъртвите тела на нейните родители, преди вълните да ги изхвърлят на брега. В продължение на години си ги бе представяла как се борят, как умират под водата, заобиколени от безбрежното море, съвсем сами. Сега знаеше повече за това как бяха умрели, знаеше, че са били мъртви, когато Малкълм бе предал телата им на морето. Ала със страха не можеш да говориш, не можеш да му кажеш истината: страхът живее дълбоко в костите ти.

Толкова навътре в океана Ема бе очаквала водата да е непрогледна, ала лунната светлина я караше да сияе и тя можеше да надникне в нея, сякаш бе аквариум.

Видя водорасли, полюшващи се и танцуващи с ритъма на прилива. Пърполенето на рибните пасажи. Имаше и по-тъмни, по-големи сенки. Проблясващо движение, тежко и огромно, навярно кит или пък нещо по-огромно и по-ужасно — морските демони можеха да пораснат до размерите на футболно игрище. Ема си представи как

пътеката се пръсва внезапно, как поддава под краката им и те пропадат в мрака, в необятността наоколо, студена и смъртоносна, и изпълнена със слепи, острозъби чудовища, и един Ангел знаеше какво друго, надигнало се от глъбините...

— Не поглеждай надолу. — Беше Джулиън, приближил се по пътеката. Кристина беше малко по-назад и се оглеждаше прехласнато. — Гледай напред, към хоризонта. Върви към него.

Ема вирна брадичка. Усещаше Джулс до себе си, усещаше горещината, струяща от кожата му, и тя караше косъмчетата по ръцете ѝ да настръхват.

— Добре съм.

— Не си. — Гласът му беше равен. — Знам какво изпитваш към океана.

Брегът бе останал далеч зад тях — блещукаща линия в далечината, магистралата бе лента от движещи се светлини, къщите и ресторантите по крайбрежието проблясваха.

— Е, оказва се, че родителите ми не са умрели в океана. — Тя си пое накъсано въздух. — Не са се удавили.

— Това знание не може да заличи годините, изпълнени с кошмари.

Джулиън я погледна. Вятърът разпиляваше меките кичури на косата му върху скулите. Ема си спомни какво бе усещането да зарови пръсти в тази коса, как да го прегръща, я застопоряваше не само към света, но и към самата нея.

— Мразя да се чувствам по този начин — каза и за миг дори не беше сигурна за какво говори. — Мразя да се страхувам. Кара ме да се чувствам слаба.

— Ема, всеки се бои от нещо. — Той дойде мъничко по-близо и Ема усети как рамото му се докосна до нейното. — Боим се за нещата, защото ги ценим. Боим се да не изгубим хората, които обичаме. Боим се от смъртта, защото ценим живота. Недей да мечтаеш да не се боиш от нищо. Защото това би означавало единствено, че не изпитваш нищичко.

— Джулс... — Тя понечи да се обърне към него, изненадана от разпалеността в гласа му, но спря, когато чу Кристина да ускорява стъпки, а после да повишава глас, за да извика:

— *Марк!*

---

[1] Влез (исп.). — Б.пр. ↑

ДО БИСТРИ ВИР

Ема веднага видя Марк. Сянка на проблясващата пътека пред тях, с чиято светла коса лунните лъчи си играеха. Той като че ли все още не ги беше забелязал.

Ема се затича, следвана по петите от Кристина и Джулс. Пътеката се надигаше и спускаше под краката ѝ, но тя бе свикнала да бяга по брега, където мекият пясък поддаваше под нея. Виждаше го съвсем ясно — беше спрял и се бе обърнал към тях със слисано изражение.

Бойното му облекло го нямаше. Носеше дрехи, подобни на онези, с които беше дошъл в Института, макар тези да бяха чисти и здрави: ленени и меки, щавена кожа, високи обувки с връзки и пътна торба, праметната на гърба му. Ема видя звездите, отразени в широко отворените му очи, когато се приближи до него.

Той пусна пътната торба в краката си и впери обвиняващ поглед в тримата си преследвачи.

— Какво правите тук?

— Ти сериозно ли? — Джулиън изрита торбата му настрани и го сграбчи за раменете. — Какво правиш ти тук?

Джулиън беше по-висок от Марк, нещо, което винаги се струваше странно на Ема, защото в продължение на години Марк беше по-високият от двамата. По-висок и по-голям. Ала сега не беше нито едното, нито другото. Сега приличаше на тънко, бледо острие в мрака редом до по-солидната сила и височина на Джулиън. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се превърне в лунна светлина върху вълните и ще изчезне.

Погледът му се обърна към Кристина.

— Получила си огненото ми съобщение.

Тя кимна и няколко кичура от тъмната ѝ коса, прибрана на тила с шнола, инкрустирана със скъпоценни камъни, се обвиха около лицето ѝ.

— Всички го прочетохме.

Марк затвори очи.

— Не мислех, че бихте могли да ме последвате по лунната пътека.

— Само че го направихме. — Джулиън го стисна по-силно за раменете. — Няма да ходиш в Царството на феите, още по-малко пък — сам.

— Става дума за Кийрън — простичко отвърна Марк.

— Кийрън те предаде — каза Джулиън.

— Те ще го убият, Джулс — каза Марк. — Заради мен. Кийрън уби Ярлат заради мен. — Той отвори очи и се взря в брат си. — Не трябваше да се опитвам да си тръгна, без да ти кажа. Не беше справедливо от моя страна. Знаех, че ще се опиташ да ме спреш, знаех и че не разполагам с много време. Никога няма да простя на Кийрън за онова, което се случи с теб и Ема, ала също така няма да го изоставя, за да бъде изтезаван и убит.

— Марк, елфите не хранят особено топли чувства към теб — напомни му Джулиън. — Принудени бяха да те върнат, а те ненавиждат да връщат нещо, което са взели. Ако отидеш в Царството на феите, ще те задържат там, стига да могат, и няма да ти бъде лесно. Ще те наранят. Няма да го допусна.

— Значи, ти ще се превърнеш в мой тъмничар, братко? — Марк разпери ръце с дланите нагоре. — Ще оковеш ли китките ми със студено желязо, а глезените ми с тръни?

Джулиън потръпна. Твърде тъмно бе, за да види чертите на Марк Блекторн, синьо-зеленото му око, и в сумрака братята сякаш бяха просто ловец на сенки и елф, отколешни противници.

— Ема — заяви Джулиън, сваляйки ръце от раменете на Марк, и в гласа му имаше отчаяна горчивина. — Марк те обича. *Ti* го убеди.

Ема почувства как горчилката на Джулиън се забива като тръни под кожата ѝ и изтерзаните думи на Марк отново отекнаха в главата ѝ: *Значи, ти ще се превърнеш в мой тъмничар?*

— Няма да ти попречим да отидеш. Ще дойдем с теб.

Дори на лунната светлина Ема видя как цветът се отцеди от лицето на Марк.

— Не. Отдалеч ви личи, че сте нефилими. В бойно облекло сте. Руните ви не са скрити. Ловците на сенки не са обичани в Земята под хълма.

— Очевидно само Кийрън е обичан — каза Джулиън. — Късметлия е да има твоята лоялност, Марк, за разлика от нас.

Марк пламна и се обърна към брат си; очите му лумнаха гневно.

— Добре, спрете... спрете — намеси се Ема и застана между тях. Блещукащата вода се извиваше и огъваше под краката ѝ. — И двамата...

— *Кой броди по лунната пътека?*

Зад тях се зададе фигура, гласът ѝ — дълбок тътен над вълните. Ръката на Джулиън се стрелна към дръжката на камата, висяща на кръста му. Ема вече бе извадила серафимската си кама, Кристина държеше своя нож пеперуда. Пръстите на Марк се бяха вдигнали към ямката на врата му, там, където някога почиваше елфическата стрела, която Кийрън му беше подарил. Ала тя вече не беше там. Лицето му се напрегна, а после се отпусна, когато разпозна идващия.

— Това е елф пука — обясни тихо. — Общо взето са безвредни.

Фигурата на пътеката пред тях бе дошла по-близо. Беше висок елф, облечен в парцалив панталон, придържан с помощта на колан от въже. Тънки златни нишки бяха вплетени в дългата му тъмна коса и грееха върху смуглата му кожа. Беше бос.

Проговори и гласът му беше като прилива по залез-слънце.

— През Портата на Лир ли искате да минете?

— Да — отвърна Марк.

Металически златни очи без ириси и зеници се плъзнаха по Марк, Кристина, Джулиън и Ема.

— Само един от вас е от прекрасната раса. Останалите са човеци. О, не... нефилими. — Тънките му устни се извиха в усмивка. — На това му се казва изненада. Колцина от вас искат да прекрачат през портата, отвеждаща в Земята на сенките?

— Всички — заяви Ема. — И четиримата.

— Ако кралят или кралицата ви открият, ще ви убият — каза елфът пука. — Феите не са добре настроени към онези, в чиито вени тече ангелска кръв, не и от Студения мир насам.

— Аз съм наполовина елф — рече Марк. — Майка ми беше лейди Нериса от Двора на тъмните феи.

Елфът пука повдигна вежди.

— Смъртта ѝ натъжи всички ни.

— А това са моите братя и сестри — продължи Марк, възползвайки се от момента. — Те ще ме придружат; аз ще ги закрилям.

Елфът пука сви рамене.

— Не е моя грижа какво ще ви сполети в Земите — каза той. — Само че първо трябва да платите налог.

— Никакви плащания — заяви Джулиън и пръстите му още по-здраво стиснаха дръжката на камата. — Никакъв налог.

Елфът се усмихна.

— Приблужи се, за да поговорим насаме за миг и после ще решиш дали си съгласен да платиш цената ми. Няма да те принудя.

Изражението на Джулиън потъмня, но той пристъпи напред. Ема напрегна слух, за да чуе какво казва елфът пука, ала шумът на вълните и вятъра се плъзна между тях. Зад гърба им въздухът се завихри и замъгли: на Ема ѝ се стори, че зърва в него очертанията на врата.

Джулиън стоеше неподвижно, докато елфът говореше, но Ема видя как едно мускулче на бузата му потръпва. Миг по-късно той свали часовника на баща си и го пусна в шепата на елфа.

— Едно плащане — каза елфът на висок глас, докато Джулиън се извръщаше. — Кой е следващият?

— Аз — заяви Кристина и се приближи внимателно до него. Джулиън се върна при Марк и Ема.

— Заплаши ли те? — прошепна Ема. — Джулс, ако те е заплашил...

— Не ме заплаши — отвърна Джулиън. — Не бих допуснал Кристина да припари близо до него, ако беше така.

Ема се обърна тъкмо навреме, за да види как Кристина сваля инкрустираната със скъпоценни камъни шнола от косата си, която се разсипа по раменете и гърба ѝ, по-черна от нощното море. Подаде шнолата на елфа и се отправи към тях със замаяно изражение.

— Марк Блекторн ще бъде последен — заяви елфът пука. — Нека се приближи златокосото момиче.

Ема усети как останалите я проследиха с поглед, докато отиваше към елфа, Джулиън — най-напрегнато от всички. Спомни си картината, на която я бе нарисувал как се издига над океана, с тяло изтъкано сякаш от звезди.

Зачуди се какво ли бе сторил с тези картини. Дали ги беше изхвърлил. Дали вече ги нямаше, изгорени? Сърцето ѝ се сви при тази мисъл. Такова прелестно произведение на Джулс, всяко докосване с четката бе шепот, обещание.

Тя стигна до елфа пука, който се усмихваше, както правеше неговата раса, когато бяха развеселени. Морето се простираше около тях, черно и сребристо. Елфът наведе глава към нея. Около тях се изви вятър и двамата се оказаха обградени от облаци, така че Ема вече не виждаше останалите.

— Ако ще ме заплашваш — заяви тя, преди елфът пука да успее да каже каквото и да било, — знай, че ще те накарам да ми платиш за това, ако не сега, то по-късно. И смъртта ти ще бъде бавна.

Елфът се разсмя. Зъбите му също бяха златни, със сребърни връхчета.

— Ема Карстерс. Виждам, че не знаеш много за елфите пука. Ние сме изкусители, не насилници. Когато ти кажа това, което имам да ти кажа, ще поискаш да отидеш в Царството на феите. Сама ще пожелаеш да ми дадеш онова, което ще поискам.

— И какво искаш?

— Стилито ти — отвърна той, посочвайки стилито на кръста ѝ.

Всичко в Ема се разбунтува. Джейс ѝ беше подарил това стилито преди години в Идрис, след края на Тъмната война. То бе символ на всичко, белязало живота ѝ след войната. Клеъри ѝ беше дала думи и тя ги бе скътала като съкровище; Джейс ѝ беше дал стилито и с него бе дал на едно уплашено и съкрушено от скръб момиче цел. Всеки път, щом Ема докоснеше стилито, то ѝ нашепваше тази цел: *Сега бъдещето е твое. Направи го такова, каквото искаш.*

— За какво му е на един елф стилито? — попита тя. — Вие не рисувате руни, а и те действат само на ловците на сенки.

— Стилито няма да ми бъде полезно. Ала скъпата демонска кост, от която е изработена дръжката — да.

Ема поклати глава.

— Поискай нещо друго.

Елфът се приведе към нея. Миришеше на сол и водорасли, огрени от слънцето.

— Слушай — каза той. — Ако влезеш в Царството на елфите, отново ще видиш лицето на някого, когото си обичала и който е

мъртъв.

— Какво? — Ема усети как я пронизва шок. — Лъжеш.

— Знаеш, че не мога да лъжа.

Устата на Ема беше пресъхнала.

— Не бива да споделяш с останалите онова, което ти казах, или то няма да се сбъдне — каза елфът. — Не мога и да ти кажа какво означава това. Аз просто предавам съобщение... но то е вярно. Ако искаш отново да видиш някого, когото си обичала и изгубила, ако искаш да чуеш гласа му, трябва да преминеш през Портата на Лир.

Ема извади стилито от колана си и му го подаде, пронизвана от болка. Извърна се слепешком, а думите му отекваха в главата ѝ. Едва забеляза Марк, който мина покрай нея, последният, отишъл да говори с водния елф. Сърцето ѝ думкаше прекалено силно.

Някой, когото си обичала и изгубила. Ала имаше толкова много, изгубени в Тъмната война. Родителите ѝ... ала тя не смееше дори да мисли за тях — боеше се, че няма да е в състояние да мисли, да продължи напред. Бащата на семейство Блекторн, Андрю. Старата ѝ учителка, Катерина. Може би...

Звукът на вятъра и вълните утихна. Марк стоеше преbledнял пред елфа пука. Останалите изглеждаха леко зашеметени и Ема изгаряше от желание да научи какво им беше казал елфът. Какво ли би могло да накара Джулс, Марк и Кристина да приемат предложението му?

Елфът пука протегна ръка.

— Портата на Лир се отваря — заяви той. — Преминете сега или бягайте обратно към брега; лунната пътека вече започва да се топи.

Разнесе се звук като от трошене на лед, топящ се под пролетните лъчи. Ема сведе поглед надолу: сияйната пътека под тях бе прошарена от черни ивици, пукнатини, през които избиваше вода.

Джулиън сграбчи ръката ѝ.

— Трябва да вървим.

Зад Марк, който стоеше пред тях на пътеката, се беше появила ярка сребриста арка, вътрешността на която клокочеше от вода и движение.

Смеейки се, елфът пука скочи изящно от пътеката и се гмурна във вълните. Ема си даде сметка, че няма представа какво му беше дал Марк. Не че това имаше значение в този миг. Пътеката между тях

бързо се пропукваше — ето че вече беше на парчета, като ледени късове, носещи се в Арктическият океан.

Кристина беше от другата страна на Ема. Тримата тичаха напред, скачайки от едно голямо парче на друго. Марк им махаше и викаше, а арката зад него ставаше все по-солидна. Ема зърна зелена трева от другата ѝ страна, лунна светлина и дървета. Тя бутна Кристина напред, Марк я хвана и двамата изчезнаха през портата.

Ема понечи да направи крачка напред, ала пътеката поддаде под краката ѝ и в продължение сякаш на много повече от секунди, тя като че ли падаше към черната вода. А после Джулиън я улови. Ръцете му се обвиха около нея и те паднаха заедно през арката.

* * *

Сенките на тавана се бяха удължили. Артър седеше неподвижно, загледан през прозореца със съдраната хартия към лунната светлина над морето. Досещаше се къде бяха сега Джулиън и останалите — познаваше лунната пътека, така, както познаваше и другите пътища в Царството на феите. Беше бягал по тях, преследван от крещящи глутници гоблини и пиксита, препускащи пред своите господари, неземно красивите принцове и принцеси на феите. Веднъж, в една зимна гора, бе паднал и тялото му бе строшило леда на едно замръзнало езеро. Спомни си как гледа кръвта си да се разлива върху пропуканата повърхност.

— Колко красиво — отбелязала бе една елфическа лейди, докато кръвта на Артър проникваше в леда.

Понякога мислеше за ума си по същия начин: пропукана повърхност, в която се отразяваше натрошена и несвършена картина. Знаеше, че лудостта му не е като човешката лудост. Тя идваше и си отиваше. Понякога го оставяше едва докоснат и той се надяваше, че си е отишла завинаги, но тя се завръщаше, смазвайки го с върволицата от хора, които никой друг не можеше да види, гласове, които никой друг не можеше да чуе.

Лекарството помагаше, но то бе свършило. Открай време Джулиън му го носеше, още откакто беше малко момче. Артър не беше сигурен колко голям бе сега. Достатъчно голям. Понякога Артър се

чудеше дали го обича. Дали обича което и да било от децата на брат си. Случвало се бе да се събуди от сънища, в които ги сполетяваха ужасяващи неща, и лицето му беше мокро от сълзи.

Ала това може и да бе чувството за вина. Не бе имал нито способността да ги отгледа, нито смелостта да остави Клейва да го замени с по-добър настойник. Макар че кой би ги задържал заедно? Никой, навярно, а семейството трябваше да си остане заедно.

Вратата в подножието на стъпалата изскърца и Артър се обърна нетърпеливо. Може би Джулиън се бе отказал от безумния си план и се бе върнал. Лунният път беше опасен. Самото море бе пълно с коварство. Той бе израснал край морето, в Корнуол, и не бе забравил чудовищата. *Горчива като кръв е пяната; гребените — като хищни зъби.*

А може би никога не бе имало чудовища.

Тя се появи на най-горното стъпало и го изгледа хладно. Косата ѝ бе прибрана толкова силно назад, че кожата ѝ сякаш беше обтегната. Тя наклони глава на една страна, обхождайки с поглед претъпканата мръсна стая и покритите с хартия прозорци. В лицето ѝ имаше нещо — нещо, което раздвижи далечен спомен.

Нещо, от което го заля вледеняващ ужас. Той стисна здраво облегалките на стола, умът му зажува от късчета стара поезия. *Със кожа бяла като проказа, тя беше умъртвеният живот...*^[1]

— Артър Блекторн, предполагам? — каза тя с предвзета усмивка.
— Аз съм Зара Диърборн. Вярвам, че познавате баща ми.

* * *

Ема се приземи тежко върху гъста трева, оплетена с Джулиън. За миг той беше над нея, подпрял лакти на земята, бледото му лице сияеше на лунната светлина. Въздухът около тях бе студен, но тялото му до нейното бе топло. Ема почувства как гърдите му се издуха, когато си пое рязко дъх, усети въздуха, появил до бузата ѝ, когато той извърна рязко лице от нейното.

Миг по-късно вече беше на крака, протегнал ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Ема обаче стана сама и се огледа наоколо.

Намираха се наред просека, заобиколена от дървета. Лунната светлина бе достатъчно силна, та тя да види, че тревата бе наситено зелена, а дърветата — натежали от яркоцветни плодове: лилави сливи, червени ябълки, плодове с формата на звезди и на рози, които Ема не познаваше. Марк и Кристина също бяха тук, под дърветата.

Марк беше запретнал ръкавите на ризата си, вдигнал ръце, сякаш за да докосне въздуха на елфическото царство, да го почувства върху кожата си. Отметна глава назад, полуотворил устни и докато го гледаше, Ема усети, че се изчервява. Това като че ли беше интимен момент, сякаш гледаше как някой отново среща своя възлюбен.

— Ема — ахна Кристина. — Виж. — Тя посочи към небето.

Звездите бяха различни. Те образуваха съзвездия, които Ема не познаваше, и имаха цветове — леденосиньо, скрежнозелено, проблясващо златно, ослепително сребърно.

— Толкова е красиво — прошепна. Видя как Джулиън я погледна, но Марк бе този, който проговори. Вече не изглеждаше така отдаден на нощта, но все още имаше мъничко замаян вид, сякаш въздухът в Царството на феите бе вино и той бе изпил твърде много.

— Понякога Ловът препускаше в небето на Царството на феите — каза. — Там горе звездите приличат на натрошени скъпоценни камъни — прах от рубини и сапфири, и диаманти.

— Знаех за звездите в Царството на феите. — Гласът на Кристина беше тих, благоговееен. — Ала не съм предполагала, че някога ще ги видя с очите си.

— Ще си починем ли? — попита Джулиън, който обикаляше по края на просеката и надничаше между дърветата. Много ясно, че Джулс щеше да зададе практичните въпроси. — Да съберем сили за пътуването утре?

Марк поклати глава.

— Не можем. Трябва да пътуваме през нощта. Мога да намеря пътя из Земята единствено по звездите.

— В такъв случай ще се нуждаем от руни за енергия. — Ема протегна ръка към Кристина. Не че целенасочено пренебрегваше Джулс (руните, нарисувани от ръката на твоя парабатай винаги бяха по-силни) но все още усещаше къде тялото му се бе блъснало в нея, когато бяха паднали заедно. Все още усещаше как нещо я беше прерязало дълбоко, когато дъхът му бе докоснал бузата ѝ. В този миг

имаше нужда той да не бъде твърде близо до нея, за да не види какво има в очите ѝ. Начинът, по който Джулиън съзерцаваше елфическото небе — Ема предполагаше, че именно така тя гледа Джулиън.

Допирът на Кристина беше топъл и успокояващ — бързо и умело, стилито ѝ прокара очертанятията на руна за енергия върху кожата на Ема. Когато свърши, тя пусна китката ѝ и Ема зачака обичайната пронизваща, разтърсваща горещина, като двойна доза кофеин.

Нищо не се случи.

— Не действа — намръщи се тя.

— Дай да видя... — Кристина пристъпи напред. Сведе поглед към ръката на Ема и очите ѝ се разшириха. — Виж.

Знакът, черен като мастило, когато Кристина ѝ го беше поставила, бе започнал да избледнява и да придобива сребрист цвят. Чезнеше, като топящ се скреж. След броени секунди вече го нямаше.

— Какво, по... — започна Ема, ала Джулиън вече се бе обърнал рязко към Марк.

— Руните — каза той. — Действат ли в Царството на феите?

Марк изглеждаше изумен.

— И през ум не ми е минавало, че биха могли да не действат. Никой никога не го е споменал.

— В продължение на години изучавах феите — каза Кристина. — Никъде не съм чела, че руните не действат в Земята.

— Кога за последен път се опита да използваш руна тук? — попита Ема Марк.

Той поклати глава и в очите му влязоха руси къдрици. Той ги отметна назад с тънките си пръсти.

— Не си спомням. Нямах стили, те го счупиха, но магическата ми светлина работеше... — Бръкна в джоба си и извади кръгъл, полиран рунически камък.

Затаили дъх, те всички се взряха в него, в очакване да грейне ярко в ръката на Марк.

Нищо не се случи.

Джулиън изруга тихичко и извади серафимска кама от колана си. Адамасът светеше мътно под лунните лъчи. Той го завъртя така, че острието легна върху дланта му, отразявайки многоцветното сияние на звездите.

— *Майкъл.*

Нещо припламна в острието — мимолетно, приглушено проблясване. А после изчезна. Джулиън се взря в него. Серафимска кама, която не можеше да бъде събудена за живот, бе общо взето толкова полезна, колкото и пластмасов нож — с тъпо острие, тежка и къса.

С рязко движение Джулиън запрати камата настрана. Оръжието се плъзна по тревата, а той вдигна очи. Ема усети с какво усилие се съдържа. Усети го като напрежение, стиснало собственото ѝ тяло така, че ѝ беше трудно да диша.

— Е — заяви Джулиън. — Ще се наложи да прекосим Царството на феите, място, където ловците на сенки не са добре дошли, водейки се единствено по звездите, и не можем да използваме руни, серафимски ками или магическа светлина. Това е положението, в общи линии.

— Бих казал, че това е положението съвсем точно — отвърна Марк.

— Освен това сме тръгнали към Двора на тъмните феи — добави Ема. — Който се предполага, че е като от някой от филмите на ужасите, които Дру харесва, но не чак толкова забавен.

— В такъв случай ще вървим през нощта — каза Кристина и посочи в далечината. — Има отличителни знаци, които познавам от картите. Виждате ли онези хребети в далечината? Според мен това са Трънливите планини. Земите на тъмните феи лежат в техните сенки. Не е толкова далеч.

Ема видя как Марк като че ли се поуспокои при звука на разумния глас на Кристина. Той обаче нямаше особен ефект върху Джулиън. Челюстта му бе все така напрегната, ръцете му — стиснати в юмруци до тялото.

Не че Джулиън не се ядосваше. Просто не си позволяваше да го показва. Хората мислеха, че е тих и спокоен, но това беше измамно. Ема си спомни какво бе прочела веднъж: че вулканите имали най-тучните и зелени склонове, най-прелестния и спокоен вид отвън, защото огънят, стаен в тях, не позволявал на земята им да замръзне.

Ала когато изригнели, били в състояние да донесат разруха на много мили от там.

— Джулс — обади се Ема. Той я погледна и в очите му проблясваше ярост. — Може и да нямаме магическа светлина и руни,

но все още сме ловци на сенки. С всичко, което означава това. Можем да се справим. *Можем.*

Речта ѝ се стори доста калпава, но ето че огънят в очите му угасна.

— Имаш право — отвърна. — Съжалявам.

— А аз съжалявам, задето ви доведох тук — каза Марк. — Ако знаех... за руните... ала то трябва да е нещо скорошно, много скорошно...

— Ти не ни доведе тук — възрази Кристина. — Ние те последвахме. И всички прекрачихме прага не само заради теб, но и заради онова, което елфът пука ни каза. Не е ли така?

Някой, когото си обичала и изгубила.

— За мен е вярно — заяви тя и погледна към небето. — Време е да вървим, обаче. До утрото вероятно остават само няколко часа. И след като не можем да използваме руни за енергия, ще трябва да се сдобием с нея по другия начин.

Марк изглеждаше озадачен.

— Наркотици?

— Шоколад — обясни Ема. — Донесох шоколад. Марк, откъде изобщо ти идват такива мисли в главата?

Марк се усмихна с неравната си усмивка и сви рамене.

— Елфически хумор?

— Мислех, че елфите се шегуват най-вече за сметка на другите и погаждат номера на мунданите — подхвърли Джулиън.

— Понякога разказват предълги истории в рими, които според тях са невероятно забавни — отвърна Марк. — Ала трябва да си призная, че никога не ми е било ясно защо.

Джулиън въздъхна.

— Това звучи по-ужасно от всичко, което съм чувал за Двора на тъмните феи.

Марк му отправи благодарен поглед, сякаш за да каже, че разбира, че брат му бе овладял гнева си отчасти заради него, заради всички тях, така че да са добре. Да продължат напред и да открият Кийрън, водени от Джулиън, както винаги.

— Хайде — заяви Марк и се обърна. — Оттук... Трябва да вървим, до зазоряване едва ли остават много часове.

Марк потъна в сенките между дърветата. Мъгла бе полепнала по клоните, като сребристорбели възета. Листата шумоляха тихичко над главите им. Джулиън застигна брат си и Ема го чу как пита:

— Игри на думи? Обещай ми поне, че няма да има игри на думи.

— Начинът, по който тези момчета си казват, че се обичат, е толкова странен — отбеляза Кристина, докато двете с Ема се навеждаха, за да минат под един клон. — Защо просто не го кажат? Толкова ли е трудно?

Ема се усмихна широко на приятелката си.

— Обичам те, Кристина — каза тя. — И се радвам, че получи възможност да посетиш земите на елфите, дори и при толкова необикновени обстоятелства. Може би ще си намериш някой секси елф и ще забравиш за Несъвършения Диего.

Кристина се усмихна.

— И аз те обичам, Ема. И кой знае, може би наистина ще го направя.

* * *

Списъкът на Кит с поводи за недоволство от ловците на сенки беше станал толкова дълъг, че бе започнал да си ги записва.

Глупави секси хора, *беше написал*, които не ми позволяват да си отида вкъщи и да си взема нещата.

Не ми казват нищо за това, какво би означавало да стана ловец на сенки. Ще трябва ли да отида някъде и да се обучавам?

Не ми казват колко дълго мога да остана тук, освен „колкото се наложи“. Не трябва ли, рано или късно, да тръгна на училище? Все някакво училище?

Отказват да говорят за Студения мир и за това, колко е отвратителен.

Не ми позволяват да ям курабии.

Помисли за миг и задраска последното изречение. Всъщност му позволяваха да яде курабии, но според него тайничко го съдеха за това.

Май изобщо не разбират какво е аутизъм, психични заболявания, терапия или медицинско лечение. Вярват ли в неща като химиотерапия? Ами ако се разболея от рак? Вероятно няма да се разболея от рак. Но ако се случи...

Не искат да ми кажат как Теса и Джем откриха баща ми. Или защо баща ми толкова мразеше ловците на сенки.

Най-трудно му бе да напише последното. Кит открай време смяташе баща си за дребен измамник, симпатичен мошеник, малко като Хан Соло от „Междузвездни войни“, който пътуваше из галактиката, мамейки всички. Само че симпатичните мошеници не ги разкъсваха демони в мига, в който сложните защитни магии около къщата им бяха развалени. И въпреки че Кит бе доста объркан от станалото на Пазара на сенките, беше научил едно: баща му не беше като Хан Соло.

Понякога, в малките часове на нощта, Кит се чудеше на кого прилича самият той.

И като стана дума за малките неща, имаше още един повод за недоволство, който да добави към списъка.

Карат ме да ставам рано.

Даяна, чиято официална титла беше учител, ала която приличаше на смесица от настойник и директор на гимназия, го беше вдигнала от сън в ранни зори и заедно с Тай и Ливи ги беше подкарала към един ъглов кабинет с панорамен изглед и масивно стъклено бюро. Изглеждаше сърдита по начина, по който възрастните понякога са сърдити, когато са ядосани на някой друг, но се канят да си го изкарат на теб.

Кит беше прав. В момента Даяна беше бясна на Джулиън, Ема, Марк и Кристина, които според Артър бяха отишли в Царството на

феите, за да спасят някого, на име Кийрън, когото Кит не познаваше. По-нататъшното обсъждане го осведоми, че Кийрън бил син на краля на тъмните елфи и бивше гадже на Марк — два интересни факта, които Кит скъта в ума си за по-нататъшно обмисляне.

— Това е недопустимо — довърши Даяна. — На нефилимите им е категорично забранено да стъпват в Царството на феите без специално разрешение.

— Но те ще се върнат, нали? — попита Тай. Звучеше напрегнато. — *Марк* ще се върне?

— Естествено, че ще се върнат — заяви Ливи. — Това е просто мисия. Спасителна мисия — добави тя, обръщайки се към Даяна. — Клейвът няма ли да разбере, че са били принудени да го направят?

— За да спасят един елф, не — отвърна Даяна, поклащайки глава. — Те нямат право на нашата защита според условията на Съглашенията. Центурионите не бива да узнаят. Клейвът ще побеснее.

— Аз няма да им кажа — заяви Тай.

— Нито пък аз — съгласи се Ливи. — Очевидно.

И двамата погледнаха към Кит.

— Аз дори не знам защо съм тук.

— Имаш право — съгласи се Ливи и се обърна към Даяна. — *Защо е тук?*

— Ти като че ли притежаваш способността да знаеш всичко — каза Даяна на Кит. — Реших, че ще е по-добре да контролирам информацията ти. И да те накарам да ми обещаеш нещо.

— Че няма да кажа на никого? Естествено, че няма. Та аз дори не харесвам центурионите. Те са... — *Такива, каквито винаги съм смятал, че са ловците на сенки. За разлика от вас. Вие всички сте... различни.* — Задници — довърши на глас.

— Не мога да *повярвам* — заяви Ливи, — че Джулиън и останалите са си намерили забавно приключение, на което да отидат, а нас оставиха да разносяме хавлии на центурионите.

Даяна изглеждаше изненадана.

— Мислех, че ще бъдеш разстроена — каза тя. — Притеснена за тях.

Ливи поклати глава. Дългата ѝ коса, по-светла от тази на Тай, се разлетя около лицето ѝ.

— За това, че са отишли да се забавляват и да видят Царството на феите? Докато ние тук се пребиваваме от работа? Когато се върнат, ще си разменя някои думи с Джулиън.

— Кои думи? — За миг Тай изглеждаше учуден, а после лицето му се проясни. — Аа. Ще го наругаеш.

— Ще използвам абсолютно всяка груба дума, която знам, и дори ще взема някои нови от речника — заяви Ливи.

Даяна хапеше устната си.

— Наистина ли сте добре?

Тай кимна.

— Кристина е изучавала задълбочено Царството на феите, Марк е Ловец, а Джулиън и Ема са умни и смели — каза той. — Сигурен съм, че всичко ще бъде наред.

Даяна изглеждаше слисана. Кит трябваше да признае, че и той беше учуден. Семейство Блекторн му се бяха сторили толкова близки, че думата „сплотени“ не беше достатъчно силна, за да го опише. Ливи обаче запази жизнерадостното си раздражение и когато отидоха да съобщят на Дру и Тави, че другите бяха заминали за Академията за ловци на сенки, за да вземат нещо. Беше наистина убедителна и когато обясни, че Кристина бе отишла с тях, защото сега посещението на Академията било задължителна част от годината в чужбина. Повториха същата история и пред намръщения като буреносен облак Диего, както и пред цял куп центуриони, включително годеницата му, която в мислите си Кит бе започнал да нарича Гнусната Зара.

— Така че — довърши Ливи сладко-сладко, — може да се наложи сами да си перете хавлиите. А сега, ако ни извините, с Тай смятаме да заведем Кит на обиколка на периметъра.

Зара повдигна вежди.

— Периметъра?

— Магическите бариери, които вие току-що поставихте — заяви Ливи и се отправи решително навън. Не дърпаше буквално Тай и Кит след себе си, ала нещо в силата на личността ѝ имаше същия ефект. Те вече слизаха по стъпалата, когато вратите на Института се затвориха зад тях.

— Видяхте ли само изражението върху лицата им? — попита тя, когато свиха зад ъгъла на Института. Носеше ботуши и дънкови

шорти, които разкриваха дългите ѝ, загорели от слънцето крака. Кит се мъчеше да не изглежда така, сякаш я зяпа.

— Не мисля, че им хареса, когато им каза, че сами ще трябва да си перат хавлиите — отбеляза Тай.

— Може би трябваше да им нарисувам карта, упътваща ги как да открият праха за пране — рече Ливи. — Нали се сецате, понеже толкова си падат по картите.

Кит се разсмя и тя го стрелна с леко подозрителен поглед.

— Какво?

Бяха подминали паркинга зад Института и бяха стигнали до невисок пелинов плет, зад който имаше градина със статуи. Древногръцки драматурзи и историци се възправяха в гипсови пози, стиснали лаврови венци. Изглеждаха странно не на място, но пък Лос Анджелис беше пълен с неща, които изглеждаха не на място.

— Беше смешно — отвърна Кит. — Това е всичко.

Ливи се усмихна. Синята тениска отиваше на очите ѝ, а лъчите на слънцето откриваха медните кичури в тъмнокестенявата ѝ коса и ги караха да греят. В началото Кит бе леко смутен от това колко много си приличаха Блекторновци (с изключение на Тай, разбира се), ала трябваше да признае, че ако се налага даделите семейни черти, искрящи синьо-зелени очи и вълниста тъмна коса не бяха толкова лоши. Единствената семейна черта, която той и баща му споделяха, бе склонността към потиснатост и кражби.

Що се отнася до майка му...

— Тай! — провикна се Ливи. — Тай, слез от там!

Бяха се отдалечили от къщата и се намираха в същинската обрасла с храсталаци пустиня. Кит бе идвал в планината Санта Моника само няколко пъти, на училищни екскурзии. Помнеше как бе вдъхвал въздуха на големи глътки, смесицата от сол и пелин, меката, спираща дъха горещина на пустинята. Чевръсти зелени гущери изникваха като внезапно разтворили се листа между кактусите и изчезваха също толкова мигновено. Навсякъде имаше огромни скали — пръснати от някой бързо движещ се ледник преди милион години.

— Ще слеза, когато приключа с това. — Тай се катереше по една от най-големите скали, намирайки ловко къде да се залови. Изтегли се невъзмутимо на върха, разперил ръце, за да запази равновесие.

Изглеждаше така, сякаш се кани да полети, косата му — развяна като тъмни крила.

— Нали нищо няма да му се случи? — попита Кит, докато го гледаше как се изкачва по скалата.

— Страшно го бива в катеренето — увери го Ливи. — Когато бяхме по-малки, ми изкарваше акъла. Изобщо нямаше реална представа за това, кога се намира в опасност и кога не. Мислех си, че ще падне от скалите в Лео Карило и ще си строши главата. Ала Джулс ходеше с него навсякъде, а Даяна му показа как да го прави и той се научи.

Тя вдигна очи към брат си и се усмихна. Тай се изправи на пръсти, вперил поглед в океана. Кит почти можеше да си го представи, застанал напред безлюдно поле, с развяно около него черно наметало, като герой в някоя фентъзи илюстрация.

Той си пое дълбоко дъх.

— Не мислиш наистина онова, което каза на Даяна. — При тези думи Ливи се обърна рязко и го зяпна. — За това, че не се тревожиш за Джулиън и останалите.

— Защо мислиш така? — Тонът ѝ беше предпазливо неутрален.

— Наблюдавах ви — отвърна той. — Всички вас.

— Знам. — Ясните ѝ очи, вдигнати към него, изглеждаха мъничко развеселени. — Сякаш си водеше бележки наум.

— Навик. Татко ме научи, че хората се делят на две категории. Онези, които можеш да изиграеш и измамиш, и онези, които не можеш. Така че наблюдаваш хората. Опитваш се да ги разбереш. Как действат.

— И как действат?

— Като изключително сложна машина — отвърна Кит. — Всички сте така свързани, че ако само един от вас помръдне съвсем лекичко, това задвижва и останалите. Тръгнеш ли в обратната посока, това насочва и тях натам. По-тясно свързани сте от което и да било семейство, което познавам. Затова не можеш да ми кажеш, че не се безпокоиш за Джулиън и останалите — знам, че се тревожиш. Знам какво мислите за елфите.

— Че са зли? Не е толкова просто, вярвай ми.

Сините очи на Ливи се стрелнаха към брат ѝ. Той лежеше по гръб на скалата, почти скрит от погледите им.

— И защо ми е да лъжа Даяна?

— Джулиън лъже, за да защити всички вас — каза Кит. — Когато него го няма, *ти* лъжеш, за да защитиш по-малките. Няма повод за тревога, Джулиън и Марк отидоха в Двора на тъмните феи, надявам се, че ще изпратят картичка, де да бяхме и ние с тях.

Ливи като че ли беше разкъсвана между раздразнение и облекчение — ядосана, че Кит се бе досетил за истината, облекчена, че има някой, с когото не беше нужно да се преструва.

— Мислиш ли, че успях да убедя Даяна? — каза най-сетне.

— Според мен успя да я убедиш, че *ти* не се притесняваш — отвърна Кит. — *Тя* все още се безпокои. Вероятно вече е задействала всички връзки, които има, за да намери начин да ги открие.

— Както сигурно си забелязал, нямаме кой знае какви връзки. В сравнение с повечето Институти, ние сме доста странни.

— Нямам с какво да ви сравня, но ти вярвам.

— Така и не ми отговори. — Ливи прибра кичур коса зад ухото си. — От коя категория сме? От тези, които можеш да изиграеш и измамиш ли сме, или не?

— Не сте — заяви Кит. — Ала не защото сте ловци на сенки. А защото наистина сте загрижени един за друг повече, отколкото за вас самите. Поради което би било трудно да ви убеди човек да постъпите себично.

Ливи направи няколко крачки назад и докосна малко червено цвете, разтворило главичка наред сребристорозеления хрусталак. Когато отново се обърна към Кит, косата се развяваше около лицето ѝ, а очите ѝ бяха неестествено искрящи. За миг Кит се уплаши, че ще се разплаче или ще му се разкрещи.

— Целуни ме — каза тя.

Кит не беше сигурен накъде си беше мислил, че отива разговорът, но определено не беше натам. Едва успя да не се разкашля.

— *Какво?*

— Чу ме. — Тя се приближи до него, с бавна и решителна стъпка. Кит отново положи усилие да не зяпне краката ѝ. — Помолих те да ме целунеш.

— *Защо?*

По устните ѝ започваше да се разлива усмивка. Зад нея. Тай все още беше върху скалата, загледан в морето.

— Никого ли не си целувал досега? — попита тя.

— Естествено, че съм. Но не разбирам какво общо има това с молбата ти да те целуна тук и сега.

— Сигурен ли си, че наистина си Херондейл? Защото съм почти убедена, че един Херондейл начаса би се възползвал от подобна възможност. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Има ли някаква причина, поради която не искаш да ме целунеш?

— Като за начало, имаш ужасяващ по-голям брат — заяви Кит.

— Нямам ужасяващ по-голям брат.

— Права си — съгласи се Кит. — Имаш двама.

— Добре тогава. — Ливи отпусна ръце и се извърна. — Щом не искаш...

Кит я улови за рамото. То бе топло под ръката му, горещината на кожата ѝ беше осезаема през тънката тениска.

— Само че искам.

И за негова изненада наистина беше така. Светът му се изплъзваше; имаше чувството, че пропада към една тъмна неизвестност, към назъбения ръб на нежелани избори. А ето че едно хубаво момиче му предлагаше нещо, за което да се залови, начин да забрави, нещо, което да задържи, макар и само за миг.

Пулсът на шията ѝ затуптя лекичко, когато тя полуобърна глава към него, при което косата ѝ докосна ръката му.

— Добре.

— Каж ми обаче нещо. Защо аз? Защо искаш да целунеш точно мен?

— Никога не съм целувала когото и да било — тихо отвърна тя. — През целия си живот. Не съм *срещала* почти никого. Ние сме сами срещу целия свят и аз нямам нищо против, готова съм на всичко за семейството си, но имам чувството, че пропускам всички шансове, които би трябвало да имам. Ти си на моите години, ловец на сенки си и не ми лазиш по нервите. Нямам кой знае колко възможности.

— Би могла да целунеш някой от центурионите — предложи Кит.

При тези думи Ливи се обърна изцяло към него с възмутено изражение. Ръката му все още беше върху рамото ѝ.

— Е, добре, май прекалих малко — призна си той. Желанието да я целуне го беше завладяло напълно, така че престана да се съпротивлява и като обви ръка около рамото ѝ, я притегли към себе си.

Очите ѝ се разшириха и тя отметна глава назад, обърнала уста към неговата и ето че устните им се срещнаха, учудващо нежно.

Беше лека и сладка, и топла целувка, и тя се мушна в кръга, направен от ръката му, отпускаяки длани върху раменете му, първоначално колебливо, а после по-решително. Стисна го здраво и го притегли към себе си, а очите му се затвориха срещу синия блясък на океана в далечината. Кит забрави земята под краката си, света около себе си, всичко, освен усещането от утехата на това някой да го прегръща. Да го е грижа.

— Ливи. Тай! *Kum!*

Гласът на Даяна го изтръгна от замайването и той пусна Ливи; тя се отдръпна от него с учуден вид, а едната ѝ ръка се вдигна към устните ѝ.

— И тримата! — извика Даяна. — Елате тук, веднага! Имам нужда от помощта ви!

— Е, как беше? — попита Кит. — Добре като за първи път?

— Не беше лошо. — Ливи отпусна ръка. — Наистина даде всичко от себе си. Не го очаквах.

— Херондейловци не се целуват отгоре-отгоре — заяви Кит.

Тай слезе от скалата и се отправи към тях през шубраците.

Ливи се засмя тихичко.

— Мисля, че за първи път те чувам да се наричаш Херондейл.

Тай се присъедини към тях; бледото му овално лице беше непроницаемо. Кит не можеше да разбере нищо от изражението му — дали ги беше видял да се целуват, или не. Макар че защо би го било грижа, дори и да беше?

— Нощта май ще е ясна — каза той. — Не се задават облаци.

Ливи подхвърли нещо за това, че не било най-хубавото време за следене на съмнителни центуриони, и ето че вече вървеше до Тай, както правеше винаги. Кит ги последва, напъхал ръце в джобовете на дънките си; усещаше пръстена на Херондейл на пръста си така, сякаш едва сега си бе спомнил тежестта му.

* * *

Земята под хълма. Прелестната равнина. Мястото под вълната. Земите на вечно младите.

Докато часовете минаваха, всички имена на Царството на феите, които Ема бе чувала някога, се нижеха през главата ѝ. Разговорът между четиримата постепенно беше замрял, отстъпвайки място на изнурена тишина; Кристина се тътреше безмълвно до Ема, а медальонът ѝ блещукаше на лунната светлина. Марк ги водеше, като час по час проверяваше по звездите дали не са се отклонили от пътя си. В далечината Трънливите планини ставаха все по-ясни и по-близки, откроявайки се ярко и незабравимо на фона на небето с цвят на почернен сапфир.

Само че планините рядко се виждаха. През по-голямата част от времето пътят, който следваха, криволичеше между надвиснали дървета, които растяха толкова нагъсто, че клоните им понякога се преплитаха. Ема неведнъж зърваше ярки очи да проблясват в сенките. Когато клоните прошумоляваха, тя вдигаше поглед нагоре и за миг виждаше как над главите им пробягват сенки, зад които като мъгла се носеше смях.

— Това са земите на дивите феи — обясни Марк, докато пътеката завиваше зад един хълм. — Благородниците си стоят в Дворовете, а понякога и в града. Обичат удобствата.

Тук-там се натъкваша на признаци, че някога тези места са били обитавани: порутени, обрасли с мъх парчета от стари каменни зидове, дървени огради, находчиво сковани без помощта на гвоздеи. Минаха през няколко селца в часа преди зазоряване: те до едно бяха тъмни, прозорците — счупени и празни. Когато навлязоха още по-навътре в Царството на феите, започнаха да се сблъскват с нещо друго. Първия път, когато то се случи, Ема се закова на място и възкликна — тревата, по която вървяха, изведнъж се бе стопила, разсипвайки се в облачета от бял и сив пращец като пепел около глезените ѝ.

Огледа се слисано и видя, че останалите също се взират в краката си. Бяха стигнали до ръба на неравен кръг, обграждащ болна на вид земя, която напомни на Ема на снимките на житни кръгове, които бе виждала. Всичко във вътрешността на кръга имаше мътен, болезнено белезникав сив цвят: тревата, дърветата, листата и растенията. Костите на дребни животни бяха пръснати сред сивата растителност.

— Какво е това? — попита Ема. — Някаква тъмна елфическа магия?

Марк поклати глава.

— Никога не съм виждал подобен мор преди. Не ми харесва. Да се махаме от тук.

Никой не възрази, но докато прекосяваха забързано хълмове и опустели градове, още няколко пъти попаднаха на кръгове, поразени от същото грозно опустошение. Най-сетне небето започна да изсветлява. И четиримата едва се държаха на крака от изтощение, когато оставиха пътя зад себе си и се озоваха наскре дърветата, обрасло с дърветата място.

— Можем да си отдъхнем тук — предложи Марк, посочвайки едно възвишение наскреца им, чийто връх бе скрит от няколко каменни грамади. — Те ще ни подслонят и ще ни скрият.

Ема се намръщи.

— Чувам вода. Поток ли има?

— Знаеш, че не можем да пием водата тук — напомни Джулиън, докато Ема поемаше надолу по склона, към ромона на вода, бълбукаща над камъни и около корените на дърветата.

— Знам, но бихме могли поне да се измием в...

Гласът ѝ заглъхна. Действително имаше поток, разделящ долината между две ниски възвишения, ала водата не беше вода. Беше алена и гъста. Пъплеше бавно, червена и процеждаща се между черните дънери на дърветата.

— „Защото всяка капка кръв, пролята на земята, тече в потоците на таз страна“ — обади се Марк до рамото ѝ. — Ти ми го цитира веднъж.

Джулиън се приближи до ръба на кървавия поток и коленичи. Потопи пръсти в него с едно бързо движение; когато ги извади, те бяха алени.

— Съсирва се — каза, мръщейки се едновременно с интерес и отвращение, и избърса ръката си в тревата. — Наистина ли е... човешка кръв?

— Така твърдят — отвърна Марк. — Не всички реки в земите на феите са такива, но казват, че кръвта на убитите в човешкия свят тече в реките и потоците, и изворите в горите тук.

— Кои са те? — Джулиън се изправи. — Кой го казва?

— Кийрън — отвърна Марк простичко.

— Аз също съм го чувала — обади се Кристина. — Съществуват различни версии на легендите, но съм запозната с доста от тях и според повечето кръвта е човешка, мунданска кръв. — Тя се засили и прескочи потока, приземявайки се далеч от другата страна.

Останалите я последваха и се изкачиха с тежка стъпка до равния, тревист връх на хълма, откъдето пред тях се откриваше изглед към местността наоколо. Ема подозираше, че купчините натрошени камъни някога са били наблюдателна кула.

Разгънаха одеялата, които носеха, постлаха палтата си и се сгушиха под тях, за да се стоплят. Марк се сви на кравай и начаса заспа. Кристина легна по-предпазливо, увита в тъмносиньото си палто, с коса — разпиляна по ръката, върху която бе отпуснала глава.

Ема си намери местенце в тревата и сгъна бойното си яке, за да го използва като възглавница. Нямаше с какво да се завие и потрепери, когато кожата ѝ докосна студената земя, докато се протягаше, за да закрепи внимателно Кортана върху един камък наблизко.

— Ема. — Беше Джулиън, примъкнал се към нея. Беше лежал така неподвижно, че тя си бе помислила, че спи. Дори не помнеше, че е легнала толкова близо до него. На светлината на зората очите му грееха като морско стъкло. — Имам резервно одеяло. Вземи го.

Беше меко и сиво, тънка покривка, която обикновено лежеше в долната част на леглото му. Ема с усилие потисна спомените за това как се събужда със същата тази завивка, омотана в краката ѝ, как се прозява и се протяга на слънчевата светлина в стаята на Джулиън.

— Благодаря — прошепна и се пхна под одеялото.

Тревата беше влажна от росата. Джулиън все така я гледаше, отпуснал ръка върху сгъвката на лакътя си.

— Джулс — прошепна Ема. — Ако магическата ни светлина не действа и серафимските ками не действат, и руните не действат... какво означава това?

Гласът му звучеше уморено.

— Докато минавахме през един от градовете, надзърнах в една странноприемница и видях ангелска руна, която някой бе надраскал на стената. Беше опръскана с кръв... изчегъртана и обезобразена. Не знам какво се е случило тук след Студения мир, но знам, че те ни ненавиждат.

— Мислиш ли, че медальонът на Кристина все още действа?

— Според мен единствено нефилимската магия е блокирана — отвърна Джулиън. — Медальонът на Кристина е елфически дар. Би трябвало да е наред.

Ема кимна.

— Лека нощ, Джулс — прошепна тя.

По устните му пробяга усмивка.

— Вече е сутрин, Ема.

Тя не каза нищо повече, просто затвори очи... но не съвсем, така че все още го виждаше. Не беше спала близо до него от онзи ужасен ден, в който Джем ѝ беше разказал за парабатаите и тяхното проклятие, и до този миг не си бе давала сметка колко много ѝ беше липсвало това. Беше изтощена, умората се процеждаше от костите ѝ и попиваше в земята под нея, докато скованото ѝ от болка тяло се отпускаше. Забравила бе какво е да оставиш съзнанието да те напусне бавно, докато човекът, комуто имаш най-голямо доверие на света, лежи до теб. Дори тук, в Царството на феите, където ловците на сенки бяха ненавиждани, тя се чувстваше в по-голяма безопасност, отколкото сама в собствената си спалня, защото Джулс беше до нея, толкова близо, че ако протегнеше ръка, би могла да го докосне.

Само че не можеше да протегне ръка, разбира се. Не можеше да го докосне. И все пак, те дишаха заедно, съвсем близо един до друг, поемаха глътки от един и същи въздух, докато съзнанието ѝ се пръскаше на късчета и Ема потъваше във въртопите на съня, а образът на Джулиън в светлината на зората я последва в сънищата ѝ.

---

[1] „Балада за стария моряк“, Самюъл Колридж, превод Цветан Стоянов. — Б.пр. ↑

ВЪВ ТАЗ ЗЕМЯ

Кит много скоро добави още една точка към списъка с нещата, които не харесваше у ловците на сенки. *Събуждат ме посред нощ.*

Ливи бе тази, която го беше събудила, изтръгвайки го от сън за демоните мантиди. Той седна в леглото, поемайки си рязко дъх, с нож в ръка — една от камите, които беше взел от стаята с оръжия. Беше я оставил върху нощното си шкафче и не помнеше кога я е вдигнал.

— Не беше зле — отбеляза Ливи. Беше се надвесила над леглото му, с прибрана коса, бойното ѝ облекло едва се виждаше в мрака. — Бързи рефлексии.

Ножът беше на няколко сантиметра от гърдите ѝ, но тя не помръдна. Кит го пушна върху шкафчето и той изтрополи.

— Шегуваш се.

— Ставай — каза тя. — Тай току-що видя Зара да се измъква през входната врата. Следим я.

— Какво правите? — Кит стана от леглото, като се прозяваше, и Ливи му връчи купчинка тъмни дрехи. Повдигна вежди при вида на боксерките му, но не каза нищо.

— Сложи си бойно облекло. Ще ти обясним по пътя.

С тези думи тя излезе от стаята, оставяйки Кит да се облече. Отдавна се чудеше какво би било усещането от нефилимското бойно облекло. Тежките обувки, панталонът, ризата и якето от здрава, тъмна материя и солидният колан за оръжия изглеждаха неудобни... ала не беше така. Униформата беше лека и гъвкава, макар да бе толкова здрава, че когато Кит се опита да среже ръкава на якето с камата, острието не остави дори следа върху материята. Обувките му паснаха съвършено, също като пръстена, а коланът за оръжия легна удобно и леко около хълбоците му.

— Добре ли изглеждат? — попита, когато излезе в коридора. Тай се взираше замислено в свитата си дясна шепа, върху опаката страна на която сияеше руна.

Ливи вдигна одобрително палци насреща му.

— Определено би могъл да бъдеш отхвърлен от годишния календар със секси ловци на сенки.

— *Отхвърлен?* — повтори Кит, докато поемаха по стълбите.

Очите на Ливи танцуваха.

— Защото си твърде малък, естествено.

— Няма такова нещо като календар със секси ловци на сенки — заяви Тай. — А сега мълчете. Трябва да излезем от къщата, без да ни усетят.

Измъкнаха се през задната врата и поеха по пътя към брега, като внимаваха да не се натъкнат на нощния патрул. Ливи обясни шепнешком на Кит, че Тай държи в шепата си шнола, която Зара беше оставила върху една маса: шнолата действала като нещо като сигнален огън, който ги водел в нейната посока. Тя като че ли беше отишла на плажа и бе поела по пясъка. Ливи посочи следите от стъпките ѝ, които приливът вече отмиваше.

— Възможно е да е бил някой мундан — подхвърли Кит, просто от любов към спора.

— Последвал съвсем същия път? — отвърна Ливи. — Виж, та ние дори вървим на зигзаг там, където го е сторила и тя.

Кит нямаше какво да възрази, така че се съсредоточи върху това да не изостава от Тай, който почти хвърчеше през дюните и камъните, и неравните скали, осейващи все повече брега, колкото по на север отиваха. Изкатери се по една плашещо висока каменна стена, осеяна с вдлъбнатини, и се спусна от другата страна. Когато го последва, Кит се препъна и едва не се плъосна по очи в пясъка.

Успя да си възвърне равновесието и изпита облекчение. Не беше сигурен пред кого по-малко искаше да се изложи — пред Ливи или пред Тай. Май беше поравно.

— Ей там — прошепна Тай и посочи тъмна дупка, зейнала в канарата, която разделяше плажа от магистралата. Купчини натрошени скали бяха изпадали в океана и вълните се разбиваха в тях, хвърляйки облаци сребристойбяла пяна високо във въздуха.

Пясъкът бе отстъпил място на скалист риф и те си запроправяха внимателно път през него. Тай се наведе да разгледа нещо във водата и миг по-късно се изправи с усмивка и с морска звезда в ръка.

— Тай — заяви Ливи. — Върни я обратно, освен ако не възнамеряваш да измериш Зара с нея.

— Би било похабяване на съвсем добра морска звезда — измърмори Кит и Тай се засмя.

Соленият въздух беше оплел съвършено правата му черна коса, очите му грееха като лунната светлина върху водата. Кит просто го гледаше, неспособен да измисли още нещо находчиво, което да каже, докато Тай връщаше внимателно морската звезда във водата.

Стигнаха до входа на пещерата, без да спират повече заради фауната наоколо. Ливи влезе първа, следвана от Тай и Кит. Кит спря за миг, когато непрогледният мрак на пещерата го обгърна.

— Нищо не виждам — каза, мъчейки се да потисне надигащата се в гърдите му паника. Мразеше непрогледния мрак, но пък кой не го мразеше?

Около него лумна светлина, като появила се внезапно падаща звезда. Руническият камък в ръката на Тай.

— Искаш ли руна за нощно виждане? — предложи Ливи с ръка върху стилито си.

Кит поклати глава.

— Никакви руни.

Не беше сигурен защо се дърпа толкова. Та нали от иратцето не го беше заболяло. Просто това му се струваше последното препятствие, последното признание, че наистина е ловец на сенки, не просто момче, в чиито вени течеше нефилимска кръв и което бе решило да поостане в Института, докато измисли по-добър план.

Какъвто и да беше този план. Кит опита да не се замисля твърде много над това, докато навлизаха все по-дълбоко в тунелите.

— Мислиш ли, че това е част от средоточието? — чу да прошепва Ливи.

Тай поклати глава.

— Не. Скалите по крайбрежието открай време са пълни с пещери. Искам да кажа, тук вътре може да има всичко — леговище на демони, вампири — но не мисля, че е свързано с Малкълм. А и лейлините не минават оттук.

— Наистина ми се ще да не беше казал „леговище на демони“ — отбеляза Кит. — Звучи сякаш говориш за паяци.

— Някои демони са паяци — отвърна Тай. — Най-големите, виждани някога, били високи шест метра и имали близо еднометрови челюсти.

Кит си спомни гигантската богомолка, разкъсала баща му на парчета. Трудно бе да измислиш остроумен отговор по темата за гигантски паяци, когато със собствените си очи си видял как белеят ребрата на баща ти.

— Шшт. — Ливи вдигна ръка. — Чувам гласове.

Кит напрегна слух, но не чу нищо. Подозираше, че му липсва друга руна, нещо, което би му дало свръхестествен слух. За сметка на това видя светлини да се движат в далечината пред тях, зад един завой на тунела.

Те поеха напред, Тай и Ливи — начело, Кит — последен. Тунелът се разшири, превръщайки се във внушителна зала, помещение с напукани гранитни стени, под от отъпкана пръст и мирис на мухъл и разложение. Таванът се издигаше високо в мрака.

В средата на стаята имаше дървена маса и два стола. Единствената светлина идваше от руническите камъни, подредени върху масата; на единия стол седеше Зара. Кит инстинктивно се притисна до стената; насреща му, Ливи и Тай сториха същото.

Зара разглеждаше някакви документи, които беше разстлала върху масата. До лакътя ѝ имаше чаша и бутилка вино. Не носеше бойно облекло, а обикновен тъмен костюм, косата ѝ бе прибрана в невъзможно стегнат кок.

Кит се опита да види какво чете, но беше твърде далеч. За сметка на това успя да различи някои от думите, вдълбани в масата: ОГЪНЯТ ИСКА ДА ГОРИ. Нямаше представа какво означават. Зара като че ли не правеше нищо интересно. Може би идваше тук, за да чете на спокойствие. Може би тайничко ѝ беше писнало от Съвършения Диего и се криеше. Кой би могъл да я вини?

Зара вдигна очи, сбърчила вежди. Някой идваше — Кит чу бързи стъпки и в другия край на стаята се появи разчорлена фигура по дънки.

— Мануел — прошепна Ливи. — Може би имат афера?

— Ману — каза Зара; определено не звучеше така, сякаш прелива от любов. — Закъсняваш.

— Съжалявам. — Мануел ѝ отправи обезоръжаваща усмивка, след което завъртя свободния стол към себе си и се настани с ръце, обвити около облегалката. — Не ми се сърди, Зара. Трябваше да изчакам, докато Раян и Джон заспят — бяха в настроение за приказки

и не исках да рискувам някой да ме види, че излизам от Института. — Той махна към листовете. — Какво имаш тук?

— Най-новата информация от баща ми. Разочарован е от изхода на последното заседание на Съвета, естествено. Решението да оставят онзи нечистокръвник, Марк Блекторн, да живее между благоприлични нефилими, би обидило всекиго.

Мануел взе винената ѝ чаша. В дълбините ѝ проблясваха червени светлинки.

— Все пак, трябва да гледаме към бъдещето — заяви той. — Целта на идването ни тук не беше да се отървем от Марк. Той е просто дребен дразнител, като братята и сестрите си.

Тай, Кити и Ливи се спогледаха объркано. Лицето на Ливи бе обтегнато от гняв. Това на Тай беше безизразно, ала ръцете му се движеха неспокойно до тялото.

— Така е. Първата стъпка — съгласи се Зара и потупа листовете, при което те прошумоляха. — Баща ми твърди, че Кохортата е силна в Идрис и вярват, че Лосанджелиският институт е готов да ни падне в ръцете. Инцидентът с Малкълм пося голяма доза съмнение в уменията на Западното крайбрежие да прави правилни преценки. А това, че и върховният магьосник на Лос Анджелис, и главата на местния вампирски клан се оказаха забъркани в тъмна магия...

— Вината не беше наша — прошепна Ливи. — Нямахме откъде да знаем...

Тай ѝ изшътка да замълчи, ала Кит вече бе пропуснал края на думите на Зара. Виждаше единствено усмивката ѝ, като тъмночервена резка върху лицето ѝ.

— Доверието не е много голямо.

— Ами Артър? — попита Мануел. — Предполагаемият ръководител на това място? Когато нито веднъж не съм видял.

— Умопобъркан — заяви Зара. — Баща ми каза, че подозира нещо такова. Познава го от Академията. Лично разговарях с Артър. Мислеше, че съм някой, на име Ааматис.

Кит погледна към Ливи, която сви объркано рамене.

— Лесно би било да го изправим пред Съвета и да докажем, че е луд — продължи Зара. — Не съм сигурна кой ръководи Института вместо него — Даяна, предполагам — но ако искаше да оглави мястото, вече да го е направила.

— Значи, баща ти се намесва, Кохортата се погрижва вотът да мине и Институтът е негов — каза Мануел.

— Наш — поправи го Зара. — Аз ще ръководя Института заедно с него. Ще бъдем екип.

Мануел не изглеждаше особено впечатлен. Вероятно и преди го беше чувал.

— И тогава — Регистърът.

— Абсолютно. Ще бъдем в състояние незабавно да предложим да бъде гласуван като закон и веднъж приет, ще започнем да ги идентифицираме. — Очите на Зара грейнаха. — Всеки дланоземец ще трябва да носи знака.

Стомахът на Кит се разбунтува. Това бе достатъчно близо до историята на мунданите, за да го накара да усети вкуса на жлъчка в гърлото си.

— А ако не са съгласни да бъдат регистрирани, лесно могат да бъдат убедени с помощта на малко болка — добави Мануел.

Зара се намръщи.

— Според мен мъченията ти доставят удоволствие, Ману.

Той се приведе напред, опрял лакти на масата, лицето му беше открито, красиво и очарователно.

— Според мен — на теб също, Зара. Виждал съм те да се възхищаваш на работата ми. — Той размърда пръсти. — Просто не искаш да си го признаеш пред Съвършения Диего.

— Сериозно? Те също го наричат така? — измърмори Кит под носа си.

Зара отметна глава назад, а Мануел се ухили.

— Рано или късно ще трябва да му кажеш какъв е целият план на Кохортата. Знаеш, че няма да одобри. Той симпатизира на дланоземците.

Зара издаде звук на отвращение.

— Глупости. Изобщо не е като онзи гнусен Алек Лайтууд и тъпия му съюз, и онова отвратително демонско изчадие, гаджето му. Семейство Блекторн може и да са обичащи елфите идиоти, но Диего е просто... объркан.

— Ами Ема Карстерс?

Зара се залови да събере листовите от писмото на баща си, без да поглежда към Мануел.

— Какво за нея?

— Всички твърдят, че е най-добрият ловец на сенки от Джейс Херондейл насам. Титла, която знам, че отдавна искаш за себе си.

— Според Ванеса Ашдаун тя е луда по мъжете уличница — заяви Зара и грозните думи сякаш отекнаха между стените. Кит си представи Ема с меч в ръка, Ема, която му спасява живота, Ема, която прегръща Кристина и гледа Джулиън така, сякаш бе окачил луната на небето, и се зачуди дали би му се разминало, ако следващия път, когато види Зара, я настъпи с всичка сила по крака. — А и не съм особено впечатлена от нея на живо. Тя е съвсем, съвсем обикновена.

— Така си е — съгласи се Мануел, докато Зара се изправяше с листовете в ръка. — Но все още не разбирам какво толкова виждаш в Диего.

— Няма как да разбереш. Това е семеен съюз.

— Уреден брак? Колко мунданско и средновековно. — Мануел се залови да събере руническите камъни от масата и за миг светлината в помещението сякаш затанцува, необузdana плетеница от сияние и сенки. — Е, ще се връщаме ли?

— Няма да е зле. Ако някой ни види, ще кажем, че сме проверявали магическите бариери. — Зара смачка писмото на баща си и го натъпка в джоба си. — Съветът скоро ще се събере. Баща ми ще прочете писмото ми там, ще заяви, че Артър Блекторн не е в състояние да ръководи Института и ще се кандидатира за мястото му.

— Няма да разберат откъде им е дошло. — Мануел напъха ръце в джобовете си. — А когато всичко свърши, разбира се...

— Не се тревожи — заяви Зара подразнено. — Ще си получиш това, което искаш. Макар че би било добре, ако беше по-отдаден на каузата.

Тя се извърна и Кит видя как очите на Мануел припламнаха изпод клепачите му, докато я проследяваше с поглед. В изражението му имаше отблъскващ копнеж... но дали бе за Зара, или нещо по-загадъчно, Кит не знаеше.

— О, отдаден съм — увери я той. — Искам да видя света, прочистен от долноземците толкова, колкото и ти, Зара. Просто не обичам да правя нещо в замяна на нищо.

Зара хвърли поглед през рамо, докато поемаше по коридора, по който беше дошъл Мануел.

— Няма да бъде за нищо, Ману — каза тя. — Обещавам ти.

И те си тръгнаха, оставяйки Кит, Тай и Ливи, сгущени в началото на тунела, в поразено мълчание.

* * *

Звукът, който събуди Кристина, бе толкова слаб, че в началото реши, че си го е въобразила. Остана да лежи, все още уморена, примигвайки срещу мъгливата слънчева светлина. Зачуди се колко ли време остава до залеза, когато отново можеха да се водят по звездите.

Звукът се разнесе отново, мелодичен далечен вик, и тя се надигна, тръсвайки мократа си от росата коса. Прокара пръсти през нея, мечтаейки си за нещо, с което да я върже. Вече много рядко я носеше пусната по този начин и тежестта върху шията ѝ я дразнеше.

Виждаше Джулиън и Ема, все още заспали — две сгущени фигури на земята. Ала къде беше Марк? Одеядлото му беше метнато настрана, високите му обувки лежаха до него. Видът на обувките му я накара да скочи рязко на крака. Те всички бяха спали обути, за всеки случай. Защо би ги свалил?

Поколеба се дали да не събуди Ема, но си каза, че сигурно се държи абсурдно. Марк вероятно бе отишъл да се поразходи. Извади ножа си от колана с оръжия и пое надолу по хълма. Докато минаваше покрай Джулс и Ема, сърцето ѝ се сви от болка, когато видя, че ръцете им бяха заключени между тях. Незнайно как се бяха намерили в съня си. Почуди се дали не би трябвало да посегне и нежно да ги раздели. Ала не, не можеше да го направи. Невъзможно бе да разделиш Джулс и Ема *нежно*. Самият акт на разделяне би бил акт на насилие, разкъсване в материята на света.

Навсякъде тегнеше гъста мъгла, която слънцето успяваше да пробие смътно тук-там, създавайки искрящ бял воал, през който тя виждаше само откъслечно.

— Марк? — повика тихичко. — Марк, къде си?

Отново долови звука, който беше чула преди, и този път той беше по-ясен — музика. Звука на гайда, подръпването на струната на арфа. Напрегна се, за да чуе още... и едва не изпищя, когато нещо я

докосна по рамото. Обърна се рязко и видя Марк, вдигнал ръце пред себе си, сякаш за да се предпази.

— Не исках да те стресна.

— Марк — ахна тя, а после замълча за миг. — Наистина ли си Марк? Феите създават илюзии, нали?

Той наклони глава на една страна и русата му коса се посипа по челото. Кристина помнеше времето, когато косата му стигаше до раменете и той изглеждаше като рисунка на елфически принц в книга. Сега беше къса, мека и чуплива. Кристина му беше направила модерна прическа, която изведнъж ѝ се стори странно не на място в Царството на феите.

— Не съм в състояние да чуя сърцето си, нито какво ми нашепва то. Чувам единствено вятъра.

Това бе едно от първите неща, които ѝ беше казал някога.

— Ти си — въздъхна тя с облекчение. — Какво правиш? Защо не спиш? Трябва да си починем, ако искаме да стигнем до Двора преди изгрева на луната.

— Не чуваш ли музиката? — попита той. Беше се усилила — ясните звуци на цигулки и духови инструменти, както и шум от танци... смях и тропот на крака. — Веселие.

Сърцето на Кристина прескочи един удар. Елфическите веселия бяха легендарни. Феите танцуваха на омагьосана музика, пиеха омагьосано вино и понякога това продължаваше с дни. Храната, която ядяха, опияняваше, изпълваше с любов или пък с лудост... можеше да пониже сънищата...

— Върви да поспиш още — каза Марк. — Веселията могат да бъдат опасни.

— Винаги съм искала да ги видя. — У Кристина се надигна бунтовнически порив. — Ще се приближа още малко.

— Кристина, *недей*. — Звучеше задъхан, докато тя се обръщаше и поемаше надолу по хълма, натам, откъдето се носеха звуците. — Заради музиката е... от нея ти се иска да танцуваш...

Кристина се обърна рязко, къдрица от черната ѝ коса бе залепнала за влажната ѝ буза.

— *Ти* ни доведе тук — заяви, а после продължи решително напред, към музиката, която се издигна и я заобиколи, и тя чу как Марк изруга, но я последва.

Стигна до поляната в подножието на хълма и спря с широко отворени очи. Поляната беше размазано, пъстроцветно петно от движение. Музиката ехтеше около нея, пронизващо сладостна.

И разбира се, навсякъде имаше феи. Групичка феи, наред танцуващите, които свиреха на инструментите си, отметнали глави назад, потропвайки ритмично с крака. Имаше зеленокожи горски феи, които танцуваха, с чворести ръце и грейнали жълти очи с цвета на мъзга. Сини и зелени феи, блещукащи като вода, с коси като прозрачни мрежи, спускащи се до краката им. Прелестни момичета с цветя, вплетени в косите, опасали кръстовете и шиите им, и с копита вместо стъпала; красиви момчета в парцаливи дрехи с трескаво-ярки очи, които се въртяха, разперили ръце.

— Ела и танцувай — викаха те. — Ела и танцувай, красиво момиче, *chica bella*^[1], ела и танцувай с нас.

Кристина понечи да отиде при тях, при музиката и танците. Поляната все така бе обвита в мъгла, която рисуваше бели ивици по земята и скриваше синевата на небето. Мъглата сияеше, когато Кристина пристъпи в нея, натезжала от странни ухания: плодове и вино, и дим, подобен на тамян.

Тя започна да танцува, движейки тяло в ритъма на музиката. Веселието сякаш се вливаше в нея с всяка глътка въздух, която си поемаше. Внезапно вече не беше момичето, оставило Диего Росалес да я излъже неведнъж, а цели два пъти, не беше момичето, което следваше правилата и вярваше на хората, докато те не измамеха доверието ѝ така небрежно, сякаш събаряха чаша от масата. Не беше момичето, което стоеше назад и оставяше приятелите ѝ да бъдат диви и необуздани, и чакаше да ги улови, когато паднат. Сега тя бе тази, която падаше.

Две ръце я уловиха и я обърнаха. Марк. Очите му горяха. Притегли я към себе си и обви ръце около нея, ала прегръдката му беше гневна.

— Какво правиш, Кристина? — попита с нисък глас. — Знаеш какви са феите, знаеш, че е опасно.

— Именно заради това го правя, Мрак.

Не го беше виждала толкова бесен от деня, когато Кийрън бе дошъл в Института заедно с Ярлат и Гуин. Усети как в гърдите ѝ

затуптя мъничко тайна възбуда от това, че бе в състояние да го ядоса толкова.

— Те ненавиждат ловците на сенки, забрави ли?

— Не знаят, че съм ловец на сенки.

— Вярвай ми — заяви Марк, привеждайки се към нея, толкова близо, че тя усети горещия му дъх до ухото си. — Знаят.

— Тогава не ги е грижа — каза Кристина. — Това е веселие. Чела съм за тях. Феите се изгубват в музиката, като хората. Танцуват и забравят, също като нас.

Ръцете на Марк се обвиха около кръста ѝ. Беше закрилнически жест, повтаряше си тя. Не означаваше нищо. Ала въпреки това пулсът ѝ се ускори. Когато Марк за първи път пристигна в Института, беше тънък като вейка, с хлътнали очи. Сега тя усещаше мускулите, покриващи костите му, коравата му сила до себе си.

— Никога не те попитах — каза той, докато се движеха сред множеството. Бяха близо до две момичета, които танцуваха заедно; и двете имаха дълги черни коси, в които бяха вплетени корони от горски плодове и жълди. Носеха червеникавокафяви рокли и панделки около шията, и дръпнаха полите си настрана от Марк и Кристина с тихо шумолене, смеейки се на тяхната непохватност. Кристина нямаше нищо против. — Защо феи? Защо избра да изучаваш именно тях?

— Заради теб. — Тя отметна глава назад, за да го погледне, и видя изненадата, пробягала по изразителното му лице. В угълчетата на устата му се появиха нежните извивки на удивление. — Заради теб, Марк Блекторн.

Мен?, оформиха устните му.

— Бях в розовата градина на майка ми, когато чух какво се е случило с теб — каза тя. — Бях едва на тринайсет години. Тъмната война свършваше, Студеният мир беше обявен. Всички в света на нефилимите знаеха за изгнаничеството на сестра ти и за това, че ти беше изоставен. Прачичо ми дойде, за да ми каже. В семейството ми открай време се шегуваха, че съм мекосърдечна, че лесно се разплаквам, и той знаеше, че се тревожех за теб... така че ми каза: „Твоето изгубено момче вече никога няма да бъде намерено“.

Марк преглътна. Емоции се гонеха като буреносни облаци зад очите му; нямаше я у него предпазливостта на Джулиън, защитните му бариери.

— Е, направи ли го?

— Кое?

— Разплака ли се? — попита той.

Все още танцуваха, но сега движенията им бяха почти механични: Кристина бе забравила за стъпките на краката си, усещаше единствено дишането на Марк, пръстите си, сключени зад шията му, Марк в нейните прегръдки.

— Не заплаках — отвърна. — Ала реших, че ще се посветя на отменянето на Студения мир. Не беше справедлив тогава и никога няма да бъде.

Устните му се разтвориха.

— Кристина...

Прекъсна ги глас като гълъб — мек, ефирен и лек, който каза напевно:

— Нецо за пиене, госпожице и господине? Нецо, което да ви разхлади след танците?

Елф с котешко лице — с козина и мустачки — стоеше пред тях, облечен в дрипи от едуардиански костюм. В ръцете си държеше златен поднос, върху който имаше множество малки чашки, пълни с разноцветни течности: сини, червени и кехлибарени.

— Омагьосани ли са? — попита Кристина, останала без дъх. — Ще ми изпратят ли странни сънища?

— Ще утолят жаждата ви, лейди — отвърна елфът. — А единственото, което искам в замяна, е усмивка от устните ви.

Кристина грабна една чаша, пълна с кехлибарена течност. Имаше вкус на маракуя, сладък и тръпчив... тя отпи глътка, преди Марк да избие чашата от ръката ѝ. Чашата падна със звън в краката им, опръсквайки го с кехлибарената течност. Марк я изблиза с език от кожата си, вперил гневен поглед в нея.

Кристина направи крачка назад. В гърдите ѝ се разлих приятна топлина. Продавачът на напитки се сопна на Марк, който го отпрати с една монета (мунданско пени) и тръгна след Кристина.

— Спри — каза той. — Кристина, забави крачка, отиваш към центъра на веселието... там музиката ще бъде още по-силна.

Тя спря и му протегна ръка. Чувстваше се безстрашна. Знаеше, че би трябвало да е ужасена: беше отпила от елфическа напитка и

всичко можеше да се случи. Вместо това имаше чувството, че лети. Рееше се, свободна, и единствено Марк я задържаше към земята.

— Танцувай с мен — каза.

Той я улови. Все още изглеждаше ядосан, ала въпреки това я прегърна силно.

— Достатъчно танцува. И достатъчно пи.

— Достатъчно е танцувала? — Отново бяха момичетата в червеникавокафявите рокли, алените им устни се смееха. Само очите им имаха различен цвят, иначе изглеждаха досущ еднакви. Едното от тях свали панделката от шията си... и Кристина зяпна — вратът ѝ беше покрит с ужасяващи белези, сякаш главата ѝ почти е била отсечена от тялото. — Танцувайте *заедно* — каза момичето... почти го изплю, сякаш беше проклетие, и обвини панделката около китките на Марк и Кристина. — Наслаждавай се на обвързването, *Ловецо*. — Момичето се усмихна широко на Марк и зъбите му бяха черни, сякаш бяха боядисани, и остри като игли.

Кристина ахна и политна назад, повличайки Марк със себе си, тъй като панделката все така ги свързваше. Тя се разтегна като ластик, без да се скъса. Марк я настигна и улови ръката ѝ, преплитайки пръсти в нейните.

Притегли я след себе си, бърз, със сигурна стъпка въпреки неравния терен, намирайки пролуки в гъстата мъгла. Проправиха си път между танцуващите двойки, докато тревата под тях вече не беше отгъпкана, а музиката се чуваше едва-едва в далечината.

Марк свърна настрани, отправяйки се към малка горичка. Мушна се под клоните, задържайки най-ниските настрани, така че Кристина да го последва. След като тя се пъкна под тях, той ги пусна, затваряйки ги в заслон с пръст под краката им, скрит от външния свят от дълги, отрупани с плодове клони, които стигаха до земята.

Марк седна и извади един нож от колана си.

— Ела — повика я и когато Кристина се настани до него, улови ръката ѝ и преряза панделката, която ги свързваше.

Тя изписка тихо, като ранено животинче, но поддаде под острието и се скъса. Марк пусна Кристина и остави ножа настрани. Бледи слънчеви лъчи се процеждаха между клоните над главите им и на мътната светлина панделката, която все още беше около китката му, приличаше на кръв.

Другата половина беше върху ръката на Кристина; вече не пареше, а самотният ѝ край се влачеше в прахта. Кристина я задърпа с нокти, докато не я свали от китката си и я остави да падне на земята. Пръстите ѝ не я слушаха. Вероятно беше заради елфическата напитка, която все още бе в тялото ѝ.

Погледна към Марк. Лицето му беше напрегнато, очите му, златно и синьо, бяха помрачени.

— Можеше да свърши много зле — каза и захвърли остатъка от панделката настрани. — Магия като тази може да обвърже двама души и да подлуди единия, да го накара да се удави, повличайки и другия със себе си.

— Марк, съжалявам. Трябваше да те послушам. Ти знаеш за веселията повече от мен. Имаш опит. Аз имам само книгите, които съм прочела.

— Не — заяви той неочаквано. — Аз също исках да отида. Хареса ми да танцувам с теб. Хубаво бе да бъда там с някой...

— Човек? — довърши Кристина.

Топлината в гърдите ѝ се бе превърнала в странно, стягащо чувство, горещо напрежение, което се усилваше, когато го погледнеше. Извивките на скулите му, вдлъбнатините на слепоочията му. Широката му риза с пшеничен цвят беше отворена на гърлото и тя виждаше онова местенце, което открай време смяташе за най-прекрасното в тялото на един мъж — гладкия мускул на ключицата и уязвимата ямка.

— Да, човек — отвърна той. — Всички сме човеци, знам. Ала никога не съм познавал друг, който да е надарен с повече човещина от теб.

Кристина усети, че ѝ е трудно да диша. Елфическата мъгла трябва да ѝ беше отнела дъха, мъглата и цялата магия около тях.

— Толкова си добра — продължи Марк. — Един от най-добрите хора, които съм срещал някога. В Лова нямаше много доброта. Когато си помисля, че след произнасянето на присъдата на Студения мир е имало някой, намиращ се на стотици мили от Идрис, който никога не ме е срещал, ала въпреки това е заплакал заради едно изоставено момче...

— Казах ти, че не заплаках. — Гласът на Кристина ѝ изневери.

Ръката на Марк бе неясно бледо петно. Тя почувства пръстите му върху лицето си. Когато ги отдръпна, те лъщяха на мъгливата светлина.

— Плачеш сега.

Когато Кристина улови ръката му, тя бе влажна от собствените ѝ сълзи. А когато се приведе към него и го целуна, усети вкуса на сол.

За миг Марк беше слисан, вкаменен, и Кристина усети как я пронизва ужас, по-страшен от вида на който и да било демон. Че може би Марк не иска това, че ще бъде ужасен...

— Кристина — каза той, когато тя се отдръпна, и като се изправи на колене, обви ръка около нея, малко неловко, заравяйки пръсти в косата ѝ. — *Кристина* — повтори отново с пресекив глас — дрезгавият звук на желанието.

Тя сложи ръце от двете страни на лицето му, дланите ѝ бяха върху ямките на бузите му — и се удиви от мекотата там, където Диего имаше набола брада, драскаща кожата ѝ. Остави този път той да я намери, обгръщайки я с лявата си ръка, откривайки устните ѝ със своите.

Звезди изригнаха зад клепачите ѝ. И то не какви да е звезди, а пъстроцветните звезди на елфическото царство. Видя облаци и съзвездия; вкуси нощния въздух върху устните, които се движеха жадно върху нейните. Все още шепнеше несвързано името ѝ между целувките. Свободната му ръка се обви около кръста ѝ и се плъзна нагоре. Простена, когато нейните пръсти намериха яката на ризата му и помилваха ключицата му, докосвайки туптящия пулс на гърлото му.

От устните му се отрониха думи на език, който Кристина не разбра; в следващия миг той лежеше по гръб на тревата, а тя беше върху него и той я притегляше към себе си, вкопчил ръце в гърба и раменете ѝ, и тя се зачуди дали е било по същия начин с Кийрън — не нежно, а яростно. Спомни си как ги бе видяла да се целуват в пустинята зад Института, трескава целувка, сблъсък на тела, разпалил в нея същото желание, което гореше в тялото ѝ и сега.

Гърбът на Марк се изви в дъга и Кристина чу как си пое рязко дъх, когато се плъзна надолу по тялото му, целувайки гърлото, гърдите през ризата му, а после пръстите ѝ намериха копчетата му и тя го чу да се смее задъхано и да изрича името ѝ.

— Никога не съм си и помислял, че ще ме погледнеш дори, не и някой като теб, нефилимска принцеса...

— Невероятно е какво може да направи малко омагьосана елфическа напитка. — Възнамерявала бе думите ѝ да прозвучат

закачливо, шеговито, ала Марк се вкамени под нея. Миг по-късно, с едно бързо и изящно движение, вече седеше на поне една крачка разстояние, вдигнал ръце, сякаш за да я задържи настрана.

— Елфическа напитка? — повтори.

Кристина го погледна изненадано.

— Сладката напитка, която мъжът с котешкото лице ми даде. Ти я опита.

— В нея нямаше нищо — каза Марк необичайно рязко. — В мига, в който устните ми докоснаха кожата ми, разбрах, че е просто сок от калина, Кристина.

Кристина потръпна лекичко, както от гнева му, така и от осъзнаването, че всичко, което беше направила току-що, не беше обвито от замайващата пелена на магията.

— Но аз си мислех...

— Мислеше си, че ме целуваш, защото си опиянена — довърши Марк вместо нея. — Не защото го искаше, или защото наистина ме харесваш.

— Но аз те харесвам. — Надигна се на колене, но Марк вече беше на крака. — Харесвам те, откакто те срещнах.

— Затова ли отново се събра с Диего? — попита Марк, а после поклати глава и отстъпи назад. — Може би не трябва да го правя.

— Кое? — Кристина се изправи, олюлявайки се.

— Да бъда с човек, който лъже — отвърна Марк безстрастно.

— Но ти също лъжеш. Лъжеш за това, че си с Ема.

— Лъжа, в която ти също участваш.

— Защото е необходима — заяви Кристина. — За доброто и на двамата. Ако Джулиън не беше влюбен в нея, нямаше да е нужно да мисли...

Тя млъкна, а в сенките Марк пребледня.

— Какво каза?

Кристина закри устата си с ръка. Чувствата на Ема и Джулиън един към друг бяха толкова неразделна част от онова, което знаеше за тях, че ѝ беше трудно да си спомни, че останалите не го знаеха. Та то бе толкова очевидно във всяка тяхна дума, всеки жест, дори и сега; как бе възможно Марк да *не* знае?

— Но те са парабатаи — каза объркано. — Незаконно е. Наказанието... Джулиън не би го направил. Просто не би го направил.

— Толкова съжалявам. Не трябваше да казвам нищо. Просто догадка...

— Не беше догадка. — Марк се извърна от нея и си проправи път навън между клоните на дърветата.

Кристина го последва. Той трябваше да разбере, че не бива да казва нищо на Джулиън. Предателството тежеше в гърдите ѝ като камък, унижението — забравено заради страха за Ема и осъзнаването на онова, което бе направила. Тя излезе изпод клоните, а сухите ръбчета на листата одраскаха кожата ѝ. Миг по-късно вече бе на зеления хълм и видя Джулиън.

* * *

Събуди го музиката — музиката и обгърналата го топлина. Толкова отдавна не бе изпитвал подобна топлина, нито дори нощем, увит в одеялата си.

Джулс примига и отвори очи. Отнякъде в далечината долиташе музика, ефирните ѝ нишки рисуваха плетеница по небето. Той обърна глава и потръпна от така познатата гледка на Ема до себе си. Главата ѝ бе отпусната върху якето ѝ, ръцете им — сплетени на тревата между тях, загорелите му от слънцето пръсти — здраво стиснати между нейните.

Бързо издърпа ръка с разтуптяно сърце и скочи на крака. Зачуди се дали той бе посегнал към нея през нощта, или пък тя го беше потърсила. Не, тя не би го потърсила. Тя си имаше Марк. Може и да го беше целунала, него, Джулиън, ала името на Марк бе онова, което бе изрекла.

Мислел си бе, че няма да има проблем да спи толкова близо до нея, но очевидно беше грешал. Все още имаше чувството, че ръката му гори, ала тялото му отново беше сковано от студ. Ема промълви нещо насън и се обърна, а русата ѝ коса се разпиля по ръката ѝ, сега отпусната с дланта нагоре върху тревата, сякаш го търсеше.

Джулиън не бе в състояние да го понесе. Грабна якето си от земята, облече го и отиде да погледне от върха на хълма. Навярно би могъл да прецени колко далеч са от подножието на планините. Колко би им отнело да стигнат до Двора на тъмните феи и края на тази

безумна мисия. Не че винеше Марк, не. За него Кийрън бе като семейство, а Джулиън разбираше какво означава семейството по-добре, отколкото разбираше почти всичко друго.

Ала вече се тревожеше за децата в Института, дали бяха ядосани, уплашени, сърдити. Никога преди не ги беше напуснал. Никога.

Вятърът промени посоката си и музиката се усили. Джулиън стига до ръба на хълма, а под него се бяха ширнали зелени поля, осеяни тук-таме с горички, които се спускаха до просека, където се виждаше неясно петно от пъстри цветове и движение.

Танцьори. Движеха се в ритъма на музика, която сякаш извираше от недрата на земята. Беше настойчива, повелителна. Зовеше те да се присъединиш, да бъдеш повлечен и отведен надалеч, така, както една вълна можеше да те отнесе от морето до брега.

Джулиън усети притеглянето ѝ, но бе достатъчно далеч, та то да не е некомфортно. Пръстите го боляха да хванат четката, обаче. Навсякъде, накъдето се обърнеше, виждаше движение и цветове толкова пищни, че копнееше да бъде пред статива в ателието си. Струваше му се, че гледа картини, в които цветовете бяха предадени с максимална яркост. Листата и тревата бяха наситено, почти отровно зелени. Плодовете грееха по-силно от скъпоценни камъни. Перата на птиците, които се стрелкаха из въздуха, бяха толкова ослепително пъстри, че Джулиън се запита дали нищо тук не ги ловува... дали единствената причина за съществуването им не бе красотата.

— Какво не е наред?

Обърна се и я видя зад себе си, на самия край на хълма. Ема. Дългата ѝ коса беше разпусната и се развяваше около нея като невероятно тънък метален лист. Сърцето му подскочи, усетило притегляне безкрайно по-силно от това на елфическата музика.

— Няма нищо. — Гласът му прозвуча по-дрезгаво, отколкото беше възнамерявал. — Просто търся Марк и Кристина, намеря ли ги, можем да тръгваме. Чака ни още много път.

Тя се приближи до него, лицето ѝ беше изпълнено с копнеж. Слънцето си пробиваше път през облаците, къпейки косата ѝ в наситения цвят на шафран. Джулиън стисна с всички сила ръце, отказвайки да ги вдигне, да ги зарови в светлата коса, която Ема обикновено разпускаше само нощем. Тя му напомняше за миговете на покой между привечер и зазоряване, когато децата спяха и той

оставаше сам с Ема; мигове на тихи разговори и интимност, много преди той да осъзнае, че те са нещо повече от парабатаи. В извивката на спящото ѝ лице, във водопада на косата ѝ, в сенките, които миглите ѝ хвърляха върху бузите, имаше покой, какъвто рядко бе познавал.

— Чуваш ли музиката? — попита тя и направи още една стъпка към него. Беше толкова близо, че би могъл да я докосне. Джулиън се зачуди дали наркоманите се чувстваха по този начин. Жадуващи нещо, което знаеха, че не трябва да имат. Мислещи си: *Само този един-единствен път няма да има значение.*

— Ема, недей. — Не знаеше за какво я моли. *Не бъди близо до мен, не мога да го понеса. Не ме гледай по този начин. Недей да бъдеш всичко, което искам и не мога да имам. Не ме карай да забравя, че принадлежиш на Марк и че така или иначе, никога не би могла да бъдеш моя.*

— Моля те — каза тя. Гледаше го с широко отворени, изпълнени с болка очи. — Моля те, имам нужда...

Онази част от Джулиън, която открай време не бе в състояние да устои, когато имаха нужда от него, отпусна стиснатите му пръсти, напрегнатите му крака. За броени секунди отново се намираще в сферата на нейното присъствие, телата им почти се сблъскаха. Джулиън сложи ръка на бузата ѝ. Не носеше Кортана, забеляза с учудване. Защо не беше взела меча със себе си?

Очите ѝ пламнаха и тя се изправи на пръсти, вдигайки лице към него. Устните ѝ се раздвижиха, ала Джулиън не чуваше какво му говори заради грохота в ушите си. Спомни си как веднъж една вълна го беше съборила, приковала го бе към дъното на океана, останал без въздух и неспособен да се изправи. В онова изживяване имаше ужас, но и усещането за това да се остави на течението: повлякло го беше нещо по-могъщо от него и вече нямаше нужда да се съпротивлява.

Ръцете ѝ бяха около врата му, устните ѝ — върху неговите и той се остави на случващото се, предаде се. Цялото му тяло потрепери, сърцето му препускаше, експлодираше, вените му туптяха от кръв и енергия. Ахна, неспособен да диша, и вкуси сладката тръпчивост на кръв.

Но не и Ема. Не можеше да вкуси Ема, нейната познатост, уханието ѝ — сега те бяха различни. Нямаше я сладостта на сгряна от

слънцето кожа, дъхът на билките в сапуна и шампоана ѝ, миризмата на бойно облекло и злато, и момиче.

Не можеше да израснеш с някого, да му позволиш да оформи душата ти и да остави отпечатъка си върху сърцето ти, и да не си в състояние да разбереш, че онзи, когото целуваш, не е същият човек. Джулиън се дръпна рязко и избърса уста с опакото на ръката си. Кръв изцапа кокалчетата му.

Взираше се в елфическа жена с гладка, бледа кожа, като празно, неизрисувано платно. Алените ѝ устни бяха разтеглени в усмивка. Косата ѝ имаше цвета на паяжини... косата ѝ *беше* паяжини, сиви и тънки, и реещи се на вятъра. Би могла да бъде на всякаква възраст. Единствената ѝ дреха беше парцалива черна туника. Беше красива и едновременно с това — отблъскваща.

— Харесваш ми, ловецо на сенки — каза тя напевно. — Защо не се върнеш в прегръдките ми за още целувки?

Протегна ръце към него и Джулиън отстъпи назад, препъвайки се. Никога не бе целувал друга, освен Ема и сега усети, че му става лошо, в сърцето и в корема. Искаше да извади серафимската си кама, да изгори въздуха между тях, да почувства познатата топлина, плъзнала по ръката и във вените му, за да пропъди погнусата.

Едва бе обвил пръсти около дръжката на оръжието, когато си спомни — то не действаше тук.

— Остави го на мира! — изкреця някой. — Махни се от брат ми, лиананши!

Беше Марк, който тъкмо излизаше от една малка горичка, следван от Кристина. В ръката си държеше кама.

Елфическата жена се разсмя.

— Оръжията ти няма да подействат в това царство, ловецо на сенки.

Нещо изщрака и сгъваемият нож на Кристина изникна в ръката ѝ.

— Ела и изречи предизвикателството си пред моето острие, могилна жено.

Феята се дръпна назад, изсъсквайки, и Джулиън видя собствената си кръв по зъбите ѝ. Усети, че му се завива свят от прилошаване и гняв. Тя се обърна рязко и изчезна само за миг, сиво-черно петно, спуснало се по хълма.

Музиката беше спряла; танцьорите бяха започнали да се разотиват. Слънцето залязваше, върху земята бяха легнали гъсти сенки. Каквото и да бе онова там долу, очевидно не обичаше нощта.

— Джулиън, братко. — Марк забърза към него, очите му бяха разтревожени. — Изглеждаш болен... седни, пийни малко вода...

Отнякъде по-нависоко долетя тихо изсвирване. Джулиън се обърна и зърна Ема да стои на хребета, закопчавайки ножницата на Кортана. Джулиън видя облекчението върху лицето ѝ, когато ги забеляза.

— Чудех се къде сте се дянали — каза тя, докато слизаше забързано по склона. Усмивката ѝ, когато ги погледна, беше пълна с надежда. — Притесних се, че може да сте хапнали елфически плодове и сега да тичате голи по моравите.

— Никаква голота — увери я Джулиън. — Никакви морави.

Ема пристегна ножницата на Кортана. Косата ѝ беше прибрана на дълга плитка, от която се бяха спасили само няколко светли кичура. Тя обходи с поглед напрегнатите им лица и кафявите ѝ очи се разшириха.

— Всичко наред ли е?

Джулиън все още усещаше пръстите на феята по себе си. Знаеше какво представляваха лиананшите — диви феи, които приемаха очертанията на онова, което искаш да видиш, съблазняваха те и се хранеха с кръвта и кожата ти.

Добре, че той бе единственият, видял Ема. Марк и Кристина несъмнено бяха видели феята в истинската ѝ форма. Това поне бе едно унижение и една опасност, която им беше спестена.

— Всичко е наред — отвърна той. — Най-добре да тръгваме. Звездите започват да изгряват, а ни чака дълъг път.

* * *

— Окей — заяви Ливи, поспирайки пред тясна дървена врата. Тя изобщо не приличаше на останалата част от Института, стъкло и метал, и модерност. Приличаше на предупреждение. — Да го направим.

Ала въобще не изглеждаше така, сякаш прелива от желание да го направи.

Бяха решили (Кит общо взето беше гледал мълчаливо отстрани) да отидат направо при Артър Блекторн. Дори и да беше два часът през нощта, дори и той да не искаше да го занимават с нищо, свързано с центурионите, трябваше да знае какво планира Зара.

Опитваше се да сложи ръка на Института, обяснила бе Ливи, докато бързаха през камъните и по брега, за да се приберат. Несъмнено именно затова бе наговорила онези неща за Артър, несъмнено беше излъгала.

Кит никога не се бе замислял особено за Институтите — те открай време му се струваха нещо като полицейски участъци, жужащи кошери на нефилими, чиято цел бе да държат различни места под око. Приличаха му на малки градове държави, отговарящи за различни области, но ръководени от семейство, избрано от Съвета в Идрис.

— Ама *наистина* ли има цяла отделна държава, само за ловците на сенки? — попита Кит, докато поемаха по пътя, отвеждащ в Института, който се издигаше като сянка на фона на планините зад себе си.

— Да — отвърна Ливи отсечено. С други думи, *Мълчи и слушай*. Кит имаше чувството, че осмисля станалото, докато му го обяснява. Той млъкна и я остави да го направи.

Всеки Институт се ръководеше от един човек, чието семейство живееше с него; освен това приютяваше семейства, изгубили членове или пък нефилимски сираци... каквито имаше много. Главата на Института притежаваше значителна власт: повечето консули биваха избирани именно измежду техните редици, освен това можеха да предлагат нови закони, които биваха приемани, ако получеха достатъчно гласове.

Всички Институту бяха също толкова празни, колкото този в Лос Анджелис. Всъщност заради присъствието на центурионите, в момента той беше необичайно пренаселен. Нарочно беше така, в случай че се наложеше спешно да приютят цял взвод ловци на сенки. Нямаше персонал, тъй като такъв не беше необходим: ловците на сенки, които работеха за Института, бяха пръснати из целия град и живееха в собствени домове.

Не че и *те* бяха кой знае колко, добави Ливи мрачно. Толкова много бяха загинали във войната преди пет години. Но ако бащата на Зара успееше да оглави Лосанджелиския институт, не само че щеше да е в състояние да прокара фанатичния си закон, ами и семейство Блекторн щяха да бъдат изхвърлени на улицата, без да имат къде да отидат.

— Толкова ли е зле в Идрис? — попитал бе Кит, докато изкачваха стъпалата на Института.

Не че *той* искаше да го изпратят в Идрис. Тъкмо бе започнал да свиква с Института. Не че щеше да остане, ако го оглавеше бащата на Зара... не и ако приличаше на нея дори малко.

Ливи хвърли поглед към Тай, който не я беше прекъснал нито веднъж по време на тирадата ѝ.

— В Идрис е окей. Дори страхотно. Ала това е нашият дом.

Именно тогава бяха стигнали до вратата на Артър и всички се бяха умълчали. Кит се зачуди дали не трябва да влезе пръв. Не го вълнуваше особено дали ще ядоса Артър Блекторн, или не.

Тай погледна разтревожено към вратата.

— Не трябва да безпокоим чичо Артър. Обещахме на Джулс.

— Налага се — заяви Ливи протичко и бутна вратата.

Тясно стълбище отвеждаше до потънала в сенки стая под самия покрив на къщата. Вътре имаше цял куп бюра, върху всяко от които грееше лампа... толкова много лампи, че стаята бе изпълнена със светлина. Всяка книга, всеки надраскан лист хартия, всяка чиния с недоизядена храна в нея, бяха ярко осветени.

Зад едно от бюрата седеше мъж. Носеше дълъг халат над окъсан пуловер и дънки; краката му бяха боси. Халатът някога навярно е бил син, ала сега имаше мръснобял цвят от многобройните пранета. Мъжът очевидно беше от рода Блекторн — посивялата му коса се къдреше като тази на Джулиън, очите му имаха наситен синьо-зелен цвят.

Очи, които подминаха Ливи и Тай и се приковаха в Кит.

— Стивън — каза той и изпусна писалката, която държеше. Тя тупна на пода и мастилото ѝ се изля, образувайки тъмна локвичка върху дъските.

Устните на Ливи бяха полуотворени. Тай се беше притиснал до стената.

— Чичо Артър, това е Кит — каза Ливи. — Кит Херондейл.
Артър се изсмя сухо.

— О, да, Херондейл. — Очите му горяха; в тях имаше нещо болестно, като горещината на треска. Изправи се на крака и се приближи до Кит, взирайки се в лицето му. — Защо последва Валънтайн? Ти, който имаше всичко. „И не е ли дори сам Аполон, тоз златокос бог, красив за очите, за преклонение тъй жесток?“ — Миришеше горчиво, като старо кафе. Кит направи крачка назад. — Какъв Херондейл ще излезе от теб? — прошепна Артър. — Уилям или Тобаяс? Стивън или Джейс? Красив, жесток или двете?

— Чичо — обади се Тай. Нарочно го каза високо, макар гласът му да трепереше лекичко. — Трябва да говорим с теб. За центурионите. Искат да сложат ръка на Института. Не искат ти да го ръководиш повече.

Артър се обърна рязко към него с остър поглед... почти яростен, но не съвсем. А после избухна в смях.

— Вярно ли е това? Е, вярно ли е? — Смехът му се усили, докато заприлича почти на хлип. Той се обърна и тежко се отпусна в стола. — Ама че *шега* — каза свирепо.

— Не е шега — започна Ливи.

— Искат да отнемат Института от мен — продължи Артър. — Сякаш аз го ръководя! Никога през живота си не съм управлявал Институт, деца. Той прави всичко — води кореспонденцията, планира срещите, говори със Съвета.

— Кой прави всичко? — попита Кит, макар да знаеше, че няма място в този разговор.

— Джулиън. — Каза го Даяна. Стоеше на върха на стълбището и се оглеждаше из стаята, сякаш ярката светлина я беше изненадала. Върху лицето ѝ беше изписано примирено изражение. — Има предвид Джулиън.

---

[1] Красиво момиче (исп.). — Б.пр. ↑

ТЕХНИ ЦАР ИМ ЗАПОВЯДА

Намираха се в кабинета на Даяна. Океанът, който се виждаше през прозореца, приличаше на алуминий, набразден на вълни и огрян от черна светлина.

— Съжалявам, че трябваше да научите истината за чичо си — каза Даяна. Облягаше се на бюрото си и макар да беше по дънки и пуловер, изглеждаше безупречно. Къдриците ѝ бяха прибрани с помощта на кожена шнола. — Надявах се... Джулиън се надяваше никога да не узнаете.

Кит се беше облегал на далечната стена; Тай и Ливи седяха на бюрото на Даяна. И двамата изглеждаха зашеметени, сякаш някой им беше изкарал въздуха и сега се съвземаха. Кит никога не си беше давал по-ясно сметка за това, че са близнаци, въпреки разликата в цвета на очите и косите им.

— Значи, през всичките тези години е бил Джулиън — каза Ливи. — Той е ръководил Института. Вършил е всичко. Изпълнявал е задълженията на Артър.

Кит си спомни пътуването с Джулиън до Пазара на сенките. Не беше прекарал кой знае колко време с втория син на семейство Блекторн, но той открай време му се струваше ужасяващо пораснал, сякаш беше с години по-голям от истинската си възраст.

— Трябваше да се досетим. — Ръката на Тай навиваше и развиваше тънките бели жички на слушалките около шията му. — Аз трябваше да се досетя.

— Не виждаме нещата, които са най-близо до нас — каза Даяна. — Такава е човешката природа.

— Но Джулс — прошепна Ливи. — Той беше едва на дванайсет. Трябва да му е било толкова тежко.

Лицето ѝ блестеше. За миг Кит си помисли, че отразява светлината от прозорците. А после осъзна, че бяха сълзи.

— Винаги ви е обичал толкова много — каза Даяна. — Сам реши така.

— Нуждаем се от него тук — заяви Тай. — Нуждаем се от него сега.

— Аз май трябва да си вървя — обади се Кит. Никога не се бе чувствал по-неловко. Е, може би не *никога* (да не забравяме инцидента с петимата пияни върколаци и клетката със саламандри на Пазара на сенките), но много рядко.

Ливи вдигна поглед; мокрото ѝ от сълзи лице имаше опасно изражение.

— Не, не трябва. Трябва да останеш и да ни помогнеш да обясним на Даяна за Зара.

— Ама аз не разбрах и половината от онова, което тя каза — възрази Кит. — За главите на Институтите и регистри...

Тай си пое дълбоко дъх.

— Аз ще обясня.

Да разкаже онова, което се беше случило, последователното излагане на фактите, като че ли го успокои. Когато приключи, Даяна прекоси стаята и превъртя два пъти ключа в ключалката.

— Някой от вас спомня ли си още нещо? — попита тя, обръщайки се отново към тях.

— Имаше нещо — обади се Кит, изненадан, че все пак може да допринесе към разговора. — Зара каза, че следващото заседание на Съвета ще бъде скоро.

— Предполагам, че именно на него възнамеряват да съобщят на всички за Артър — рече Ливи. — И да се опитат да сложат ръка на Института.

— Кохортата е влиятелна фракция в Клейва — обясни Даяна. — Гадни типове. Смятат, че всеки длъноземец, когото заловят да престъпва Съглашенията, трябва да бъде разпитван и измъчван. Безусловно подкрепят Студения мир. Ако знаех, че бащата на Зара е един от тях... — Тя поклати глава.

— Зара не може да сложи ръка на Института — заяви Ливи. — *Не може.* Това е нашият дом.

— Не я е грижа за Института — обади се Кит. — Тя и баща ѝ се домогват до властта, която той ще им даде. — Помисли си за всички длъноземци, които познаваше на Пазара на сенките, представи си как ги подбират и ги принуждават да носят знаци, жигосани или белязани с идентификационни номера...

— Само че козовете са в Кохортата — каза Ливи. — Зара знае за Артър, а не можем да позволим никой друг да научи. Права е — ще дадат Института на някой друг.

— Знаете ли нещо за семейство Диърборн или за Кохортата? Нещо, което би могло да ги дискредитира? — попита Кит. — Да им попречи да се доберат до Института, ако той остане без глава?

— Ала ние все така ще го изгубим — каза Тай.

— Е, да. Но поне няма да започнат да регистрират дланоземците. Може и да не ви се струва кой знае колко сериозно, но то никога не спира дотам. Зара очевидно не я е грижа дали дланоземците са живи или мъртви... стига само да знае къде се намират, стига само да се отчитат пред нея, стига само Кохортата да има власт над тях. — Той въздъхна. — Определено няма да е зле да попрочетете някои книги върху мунданската история.

— Дали не бихме могли да я заплашим, че ще кажем на Диего? — предложи Ливи. — Той няма представа и... знам, че постъпи отвратително с Кристина, но не мога да повярвам, че би приел нещо подобно. Ако научи, ще я зареже, а тя не иска това.

Даяна се намръщи.

— Не е най-силната позиция, но все е нещо. — Тя се обърна към бюрото и взе бележник и химикалка. — Ще пиша на Алек и Магнус. Те оглавяват Дланоземско-нефилимския съюз. Ако някой разполага с информация за Кохортата или знае трикове, с които бихме могли да ги победим, това са те.

— А ако не знаят нищо?

— Ще опитаме с Диего. Ще ми се да вярвам, че мога да му имам по-голямо доверие, но... — Тя въздъхна. — Харесвам го. Само че харесвах и Мануел. Хората не са такива, каквито изглеждат.

— Продължаваме ли да твърдим пред всички, че Джулиън и останалите са отишли в Академията? — попита Ливи и слезе от бюрото. Очите ѝ бяха потъмнели от изтощение. Раменете на Тай бяха увиснали. Самият Кит имаше чувството, че са го фраснали с торба, пълна с пясък. — Ако някой разбере, че са отишли в Царството на феите, няма да има никакво значение какво ще направим със Зара — така или иначе ще изгубим Института.

— Надявам се скоро да се приберат — каза Даяна и погледна към отражението на луната във водите на океана. — А ако надеждата не

помогне, остават молитвите.

* * *

Горите бяха останали зад тях и докато полумракът се превръщаше в истинска нощ, четиримата ловци на сенки крачеха през призрачни зелени поля, разделени от ниски каменни стени. От време на време през мъглата отново виждаха късче от странната, поразена от мор земя. Понякога зърваха в далечината очертанията на град и притихваха, за да не привлекат внимание.

Бяха изяли остатъка от храната си на хълма. Тя не беше много, ала Ема не беше гладна. В стомаха ѝ се беше настанило ръмжащо нещастие.

Не бе в състояние да забрави какво бе видяла, когато се събуди, самичка в тревата.

Надигнала се бе и се бе огледала за Джулиън. Нямаше го, дори отпечатъкът от тялото му в тревата до нея почти бе изчезнал.

Въздухът беше тежък и сребърно-златен, и я беше замаял, когато се изкачи на хребета и понечи да извика името му.

И тогава го видя, по-ниско на склона. Влажният въздух си играеше с ръкавите, с краищата на косата му. Не беше сам. Елфическо момиче, облечено в окъсана, черна туника беше с него. Косата ѝ имаше цвят на обгорени розови цветчета, сивкаво-розова, и се полюшваше лекичко около раменете ѝ.

На Ема ѝ се стори, че вдигна очи към нея за миг и се усмихна. Но може и да си го беше въобразила. Сигурна бе обаче, че не си въобрази онова, което се случи после — когато елфическото момиче се приведе към Джулс и го целуна.

Не беше сигурна какво смяташе, че ще се случи; част от нея очакваше да види как Джулс я отблъсква. Ала той не го направи. Вместо това обви ръце около нея и я притегли към себе си. Стомахът на Ема се обърна наопаки, когато го видя да я притиска към тялото си. Прегръщаше я с всичка сила и устните им се движеха заедно, докато нейните ръце се спускаха от раменете по гърба му.

Имаше нещо почти красиво в тази гледка, по един ужасен начин. Ема усети как я пронизва споменът за това какво бе усещането самата

тя да целува Джулс. А у него нямаше никакво колебание, никаква неохота, никаква сдържаност, сякаш запазваше късче от себе си за Ема. Отдаде се изцяло на целувката и беше красив, докато го правеше, а знанието, че сега вече наистина го беше изгубила, бе ужасно.

На Ема ѝ се стори, че буквално усеща как сърцето ѝ се разбива, като крехко парченце порцелан.

Елфическото момиче се бе откъснало, а после се появиха Марк и Кристина и Ема повече не бе в състояние да гледа случващото се. Извърна се и се свлече в тревата, мъчейки се да не повърне.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци на земята. *Стани*, заповяда си свирепо. Поне това дължеше на Джулс. Той беше скрил болката, която бе изпитал, когато тя сложи край на онова между тях — сега бе неин ред да стори същото.

Незнайно как успя да се изправи на крака, да си лепне усмивка и да говори нормално, след като се спусна по хълма, за да се присъедини към останалите. Да кимне, когато седнаха и разделиха остатъка от храната си, докато звездите не изгряха и Марк реши, че вече може да се води по тях. Да изглежда безразлична, когато тръгнаха — Джулиън до брат си, а тя и Кристина — зад тях, следващи Марк по лъкатушешките, необозначени пътеки на елфическите земи.

Небето бе обсипано с многоцветни звезди, всяка от които прокарваше своя собствена пъстра диря в небосвода. Кристина беше необичайно тиха и риташе камъчета с върха на ботуша си, докато вървяха. Марк и Джулиън бяха доста далече пред тях, достатъчно, че да не ги чуват.

— *Qué onda?* — попита Кристина, хвърляйки ѝ кос поглед.

Испанският на Ема не беше добър, но дори тя разбираше — *Какво става?*

— Нищо. — Чувстваше се ужасно, задето лъже Кристина, но още по-ужасно се чувстваше заради онова, което изпитваше. Да го сподели с нея само би го направило още по-истинско.

— Ами, добре — рече Кристина. — Защото аз имам да ти казвам нещо. — Тя си пое дълбоко дъх. — Целунах Марк.

— Леле — каза Ема, откъсната изведнъж от собствените си мисли. — *Леле-мале*.

— Наистина ли току-що каза „леле-мале“?

— Аха — призна си Ема. — Е, това повод за ликуване ли е, или трябва да седяме и да си блъскаме главите с въпроса „Ами сега?“

Кристина подръпна нервно косата си.

— Не знам... много го харесвам, но... отначало си мислех, че го целувам само заради елфическата напитка...

Ема ахна.

— Пила си елфическо вино? Кристина! Така се отрязваш и се събуждаш на следващия ден под някой мост, с думите ОБИЧАМ ХЕЛИОПТЕРИ, татуирани върху теб.

— Не беше вино! Беше просто сок!

— Добре, добре. — Ема понижи глас. — Искаш ли да сложа край на това с Марк? Имам предвид, да кажа на семейството, че сме скъсали?

— Ами Джулиън? — Кристина изглеждаше разтревожена. — Ами той?

За миг Ема не бе в състояние да каже каквото и да било... спомняше си Джулиън и красивото елфическо момиче, виждаше как то се приближава до него, как слага ръце върху тялото му, как той обвива ръце около кръста ѝ.

Никога дотогава не бе изпитвала подобна ревност. Тя все още я измъчваше, като белега от стара рана. Ала по един странен начин, Ема приветстваше болката. Беше болка, която си беше заслужила. Ако Джулиън страдеше, тя също трябваше да страда, и ако го беше освободила... той бе свободен да целува елфически момичета, да търси обич и да бъде щастлив. Не правеше нищо нередно.

Спомни си думите на Теса, че може да накара Джулиън да престане да я обича, като го накара да повярва, че самата тя вече не го обича. Да го убеди. Очевидно бе успяла.

— Според мен това с Марк си свърши работата — заяви на глас. — Така че ако искаш...

— Не знам. — Кристина си пое дълбоко въздух. — Трябва да ти кажа още нещо. С Марк се скарахме и не беше нарочно, обаче...

— Спрете! — Беше Марк, далеч пред тях. Обърна се, с Джулиън до себе си, и вдигна ръка към тях. — Чувате ли това?

Ема напрегна слух... липсваха ѝ руните за подсилване на бързината, слуха и рефлексите.

Тя поклати глава. Марк се беше преоблякъл в онова, което несъмнено бяха дрехите, които беше носил в Дивия лов, по-тъмни и по-опърпани, и дори беше втрил пръст по лицето и в косата си. Разноцветните му очи проблясваха в полумрака.

— Чуйте — каза той, — усилва се.

И ето че Ема наистина го чу. Музика. Музика, каквато не бе чувала никога, загадъчна и без мелодия, от която сякаш нервните й окончания се загърчиха под кожата.

— Дворът е близо — каза Марк. — Това са музикантите му. — Той навлезе между гъстите дървета край пътя, обръщайки се единствено, за да ги повика.

Те го последваха. Ема съвсем ясно усещаше Джулиън пред себе си — извадил бе къс меч и сечеше ниските храсталаци. Купчини листа и клонки, отрупани със ситни, кървавочервени цветчета, се посипаха в краката й.

Музиката все повече се усилваше, докато си проправяха път през гъстата гора, а дърветата над тях проблясваха с треперливи светлини. От клоните висяха пъстроцветни фенери, сочещи пътя към най-тъмната част на гората.

Дворът на тъмните феи изникна пред тях изведнъж — изблик на по-силна музика и ярки светлини, които опариха очите на Ема, след като бяха прекарали толкова време в мрака. Не беше сигурна какво си бе представяла, когато помислеше за Двора на тъмните феи. Огромен каменен замък, може би, с мрачна тронна зала, увенчаваща като тъмен скъпоценен камък кула, до чийто връх се стигаше по вито сиво стълбище. Спомни си потъналия в сенки мрак на Града от кости, притихналостта на мястото, студа във въздуха.

Ала Дворът на тъмните феи се намираше на открито — шатри и сергии, които не бяха чак толкова различни от онези на Пазара на сенките, скупчени на една полянка, обградена от гъсти дървета. В средата се издигаше внушителна драпирана шатра, от която се развяваха кадифени знамена, където със злато беше извезан символът с прекършената корона.

Насред шатрата имаше един-единствен висок престол, изваян от искрящ черен камък. Беше празен. Върху облегалката бяха гравирани двете половинки на корона, този път — висящи над луна и слънце.

Няколко елфически благородници в черни плащове крачеха напред-назад из шатрата до трона. Върху наметките им беше избродиран символът с короната, а на ръцете си носеха същите плътни ръкавици, като онази, която Кристина беше намерила в развалините на Малкълмовата къща. Повечето от тях бяха млади — някои като че ли нямаха повече от четиринайсет-петнайсет години.

— Синовете на краля — прошепна Марк. Бяха приклекли зад купчина камъни и надничаха иззад нея, стиснали оръжия в ръце. — Или поне част от тях.

— Той няма ли дъщери? — измърмори Ема.

— Няма полза от тях — отвърна Марк. — Казват, че убива всички момичета, още щом се родят.

Ема не можа да потисне тръпката си на гняв.

— Само да ми падне — прошепна. — Ще му покажа каква полза има от момичетата.

Изведнъж гръмна музика и всички елфи наоколо се отправиха към престола. Бяха блестящи в пищните си дрехи, златни и зелени, и сини, и огненочервени, мъжете — облечени също толкова ярко, колкото и жените.

— Почти е време — каза Марк, напрягайки се, за да види. — Кралят вика благородниците при себе си.

Джулиън се изпъна, макар и все още скрит зад камъните.

— В такъв случай трябва да действаме веднага. Отивам да видя дали бихме могли да се приближим още малко до шатрата. — Мечът му лумна на лунната светлина. — Кристина, ела с мен.

След един-единствен миг на смайване, Кристина кимна.

— Разбира се.

Извади ножа си и като хвърли бърз извинителен поглед на Ема, изчезна между дърветата заедно с Джулиън.

Марк се облегна на камъните, закривайки гледката към поляната, и без да поглежда към Ема, заяви с нисък глас:

— Не мога да го правя. Не мога да лъжа брат си повече.

Ема замръзна.

— Да го лъжеш за какво? — попита, макар да знаеше отговора.

— За нас. Лъжата, че сме влюбени. Трябва да сложим край.

Ема затвори очи.

— Знаем. Ти и Кристина...

— Тя ми каза — прекъсна я Марк. — Че Джулиън е влюбен в теб.

Ема не отвори очи, но все още виждаше светлините на фенерите, обграждащи шатрата и поляната от вътрешната страна на клепачите си.

— Ема — каза Марк. — Вината не беше нейна. Стана случайно. Но когато тя изрече онези думи, аз разбрах. Няма нищо общо с Камерън Ащдаун, нали? Опитваш се да защитиш Джулиън от собствените му чувства. Ако Джулиън те обича, трябва да го убедиш, че ти е невъзможно да му отвърнеш със същото.

Състраданието му едва не я прекърши. Ема отвори очи — да продължи да ги затваря би било страхливост, а родът Карстерс не бяха страхливци.

— Марк, ти знаеш какъв е Законът, знаеш и тайните на Джулиън — за Артър, за Института. Знаеш какво ще стане, ако някой открие истината, какво ще сторят с нас, с твоето семейство.

— Знам — отвърна той. — И не ти се сърдя. Ще те подкрепя, ако намериш някой друг, с когото да го измамиш. Понякога се налага да излъжем онези, които обичаме. Само че не мога аз да бъда инструментът, който му причинява болка.

— Не може да бъде друг, освен теб. Мислиш ли, че ако имаше някой друг, бих помолила теб? — Сама чуваше отчаянието в гласа си.

Очите на Марк потъмняха.

— Защо единствено аз?

— Защото няма друг, от когото Джулиън да ревнува — заяви Ема и видя изумлението, разцъфнало в очите му в същия миг, в който зад нея изпука съчка. Тя се обърна рязко с Кортана в ръка.

— Не би трябвало да вадиш оръжие срещу собствения си парабатай — каза Джулиън с леко крива усмивка.

Ема отпусна меча. Дали беше чул разговора ѝ с Марк? Не изглеждаше така.

— А ти не би трябвало да вдигаш толкова шум, когато вървиш.

— Така е без руните за безшумност — отвърна Джулс и погледна от нея към Марк. — Намерихме позиция по-близо до престола. Кристина вече...

Ала Марк се беше вкаменил, вперил поглед в нещо, което Ема не можеше да види. Очите на Джулс срещнаха нейните, пълни с

неприкрита тревога, а в следващия миг Марк се раздвижи, пробивайки си път през храсталаците.

Другите двама се хвърлиха след него. Ема усети как по гърба ѝ потича струйка пот от напрежението да не стъпи на някоя клонка, която би могла да се строши, листо, което би могло да изпука. Болезнено беше да осъзнае до каква степен нефилимите разчитат на руните си.

Закова се рязко на място, като за малко не се блъсна в Марк. Не беше отишъл много далеч, само до края на просеката, където все още оставаше скрит от шатрата под буйна папрат.

За сметка на това, те виждаха поляната съвсем ясно. Тъмните елфи се бяха събрали пред трона — трябва да имаше поне стотина, ако не и повече. Бяха облечени невероятно великолепно, много по-елегантни, отколкото си бе представяла някога. Жена с тъмна кожа носеше рокля, направена от перата на лебед, поразителна и бяла, а огърлица от пера обгръщаше фината ѝ шия. Двама бледи мъже бяха облечени във върхни дрехи от розова коприна и жилетки от лъскави сини пера. Жена с кожа с цвета на пшеница и коса от розови листенца, се приближи до шатрата в рокля, която представляваше сложно изработена клетка от костите на малки животинки, съшити с нишка, направена от човешка коса.

Ала Марк не гледаше към никого от тях, нито към шатрата, в която се намираха принцовете на тъмните елфи и очевидно чакаха нещо. Не, той се взираше в двама принцове, облечени в черна коприна. Единият беше висок, с наситено кафява кожа, а на врата му висеше позлатен гарванов череп. Другият беше блед и чернокос, с тясно, брадясало лице. Между тях, безсилно отпусната, се виждаше фигурата на затворник с окървавени дрехи.

— Кийрън — прошепна Марк и понечи да тръгне напред, но Джулиън улови гърба на ризата му, стискайки го толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— *Още не* — изсъска той. Очите му проблясваха решително и в тях Ема видя безмилостността, от която веднъж му бе казала, че се бои. Не заради себе си, а заради него.

Принцовете бяха стигнали до високо белокоро дърво, издигащо се вляво от входа на шатрата. Принцът с брадата блъсна Кийрън в него

с всички сила. Принцът с гарвановата огърлица каза нещо рязко, поклащайки глава, и другият се засмя.

— Онзи с брадата е принц Ерек — обясни Марк. — Любимецът на краля. Другият е принц Адаон. Според Кийрън, Адаон не обичал да вижда как нараняват някого. Ала на Ерек това доставяло удоволствие.

Изглежда, беше прав. Ерек извади въже, изтъкано от тръни, и го протегна към Адаон, който поклати глава и се отдалечи към шатрата. Ерек сви рамене и се залови да завърже Кийрън за дървото. Неговите ръце бяха защитени с дебели ръкавици, ала Кийрън носеше само скъсана риза и панталон и тръните се забиваха в китките и глезените му, а после и в шията му, когато Ерек обвини нишка от жестокото въже около нея. През цялото време Кийрън стоеше безжизнено отпуснат с полузатворени очи, очевидно неспособен дори да реагира.

Марк се напрегна, но Джулиън го държеше все така здраво. Кристина се беше присъединила към тях и сега гледаше, затиснала устата си с ръка, как Ерек приключва и прави крачка назад.

Кръв изби там, където тръните се бяха впили в кожата на Кийрън. Главата му бе отпусната до дънера на дървото; Ема виждаше очите му, сребърно и черно, изпод полупуснатите му клепачи. По бледата му кожа имаше синини — върху бузата и над хълбока, където ризата му беше скъсана.

На върха на шатрата нещо се раздвижи и звукът на ловджийски рог проряза изпълнения с тих шепот въздух. Благородниците вдигнаха поглед. До трона се беше появила висока фигура, облечена изцяло в цвят на сол, с жакет от бяла коприна и бойни ръкавици от бяла кост. Бели рогове се извиваха от двете страни на главата му, откроявайки се ярко на чернотата на косата му. Златна верижка опасваше челото му.

Кристина изпусна дъха си.

— Кралят.

Ема виждаше само профила му: беше красив, изчистен и прецизен, като рисунка на нещо съвършено. Не би могла да опише формата на очите или скулите му, нито извивката на устата му, а и не притежаваше уменията на Джулиън да го нарисува, ала знаеше, че лицето пред нея бе необикновено и прекрасно и че тя до края на живота си нямаше да забрави краля на тъмните елфи.

А после той се обърна и те видяха цялото му лице. Ема чу как Кристина ахна тихичко. Лицето на краля беше разделено през средата.

Дясната половина беше лицето на млад мъж, грейнало с изящна красота, макар окото му да бе червено като пламък. Лявата половина беше нечовешка маска, белязана с жестоки белези — сива кожа, жилава и изопната върху костите, очната ябълка беше празна и черна.

Кийрън, завързан за дървото, погледна за миг чудовищното лице на баща си и извърна глава; брадичката му се отпусна на гърдите, сплъстена черна коса падна пред очите му. Ерек забърза към шатрата, присъединявайки се към Адаон и останалите принцове до баща си.

Марк дишаше тежко.

— Лицето на краля — прошепна той. — Кийрън ми беше разказвал за него, но...

— Овладей се — прошепна Джулиън в отговор. — Да чуем какво ще каже.

Сякаш по даден знак, кралят заговори:

— Поданици на Двора. Събрали сме се тук с печална цел — да видим как правдата наказва един от нас, вдигнал оръжие и убил друг от расата ни. Ловецът Кийрън стои пред нас, осъден за убийството на Ярлат от Двора на тъмните елфи, един от моите рицари. Посече го с острието си тук, в земите на елфите.

През множеството се разнесе шепот.

— Мирът между нас се поддържа с висока цена. — Гласът му беше като звън на камбана, прелестен и ехтящ. Нещо докосна Ема по рамото. Ръката на Джулиън, онази, с която не стискаше брат си. Ема го погледна учудено, ала той се взираше напред, към поляната. — Никой тъмен елф няма право да вдига ръка срещу друг. Неподчинението се наказва. Смъртта се заплаща със смърт.

Пръстите на Джулиън се раздвижиха върху кожата на Ема през ризата ѝ, отдавнашният език на споделеното им детство. О-С-Т-А-Н-И Т-У-К.

Тя се обърна рязко, за да го погледне, но той вече се беше раздвижил. Чу как дъхът на Марк изскочи със съскане от устните му и го улови за китката, за да му попречи да последва брат си.

Под светлината на звездите, Джулиън излезе на поляната, пълна с елфически благородници. Ема стискаше ръката на Марк, а сърцето ѝ думкаше в гърдите; с цялото си същество искаше да се втурне след своя парабатай, но той я беше помолил да остане на мястото си и тя щеше да изпълни молбата му и да задържи Марк. Защото Джулиън се

движеше така, сякаш имаше план, а ако имаше план, тя беше длъжна да вярва в него.

— Какво *прави*? — простена Кристина, агонизираща от напрежение.

Ема просто поклати глава. Неколцина от елфите по периферията на тълпата го бяха забелязали и ахнаха, дръпвайки се назад, когато той се приближи. Не си беше дал труда да скрие черните постоянни руни върху кожата си — отвореното око върху opakото на дланта му сякаш беше впило яростен поглед във феите, издокарани в пищните си премени. Жената с роклята от кости нададе пронизителен писък.

— *Ловец на сенки!*

Кралят се изпъна рязко. Миг по-късно редица елфически рицари в черно-сребърни доспехи (сред тях и двамата, довлекли Кийрън до дървото) наобиколиха Джулиън, образувайки кръг около него. Мечове от сребро и месинг, и злато лумнаха около него като зловещ поздрав.

Кийрън вдигна глава и зяпна. Потресът му, когато разпозна Джулиън, беше абсолютен.

Кралят се изправи. Разполовеното му лице беше мрачно и ужасяващо.

— Доведете ми нефилимския шпионин, за да го убия със собствените си ръце.

— Няма да ме убиеш. — Гласът на Джулиън, спокоен и уверен, се издигна над глъчката. — Не съм шпионин. Изпратен съм от Клейва и ако ме убиеш, това ще означава война.

Кралят се поколеба. Ема почувства див порив да се разсмее. Джулиън бе изрекъл лъжата толкова спокойно и уверено, че самата тя почти бе повярвала в нея. Съмнение пробяга по лицето на краля.

Моят парабатай, помисли си Ема, гледайки Джулиън, който стоеше с изпънат гръб и вирната глава, *единственото седемнайсетгодишно момче на света, което бе в състояние да накара краля на тъмните елфи да се усъмни в себе си.*

— Клейвът е изпратил теб? Защо не официален посланик? — попита кралят.

Джулиън кимна, сякаш бе очаквал подобен въпрос. Вероятно действително беше така.

— Нямаше време. Когато научихме за опасността, грозяща Ловеца Кийрън, разбрахме, че трябва да действваме незабавно.

От Кийрън се откъсна задавен звук. Въжето от тръни се беше врязало в гърлото му и по ключицата му капеше кръв.

— Какво ги е грижа Клейва и Съвета за живота на едно момче от Дивия лов? — каза кралят. — При това — престъпник.

— Той ти е син — рече Джулиън.

Кралят се усмихна. Беше потресаваща гледка, сякаш половината му лице грейна в светлина, а другата се разкриви в ужасяваща гримаса.

— Значи, никой не може да ме обвини, че протезирам някого. Ръката на правосъдието в Двора на тъмните елфи е безпристрастна.

— Мъжът, когото Кийрън уби — рече Джулиън. — Ярлат. Той беше родоубиец. Заговорничеше с Малкълм Фейд да отнеме живота на други от расата ви.

— Те бяха от Двора на светлите елфи — заяви кралят. — Не бяха от нас.

— Ала ти твърдиш, че властваш и над двата Двора — каза Джулиън. — Не би ли трябвало онези, които един ден ще бъдат твои поданици, да очакват от теб справедливост и благоразположение?

През редиците на множеството отново се разнесе шепот, този път — по-мек. Кралят се намръщи.

— От ръката на Ярлат паднаха и нефилими — продължи Джулиън. — Кийрън предотврати загубата на още нефилимски животи. Задължени сме му, а ние винаги плащаме дълговете си. Няма да ви позволим да отнемете живота му.

— И как точно ще ни попречиш? — сопна се Ерек. — Когато си сам?

Джулиън се усмихна. Въпреки че Ема го познаваше, откакто се помнеше, въпреки че той сякаш бе част от нея, от студената увереност на усмивката му във вените ѝ се разля лед.

— Не съм сам.

Ема пусна Марк и той се отправи решително към поляната, следван от двете момичета. Никой от тях не беше извадил оръжие, въпреки че Кортана се виждаше ясно, препасан през гърба на Ема. Множеството се раздели, за да ги пропусне, и те се присъединиха към Джулиън. Докато пристъпваха в кръга от стражи, Ема си даде сметка, че Марк все още беше бос. Стъпалата му бяха бледи, като лапите на котка, на фона на високата тъмна трева.

Не че имаше значение. Марк беше страховит воин, дори и бос, и Ема го знаеше много добре.

Кралят ги погледна и се усмихна. Усмивка, която никак не се хареса на Ема.

— Какво е това? — попита той. — Делегация от деца?

— Ние сме ловци на сенки — заяви Ема. — Носим наредбите на Клейва.

— Така твърдите — обади се принц Адаон. — Какво е искането ви?

— Добър въпрос — съгласи се кралят.

— Искаме съдбата на Кийрън да бъде решена с двубой — отвърна Джулиън.

Кралят се разсмя.

— Само някой от нашата раса може да участва в подобен двубой в земите ни.

— Аз съм един от вашата раса — заяви Марк. — Аз мога да го направя.

При тези думи Кийрън се раздвижи, мъчейки се да се отскубне от въжетата.

— Не — каза той яростно; кръв се стичаше по пръстите, по гърдите му. — *Не.*

Джулиън дори не го погледна. Кийрън може и да бе онзи, когото бяха дошли да спасят, но ако се налагаше да го измъчват, за да го направят, Джулиън щеше да го стори. *Ти си момчето, което прави онова, което трябва, защото няма кой друг да го стори*, каза му бе Ема веднъж, сякаш преди години.

— Ти си един от Дивия лов — заяви Ерек. — И наполовина ловец на сенки. Не си обвързан от никакви закони и лоялността ти е към Гуин, не към правосъдието. Не можеш да се биеш. — Устните му се извиха, разкривайки зъбите му. — А останалите изобщо не са от расата на феите.

— Не е съвсем вярно — възрази Джулиън. — Нерядко се казва, че децата и лудите са като феите. Че съществува връзка между тях. А ние сме деца.

Ерек изпръхтя.

— Това е нелепо. — Вие сте пораснали.

— Кралят ни нарече деца — каза Джулиън. — Делегация от деца. Нима искаш да наречеш своя повелител лъжец?

Събралиите се елфи ахнаха като един. Ерек пребледня.

— Господарю — започна, обръщайки се към краля. — Татко...

— Замълчи, Ерек, вече каза достатъчно — прекъсна го кралят. Погледът му беше прикован в Джулиън, греещото му око и тъмната, празна очна ябълка. — Интересно — каза той, без да се обръща към никого, — момче, което прилича на ловец на сенки и говори като благородник. — Той се изправи на крака. — Ще получиш двубоя си. Рицари, свалете оръжия.

Искрящата стена от метал около Ема и приятелите ѝ изчезна. Вместо нея, сега около тях се издигаше стена от каменни лица. Някои бяха принцове, които имаха същите деликатни ъгловати черти като лицето на Кийрън. Някои бяха жестоко белязани от минали битки. Лицата на немалко бяха скрити от качулки или воали. Зад тях благородниците от Двора крачеха напред-назад с възклицания, видимо развълнувани. Думата „двубой“ се носеше над поляната.

— Ще си получите двубоя — повтори кралят. — Само че аз ще избира онзи, който ще се бие.

— Всички сме готови да го сторим — заяви Кристина.

— Разбира се, че сте. Такава е природата на нефилимите. Глупава саможертва. — Кралят се обърна към Кийрън и скелетоподобната половина на лицето му се очерта ярко. — Как да избира? Сещам се. Ще ви задам гатанка.

Ема усети как Джулиън се напрегна. Идеята за гатанка не му харесваше. Беше твърде непредсказуемо. Джулиън не харесваше нищо, което не можеше да контролира.

— Приближете се. — Кралят ги повика с пръст. Ръцете му бяха бледи, като кората на бяло дърво. Над кокалчето на всеки пръст, като хищен нокът, стърчеше кукичка.

Тълпата се раздели, за да пропусне Ема и останалите. Докато вървяха към шатрата, Ема усети особена миризма, изпълнила въздуха наоколо. Наситена и горчиво-сладка, като мязга. Колкото повече се приближаваха до трона, толкова по-силна ставаше тя, докато не се изправиха пред него. Кралят се извисяваше над тях като статуя. Зад него, с лица покрити с маски от злато и сребро, и месинг, стояха

редица рицари. Някои имаха формата на плъхове, други — на златни лъвове или сребърни пантери.

— Истината може да бъде открита в сънищата — заяви кралят, свел поглед към тях. От този ъгъл Ема видя, че странното разполовяване на лицето му свършваше на гърлото. — Кажете ми, ловци на сенки: Влизате в пещера. В пещерата има яйце, сияещо отвътре. Знаете, че то тупти със сънищата ви — не онези, които изпълват мечтите ви през деня, а онези които едва си спомняте на сутринта. То се отваря. Какво излиза отвътре?

— Роза — отвърна Марк. — С бодли.

Кристина го погледна учудено, но не помръдна.

— Ангел — каза тя. — С окървавени ръце.

— Нож — отговори Ема. — Чист и неопетнен.

— Решетки — промълви Джулиън. — Решетките на затворническа килия.

Изражението на краля не се промени. Шепотът на благородниците наоколо звучеше по-скоро объркано, отколкото ядосано или заинтригувано. Кралят протегна бяла ръка с хищни нокти.

— Ти там, момичето с ярката коса — каза той. — Ти ще се биеш от името на хората си.

Облекчение заля Ема. Щеше да бъде тя; останалите нямаше да се изложат на опасност. Почувства се по-лека, сякаш отново можеше да диша.

Кристина обърна лице към нея, изглеждаше съкрушена; Марк като че ли се удържаше с огромно усилие. Джулиън улови ръката на Ема и се приведе, за да прошепне нещо в ухото ѝ, от цялото му тяло се излъчваше напрегната настойчивост.

Ема стоеше неподвижно, приковала очи в лицето му, оставяйки хаоса на Двора да се лее около нея. Студът на битката вече бе започнал да я завладява: онзи, който заглушаваше емоциите, оставяйки всичко друго, освен битката, да избледнее на заден план.

Джулиън също беше част от това: началото на боя и студа по средата ѝ, свирепостта на битката. Нямаше нищо, което тя искаше да види преди битката повече от неговото лице. Нищо, от което да се чувства по-добре в кожата си, повече като ловец на сенки.

— Не забравяй — прошепна Джулиън в ухото ѝ, — че и преди си проливала елфическа кръв, в Идрис. Те щяха да ни убият, щяха да

убият всички ни. Това също е битка. Не показвай никаква милост, Ема.
— Джулс.

Не беше сигурна дали я чу да казва името му. Изведнъж ги наобиколиха рицари и я откъснаха от останалите. Ръката ѝ се изплъзна от тази на Джулиън. Тя погледна другите трима за последен път, преди да бъде поведена грубо напред. Пред шатрата вече разчистваха място.

Отекна рог и резкият му звук проряза нощта като нож. Един от принцовете излезе иззад шатрата, заедно с рицар в дебели сиви доспехи, като животинска козина, и шлем, който закриваше лицето му. Върху шлема имаше примитивна рисунка: широко отворени очи и уста, разтеглена в грозна усмивка. Някой го бе докоснал с натопени в бойни бои ръце и от двете му страни се стичаха алени ивици, които придаваха зловещо излъчване на нещо, което иначе би могло да има клоунски вид.

Принцът отведе маскирания рицар до неговата половина на мястото пред шатрата и го остави там, обърнат към Ема. Беше въоръжен с дълъг, елфически меч, сребърното му острие бе украсено със злато, дръжката — инкрустирана със скъпоценни камъни. Ръбовете му проблясваха, остри като бръснач.

Силен меч, ала нищо не можеше да прекърши Кортана. Оръжието на Ема нямаше да ѝ измени. Единствено тя можеше да го стори.

— Знаете правилата — каза кралят отегчено. — Когато двубоят започне, никой от воините не може да получава помощ от приятелите си. Битката е до смърт. Победител е онзи, който оцелее.

Ема извади Кортана и оръжието лумна като залязващото слънце, миг преди да потъне в морето.

Рицарят с изрисувания шлем не помръдна. Ема се съсредоточи върху стойката му. Беше по-висок от нея и ръцете му стигаха по-далеч. Беше стъпил здраво на земята и въпреки нелепия шлем, очевидно беше сериозен боец.

Тя също зае бойна позиция: изнесе левия си крак напред, десния — леко назад, извивайки лявата половина на тялото си към своя противник.

— Започвайте — провъзгласи кралят.

Като състезателен кон, препуснал по пистата, рицарят се хвърли към Ема с вдигнат меч. Хваната неподготвена от бързината му, Ема се

изви, за да избегне острието. Само че беше закъсняла. Трябваше да вдигне Кортана по-рано. Разчитала бе на бързината на руната си за сигурен удар, но тя вече не работеше. Пронизващ ужас, какъвто не бе изпитвала от много време, премина през тялото ѝ, когато усети как върхът на елфическия меч изсвистя на сантиметри от нея.

Спомни си думите на баща си, когато се учеше. *Удряй врага си, не оръжието му.* Повечето бойци се целеха в оръжието ти. Добрите бойци се целеха в тялото ти.

Това беше добър боец. Ала нима бе очаквала нещо друго? Та нали кралят го беше избрал. Сега можеше само да се надява, че кралят я беше подценил.

Две бързи завъртания я отведоха до леко издигната затревена могила. Може би щеше да успее да премахне разликата в ръста им. Тревата прошумоля. Не беше нужно да поглежда, за да разбере, че рицарят отново се беше хвърлил към нея. Обърна се рязко, замахвайки в посичаща дъга с Кортана.

Елфът едва отстъпи назад. Мечът проряза материята на дебелиите му кожени доспехи, отваряйки широк процеп. Той не трепна, не изглеждаше и ранен. И определено не беше по-бавен. Хвърли се към нея и Ема приклепна, така че острието му изсвистя над главата ѝ. Той отскочи назад и тя се изправи.

Чуваше собствения си дъх, излизащ на пресекулки в студения горски въздух. Елфическият рицар беше добър, а тя не можеше да разчита на руните и серафимските си ками... никое от оръжието на нефилимите. Ами ако се уморяваше по-лесно? Ами ако тази мрачна земя изцеждаше дори живителната сила от вените ѝ?

Отби един удар, отскочи назад и колкото и да бе странно, си спомни ехидния глас на Зара: *Феите се бият нечестно.* А после и Марк: *Всъщност феите не се бият нечестно. Бият се забележително чисто. Имат много строг кодекс на честта.*

Вече се беше навела, замахвайки към глезените му — той скочи високо, почти левитирайки във въздуха, и стовари меча си към нея в същия миг, в който Ема сграбчи шепа листа и пръст и като се изправи, ги хвърли в отвора на шлема му.

Елфът се задави и залитна назад. Трая само миг, но то ѝ стигаше — Кортана изсвистя към краката му, веднъж, два пъти, а после към

тялото му. Кръв напои доспехите на гърдите му; краката му поддадоха под него и той се сгромоляса по гръб на земята като повалено дърво.

Тълпата изрева, а Ема затисна оръжието му с крак. Чу как Кристина, Джулиън и Марк викат името ѝ. С разтуптяно сърце, тя се надвеси над неподвижния рицар. Дори и сега, проснат в тревата, почервеняла от собствената му кръв, той не издаваше нито звук.

— Свали шлема му и довърши започнатото — нареди кралят. — Така повелява традицията ни.

Ема си пое дълбоко дъх. Нефилимската ѝ природа се съпротивляваше на това, да отнеме живота на някой, който лежеше обезоръжен в краката ѝ.

Спомни си какво ѝ беше казал Джулиън преди двубоя. *Не показвай никаква милост.*

Върхът на Кортана издрънча, когато тя го подпъкна под ръба на шлема и натисна.

Шлемът се търкулна настрани. Мъжът, който лежеше в тревата под Ема беше човек, не елф. Очите му бяха сини, в русата му коса имаше сиви нишки. Ема познаваше лицето му по-добре от собственото си.

Ръката ѝ се отпусна до тялото, Кортана се полюшна от безчувствените ѝ пръсти.

Беше баща ѝ.

ТРОН НА ЧЕРНА НОЩ

Кит седеше на стъпалата пред Института, загледан във водата.

Денят беше дълъг и неловък. Напрежението между центурионите и обитателите на Института бе по-голямо от всякога, макар че поне центурионите нямаха представа защо.

Даяна бе положила геройско усилие да продължи да преподава, сякаш всичко беше наред. Никой не бе в състояние да се съсредоточи — като никога Кит, въпреки че сравненията между различните серафимски азбуки му бяха тъмна Индия, не беше най-разсеяният в стаята. Ала целта на уроците бе да хвърли прах в очите на центурионите, така че те продължиха да се стараят.

Положението не се подобри и на вечеря. След един дълъг, мокър ден, в който не бяха намерили нищо, центурионите бяха раздражителни. Не помогна и това, че Джон Картрайт се беше разфучал за нещо и бе изчезнал нанякъде. Ако се съдеше по плътно стиснатите устни на Зара, май се беше скарал с нея, макар че Кит можеше само да гадае за какво. За етичността на това, да затварят магьосници в лагери, или да придружават елфи до стаи за мъчения, вероятно.

Диего и Раян направиха всичко по силите си, за да поведат весел разговор, но се провалиха. През по-голямата част от вечерята Ливи се взираше в Диего, навярно обмисляйки плана им да го използват, за да попречат на Зара, но това очевидно го изнервяше, защото той на два пъти се опита да нареже пържолата си с лъжица. Сякаш за да влошат още повече нещата, Дру и Тави като че ли бяха доловили наелектризираната атмосфера в стаята и през цялата вечеря обсипваха Даяна с въпроси за това, кога Джулиън и останалите ще се върнат от „мисията“ си.

Когато вечерята най-сетне свърши, Кит се измъкна благодарен, скатавайки се от миенето на чиниите и си намери тихо местенце под предния свод на къщата. Въздухът, който вятърът носеше откъм

пустинята, беше хладен и уханен, а океанът проблясваше под звездите, лист наситена чернота, увенчан от пенещи се бели вълни.

За кой ли път Кит се запита какво го задържаше тук. Макар да изглеждаше глупаво да изчезне заради един неловък разговор на вечеря, изминалият ден ясно му бе напомнил, че проблемите на семейство Блекторн не бяха негови и вероятно никога нямаше да бъдат. Едно бе да бъде син на Джони Рук. Съвсем друго — да бъде Херондейл.

Той докосна среброто на пръстена си, хладен до кожата му.

— Не знаех, че си тук. — Беше Тай; разбра го още преди да е вдигнал глава. Другото момче се беше появило зад ъгъла на къщата и го гледаше любопитно.

Около врата му имаше нещо, ала не бяха обичайните му слушалки. Когато той изкачи стълбите, слабичка сянка, облечена в тъмни дънки и пуловер, Кит осъзна, че то имаше очи.

Долепи плътно гръб до стената.

— Това *фретка* ли е?

— Див е — отвърна Тай, облягайки се на парапета на верандата. — Фретките са опитомени. Така че, строго погледнато това е пор, макар че ако беше опитомен, щеше да бъде фретка.

Кит се взря в животинчето. То примигваше насреща му и шаваше с лапички.

— Леле — каза Кит и наистина го мислеше.

Порчето притича по ръката на Тай и скочи върху перилата, след което изчезна в мрака.

— Фретките са страхотни домашни любимци — продължи Тай. — Учудващо лоялни са. Или поне хората го смятат за учудващо. Не знам защо. Чисти са и обичат играчките и тишината. И освен това могат да бъдат дресирани да... — Тай млъкна. — Отегчавам ли те?

— Не. — Кит се сепна. Отегчен ли изглеждаше? Беше се наслаждавал на гласа на Тай, оживен и сериозен. — Защо?

— Джулиън казва, че понякога хората не искат да знаят за някои теми чак толкова, колкото аз — обясни той. — Така че трябвало да ги питам.

— Предполагам, че това важи за всички — подхвърли Кит.

Тай поклати глава.

— Не. Аз съм различен.

Не звучеше така, сякаш това го притесняваше или разстройваше. Беше просто факт, който знаеше за себе си и нищо повече. Тай притежаваше тиха увереност, за която Кит с изненада установи, че му завижда. Никога не бе вярвал, че може да завижда на един ловец на сенки за каквото и да било.

Тай се покатери на верандата и седна до него. Миришеше леко на пустиня, пясък и пелин. Кит си помисли за това колко му беше харесал звукът на гласа му — рядкост бе да чуеш някой да извлича такова искрено удоволствие от това, просто да споделя информация. Предполагаше, че то може би бе начин да се справи. Покрай отвратителността на центурионите и тревогата за Джулиън и останалите, Тай вероятно беше под голям стрес.

— Защо си навън? — попита го Тай. — Пак ли мислиш да бягаш?

— Не — отвърна Кит. Не мислеше. Е, може би мъничко. От гледката, на Тай му се искаше да не мисли за това. Вместо това тя го изпълваше с желание да открие някоя мистерия и да му я даде за разгадаване, така, както подаряваш на някого, когото обичаш, шоколадови бонбони.

— Ще ми се всички да можехме да се махнем — каза Тай с обезоръжаваща откровеност. — Отне ни много време, докато се почувстваме в безопасност тук, след края на Тъмната война. А сега Институтът сякаш отново е пълен с врагове.

— Центурионите ли имаш предвид?

— Не ми харесва да са тук. По принцип не обичам тълпите. Когато всички говорят едновременно и вдигат шум. Тълпите са най-гадното... особено на места като кея Санта Моника. Бил ли си там? — Той направи физиономия. — Всички светлини и викове, и хора. То е като натрошено стъкло в главата ми.

— Ами битките? — попита Кит. — Да се биеш, да убиваш демони, това трябва да е доста шумно?

Тай поклати глава.

— С битките е различно. Битките са това, което ловците на сенки *правят*. То е в тялото ми, не в ума. Стига само да мога да нося слушалки...

Той не довърши. Някъде отдалеч долетя тих звук от счупено стъкло, сякаш ураган бе строшил прозорец.

Тай скочи рязко, при което едва не настъпи Кит, и извади серафимска кама от колана с оръжията си. Стисна я здраво, приковал в океана поглед, толкова нетрепващ, колкото този на статуите в градината зад Института.

Кит също се изправи, сърцето думкаше в гърдите му.

— Какво има? Какво беше това?

— Магическите бариери, онези които центурионите поставиха. Това беше звукът от строшаването им — каза Тай. — Нещо идва. Нещо опасно.

— Нали твърдяхте, че Институтът бил безопасен!

— Обикновено е — отвърна Тай и вдигна оръжието в ръката си. — *Адриел!* — рече и острието лумна, сякаш в него гореше огън. Сиянието огря нощта и на него Кит видя, че пътят, водещ към Института, е пълен с движещи се фигури. Не бяха човешки... прилив на тъмни създания, хлъзгави и влажни, полюшващи се като вълни, и излъчващи воня, от която на Кит едва не му прилоша. Спомни си как веднъж беше видял на брега полуразложения труп на един тюлен, окичен с гирлянди от водорасли, по които пъплеха месни червеи — вонята беше същата, но още по-ужасна.

— Вземи — каза Тай и миг по-късно Кит установи, че бе тикнал в ръката му грейналата серафимска кама.

Беше като да държи оголена жица. Оръжието сякаш туптеше и се гърчеше и Кит трябваше да положи усилие да го удържи.

— Никога не съм хващал нещо такова!

— Брат ми винаги казва, че все отнякъде трябва да започнеш.

Тай бе откачил кинжал от колана си — къс и остър и далеч не толкова страшен на вид, колкото серафимската кама.

Кой брат, зачуди се Кит, ала нямаше възможност да попита — до слуха му вече достигаха викове и шум от тичащи крака, и той се радваше, защото тъмната вълна от *създания* неумолимо приближаваше. Изви китката си по начин, по който не бе вярвал, че е в състояние да го направи, и ето че оръжието като че ли бе по-сигурно в ръката му — сияеше без топлина, сякаш изтъкано от светлината на звездите или луната.

— Е, сега, когато всички са будни — подхвърли Кит, — предполагам това не означава, че можем да се приберем вътре?

Тай вече вадеше слушалките от джоба си, стъпил сигурно с обутите си в черни гуменки крака точно над най-горното стъпало.

— Ние сме ловци на сенки — заяви той. — Не бягаме.

Луната се показа иззад един облак, в същия миг, в който вратата зад Кит и Тай се отвори рязко и през нея се изсипаха ловци на сенки. Неколцина от центурионите носеха рунически камъни: нощта бе обляна в светлина и Кит най-сетне *видя* създанията, които се катереха по пътя и се изливаха на поляната. Те се хвърлиха с крясъци към Института и на верандата ловците на сенки вдигнаха оръжия.

— Морски демони — каза Даяна мрачно и Кит изведнъж осъзна, че бе на път да участва в първата си истинска битка, независимо дали му харесва, или не.

Той се обърна рязко. Нощта бе пълна със светлини и звуци. Сиянието на серафимски ками огряваше мрака, което бе едновременно благословия и проклятие.

Кит видя Ливи и Даяна, с оръжия в ръце, следвани от Диего, който държеше огромна брадва. Зара и останалите центуриони бяха плътно зад тях.

Ала освен това виждаше и морските демони и те бяха още по-ужасни, отколкото си беше представял. Създания, които приличаха на праисторически гущери, с каменни люспи, мъртви черни очи и хищни усти, пълни с остри като игли зъби. Създания, които приличаха на тресящо се желе с острозъба паст, в което висяха отвратителни органи: разкривени сърца, прозрачни стомаси, в които Кит виждаше очертанията на онова, което един от тях бе изял току-що, нещо с човешки ръце и крака... Създания, които приличаха на огромни сепии с грозно ухилени лица и пипала, осеяни със смукалца, от които капеше зелена киселина и прогаряше дупки в тревата.

В сравнение с тях, демоните, които бяха убили баща му, изглеждаха направо привлекателни.

— В името на Ангела — извика Даяна. — Стройте се зад мен, центуриони.

Зара ѝ хвърли гаден поглед, макар че повечето центуриони се бяха скупчили на верандата с широко отворени усти. Единствено Диего изглеждаше така, сякаш няма търпение да се хвърли в битка. Вените на челото му бяха изпъкнали, ръката му трепереше от омраза.

— Ние сме центуриони — заяви Зара. — Не приемаме заповеди от теб...

Даяна се обърна рязко към нея.

— Млъквай, глупаво дете. — Гласът ѝ бе пропит с ледена ярост. — Сякаш родът Диърборн не избягаха в Цюрих като страхливци по време на Тъмната война. Ти никога не си участвала в истинска битка. Аз съм. Нито дума повече.

Зара се олюля, вкаменена от шок. Никой от центурионите ѝ, нито дори Саманта или Мануел, не се опита да я защити.

Демоните — кряскаци, пърпорещи, плъзгащи се по тревата — почти бяха достигнали верандата. Кит усети как Ливи се приближава до тях с Тай и застава пред него. Опитваха се да го прикрият, осъзна изведнъж. Да го защитят. Почувства как го залива вълна на благодарност, а после — на раздражение. Наистина ли мислеха, че е просто безпомощен мундан?

Та той и преди се беше бил с демони. Дълбоко в душата му нещо се раздвижи. Нещо, което накара серафимската кама да лумне по-ярко в ръката му. Нещо, благодарение на което разбра съвършено изражението на Диего, когато той се обърна към Даяна и попита:

— Заповеди?

— Да ги избием до един, естествено — отвърна Даяна и центурионите се завтекоха по стъпалата. Диего стовари брадвата си върху първия демон, който видя; руни припламнаха по острието, докато се забиваше в подобната на желе плът, пръскайки сиво-черна кръв.

Кит също се хвърли напред. Пред стъпалата се бе развихрило истинско меле. С очите си видя истинската сила на серафимските ками, докато центурионите пронизваха и посичаха с тях, изпълвайки въздуха с вонята на демонска кръв, а острието в ръката му искреше. Нещо го улови за китката и го задържа на върха на стъпалата.

Беше Ливи.

— Не — каза тя. — Не си готов...

— Готов съм — възрази той.

Тай вече беше взел половината стълби; отметна ръка назад и запрати камата, която все още държеше. Тя потъна в широкото, изпъкнало око на един демон с рибешка глава, и то примига и се затвори безжизнено.

Тай се обърна към Кит и сестра си.

— Ливи, остави го...

Вратата отново се отвори и за изненада на Кит на прага се показа Артър Блекторн, все още по дънки и халат, но поне с обувки на краката. От ръката му висеше древен, потъмнял от времето меч.

Даяна, вчепкана в схватка с един демон гущер, вдигна ужасен поглед.

— Артър, не!

Артър се беше задъхал. Върху лицето му беше изписан ужас, но там се четеше и още нещо, някаква свирепост. Спусна се по стъпалата и се нахвърли върху първия демон, който видя — червеникаво създание с огромна паст и дълго жило. То се протегна и Артър го посече през средата, при което създанието полетя във въздуха с писъци, като спукан балон.

Ливи пусна Кит, взирайки се изумено в чичо си. Кит се обърна, за да слезе по стъпалата в същия миг, в който демоните започнаха да се отдръпват... да отстъпват, но защо? Центурионите занадаваха тържествуващи викове, докато мястото пред Института се опразваше, ала на Кит му се стори прекалено скоро. Демоните не губеха. Не че печелеха, но беше прекалено рано за отстъпление.

— Нещо става — заяви той, местейки поглед между Ливи и Тай, които стояха на стъпалата до него. — Нещо не е наред...

Смях проряза въздуха. Демоните замръзнаха, образували полукръг, препречвайки достъпа до пътя, но без да се приближават. А после в средата на полукръга пристъпи фигура, излязла сякаш от филм на ужасите.

Някога трябва да е бил човек и все още имаше размазаните очертания на такъв, ала кожата му беше със сивкавозеленикавия цвят на рибешки корем и куцаше, защото по-голямата част от едната му ръка и едната страна на тялото му бяха изгрязани. Ризата му висеше на парцали, разкривайки ребрата, които се белееха сред ужасяващите рани, зейнали върху изцедената му сива кожа.

Почти нямаше коса, но онова, което бе останало от нея имаше белия цвят на кости. Лицето му беше удавено и подпухнало, очите му бяха млечномътни, избелели от морската вода. Усмиваше се с уста, останала почти без устни, а в ръката си стискаше черна, подгизнала от вода торба.

— Ловци на сенки — каза той. — Как само ми липсвахте.
Беше Малкълм Фейд.

* * *

В тишината, последвала разкриването на елфическия рицар, Джулиън чуваше как сърцето му се блъска в гърдите. Парабатайската му руна гореше, ясна, изпепеляваща болка. Болката на Ема.

Искаше да отиде при нея. Тя стоеше като рицар от някоя картина, навела глава, с меч до себе си, дрехите ѝ бяха опръскани с кръв, освободена, косата ѝ се развяваше около нея. Видя как устните ѝ се раздвижиха и дори да не можеше да я чуе, знаеше какво казва. То го прониза със спомените за онази Ема, която познаваше сякаш от хиляда години, малко момиченце, протегнало ръце към баща си, за да го вдигнат.

Татко?

Кралят се разсмя.

— Прережи гърлото му, момиче. Или не си в състояние да убиеш собствения си баща?

— *Баща?* — повтори Кристина. — Какво иска да каже?

— Това е Джон Карстерс — отвърна Марк. — Бащата на Ема.

— Но как...

— Не знам — каза Джулиън. — Невъзможно е.

Ема се отпусна на колене, пъхвайки Кортана в ножницата. На лунната светлина двамата с баща ѝ бяха сенки, докато тя се привеждаше над него.

Кралят избухна в смях, зловецото му лице — разполовено от широка усмивка и Дворът се разсмя с него, неудържимо веселие изригна наоколо.

Никой не обръщаше никакво внимание на тримата ловци на сенки в средата на поляната.

Джулиън искаше да отиде при Ема. Искаше го отчаяно. Само че беше свикнал да не прави, нито да получава онова, което искаше. Обърна се към Марк и Кристина.

— Върви при нея — каза на Кристина и тъмните ѝ очи се разшириха. — Върви при него — каза на Марк, който кимна и се

шмугна в множеството, сянка в сенките.

Кристина изчезна след него, потъвайки в тълпата в обратната посока. Придворните все така се смееха, подигравките и присмехът им се издигаха, изпълвайки нощта. *За тях човешките чувства са толкова глупави, а човешките умове и сърца — така крехки.*

Джулиън извади нож от колана си. Не беше серафимска кама, нито оръжие, подсилено с руни, но беше от студено желязо и пасваше удобно в ръката му. Принцовете гледаха към шатрата и се смееха. На Джулиън му бяха нужни само няколко стъпки, за да стигне до тях, да обвие изотзад ръце около принц Ерек и да притисне острието на камата си в гърлото му.

* * *

Първата несвързана мисъл на Кит беше: *Ето защо не успяха да открият тялото му.*

Втората беше спомен. Върховният магьосник беше редовен посетител на Пазара на сенките и приятел на баща му... макар че той едва по-късно бе научил, че двамата бяха не просто познати, а партньори в престъпленията. Въпреки това, жизнерадостният лилавоок магьосник бе много популярен на Пазара и понякога носеше интересни сладкиши на Кит, за които твърдеше, че идвали от далечни места, из които бил пътувал.

Странно бе за Кит да научи, че дружелюбният магьосник, когото познаваше, бе убиец. Още по-странно бе да види онова, в което се бе превърнал Малкълм сега. Магьосникът пристъпи напред, изгубил цялата си предишна грациозност, клатушкайки се през тревата. Ловците на сенки се подредиха в боен строй, като древноримски легион: приготвиха се да посрещнат Малкълм в редица, рамо до рамо, извадили оръжие. Единствено Артър стоеше сам, а устните му се движеха.

Тревата пред тях беше изсъхнала, изгорена до сиво и черно от демонска кръв.

Малкълм се подсмихна, доколкото му беше възможно със съсипаното си лице.

— Артър — каза, взирайки се в мъжа, свиващ се в опръскания си с кръв халат. — На *теб* със сигурност ти липсвам. Изглежда, че не се справяш много добре без лекарството си. Ама никак.

Артър се долепи до стената на Института. През редицата центуриони премина шепот, прекъснат от гласа на Даяна.

— Малкълм. — Звучеше учудващо спокойна, с оглед на всичко. — Какво искаш?

Малкълм спря близо до центурионите, макар и не толкова, че оръжията им да го достигнат.

— Забавлявахте ли се, докато търсехте тялото ми, центуриони? За мен беше истинско удоволствие да ви гледам как пляскате насамнатам в невидимата си лодка, без да имате представа какво търсите, нито как да го намерите. Ала вас открай време за нищо не ви бива без магьосниците, нали?

— Замълчи, боклук. — Зара трептеше като електрическа жица. — Ти...

Дивя я смушка с лакът.

— Недей — прошепна тя. — Остави Даяна да говори.

— Малкълм — каза Даяна с все същия студен тон. — Нещата не са такива, каквито бяха преди. Сега имаме силата на Клейва на своя страна. Знаем кой си и ще открием къде си. Глупак си, задето дойде тук и разкри картите, които държиш в ръката си.

— Ръката ми — повтори той замислено. — Къде ли беше ръката ми? А, да. В тази торба... — Той пъкна ръката си в торбата, а когато я извади, от нея висеше отсечена човешка глава.

Възцари се ужасено мълчание.

— *Джон!* — дрезгаво каза Диего.

Джен Алдъртри като че ли беше на път да припадне.

— О, господи, горката Марисол. О...

Зара беше зяпнала с неприкрит ужас, макар да не понечи да се приближи. Диего направи крачка напред, но Раян го улови за ръката в същия миг, в който гласът на Даяна изплющя:

— Центуриони! Не нарушавайте строя!

Задавен звук се разнесе, когато Малкълм хвърли отсечената глава на Джон Картрайт на тревата... звук, изтръгнал се от самия него, осъзна Кит. Взираше се в оголения гръбначен стълб на Джон. Беше толкова бял на фона на тъмната земя.

— Предполагам имаш право — каза Малкълм на Даяна. — Време е да престанем с преструвките, не мислиш ли? Ти знаеш моята слабост... а аз — твоята. Да убия този тук — той махна към останките на Джон, — ми отне броени секунди, да разваля магическите ви бариери — още по-малко. Смяташ ли, че ще ми е нужно много повече, за да получа нещо, което наистина искам?

— И какво е то? — попита Даяна. — Какво искаш, Малкълм?

— Това, което винаги съм искал. Искам Анабел и онова, което ми трябва, за да си я върна. — Малкълм се разсмя, грозен, клокочещ звук. — Искам си кръвта на Блекторн.

* * *

Ема не помнеше кога е рухнала на колене.

Около нея имаше разровена земя и мъртви листа. Елфическият рицар — нейният баща — лежеше по гръб в разрастваща се локва от кръв. Тя попиваше в тъмната земя и я правеше почти черна.

— Тате — прошепна тя. — Тате, моля те, погледни ме.

Не беше изричала думата „тате“ от години. Навярно откакто беше на седем години.

Сини очи се отвориха върху белязаното му лице. Изглеждаше точно такъв, какъвто Ема си го спомняше — руси бакенбарди там, където беше забравил да се обръсне, бръчици на доброта около очите. Бузата му беше изцапана със засъхнала кръв. Взираше се в нея с широко отворени очи.

Кралят се смееше.

— Прережи му гърлото. Или не можеш да убиеш собствения си баща, момиче?

Устните на Джон Карстерс се раздвижиха, ала от тях не излезе звук.

Отново ще видиш лицето на някого, когото си обичала и който е мъртъв, обещал бе елфът пука. Ала Ема нито за миг не си бе представляла това, не и това.

Тя улови ръката на баща си, покрита с кожените елфически доспехи.

— Предавам се — каза дрезгаво. — Предавам се, предавам се, само му помогнете...

— Тя се предава — оповести кралят.

Благородниците от Двора се разсмяха. Смях се надигна около Ема, ала тя почти не го чуваше. Един глас, някъде дълбоко в главата ѝ ѝ казваше, че това не е правилно, че тук има нещо, което ужасно не е наред, ала гледката на баща ѝ бе като рева на разбиваща се вълна в главата ѝ. Тя посегна към стилито си — та нали той все още беше ловец на сенки — но после отпусна ръка; никакво иратце нямаше да подейства тук.

— Няма да те изоставя — каза, а главата ѝ бръмчеше. — Няма да те изоставя. — Стисна го още по-здраво, приклепнала пред шатрата, даваща си съвсем ясно сметка за погледа на краля върху себе си, за смеха, който я заобикаляше. — Ще остана.

* * *

Артър бе този, който се раздвижи. Отдели се от стената и се хвърли към Ливи и Тай, сграбчи ги и ги затика към вратата на Института.

Те и двамата опитаха да се съпротивляват, ала Артър беше смайващо силен. Ливи се поизвърна, викайки Кит. Артър отвори вратата с ритник и блъсна племенника и племенницата си вътре. Кит чу виковете на Ливи, а после вратата се затръшна зад тях.

Даяна повдигна вежди срещу Малкълм.

— Кръв на Блекторн ли каза?

Малкълм въздъхна.

— Луди кучета и англичани. А понякога срещаш някой, в когото двете са събрани в едно. Не може да вярва наистина, че това ще *успее*.

— Да не искаш да кажеш, че можеш да проникнеш в Института? — попита Диего.

— Искам да кажа, че то няма значение — отвърна Малкълм. — Подготвих всичко това преди Ема да ме убие. Моята смърт (и да, аз съм мъртъв, макар и не задълго, не е ли Черната книга невероятна?) отприщи морските демони по крайбрежието. Това, което виждате с мен тази вечер, е съвсем мъничка част от онези, които контролирам.

Или ще ми дадете един Блекторн, или ще ги изпратя на сушата, за да избиват мундани.

— Ние ще ти попречим — заяви Даяна. — Клейвът ще те спре. Ще изпратят ловци на сенки...

— Тези не са ви *достатъчни*? — попита Малкълм ехидно. Беше започнал да крачи напред-назад пред стената от морски демони, от чиито усти се точеха лиги. — Това е красотата на Тъмната война. Просто не сте в състояние да удържите всички демони в Тихия океан, не и със сегашната си бройка. О, не казвам, че накрая няма да победите. Ще го направите. Ала помисли само за всички, които ще загинат междувременно. Нима един нищо и никакъв Блекторн го заслужава?

— Няма да ти дадем един от нас, за да го убиеш, Фейд — отсече Даяна. — И ти много добре го знаеш.

— Не говориш от името на Клейва, Даяна. А те не са над жертвите. — Малкълм опита да се усмихне, полуразложената му черна устна се сцепи и по брадичката му потече черна течност. — Един, за да спаси мнозина.

Даяна дишаше тежко, раменете ѝ се повдигаха и спускаха.

— А после какво? Цялата тази смърт и разруха, и какво ще спечелиш?

— Вие също ще сте страдали. И това ми стига. Засега. Стига ми родът Блекторн да страда. — Очите му обходиха групичката пред него. — Къде са моите Джулиън и Ема? И Марк? Прекалено се боят да се изправят срещу мен? — Той се изкиска. — Твърде жалко. Ще ми се да можех да видя лицето на Ема, когато ме зърне. Може да ѝ предадете, че се надявам проклятието да погълне и двама им.

Кого да погълне, помисли си Кит, но Малкълм вече бе приковал поглед в него и той видя как млечнотънните му очи проблеснаха.

— Съжалявам за баща ти, Херондейл. Беше неизбежно.

Кит вдигна Адриел над главата си. Серафимското оръжие беше горещо в ръката му и макар да започваше да мъждука, хвърляше около него светлина, достатъчно силна, надяваше се, та магьосникът да види, когато се изплю към него.

Погледът на Малкълм стана суров и отново се обърна към Даяна.

— Давам ви срок до утре вечер, за да решите. Тогава ще се върна и ако не ми предадете един Блекторн, крайбрежието ще бъде

опустошено. А междувременно... — Той щракна с пръсти и във въздуха лумна мътен лилав огън. — Забавлявайте се с моите приятели тук.

И той изчезна в мига, в който морските демони се хвърлиха към центурионите.

ДО ПЛАНИНИТЕ ТЪМНИ

Марк си пробиваше път между елфите от Двора. Преди се бе намирал между тях единствено по време на веселия. Дворът не се намираще винаги на едно и също място, а се местеше из земите на феите. Марк усети мириса на кръв в нощния въздух, докато се промушваше между скупчените благородници. Усещаше миризмата на паника и страх, и омраза. Омразата им към ловците на сенки. Кралят ги приканваше да замълчат, ала тълпата крещеше на Ема да пролее кръвта на баща си.

Никой не охраняваше Кийрън. Той се бе свлякъл на колене и тежестта на тялото му опъваше трънливите въжета, които го задържаха така, сякаш бяха бодлива тел. Кръв се процеждаше бавно от раните по китките, шията и глезените му.

Марк подмина и последните придворни. От толкова близо видя, че Кийрън носи нещо на верижка около врата си. Елфическа стрела. Елфическата стрела на *Марк*. Стомахът на Марк се сви.

— Кийрън. — Той сложи ръка върху бузата на другото момче.

Клепачите на Кийрън потрепнаха и се повдигнаха. Лицето му беше посивяло от болка и безнадеждност, ала усмивката му беше нежна.

— Толкова много сънища — каза той. — Това краят ли е? Да ме отведеш в Сияйните земи ли си дошъл? Не би могъл да си избереш похубаво лице за това.

Марк прокара пръсти по трънливите въжета. Бяха здрави. Би могъл да ги среже със серафимски ками, ала те не действаха тук, което му оставяше да действа само с обикновени ками. В ума му проблесна идея и той посегна, за да откачи нежно елфическата стрела от верижката около гърлото на Кийрън.

— Които и богове да са направили това — прошепна Кийрън, — те са достатъчно благосклонни, за да ми доведат в последните мигове от живота ми онзи, когото душата ми обича. — Той отново облегна

глава на дървото, разкривайки алената рана, зейнала на гърлото му там, където тръните се бяха впили в него. — Моя Марк.

— Шшт — прошепна Марк през свито гърло. Елфическата стрела беше остра и той прокара острието по въжетата, които стягаха врата и китките на Кийрън. Те паднаха на земята и от Кийрън се откъсна въздишка на отслабнала болка.

— Вярно е онова, което казват — рече Кийрън. — Болката те напуска, когато умираш.

Марк преряза въжетата около глезените му и се изправи.

— Това е достатъчно. Аз съм Марк, а не илюзия. Ти не умираш, Кийрън. Жив си. — Той го улови за китката и му помогна да се изправи на крака. — А сега ще избягаш.

Кийрън изглеждаше заслепен от лунната светлина. Протегна ръце и ги положи на раменете на Марк. Имаше един миг, в който Марк би могъл да се отдръпне, но той не го направи. Пристъпи към Кийрън в същия миг, в който Кийрън пристъпи към него, усети миризмата на кръв и срязани лози, и ето че те се целуваха.

Извивката на устните на Кийрън под неговите му бе така позната, както вкусът на захар или усещането от слънчевата светлина. Ала тук нямаше нито следа от захар или слънчева светлина, единствено тъмния натиск на Двора около тях и мирис на кръв. И въпреки това, тялото му реагира на тялото на Кийрън, притисна го до дървото, сграбчи го, ръцете му се плъзнаха по кожата му, усещайки белези и пресни рани под пръстите си.

Марк усети как сякаш се повдига от земята и напуска тялото си, и ето че отново беше в Лова, стиснал гривата на Уиндспиър, приведен напред във вятъра, който развяваше косата му, дереше гърлото му и отнасяше смеха му. Ръцете на Кийрън бяха около него, единствената топлина в един студен свят, устните му — до бузата му.

Нещо пропя покрай ухото на Марк и той се откъсна рязко от Кийрън. Още нещо прелетя покрай него и той инстинктивно притисна Кийрън към дървото, закривайки го с тялото си.

Стрели. Стрели, увенчани с пламък, свистяха през Двора като смъртоносни светулки. Един от принцовете тичаше към Марк и Кийрън, вдигнал лък в ръцете си.

Май все пак ги бяха забелязали.

* * *

Тревата пред Института сякаш закипя, вчепкана маса морски демони и центуриони, гърчещи се пипала и свистящи серафимски ками. Кит почти се хвърли по стълбите, при което едва не събори Саманта, която заедно с близнака си бе вкопчена в яростна схватка с гротескно сиво създание, покрито със смучещи червени усти.

— Гледай къде вървиш! — кресна тя, а после изпищя, когато едно пипало се обви около гърдите ѝ. Кит замахна с Адриел, посичайки пипалото над рамото ѝ. Демонът извряска с всичките си усти и изчезна.

— Отвратително — каза Саманта, покрита с гъста сивкава демонска кръв. Мръщеше се, което му се стори страшно неблагоприятно, ала нямаше време да се тревожи за това — вече се бе обърнал, за да вдигне оръжието си срещу покрито с шипове създание с буцеста, корава кожа като морска звезда.

Помисли си за Тай на брега, усмихнат, с морската звезда в ръка, и това го изпълни с ярост. До този миг не си беше давал сметка колко много демоните приличаха на красивите неща в този свят, болестно деформирани и отблъскващи.

Острието се спусна надолу. Демонът изпищя и се дръпна... и изведнъж около Кит се обвиха ръце и го изтеглиха назад.

Беше Даяна, плувнала в кръв, както човешка, така и демонска. Тя го сграбчи за ръката и го затегли към стълбите, към Института.

— Добре съм... нямам нужда от помощ... — каза задъхано.

Тя изтръгна Адриел от ръката му и го подхвърли на Диего, който го улови и като го завъртя, го заби в масивното тяло на един демон медуза, стоварвайки брадвата си с другата ръка. Беше наистина впечатляващо, но Кит беше прекалено ядосан, за да го е грижа.

— Нямам *нужда от помощ!* — кресна отново, докато Даяна го издърпваше по стълбите. — Нямам нужда да бъда спасяван!

Даяна го завъртя, за да я погледне. Един от ръкавите ѝ беше напоен с кръв, а на гърлото ѝ имаше алено петно там, където огърлицата ѝ беше изтръгната. Въпреки това имаше обичайното си властно излъчване.

— Може би нямаш — заяви тя, — ала семейство Блекторн има, и ти ще им помогнеш.

Слисан, Кит престана да се съпротивлява. Даяна го пусна и като отвори вратата на Института с рамо, влезе вътре. С един последен дълъг поглед назад Кит я последва.

* * *

Миговете след като Джулиън сграбчи Ерек и опря нож в гърлото му, бяха хаотични. Неколцина от елфите край шатрата нададоха вой; рицарите отстъпиха назад с ужасен вид. Кралят крещеше.

Джулиън заповяда на мозъка си да се съсредоточи: *Не изпускай пленника си. Не сваляй ножа от гърлото му. Изплъзне ли ти се, няма да имаш нищо. Убиеш ли го твърде бързо, няма да имаш нищо. Това е твоят шанс. Използвай го.*

По заповед на краля, рицарите се дръпнаха назад, оформяйки шпалир, през който Джулиън мина, водейки Ерек пред себе си. Шпалирът свършваше пред престола на краля. Самият той стоеше на ръба на шатрата, а белият му плащ се развяваше на вятъра.

Ерек не се съпротивляваше, ала когато стигнаха до шатрата, изви глава назад, за да погледне баща си. Джулиън усети как очите им се срещнаха.

— Няма да прережеш гърлото на сина ми — заяви кралят, отправяйки пълен с презрение поглед към Джулиън. — Ти си ловец на сенки. Вие имате код на честта.

— Мислиш си за ловците на сенки такива, каквито бяха — отвърна Джулиън. — Аз възмъжах в Тъмната война. Покръстен бях с кръв и огън.

— Ти си мек — каза кралят, — нежносърдечен, както са нежни ангелите.

Джулиън натисна ножа в гърлото на Ерек. Принцът миришеше на страх и кръв.

— Аз убих собствения си баща — заяви. — Наистина ли смяташ, че няма да убия твоя син?

По лицето на краля пробяга изненада.

— Казва истината — обади се Адаон. — Мнозина бяха в Залата на Съглашението през онази битка. Видяха го с очите си. Той е безмилостен, този нефилим.

Кралят се намръщи.

— Замълчи, Адаон. — Ала очевидно бе угрижен. Зад очите му се движеха сенки. — Цената, която ще заплатиш, ако пролееш кръвта на семейството ми в собствения ми Двор, ще бъде неопишимо висока — каза на Джулиън. — И няма да я платиш единствено ти. А целият Клейв.

— Тогава не ме принуждавай да го правя. Нека си тръгнем с мир. Ще вземем Ерек със себе си, в разстояние на една миля, а после ще го пуснем. Никой няма да тръгне след нас. Ако усетим, че ни преследват, ще го убием. Аз ще го убия.

Ерек изруга и се изплю.

— Остави го да ме убие, татко. Нека моята кръв постави началото на войната, която знаем, че се задава.

За миг кралят спря очи върху своя син. Той бе любимецът на краля, казал бе Марк. Само че Джулиън не беше сигурен дали кралят се вълнува повече от предстоящата война и кога ще започне тя, отколкото от съдбата на Ерек.

— Ако смяташ, че ангелите са нежни — заяви Джулиън, — дълбоко грешиш. Те сеят правосъдие с кръв и небесен огън. Отмъщават си с юмруци и желязо. Великолепието им е такова, че ще изгори очите ти, ако ги зърнеш. Студено и жестоко великолепие. — Той срещна погледа на краля: сърдитото му око и празното. — Погледни ме, ако се съмняваш, че ще го направя. Погледни в очите ми. Казват, че елфите прозирали дълбоко. Смяташ ли, че съм някой, който има какво да губи?

* * *

Намираха се в преддверието: Тай, Ливи, Артър и по-малките — Дру с Тави на ръце.

Лицата им грейнаха при вида на Кит и Даяна, макар че Кит не беше сигурен дали бе заради него, или заради нея. Артър седеше на стъпалата в окървавения си халат, безмълвен, вперил поглед пред себе

си. Когато ги видя, скочи на крака, макар да се държеше с една ръка за парапета.

— Чухме всичко — каза Ливи. Лицето ѝ беше посивяло от шок, ръката ѝ бе в тази на Тай. — Малкълм иска Блекторнова кръв и разполага с армия от демони...

— Когато казва „Блекторнова кръв“, няма шанс да има предвид просто една чаша? — обади се Кит. — Може би две?

Всички го изгледаха свирепо, освен Тай.

— И аз си помислих за това — рече Тай, поглеждайки го очаровано. — Само че магиите са написани на архаичен език. „Кръв на Блекторн“ означава животът на един Блекторн.

— Няма да получи онова, което иска — заяви Даяна и като свали подгизналото си от кръв сако, го метна на пода. — Нуждаем се от Портал. Сега. — Тя извади телефона си от джоба на дънките и се залови да набере един номер.

— Не можем просто да изчезнем — каза Ливи. — Малкълм ще насъска всички онези демони! Ще загинат хора!

— Не можем да сключваме сделки с Малкълм — отвърна Даяна. — Той лъже. Може да получи Блекторновата кръв, която иска и пак да насъска демоните. Да ви отведем на сигурно място, а после да му нанесем удар, е най-добрият ни шанс.

— Но...

— Тя има право — намеси се Кит. — Малкълм обеща цял куп неща на баща ми, включително това, да го опази в безопасност. В крайна сметка се оказа, че се е погрижил, ако нещо се случи с него, баща ми също да умре.

— Катарина? — Даяна се извърна настрана, притиснала телефона до ухото си. — Нуждая се от услуга. Голяма услуга.

— Ще ни сметнат за страхливци — обади се Дру нещастно. — Да избягаме по този начин...

— Вие сте деца — заяви Артър. — Никой няма да очаква от вас да се биете.

Той прекоси стаята и отиде до прозореца. Никой не се присъедини към него. Звучите, долитащи отвън, им бяха достатъчни. Тави беше заровил личице в рамото на сестра си.

— В Лондон? — каза Даяна. — Добре. Благодаря, Катарина. — Тя затвори.

— *Лондон?* — повтори Ливи. — *Защо Лондон?*

— *Защо не отидем в Идрис?* — попита Дру. — *Където са Ема и Джулс?*

— Катарина не може да отвори Портал до Идрис — отвърна Даяна, без да среща погледа на Дру. — *Има обаче уговорка с Лондонския институт.*

— *Значи, трябва да се свържем с Клейва!* — заяви Дру, а в следващия миг отскочи назад, когато въздухът пред нея заблещука.

— *Трябва да си вземем нещата* — обади се Тави, загледан разтревожено в усилващото се блещукане пред себе си. То се разширяваше, въртележка от завихрени цветове и движещ се въздух. — *Не можем да тръгнем без нищо.*

— *Нямаме време за това* — каза Даяна. — *И нямаме време да се свържем с Клейва. А в Лондон има къщи на рода Блекторн, скривалища, хора, които познавате...*

— *Но защо?* — започна Ливи. — *Ако Клейвът...*

— *Напълно е възможно Клейвът да предпочете да предаде един от вас на Малкълм* — обади се Артър. — *Нали това имаш предвид, Даяна?*

Даяна не каза нищо. Завихреното кълбо започваше да придобива очертания: очертанията на врата, висока и широка, обградена от сияещи руни.

— *Както и центурионите, поне някои от тях* — призна Даяна. — *Бягаме от тях, колкото и от всички останали. Те вече надделяват над морските демони. Не ни остава много време.*

— *Диего никога не би...* — започна Дру възмутено.

— *Диего не ги ръководи* — каза Даяна. Порталът вече се бе превърнал в потрепваща отворена врата, през която Кит зърна нещо като дневна, с избелели тапети на цветя. Изглеждаше невероятно несъвместимо. — *А сега, елате... Друзила, ти мини първа...*

С изражение на отчаян гняв, Друзила прекоси стаята и прекрачи в Портала, все така държейки Тави. Пред слисания поглед на Кит, двамата се завъртяха и изчезнаха.

Ливи бе следващата, която пристъпи напред, ръка за ръка с Тай. Пред Портала тя спря, а могъществото на магията, която пулсираше в него, развяваше косата ѝ.

— Не можем да оставим това място на Зара и Кохортата — възмути се, обръщайки се към Даяна. — Не можем да позволим да сложат ръка върху него...

— По-добре, отколкото някой от вас да умре — заяви Даяна. — А сега върви.

Само че Тай бе този, който се поколеба.

— Кит също идва, нали?

Даяна погледна към Кит и той усети, че гърлото му се свива, макар да не знаеше защо.

— Идва — каза и видя как Ливи и Тай пристъпват в пъстрата бездна и изчезват. Видя как Даяна ги последва. Сам се приближи до Портала и поспря, поглеждайки към Артър.

— Искаш ли да минеш пръв?

Артър поклати глава. Лицето му имаше странно изражение... странно дори за Артър. Макар че тази нощ Артър не беше толкова странен, помисли си Кит. Сякаш критичната ситуация го бе принудила да се стегне така, както обикновено не успяваше.

— Кажи им — рече той, а мускулите на лицето му потръпваха. Зад него, входната врата се разтресе; някой се опитваше да я отвори. — Кажи им...

— Ти сам ще им кажеш, след минута. — Кит усещаше как силата на Портала го притегля. Дори му се стори, че чува гласове от другата страна — гласовете на Тай, на Ливи. И все пак си остана на място.

— Какво става? — попита той.

Артър пристъпи към Портала. За миг Кит си отдъхна, помисляйки си, че Артър ще прекрачи заедно с него. Вместо това усети ръка върху рамото си.

— Кажи на Джулиън, че му благодаря — рече Артър и го бутна силно.

Кит политна в завихрената, беззвучна празнота.

* * *

Елфическият принц пусна стрелата си.

Кийрън се оказа по-бърз, отколкото Марк би повярвал, че е възможно. Извъртя тялото си и закри неговото. Стрелата изсвистя във

въздуха, пропявайки като смъртоносна птица. Марк имаше време само колкото да посегне към Кийрън, за да го блъсне настрани, преди стрелата да се забие в гърба му, точно под лопатката.

Кийрън се отпусна тежко върху рамото на Марк, който извади кама от колана си със свободната си ръка и я хвърли. Принцът падна с писък, острието бе потънало в бедрото му.

Марк се зае да издърпа Кийрън настрани от поляната. Стрелите бяха спрели да ваят, ала знамената със строшената корона бяха обхванати от пламъци. Елфическите благородници пицяха и се щураха напред-назад, мнозина от тях побягнаха.

Все така подкрепяйки Кийрън, Марк изчезна в гората.

* * *

— Ема — прошепна Кристина. Поляната кипеше — смях, дюдюкане, подигравателни крясъци. В далечината видя Джулиън, опрял нож в гърлото на Ерек; множеството ахна, когато той си запроправя път към шатрата на краля, макар че самият той все още не го беше забелязал, тъй като вниманието му бе отвлечено от Ема.

Ема беше коленичила на земята, стиснала ръката на победения елфически воин. Вдигна глава и очите ѝ грейнаха, виждайки Кристина.

— Помогни ми с баща ми — помоли тя. Дърпаше го за ръката, мъчейки се да я обвие около врата си. Той лежеше напълно неподвижен и за миг Кристина се уплаши, че е мъртъв.

После обаче той се отдръпна от Ема и се изправи с усилие. Беше висок, слабичък мъж и семейната прилика бе очевидна: чертите на лицето, формата на очите. Само че неговите бяха празни, синият им цвят — млечномътен.

— Пусни ме, нефилимска кучко. Пусни ме. Това стигна прекалено далеч.

Кристина почувства как кръвта ѝ се смразява при тези думи. Кралят отново избухна в смях. Кристина хвана Ема и я задърпа към себе си.

— Ема, не можеш да вярваш на всичко, което виждаш тук.

— *Това е баща ми* — каза Ема. Кристина я беше хванала за китката и ясно усещаше туптенето на пулса ѝ. Ема протегна другата си

ръка. — Татко. Моля те. Ела с нас.

— Ти си нефилим — отвърна бащата на Ема. Върху гърлото му се виждаха отдавна избледнели Знаци. — Ако ме докоснеш, ще те завлека в краката на моя крал и ще го накарам да те убие.

Елфите около тях се смееха гръмогласно, подпирайки се един на друг, и от мисълта, че онова, което ги развеселяваше така, бяха ужасът и объркването на Ема, във вените на Кристина лумна убийствена ярост.

Едно бе да изучава елфите. Едно бе да четете как техните емоции не са като човешките емоции. Как елфите от Тъмния двор израстват, научени да черпят удоволствие от болката на другите. Да те оплетат в мрежа от думи и лъжи и да те гледат с усмивка, докато се задушаваш от техните номера.

Съвсем друго бе да го види с очите си.

Изведнъж настана оживление. Кралят се втурна в другия край на шатрата, крещейки заповеди; сред рицарите настъпи хаос.

Джулиън, помисли си Кристина. О, да, виждаше го — държеше Ерек пред себе си, в подножието на шатрата. Нарочно бе отвлякъл вниманието на краля от Ема и Кристина.

— Лесно е да изясним това — каза Кристина и като извади своя балисонг, го подаде на елфическия воин. — Вземи.

— Кристина, какво правиш...

— Студено желязо — обясни Кристина и направи две крачки към елфическия рицар. Лицето му бе започнало да се променя пред очите им, все по-малко и по-малко приличаше на това на Ема и все повече и повече на нещо друго... нещо гротескно, живеещо под кожата. — Той е ловец на сенки. Студеното желязо не би трябвало да му навреди.

Тя дойде още по-близо... и боецът, който бе изглеждал като Джон Карстерс, се промени напълно. По лицето му сякаш преминаха вълни, тялото му потръпна и се измени, кожата му стана сивкавозелена и се покри с петна. Устните му се издадоха напред, докато очите му станаха ужасяващо широки и жълти, а косата му се отдръпна назад, разкривайки лъскаво, буцесто теме.

Там, където допреди малко беше бащата на Ема, сега стоеше елфически рицар с ниско, набито тяло и жабешка глава. Ема се визираше в него, пребледняла като платно. Широка му уста се отвори и той проговори с квакащ глас.

— Най-сетне, най-сетне свободен да се отърся от илюзията на гнусния нефилим...

Така и не можа да довърши. Ема вече беше вдигнала Кортана и се бе хвърлила напред, забивайки острието в гърлото му.

То издаде влажен, жвакащ звук. Кръв с цвят на гной плисна от широката му уста; той отстъпи назад, препъвайки се, ала Ема го последва, завъртайки дръжката на ножа. От вонята на кръв и мокрия звук на раздирана плът, Кристина едва не повърна.

— Ема! — извика тя. — *Ема!*

Ема издърпа меча си и го заби отново и отново, докато Кристина не я сграбчи за раменете и не я дръпна назад. Елфическият рицар се свлече на земята, мъртъв.

Ема цялата трепереше, опръскана със скверна кръв. Олюляваше се на краката си.

— Ела. — Кристина улови приятелката си за ръка и я затегли далеч от шатрата в същия миг, в който въздухът се изпълни с шумолящ, пеещ звук. Стрели. Бяха увенчани с огън и огряваха просеката със зловец, движещо се сияние. Кристина автоматично се наведе, само за да чуе силно дрънчене на няколко сантиметра от главата си. Ема бе замахнала с Кортана и една стрела бе срещнала острието, пръсвайки се на парченца.

Кристина ускори крачка.

— Трябва да се махнем от тук...

Пламнала стрела прелетя покрай тях и се заби в едно от знамената, висящи от кралската шатра. То начаса бе обгърнато от припукващи пламъци, които огряха принцовете, разбягали се от шатрата, за да се скрият в сенките. Кралят обаче стоеше пред трона си, вирайки се в празнината. Къде беше Джулс? Къде се бяха дянали той и Ерек?

Почти бяха стигнали до края на поляната, когато елфическата жена с рокля от кости изникна пред тях. Очите ѝ бяха рибешко зелени, без зеници и проблясваха като разляна мазнина на звездната светлина. Кристина с всички сили стовари крак върху нейния; писъците на феята бяха удавени от крясъците на останалите от двора. Кристина я блъсна настрана с лакът и тя се сгромоляса върху шатрата, а от роклята ѝ, като гротесков сняг, се посипаха ситни кости.

Ръката на Ема беше в тази на Кристина. Пръстите ѝ бяха ледени. Кристина я стисна по-здраво.

— *Хайде* — каза тя и двете потънаха между дърветата.

* * *

Марк не посмя да отиде твърде далеч. Джулиън, Ема и Кристина все още бяха в Двора. Той издърпа Кийрън зад един дебел дъб и го сложи да седне, облегат на дънера.

— Добре ли си? Боли ли те?

Кийрън го погледна с неприкрито раздражение и преди Марк да успее да го спре, се пресегна и извади стрелата от гърба си. Кръв шурна от раната и гърбът на ризата му подгизна.

— Исусе, Кийрън, какво, по дяволите...

— Към какви чужди богове се обръщаш сега? — попита Кийрън. — Нали каза, че не умирам.

— Така беше. — Марк свали ленената си риза, направи я на топка и я притисна към гърба на Кийрън. — Само дето сега като нищо може да те убия, задето си толкова глупав.

— Раните на ловците зарастват бързо — каза Кийрън, изохквайки. — Марк. Това наистина си ти. — Очите му грееха. — Знаех си, че ще се върнеш за мен.

Марк не отговори. Беше се съсредоточил върху това, да притиска ризата си към раната на Кийрън, ала тревога стягаше гърдите му. Надали би могло да се каже, че нещата между него и Кийрън бяха приключили особено добре. Защо Кийрън бе вярвал, че Марк ще дойде за него, когато той за малко не го бе направил?

— Кийр. — Той свали ризата; Кийрън беше прав — от раната едва се процеждаше кръв. Марк пусна подгизналата от кръв дреха на земята и докосна Кийрън по бузата. Пареше като пещ. — Гориш. — Посегна да окачи елфическата стрела около врата на другото момче, но то го спря.

— Защо да нося твоето украшение? — намръщи се той. — То трябва да бъде твое.

— Аз ти го върнах — напомни Марк.

От Кийрън се изтръгна дрезгав смях.

— Не бих забравил нещо такова. — А после очите му се разшириха. — Не си спомням как убивам Ярлат. Знам, че съм го направил. Те ми казаха. И аз им вярвам — той беше мерзавец. Ала не си го спомням. Не помня нищо от мига, след като те видях през прозореца на Института, в кухнята, да говориш с онова момиче. *Кристина*.

Марк усети, че се вледенява. Механично окачи елфическата стрела около врата си и усети как тя тупна до гърдите му. *Кийрън не си спомняше?*

Това означаваше, че не си спомня как го е предал, казвайки на Дивия лов, че Марк е разкрил елфически тайни пред нефилимите. Не помнеше наказанието, бичуванията, които Джулиън и Ема бяха понесли.

Не помнеше, че Марк бе сложил край на отношенията им. Върнал му бе стрелата.

Нищо чудно, че си бе мислил, че Марк ще дойде.

— *Онова момиче* Кристина е тук — разнесе се глас наблизо. Кристина се бе присъединила към тях в сенките. Беше раздърпана, макар и не толкова, колкото Ема, която беше оплискана с елфическа кръв, а и самата тя кървеше от една дълга драскотина на бузата. Марк скоочи на крака.

— Какво става? Ранени ли сте?

— *Аз...* мисля, че сме добре — отвърна Ема. Звучеше объркана и плашещо безучастна.

— Ема уби рицаря — каза Кристина и млъкна. Марк усети, че има още нещо, но не я притисна.

Ема примига, съсредоточавайки се бавно върху Марк и Кийрън.

— *О*, това си *ти* — каза и този път звучеше повече като себе си. — Невестулково лице. Тези дни да си извършил друго чудовищно предателство?

Кийрън изглеждаше слисан. Хората обикновено не говореха на елфическите принцове по този начин; освен това, помисли си Марк, Кийрън вече не си спомняше защо Ема му беше сърдита, нито защо го обвиняваше в предателство.

— Довел си я със себе си, за да ме спасите? — попита той Марк.

— *Всички* дойдохме, за да те спасим. — Беше Джулиън, полускрит зад Ерек, когото буташе пред себе си. Ема изпусна шумно

дъха си от облекчение. Очите на Джулиън се стрелнаха към нея и те си размениха погледи. Истинско възплащение на парабатайски поглед, помисли си Марк: бързо плъзване на очите от горе до долу, за да се увериш, че другият е добре, че е до теб, жив и в безопасност. Макар че сега, когато знаеше за истинските чувства на Ема, не можеше да не се зачуди дали зад онова, което споделиха, нямаше още нещо.

Кръв капеше от гърлото на Ерек, там, където камата вероятно се беше отплеснала; очите му гледаха изпод черни вежди, лицето му беше разкривено в свирепа гримаса.

— Кръвоизменник — каза той на Кийрън и се изплю над ножа. — Родоубиец.

— Ярлат не беше мой родственик. — Кийрън звучеше изтощено.

— Беше ти повече родственик от тези чудовища — заяви Ерек, оглеждайки яростно ловците на сенки наоколо. — Дори и сега, ти ни предаваш заради тях.

— Както ти ме предаде на краля, нашия баща? — Сгушен до корените на дърветата, Кийрън изглеждаше учудващо дребен, но когато отметна глава назад, за да погледне Ерек, очите му бяха твърди като елмази. — Мислиш си, че не знам кой каза на краля, че Ярлат умря от моята ръка? Мислиш си, че не знам чия е вината за това, че бях изпратен в изгнание в Дивия лов?

— Арогантен — каза Ерек. — Открай време си арогантен, кутре, мислейки си, че мястото ти е в Двора, заедно с нас. Аз съм любимецът на краля, не ти. Ти не си си заслужил специално място в сърцето му, нито в сърцата на Двора.

— И все пак, те предпочитаха мен — тихичко отвърна Кийрън. — Преди...

— Достатъчно — отсече Джулиън. — Дворът гори. Рицарите ще тръгнат подире ни, веднага след като хаосът утихне. Лудост е да стоим тук и да клюкарстваме.

— Важните дела на Двора не са клюкарстване — озъби се Ерек.

— За мен са. — Джулиън надникна между дърветата. — Трябва да има бърз път, отвеждащ към земите на светлите феи. Можеш ли да ни го покажеш?

Ерек мълчеше.

— Може — каза Кийрън, изправяйки се нестабилно на крака. — Не е в състояние да излъже и да каже, че не е възможно; ето защо

мълчи.

Ема повдигна вежди насреща му.

— Невестулково лице, когато пожелаеш, можеш да бъдеш учудващо услужлив.

— Ще ми се да не фамилиарничиш толкова — отбеляза Кийрън неодобрително.

Ерек издаде задавен звук — Джулиън беше притиснал по-силно ножа в гърлото му. Ръката му потреперваше леко. Марк предполагаше, че е от физическото усилие, но подозираше, че има и още нещо. Джулиън не притежаваше характера на мъчител, но бе безмилостен, когато се налагаше да защити онези, които обичаше.

— Ще те убия, ако не ни покажеш правилната посока — заяви той сега. — И ще го направя бавно.

— Обеща на баща ми...

— Аз не съм елф — каза Джулиън. — Мога да лъжа.

Лицето на Ерек имаше мрачно, яростно изражение, което уплаши Марк. Елфите можеха да имат зъб на някого страшно дълго време. И все пак, той пое напред и останалите го последваха, оставяйки зад себе си оранжевото сияние, идващо откъм поляната, и потъвайки в закрилата на гората.

Дърветата растяха близо едно до друго, дебели корени криволичеха през тъмната пръст. Туфи ярки цветя, аленочервени и отровназелени, се гущеха около ниските клони на дърветата. Минаха покрай кискаща се дървесна фея, която седеше на един клон, гола, ако не се броеше сложна мрежа от сребърни жици, и която намигна на Марк. Кийрън се подпираше тежко на рамото му; Марк го подкрепяше, сложил длан на кръста му. Дали останалите бяха озадачени, питащи се какво става между тях? Марк забеляза Кристина да поглежда назад към него, ала не можа да разчете изражението ѝ.

Ема и Кристина вървяха близо една до друга, а Джулиън беше начело, така че Ерек да им показва пътя. Марк все още беше неспокоен. Струваше му се, че се бяха измъкнали прекалено лесно. Това, че кралят ги беше оставил да си вървят, и то заедно с любимия му син...

— Къде са останалите? — попита Ерек, когато дърветата започнаха да оредяват и великолепното, пъстроцветно небе отново се появи над тях. — Приятелите ви?

— Приятели? — повтори Марк объркано.

— Стрелците — рече Ерек. — Онези пламнаха стрели в Двора... хитро, не мога да ви го отрека. Чудехме се какво ще правите с оръжията си, след като ви отнемем ангелските сили.

— Как го направихте? — попита Марк. — Да не би да осквернихте цялата земя?

— Това не би било достатъчно — обади се Ема. — Руните действат дори в демонските царства. Тук има нещо по-странно.

— А и морът — добави Марк. — Какво означава съсипаната земя? Тя е навсякъде, като рак в болно тяло.

— Сякаш бих ви казал каквото и да било — сопна се Ерек. — И няма смисъл да ме заплашвате — би струвало живота ми, ако ви кажа.

— Вярвай ми, и аз се уморих да те заплашвам — рече Джулиън.

— Тогава ме пусни да си вървя. Колко дълго възнамеряваш да ме задържиш? Завинаги? Защото толкова дълго ще трябва да ме използваш като щит, за да попречиш на баща ми и рицарите му да ви открият и да ви прережат гърлата.

— Казах, че се уморих да те заплашвам, не и че ще престана да го правя — поясни Джулиън, потупвайки го с острието на ножа. Бяха стигнали до края на гората, там, където дърветата отстъпваха място на поля. — А сега накъде?

Ерек пое през полето и те го последваха. Кийрън се облягаше още по-тежко на Марк; лицето му беше много бледо на лунната светлина. Звездите откриваха сините и зелени багри в косата му — майка му беше морска фея и късче от блещукащата прелест на водата бе съхранено в цветовете на косата и очите му.

Ръката на Марк се обви инстинктивно около него. Беше му ядосан, да, ала тук, в земите на феите, под ярките пъстроцветни звезди, бе трудно да не си спомня миналото, да не мисли за всички пъти, в които се бе вкопчвал в Кийрън за топлина и близост. Как бяха само те двамата и той си бе мислил, че може би винаги ще бъдат само те двамата. Как се бе смятал за щастлив, че някой като Кийрън, принц, при това — толкова красив, изобщо би го погледнал.

Шепотът на Кийрън бе като нежна милувка до шията му.

— Уиндспиър.

Уиндспиър беше конят на Кийрън. Или поне — някога беше. Довел го бе със себе си от Двора, когато се присъедини към Лова.

— Какво за него? Къде е той?

— С Лова — отвърна Кийрън и се закашля мъчително. — Подари ми го Адаон, когато бях съвсем малък.

Марк никога досега не бе срещал полубратята на Кийрън, десетките принцове от различни майки, които се домогваха до престола на тъмните феи, Адаон, знаеше от разказите на Кийрън, бе един от по-добрите. Ерек бе пълната му противоположност — през по-голямата част от живота на Кийрън бе брутално жесток с него. Кийрън рядко говореше за него без гняв.

— Стори ми се, че чух тропота от копитата му — каза сега Кийрън. — Все още ги чувам.

Марк се заслуша. В началото не долови нищо. Слухът му не беше толкова остър, колкото този на Кийрън, или който и да било пълнокръвен елф, не и когато руните му не действаха. Трябваше да напрегне уши до краен предел, преди най-сетне да долови звука. Действително бяха копита, но това не беше Уиндспийър. Не беше единствен кон. Това бе грохотът на десетки конски копита, препускащи през гората.

— Джулиън! — изкрещя той.

Не бе състояние да скрие паниката в гласа си. Джулс я долови и се обърна светкавично, при което хватката му около Ерек се охлаби. Принцът се отскубна, втурна се мълниеносно през полето с развяно черно наметало и потъна в гората.

— А беше такава страхотна компания — измърмори Ема. — Всички онези приказки: „Нефилими, вие ще умрете, давейки се в собствената си кръв“, бяха страшно стимулиращи. — Тя млъкна. Беше чула конете. — Какво е това...?

Кортана сякаш излетя в ръката ѝ. Джулиън все още стискаше камата си. Кристина вече посягаше към своя балисонг.

— Кралската кавалерия — каза Кийрън с учудващо спокойствие. — Не можете да ги надвиете.

— Да бягаме — рече Марк. — Сега.

Никой не възрази и те хукнаха.

Прекосиха полето и се прехвърлиха през каменната стена в другия му край, като Марк почти пренесе Кийрън през нея. Земята бе започнала да трепери от грохота на далечни копита. Джулиън ругаеше

— нисък, безкраен низ от ругатни. Марк предполагаше, че в Института няма много възможности да ругае кой знае колко.

Движеха се бързо, но нямаше да е достатъчно, освен ако не откриеха друга гора, място, където да се скрият. Ала в далечината пред тях не се виждаше нищо, а и звездите не можеха да упътят Марк. Беше толкова изтощен, че от тях му се зави свят. Половината му сила сякаш отиваше в Кийрън — не само за да го влачи със себе си, но и да го поддържа изправен.

Стигнаха до друга стена — не толкова висока, за да спре елфическите коне, но достатъчно, че да е дразнеща. Ема я прескочи; Джулиън прелетя над нея, докосвайки я едва-едва с пръсти.

Кийрън поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Кийр... — започна Марк сърдито, ала Кийрън бе навел глава, като бито куче. Мокра от пот и оплетена, косата закри лицето му; ризата и кръстът на панталона му бяха подгизнали от кръв. — Отново ти тече кръв. Нали каза, че раните ти заздравяват бързо.

— Така си мислех — тихо каза Кийрън. — Марк, остави ме тук...

Една ръка докосна Марк по рамото. Кристина. Беше прибрала ножа си и го погледна право в очите.

— Ще ти помогна да го пренесеш през стената.

— Благодаря ти — отвърна Марк.

Кийрън като че ли нямаше достатъчно сила, дори да я изгледа гневно. Кристина се покатери върху стената и протегна ръце; заедно, двамата с Марк издърпаха Кийрън отгоре й. Скочиха на тревата до Ема и Джулиън, които ги чакаха с разтревожени лица. Кийрън се приземи до тях и рухна на земята.

— Не може да продължи — каза Марк.

Джулиън погледна към стената. Тропотът на копита беше силен, като гръмотевици над главите им. Авангардът на кавалерията на тъмните елфи вече се виждаше — тъмна, приближаваща се линия.

— Трябва да го направи — каза той. — Те ще ни убият.

— Оставете ме тук — рече Кийрън. — Нека ме убият.

Джулиън се отпусна на едно коляно. Сложи ръка под брадичката на Кийрън и го принуди да вдигне глава и да срещне очите му.

— Веднъж ме нарече безмилостен. — Пръстите му бяха бледи на фона на окървавената кожа на Кийрън. — Нямам капчица жал за теб, Кийрън. Сам си докара това на главата. Но ако си мислиш, че дойдохме чак дотук, за да те спасим, само за да те оставим да легнеш и да умреш, значи, си по-глупав, отколкото си мислех. — Той свали ръка от лицето му и като го улови под мишница, го изправи на крака. — Помогни ми, Марк.

Заедно, те закрепиха Кийрън помежду си и поеха напред. Беше мъчително трудна задача. Паниката и напрежението от това, да поддържа Кийрън изправен, притъпяваха ловните инстинкти на Марк; препъвайки се в камъни и коренища, те навлязоха в гъста горичка, чиито клони посягаха, за да разкъсат дрехите и кожата им. Бяха я прекосили едва наполовина, когато тялото на Кийрън се отпусна безжизнено. Най-сетне беше припаднал.

— Ако умре... — започна Марк.

— Няма да умре — заяви Джулиън мрачно.

— Ако можехме да го скрием тук и да се върнем за него...

— Той не е чифт резервни обувки. Не можем просто да го оставим някъде и да очакваме да го намерим на същото място, когато се върнем — изсъска Джулиън.

— Вие двамата ще престанете ли... — започна Ема, а после млъкна и ахна.

Бяха излезли от малката горичка. Пред тях се изправяше хълм, зелен и гладък.

Биха могли да се изкатерят, но това би означавало да пълзят по него, забивайки ръце и крака в пръстта, за да се доберат до върха. Не биха могли да го направят и да вземат Кийрън със себе си.

Дори Джулиън се закова като вкаменен. Ръката на Кийрън, която допреди малко бе увита около врата му, се плъзна и увисна до тялото му. Марк имаше ужасяващото чувство, че вече е мъртъв. Искаше да го положи в тревата, да провери дали сърцето му бие, да го вземе в прегръдките си, така, както трябва да бъде изпратен един Ловец в последните си мигове.

Вместо това обърна глава и погледна назад. Кристина беше затворила очи и стискаше медальона си, а устните ѝ се движеха в безмълвна молитва. Ема държеше Кортана по същия начин, очите ѝ

бяха бдителни и искрящи. Щеше да ги защитава до последно, дори и Кийрън; щеше да падне под копитата на тъмната кавалерия.

А те идваха. Марк ги виждаше — сенки между дърветата. Конете като черен дим, с пламтящи очи като алени въглени, подковани със сребро и изгарящо злато: свирепи и смъртоносни.

На Марк му се стори, че вижда краля, препускащ начело. Бойният му шлем, върху който бяха вдълбани крещящи лица, закриваше само човешката половина, оставяйки мъртвешки сивата кожа открита. Единственото му око гореше като черна отрова.

Звукът от приближаването им бе като звука от ледник, трошащ се на късове. Оглушителен, смъртоносен. На Марк изведнъж му се прииска да можеше да чуе какво казва Кристина, да долови думите на безмълвната ѝ молитва. Очите му се спряха върху нейните движещи се устни. *Ангеле, помогни ни, благослови ни, спаси ни.*

— Марк. — Джулиън обърна глава към брат си, синьо-зелените му очи гледаха с уязвима откритост, сякаш се канеше да каже нещо, което отдавна копнееше да изрече на глас. — Ако ти...

Хълмът се пропука пред очите им. Голямо квадратно парче се отцепи от него и се отвори като врата. Марк зяпна. Беше чувал за подобни неща, възвишения с врати в склоновете си, ала никога не го бе виждал с очите си.

Светлина грееше в отвора, който сякаш беше коридор, потъващ в сърцето на хълма. Млада елфическа жена с едва заострени уши и светла коса, прибрана назад с венци от цветя, стоеше на прага с лампа в ръка. Тя протегна ръка към тях.

— Елате — подкани ги с глас, в който акцентът на светлите феи си личеше съвсем ясно. — Бързо, преди да са ви настигнали, защото ездачите на краля са безмилостни и няма да ви оставят живи.

— А ти? — попита Джулиън. — Доброто ли ни мислиш?

Единствено Джулиън би спорил с усмихналия му се късмет, помисли си Марк. Но разбира се, Джулиън не вярваше на никого, освен на семейството си. А понякога не вярваше дори и на тях.

Жената се усмихна.

— Аз съм Нене. Ще ви помогна и няма да ви нараня. Ала сега елате, бързо.

Марк чу как Кристина прошепна едно „благодаря“. В следващия миг вече се бяха втурнали напред, без да смеят да погледнат зад себе

си. Един по един скочиха през вратата върху отгъпаната пръст вътре. Марк и Джулиън бяха накрая, носейки Кийрън. Марк хвърли един последен поглед към ездачите зад тях и чу яростните им, разочаровани крясъци, преди вратата да се затръшне, затваряйки хълма.

СТРАНАТА НА СЪНИЩАТА

Ема се огледа наоколо в захлас. Вратата изобщо не изглеждаше така, сякаш бе издълбана в хребета на хълм. Беше направена от гладък камък с цвят на пепел, покривът над тях бе от син мрамор, прошарен от позлатени звезди. Потънал в сенки коридор водеше в сърцето на хълма.

Елфическата жена, Нене, повдигна лампата си, пълна със стрелкаци се светулки, които хвърляха малък обръч светлина около групичката. Ема видя, че устните на Джулиън бяха свити в сурова линия, Кристина стискаше здраво медальона си. Марк полагаше нежно Кийрън на земята. Отне й миг докато осъзнае, че Кийрън бе припаднал — главата му бе отпусната безжизнено назад, дрехите му бяха плувнали в кръв.

— Сега сме в земите на светлите феи — каза Нене. — Тук можете да използвате руните и магическата си светлина. — Тя спря загрижен поглед върху Кийрън. — Можете да излекувате приятеля си.

— Не можем. — Джулиън извади руническия си камък от джоба и светлината му обля Ема като облекчението на вода в пустинята. — Той не е ловец на сенки.

Нене дойде по-близо, сбърчила смаяно светлите си вежди. Марк беше на земята, взел в прегръдките си Кийрън, върху чието ледено бяло лице затворените му очи се открояваха като бледи полумесеци.

— Ловец ли е?

— И двамата... — започна Марк.

— Не можете ли да направите нещо за него? — Ема прекъсна Марк, преди да бе казал твърде много.

— Мога. — Нене коленичи, оставяйки лампата на земята до себе си, и извади шишенце от вътрешността на пухената връхна дреха без ръкави, която носеше над роклята си. Поколеба се, поглеждайки към Марк. — Ти не се нуждаеш от това? Не си ранен?

Марк поклати объркано глава.

— Не, защо?

— Донесох го за теб. — Тя отпуши шишенцето и го поднесе към устните на Кийрън, напявайки тихичко нещо на език, който Ема не познаваше.

Устните на Кийрън се разтвориха и той преглътна. Бледа златиста течност покапа от крайчетата на устата му. Клепачите му се повдигнаха и той се надигна, преглъщайки втора, а после и трета глътка. Очите му срещнаха тези на Нене над ръба на шишенцето и той извърна лице, избърсвайки устата си с ръкав.

— Запази останалото — каза дрезгаво. — Това ми стига.

И се изправи несигурно на крака с помощта на Марк. Другите вече прибираха стилитата си. Върху ръката на Ема грееше току-що нарисувана руна за изцеляване, до нея — руна за енергия. Въпреки това тялото я болеше, болеше я и сърцето. Непрекъснато виждаше баща си, отново и отново, да вдига очи към нея от тревата.

Не беше той, не и наистина, но от това образът не ставаше по-малко болезнен.

— Да вървим — каза Нене, прибирайки шишенцето. — Течността ще го подкрепи само за малко. Трябва да стигнем в Двора колкото се може по-скоро.

Тя пое напред и останалите я последваха. Марк подкрепяше препъвация се Кийрън, а руническият камък на Джулиън обливаше коридора в светлина. Отдалеч стените сякаш бяха покрити със сложна мозайка, но отблизо Ема видя, че са направени от прозрачна смола, в която бяха притиснати венчелистчета на цветя и пеперудени крилца.

— Милейди — обади се Кристина. В косата ѝ, също като на Ема, бяха оплетени листа и бодливите плодчета на репей. — Какво искахте да кажете с това, че сте донесли онази напитка за Марк? Откъде разбрахте, че трябва да дойдете тук?

— Имахме гости, тук, в Двора — рече Нене. — Нефилими, червенокосо момиче и русокосо момче.

— Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд — досети се Ема.

— Те ми казаха за семейство Блекторн. Име, което знаех. Сестра ми Нериса обичаше един Блекторн и му роди две деца, и умря от любов, когато той я напусна.

Марк се закова на място и Кийрън простена от болка.

— Ти си сестра на майка ми? — попита невярващо.

— Мисля, че обикновено се казва леля — обади се Ема.

Марк я изгледа мрачно.

— Аз съм тази, която отнесе теб и сестра ти до прага на баща ви и ви остави там, та той да ви отгледа — отвърна Нене. — Имаме обща кръв във вените си.

— Започвам да се чудя дали всички вие нямате по някой отдавна изгубен родственик в земите на феите — подхвърли Кийрън.

— Аз нямам. — В гласа на Кристина се долавяха нотки на съжаление.

— Половината родственици на Марк са елфи — изтъкна Ема. — Къде другаде да бъдат?

— Откъде разбра, че ще имам нужда да бъда спасен? — попита Марк елфическата жена.

— Елфът пука, който ви пусна да влезете, е мой отдавнашен приятел — отвърна Нене. — Разказа ми за пътуването ви и аз се досетих какво ви води тук. Знаех, че няма да се справите с триковете на Повелителя на сенките без помощ.

— Горящите стрели — досети се Джулиън. Камъните и плочките на коридора бяха отстъпили място на отъпкана пръст. От тавана висяха корени, оплетени с проблясващи цветя, които осветяваха мрака. Жили от минерали в скалата блещукаха и се променяха, когато Ема ги погледнеше. — Била си ти.

— Заедно с още неколцина от стражите на кралицата. А после трябваше просто да се държа на няколко крачки пред вас и да отворя тази врата. Не беше лесно, но в земите на краля има много врати към царството на светлите феи. Повече, отколкото той предполага. — Тя хвърли остър поглед към Кийрън. — Няма да издадеш това, нали, Ловецо?

— Мислех, че ме смяташ за нефилим — рече Кийрън.

— То бе преди да зърна очите ти. Също като моя племенник, ти служиш на Гуин. — Тя въздъхна тихичко. — Ако сестра ми Нериса можеше да научи, че синът ѝ ще израсне под такова проклятие, това щеше да разбие сърцето ѝ.

Лицето на Джулиън потъмня, но преди да успее да каже каквото и да било, пред тях изникна една фигура. Бяха стигнали до място, където коридорът се превръщаше в кръгла стая, от която във всички посоки тръгваха безброй тунели.

Пътят им беше препречен от елфически рицар. Висок мъж с кожа с цвета на пшеница и мрачно изражение, той носеше одежди и жакет от ярка пъстроцветна материя.

— Фъргюс — каза Нене. — Пусни ни да минем.

Той повдигна тъмните си вежди и отвърна с порой от думи на странен, подобен на птичи език — не сърдит, но видимо подразнен. Нене вдигна ръка и отговори рязко. Докато я гледаше, Ема си помисли, че забелязва прилика с Марк. Не само в светлорусата коса, но и в деликатните кости, в решителните жестове.

Рицарят въздъхна и отстъпи настрана.

— Можем да продължим, ала с пукването на зората ще бъдем повикани на аудиенция при кралицата — обясни Нене, поемайки бързо напред. — Елате, помогнете ми да отведе Ловеца в някоя стая.

Ема имаше доста въпроси: как щяха да разберат кога е настъпила зората тук, защо Нене като че ли изпитваше такава ненавист към Дивия лов и разбира се, къде отиваха. Задържа ги за себе си обаче и най-сетне те стигнаха до края на коридор, където стените бяха от полирана скала, грейнала от полускъпоценни камъни: тигрово око, азурит, яспис. Процепи в скалата бяха покрити с дълги кадифени завеси, избродирани с искрящи нишки.

Нене повдигна една от завесите, разкривайки стая с гладки, извити стени и сводест таван. Бял балдахин се спускаше надолу, полузакривайки легло, направено от дебели клони, преплетени с цветя.

Нене остави лампата си.

— Сложете Ловеца да легне.

Кийрън, който не бе проронил нито дума, откакто бяха влезли в същинския Двор, остави Марк да го отведе до леглото. Изглеждаше ужасно, помисли си Ема, докато Марк му помагаше да се настани върху матрака. Тя се зачуди колко ли пъти Марк бе правил същото, когато Кийрън бе изтощен след битка... и колко ли пъти Кийрън го беше правил за Марк. Да бъдеш част от Дивия лов бе изпълнено с опасности и тя не можеше да си представи дори колко от кръвта на другия бяха видели двамата.

— Има ли лечител в този Двор? — попита Марк и се изправи.

— Аз съм лечителката — отвърна Нене. — Макар че рядко работя сама. Обикновено имам помощник, ала сега е късно и Дворът е

полупразен. — Погледът ѝ се спря върху Кристина. — Ти ще ми помогнеш.

— Аз? — сепна се Кристина.

— Имаш целително излъчване. — Нене отиде до един дървен шкаф и го отвори. Вътре имаше буркани с билки, нанизани с изсушени цветя и стъкленици с пъстроцветни течности. — Разпознаваш ли нещо тук?

— Тиарела — отвърна Кристина послушно, сякаш бяха в час. — Клейтония, маянтемум, клинтония.

Нене изглеждаше впечатлена. Тя извади купчина ленени превръзки и ги тикна в ръцете ѝ.

— Твърде много хора в стаята ще забавят излекуването му. Аз ще заведа тези двамата в съседната стая, а ти свали дрехите на Кийрън.

Бузите на Кристина пламнаха.

— Марк може да го направи.

Нене извъртя очи.

— Както желаш. — Тя се обърна към леглото, където Кийрън се бе свлякъл върху възглавниците. Ръждиви петна кръв покриваха ризата и кожата на Марк, но той не забелязваше. — Смачкай няколко листа тиарела и му ги дай с вода. Недей да го превързваш все още. Първо трябва да прегледаме раната.

Тя излезе забързано от стаята и Ема и Джулиън се втурнаха след нея. Направиха само няколко крачки надолу по коридора, където тъмночервена завеса закриваше отворена врата. Нене я отметна и им даде знак да влязат.

Когато прекрачиха вътре, Ема едва не ахна. Тази стая беше много по-великолепна от предишната. Покривът се губеше в сенки. Стените бяха от сребрист кварц и гreeха отвътре, изпълвайки стаята с меко сияние. Кремавобели цветя покриваха стените и изпълваха въздуха с уханието на градина. В средата имаше масивно легло, разположено върху платформа със стъпала. Беше отрупано с кадифени възглавници и пищна покривка.

— Ще свърши ли работа? — попита Нене.

Ема бе в състояние само да кимне. Зелен плет, върху който растяха рози, се простираше в единия край на стаята, а зад него се лееше малък водопад. Когато погледна зад плета, Ема видя, че водите

се събират в малко езерце, обградено със зелени и сини камъни, подредени във формата на пеперуда.

— Не е толкова пищно като Института — чу тя да казва Джулиън, — но ще свърши работа.

— Чия е тази стая? — попита Ема. — На кралицата?

Нене се засмя.

— Покоите на кралицата? Определено не. Това е стаята на Фъргюс... всъщност той има две. Радва се на голямо благоразположение в Двора. Няма против да спите тук — днес е част от нощната стража.

Тя се обърна, за да си върви, но когато стигна до завесата поспря и ги погледна.

— Вие сте брат и сестра на племенника ми, нали?

Ема отвори уста и отново я затвори. Марк ѝ беше като брат повече от всичко друго. Със сигурност повече, отколкото Джулиън.

— Да — отвърна Джулиън, доловил колебанието ѝ.

— И го обичате — каза Нене.

— Според мен ще откриеш, ако само го опознаеш малко, че е много лесно да бъде обичан — каза Джулс и сърцето на Ема се разтвори, копнеейки за него, за двамата с Марк заедно, щастливи и смеещи се, каквито трябваше да бъдат братята, и заради предизвикателството в очите на Джулиън, когато погледна Нене. *Дължиш на брат ми обичта, която той заслужава; покажи му я или аз ще ти обърна гръб.*

Нене се прокашля.

— А племенницата ми? Алеса?

— Името ѝ сега е Хелън. — Джулиън замълча за миг и Ема видя как се опитва да прецени дали да спомене положението на Хелън, след което се отказва — нямаше достатъчно доверие на Нене, още не. — Да, тя ми е сестра; да, обичам я така, както обичам Марк. Лесно е да обичаш и двамата.

— Лесно е да ги обичаш — повтори Нене замислено. — Малцина са тези сред нас, за които бих казала, че е лесно да бъдат обичани. — Тя прекрачи през вратата. — Трябва да се връщам, преди момчето от Лова да е издъхнало — заяви и изчезна.

Джулиън погледна Ема и веждите му подскочиха.

— Тя е много...

— Да — съгласи се Ема, без да се нуждае от неизречените думи, за да разбере какво има предвид. Двамата с Джулиън почти винаги бяха на едно и също мнение за хората. Усети как устните ѝ се извиват, докато му се усмихваше, въпреки всичко, въпреки невероятното, невъзможно напрежение на нощта.

А и опасността все още не беше отминала, помисли си, обръщайки се, за да огледа стаята. Рядко бе попадала в толкова красиво място. Чувала бе за хотели в пещери, места в Кападокия и в Гърция, където прекрасни стаи били издълбани в скалите, покрити с коприна и кадифе. Ала тук цветята бяха тези, които се докосваха до сърцето ѝ, белите цветя, ухаещи на сметана и захар, като белите цветя, които растяха в Идрис. От тях сякаш струеше светлина.

И разбира се, леглото. С нещо като закъснел шок тя си даде сметка, че двамата с Джулиън бяха останали насаме, в невероятно романтична стая с едно-единствено, много голямо и много меко легло.

О, да, тревогите за тази вечер съвсем не бяха приключили.

* * *

Когато се върна, Нене почисти нежно раната на Кийрън с парчета навлажнен лен, внимателно притискайки с пръсти ръбовете на порязаното. Кийрън седеше изпънат и скован на ръба на леглото, без да помръдва или с нещо да показва, че си дава сметка какво става, ала Кристина виждаше по дълбокия полумесец, отпечатан върху долната му устна, че го боли.

Марк седеше мълчаливо до него. Изглеждаше изцеден, изтощен до краен предел, и не посегна да улови ръката на Кийрън; просто си седеше там, а рамото му докосваше рамото на другото момче. Но пък те едва ли бяха от онези, които се държаха за ръце, помисли си Кристина. Дивият лов не беше място, където на подобни нежни изрази на обич се гледаше с добро око.

— Стрелата на тъмните елфи е била потопена в самакитка — каза Нене, когато приключи с почистването на раната. Протегна ръка за чисто парче лен и се залови да превърже слабото тяло на Кийрън. Той беше преоблечен в чист панталон, а върху леглото до него беше сгъната риза. По гърба му имаше белези, които доста приличаха на

тези върху гърба на Марк; белези, които стигаха до раменете и се спускаха по ръцете му. Беше слаб, но силен на вид, с ясно очертани мускули на ръцете и гърдите. — Ако беше човек или дори обикновен елф, щеше да те убие, ала Ловците имат своя собствена защита. Ще живееш.

— Да — заяви Кийрън, вирвайки арогантно брадичка. Кристина обаче се зачуди. Не беше казал: *Да, знаех, че ще живея*. Беше се съмнявал, подозираше тя. Боял се бе, че ще умре.

Не можеше да не се възхити на смелостта му.

Нене направи физиономия и приключи с превързването. Потупа Кристина по рамото, докато Кийрън си обличаше ризата, закопчавайки я с бавни, треперещи пръсти, и посочи плитък мраморен съд върху нощното шкафче, пълен с парчета плат, плуващи в зеленикава течност.

— Това са компреси за предотвратяване на инфекция. Сменяй ги на всеки два часа.

Кристина кимна. Не беше сигурна как ще се събужда на всеки два часа, а може би просто щеше да се наложи да остане будна през цялата нощ, но все някак щеше да се справи.

— Вземи — каза Нене и се наведе към Кийрън с друго шишенце в ръка. — Изпий това. Няма да ти навреди, само ще ти помогне.

След един миг Кийрън отпи, но се закашля и блъсна стъкленицата настрани.

— Как смееш... — започна, а после очите му се извъртяха и той политна назад. Марк го улови, преди раненият му гръб да докосне леглото, и помогна на Нене да го обърне внимателно на една страна.

— Не се притеснявай — каза Марк, забелязал стиснатата челюст на Нене. — Той винаги заспива, крещейки по този начин.

— Имаше нужда от сън — бе всичко, което Нене каза, преди да излезе забързано от стаята.

Марк я проследи с поглед; изражението му беше разтревожено.

— Не е такава, каквато си я представях, когато си мечтаех, че може би имам семейство в земите на елфите. В продължение на толкова много години търсех и разпитвах, и не открих нито следа от тях. Бях се отказал.

— Положила е огромно усилие да те намери и спаси — каза Кристина. — Очевидно я е грижа за теб.

— Тя не ме познава — отвърна Марк. — За елфите кръвта е нещо много важно. Не би могла да допусне да попадна в ръцете на краля на тъмните феи. Случилото се с един член на семейството, се отразява и на останалите от него.

Тя докосна косата ти, искаше да каже Кристина. Беше го видяла само за миг — докато посягаше, за да превърже гърба на Кийрън, пръстите на Нене бяха докоснали фините краища на русата коса на Марк. Той не беше забелязал и Кристина се зачуди дали щеше да ѝ повярва, ако му кажеше.

Тя се отпусна в долната част на леглото. Кийрън се беше свил на кълбо, тъмната му коса беше разрошена под неспокойната му глава.

Марк се беше облегал на таблата на леглото. Босите му крака бяха върху леглото, на няколко сантиметра от тези на Кристина; ръката му бе протегната и пръстите му почти докосваха нейните.

Ала очите му бяха върху Кийрън.

— Не си спомня — каза.

— Кийрън? Какво не си спомня?

Марк притисна колене до гърдите си. В разкъсаните си, окървавени дрехи приличаше на опърпаната фигура, която представляваше, когато се завърна от Дивия лов.

— В Тъмния двор са го изтезавали и били. Очаквах го. Така правят те със своите затворници. Когато го развързах и го изведох от там, си дадох сметка, че му бяха причинили нещо, заради което не помнеше, че е убил Ярлат. Не си спомня нищо от нощта, в която ни видя да говорим в кухнята.

— Не си спомня бичуването, станалото с Джулс и Ема...?

— Не си спомня какво се случи, нито че скъсах с него заради това — мрачно каза Марк. — Каза, че знаел, че ще дойда за него. Сякаш все още сме... онова, което бяхме.

— Какво бяхте всъщност? — Кристина си даде сметка, че никога не го бе питала. — Разменихте ли си обещания? Имахте ли дума за него, като *novio*?

— Гадже? — повтори Марк. — Не, нищо такова. Ала имаше нещо, а после то свърши. Защото бях ядосан. — Той погледна Кристина нещастно. — Но как бих могъл да съм ядосан на някой, който дори не си спомня какво е направил?

— Чувствата ти са такива, каквито са. Кийрън действително направи онези неща. Направи ги, дори и да не си го спомня. — Кристина се намръщи. — Прекалено сурово ли прозвуча? Не исках. Но аз седях с Ема след това. Помагах да превържат раните ѝ от камшика.

— А сега помогна да превържат раните на Кийрън. — Марк си пое дълбоко дъх. — Съжалявам, Кристина. Това сигурно ти се струва... дори не мога да си представя какво си мислиш. Да си принудена да седиш тук с мен, с него...

— Имаш предвид заради... — Кристина се изчерви. *Заради това че се целунахме на веселието?* Тя погледна дълбоко в сърцето си, търсейки следи от ревност, горчивина, гняв към Марк. Не откри нищо. Нито дори яростта, която бе изпитала към Диего при появата на Зара.

Колко отдавна ѝ се струваше това сега. Колко далечно и маловажно. Зара можеше да си го задържи, той бе само неин.

— Не съм ядосана — рече тя. — Пък и ти не трябва да се притесняваш какво изпитвам аз. Би трябвало да се съсредоточим върху това, че Кийрън е в безопасност, че можем да се върнем.

— Не мога да престана да се притеснявам какво изпитваш — каза Марк. — Не мога да престана да мисля за теб.

Кристина усети как сърцето ѝ задумка.

— Грешка би било да мислим за царството на светлите феи като сигурно място, където бихме могли да си отдъхнем. Има една стара поговорка, според която единствената разлика между тъмните и светлите елфи е, че тъмните елфи вършат злините си, без да се крият. — Марк погледна надолу. Кийрън дишаше леко, равномерно. — А и не знам какво да правим с Кийрън. Дали да го изпратим обратно в Лова? Да повикаме Гуин? Кийрън няма да разбере защо бих поискал да се разделя с него.

— А искаш ли наистина? Да се разделиш с него?

Марк не отговори.

— Разбирам. Наистина. Винаги си се нуждаел от Кийрън толкова много, че никога не си имал възможността да се замислиш дали *искаш* да бъдеш с него.

Марк издаде тихичък звук. Улови ръката ѝ и я задържа, загледан в Кийрън. Стискаше я силно, но Кристина не се отдръпна.

Джулиън седеше на ръба на внушителното легло на Фъргюс. Не виждаше Ема зад високия плет, който закриваше езерцето, но я чуваше как плиска във водата, звук, който отекваше между сияещите стени.

Звук, който изопваше нервите му до краен предел. Когато се изкъпеше, тя щеше да излезе и да се пъхне в леглото при него. Двамата бяха делили едно легло стотици, може би хиляди пъти. Ала това не означаваше нищо, докато бяха деца, а по-късно, когато не бяха, той си бе повтарял, че все така не означава нищо, дори когато се бе събуждал посред нощ, просто за да гледа как кичури от косата ѝ се разпиляват по бузата ѝ, докато спи. Дори когато бе започнала да става много рано, за да отиде да тича на плажа и той се сгушваше в топлината, която тялото ѝ бе оставило върху чаршафите, и вдъхваше уханието на розова вода на кожата ѝ.

Дишай. Джулиън впи пръсти в кадифената възглавница, която беше взел в скута си. *Мисли за нещо друго.*

Не беше като да нямаше цял куп други неща, за които да мисли. Ето че се намираха в Двора на светлите феи, не точно пленници, но и не съвсем гости. От земите на светлите феи бе също толкова трудно да се избяга, колкото и да се проникне в тях и все пак, те нямаха план как да го направят.

Само че той беше изтощен; за първи път оставаше в една спалня с Ема, откакто бяха сложили край, и като никога, в този рядък миг, мислеше със сърцето, не с ума си.

— Джулс? — повика го Ема. Той си спомни кратките дни, когато го беше наричала *Джулиън*, начина, по който, излязла от нейните устни, думата караше сърцето му да се пръсне от удоволствие. — Нене ми остави една рокля и тя е... — Ема въздъхна. — Е, предполагам, че ще е най-добре да видиш.

Тя се показа иззад плета, който закриваше езерцето, с пусната коса и облечена в роклята. Елфическите дрехи обикновено бяха или много натруфени, или съвсем простички. Тази беше от простичките. С тънки презрамки, които се кръстосваха на раменете, тя бе направена от копринено мека бяла материя, която прилепваше към мокрото ѝ тяло като втора кожа, подчертавайки извивките на кръста и хълбоците ѝ.

Джулиън усети, че устата му пресъхва. Защо ѝ трябваше на Нене да оставя тази рокля? Защо не можеше Ема да се върне в леглото в мръсните си бойни дрехи?

— Бяла е — рече Ема, мръщейки се.

Бяло — настане ли време на смърт и тъга. За ловците на сенки бялото бе цвят за погребения: имаше бяло облекло за погребения с почести, върху очите на мъртвите нефилими слагаха парче бяла коприна, преди да изгорят телата им.

— Бялото не означава нищо за феите — рече той. — За тях то е цветът на цветя и други природни неща.

— Знам, просто... — Ема въздъхна и пое боса по стъпалата, отвеждащи до леглото. Поспря, за да разгледа огромния матрак, поклащайки удивено глава. — Е, добре, може и да не си паднах особено по Фъргюс, когато го срещнах за първи път. — Лицето ѝ грееше от топлината на водата, бузите ѝ бяха порозовели. — Но той може да държи страхотен пансион, трябва да му се признае. Вероятно всяка вечер ще пъхва с любов ментов бонбон под възглавницата ти.

Роклята се повдигна леко, докато тя се покатерваше върху леглото, и Джулиън с ужас осъзна, че отстрани имаше цепка, която ѝ стигаше почти до хълбока. Зърна за миг дългия ѝ крак, докато тя се излягаше върху покривката.

Вселената не просто го мразеше, а се опитваше да го убие.

— Дай ми още няколко възглавници — поиска си Ема, а после грабна няколко, преди Джулиън да успее да помръдне. Той стисна още по-здраво онази в скута си и я погледна право в очите.

— Никакво крадене на завивките.

— Че кога съм го правила. — Тя натрупа възглавниците зад себе си, издигайки купчинка, на която да се облегне. Влажната ѝ коса бе залепнала по врата и раменете ѝ, дълги кичури бледо мокро злато.

Очите ѝ бяха зачервени, сякаш беше плакала. Ема рядко плачеше. Джулиън си даде сметка, че бърборенето ѝ, откакто се беше върнала в стаята, бе престорено весело, нещо, което би трябвало да забележи по-рано... той, който познаваше Ема по-добре от всеки друг.

— Ем — каза, неспособен да се възпре, нито да скрие нежността в гласа си. — Добре ли си? Онова, което се случи в Двора...

— Чувствам се толкова глупава — отвърна тя. Престорената жизнерадост се отцеди от гласа ѝ и под преструвката се показа Ема,

неговата Ема, с цялата ѝ сила и интелигентност, и храброст. Ема, която звучеше разтърсена до основи. — Знам, че елфите погаждат номера. Знам как лъжат, без да изричат лъжи. И все пак, онзи пука ми каза... каза, че ако дойда в земите на елфите, ще видя лицето на някого, когото съм обичала и изгубила.

— Типично за феите — отвърна Джулиън. — Ти видя лицето на баща си, ала това не беше той. Беше илюзия.

— Не бях в състояние да го осъзная. Сякаш умът ми беше забулен в мъгла. Единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че искам баща си обратно.

— Умът ти вероятно е бил забулен в мъгла — рече Джулиън. — Съществуват цял куп магии, които могат да замаят мислите ти. А и стана толкова бързо. Аз също не заподозрях, че е илюзия. Никога не съм чувал за толкова силна илюзия.

Ема не каза нищо. Беше се облегнала на ръцете си, тялото ѝ беше очертано от бялата рокля. Джулиън усети как го жегна нещо, което много приличаше на болка, сякаш под кожата му имаше ключ, който обтягаше кожата му с всяко завъртане. Спомени връхлитаха безпощадно ума му — какво бе да плъзне ръце по нея, усещането от зъбите ѝ върху долната му устна. Извивката на тялото ѝ, паснала така съвършено до неговото: двоен полумесец, неразплетен символ за безкрайност.

Открай време вярваше, че желанието би трябвало да е нещо приятно. Никога не си бе представял, че може да боли по този начин, като бръсначи под кожата му. Преди онази нощ на плажа с Ема си беше мислил, че я желае повече, отколкото някой някога бе желал когото и да било. Мислил си бе, че желанието може да го убие. Ала сега знаеше, че въображението му бледнее. Че дори когато то се отцеждаше от него под формата на бои, покапали като капки от кръвта му върху платното, не бе в състояние да улови усещането от кожата ѝ до неговата, сладкопарещия вкус на устните ѝ. Желанието може и да не го убиеше, помисли си, но знанието за това, което нямаше — би могло да го стори.

Заби нокти в дланите си с всичка сила. За съжаление, беше ги изгризал прекалено дълбоко, за да се нарани наистина.

— Да видя как се оказа, че онова *нещо* не е баща ми... то ме накара да осъзная колко голяма част от живота ми е илюзия — каза Ема. — Прекарах толкова години в търсене на отмъщение, но когато го

получих, то не ме направи щастлива. Камерън не ме направи щастлива. Мислех си, че всички тези неща ще ме направят щастлива, но то се оказа само една илюзия. — Тя се обърна към него, очите ѝ бяха широко отворени и невъзможно тъмни. — Ти си едно от малкото истински неща в живота ми, Джулиън.

Джулиън усещаше ударите на сърцето в цялото си тяло. Всяка друга емоция — ревността му към Марк, болката от раздялата с Ема, тревогата за децата, страхът от това какво ги очакваше в Двора на феите — избледня. Ема го гледаше, с полуотворени устни и зачервени бузи, и ако се наведеше към него, ако го пожелаеше дори мъничко, той щеше да се предаде и да се пръсне на късчета. Дори ако това означаваше да измени на брат си, щеше да го направи. Щеше да я придърпа към себе си и да се изгуби в нея, в косата, в кожата, в тялото ѝ.

Щеше да бъде нещо, което по-късно щеше да си спомня с болка, която щеше да го пронизва като нагорещени до бяло ножове. Още едно напомняне за всичко, което никога нямаше да има. И щеше да се мрази, задето беше наранил Марк. Ала нищо от това нямаше да го спре. Знаеше докъде се простира силата на волята му и вече беше стигнал до нейния предел. Тялото му трепереше, дъхът му се беше учестил. Трябваше само да протегне ръка...

— Искам отново да бъдем парабатаи — каза Ема. — Както бяхме преди.

Думите се взривиха във вътрешността на главата му. Не го желаше; искаше да бъдат парабатаи, това бе всичко. Той седеше тук, мислейки си за какво копнее и колко болка е в състояние да понесе, ала то нямаше никакво значение, щом тя не го желаше. Как бе могъл да бъде толкова глупав?

Когато проговори, гласът му беше овладян:

— Винаги ще бъдем парабатаи, Ема. То е за цял живот.

— Всичко е толкова странно, откакто ние... откакто започнах да се срещам с Марк — каза тя, задържайки погледа му със своя. — Ала не е заради Марк. А заради нас. Заради онова, което направихме.

— Всичко ще бъде наред — рече Джулиън. — Няма правила за подобна ситуация, наръчник с указания. Само че ние не искаме да си причиним болка, така че няма да го направим.

— В миналото е имало парабатаи, които са се намразили. Спомни си Лушън Греймарк и Валънтайн Моргенстърн.

— Това няма да се случи с нас. Ние се избрахме, когато бяхме деца, избрахме се отново и когато бяхме на четиринайсет години. Аз избрах теб и ти избра мен. Това представлява парабатайската церемония, не е ли така? Начин да скрепим това обещание. Онова, което казва, че винаги ще избирам теб.

Ема се облегна лекичко на ръката му, докосна едва-едва рамото му със своето, ала това накара тялото му да пламне като фойерверките над кея Санта Моника.

— Джулс?

Той кимна; нямаше си доверие да проговори.

— Аз също винаги ще избирам теб — каза Ема и като отпусна глава на рамото му, затвори очи.

* * *

Кристина се събуди рязко от неспокойния си сън. Стаята беше потънала в сумрак; тя се бе сгушила в долната част на леглото, подвила крака под себе си. Кийрън беше потънал в дълбок сън, облегат на възглавниците, а Марк беше на пода, увит в одеяла.

Два часа, казала бе Нене. Трябваше да наглежда Кийрън на всеки два часа. Погледна отново към Марк, реши да не го буди, въздъхна и седна в леглото, приплъзвайки се към елфическия принц.

Мнозина изглеждаха спокойни в съня си, но не и Кийрън. Той дишаше тежко, очите му се стрелкаха напред-назад зад клепачите, ръцете му потрепваха неспокойно под завивките. Въпреки това не се събуди, когато Кристина се приведе напред, за да повдигне ръба на ризата му с неловки пръсти.

Кожата му гореше. Толкова отблизо той бе мъчително прелестен, с високите си скули, издължените очи с гъсти мигли, милващи бузите му, със синьо-черната си коса.

Кристина смени бързо компреса; старият бе напоен с кръв. Когато се наведе, за да върне ризата му на място, една ръка стисна китката ѝ като менгеме.

Две очи — черно и сребърно — се вдигнаха към нея. Устните му се раздвижиха; бяха напукани и сухи.

— Вода — прошепна той.

Незнайно как, макар и само с една ръка, Кристина успя да напълни калаената чаша върху нощното шкафче с вода от каната до нея и му я подаде. Той я пресуши, без да я пуска.

— Може би не ме помниш. Аз съм Кристина.

Кийрън остави чашата настрана и се взря в нея.

— Знам коя си — рече след миг. — Мислех си, че... но не. Ние сме в Светлия двор.

— Да — потвърди Кристина. — Марк спи — добави, в случай че той се притесняваше.

Ала умът на Кийрън като че ли беше далече от там.

— Мислех, че ще умра тази нощ. Пригответе се бях за това. Бях готов.

— Нещата невинаги се случват, когато ги очакваме — каза Кристина. В собствените ѝ уши, думите ѝ не прозвучаха особено убедително, но като че ли го успокоиха. По лицето му се разля облекчение, като завеса, спускаща се пред прозорец.

Пръстите му я стиснаха още по-силно.

— Остани с мен.

Разтърсена от изненада, Кристина би отговорила — може би дори би отказала — но така и не получи възможност. Кийрън беше заспал.

* * *

Джулиън лежеше буден.

Искаше да заспи; изтощението сякаш се беше просмукало в костите му. Ала стаята бе пълна със сумрачна светлина и Ема бе влудяващо близо. Усещаше топлината на тялото ѝ. Беше отметнала завивките и той виждаше голото ѝ рамо там, където роклята се бе смъкнала, разкривайки парабатайската руна върху ръката ѝ.

Спомни си буреносните облаци пред Института, начина, по който го беше целунала на стъпалата, преди Гуин да се появи. Не, най-

добре да бъде откровен със себе си. Преди тя да се отдръпне и да изрече името на брат му. Именно това бе сложило край.

Навярно бе твърде лесно да се поддадат на забранени чувства, когато и така вече бяха толкова близки. Част от него искаше тя да го забрави и да бъде щастлива. Друга част обаче искаше тя да си спомня като него, сякаш споменът за онова, което бяха имали заедно, бе част от него, от кръвта във вените му.

Прокара неспокойно пръсти през косата си. Колкото повече се опитваше да потисне подобни мисли, толкова по-упорито изплуваха те на повърхността, като водата в каменното езерце. Копнееше да се протегне и да притегли Ема към себе си, да улови устата ѝ в целувка, да целуне *истинската* Ема и да изтрие спомена за лиананши, ала би му стигнало и това да се сгуши до нея, да я вземе в обятията си и цяла нощ да усеща движението на тялото ѝ, докато диша. Би му стигнало дори просто да прекара нощта в сън, като само малките им пръсти се докосват.

— Джулиън — разнесе се тих глас. — Събуди се, сине на тръните^[1].

Той седна в леглото. В долната част на леглото стоеше жена. Не беше Нене, нито Кристина: жена, която никога не бе виждал на живо, макар да я познаваше от картини. Беше невероятно слаба, почти изпита, но въпреки това — красива, с пълни устни и стъкло сени очи. Червена коса падаше на вълни до кръста ѝ. Роклята ѝ изглеждаше така, сякаш бе ушита за нея във времената, преди да изпосталее толкова, ала въпреки това беше прелестна: тъмносиня и бяла, с деликатен рисунък от пера, тя обвиваше тялото ѝ в пухена мекота. Ръцете ѝ бяха дълги и бели, устните ѝ — алени, ушите ѝ — леко заострени.

Върху главата ѝ имаше златна диадема... корона, с изящна елфическа изработка.

— Джулиън Блекторн — каза кралицата на светлите елфи. — Събуди се и ела с мен, защото искам да ти покажа нещо.

---

[1] Името „Блекторн“ буквално означава „черен трън“. — Б.пр. ↑

ПРЕЗ ТЪМНО, ОПУШЕНО СТЬКЛО

Кралицата крачеше мълчаливо напред и Джулиън, бос, бързаше след нея, мъчейки се да не изостава, докато тя се носеше решително по дългите коридори на Двора.

Трудно бе за ума да обхване географията на елфическите земи, с техния постоянноменящ се терен и начина, по който огромни пространства се побираха в по-малки. Сякаш някой бе взел философския въпрос за това, колко ангела могат да се поберат върху връхчето на игла, и го бе превърнал в пейзаж.

Докато вървяха, срещаха други придворни. Тук, в Двора на светлите феи, имаше по-малко черна магия, по-малко вътрешности и кости, и кръв. Зелени ливреи с цвета на растенията и дърветата, и тревата, и злато навсякъде: мъжете носеха златни жакети, жените — дълги златни рокли, сякаш за да доведат слънчевата светлина, която не можеше да ги достигне под земята.

Най-сетне свиха по един коридор, който ги отведе във внушителна кръгла стая. В нея нямаше никакви мебели, стените бяха от гладък камък, извити леко към един кристал, вграден в тавана. Точно под кристала имаше голям каменен пиедестал, върху който почиваше златна купа.

— Кристал за гадаене — каза кралицата. — Едно от съкровищата на елфите. Искаш ли да надзърнеш в него?

Джулиън не се приближи. Не притежаваше познанията на Кристина, но беше наясно какво представлява кристалът. Той ти позволяваше да надзърнеш в отразяваща повърхност, обикновено огледало или воден басейн, и да видиш какво се случва в някоя друга част на света. Изгаряше от желание да го използва, за да провери как е семейството му, но не смяташе да приема дарове от една фея, освен ако не бъде принуден.

— Не, благодаря, милейди.

Видя как в очите ѝ припламна гняв и това го изненада. Очакваше да умее по-добре да контролира емоциите си. Гневът изчезна само след

миг и тя му се усмихна.

— Един Блекторн е на път да изложи живота си на опасност — рече. — Не е ли това достатъчно добра причина да надзърнеш? Нима би предпочел да не узнаеш за злото, надвиснало над семейството ти, над твоята плът и кръв? — Гласът ѝ беше почти напевен. — От онова, което знам за теб, Джулиън, сине на тръните, това не е в природата ти.

Джулиън стисна юмруци. Един Блекторн, излагащ живота си на опасност? Възможно ли бе да е Тай, хвърлил се в някоя мистерия, или пък Ливи, самонадеяна и дръзка. *Дру? Тави?*

— Не е лесно да бъдеш изкушен — отбеляза кралицата и сега гласът ѝ беше по-мек, по-съблазнителен. Очите ѝ проблясваха. Това ѝ харесваше, осъзна Джулиън. Преследването, играта. — Колко необичайно за някой толкова млад.

Джулиън си помисли с почти отчаяна развеселеност за това, как преди малко близостта на Ема едва не го бе прекършила. Ала това беше слабост. Всеки имаше слабости. Годините, през които се бе лишавал от всичко, което бе искал за себе си, заради доброто на семейството си, бяха закалили волята му до степен, която понякога изненадваше дори него.

— Не мога да бръкна вътре и да променя онова, което се случва, нали? — каза той. — Няма ли да бъде мъчение просто да гледам?

Устните на кралицата се извиха.

— Не мога да ти кажа. Самата аз не знам какво ще се случи. Но ако не погледнеш, ти също никога няма да разбереш. А от опита си с човеци и нефилими знам, че трудно понасят неведението. — Тя погледна във водата. — А, ето че той пристига при средоточието.

Джулиън се озова до пиедестала, преди да успее да се спре. Онова, което видя във водата, го порази.

Тя бе като прозрачно стъкло, като екрана на телевизор, върху който прожектираха сцена с почти плашеща яснота. Пред себе си Джулиън виждаше планините Санта Моника през нощта, гледка толкова позната, че усети как го пронизва носталгия по дома.

Луната се издигаше над останките от средоточието. Големи камъни бяха разпръснати из поле, покрито със суха трева, която се простираше до отвесна канара, спускаща се към океана, синьо-черен в далечината. Между камъните крачеше Артър.

Джулиън не помнеше кога за последен път бе видял чичо си извън Института. Носеше грубо палто и ботуши и държеше рунически камък, който блещукаше с мътна светлина. Никога не бе приличал повече на ловец на сенки, дори в Залата на Съглашението.

— Малкълм! — провикна се Артър. — Малкълм, настоявам да дойдеш при мен! Малкълм Фейд! Аз съм тук, с кръвта на Блекторн!

— Но Малкълм е мъртъв — промълви Джулиън, без да откъсва очи от купата. — Той умря.

— Това е една от слабостите на расата ви, да гледате на смъртта като на нещо окончателно — отбеляза кралицата ликуващо, — особено когато става дума за магьосници.

Страх прониза Джулиън като стрела. Когато тръгна от Института, бе напълно сигурен, че оставя семейството си в безопасност. Но ако Малкълм беше там... домогващ се до Блекторнова кръв... макар че ако Артър му я предлагаше, значи, Малкълм все още не се беше добрал до нея... но пък на Артър едва ли можеше да му се има доверие...

— Шшт — каза кралицата, сякаш бе в състояние да чуе шума от препускащите в главата му мисли. — Гледай.

— *Малкълм!* — провикна се Артър и гласът му отекна сред планинските склонове.

— Тук съм. Макар че ти си подранил.

Гласът принадлежеше на сянка... разкривена, обезобразена сянка. Джулиън преглътна мъчително, когато Малкълм пристъпи под лунната светлина и онова, което му беше причинено, или което сам си беше причинил, се видя съвсем ясно.

Водата в купата се замъгли. Джулиън почти посегна към образа, преди да се овладее и да дръпне ръка.

— Къде са? — попита дрезгаво. — Какво правят?

— Търпение. Трябва да отидат на едно място. Малкълм ще заведе чичо ти там.

Кралицата на феите злорадстваше. Смяташе, че сега вече той вече бе изцяло в нейна власт, помисли си Джулиън, и я възненавидя. Тя потопа дългите си пръсти във водата и пред очите му за миг се завихриха образи: вратите на Нюйоркския институт, Джейс и Клеъри — заспали на една зелена поляна, Джем и Теса на някакво потънало в сенки място... а после образите отново се изясниха.

Артър и Малкълм се намираха във вътрешността на старинна църква със стъклопис по прозорците и гравирани пейки. Нещо, покрито с черен плат, лежеше върху олтара. Нещо, което се движеше съвсем лекичко, неспокойно, като животно, събуждащо се от сън.

Малкълм наблюдаваше Артър, а по обезобразеното му лице играеше усмивка. Приличаше на нещо, извлечено от дълбините на някой воден ад. От процепи и улейчета по кожата му се процеждаше морска вода. Очите му бяха млечни и мътни; половината от бялата му коса я нямаше и голата кожа бе покрита с петна и струпеи. Носеше бял костюм и дълбоките пукнатини по кожата му изчезваха нелепо под скъпата яка и ръкавелите.

— За всеки кръвен ритуал, доброволно дарената кръв е по-добра от взетата насила — каза Артър. Стоеше както обикновено, прегърбен, напъхал ръце в джобовете си. — Ще ти дам своята кръв доброволно, ако се закълнеш да оставиш семейството ми на мира.

Малкълм облиза устни; езикът му беше синкав.

— Това ли е всичко, което искаш? Това обещание?

Артър кимна.

— Не искаш Черната книга? — попита Малкълм ехидно, потупвайки книгата, пъхната в колана на панталона му. — Не искаш да се закълна, че никога няма да нараня дори един нефилим?

— Твоето отмъщение ме засяга само дотолкова, доколкото държа семейството ми да остане невредимо — каза Артър и Джулиън усети как коленете му омекват от облекчение. — Кръвта на Блекторн, която ще получиш от мен, трябва да утоли жаждата ти за нея.

Малкълм се усмихна. Зъбите му бяха закривени и остри, като на акула.

— Сега, ако склуча тази уговорка, означава ли това, че се възползвам от теб, при положение че ти си луд? — зачуди се той на глас. — Възможно ли е разхлопаният ти ум да не е разбрал ситуацията както трябва? Объркан ли си? Знаеш ли кой съм?

Артър потръпна и Джулиън усети как го пронизва жал към чичо му и омраза към Малкълм.

Убий го, помисли си той. Кажу ми, че си взел серафимско острие, чичо, и го понижи с него.

— Чичо ти със сигурност не е въоръжен — каза кралицата. — Фейд несъмнено ще се е погрижил за това. — Наблюдаваше

случващото се с почти хищна наслада. — Лудият нефилим и лудият магьосник. Като от някоя книжка с приказки.

— Ти си Малкълм Фейд, предател и убиец — заяви Артър.

— Доста неблагоприятна забележка по адрес на онзи, който в продължение на години ти осигуряваше лек — измърмори Малкълм.

— Лек? По-скоро временни лъжи. Направи каквото трябваше, за да можеш да продължиш да мамиш Джулиън — каза Артър и Джулиън се сепна при звука на името си. — Даваше му лекарства за мен, защото така той ти имаше доверие. Семейството ми те обичаше. Повече, отколкото някога са обичали мен. А ти заби нож в сърцата им.

— Ах — промълви Малкълм, — де да бях.

— По-добре моята лудост, отколкото твоята — рече Артър. — Ти имаше толкова много. Любов, някога и могъщество, и безсмъртен живот, и захвърли всичко това, сякаш бе непотребен боклук. — Очите му се стрелнаха към онова, което потръпваше върху олтара. — Чудя се дали тя все така ще те обича, такъв, какъвто си сега.

Чертите на Малкълм се разкривиха.

— Достатъчно — отсече той и по умореното, съсипано лице на Артър премина триумфиращо изражение. Беше надхитрил Малкълм, по своя си начин. — Съгласен съм с това, което искаш. Ела тук.

Артър пристъпи напред. Малкълм го сграбчи и го побутна към олтара. Руническият камък на Артър го нямаше, ала свещите по стените хвърляха треперлива, жълтеникава светлина.

Държейки Артър с една ръка, Малкълм го приведе над олтара, докато с другата отметна тъмната материя, с която беше завит, разкривайки тялото на Анабел.

— О — ахна кралицата. — Тя беше прелестна, някога.

Но не и сега. Анабел бе скелет, макар и не като онези в картините, единствено снежнобели кости. Кожата ѝ беше изсъхнала и твърда, и нашарена с червееви дупки. Джулиън усети, че му се повдига. Беше увита в бял покров, ала краката и ръцете ѝ се виждаха: имаше места, където кожата се беше обелила ѝ по костите и изсъхналите сухожилия растеше мъх.

Чуплива тъмна коса се сипеше от черепа ѝ. Челюстта ѝ се раздвижи при вида на Малкълм и от съсипаното ѝ гърло се изтръгна стон. Тя като че ли клатеше глава.

— Не се тревожи, любима — каза Малкълм. — Доведох ти онова, от което се нуждаеш.

— *Не!* — изкрещя Джулиън, но беше точно както се беше страхувал: не бе в състояние да спре случващото се пред очите му. Малкълм грабна ножа, който лежеше до Анабел и преряза гърлото на Артър.

Кръв рукна върху Анабел, обливайки тялото ѝ и камъка, върху който бе положено. Артър посегна към гърлото си и от Джулиън се изтръгна давец се звук, а пръстите му се вкопчиха в ръба на купата.

Покровът на Анабел поаленя. Ръцете на Артър се отпуснаха бавно до тялото му. Беше прав единствено защото Малкълм го държеше. Чупещата се коса и изсъхналата кожа на Анабел подгизнаха от кръв. Кръв, която оцвети в червено предницата на белия костюм на Малкълм.

— Чичо Артър — прошепна Джулиън. Усети вкуса на сол върху устните си. За миг се ужаси, че плаче, и то пред кралицата... ала за свое облекчение установи, че просто беше прехапал устна. Преглътна металическия вкус на собствената си кръв, докато тялото на Артър се отпусна безжизнено в ръката на Малкълм и магьосникът го блъсна нетърпеливо настрана. Той се свлече на земята до олгара и остана да лежи неподвижно.

— Анабел — прошепна Малкълм.

Тя се раздвижи.

Първо помръднаха крайниците ѝ, ръцете и краката ѝ се протегнаха, пръстите им — посягащи към нищото. За миг Джулиън си помисли, че нещо не беше наред с водата в купата, някакво странно отражение, преди да осъзнае, че това бе самата Анабел. Бяло сияние се разливаше по нея... не, това беше кожа, надигаща се, за да скрие голи кости и сухожилия. Трупът ѝ сякаш започна да се издува, докато плът изпълни очертанията ѝ, сякаш някой опъваше гладка, лъскава ръкавица върху скелета. Сиво и бяло станаха розови: босите ѝ стъпала и глезени придобиха човешки вид. Пръстите им дори завършваха с ясните полумесеци на нокти.

Кожата пълзеше нагоре по тялото ѝ, пъхна се под покрива, надигна се, за да покрие гърдите и ключицата ѝ и се спусна надолу по ръцете ѝ. С длани, заприличали на морски звезди, тя разпери пръсти,

сякаш за да почувства въздуха. Гърди се надигнаха под чаршафите, хлтналите ѝ бузи се издуха, очите ѝ се отвориха рязко.

Това бяха очите на рода Блекторн, искрящи и синьо-зелени като морето.

Анабел се надигна и седна, стиснала окървавения си покров. Под него се криеше тялото на млада жена. Гъста коса се стелеше на вълни около бледо, овално лице; устните ѝ бяха пълни и алени; очите ѝ блещукаха удивено, докато се вираха в Малкълм.

А Малкълм беше преобразен. Каквото и ужасяващо опустошение да бе понесло тялото му, то като че ли избледня и за миг Джулиън го видя такъв, какъвто трябва да е бил като млад, влюбен мъж. От него се излъчваше удивена ласкавост; сякаш бе замръзнал на мястото си, с грейнало от обожание лице, докато Анабел се плъзваше от олтара, за да застане до свлеченото в купчинка на пода тяло на Артър.

— Анабел — каза Малкълм. — Моята Анабел. Толкова дълго те чаках, толкова много сторих, за да си те върна. — Той направи несигурна крачка към нея. — Моя любов. Мой ангел. Погледни ме.

Ала Анабел се вираше в Артър. Много бавно тя се наведе и вдигна ножа, паднал до тялото му. Когато се изправи, очите ѝ бяха приковани в Малкълм, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Устните ѝ оформиха безмълвно една дума... Джулиън се приведе напред, но тя бе твърде тиха, за да я чуе. Повърхността на кристала за гадаене бе започнала да се вълнува, като морските води преди буря.

Малкълм изглеждаше съкрушен.

— Недей да ридаш — каза той. — Моя любима, моя Анабел.

Посегна към нея. Анабел направи крачка напред, вдигнала лице към него. Малкълм се наведе, сякаш за да я целуне, в същия миг, в който тя замахна и заби ножа, който държеше, дълбоко в тялото му.

Малкълм се взря изумено в нея. А после от гърдите му се откъсна вик. Беше нещо повече от болка — беше вик на отчаянието от невъобразима измяна и на разбито сърце. Рев, който сякаш раздра Вселената, разкъсвайки звездите.

Малкълм се дръпна със залитане назад, но Анабел го последва, привидение от кръв и ужас в алено-бялата си гробовна премяна. Отново замахна, разсичайки гърдите му и той се свлече на земята.

Ала дори тогава не вдигна ръка, за да я отблъсне, когато тя се надвеси над него. Кървави мехурчета избиха в крайчетата на устните

му, когато проговори с усилие.

— Анабел. О, обич моя, обич моя...

Тя го прониза свирепо, забивайки острието дълбоко в сърцето му. Тялото на Малкълм потръпна конвулсивно. Главата му се отметна назад, очите му се забелиха. С безстрастно лице, Анабел се наведе над него и извади Черната книга от колана му. Без да го погледне втори път, тя се обърна и излезе от църквата, изчезвайки от образа в гадателския кристал.

— Къде отиде? — Джулиън едва разпозна собствения си глас. — Последвай я, използвай кристала...

— Той не може да проникне през толкова много черна магия — отвърна кралицата. Лицето ѝ грееше, сякаш току-що бе видяла нещо прекрасно.

Джулиън се отдръпна, потръпвайки... то беше по-силно от него. Повече от всичко искаше да отиде, залитайки, и да повърне. Ала кралицата щеше да го сметне за проява на слабост. Така че той откри една стена и се облегна на нея.

Кралицата стоеше, подпряла длан на златната купа, и му се усмихваше.

— Видя ли как Фейд дори не вдигна ръка, за да се защити? Това е любовта, сине на тръните. Приветстваме дори най-жестоките удари и докато кръвта ни изтича от тях, прошепваме своята благодарност.

Джулиън се напрегна.

— Защо ми го показва?

— Искам да склуча сделка с теб — отвърна тя. — И има неща, за които не би трябвало да си в неведение, когато го направим.

Джулиън се опита да успокои дишането си, заповядвайки си да отиде по-дълбоко в главата си, да се върне към най-лошите си спомени. Намираще се в Залата на Съглашението, беше на дванайсет години и току-що беше убил баща си. Беше в Института и току-що бе открил, че Малкълм е отвлякъл Тави. Беше в пустинята и Ема му казваше, че обича Марк; Марк, не него.

— Каква сделка? — попита и гласът му беше твърд като скала.

Кралицата поклати глава. Червената ѝ коса грееше около изпитото ѝ лице.

— Искам всичките ти спътници да бъдат тук, когато го направим, ловецо на сенки.

— Няма да сключа сделка с теб — заяви Джулиън. — Студеният мир...

Тя се разсмя.

— Нарушавал си Студения мир поне хиляда пъти, дете. Не се преструвай, че не знам нищо за теб и за семейството ти. Въпреки Студения мир, въпреки всичко, което изгубих, аз все още съм кралицата на светлите феи.

Джулиън неволно се зачуди какво ли означаваха думите въпреки всичко, което изгубих... Какво точно беше изгубила? Дали имаше предвид просто напрежението от Студения мир, срама от поражението в Тъмната война?

— Освен това — продължи кралицата, — все още не знаеш какво ще ти предложи. Нито пък приятелите ти. Според мен те доста ще се заинтересуват, особено твоят парабатай, прелестната Ема.

— Имаш нещо за Ема? — попита той. — Тогава защо ме доведе тук сам?

— Има нещо, което искам да ти кажа. Нещо, което навярно би предпочел тя да не научава, че знаеш. — По устните ѝ пробяга усмивчица и тя направи крачка към него. Джулиън беше достатъчно близо, за да види детайлите на перата по роклята ѝ, пръските кръв, показващи къде са били изтръгнати из корен от птицата. — Парабатайското проклятие. Знаем как да бъде развалено.

Джулиън усети, че не може да си поеме дъх. Именно това му беше казал елфът пука на Портата: *В Царството на феите ще намериш някой, който знае как може да бъде разкъсана парабатайската връзка.*

Беше носил това знание в сърцето си, откакто бяха дошли тук. Чудил се бе кой ли ще бъде този някой. Ето че беше кралицата... естествено, че беше кралицата. Някой, на когото абсолютно не би трябвало да има доверие.

— Проклятието? — повтори той, придавайки на гласа си леко озадачено звучене, сякаш нямаше представа защо го беше нарекла така.

Нещо неопределимо проблесна в очите на кралицата.

— Парабатайската връзка, трябваше да кажа. Но за теб тя е проклятие, нали? — Тя улови китката му и обърна ръката му. Полумесеците, които беше вдълбал върху дланта с изгризаните си

нокти, бяха избледнели, но все още се виждаха. Джулиън си помисли за кристала за гадаене. За това как кралицата го гледа с Ема в стаята на Фъргюс. Естествено, че го беше направила. Разбрала бе кога Ема бе заспала. Кога той беше уязвим. Знаеше, че е влюбен в Ема. Едно бе да го скрие от семейството и приятелите си, но за кралицата на феите, свикнала да открива чуждите слабости и уязвими места и да долавя с жестока непогрешимост всяка грозна истина, то несъмнено бе ясно като фар в нощта. — Както казах — продължи тя, като се усмихваше, — ние приветстваме раните на любовта, нали?

Джулиън усети как го залива вълна от ярост, ала любопитството му надделя. Той издърпа ръката си от нейната.

— Кажи ми. Кажи ми какво знаеш.

* * *

Елфически рицари, облечени в зелено и златно, и червено, дойдоха да вземат Ема и да я отведат в тронната зала. Отсъствието на Джулиън малко я учуди, но се успокои, когато видя Марк и Кристина, ескортирани по същия начин, и Марк ѝ прошепна, че е чул един от стражите да казва, че Джулиън вече ги очаква в тронната зала.

Ема изруга собственото си изтощение. Как бе могла да не усети, че е излязъл? Беше си заповядала да заспи, неспособна да понесе дори още една секунда в неговата близост, без да е в състояние да го прегърне. А той беше толкова спокоен, така напълно овладян; погледнал я бе с далечна дружелюбност... дори топлина, докато я уверяваше, че приятелството им е непокътнато — и от това я беше заболяло неопикуемо, и единственото, което бе искала, бе умората да заличи всичко.

Тя докосна Кортана, окачена на гърба ѝ. В раницата си беше прибрала своите неща и тези на Джулиън. Чувстваше се малко глупаво да носи оръжие с такава рокля, но нямаше намерение да се преоблича пред стражите на кралицата. Бяха ѝ предложили да носят меча вместо нея, но тя бе отказала. Единствено тя можеше да докосва Кортана.

Кристина почти трепереше от вълнение.

— Тронната зала на кралицата — прошепна. — Чела съм за нея, но никога не съм си и помисляла, че един ден ще я видя с очите си.

Казват, че се променяла според настроението на кралицата.

Ема си спомни какво ѝ беше разказвала Клеъри за Двора, истории за стая от лед и сняг, за кралицата, облечена в злато и сребро, и за завеса от пърхащи пеперуди. Ала когато пристигнаха, не завариха нищо подобно. Както Марк беше казал, Джулиън вече беше в тронната зала, която се оказа голо овално помещение, изпълнено със сивкав дим. Дим се кълбеше по пода и припукваше под тавана, раздиран от малки черни мълнии. Нямаше прозорци, но сивият дим оформяше фигури край стените — поле от мъртви цветя, разбиваща се вълна, скелет на крилато създание.

Джулиън седеше на стъпалата, отвеждащи до огромния каменен блок, върху който се намираще престолът на кралицата. Носеше смесица от бойно облекло и обикновени дрехи и над ризата си беше наметнал яке, каквото би могъл да намери единствено тук, в земите на елфите. То блещукаше с ярки нишки и късчета брокат; ръкавите му бяха навити, разкривайки гривната от морско стъкло около китката му.

Вдигна поглед, когато те влязоха. Дори на безцветния фон в стаята, синьо-зелените му очи грейнаха.

— Преди да кажете каквото и да било, трябва да ви съобщя нещо.

Ема го слушаше само с половината от ума си; другата половина не можеше да престане да мисли за това, колко странно спокоен изглежда.

А Джулиън бе най-плашещ, именно когато беше спокоен. Той обаче продължи да говори и постепенно тя си даде сметка какво казва. Вълни на шок преминаха през тялото ѝ. Малкълм — мъртъв, жив, отново мъртъв? Артър — убит? Анабел — възкръснала? Черната книга — изчезнала?

— Но Малкълм беше мъртъв — каза тя вцепенено. — Аз го убих. Видях как водата отнесе тялото му. Беше мъртъв.

— Кралицата ме предупреди, че не бива да смятаме смъртта за нещо необратимо — рече Джулиън. — Особено когато става дума за магьосници.

— Значи, Анабел е жива — обади се Марк. — Какво иска? Защо е взела Черната книга?

— Все добри въпроси, Миах — разнесе се глас от другия край на стаята. Всички се обърнаха изненадано, с изключение на Джулиън.

Тя излезе от сивите сенки, обгърната в още сивота: дълга сива рокля, ушита от пепел и крилца на нощни пеперуди, дълбоко изрязана отпред, така че беше лесно да се видят изпъкналите кости на ключицата ѝ. Насред заостреното ѝ, триъгълно лице грееха сини очи. Червената ѝ коса беше прибрана на тила с помощта на сребриста мрежичка. Кралицата. В очите ѝ имаше блясък — злина или лудост, трудно бе да се каже.

— Кой е Миах? — попита Ема.

Кралицата посочи с глава Марк.

— Той. Племенникът на моята прислужница Нене.

Марк изглеждаше поразен.

— Нене нарече Хелън „Алеса“ — каза Ема. — Значи... Алеса и Миах са елфическите им имена?

— Не пълните им имена, които притежават сила. Не. Ала далеч по-хармонични от Марк и Хелън, не сте ли съгласни? — Кралицата се приближи до Марк, придържайки полите си с една ръка. С другата посегна да докосне лицето му.

Марк не помръдна. Изглеждаше вкаменен. В продължение на години му беше втълпяван страх от елфическите благородници и най-вече — от монарсите. Джулиън бе този, който присви очи, когато кралицата сложи ръка върху бузата на Марк и пръстите ѝ помилваха кожата му.

— Красиво момче. Беше такава загуба да бъдеш част от Дивия лов. Би могъл да ми служиш тук, в Двора.

— Те ме отвлякоха — изтъкна Марк. — Вие не го направихте.

Дори кралицата изглеждаше леко слисана.

— Името ми е Марк. — Каза го без следа от враждебност или съпротива. То бе простичък факт. Ема видя искрите, припламнали в очите на Джулиън — гордееше се с брат си, докато кралицата отпусна ръка. Тя се върна до престола и Джулиън се изправи и слезе по стъпалата, присъединявайки се към останалите.

Кралицата седна на трона и им се усмихна, а сенките около нея се раздвижиха, сякаш им беше заповядала — завихриха се на тънки струйки, приемайки очертанията на цветя.

— И така, след като Джулиън ви каза всичко, което трябва да знаете, вече можем да сключим сделка.

На Ема никак не ѝ хареса начинът, по който изрече името на Джулс: собственическото, почти лениво *Джулиън*. Освен това се зачуди къде ли бе кралицата, докато Джулиън им разказваше какво се бе случило. Достатъчно наблизо, за да чуе, със сигурност някъде, откъдето да може да прецени реакциите им.

— Доведе ни тук, милейди, макар да нямаме представа защо — рече Джулиън. По лицето му си личеше, че няма представа какво възнамерява да поиска кралицата от тях. Личеше си обаче и това, че не беше решил да ѝ откаже. — Какво искаш от нас?

— Искам да намерите Анабел Блекторн и да вземете Черната книга.

Те се спогледаха — каквото и да бяха очаквали, определено не беше това.

— Искаш само Черната книга? — попита Ема. — Не Анабел?

— Само книгата — потвърди кралицата. — Анабел няма значение, освен заради това че книгата е у нея. Възкресена толкова дълго след смъртта си, тя по всяка вероятност е напълно луда.

— Е, това ще направи издирването ѝ още по-забавно — подхвърли Джулиън. — Не можеш ли да изпратиш някой от Двора да претърси света на мунданите за нея?

— Студеният мир прави подобно нещо доста трудно — сухо отвърна кралицата. — И аз, и моите подчинени ще бъдем пленени още щом ни забележат. Вие, от друга страна, сте любимците на Съвета.

— Не бих казала точно „любимци“ — отбеляза Ема. — Това би било попресилено.

— И защо ѝ е на кралицата на феите Черната книга? — попита Марк. — Тя е просто магьосническа играчка.

— Ала опасна, попадне ли в неподходящи ръце, дори това да са елфически ръце — отговори кралицата. — Силата на краля на тъмните елфи непрекъснато нараства след Студения мир. Той почерни земите на тъмните елфи и напълни реките с кръв. С очите си видяхте, че никое от делата на Ангела не може да оцелее в неговите владения.

— Така е — съгласи се Ема. — Ала какво те е грижа теб, че той е направил земите си недосегаеми за ловците на сенки?

Кралицата я изгледа с усмивка, която не стигна до очите ѝ.

— Не ме е грижа. Само че кралят отвлече един от моите поданици. Член на моя Двор, който ми е много скъп. Държи го като

пленник в земите си. Искам да си го върна обратно.

Гласът ѝ беше студен.

— И как точно книгата ще ти помогне за това? — попита Ема.

— Черната книга е нещо повече от тъмна магия — обясни кралицата. — В нея има заклинания, които ще ми позволят да си върна пленника от Тъмния двор.

Кристина поклати глава.

— Милейди. — Звучеше мило и твърдо, без капчица притеснение. — Макар да ви съчувстваме за загубата, това крие големи опасности и много работа за нас, ако се съгласим да помогнем. Смятам, че ще се наложи да ни предложите нещо изключително специално, за да спечелите помощта ни.

Кралицата изглеждаше развеселена.

— Каква категоричност у някой толкова млад. — Тя направи жест и пръстените ѝ проблеснаха. — Но в случая интересите ни съвпадат. Вие не искате Черната книга да попадне в ръцете на Тъмния крал, не го искам и аз. Тя ще бъде на много по-сигурно място тук, в моя Двор, отколкото навън, в широкия свят — кралят също ще се опитва да я намери и единствено в сърцето на моето царство тя ще бъде на сигурно място.

— Ала откъде можем да сме сигурни, че няма да я използвате срещу ловците на сенки? — попита Ема неспокойно. — Не беше толкова отдавна, когато войници на Светлия двор нападناха Аликанте.

— Времената се менят, менят се и съюзниците — отвърна кралицата. — Сега кралят представлява по-голяма заплаха за мен и поданиците ми, отколкото нефилимите. Пък и ще ви докажа своята лоялност. — Тя отметна глава назад и короната ѝ проблесна. — Предлагам ви край на Студения мир и връщането на сестра ви, Алеса.

— Това не е по силите ви — рече Марк. Не бе успял обаче да съдържи реакцията си, чувайки името на сестра си; очите му грейха прекалено ярко. Също като тези на Джулиън. *Алеса. Хелън.*

— Напротив — заяви кралицата. — Донесете ми книгата и аз ще предложа земите и войските си на Съвета, та заедно да надвием краля.

— А ако Съветът откаже?

— Няма да откаже. — Кралицата звучеше непоклонително сигурна. — Ще осъзнаят, че единствено обединявайки сили с нас, биха могли да надвият краля, а за да сключат подобен съюз, първо трябва да отменят

Студения мир. Доколкото разбирам, сестра ви е била осъдена на нефилимското наказание изпращане в изгнание, защото във вените ѝ тече елфическа кръв. Във властта на инквизитора е да отмени това наказание. С края на Студения мир, сестра ви ще бъде свободна.

Кралицата не можеше да лъже, Ема знаеше това. Въпреки това имаше чувството, че по някакъв начин им погажда номер. Огледа се наоколо и по неловките изражения на останалите, разбра, че не е единствената, която си мисли същото. И все пак...

— Искаш да сложиш ръка върху Тъмните земи? — каза Джулиън. — И искаш Клейвът да ти помогне за това?

Кралицата махна лениво с ръка.

— За какво са ми притрябвали Тъмните земи? Не ме тласка желанието да покорявам територии. Друг ще замени Повелителя на сенките върху престола, някой по-благосклонно настроен към нефилимите. Това би трябвало да заинтригува събратята ви.

— Имаш ли някого предвид? — попита Джулиън.

Този път кралицата се усмихна наистина и за миг бе лесно да забрави човек колко слаба и изпита изглеждаше. Когато се усмихнеше, красотата ѝ беше поразителна.

— Да. — Тя се обърна към сенките зад себе си. — Доведете го.

Една от сенките се размърда и се откъсна от останалите. Беше Фъргюс, забеляза Ема, докато той изчезваше през една сводеста врата, само за да се върне миг по-късно. Според Ема никой не се изненада особено, когато видя кой вървеше до него, примигващ и сепнат, и намусен както винаги.

— Кийрън? — изуми се Марк. — Кийрън, крал на Тъмния двор?

Лицето на Кийрън успя да придобие едновременно уплашено и обидено изражение. Беше си облякъл чисти дрехи — ленена риза и панталон, и светлобежово яке, макар че все още беше много блед, а превръзките му прозираха под ризата.

— Не — заяви той. — Абсолютно не.

Кралицата се разсмя.

— Не Кийрън. Неговият брат. Адаон.

— Адаон няма да го иска — каза Кийрън. Фъргюс го държеше здраво за ръката; Кийрън като че ли се преструваше, че не е така, в опит да съхрани достойнството си. — Той е верен на краля.

— В такъв случай едва ли ще бъде особено благосклонно настроен към нефилимите — отбеляза Ема.

— Той ненавижда Студения мир — каза кралицата. — Всички знаят това. Всички знаят и че е верен на Тъмния крал и приема решенията му. Но само докато кралят е жив. Ако Тъмният двор бъде победен от един съюз между нефилими и светли елфи, няма да е трудно да поставим свой избраник на престола.

— Говориш така, сякаш е съвсем просто — рече Джулиън. — Ако не възнамеряваш да поставиш Кийрън на трона, защо го доведе тук?

— Имам друга задача за него — каза кралицата. — Нуждая се от пратеник. Някой, чиято самоличност им е известна. — Тя се обърна към Кийрън. — Ти ще бъдеш моят пратеник пред Клейва. Ще се закълнеш в лоялност към един от тези ловци на сенки, тук и сега. Заради това и защото си син на краля, когато се обърнеш към Съвета, те ще знаят, че говориш от мое име и няма да бъдат измамани повторно, както стана с лъжеца Мелиорн.

— Кийрън първо трябва да се съгласи с този план — рече Марк. — Изборът трябва да е негов.

— Е, изборът определено е негов — каза кралицата. — Може да се съгласи или пък може, по всяка вероятност, да бъде убит от баща си. На краля никак не му харесва осъдените му пленници да избягат.

Кийрън измърмори нещо под носа си и каза:

— Ще се закълна във вярност на Марк. Ще сторя това, което той поиска от мен и заради него ще се подчинявам на нефилимите. И ще се опитам да убедя Адаон да направи онова, което искате, макар че в крайна сметка изборът е негов.

Нещо припламна в очите на Джулиън.

— Не — отсече той. — Няма да го направиш за Марк.

Марк го погледна сепнато, лицето на Кийрън се напрегна.

— Защо не Марк?

— Любовта усложнява всичко — рече Джулиън. — Една клетва би трябвало да е свободна от подобни усложнения.

Кийрън изглеждаше така, сякаш едва се сдържеше да не избухне. Косата му бе станала свършено черна. С един последен сърдит поглед към Джулиън той се приближи към групичката нефилими... и коленичи пред Кристина.

Всички изглеждаха изненадани, Кристина — най-много от всички. Кийрън отметна тъмнокосата си глава назад и я погледна, а в очите му имаше предизвикателство.

— Вричам ти се във вярност, лейди на розите.

— Кийрън, който сваля и качва на престола — каза Марк, гледайки Кийрън и Кристина с напълно непроницаемо изражение. Не че Ема можеше да го вини. Вероятно през цялото време очакваше Кийрън да си спомни онова, което беше забравил. Сигурна бе, че ужасно се бои от болката, която спомените щяха да донесат и на двама им.

— Не го правя заради Адаон или Студения мир — заяви Кийрън. — Правя го, защото искам да видя баща си мъртъв.

— Звучи успокояващо — промърмори Джулиън, докато Кийрън се изправяше на крака.

— Значи, е решено. — Кралицата изглеждаше наистина доволна. — Ала нека сме наясно за едно: може да обещаете помощта и благоразположението ми на Съвета, но няма да тръгна на война срещу Престола на Сенките, докато Черната книга не бъде в ръцете ми.

— Ами ако той тръгне на война срещу теб? — попита Джулиън.

— Първо ще нападне вас — рече кралицата. — В това поне съм сигурна.

— Ами ако не я намерим? — обади се Ема. — Книгата, имам предвид.

Кралицата махна лениво с ръка.

— В такъв случай Клейвът все така ще има благоразположението ми — отвърна тя. — Ала няма да добавя поданиците си към техните редици, докато не получи Черната книга.

Ема погледна към Джулиън, който сви рамене, сякаш за да каже, че не бе очаквал нищо друго от кралицата.

— Само още нещо — каза той. — Хелън. Не искаме да чакаме Студеният мир да бъде отменен, за да си я върнем.

За миг кралицата изглеждаше подразнена.

— Има неща, които не съм в състояние да сторя, малки нефилеме — сопна се тя и за първи път Ема си помисли, че ѝ вярва напълно.

— Можеш — не отстъпи Джулиън. — Закълни се, че ще настоиш пред Клейва Хелън и Ейлийн да бъдат твоите посланици. След като

Кийрън изпълни задължението си и предаде съобщението ти на Съвета, неговата роля ще приключи. Някой друг ще трябва да пътува до земите на феите и обратно. Нека бъдат Хелън и жена ѝ. Тогава Клейвът ще бъде принуден да ги върне от остров Врангел.

Кралицата се поколеба за миг, а после кимна.

— Нали си даваш сметка, че нямат никаква причина да направят онова, което поискам, освен ако очакват помощта ми? В такъв случай, да, когато се сдобиеете с Черната книга, може да поставите подобно условие. Кийрън, упълномощавам те, когато настъпи моментът, да отправиш подобно искане.

— Ще го сторя — рече Кийрън и погледна към Марк. Ема почти можеше да чуе онова, което казваха очите му: *Но не заради теб.*

— Прекрасно — каза кралицата. — Може да станете герои. Героите, които сложиха край на Студения мир.

Кристина настръхна. Ема си спомни думите ѝ, които приятелката ѝ бе изрекла веднъж: *Открай време си мечтая един ден да допринеса за сключването на по-добро споразумение от Студения мир. Нещо по-справедливо спрямо долноземците и онези ловци на сенки, които ги обичат.*

Мечтата на Кристина. Марк и сестрата на Джулиън. Безопасност за семейство Блекторн, след като Хелън и Ейлийн се върнеха. Кралицата им бе предложила най-отчаяните им надежди, най-съкровения им желания. Ема мразеше да се страхува, ала в този миг се страхуваше от кралицата.

— Е, разбрахме ли се най-сетне, дърпащи се деца? — попита кралицата, а очите ѝ грееха. — Съгласни ли сме?

— Знаеш, че сме. — Джулиън почти запрати думите в лицето ѝ. — Ще сложим начало на издирването, макар че нямаме представа откъде да започнем.

— Хората често отиват на места, които означават нещо за тях. — Кралицата наклони глава на една страна. — Анабел е от рода Блекторн. Научете повече за миналото ѝ. Опознайте душата ѝ. Имате достъп до документите на рода Блекторн, истории, които никой друг не може да докосне. — Тя се изправи. — Някои от поданиците ми ги посетиха преди време, когато двамата бяха млади и щастливи. Фейд имаше къща в Корнуол. Навярно все още стои. Възможно е в нея да има нещо. — Тя пое надолу по стъпалата. — А сега дойде моментът да

продължете по пътя си. Трябва да се приберете в света на мунданите, преди да е станало твърде късно. — Достигнала най-долното стъпало, тя се обърна, величествена с прекрасните си дрехи и властното си излъчване. — Влезте! Очаквахме ви.

На прага се появиха две фигури, обградени от рицари в ливреята на кралицата. В едната от тях Ема разпозна Нене. Върху лицето ѝ, докато прекрачваше прага, се четеше уважение и дори мъничко страх. До нея се виждаше внушителната фигура на Гуин ап Нийд, облечен в официален дублет^[1] от тъмно кадифе, изпънат до пръсване от масивните му рамене.

Гуин се обърна към Марк. Очите му, синьо и черно, се впиха в него с гордо изражение.

— Ти спаси Кийрън. Не биваше да се съмнявам в теб. Направи всичко, което бих могъл да поискам от теб, и даже повече. А сега, за един последен път, ще препуснеш заедно с мен и Дивия лов. Нека те отведе при семейството ти.

* * *

Петимата последваха кралицата, Нене и Гуин през лабиринт от коридори, докато последният от тях не отстъпи място на спускащ се надолу тунел, в който появяваше хладен, свеж въздух. В другия му край имаше зелена поляна. Не се виждаха дървета, единствено трева, изпъстрена с цветя, а над тях — нощното небе, по което танцуваха пъстроцветни облаци. Ема се зачуди дали все още бе същата нощ, в която бяха пристигнали в царството на светлите феи или бе минал цял ден, докато бяха под земята. Нямахме как да разбере. Времето в елфическите владения се движеше като танц, чиито стъпки тя не познаваше.

На поляната ги чакаха пет коня. Един от тях Ема разпозна като Уиндспиър, жребеца на Кийрън, на чийто гръб принцът бе препуснал в битката с Малкълм. Той процвили, когато зърна Кийрън, и ритна с копито към небето.

— Ето какво ми обеща онзи пука — тихо каза Марк. Беше застанал зад Ема, приковал очи в Гуин и конете. — Че ако дойда в земите на елфите, отново ще яздя с Дивия лов.

Ема посегна и стисна ръката му. Поне за Марк, обещанието се бе изпълнило, без да остави горчив вкус в устата му. Надяваше се да е така и за Джулиън и Кристина.

Кристина вече отиваше към един алест жребец, който риеше неспокойно пръстта. Заговори му тихичко, докато той не се успокои, и се метна на гърба му, милвайки го по шията. Джулиън възседна черна кобилка с прозрачно зелени очи. Изглеждаше съвсем спокоен, ала очите на Кристина грееха от възторг. Тя срещна погледа на Ема и се усмихна широко, сякаш едва се сдържаше. Ема се зачуди колко ли отдавна си мечтае да язди с елфите.

Самата тя остана назад, изчаквайки Гуин да извика името ѝ. Защо имаше само пет коня, а не шест? Получи отговор, когато Марк се метна върху Уиндспиър и протегна ръка, за да помогне на Кийрън да се качи зад него. Елфическата стрела около гърлото му проблясваше на многоцветната звездна светлина.

Нене се приближи до Уиндспиър и посегна към ръцете на Марк, без да обръща внимание на Кийрън. Ема не можа да чуе какво му прошепна, но върху лицето ѝ беше изписана дълбока болка; пръстите на Марк стиснаха нейните само за миг, преди да ги пуснат. Нене се обърна и се прибра в хълма.

Безмълвен, Кийрън се настани зад Марк, без да го докосва.

Марк се извърна леко назад.

— Притесняваш ли се?

Кийрън поклати глава.

— Не. Защото съм с теб.

Лицето на Марк се напрегна.

— Да. С мен си.

До Ема, кралицата се засмя тихичко.

— Толкова много лъжи само в четири думички. А дори не каза „Обичам те“.

Гняв прониза Ема като стрела.

— А ти несъмнено разбираш от лъжи — отбеляза тя. — Всъщност мен ако питат, най-големите лъжи, изричани от елфите, са онова, което не ни казват.

Кралицата изпъна гръб и ето че сякаш се взираше в Ема от много високо. Звездите танцуваха зад нея, сини и зелени, лилави и алени.

— Защо си така ядосана, момиче? Предложих ви справедлива сделка. Всичко, което бихте могли да искате. Показах ви истинско гостоприемство. Дори дрехите на гърба ти са елфически.

— Нямам ти доверие — заяви Ема направо. — Сключихме сделка, защото нямахме друг избор. Ала ти ни манипулираше на всяка крачка... дори роклята, която нося, е манипулация.

Кралицата повдигна вежди.

— Освен това — продължи Ема, — се съюзи със Себастиан Моргенстърн. Помогна в Тъмната война. Именно заради войната Малкълм се добра до Черната книга и родителите ми загинаха. Защо да не те обвинявам?

Очите на кралицата се впиха в нея и Ема видя в тях онова, което досега бе полагала такива усилия да скрие: гнева и жестокостта си.

— Затова ли се самоназначи за закрилница на семейство Блекторн? Тъй като не можа да спасиш родителите си, ще спасяваш тях, твоето импровизирано семейство?

Ема я изгледа в продължение на един дълъг миг, преди най-сетне да проговори.

— Можеш да си заложиш задника, че е затова.

И без да погледне повече владетелката на Светлия двор, се отправи към конете на Лова.

* * *

Джулиън открай време не си падаше особено по конете, макар да се бе научил да язди, като повечето ловци на сенки. В Идрис, където колите не работеха, те все още бяха основният начин на придвижване. Беше се учил на едно опако пони, което изобщо не го слушаше и непрекъснато препускаше под ниско надвиснали клони, мъчейки се да го събори от седлото.

Конят, който Гуин му беше дал, имаше опасен поглед в зловещите си зелени очи, който не предвещаваше нищо добро. Джулиън вече се беше приготвил той да се втурне рязко напред, но когато Гуин даде заповед да потеглят, конят просто политна нагоре, като играчка на конци.

Джулиън ахна рязко от изненада и се вкопчи с всичка сила в гривата, докато останалите се издигаха във въздуха около него — Кристина, Гуин, Ема, Марк и Кийрън. За миг останаха така, сенки под лунната светлина.

А после конете препуснаха напред. Небето над тях се превърна в размазано петно, звездите — ивици от проблясваща, пъстроцветна боя. Джулиън си даде сметка, че се усмихва широко... така, както рядко бе правил, откакто беше дете. То бе по-силно от него. Заровено дълбоко в душата на всеки, помисли си, докато се носеха в нощта, трябва да се спотайваше желание да полети.

И не така, както го правеха мунданите, пленени в метална тръба. А по този начин — да изригват от облаци, меки като пух, докато вятърът милва кожата им. Погледна към Ема. Беше се привела над гривата на коня си, дългите ѝ крака бяха извити около тялото му, сияйната ѝ коса — развяна като знаме. Зад нея Кристина бе разперила ръце във въздуха и пищеше от щастие.

— Ема! — извика тя. — Ема, виж, мога и без ръце!

Ема погледна назад и се разсмя с глас.

Марк, който яздеше Уиндспиър така, сякаш го беше правил цял живот, докато Кийрън се държеше за колана му с една ръка, не го намери за толкова забавно.

— Използвай ръцете си! — викна той. — Кристина! Това не е увеселително влакче!

— Нефилимите не са с всичкия си! — изкрещя Кийрън, отмятайки необуздано развяната си коса.

Кристина просто се разсмя и Ема ѝ се усмихна широко, а очите ѝ сияеха като звездите над тях, превърнали се в сребристочерните звезди на мунданския свят.

Пред тях изникнаха сенки, бели и черни, и сини. Скалите на Дувър, помисли си Джулиън, и усети как го жегва болка, че всичко ще свърши толкова бързо. Обърна глава и погледна към брат си. Марк седеше върху Уиндспиър така, сякаш бе роден на седлото. Вятърът развяваше бледата му коса, разкривайки заострените му уши. Той също се усмихваше — спокойната, загадъчна усмивка на някой, който прави онова, което обича.

Далеч под тях беше светът, плетеница от сребристочерни поля, потънали в сенки хълмове и искрящи, криволичещи реки. Беше

красиво, но Джулиън не бе в състояние да откъсне очи от брат си. *Значи, това е Дивият лов*, помисли си. Тази свобода, този простор, тази необузdana радост. За първи път осъзна, че решението на Марк да остане при семейството си може и да не е било толкова лесно. За първи път си помисли колко много трябва да го обича брат му, за да се откаже от небето заради него.

---

[1] Старинна мъжка връхна дреха. — Б.пр. ↑

**ВТОРА ЧАСТ
ТУЈЕ**

ДРУГАРИ, КОИТО ПО-ПРЕДИ

Кит никога не си бе представял, че ще стъпи в един от Институтите на ловците на сенки, а ето че вече се беше хранил и спал в два от тях. Ако продължаваше в същия дух, като нищо щеше да му стане навик.

Лондонският институт бе точно какъвто би си го представил, ако някога го бяха помолили да си го представи, което не се беше случвало. Разположен във внушителна стара каменна църква, той не притежаваше лъскавата модерност на лосанджелиския си събрат. Изглеждаше така, сякаш не беше ремонтиран поне от осемдесет години — стените бяха боядисани в едуардиански пастелни цветове, които през десетилетията бяха станали убити и мътни. Невинаги имаше топла вода, леглата бяха на бучки, а повечето мебели бяха покрити с прах.

От късчетата разговори, които бе успял да подслуша, Кит бе подразбрал, че някога в Лондонския институт бяха живели повече хора, но след като Себастиан Моргенстърн го беше нападнал през Тъмната война, повечето от тях така и не се бяха върнали.

Главата на Института изглеждаше горе-долу толкова древна, колкото и самата сграда. Казваше се Евелин Хайсмит и Кит остана с впечатлението, че родът Хайсмит трябва да беше голяма работа в нефилимското общество, макар и не чак толкова, колкото родът Херондейл. Евелин беше висока и властна белокоса жена, минала осемдесетте, която се обличаше в дълги рокли в стила на четиридесетте години, носеше бастун със сребърна глава и понякога говореше с хора, които ги нямаше.

В Института като че ли живееше само още един човек: прислужницата на Евелин, Бриджет, която бе също толкова древна, колкото и господарката си. Тя имаше боядисана в яркочервено коса и безброй ситни бръчици. Непрекъснато изникваше на най-неочаквани места — доста неприятно за Кит, който отново си отваряше очите за неща, които би могъл да задигне. Не че усилията му изглеждаха

обречени на успех — повечето от нещата, които му се струваха скъпи, бяха мебели, а той не си представяше как точно щеше да се измъкне незабелязано от Института, нарамил някой бюфет. Оръжията бяха грижливо заключени, той нямаше представа как да продаде свещниците на улицата и макар че в огромната библиотека имаше ценни първи издания, повечето от тях бяха надраскани от ръката на някакъв идиот, на име Уил Х.

Вратата на трапезарията се отвори и Даяна влезе в стаята. Пазеше едната си ръка — Кит бе открил, че някои нефилимски наранявания, особено онези, в които беше намесена демонска кръв или отрова, нарастваха бавно, дори с помощта на руни.

Ливи живна при вида на своята учителка. Семейството се беше събрало за вечеря, поднесена върху дълга маса във внушителна викторианска трапезария. По тавана някога бяха нарисувани ангели, но през годините те бяха потънали в прах и покрити с отдавнашни петна от изгорено.

— Нещо ново от Алек и Магнус?

Даяна поклати глава и се настави срещу нея.

Ливи беше облечена в синя рокля, която сякаш беше отмъкната от снимачната площадка на някой филм на Би Би Си, в който действието се развиваше преди векове. Въпреки че бяха избягали от Лосанджелиския институт без да си вземат никакви вещи, в Лондонския институт се бе оказало пълно с дрехи, макар никоя от тях да не изглеждаше така, сякаш бе купена след 1940 година. Евелин, Кит и семейство Блекторн седяха около масата, облечени в странна смесица от дрехи: Тай и Кит носеха панталони и ризи с дълъг ръкав, Тави — раирана памучна тениска и къси панталонки, а Друзила — черна кадифена рокля, чието готическо излъчване страшно ѝ беше харесало. Даяна бе отхвърлила всички предложени ѝ дрехи и просто бе изпрала на ръка дънките и тениската си.

— Ами Клейвът? — попита Тай. — Говори ли с Клейва?

— От тях има ли изобщо някаква полза? — измърмори Кит под носа си. Не мислеше, че са го чули, но очевидно някой трябва да го беше направил, защото Евелин избухна в смях.

— О, *Джесамин* — каза тя, без да се обръща към никого. — Хайде, хайде, това никак не е възпитано.

Семейство Блекторн се спогледаха, повдигайки вежди. Никой обаче не направи какъвто и да било коментар, защото Бриджет се беше появила от кухнята, понесла димящи чинии с месо и зеленчуци, и двете — сварени до безвкусност.

— Не виждам защо да не можем да се приберем у дома — измърмори Дру мрачно. — Ако центурионите са се разправили с морските демони, както казаха...

— Това не означава, че Малкълм няма да се върне — отвърна Даяна. — А той се домогва до Блекторнова кръв. Оставате между тези стени и това е.

Кит беше изгубил съзнание по време на ужасното нещо, което те наричаха пътуване с Портал (отвратителният вихър, запратил го в едно ледено нищо), така че бе пропуснал сцената, която трябва да бе последвала, когато се бяха появили в Института (без чичо Артър) и Даяна бе обяснила, че се налага да останат.

Даяна се беше свързала с Клейва, за да им съобщи за заплахите на Малкълм, но Зара я беше изпреварила. Очевидно беше уверила Съвета, че центурионите държат положението под контрол, че са повече от достоен противник на Малкълм и неговата армия, и Клейвът на драго сърце ѝ беше повярвал.

И сякаш уверенията на Зара бяха произвели магически ефект, Малкълм не се беше появил повече, а Западното крайбрежие не беше нападнато от демони. Бяха минали два дни и все още нямаше никакви новини за бедствие.

— *Ненавиждам* това, че Зара и Мануел са в Института, без ние да сме там, за да ги държим под око — рече Ливи, мятайки вилицата си на масата. — Колкото по-дълго са там, толкова повече основания ще има за това Кохортата да поеме властта.

— Ама че нелепо — заяви Евелин. — Артър ръководи Института. Не ставай параноична, момиче.

Ливи потръпна. Въпреки че всички, дори Дру и Тави, най-сетне бяха научили цялата истина, включително и за болестта на Артър и това къде бяха всъщност Джулиън и останалите, бяха решили, че е най-добре Евелин да не знае. Тя не беше съюзник; нямаше причина да застане на тяхна страна, макар да изглеждаше така, сякаш не се интересува особено от политиката на Съвета. Всъщност през по-голямата част от времето, тя като че ли изобщо не ги слушаше.

— Според Зара, Артър се бил заключил в кабинета си, откакто заминахме — каза Даяна.

— И аз бих сторила същото, ако трябваше да търпя Зара — рече Дру.

— Все още не разбирам защо Артър не дойде с вас — подсмръкна Евелин. — Някога той живееше в този Институт. Човек би си помислил, че не би имал нищо против да погостува.

— Погледни го от хубавата страна, Ливи — продължи Даяна. — Когато Джулиън и останалите се завърнат от... от там, където са... вероятно ще отидат право в Лос Анджелис. Нима искаш да заварят един празен Институт?

Ливи зачовърка из храната си, без да отговори.

Имаше блед, измъчен вид, под очите ѝ тъмнееха лилави сенки. В нощта, след като пристигнаха в Лондон, Кит беше минал по коридора, чудейки се дали не иска да го види, но когато сложи ръка върху дръжката на вратата ѝ, я беше чул да плаче от другата страна. Беше се обърнал и си бе тръгнал, със странно, задушавашо усещане в гърдите. Никой, който плачеше по този начин, не се нуждаеше от когото и да било край себе си, особено не и от някой като него.

Усети същото задушавашо чувство в гърдите и когато погледна през масата към Тай и си спомни как другото момче бе излекувало ръката му. Колко хладна бе кожата на Тай до неговата. Тай бе напрегнат по свой си начин — преместването в Лондон бе сериозно сътресение в ежедневната му рутина и очевидно го тревожеше. Прекарваше много време в тренировъчната зала, която бе почти идентична с тази в Лос Анджелис. Понякога, когато беше особено стресиран, Ливи вземаше ръцете му в своите и ги разтъркваше и това като че ли го успокояваше. В момента обаче Тай беше напрегнат и разсеян, сякаш се беше свил в себе си.

— Би трябвало да се разходим до Бейкър стрийт — подхвърли Кит, без дори сам да знае, че ще го каже. — Нали сме в Лондон.

При тези думи Тай вдигна глава, очите му грееха. Беше бутнал храната си настрана: Ливи бе обяснила на Кит, че му бе необходимо доста време, докато свикне с нови храни и нови вкусове. За момента като че ли ядеше единствено картофи.

— Бейкър стрийт 221Б?

— Когато положението с Малкълм се оправи — намеси се Даяна. — Дотогава никой Блекторн няма да излиза от Института, нито пък който и да било Херондейл. Не ми хареса начинът, по който Малкълм те гледаше, Кит. — Тя се изправи. — Ще бъда в гостната. Трябва да изпратя огнено съобщение.

След като вратата се затвори зад нея, Тави, който се взираше във въздуха до стола си по начин, който Кит намираще за смущаващ, се изкиска. Всички го погледнаха изненадано. Най-малкият Блекторн напоследък рядко се смееше.

Не че Кит можеше да го вини. Джулиън бе единственият баща на Тави. Кит знаеше какво е да ти липсва баща ти, а той не бе едва на седем години.

— Джеси — скара се Евелин и за миг Кит се огледа наоколо, сякаш онзи, към когото тя се обръщаше, беше в стаята. — Остави детето на мира. То дори не те познава. — Тя се огледа около масата. — Всички си мислят, че ги бива с малките деца. Малцина знаят, когато не е така. — Тя отхапа парче морков. — Мен не ме бива — продължи, още преди да бе глътнала залька си. — Открай време не понасям деца.

Кит направи физиономия. Тави погледна Евелин така, сякаш обмисляше дали да не я замери с чиния.

— Защо не заведеш Тави да си легне, Дру? — побърза да предложи Ливи. — Струва ми се, че всички вече приключихме с вечерята.

— Ами да, защо не? Не е като да не бях аз тази, която му намери дрехи тази сутрин и която снощи го сложи да си легне. Спокойно бих могла да съм *прислужница* — сопна се Дру, след което грабна Тави от стола и излезе от стаята, дърпайки братчето си зад себе си.

Ливи улови главата си в ръце. Тай я погледна и каза:

— Нали знаеш, че не е нужно ти да се грижиш за всички?

Ливи подсмръкна.

— Просто... без Джулс, аз съм най-голямата. Е, поне с няколко минути.

— Даяна е най-голямата — обади се Тай.

Никой не спомена Евелин, която бе сложила очила на носа си и четеше вестник.

— Ала тя си има толкова много други неща, които трябва да прави, освен да се грижи за нас... искам да кажа, да се грижи за

дребните неща — уточни Ливи. — Никога преди не се бях замисляла за това, за всичко, което Джулиън върши за нас, но то е толкова много. Той винаги държи всичко под контрол и се грижи за нас, и дори не знам как...

Над главите им се разнесе звук като от експлозия. Кръвта се отцеди от лицето на Тай. Очевидно бе, че не за първи път чува подобен звук.

— Ливи — каза той. — Залата на Съглашението...

Сега звукът приличаше по-малко на експлозия и повече на гръмотевица, обхванала сякаш цялото небе. Звук като от раздиране на облаци, сякаш бяха парче плат.

Дру нахлу в стаята, следвана плътно от Тави.

— Те са! Няма да повярвате, но трябва да дойдете, бързо. Видях ги да прелитат... качих се на покрива...

— Кой? — Ливи вече беше скочила на крака; те всички бяха станали, освен Евелин, която все така си четеше вестника. — Кой е на покрива, Дру?

Дру взе Тави на ръце.

— *Всички* — каза, а очите ѝ грейнаха.

* * *

Покривът на Института беше равен и застлан с плочи, които се простираха до високия до кръста парапет от ковано желязо, увенчан с железни лилии. В далечината Кит зърна проблясващия купол на катедралата „Сейнт Пол“, позната му от безброй филми и сериали.

Тежки облаци с цвят на желязо обвиваха Института, сякаш бяха на върха на висока планина. Кит едва виждаше улиците под тях. Въздухът пареше от летните гръмотевици.

Всички бяха на покрива, освен Евелин и Бриджет. Даяна също беше тук, подкрепяща внимателно едната си ръка. Сивите очи на Тай бяха впити в небето.

— Ето там — посочи Дру. — Виждате ли?

Пред очите на Кит прикриващата магия се отдръпна и изведнъж пред него сякаш оживя картина или филм. Само че филмите не можеха да предизвикат в гърдите ти такова пронизващо до дъното на душата

кълбо от удивление и страх. Филмите не можеха да предадат миризмата на магия във въздуха, пращяща като светкавица, нито сенките, хвърляни от групичката създания, реещи се в небето. Не можеха да предадат какво бе да видиш звездната светлина върху руси момичешки коси, докато то скачаше, пищейки от възбуда и щастие, от гърба на летящ кон, и се приземяваше на един покрив в Лондон. Не ти показваха израженията върху лицата на семейство Блекторн при вида на братята и приятелите им, завърнали се при тях.

Ливи се хвърли към Джулиън и обви ръце около врата му. Марк скочи от коня си и почти падна, привлечен в прегръдките на Дру и Тави. Тай се приближи по-тихичко, но със същата лъчезарна радост върху лицето. Изчака Ливи да престане да се опитва да удуши брат си, след което дойде по-близо и улови ръцете на Джулиън.

И Джулиън, когото Кит открай време смяташе за почти плашещо олицетворение на самоконтрол и резервираност, сграбчи брат си и го притегли към себе си, заровил ръце в гърба на ризата му. Очите му бяха затворени и изражението върху лицето му накара Кит да извърне очи.

Той никога не бе имал друго, освен баща си, и бе по-сигурен, отколкото би могъл да изрази с думи, че баща му никога не го бе обичал по този начин.

Марк се приближи до двамата си братя и Тай се обърна към него.

— Не бях сигурен, че ще се върнеш — чу го да казва Кит.

Марк сложи ръка на рамото му и отвърна дрезгаво:

— Винаги ще се връщам при теб, Тиберий. Съжалявам, ако някога съм те накарал да си помислиш нещо друго.

Ала освен семейство Блекторн бяха пристигнали още двама души, които Кит не познаваше: прелестно намръщено момче със синьо-черна коса, падаща на вълни около ъгловатото му лице, и едър, широкоплещест мъж, надянал смуцаващ шлем, от двете страни на който стърчаха покрити с резба еленови рога. И двамата седяха безмълвно на конете си, без да слизат. Елфически ескорт, може би, за да ги пази? Ала как бяха успели Блекторновци и Ема да си спечелят подобно благоволение?

Разбира се, ако някой бе способен да осигури нещо такова, това бе Джулиън Блекторн. Както бащата на Кит казваше за разни

престъпници, Джулиън бе от онези, които са в състояние да слязат в Ада и когато се върнат, дяволът да им дължи услуга.

Даяна прегръщаше Ема и Кристина с лъснало от сълзи лице. Чувстващ се неловко на тази семейна среща, Кит отиде до парапета. Облаците се бяха разнесли и оттук той можеше да види Милениъм Бридж, хвърлящ отражение върху водата.

— Кой си ти? — разнесе се глас до лакътя му.

Кит се обърна сепнато. Беше един от двамата елфи, които беше забелязал по-рано, онзи, който се мръщеше. Отблизо тъмната му коса изглеждаше не толкова черна, колкото смесица от наситено зелено и синьо. Той отметна един кичур от лицето си, все така свъсен: имаше пълна, леко крива уста, ала далеч по-интересни бяха очите му. Също като тези на Марк, те бяха разноцветни: едното бе сребристо като лъснат щит, другото бе толкова черно, че зеницата едва се виждаше.

— Кит — отвърна той.

Момчето с морската коса кимна.

— Аз съм Кийрън. Кийрън Ловеца.

Ловеца не беше елфическо име, това Кит знаеше. Елфите рядко даваха истинските си имена, тъй като в тях беше заключена сила. *Ловец* означаваше просто какъв беше, така, както водните феи се наричаха *От водата*. Кийрън принадлежеше към Дивия лов.

— Хм — рече Кит, мислейки си за Студения мир. — Пленник ли си?

— Не — отвърна елфът. — Аз съм любовникът на Марк.

О, помисли си Кит. *Онзи, когото Марк бе отишъл да спасява в царството на феите*. Опита се да потисне развеселеното си изражение от начина, по който елфите говореха. Чисто интелектуално знаеше, че думата „любовник“ бе част от традиционната реч, ала то бе по-силно от него: той беше от Лос Анджелис и в неговите уши бе прозвучало така, сякаш Кийрън току-що беше заявил: *Здраси, аз правя секс с Марк Блекторн. Ами ти?*

— Мислех, че Марк излиза с Ема — отбеляза Кит.

Кийрън изглеждаше объркан. Няколко къдрици от косата му сякаш потъмняха, а може би бе просто игра на светлината.

— Според мен грешиш нещо.

Кит повдигна вежди. Колко близък беше всъщност този тип с Марк? Може би бяха имали мимолетна, нищо незначеща авантюра.

Макар че това не обясняваше защо Марк би завлякъл половината си семейство в земите на елфите, за да го спаси.

Преди Кит да успее да каже каквото и да било, Кийрън обърна глава, вниманието му беше привлечено от нещо друго.

— Това трябва да е прелестната Даяна — каза, махвайки към учителката на семейство Блекторн. — Гуин е напълно запленил от нея.

— Гуин е едрият тип? С шлема с рогата? — попита Кит и Кийрън кимна, гледайки как Гуин слиза от коня си, за да говори с Даяна, която изглеждаше съвсем дребничка до внушителното му тяло, въпреки че беше висока жена.

— Съдбата отново ни събра — рече Гуин.

— Не вярвам в съдбата — отвърна Даяна. Изглеждаше леко неловко и мъничко притеснена. Беше притиснала ранената си ръка до себе си. — Нито в божествен разум, който се намесва в делата ни.

— „Има по земята и небето неща, — изрецитира Гуин, — които наш'та нещастна философия не е дори сънувала!“^[1]

Кит изпръхтя. Даяна изглеждаше слисана.

— *Шекспир* ли цитираш? Бих очаквала най-малкото, че ще бъде „Сън в лятна нощ“.

— Елфите не могат да понесат „Сън в лятна нощ“ — измърмори Кийрън. — Всичко там е грешно.

Крайчетата на устните на Гуин потръпнаха.

— И като стана дума за сънища, ти често се явяваш в моите.

Даяна придоби потресен вид. Приключили с шумните приветствия, семейство Блекторн ги гледаха с неприкрито любопитство. Джулиън дори се усмихваше лекичко; държеше Тави, който бе обвинил ръце около шията му като коала.

— Бих желал да се срещнеш с мен, официално, за да мога да те ухажвам — продължи Гуин. Едрите му ръце се движеха безцелно до тялото и Кит осъзна с немалка доза изненада, че беше нервен — този огромен, мускулест мъж, предводителят на Дивия лов, беше нервен. — Заедно бихме могли да убием някой снежен великан или да изядем елен.

— Не искам да направя никое от тези неща — отвърна Даяна след миг.

Гуин изглеждаше съкрушен.

— Но съм съгласна да изляза с теб — продължи тя, изчервявайки се. — За предпочитане — в някой хубав ресторант. Ела с цветя и без шлема.

Семейство Блекторн избухна в бурен смях и аплодисменти. Кит се облегна на стената заедно с Кийрън, който клатеше смаяно глава.

— Ето как гордият предводител на Дивия лов бе сразен от любов — каза той. — Надявам се един ден някой да напише балада за това.

Кит гледаше Гуин, който, без да обръща никакво внимание на аплодисментите, се зае да приготви конете за път.

— Не приличаш на останалите Блекторновци — отбеляза Кийрън след миг. — Очите ти са сини, но не с цвета на океана. По-скоро с цвета на обикновеното небе.

Кит се почувства смъртно засегнат.

— Не съм Блекторн. Аз съм Херондейл. Кристофър Херондейл — заяви и зачака.

Името Херондейл обикновено предизвикваше бурна реакция у повечето обитатели на свръхестественния свят. Ала момчето с морската коса дори не трепна.

— Тогава какво правиш тук, ако не си от семейството?

Кит сви рамене.

— Не знам. Мястото ми не е тук, това е сигурно.

Кийрън се усмихна с леко крива елфическа усмивка.

— Също като мен.

* * *

В крайна сметка се събраха в гостната, най-топлата стая в къщата. Евелин вече беше там, мърморейки си до огъня, запален в камината; въпреки че беше късно лято, в лондонското време имаше нещо влажно и студено. Бриджет донесе сандвичи (риба тон и царевица, пиле и бекон) и новодошлите ги нападнаха така, сякаш умираха от глад. Джулиън беше принуден да яде с лявата си ръка, защото с другата крепеше Тави на скута си.

Годините бяха пожалили гостната повече от останалите стаи в Института. Тя имаше весели тапети на цветя, поизбледнели съвсем малко и прекрасни старинни мебели, които някой очевидно бе избрал

много внимателно: прелестно писалище със сгъваем капак, изящен секретер, меки кадифени кресла и дивани, подредени около камината. Дори предпазната решетка на камината бе изработена от изящно ковано желязо във формата на жерави, разперили криле и когато огънят грееше зад нея, тя хвърляше сянка върху стената и птиците сякаш летяха.

Единствено Кийрън като че ли не беше във възторг от сандвичите. Изгледа ги подозрително, разфасова ги и изяде само доматиите, докато Джулиън им разказваше какво се бе случило в земите на елфите: пътуването им до Тъмния двор, срещата с кралицата, почернените земи на тъмните феи.

— Имаше изгорени места, бели като пепел, като повърхността на луната — каза Марк с потъмнели от тревога очи. Кит полагаше огромни усилия да следва разказа, но то беше като да се мъчи да се вози на увеселително влакче с развалени спирачки: думи като „кристал за гадаене“ и „Черната книга“ непрекъснато го изхвърляха от релсите.

— Колко време е минало за тях? — прошепна най-сетне на Тай, който се беше напъхал между него и Ливи на едно двуместно кресло, което определено беше прекалено малко за тримата.

— Като че ли няколко дни по-малко, отколкото за нас — отвърна Тай. — Изгубили са малко време, но не чак толкова. Очевидно медальонът на Кристина е подействал.

Кит подсвирна тихичко.

— А коя е Анабел?

— Тя е от рода Блекторн — обясни Тай. — Умряла, но Малкълм я съживил.

— Съживил я е? — повтори Кит. — Това... това е черна магия.

— Малкълм беше черен магьосник — изтъкна Тай.

— Шшт. — Ливи смушка Кит, който беше потънал в мисли. Черните магии не бяха просто забранено изкуство на Пазара на сенките, те бяха забранена *тема*. Наказанието за възкресяване на мъртвите бе смърт. Ако ловците на сенки не те заловяха, щяха да го направят другите долноземци и смъртта ти нямаше да бъде приятна.

Възкресяването на мъртвите, твърдеше Джони Рук открай време, изкривяваше материята на живота, по същия начин, както и да направиш един човек безсмъртен. Поканиш ли смъртта и тя ще откаже да си тръгне. *Възможно ли е някой да възкреси мъртвец и то да*

сработи?, попитал бе Кит веднъж. *Някой особено могъщ магьосник, например?*

Бог, отвърнал бе Джони след дълга, дълга пауза. *Бог би могъл да го направи. Онези, които възкресяват мъртвите може и да се имат за Бог, но рано или късно ще открият лъжата, в която са повярвали.*

— Ръководителят на Лосанджелиския институт е мъртъв? — възкликна Евелин, изпускайки останките от сандвича си върху една вероятно доста скъпа старинна масичка.

Не че Кит можеше да я вини за изненадата. Семейство Блекторн нямаха вид, сякаш скърбят за смъртта на любим чичо. По-скоро изглеждаха поразени и объркани. Но пък в присъствието на Артър те се бяха държали почти така, сякаш бяха непознати.

— Затова ли реши да остане в Лос Анджелис? — попита Ливи с пламнали бузи. — За да се пожертва... за нас?

— В името на Ангела. — Даяна бе притиснала ръка до гърдите си. — Не отговори на никое от съобщенията ми, но това не беше нещо необикновено. И все пак, Зара да не забележи нищо...

— Може да е забелязала, може и да не е забелязала — обади се Ливи. — Ала за нейните планове е по-добре него да го няма.

— Какви планове? — попита Кристина. — За какво говориш?

Време бе за поредното дълго обяснение, този път на нещо, което Кит вече знаеше. Евелин беше заспала пред камината и похъркваше. Кит се зачуди колко ли струва сребърната топка на бастуна ѝ. Дали беше от истинско сребро, или само посребрена?

— В името на Ангела — възкликна Кристина, когато обяснението приключи. Джулиън не каза нищо; Ема измърмори нещо нецензурно. Марк се приведе напред с пламнали бузи.

— Нека видя дали съм разбрал правилно. Зара и баща ѝ искат да застанат начело на Лосанджелиския институт, за да се опитат да прокарат антидолноземските си закони. Закони, които вероятно ще се отнасят и до нас с Хелън. И със сигурност до Магнус, Катарина... всички долноземци, които познаваме, независимо колко са лоялни.

— Чувала съм за групичката им — каза Даяна. — Според тях не съществуват лоялни долноземци.

— Каква е тази група? — попита Ема.

— Кохортата — зае се да обясни Даяна. — Добре позната фракция в Съвета. Като всички групи, чиято основна причина да

съществуват, е омразата, те вярват, че говорят от името на едно безмълвно множество... че всички ненавиждат долноземците толкова, колкото и те. Вярват, че всяко противопоставяне на Студения мир е морална слабост или в най-добрия случай — мрънкане от страна на онези, на които той е причинил неудобство.

— Неудобство? — повтори Кийрън. Гласът му беше напълно безизразен, просто дума, увиснала в стаята.

— Не са особено интелигентни — продължи Даяна. — Но са гръмогласни и нахъсани и са успели да сплашат немалко по-добри от тях хора, за да си мълчат. Сред редиците им няма ръководител на Институт, но ако имаше...

— Това е лошо — каза Ема. — Преди щяха да са принудени да докажат, че Артър не е в състояние да ръководи Института. Ала сега той е мъртъв. Мястото е свободно. Всичко, което трябва да сторят, е да изчакат следващото заседание на Съвета и да предложат своя кандидат.

— И са в добра позиция да го направят. — Даяна се беше изправила и бе започнала да крачи напред-назад. — Клейвът е неимоверно впечатлен от Зара Диърборн. Вярват, че тя и центурионите й са се справили със заплахата на морските демони съвсем сами.

— Демоните изчезнаха, защото Малкълм е мъртъв... отново и този път, да се надяваме, завинаги — заяви Ливи яростно. — Зара няма нищо общо с това. Тя си приписва заслугите за стореното от *Артър*.

— И ние сме безсилни да направим каквото и да било — рече Джулиън. — Поне засега. Те много скоро ще разберат, че Артър е мъртъв или изчезнал... но дори напускането на поста е достатъчна причина да бъде сменен. А ние не можем да разкрием, че знаем как и защо е умрял.

— Защото го знаем единствено благодарение на кралицата на феите — добави тихо Ема, измервайки с поглед спящата Евелин.

— Анабел е ключът към откриването на Черната книга — каза Джулиън. — Трябва да сме единствените, които я търсят. Ако Клейвът я намери пръв, никога няма да можем да дадем книгата на кралицата.

— Само че когато се съгласихме с нейния план, нямахме представа за Кохортата. — Марк изглеждаше разтревожен. — Ами ако не разполагаме с достатъчно време да открием книгата, преди Кохортата да направи своя ход?

— Значи, просто трябва да действаме бързо — заяви Джулиън. — Не можем да се изправим срещу семейство Диърборн пред Съвета. Какво от нещата, които Зара стори, е погрешно, поне в очите на Клейва? Артър *не беше* в състояние да ръководи Института. Мнозина членове на Съвета действително ненавиждат длъжностите. Тя иска да поеме властта на един Институт, за да прокара зъл закон. Няма да бъде първата. Не е нарушила никакви правила. За разлика от нас.

Кит усети как по гърба му пробягва тръпка. За миг Джулиън бе прозвучал досущ като баща му. *Светът не е такъв, какъвто ти искаш да бъде. Светът е такъв, какъвто е.*

— Значи, просто трябва да се преструваме, че не знаем какво крои Зара? — намръщи се Ема.

— Не — отвърна Даяна. — Аз ще отида в Идрис. Ще говоря с консула.

Всички я зяпнаха с широко отворени очи... освен Джулиън, който не изглеждаше учуден и Кийрън, който все още се взираше сърдито в храната.

— Това, което Зара предлага, би означавало дъщерята на Джия да се окаже омъжена за един от същите тези длъжностници, които ще трябва да бъдат регистрирани. Джия знае докъде би довело нещо подобно. Знам, че ще ме приеме. Ако успея да я убедя...

— Тя допусна Студеният мир да бъде одобрен — подхвърли Кийрън.

— Нямаше избор — отвърна Даяна. — Ако бе знаела какво предстои, ще ми се да вярвам, че нещата биха се развили различно. Но този път ще бъде предупредена. Пък и сега можем да ѝ предложим нещо в замяна.

— Така е — рече Джулиън, махвайки към Кийрън. — Край на Студения мир. Елфически пратеник от кралицата на феите.

Евелин, която дремеше до огъня, се надигна рязко.

— Достатъчно. — Тя хвърли свиреп поглед към Кийрън. — Мога да приема един Блекторн в тази къща, дори и такъв със съмнително потекло. Винаги ще приема един Блекторн. Ала пълнокръвен елф? Да слуша за делата на нефилимите? Няма да го допусна.

Кийрън се сепна за миг, а после стана. Марк също понечи да се изправи. Джулиън остана на мястото си.

— Но Кийрън е част от плана ни...

— Глупости на търкалета. Бриджет! — провикна се Евелин и прислужницата, която очевидно се беше навъртала в коридора, подаде глава в стаята. — Ако обичаш, отведи принцчето в една от стаите за гости. Искам да ми дадеш дума, елфе, че няма да си тръгнеш, преди да ти бъде разрешено.

Кийрън погледна към Кристина.

— Какво е *твое* желание, милейди?

Кит беше озадачен. Защо Кийрън, един елфически принц, приемаше заповеди от Кристина?

Тя се изчерви.

— Не е нужно да се закълнеш, че няма да напускаш стаята си — рече тя. — Вярвам ти.

— *Наистина ли?* — Ема звучеше безкрайно заинтригувана, докато гледаше как Кийрън се поклони и си тръгна.

Всички чуха как Бриджет си мърмори, докато го извеждаше от стаята.

— Елфи в Института. Призраците са едно, магьосниците — друго, но през целия ми живот...

Друзила изглеждаше объркана.

— Какво прави тук Кийрън? — попита тя в мига, в който той излезе. — Мислех, че го мразим. Е, добре, че общо взето го мразим. Така де, той ни спаси живота, но си остава гадняр.

Останалите заприказваха един през друг и Кит си спомни какво бе чул Ливи да казва на Дру преди ден-два. Още късчета от пъзела Кийрън: Ливи беше сърдита на Марк, задето бе отишъл в земите на феите, за да спаси някой, който го беше наранил. Беше наранил Ема и Джулиън. Кит не знаеше какво точно се беше случило, но очевидно беше лошо.

Ема се премести на дивана до Кристина. Беше пристигнала облечена в ефирна бяла рокля, която приличаше на нещо, което би могъл да намериш на Пазара на сенките. В нея тя изглеждаше деликатна и изящна, но Кит не беше забравил колко бе корава, начина, по който беше посякла гигантските демони богомолки в къщата му със спокойствието на булка, режеща парчета от сватбената си торта.

Джулиън седеше тихичко, заслушан в разговора на семейството си. Въпреки че не гледаше към Ема, между тях прескачаше почти видима енергия. Кит си спомни начина, по който тя бе казала на баща

му, че това място не е по вкуса на Джулиън (едно от първите неща, които я беше чул да изрича, на Пазара) и начина, по който гласът ѝ сякаш бе прегърнал сричките на името му.

Странно нещо бяха парабатаите. Толкова близки, макар и да не бяха женени и все пак бяха нещо повече от най-добри приятели. В мунданския свят нямаше точен аналог на това. И то го привличаше, идеята да бъде така свързан с някого, по същия начин, по който го привличаха всички опасни и красиви неща в света на нефилимите.

Може би Тай...

Джулиън се изправи и остави Тави в едно кресло. Протегна се и разкърши китките си.

— Работата е там, че се нуждаем от Кийрън.

Евелин изсумтя.

— Представете си само да се нуждаем от елфически принц. За каквото и да било.

Джулиън прошепна нещо в ухото на Тави. Миг по-късно той стана.

— Госпожице Хайсмит, малкият ми брат е изтощен, но казва, че не знае къде е спалнята му. Може ли да му я покажете?

Евелин премести подразнен поглед от Джулиън към Тави, който я дари с ангелска усмивка, разкриваща трапчинките му.

— Не можеш ли ти да го заведеш?

— Аз току-що пристигнах — напомни ѝ Джулиън. — Не знам къде е стаята му. — Той също се усмихна. Кит почти бе забравил, че когато поискаше, Джулиън бе в състояние да излъчва неустоим чар.

Евелин се огледа наоколо, за да види дали няма някой доброволец, който да се заеме вместо нея, но никой не помръдна. Най-сетне, сумтейки отвратено, тя щракна с пръсти към Тави.

— Ами идвай тогава, дете — заяви и излезе от стаята, следвана от Тави.

Усмивката на Джулиън стана крива. Кит не можеше да потисне подозрението, че беше използвал Евелин, за да се отърве от Кийрън, а Тави — за да се отърве от Евелин, и го бе направил толкова ловко, че никой не би могъл да го докаже.

Ако поискаше да се отдаде на мошеничество и престъпления, помисли си Кит, Джулиън несъмнено би преуспял.

— Нуждаем се от Кийрън, за да се спазарим с Клейва — обясни Джулиън, сякаш нищо не се беше случило. — Когато го открихме в земите на елфите, баща му тъкмо се канеше да го убие. Избяга, ала никога няма да е в безопасност, докато кралят на тъмните елфи е на престола. — Той прокара неспокойно ръце през косата си и Кит се зачуди как ли държи всичко в ума си — планове, кроежи, тайни, истини.

— А кралицата иска кралят да бъде свален от трона — добави Ема. — Готова е да ни помогне да го заменим с брата на Кийрън, но Кийрън трябваше да обещае, че ще го убеди.

— И брат му ще бъде по-добър крал от онзи, който седи на престола сега? — попита Дру.

— Ще бъде — потвърди Ема. — Ако щеш вярвай.

— Освен това Кийрън ще говори пред Съвета — рече Джулиън. — Ще им предаде съобщението на кралицата, че е готова да се съюзи с нас, за да победим краля. Ще потвърди пред Съвета какво върши кралят в Тъмните земи...

— Не можете ли вие да го направите? — попита Кит.

— Ако искаме да рискуваме да си навлечем гнева на Клейва, задето сме дръзнали да отидем в земите на елфите — отвърна Джулиън. — Да не говорим, че дори да ни оправдаят за това, няма да има милост, задето сме сключили сделка с кралицата на феите.

Кит бе принуден да признае, че Джулиън е прав. Знаеше какви неприятности си бяха навлекли семейство Блекторн по-рано, задето бяха сключили сделка с елфическите пратеници, които им бяха върнали Марк. Да го сторят с кралицата, бе още по-лошо. Бе, като да те глобят, задето си минал на червено, и на следващия ден да се върнеш и да взривиш цялата улица.

— Кийрън ще ви помогне да се отървете безнаказано — каза той.

— Не става дума само за нас — обясни Ема. — Ако Съветът се вслуша в него, може да сложат край на Студения мир. Всъщност ще бъдат принудени да го направят. Ще трябва да му повярват — той не може да лъже — а ако кралицата е съгласна да воюва срещу Тъмния крал заедно с Клейва, не виждам как биха могли да откажат.

— Което означава, че трябва да опазим Кийрън в безопасност — каза Джулиън. — Освен това трябва да внимаваме да не го настроим срещу нас.

— Защото той прави това заради Марк? — попита Дру.

— Но нали Марк скъса с него — обади се Ливи, а после се огледа наоколо притеснено. Опашката ѝ докосна рамото на Кит. — Или не трябваше да го казвам?

— Не — рече Марк. — Това е истината. Само че... Кийрън не си спомня. Когато са го измъчвали в Тъмния двор, е забравил някои неща. Не си спомня пратениците, пристигнали в Института, нито бичуването на Ема и Джулиън, нито на каква опасност ни изложи с привързаността и гнева си. — Той сведе поглед към сплетените си пръсти. — И никой не бива да му казва.

— Ама... Ема... — рече Ливи. — Трябва ли да се преструваме, че тя и Марк не са...

Кит се приведе по-близо до Тай. Тай миришеше на мастило и вълна.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз — прошепна Тай в отговор. — Адски е сложно.

— Марк и аз — заяви Ема, вперила нетрепващ поглед в Марк, — скъсахме.

Кит се зачуди дали Марк го бе знаел. Определено не успя да скрие изненадата, изписала се върху лицето му.

— Нещата просто не се получиха — продължи Ема. — Така че всичко е наред, за онова, което Марк трябва да направи.

— *Скъсали са?* — прошепна Ливи. Тай сви рамене, объркан. Ливи изглеждаше напрегната и очите ѝ се стрелкаха между Ема и Марк, видимо разтревожени.

— Значи, трябва да оставим Кийрън да вярва, че двамата с Марк все още са двойка? — попита Тай с леко озадачено изражение. Кит също имаше чувството, че нищо не разбира, но пък Хенри VIII беше обезглавил няколко от жените си по държавни причини. Личното, политическото и романтичното нерядко бяха странно преплетени.

— Да крием всичко това от Кийрън, не е идеалното решение — каза Джулиън, напъхал ръце в джобовете си. — И не ми е приятно да ви моля да лъжете. Вероятно ще е най-добре да избягваме тази тема. Ала буквално няма друг начин да сме сигурни, че ще се яви пред Клейва.

Марк седеше, прокарвайки разсеяно пръсти през русата си коса. Кит го чу да казва: „Добре съм, всичко е наред“ на Кристина и

изведнъж усети прилив на съчувствие. Не към Марк, а към Кийрън. Кийрън, който нямаше представа, че гаджето му всъщност не му е гадже, и че спи в къща, пълна с хора, които, колкото и дружелюбни да изглеждаха, бяха готови да го лъжат, за да получат онова, от което се нуждаеха.

Спомни си студенината, която бе доловил у Джулиън на Пазара на сенките. Джулиън, който би пожертвал Кийрън и вероятно, в известен смисъл, дори собствения си брат, за да получи онова, което искаше.

Дори ако това, което искаше, бе нещо добро. Дори ако означаваше края на Студения мир. Кит погледна към Джулиън, който се взираше в огъня с неразгадаеми очи, и си помисли, че вероятно тук се криеше нещо повече.

Че когато ставаше дума за Джулиън Блекторн, винаги щеше да има нещо повече.

---

[1] „Хамлет“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ТАМ ПЪТНИКЪТ ЩЕ СРЕЩНЕ

Марк се отправи към стаята на Кийрън, събирайки сили, за да излъже.

Безпокойството и умората го бяха пропъдили от гостната. Останалите, също толкова изтощени, се бяха пръснали по спалните си. Кристина се беше измъкнала, без той да забележи... макар че беше усетил отсъствието ѝ, като болка в гърдите, след като тя си отиде. Даяна бе решила да замине за Идрис възможно най-скоро и Джулиън и Ема бяха отишли да я изпратят.

Беше леко шокиран, когато Ема оповести, че с измислената им връзка е свършено; знаеше какво ѝ беше казал в земите на феите и че тя правеше само онова, за което я беше помолил. Въпреки това се чувстваше така, сякаш бе изгубил почва под краката си, сам, без да има представа как ще гледа Кийрън в очите и ще го лъже.

Не обичаше да лъже. В Лова не го беше правил и то го караше да се чувства неудобно. Щеше му се да поговори за това с Кристина, но не можеше да си представи, че тя би поискала да слуша за обърканите му чувства към Кийрън. Джулиън щеше да бъде съсредоточен изцяло върху онова, което трябваше да се направи, независимо колко беше болезнено. А сега вече не можеше да говори с Ема. Не си беше дал сметка колко близки бяха станали по време на връзката си, макар тя да не беше истинска; запита се дали сега щеше да изгуби и тази близост?

А що се отнасяше до Кийрън... Марк облегна глава до вратата на Кийрън. Позлатените тапети с десен на пълзящи растения бяха хладни под челото му. Кийрън бе онзи, с когото най-малко искаше да говори.

Не че да си блъска главата в стената щеше да помогне особено. Изпъна гръб и отвори тихичко вратата; стаята, която бяха отредили на Кийрън, бе далече от останалите — до нея се стигаше по малко стълбище и изглеждаше така, сякаш някога бе използвана като склад. Тесни, сводести прозорци гледаха към стените на други. Насред стаята имаше внушително легло с колони и огромен гардероб... макар че

какво според тях щеше да сложи Кийрън в него, Марк нямаше представа.

Завивката на леглото беше отметната, а Кийрън не се виждаше никакъв. Марк усети, че го жегва притеснение. Кийрън *беше* обещал на Кристина, че ще остане, по своя си начин: ако беше решил да не уважи обещанието си към Кристина, задаваха се неприятности.

Марк въздъхна и затвори очи. Чувстваше се глупав и уязвим, застанал наред стаята със затворени очи, но познаваше Кийрън.

— Кийр. Не виждам нищо. Ела и говори с мен.

Миг по-късно чифт силни ръце легнаха от двете страни на тялото му, вдигнаха го във въздуха и го хвърлиха върху леглото. Тежестта на Кийрън го притисна към матрака. Марк отвори очи и видя Кийрън, опрян на лакти над него, свиреп и странен в елфическите си дрехи. Усещаше очертанията на превръзката му до гърдите си, но иначе тежестта на Кийрън му беше позната. Желана от тялото му.

Очите на Кийрън, сребърно и черно като нощното небе, бяха приковани в него.

— Обичам те — каза Кийрън. — И дадох обещание. Но ако непрекъснато ще бъда унижаван и отпращан, не отговарям за действията си.

Марк приглади кичур от косата му назад. Тя се посипа между пръстите му като тежка коприна.

— Ще се погрижа да се отнасят към теб с повече уважение. Просто трябва да свикнат.

Очите на Кийрън проблеснаха.

— Не съм направил нищо, с което да заслужи недоверието им.

О, разбира се, че си, помисли си Марк, направил си, и всички си го спомнят, освен теб.

— Те ми помогнаха да те спася — каза вместо това. — Не бъди неблагодарен.

Кийрън се усмихна.

— Досещам се, че заслугата е единствено твоя.

Той се наведе и зарови лице в шията му.

Марк притвори очи; усети как ресниците му го гъделичкат по бузите. Усети движението на познатата тежест на Кийрън върху себе си. Миришеше на океан, както обикновено. Марк си спомни един хълм наред зелени земи, влажна каменна могила, двамата с Кийрън —

търкулнали се до подножието. Ръце в косата и върху тялото му, които толкова отдавна не го бяха докосвали. Какъв му беше Кийрън? Какъв беше той за Кийрън? Какви си бяха някога един на друг?

— Кийр. Слушай...

— Сега не е време за говорене — прекъсна го той и устните му бяха леки като перца върху кожата на Марк, докато прокараха пътечка нагоре, по шията, по линията на челюстта, към устните му.

Беше миг, който сякаш се проточи цяла вечност, миг, в който Марк пропадеше срез звезди, пръскащи се на късчета около него. Устните на Кийрън бяха меки и хладни, и имаха вкуса на дъжд, и Марк се вкопчи в него в тъмното, съсипано място на дъното на небето.

Зарови пръсти в косата на Кийрън и чу как той изпусна рязко дъха си до устата му и се притисна още по-силно в него, а после плъзна пръсти по тила му и сграбчи верижката на елфическата стрела.

Беше като да го събудят с разтърсване. Марк се претърколи настрани, повличайки Кийрън със себе си, така че и двамата се озоваха легнали един до друг. Движението прекъсна целувката им и Кийрън се взря в него, полураздразнен, полузамаян.

— Миах. — Гласът му взе думата и я превърна в мамеща милувка, покана за невъобразими елфически наслади.

— Не — каза Марк. — Не ме наричай така.

Кийрън си пое дъх.

— Нещо между нас не е наред. Нали? Марк, моля те, кажи ми какво има. Усещам разстоянието, но не разбирам причината.

— Ти не си спомняш, но с теб имахме уговорка. За това, че ще остана със семейството си. Ето защо ти върнах елфическата стрела.

Кийрън изглеждаше объркан.

— Но аз винаги съм знаел, че може да останеш със семейството си. Не го исках, но трябва да съм го приел. Спомням си как се събудих в Тъмния двор. Не си спомням да съм изпитвал гняв към теб.

— Не беше лошо скарване. — Марк преглътна. — Ала не очаквах това... теб, в моя свят. Всички тези усложнения.

— Не ме искаш тук? — Лицето на Кийрън не се промени, но в косата му изведнъж се появиха бели нишки там, където тя се къдреше на слепоочията му.

— Не е това. В Дивия лов всяка нощ мислех, че може да умра. Исках всичко, винаги, и рискувах всичко, защото никой не разчиташе

на мен. А после се появи ти и ние разчихме един на друг, но... — Мислите му се насочиха към Кристина. Думите ѝ изникнаха в съзнанието му и той не можа да се въздържи да не ги използва, макар да му се стори почти предателство. Кристина, която в продължение на няколко мига бе целувал с такава ликуваща невъздържаност, преди да осъзнае какво мислеше тя за него... някой, когото би целунала само когато бе опиянена или изгубила разсъдъка си...

— Винаги съм се нуждаел от теб, Кийрън. Нуждаех се от теб, за да живея. Толкова много, че така и нямах възможност да се замисля дали бяхме добри един за друг.

Кийрън се надигна и седна в леглото. Не каза нищо, но Марк с облекчение забеляза, че белите кичури в косата му си бяха възвърнали обичайния синьо-черен цвят.

— Тези думи бяха откровени — заяви най-сетне. — За това не мога да те виня.

— Кийрън...

— Колко време ти е необходимо? — Кийрън се бе изпънал и сега бе истинско възпъление на горд елфически принц. Марк си спомни как понякога, на елфическите веселия го беше гледал отдалеч. Виждаше как по-нисшите елфи се разбягват от пътя му; виждаше момчета и момичета да се тълпят около него, надявайки се на дума, на поглед, защото благоволенieto на един принц, дори той да бе изпаднал в немилост, струваше много. Ала Кийрън не даряваше никого нито с поглед, нито с дума, защото погледите и думите му бяха запазени единствено за Марк. За онова, което съществуваше между тях, докато Дивият лов се преструваше, че не забелязва.

— Може би няколко дни — отвърна Марк. — Ако си в състояние да проявиш търпение толкова дълго.

— Мога да проявя търпение в продължение на няколко дни.

— Защо избра Кристина? — попита Марк рязко. — Когато трябваше да се закълнеш във вярност на един от нас. Защо на нея? За да ме разстроиш ли го направи?

Кийрън се усмихна широко.

— Не всичко, както казват, се върти около теб, Марк. — Той се облегна назад; косата му беше много черна на фона на белите чаршафи. — Не трябва ли да си вървиш?

— Не искаш ли да остана тук? С теб?

— Докато претегляш достойнствата ми, сякаш съм кон, който обмисляш да купиш? Не — заяви Кийрън. — Върви си в своята стая, Марк Блекторн. И ако самотата ти пречи да заспиш, не търси мен. Несъмнено има руна за безсъние.

Нямаше, но Марк не смяташе, че е добра идея да го обсъждат точно сега. В очите на Кийрън гореше опасен блясък. Той си тръгна, чудейки се дали не беше допуснал ужасна грешка.

* * *

Стаята на Кристина в Лондонския институт беше досущ като на снимките на най-различни Институтути по света, които беше виждала: простичко мебелирана, със солидно легло, гардероб, тоалетка и бюро. Малка, чиста баня с душ, който вече бе използвала. Сега лежеше върху пълния с бучки матрак, придърпала одеялата до гърдите си, а ръката я болеше.

Не беше сигурна защо. Беше се наслаждавала на всеки миг от полета с Дивия лов; ако се беше наранила по някакъв начин, изобщо не си спомняше. Не и докато се беше мятала на коня, нито докато язدهа, а несъмнено не би забравила подобна болка? А къде другаде би могла да се нарани?

Обърна се настрани и се протегна, за да докосне руническия си камък върху нощното шкафче. Той лумна с мека светлина, огрявайки стаята: огромното английско легло, тежките дъбови мебели. Някой бе надраскал инициалите Дж. Б. + Л. Х. върху боята до прозореца.

А после се взря в дясната си ръка. Около китката ѝ имаше ивица по-бледа кожа, леко зачервена по краищата, като белег, оставен от нажежена гривна.

* * *

— Нали ще се справите? — Думите на Даяна бяха нещо средно между твърдение и въпрос.

Тя, Джулиън и Ема стояха на прага на Лондонския институт. Входната врата беше отворена и те виждаха притъмнелия двор; по-

рано беше валило и плочките бяха измити от дъжда. Джулиън виждаше свода на прочутата метална порта на Института, и думите, вдълбани в нея: НИЕ СМЕ ПРАХ И СЕНКИ.

— Всичко ще бъде наред — увери я той.

— Малкълм е мъртъв, отново. Никой не се опитва да ни убие — добави Ема. — Това си е на практика ваканция.

Даяна намести сака на рамото си. Планът беше да вземе такси до Уестминстърското абатство, където един таен тунел, до който имаха достъп единствено нефилимите, водеше до Идрис.

— Не ми се ще да ви оставя.

Джулиън беше изненадан. Даяна открай време идваше и си отиваше, когато си поискаше.

— Всичко ще е наред — повтори той. — Евелин е тук, а Клейвът е само на едно телефонно обаждане от нас.

— Не е обаждане, което бихте искали да направите — рече Даяна. — Изпратих още едно съобщение на Магнус и Алек и ще държа връзка от Аликанте. — Тя замълча за миг. — Ако се нуждаете от тях, пуснете огнено съобщение и те ще дойдат.

— Аз ще се оправя — отвърна Джулиън. — Справял съм се с много по-лоши неща в продължение на доста време.

Очите на Даяна срещнаха неговите.

— Бих се намесила, ако можех — каза тя. — Знаеш го. Бих поела Института, стига да беше възможно. Бих се изправила срещу семейство Диърборн.

— Знам — увери я Джулиън и колкото и да беше странно, действително беше така. Макар да нямаше представа какво възпира Даяна да се кандидатира за глава на Института, знаеше, че е нещо важно.

— Стига това да бе в състояние да промени *каквото и да било* — продължи Даяна. — Само че няма да мина дори интервюто. Би било безсмислено, а след това вече няма да мога да остана с вас, нито да ви помагам.

Звучеше така, сякаш се опитваше да убеди себе си, и Ема протегна ръка, импулсивна както винаги.

— Даяна, нали знаеш, че никога няма да им позволим да те отнемат от нас?

— Ема. — Гласът на Джулиън прозвуча по-остро, отколкото беше възнамерявал. Гневът, който бе потискал, откакто Ема бе оповестила, че двамата с Марк са скъсали, отново се надигаше и той не бе сигурен колко дълго ще е в състояние да го удържи. — Даяна знае за какво говори.

Ема се сепна от студенината в гласа му. Очите на Даяна се стрелнаха между тях.

— Вижте, знам, че е невероятно стресиращо, да сте далече от дома по този начин, но опитайте да не се карате. Вие ще трябва да удържите фронта, докато се върна от Идрис.

— То е само за ден-два — рече Ема, без да поглежда към Джулиън. — И никой не се кара.

— Обади ни се — каза Джулиън на Даяна. — Кажи ни какво е отговорила Джия.

Даяна кимна.

— Не съм ходила в Идрис от Тъмната война насам. Ще бъде интересно. — Тя се наведе и целуна бързичко по бузата първо Джулс, а после Ема. — Грижете се за себе си. Говоря ви сериозно.

И като си сложи качулката, тя прекрачи навън и почти веднага бе погълната от сенките. Ръката на Ема се притисна за миг до тази на Джулиън, когато я вдигна, за да помаха за довиждане. В далечината Джулиън чу как входната порта се захлопна.

— Джулс — рече Ема, без да обръща глава. — Каза, че Даяна е отказала да поеме Института, но знаеш ли защо...?

— Не. — Беше просто една думичка, ала беше пропита с отрова. — И като стана дума за признания, възнамеряваш ли да обясниш на останалата част от семейството на Марк *защо* заряза брат ми без никакво предупреждение?

Ема изглеждаше поразена.

— Ядосан си, задето с Марк скъсахме?

— Е, ти всъщност заряза двама от братята, ако трябва да сме точни — продължи Джулиън, сякаш тя изобщо не беше проговорила. — Кой е наред? Тай?

Начаса разбра, че е отишъл прекалено далеч. Тай беше неин малък брат толкова, колкото и негов. Лицето на Ема се вкамени.

— Върви на майната си, Джулиън Блекторн — заяви тя и като се завъртя, изкачи решително стъпалата на Института.

Нито Джулиън, нито Ема спаха добре тази нощ, макар и двамата да мислеха, че само той се измъчва, а другият си спи най-спокойно.

* * *

— Според мен е време да получиш първия си истински Знак — заяви Тай.

В гостната бяха останали само те тримата — Ливи, Тай и Кит. Всички останали си бяха легнали. Ако се съдеше по мрака навън, Кит предположи, че трябва да беше около три-четири сутринта, само че изобщо не беше уморен. Може би беше заради часовата разлика, или пък заради пътуването през Портала; възможно бе да е и заразителното облекчение от това, че отново бяха всички заедно.

А може и да бе заради приблизително шестстотинте чаши чай.

— Получавал съм Знаци — изтъкна той. — Ти ми сложи иратце.

Ливи изглеждаше леко заинтригувана, но не попита нищо. Беше се изтегнала в едно кресло до огъня, преметнала крака през една от облегалките.

— Имах предвид за постоянно — обясни Тай. — Това е първият истински Знак, който всички ние получаваме. — Той вдигна дългопръстата си десница, с опакото към Кит, и му показва изящната руна с форма на око, която всички нефилими носеха. — Усилва Зрението.

— Аз вече виждам Света на сенките — изтъкна Кит и отхапа залък шоколадова бисквита. Едно от малкото страхотни неща за хапване, което Англия имаше да предложи, според него.

— Вероятно не виждаш всичко, което би могъл — подхвърли Ливи и вдигна ръце в неутрален жест. — Но ти си решаващ.

— Това е най-болезнената от всички руни — обясни Тай. — Но си заслужава.

— Защо не. — Кит си взе лениво още една бисквита; Ливи беше задигнала цял пакет от килера. — Звучи страхотно.

Миг по-късно вдигна изненадано поглед, когато върху него падна сянка — Тай стоеше зад гърба му, със стили в ръка и грейнали очи.

— Ти си десничар — каза, — така че подай ми дясната си ръка.

Кит се задави с бисквитата от изненада; Ливи се изпъна в креслото.

— Тай. Недей. Той не *иска* Знак. Просто се шегуваше.

— Аз... — започна Кит, но Тай вече беше придобил цвета на стара слонова кост и бе отстъпил назад, ужасен. Очите му се извърнаха от тези на Кит. Ливи понечи да стане от креслото.

— Не... Не, искам го — увери го Кит. — *Бих искал* да имам Знак. Прав си, време е да получа истински.

Мигът сякаш увисна във въздуха. Ливи беше наполовина станала от креслото. Тай примигваше учестено. А после той се усмихна лекичко и сърцето на Кит отново заби нормално.

— Подай ми дясната си ръка тогава — каза Тай.

Кит се подчини и установи, че Тай не бе излъгал — Знакът наистина болеше. Усещането беше такова, каквото си представяше, че е да си направиш татуировка: дълбок, парещ бодеж. Докато Тай приключи, очите на Кит се бяха насълзили.

Той размърда пръсти, взрян в ръката си. Щеше да го има завинаги, това око върху opakото на дланта си, което *Тай* беше нарисувал там. Никога не можеше да го изтрие или промени.

— Чудя се — подхвърли Тай, докато прибираше стилито обратно в колана си, — къде ли се намира онази къща на Малкълм в Корнуол.

— Мога да ви кажа точно къде е — заяви момичето, застанало до камината. — В Полперо.

Кит зяпна. Абсолютно сигурен бе, че само допреди миг то не беше там. Беше русокосо, съвсем младо и... прозрачно. Той виждаше тапетите през нея.

Беше по-силно от него. Кит изкрещя.

* * *

Бриджет беше завела Ема в спалня, която като че ли беше избрала предварително, и Ема много скоро разбра защо: на стената имаше разграфявания за ръст, от онези, които правиш, като накараш някой да застане до стената и отбележиш с чертичка колко е висок, заедно с датата. Над едната пишеше *Уил Херондейл*, а над другата — *Джеймс Карстерс*.

Стаята на един Карстерс. Ема обхвана лактите си с ръце и си представи Джем, милия му глас, тъмните му очи. Липсваше ѝ.

Ала това не беше всичко; в края на краищата, Джем и Уил биха могли да отбелязват ръста си във всяка стая. В чекмеджето на нощното шкафче Ема откри купчинка стари снимки, повечето от които бяха от началото на двайсети век.

Снимки, на които се виждаха четири момчета, в различни моменти от живота им. Изглеждаха весела тайфа. Две от тях (едното — тъмнокосо, другото — русо) бяха заедно на почти всички снимки, преметнали ръце през раменете си, смеещи се. Имаше и момиче с кестенява коса, което много приличаше на Теса, ала не беше тя. Самата Теса също беше тук, изглеждаща съвсем същата, с невероятно красив мъж, приближаващ трийсетте. Прословутият Уил Херондейл, досети се Ема. Имаше и момиче, с тъмночервена коса, мургава кожа, и сериозно изражение. В ръцете си то стискаше златен меч, който Ема разпозна мигновено, дори и без помощта на надписа върху острието: *Аз съм Кортана, от същата стомана и закалка като Жоайоз и Дюрендал.*

Кортана. Което и да беше момичето на снимката, то беше Карстерс.

На гърба някой беше надраскал думи, които изглеждаха взети от поема. *Раната е мястото, през което Светлината прониква в теб.*

Ема дълго се визира в тях.

* * *

— Наистина не е нужно да крещиш — заяви момичето сърдито. Имаше страшно английски акцент. — Аз съм призрак, това е всичко. Държиш се така, сякаш никога не си виждал призрак.

— Не съм — отвърна Кит, жегнат.

Ливи скочи на крака.

— Кит, какво става? С кого говориш?

— С призрак — отвърна Тай. — Кой е, Кит?

— Името ми е Джесамин — каза момичето. — А само защото преди не ме виждаше, не означава, че не се *опитвах*.

— Името ѝ е Джесамин — предаде Кит. — Твърди, че се опитвала да привлече вниманието ни.

— Призрак — повтори Тай, взирайки се в камината. Ясно бе, че не я вижда, но бе ясно също така, че има доста добра представа къде е застанала. — Казват, че по време на Тъмната война Лондонският институт бил спасен от един призрак. Тя ли е била?

Кит изслуша отговора и го повтори:

— Казва, че е тя. Изглежда адски самодоволна от това.

Джесамин го изгледа свирепо.

— Освен това твърди, че знае къде е живял Малкълм — добави Кит.

— Така ли? — Ливи се приближи до писалището и грабна химикалка и един бележник. — Ще ни каже ли?

— Полперо — повтори Джесамин. Беше много хубава, с руса коса и тъмни очи. Кит се зачуди дали е странно да намираш един призрак за привлекателен. — Малко градче в Южен Корнуол. Малкълм понякога говореше за плановете на къщата си, когато идваше в Института. — Тя махна с прозрачната си ръка. — Много се гордееше с нея... намираше се навръх някакви прочути пещери. Ужасно е, че се оказа такъв злодей. И *горкият* Артър — добави тя. — Понякога го наглеждах, докато спеше. Сънуваше страшни кошмари за земите на феите и брат си.

— Какво казва? — попита Ливи с химикалка над листа.

— Полперо — предаде Кит. — Южен Корнуол. Много се гордеел с мястото. Съжалява, че се оказал задник.

Ливи си го записа.

— Бас държа, че не е казала „задник“.

— Трябва да отидем в библиотеката — заяви Тай. — Да намерим атлас и разписание на влаковете.

— Попитай я нещо от мен — помоли Ливи. — Защо просто не е казала на Евелин къде се намира къщата на Малкълм?

След миг Кит предаде:

— Казва, че Евелин всъщност не може да я чуе. Често пъти просто си измисля разни неща и се преструва, че Джесамин ги е казала.

— Но знае, че Джесамин е тук — рече Тай. — Трябва да е блед дух, след като никой от нас не може да я види.

— Хмпф! — възмути се Джесамин. — Блед дух, моля ви се. Ясно е, че нямаш никакъв опит в наблюдаването на неживите. Сторих

всичко по силите си, за да привлече вниманието ви, освен да ви прасна по главата с дъска за викане на духове.

— Но аз току-що те видях — каза Кит. — А никога не съм се упражнявал да бъда ловец на сенки.

— Ти си Херондейл — обясни Джесамин. — Те виждат призраци.

— Херондейловци обикновено могат да виждат призраци — каза Тай едновременно с нея. — Ето защо исках да получиш руната с окото.

Кит се обърна, за да го погледне.

— Защо не ми каза?

— Можеше да не се получи. Не исках да се почувстваш гадно, ако не излезе нищо.

— Е, ето че излезе — заяви Ливи. — Трябва да събудим Джулиън и да му кажем.

— По-голямото момче, с къдрава кестенява коса? — попита Джесамин. — Той е буден. — Тя се изкиска. — Приятно е отново да видя прекрасните Блекторнови очи.

— Джулиън е буден — предаде Кит, избирайки да не спомене, че призрактът може би си пада по него.

Тай се присъедини към Ливи до вратата.

— Идваш ли, Кит?

Кит поклати глава, учудвайки сам себе си. Ако някой го беше попитал само преди няколко седмици дали би му харесало да го оставят насаме с един призрак, би отговорил отрицателно. Пък и сега едва ли можеше да се каже, че перспективата го изпълва с възторг, но не го и притесняваше. У Джесамин нямаше нищо плашещо. Изглеждаше по-възрастна отколкото като че ли беше, леко печална и съвсем не мъртва.

Само че действително беше. Тя се понесе по течението, нахлуло от отварянето и затварянето на вратата, отпуснала дълги бели пръсти върху полицата на камината.

— Не е нужно да оставаш — каза на Кит. — Много скоро вероятно ще изчезна. Дори призраците се нуждаят от почивка.

— Исках да те питам нещо. — Кит преглътна мъчително; сега, когато моментът беше настъпил, гърлото му изведнъж бе пресъхнало. — Виждала ли си... виждала ли си баща ми? Той умря наскоро.

Кафявите ѝ очи се изпълниха със съжаление.

— Не. Повечето хора не стават призраци, Кристофър. Само онези, които са оставили недовършена работа на земята, или са умрели с чувството, че дължат нещо някому.

— Баща ми никога не е мислил, че дължи каквото и да било на когото и да било — измърмори Кит.

— По-добре е, че не съм го видяла. Това означава, че е продължил напред. Че е намерил покой.

— Продължил накъде? — Кит повдигна глава. — В рая ли е? Искам да кажа, не ми изглежда особено вероятно.

— *Кристофър!* — Джесамин звучеше шокирана.

— Сериозно. Ти не го познаваше.

— Не знам какво идва след смъртта — каза Джесамин. — Теса някога се отбиваше и ми задаваше същия въпрос. Искаше да знае къде е Уил. Ала той не остана тук — умря щастлив и спокоен, и продължи напред. — Ръцете ѝ изпърхаха безпомощно. — Аз не съм като Харон^[1]. Не съм лодкар. Не знам какво има от другата страна на реката.

— Трябва да е ужасно. — Кит сви ръката си в юмрук и усети как новият му Знак го жегна. — Би могло да бъде мъчение без край.

— Би могло — съгласи се Джесамин. В ефирния ѝ като перце глас имаше мъдрост. — Но не мисля така.

Тя наведе глава. Светлината на огъня хвърляше отблясъци в светлорусата ѝ коса, а после тя изчезна и Кит остана сам в стаята. В следващия миг обаче в ръката му се появи нещо, което изпращя, когато той се раздвижи.

Беше сгънат лист хартия. Той го отвори и плъзна поглед по думите, написани с изящен женски почерк.

Ако откраднеш някоя от книгите в библиотеката, ще разбера, и дълбоко ще съжаляваш.

Беше подписано с няколко сложни завъртулки: *Джесамин Лавлис.*

* * *

Когато Ливи влезе в стаята на Джулиън, той се беше проснал на леглото, като изпусната препечена филийка. Дори не си беше направил

труда да си смени дрехите или да се пъхне под завивките.

— Джулс? — повика го тя, застанала на прага.

Той се надигна светкавично. Беше се опитвал да въведе ред в мислите си, ала видът на по-малката му сестра — в стаята му, толкова късно през нощта — пропъди от главата му всичко, освен мигновена, атавистична паника.

— Всичко наред ли е? Случило ли се е нещо?

Ливи кимна.

— Всъщност е добра новина. Открихме къде се намира домът на Малкълм... онзи в Корнуол.

— Какво? — Джулиън прокара пръсти през косата си и разтърка очи, за да се събуди. — Къде е Тай?

— В библиотеката. — Ливи приседна в крайчеца на леглото му. — Оказа се, че в Института има призрак. Джесамин. Тя си спомня Малкълм и знае къде се намира къщата му. Тай се зае да провери, но няма причина да смятаме, че не е права. Евелин приказва с нея, откакто пристигнахме, просто не мислехме, че тя наистина съществува, обаче Кит...

— Вижда призраци. Ясно. — Джулиън вече се беше разсънил. — Добре. Ще отида и ще видя какво ще открия.

— А ние ще отидем в Блекторн Хол — каза Ливи. — Блекторн Хол беше един от двата имота, които семейство Блекторн притежаваха: имаха имение в Идрис и голяма къща в Чизик, на брега на Темза. Някога, много отдавна, тя бе принадлежала на рода Лайтууд. — Да видим дали няма да намерим някакви документи, свързани с Анабел. Кийрън не може да напуска Института, така че Марк би могъл да остане с него и с Кристина и да се поровят в библиотеката.

— Не — отсече Джулиън.

Ливи стисна челюсти.

— Джулс...

— Може да отидете в Блекторн Хол. Със сигурност сте си го заслужили, ти и Тай, и Кит. Ала Марк ще дойде с вас. Кийрън може да се забавлява като си плете венчета от маргаритки или съчинява балади.

Устните на Ливи потръпнаха.

— Не ми се струва редно да иронизираме елфите.

— Кийрън сам си го изпроси — заяви Джулиън. — Достатъчно ни е дразнил в миналото.

— Предполагам, че Кристина би могла да го държи под око.

— Смятах да я помоля да дойде в Корнуол — каза Джулиън.

— Ти и Кристина? — Ливи изглеждаше объркана и Джулиън не можеше да я вини. Вярно, че групичката им се делеше според годините и близостта на членовете ѝ. Джулс и Ема или Джулс и Марк — в това имаше смисъл. Джулс и Кристина — далеч не толкова.

— И Ема — добави Джулс, изругавайки наум. Мисълта да прекара по-дълго време с Ема, особено сега, беше... ужасяваща. Само че би изглеждало наистина странно, ако отидеше без нея, своя парабатай. Да не говорим, че Ема изобщо не би го допуснала. За нищо на света.

Присъствието на Кристина обаче щеше да помогне. Тя щеше да е нещо като буфер. От това, че се нуждаеше от някого, когото да постави между себе си и Ема, му се повдигаше, ала още по-зле се чувстваше от спомена за начина, по който ѝ се беше сопнал на прага днес.

Беше като да види как някой друг говори с човека, когото обичаше най-силно на света; някой друг, който нарочно причиняваше болка на неговия парабатай. Докато тя беше с Марк, бе успявал да направи *нещо* с чувствата си — да ги смачка и натъпче дълбоко под кожата и съзнанието си. Беше ги усещал там, кървящи, като тумор, разкъсващ органите му, но не ги беше виждал.

Ала сега те отново бяха тук, извадени на показ пред него. Страшно бе да обичаш някого, който беше забранен за теб. Страшно бе да изпитваш нещо, за което никога не можеш да говориш, нещо, което би ужасило почти всички около теб, нещо, което би разрушило живота ти.

В някои отношения бе по-страшно да знаеш, че чувствата ти са нежелани. Когато си мислеше, че Ема отвръща на любовта му, не беше съвсем сам в своя ад. Докато тя беше с Марк, можеше да убеждава сам себе си, че брат му е този, който ги разделя. А не че тя би предпочела да бъде сама, но не и с него.

— Кристина знае много за Черната книга — обясни Джулиън. Нямаше представа дали е вярно, но за щастие Ливи не попита нищо. — Ще ни бъде полезна.

— Блекторн Хол, ние идваме — каза Ливи и стана от леглото. Джулиън си помисли, че в синята си рокля с бухнали ръкави прилича на илюстрация на малко момиченце от някоя стара книжка с картинки.

Ала може би в неговите очи Ливи винаги щеше да изглежда като малко момиченце. — Джулс?

— Да?

— Ние знаем. За Артър и какво не е било наред с него. Знаем, че ти си ръководил Института. Знаем, че си правил всичко сам, още от края на Тъмната война.

На Джулиън му се стори, че леглото се накланя изпод него.

— Ливия...

— Не сме ядосани — побърза да каже тя. — Тук съм сама, защото исках да поговоря с теб, преди Тай и Дру. Има нещо, което искам да ти кажа.

Джулиън се беше вкопчил в покривката на леглото. Подозираше, че е шок. От години си бе представял този момент, а сега, когато това наистина се случваше, нямаше представа какво да каже.

— Защо? — успя да промълви най-сетне.

— Осъзнах нещо. Искам да бъда като теб, Джулс. Не още сега, не веднага, ала един ден. Искам да се грижа за хората, за други ловци на сенки, онези, които се нуждаят от мен. Искам да ръководя Институт.

— И ще се справиш наистина добре — заяви Джулиън. — Ливи... не ви казах, защото не можех. Не защото ви нямах доверие. Не казах дори на Ема. Дори на Ема казах едва преди няколко седмици.

Ливи просто му се усмихна и заобиколи леглото, за да дойде при него. Наведе се и го целуна леко по челото. Той затвори очи, спомняйки си времето, когато бе достатъчно малка, за да я носи на ръце, времето, когато вървеше след него, протегнала ръчички: *Джулиън, Джулиън, вдигни ме.*

— Няма друг, на когото бих искала да приличам повече — каза тя. — Искам да се гордееш с мен.

При тези думи Джулиън отвори очи и я прегърна неловко, с една ръка, а после тя се отдръпна и разроши косата му. Той възнегодува и Ливи се засмя и се отправи към вратата, заявявайки, че е изтощена. Докато излизаше, угаси лампата, оставяйки го сам в мрака.

Джулиън се пхна под одеялото. Ливи знаеше. Те знаеха. Знаеха и не го мразеха. От плещите му се свлече товар, който почти бе забравил, че носи.

[1] В древногръцката митология, лодкарят, прекарващ душите на мъртвите през реките, които разделят земите на живите от царството на мъртвите. — Б.пр. ↑

НО ЗА ДУХА ИЗМЪЧЕН

Беше съвършен английски ден. Небето имаше цвета на скъп порцелан, гладко и синьо. Въздухът беше топъл и дъхав, и пълен с възможности. Джулиън стоеше на стъпалата пред Института, мъчейки се да попречи на най-малкия си брат да го удуши.

— Не отивай — плачеше сърцераздирателно Тави. — Вече те нямаше. Не можеш *отново* да заминеш.

Евелин Хайсмит подсмръкна.

— По мое време децата се виждаха, но не се чуваха, и определено не се оплакваха.

Беше застанала под свода на вратата, сплела благовъзпитано ръце върху дръжката на бастуна си. Беше си облякла невероятен тоалет, за да ги изпрати до гарата: намесени бяха дрехи за езда и вероятно бричове. Върху шапката ѝ имаше птица, макар че, за разочарование на Тай, птицата определено беше мъртва.

Прастарата черна кола, която принадлежеше на Института, беше изровена отнякъде и Бриджет чакаше до нея заедно с Кристина и Ема. Бяха прибрали раниците си в багажника и сега приказваха оживено. И двете бяха по дънки и тениски, тъй като трябваше да минат за мундани във влака, а косата на Ема беше прибрана на плитка.

Въпреки всичко, Джулиън се радваше, че Кристина идва с тях. Подсъзнанието му се беше вкопчило в мисълта, че тя ще бъде нещо като буфер между него и Ема. Тази сутрин Ема с нищо не беше показала да е ядосана и двамата без проблем бяха планирали как ще стигнат до Полперо, проверили бяха разписанието на влаковете и бяха претършували помещенията, където се съхраняваха старите дрехи на Института. Възнамеряваха да си наемат стая в някой пансион, за предпочитане такъв с кухня, където да могат да си готвят, за да намалят досега си с мунданите. Дори си бяха купили предварително билетите за влака, тръгващ от „Падингтън“. Планирането се беше оказало съвсем простичко и лесно: те все още бяха парабатаи, все още работеха по-добре като екип, отколкото поотделно.

Ала дори когато си наложеше най-железен самоконтрол, неударжимата сила на любовта и копнежа, които изпитваше всеки път, щом я погледнеше, бе, сякаш го връхлиташе влак, отново и отново. Не че според него да те връхлети влак би било по-хубаво.

Ето защо имаше нужда от буфер, докато това не престанеше да се случва. Ако престанеше да се случва. Не можеше обаче да си позволи да мисли по този начин.

Все някой ден трябваше да свърши.

— Джулс! — проплака Тави. Джулиън го прегърна за последен път и го пусна на земята. — Защо да не мога да дойда с вас?

— Защото — обясни Джулиън, — трябва да останеш тук и да помагаш на Друзила. Тя има нужда от теб.

Тави не изглеждаше особено убеден. Друзила, облечена в прекалено дълга памучна пола, която стигаше до пръстите на краката ѝ, направи физиономия.

— Не мога да повярвам, че отивате. В мига, в който си тръгнеш, Ливи и Тай започват да се отнасят с мен като с прислужница.

— На прислужниците им плащат — отбеляза Тай.

— Виждаш ли? *Виждаш* ли какво имам предвид? — Дру смушка Джулиън в гърдите с показалец. — Гледай да се върнеш по-бързо, за да не ме тормозят.

— Ще се опитам. — Джулиън срещна погледа на Марк над главата на Дру и двамата си размениха усмивки. Сбогуването на Ема и Марк беше, меко казано, странно. Ема го беше прегърнала разсеяно за миг, преди да поеме надолу по стъпалата; Марк изобщо не изглеждаше разстроен, поне докато не забеляза Джулиън и останалите да го зяпат. Тогава се беше втурнал по стъпалата след нея, уловил я бе за ръка и я беше завъртял към себе си.

— По-добре е, че заминаваш, за да мога да забравя красивото ти, жестоко лице и да изцеля сърцето си.

Ема бе придобила поразен вид и Кристина, прошепвайки на Марк нещо, прозвучало като *ненужно*, я бе задърпала към колата.

Последни, за да се сбогуват с Джулиън, бяха дошли Тай и Ливи; Ливи го беше прегърнала с всички сили, а Тай му беше отправил мека, срамежлива усмивка. Джулиън се бе зачудил къде ли е Кит. Откакто бяха в Лондон, той беше като залепен за Тай и Ливи, но като че ли се беше изпарил за семейното сбогуване.

— Имам нещо за теб — каза Тай и му протегна една кутия, която Джулиън пое изненадано. Тай беше неизменно точен с подаръците за Коледа и рождените дни, но рядко правеше спонтанни подаръци.

Любопитен, Джулиън повдигна капака и откри комплект цветни моливи. Марката не му беше позната, ала изглеждаха чисто нови и недокоснати.

— Откъде ги взе?

— Флийт стрийт — отвърна Тай. — Отидох тази сутрин.

Джулиън усети как гърлото му се свива от почти болезнена обич. Спомни си времето, когато Тай беше съвсем мъничък, сериозен и тих. Дълго време не бе в състояние да заспи, ако някой не го държеше и макар че самият Джулиън бе съвсем малък, помнеше как стои с Тай в прегръдките си, докато той не заспи, неговите тънички китки, права черна коса и дълги ресници. Беше изпитвал такава обич към брат си, че дори тогава то бе като експлозия в сърцето му.

— Благодаря. Рисуването ми липсваше — каза и прибра моливите в пътната си торба. Не направи голям въпрос от това (Тай не обичаше прекаленото суетене), но вложи в думите си цялата топлина, на която беше способен, и Тай грейна.

Джулс си помисли за Ливи предишната нощ, за начина, по който го бе целунала по челото. Нейното „благодаря ти“. А сега — това на Тай.

— Внимавайте в Блекторн Хол — каза той. Притесняваше се, че отиват там, но се опитваше да не го показва. — Отидете през деня. През деня — настоя, когато Ливи направи физиономия. — И се опитайте да не забъркате Друзила и Тави в неприятности. Не забравяйте — Марк командва.

— Той знае ли го? — попита Ливи.

Джулиън потърси Марк в малкото множество на стълбището. Той стоеше с ръце зад гърба си и разменяше недоверчиви погледи с един каменен гном.

— Преструвката ти не може да ме заблуди, гноме — измърмори той. — Ще те държа под око.

Джулиън въздъхна.

— Просто правете каквото ви каже.

— Джулиън! — повика го Ема. Беше застанала до колата, а Кортана (прикрита с магия, така че да бъде невидима за мундани),

блещукаше над дясното ѝ рамо. — Ще изпуснем влака.

Джулиън кимна и вдигна два пръста, след което се приближи до Марк и го стисна за рамото.

— С теб всичко ще бъде наред, нали?

Марк кимна. Джулиън се поколеба дали да не попита къде е Кийрън, но реши, че няма смисъл. Това вероятно само щеше да стресира Марк още повече.

— Благодаря ти, че ми имаш доверие да отговарям за тях — каза Марк. — След онова, което се случи преди, с кухнята.

Веднъж в Лос Анджелис Джулиън бе оставил Марк да се грижи за братята и сестрите им, при което Марк бе успял да унищожи кухнята, да покрие Тави със захар и почти да докара Джулиън до нервен срив.

— Имам ти доверие. — Двамата братя се спогледаха безмълвно, а после Джулиън се ухили. — Пък и това не е моята кухня.

Марк се засмя тихичко. Джулиън пое надолу по стъпалата, докато Ема и Кристина се качваха в колата. Отиде отзад, за да метне сака си в багажника и се закова на място. Напъхана в свободното място между багажа, вътре се беше свила малка фигура в изцапана бяла тениска.

Тави вдигна широко отворени очи към него.

— Аз също искам да дойда — оповести той.

Джулиън въздъхна и запретна ръкави. Работата на един брат нямаше край.

* * *

Едно от преимуществата на това, да си ловец на сенки, за което рядко ставаше дума, помисли си Ема, бе възможността да паркираш лесно пред места като гари и църкви. Нерядко там имаше специален участък, където ловците на сенки да оставят колите си, скрит с магия, така че в очите на мунданите да изглежда като нещо, което да пренебрегнат — строителна площадка или купчина контейнери за боклук. Бриджет паркира раздрънкания черен остин „Метро“ на Прейд стрийт, само на няколко крачки от гара „Паддингтън“ и те отидоха да си вземат нещата, докато тя заключваше колата.

Носеха съвсем малко багаж, само колкото да им стигне за няколко дни. Оръжия, бойно облекло и още малко дрехи, освен онези на гърба им, макар че Ема не се съмняваше, че Кристина ще изглежда елегантна през цялото време. Кристина пъхна ножа в джоба си и се зае да преметне раницата си през рамо, но изведнъж потръпна.

— Добре ли си? — попита Ема. Невероятно се радваше, че Кристина бе тук, между нея и Джулс, и можеше да им помогне да избягват трънливите и опасни пътища на техните разговори.

Влязоха в гарата, която бе ярко осветена и модерна, а край пътеките имаше магазини като „Боди Шоп“ и „Кафе Неро“. Тя погледна напред към Джулиън, но той бе потънал в разговор с Бриджет. Джулиън притежаваше невероятното умение да разговаря буквално с всеки. Зачуди се за какво ли можеше да си приказва с Бриджет. Странните навици на Евелин? Историята на Лондон?

— Успя ли да поговориш с Марк за... е, нали се сещаш, за целувката? — попита Ема, докато минаваха покрай пекарна, от която се носеше ухание на масло и канела, сливащо се с пушека на гарата. — Особено с Кийрън в къщата и всичко останало?

Кристина поклати глава. Изглеждаше бледа и изпита, сякаш не беше спала добре.

— Кийрън и Марк имат история. Като нас с Диего. Не мога да виня Марк за това, че се чувства притеглен от миналото си. Това беше причината да се почувствам привлечена към Диего, а аз го направих, без да съм подложена на напрежение като това, под което се намира Марк в момента.

— Нямам представа как ще се развият нещата. Марк не го бива особено в лъжите — рече Ема. — Казвам го като човек, който също никак не го бива в тях.

Кристина се усмихна с болка.

— Ти си ужасна. Да ви гледам с Марк как се преструвате на влюбени, бе все едно да гледам как двама души непрекъснато падат, надявайки се останалите да не забележат.

Ема се изкиска.

— Страшно ласкателно.

— Казвам просто, че за доброто на всички ни Кийрън трябва да повярва в чувствата на Марк — рече Кристина. — Елф, който мисли, че е бил отхвърлен или засегнат може да бъде невероятно жесток.

Изведнъж тя изохка и се преви надве. Ема я улови, докато се свличаше, и обзета от сляпа паника, я издърпа в ъгъла между два магазина. Не посмя да извика, защото не бяха скрити с магия и мунданите щяха да я чуят. Вместо това впи поглед в Джулиън и Бриджет, потънали в разговор, и помисли толкова настойчиво, колкото беше способна.

Джулс, Джулиън, нуждая се от теб, сега, ела веднага, моля те!

— Ема... — Кристина беше кръстосала ръце, прегърнала стомаха си, сякаш я болеше, ала онова, което изпълни Ема с ужас, бе кръвта върху ризата ѝ.

— Кристина... миличка... дай да видя, дай да видя. — Тя задърпа трескаво ръцете на другото момиче, докато то най-сетне ги разтвори.

Имаше кръв върху дясната ѝ длан и ръкава. Повечето като че ли беше дошла от ръката и просто бе изцапала ризата ѝ. Ема си отдъхна съвсем мъничко. Рана на ръката не бе чак толкова опасна, колкото рана на тялото.

— Какво става? — Гласът на Джулиън. Двамата с Бриджет бяха дошли при тях; лицето на Джулс беше бяло като платно. Ема видя ужаса в очите му и разбра какво го беше причинило: беше си помислил, че нещо се бе случило с нея.

— Добре съм — каза механично, шокирана от изражението върху лицето му.

— Естествено, че си — заяви Бриджет нетърпеливо. — Остави ме да отида при момичето. Пусни я, за бога.

Ема се подчини и видя как Бриджет коленичи и вдигна ръкава на Кристина нагоре. Около китката на Кристина сякаш имаше гривна от кръв, кожата беше подпухнала. Като че някой стягаше невидима тел около ръката ѝ и тя се впиваше в плътта.

— Какво стоите така? — скастри ги Бриджет. — Сложете ѝ целителна руна.

Ема и Джулиън посегнаха едновременно към стилитата си. Джулиън беше по-бърз и нарисува иратце върху кожата на Кристина. Ема се приведе напред, затаила дъх.

Нищо не се случи. Всъщност кожата около кървящия кръг като че ли се поду още повече. Избликна нова струя кръв и оплиска дрехите на Бриджет. На Ема ѝ се прииска все още да имаше старото си стили;

открай време суеверно смяташе, че руните, които рисуваше с него, бяха по-силни.

Кристина не простена. Нали беше ловец на сенки. Ала гласът ѝ трепереше.

— Не мисля, че иратцето ще помогне за това.

Ема поклати глава.

— Какво е то?

— Прилича ми на елфическа магия — обади се Бриджет. — Докато бяхте в техните земи, да не те е омагьосал някой елф? Някой да е завързал китките ти?

Кристина се привдигна на лакти.

— Това... искам да кажа, не може да бъде...

— Какво се случи? — настоя Ема.

— На веселието две момичета завързаха китката ми за тази на Марк с една панделка — призна Кристина неохотно. — Срязахме я, но е възможно в нея да е имало по-силна магия, отколкото предполагам. Възможно е да е било обвързваща магия.

— За първи път си далеч от Марк, откакто се върнахме от земите на елфите — каза Джулиън. — Смяташ ли, че може да е това?

Лицето на Кристина придоби мрачно изражение.

— Колкото повече се отдалечавам от него, толкова по-лошо става. Миналата нощ за първи път се разделихме и ръката ми започна да пари и да боли. А докато идвахме насам, болката се влошаваше все повече и повече... надявах се, че ще отmine, но това не се случи.

— Трябва да те върнем в Института — заяви Ема. — Всички ще отидем. Да вървим.

Кристина поклати глава.

— Двамата с Джулиън трябва да отидете в Корнуол. — Тя махна със здравата си ръка към таблото с разписанието. Влакът за Пензанс отпътуваше след по-малко от пет минути. — Това е много важно.

— Можем да го отложим с един ден — възрази Ема.

— Имаме си работа с елфическа магия — изтъкна Кристина, оставяйки Бриджет да ѝ помогне да се изправи на крака. — Няма гаранция, че стореното може да бъде поправено за един ден.

Ема се поколеба. Ненавиждаше мисълта да остави приятелката си.

Резкият глас на Бриджет изненада всички.

— Вървете. Вие сте парабатаи, най-могъщият екип, който нефилимите имат. Виждала съм на какво са способни парабатаите. Стига сте се колебали.

— Има право — каза Джулиън и прибра стилито в колана си. — Да вървим, Ема.

Следващите няколко мига бяха неясно петно — Ема прегърна забързано Кристина за довиждане, Джулиън улови ръката ѝ и я задърпа. Дватама хукнаха през гарата, като едва не събориха билетните бариери и най-сетне се хвърлиха в едно празно купе на влака, тъкмо когато той напускаше гарата със скърцане на освободени спирачки.

* * *

С всяка миля, която ги доближаваше до Института, болката на Кристина отслабваше. На гара „Падингтън“ болката беше агонизираща. Сега бе тъпо пулсиране в костите.

Изгубих нещо, сякаш шепнеше болката. *Има нещо, което ми липсва*. На испански би могла да каже, *Me haces falta*. Още преди време, докато изучаваше езика, Кристина беше забелязала, че на английски няма точен превод на този израз. Англоговорещите казваха *Нуждая се от теб*, докато *Me haces falta* бе по-близо до *Tu липсваш от мен*. Именно това изпитваше в момента, липса, като отсъстващ акорд в песен или пропуснатата дума на страницата.

Спряха пред Института със скърцане на спирачки. Кристина чу как Бриджет повика името ѝ, но тя вече беше слязла от колата и изкачваше стъпалата тичешком, притиснала ръка до гърдите си. Беше по-силно от нея. Умът ѝ се отвърщаваше от мисълта да бъде под контрола на нещо извън нея, ала тялото ѝ сякаш я теглеше, тласкаше я към онова, от което се нуждаеше, та отново да стане цяло.

Входната врата се отвори рязко. Беше Марк.

Върху неговата ръка също имаше кръв, наквасила ръкава на светлосиния му пуловер. Зад него се носеха гласове, но той гледаше единствено Кристина. Светлата му коса беше разрошена, разноцветните му очи горяха.

Кристина си помисли, че никога не бе виждала по-красиво нещо.

Той изтича по стъпалата (беше бос) и улови ръката ѝ, притегляйки я към себе си. В мига, в който телата им се срещнаха, Кристина почувства как болката в нея се стопява.

— Обвързваща магия — прошепна Марк в косата ѝ. — Някаква обвързваща магия, която ни съедини...

— Онези момичета на веселието — едното завърза китките ни, а другото се разсмя...

— Знам. — Той докосна челото ѝ с устни. Кристина усещаше ударите на сърцето му. — Ще намерим решение. Ще се справим с това.

Кристина кимна и затвори очи, но не преди да види, че няколко души бяха излезли на най-горното стъпало и се взираха в тях. В средата на групичката стоеше Кийрън, изящното му лице беше бледо и неподвижно, очите му — непроницаеми.

* * *

Бяха си купили билети за първа класа, така че в купето бяха само те двамата. Бяха оставили сиво-кафявите цветове на града зад себе си и сега се носеха през тучни поля, осеяни с диви цветя и зелени горички. Тъмни каменни зидове пресичаха хълмовете, разделяйки земята като парчета от пъзел.

— Прилича мъничко на земите на елфите — отбеляза Ема, облегната на прозореца. — Е, без реките от кръв и смъртоносните веселия. Повече кифлички, по-малко смърт.

Джулиън вдигна поглед. Скицникът беше разтворен върху коленете му, на мястото до него имаше черна кутия с цветни моливи.

— Мисля, че същото пишеше на входа на Бъкингамския дворец. — Звучеше спокоен, напълно неутрален. От онзи Джулиън, който ѝ се беше сопнал пред Института, не бе останала и следа. Този Джулиън беше любезен, мил. Джулиън, който се преструваше пред другите.

За нищо на света нямаше да издържи да си общува само с този Джулиън през времето, което им предстоеше да прекарат в Корнуол.

— Е — попита, — още ли си ядосан?

Джулиън я изгледа продължително и остави скицника настрана.

— Съжалявам. Онова, което казах... беше недопустимо и жестоко.

Ема се изправи и се облегна на прозореца. Отвън, земите прелитаха покрай тях: сиво, зелено, сиво.

— Защо го каза?

— Бях ядосан. — Виждаше как отражението му в стъклото се взира в нея. — Ядосан бях заради Марк.

— Не знаех, че връзката ни е толкова важна за теб.

— Той ми е брат. — Джулиън докосна лицето си, несъзнателно, сякаш за да се почувства по-близо до онези черти — високите скули и дълги ресници, които така приличаха на тези на Марк. — Той не... Лесно е да бъде наранен.

— Той е добре — заяви Ема. — Уверявам те.

— Не е само това. — Погледът му не трепваше. — Докато бяхте заедно, поне чувствах, че и двамата сте с някого, на когото държа и имам доверие. Обичахте някого, когото и аз обичам. Колко вероятно е това да се случи отново?

— Не знам какво би могло да се случи — рече тя. *Знам, че няма защо да се притесняваш. Не бях влюбена в Марк. Никога няма да се влюбя в друг, освен теб.* — Знам само, че има неща, които можем да контролираме и такива, които не можем.

— Ем. Говорим за мен.

Тя се извърна от прозореца и долепи гръб до студеното стъкло. Сега гледаше самия Джулиън, не отражението му. И макар че върху лицето му нямаше и следа от гняв, поне очите му бяха открити и искрени. Това беше истинският Джулиън, не престореният.

— Значи, признаваш, че обичаш да държиш всичко под абсолютен контрол?

Той се усмихна, мила усмивка, която я прониза до дъното на сърцето, защото ѝ напомни за Джулиън от нейното детство. Беше като слънцето и топлината, морето и брега, събрани в един удар право в сърцето.

— Нищо не признавам.

— Добре тогава — заяви. Не беше нужно да казва, че му прощава, знаеше, че той също ѝ беше простил; и двамата го знаеха. Вместо това се настани на мястото насреща му и махна към скициника и моливите. — Какво рисуваш?

Джулиън вдигна скициника и го обърна към нея — на листа имаше прекрасна рисунка на каменния мост, покрай който бяха минали

по-рано, с надвесени над него клони на стари дъбове.

— Би могъл да нарисуваш мен. — Ема се излегна на седалката, отпусайки глава на ръката си. — Нарисувай ме като едно от твоите френски момичета.

Джулиън се усмихна широко.

— Ненавиждам този филм и ти го знаеш.

Ема се надигна възмутено.

— Първия път, когато гледахме „Титаник“, ти се разплака.

— Имах сенна хрема — заяви Джулиън. Отново бе започнал да рисува, но все още се усмихваше. Това бяха истинските Джулиън и Ема, помисли си тя. Тези дружески закачки, това непринудено веселие. И то почти я изненада. Ала именно към това се връщаха винаги, към уютата на детството си — като птици, които отново и отново следваха едни и същи пътища, водещи ги у дома.

— Ще ми се да можем да се свържем с Джем и Теса — каза тя. Покрай прозореца прелитаха зелени поля. Една жена буташе количка с напитки и закуски по тесния коридор. — И с Джейс и Клеъри. Да им разкажем за Анабел и Малкълм, и всичко останало.

— Вече всички в Клейва знаят за завръщането на Малкълм. Сигурен съм, че и те ще го научат.

— Но единствено ние знаем за Анабел.

— Нарисувах я — каза Джулиън. — Помислих си, че може да ни помогне да я открием.

Той обърна скицника към нея и Ема потисна една тръпка. Не защото лицето, което я гледаше от листа, беше ужасно... не, не беше такава. Беше младо лице, овално, с правилни черти, почти изгубено сред облак от тъмна коса. Ала в очите имаше нещо измъчено, почти животинско; беше сложила ръце на шията си, сякаш се мъчеше да се увие в покривало, което бе изчезнало.

— Къде ли би могла да бъде? — зачуди се Ема на глас. — Къде би отишъл ти, ако беше толкова тъжен?

— Смяташ ли, че изглежда тъжна?

— Ти не смяташ ли?

— Мислех, че изглежда ядосана.

— Е, тя уби Малкълм — изтъкна Ема. — Не разбирам защо го направи... та той я съживи. Обичаше я.

— Може би не е искала да я съживяват. — Джулиън все още се взираше в картинката. — Може би е била щастлива там, където е била. Борба, агония, загуба — това са неща, които изпитват живите. — Той затвори скицника в същия миг, в който влакът спря на малка бяла гара с надпис ЛИСКАРД. Бяха пристигнали.

* * *

— Това планирано ли беше? — попита Кийрън. Лицето му имаше каменно изражение. — Не може да е съвпадение.

Марк повдигна вежди. Кристина седеше на ръба на едно от леглата в лечебницата. Китката ѝ беше превързана, раната на Марк беше скрита под ръкава на пуловера му. В стаята нямаше никой друг. Тави се беше разстроил, виждайки кръвта по Марк и Кристина, и Дру го беше отвела, за да го успокои. Ливи и другите две момчета бяха заминали за Блекторн Хол, преди Кристина да се върне.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Марк. — Смяташ, че двамата с Кристина сме планирали да облеем Лондон с кръвта си просто за забавление?

Кристина го погледна изненадано; никога не го беше чувала да звучи толкова като човек.

— За подобна обвързваща магия — настоя Кийрън, — трябва да сте протегнали ръце, за да ви я направят. Трябва да сте останали неподвижни, докато са ви привързвали един към друг.

Звучеше недоумяващ, наранен. Изглеждаше така не на място, в елфическия си панталон и ленена риза, вече много смачкани, в сърцето на Института. Около тях имаше болнични легла, стъклени и медни съдове с тинктури и прахчета, купчинки превръзки и медицински инструменти, покрити с руни.

— Случи се на едно веселие — обясни Марк. — Не можехме да предположим... не го очаквахме. И никой не би поискал нещо такова, никой не би го направил *нарочно*, Кийрън.

— Един елф би го сторил — каза Кийрън. — То е точно каквото би сторил един от нас.

— Аз не съм елф — заяви Марк.

Кийрън потръпна и Кристина видя болката в очите му. Заля я вълна на съчувствие към него. Трябва да бе ужасно да си толкова сам.

Дори Марк изглеждаше покрусен.

— Не исках да прозвучи по този начин. Не съм *само* елф.

— И колко се радваш, че е така — рече Кийрън, — как се хвалиш с това при всяка възможност.

— Моля ви — намеси се Кристина, — моля ви, не се карайте. Трябва да бъдем единни във всичко това.

Кийрън обърна озадачен поглед към нея, а после дойде по-близо до Марк и сложи ръце на раменете му. Бяха почти еднакви на ръст. Марк не извърна очи.

— Знам само един начин, за който съм сигурен, че не можеш да излъжеш — заяви Кийрън и като се наведе, го целуна по устните.

Туптяща болка премина през китката на Кристина. Нямаше представа дали беше случайно или бе отражение на онова, което Марк изпитваше. Невъзможно му бе да избегне целувката, не и без да отхвърли Кийрън и да разкъса деликатната верижка от лъжи, която задържаше елфическия принц при тях.

В случай, разбира се, че Марк действително не искаше да го целуне; Кристина нямаше откъде да е сигурна. Той отвърна на целувката му също толкова яростно, колкото и първия път, когато Кристина го беше видяла с Кийрън. Ала този път в целувката му имаше повече гняв. Стисна раменете на Кийрън и пръстите му се впиха в тях; силата на целувката накара Кийрън да извие глава назад. Марк засмука долната му устна и я ухапа, и Кийрън изохка.

А после двамата се откъснаха един от друг. Кийрън докосна устата си; върху устната му имаше кръв, очите му пламтяха триумфиращо.

— Не извърна поглед — каза той на Кристина. — Толкова ли беше интересно?

— То беше специално за мен, нали? — Кристина се чувстваше странно, едновременно трепереше и й беше горещо. Нямаше обаче намерение да го покаже. Остана да си седи спокойно, с ръце в скута, и му се усмихна. — Би било грубо да не гледам.

При тези думи Марк, който до този миг бе изглеждал бесен, се разсмя.

— Тя наистина те разбира, Кийр.

— Беше изключително умело целуване — каза тя. — Но точно сега ще е по-добре да говорим за магията.

Кийрън все така беше приковал поглед в нея. Повечето човеци той гледаше отвратено, яростно или замислено, но когато погледнеше Кристина, лицето му придобиваше объркано изражение, сякаш се опитваше да я сглоби като пъзел и все не успяваше.

Изведнъж той се обърна рязко и излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си. Марк се загледа след него, клатейки глава.

— Не мисля, че съм виждал друг да е в състояние да го вбеси така — заяви. — Нито дори аз.

* * *

Даяна се беше надявала да се срещне с Джия в мига, в който пристигне в Идрис, ала бюрокрацията на Клейва се оказа по-ужасна, отколкото си я спомняше. Имаше формуляри за попълване, съобщения за изпращане към по-висшестоящите. Не помогна и това, че отказа да съобщи причината за посещението си: когато ставаше дума за деликатен въпрос като Кийрън и случващото се в земите на феите, Даяна не смееше да повери информацията, с която разполагаше, на никого, освен на самия консул.

Малкият ѝ апартамент в Аликанте се намирал над оръжейния магазин на Флинтсток стрийт, който семейството ѝ държеше от години. Беше го затворила, когато се премести в Лос Анджелис при семейство Блекторн. С опънати от нетърпение нерви, тя слезе в магазина и отвори прозорците, пускайки светлина и карайки прахта да затанцува в яркия летен въздух. Ръката все още я болеше, макар да бе почти напълно излекувана.

В магазина миришеше на мухъл, прах покриваше някога блестящите остриета, пищната кожа на ножниците и дръжките на секирите. Тя взе няколко от любимите си оръжия и ги отдели настрана за семейство Блекторн.

Децата заслужаваха нови оръжия. Бяха си ги спечелили.

Когато на вратата се почука, вече бе успяла да отвлече мислите си, като подреждаше мечовете според твърдостта на метала, от който

бяха изработени. Остави едно от любимите си оръжия, изковано от дамаска стомана, и отиде да отвори.

Подхилквайки се, на прага стоеше Мануел, когото Даяна за последен път бе видяла да се бие с морски демони на ливадата пред Института. Беше сменил центурионските си дрехи с моден черен пуловер и дънки, къдриците му бяха грижливо оформени с гел. Той ѝ се усмихна накриво.

— Госпожице Рейбърн. Изпратиха ме, за да ви заведа в Гард.

Даяна заключи магазина и пое след него към северната част на Аликанте.

— Какво правиш тук, Мануел? — попита го. — Мислех, че си в Лос Анджелис.

— Предложиха ми пост в Гард — отвърна той. — Не можех да изпусна подобна възможност за издигане. В Лос Анджелис все още има достатъчно центуриони, които да охраняват Института. — Той ѝ хвърли кос поглед, но Даяна не каза нищо. — Приятно ми е да ви видя в Аликанте — продължи. — Последния път, когато бяхме заедно, вие, ако не се заблуждавам, тъкмо се канехте да избягате в Лондон.

Даяна стисна зъби.

— Отвеждах децата, които са поверени на грижите ми, на безопасно място — заяви тя. — Между другото, те всички са добре.

— Предположих, че бих чул, ако не беше така — отвърна Мануел небрежно.

— Съжалявам за приятеля ти. Джон Картрайт.

Мануел не отговори. Бяха стигнали до портата в началото на пътеката, отвеждаща до Гард. Някога тя се затваряше единствено с резе. Сега Даяна видя как Мануел прокара ръка по нея и тя се отвори с изщракване.

Пътеката беше точно толкова неравна, колкото когато Даяна беше дете, осяяна с корени на дървета.

— Не познавах Джон много добре — каза Мануел, когато се заизкачваха нагоре. — Разбрах, че приятелката му, Марисол, е наистина разстроена.

Даяна не отговори.

— Някои хора не могат да се справят с тъгата си така, както би трябвало да го прави един ловец на сенки — добави Мануел. — Истински позор.

— Някои хора не проявяват емпатията и толерантността, които би трябвало да са присъщи на един ловец на сенки — отвърна Даяна. — Това също е позор.

Бяха стигнали до горната част на пътеката, където Аликанте се простираше пред тях като на карта, а демонските кули се извисяваха, сякаш за да понижат слънцето. Даяна си спомни как върви по тази пътека със сестра си, когато и двете бяха малки, и отново чу смеха ѝ. Тя ѝ липсваше толкова много, че понякога имаше чувството, че някой разкъсва сърцето ѝ с хищни нокти.

Тук, помисли си, докато гледаше ширналия се под тях Аликанте, бях самотна. Тук трябваше да крия онази, която знаех, че съм наистина.

Стигнаха до Гард. Той се издигаше над тях, планина от искрящ камък, по-здрав от всякога след като бе съграден наново. Пътека, от двете страни на която грееха магически светлини, водеше до портата.

— Това по адрес на Зара ли беше? — Мануел изглеждаше развеселен. — Нали знаеш, че тя е страшно популярна. Особено откакто уби Малкълм. Нещо, с което Лосанджелиският институт не можа да се справи.

Изтръгната рязко от спомените, Даяна го зяпна.

— Зара не е убила Малкълм. Това е лъжа.

— Нима? Бих искал да видя как го доказваш. — Мануел ѝ се ухили широко и продължи напред, оставяйки Даяна да се взира след него, присвила очи срещу слънцето.

* * *

— Нека видя китката ти — каза Кристина на Марк. Двамата седяха един до друг на болничното легло. Рамото му бе топло до нейното.

Той запретна ръкава си нагоре и протегна ръка. Кристина повдигна превръзката си и сложи китката си до неговата. Двамата се възряха безмълвно в свършено еднаквите си рани.

— Нищичко не знам за този вид магия — рече Марк. — А не можем да отидем при Клейва или Мълчаливите братя. Не бива да узнаят, че сме били в земите на феите.

— Съжалявам за Кийрън — каза Кристина. — За това, че е ядосан.

Марк поклати глава.

— Недей... вината е моя. — Той си пое дълбоко дъх. — Съжалявам, задето избухнах в земите на елфите, след веселието. Хората са сложни. Ситуациите, в които се озовават, са сложни. Разбирам защо сте крили чувствата на Джулиън от мен. Разбирам, че с Ема не сте имали друг избор.

— Аз също не ти се сърдя — побърза да го увери тя. — За Кийрън.

— Аз се промених. Заради теб. Кийрън усеща, че чувствата ми към него не са същите, макар и да не разбира защо. А аз не мога да му кажа. — Марк вдигна очи към тавана. — Той е принц. Те са разглезени. Не понасят да не стане на тяхната.

— Несъмнено се чувства толкова сам. — Кристина си спомни какво бе изпитала с Диего, че това, което бяха имали някога, си бе отишло и тя нямаше представа как да си го върне. Беше като да се мъчиш да уловиш дим, разсеян се във въздуха. — Тук ти си единственият му съюзник и той не разбира защо вече не се чувства свързан с теб.

— Той се вrece на теб. — Марк наклони глава на една страна, сякаш се срамуваше от онова, което щеше да изрече. — Възможно е, ако му наредиш нещо, да бъде принуден да го изпълни.

— Не искам това.

— Кристина.

— Не, Марк — заяви тя твърдо. — Знам, че обвързващата магия влияе и на теб. Знам и че да разстроим Кийрън може да навреди на вероятността той да даде показания. Само че няма да го принудя да стори каквото и да било.

— Нима вече не го правим? — попита Марк. — Лъжейки го за ситуацията, така че да говори пред Клейва?

Пръстите на Кристина докоснаха ранената ѝ китка. Кожата бе странна под пръстите ѝ: гореща и подута.

— А след като говори пред тях? Тогава ще му кажеш истината, нали?

Марк се изправи на крака.

— В името на Ангела, да. За какъв ме имаш?

— За някой, който се намира в сложна ситуация — отвърна Кристина. — Като всички нас. Ако Кийрън не свидетелства пред Клейва, е възможно невинни длъжници да умрат, а Клейвът да затъне в още по-дълбока развала. Разбирам необходимостта от измама. Но това не означава, че я одобрявам... Ти също.

Марк кимна, без да я поглежда.

— Най-добре да ида да го потърся. Ако се съгласи да ни помогне, Кийрън е най-добрият ни шанс да оправим всичко това. — Той посочи китката си.

Кристина усети как я жегва лека болка. Зачуди се дали го беше наранила; не беше възнамерявала.

— Нека проверим какъв е обсегът на действие на това нещо. Колко можем да се отдалечим един от друг, без да ни заболи.

Марк спря на прага. Чистите, изваяни линии на лицето му сякаш бяха изрязани от фино стъкло.

— И така вече ме боли да бъда далеч от теб — заяви той. — Може би това е бил смисълът от шегата им.

Тръгна си, преди Кристина да успее да отговори.

Тя се изправи и отиде до плота, където държаха прахчетата и лекарствата. Имаше най-общо понятие от нефилимските методи на лечение: ето ги листата, които притежаваха противовъзпалително действие, там пък бяха компресите против подуване.

Тъкмо отваряше един буркан, когато вратата на лечебницата се отвори. Тя вдигна очи: беше Кийрън. Лицето му беше зачервено и изпръхнало от вятъра, сякаш идваше отвън. Върху високите му скули имаше алени петна.

Като че ли се почувства точно толкова неловко да я завари тук, колкото се чувстваше и тя. Кристина върна внимателно буркана на мястото му и зачака.

— Къде е Марк? — попита той.

— Тръгна да те търси. — Кристина се облегна на плота.

Кийрън мълчеше — вгълбено, елфическо мълчание. Кристина си помисли, че мнозина биха почувствали нужда да запълнят тишината. Тя обаче му я остави; остави го да притегли мълчанието в себе си, да го оформи и разтълкува.

— Би трябвало да се извиня — заяви той най-сетне. — Неуместно бе от моя страна да ви обвиня, че нарочно сте били

омагьосани. Както и глупаво. Няmate какво да спечелите от това. Ако Марк не искаше да бъде с мен, просто би го казал.

Кристина не отговори. Кийрън направи стъпка към нея, предпазливо, сякаш се боеше да не я уплаши.

— Може ли отново да видя ръката ти?

Кристина я протегна и той я пое. Тя се зачуди дали някога изобщо я беше докосвал нарочно. Усещането бе като допира на хладна вода през лятото.

По гърба ѝ пробяга тръпка, докато той изучаваше раната ѝ. Зачуди се как ли бе изглеждал, когато и двете му очи са били черни. Те бяха дори още по-поразителни от тези на Марк, с контраста си между тъмно и искрящо сребро, като лед и пепел.

— Формата на панделка — рече той. — Каза, че са ви привързали един към друг по време на едно веселие?

— Да. Две момичета. Знаеха, че сме нефилими. Присмяха ни се.

Кийрън я стисна по-силно и Кристина си спомни как се беше вкопчил в Марк в Тъмния двор. Не така, сякаш беше слаб и се нуждаеше от помощ. То бе израз на сила, хватка, която задържаше Марк на място и казваше: *Нареждам ти да останеш с мен.*

Та той все пак беше принц.

— Това е една от най-старите обвързващи магии — заяви. — Най-старите и най-могъщите. Не знам защо някой би ви изиграл подобна шега. Твърде жестоко е.

— Знаеш ли как да я развалиш?

Кийрън пусна ръката ѝ.

— Аз бях нежеланият син на Тъмния крал. Не получих почти никакво образование. А след това бях хвърлен в Дивия лов. Не съм специалист по магиите.

— Не си безполезен — каза Кристина. — Знаеш повече, отколкото си мислиш.

Кийрън отново изглеждаше поразен.

— Бих могъл да говоря с брат ми Адаон. От мен се очаква да го помоля да поеме престола. Бих могъл да попитам дали знае нещо за обвързващите магии и как могат да бъдат развалени.

— Кога мислиш, че ще можеш да говориш с него? — попита Кристина. В ума ѝ изникна образът на Кийрън, заспал, вкопчен в

ръката ѝ в Светлия двор. Мъчейки се да не се изчерви, тя сведе поглед към превръзката си и я намести.

— Скоро — отвърна той. — Вече опитах да се свържа с него, но засега без успех.

— Кажи ми, ако има нещо, с което бих могла да ти бъда от полза.

Веждите му потрепнаха. Той се наведе и повдигна ръката ѝ, този път — за да я целуне, очевидно без да се смущава от кръвта или превръзката. Това бе жест на времена и нрави, отдавна отминали в света на хората, но не и в земите на феите. Сепната, Кристина не възрази.

— Лейди Мендоса Росалес — каза той. — Благодаря ви за добротата.

— Бих предпочела да ме наричаш Кристина. Честно.

— Честно — повтори Кийрън. — Нещо, което елфите никога не казват. Всяка дума, която изричаме, е честна.

— Не бих отишла толкова далеч — рече Кристина. — А ти?

Мощен гръм разтърси Института. Или поне прозвуча като гръм: стените и прозорците се разтресоха.

— Остани тук — каза Кийрън. — Ще отида да разбера какво беше това.

Кристина почти се разсмя.

— Кийрън, наистина. Не е нужно да ме *защитава*ш.

Очите му припламнаха; вратата на лечебницата се отвори рязко и Марк застана на прага, с широко отворени очи. Ококори се още повече, когато видя Кийрън и Кристина застанали един до друг край плота.

— По-добре елате. Няма да повярвате кой току-що си отвори Портал в Института.

* * *

Полперо се оказа мъничко живописно градче, сгущено в тихо пристанище край безбрежно синьо море. Малки къщурки, боядисани в различни бледи цветове, се катереха по стръмните възвишения, които се издигаха от двете страни на пристанището. Калдъръмени улички лъкатушеха между магазинчета, в които се продаваха сладкиши и сладолед.

Нямаше коли. Автобусът от Лискард ги беше оставил извън града и те бяха отишли пеша до пристанището, където бяха прекосили малкия мост, тръгващ от там. Мислите на Ема се насочиха към родителите ѝ. Милата усмивка на баща ѝ, слънцето върху русата му коса. Той обожаваше морето, това да живее до океана, всякакви почивки на море. Би се влюбил в градче като това, където въздухът миреше на водорасли и горена захар, и лосион против слънце, и където рибарски лодки оставяха бели дири върху синята повърхност на далечното море. Майка ѝ също би го харесала — тя обичаше да се излежава на слънце, като котка, и да гледа как океанът танцува.

— Какво ще кажеш за това място?

Ема примига, върната към действителността от гласа на Джулиън. Спомни си, че преди да прекосят моста и мислите ѝ да се зареят, бяха обсъждали да си намерят място, където да хапнат.

Джулиън беше спрял пред дървена къщичка, на чийто прозорец с ромбовидни стъкла беше залепено меню. Групичка момичета по шорти и горница на бански, минаха покрай тях на път към съседната сладкарничка. Когато видяха Джулиън, те се изкискаха и се смушкаха едно друго.

Ема се зачуди какъв ли им изглеждаше той — красив, с развяната от вятъра кестенява коса и грейнали очи, но и мъничко странен, някак неземеен, може би, със Знаците и белезите по себе си.

— Защо не — отвърна. — Става.

Джулиън бе достатъчно висок, за да е принуден да се наведе, за да влезе през ниската врата на заведението. Ема го последва и само след миг усмихната, пълничка жена в рокля на цветя ги отведе до една маса. Наближаваше пет часът и мястото бе почти празно. Във въздуха витаеше усещане за дълга история — неравните греди по пода, стените, украсени с предмети, свързани с отдавна отминалите дни на контрабандистите, стари карти и весели илюстрации на корнуолски пискита — палавите феи, които обитаваха тези земи. Ема се зачуди доколко местните вярваха в тях. Не толкова, колкото би трябвало, подозираше тя.

Поръчаха си — кока-кола и пържени картофи за Джулс, сандвич и лимонада за Ема — и Джулиън разгъна картата им върху масата. Телефонът му беше до нея и той преглеждаше снимките, които беше

направил, докато с другата ръка сочеше по картата. Ръката му бе изцапана с цветни моливи, познатите петна от синьо, жълто и зелено.

— Източната страна на пристанището се нарича Уорън — обясни той. — Много къщи, доста от тях са стари, но повечето се дават под наем на туристи. Някоя не се намира върху пещера. Остава местността около Полперо и на запад.

Храната им беше пристигнала и Ема се нахвърли на сандвича си: не си беше дала сметка колко е гладна.

— Какво е това? — попита, посочвайки картата.

— Това е Чейпъл Клиф, миличка — отвърна сервитьорката, докато слагаше напитката на Ема върху масата. — Началото на крайбрежната пътека. От там може да стигнеш чак до Фои. — Тя погледна към бара, където току-що бяха седнали двама туристи. — Ей сега идвам!

— Как можем да намерим пътеката? — попита Джулиън. — Ако решим да отидем днес, откъде трябва да започнем?

— О, до Фои е далеч — отговори сервитьорката. — Но пътеката започва зад кръчмата „Блу Питър“. — Тя посочи през прозореца, отвъд пристанището. — Има пътека, която изкачва хълма. Крайбрежната пътека тръгва от старата постройка, където са държали мрежите, тя сега е полуразрушена, лесно ще я видите. Точно над пещерите.

Веждите на Ема подскочиха.

— Пещерите?

Сервитьорката се засмя.

— Старите пещери на контрабандистите — обясни тя. — Предполагам, че сте дошли по прилив, нали? Иначе със сигурност щяхте да ги видите.

Ема и Джулиън си размениха един-единствен поглед, преди да скочат на крака. Без да обръщат внимание на сепнатите протести на сервитьорката, те изскочиха на улицата.

Жената беше права, разбира се. Отливът беше дошъл и сега пристанището изглеждаше съвсем различно. Лодките бяха закотвени върху купчинки мокър пясък, а зад пристанището се издигаше тясна, вдадена в морето ивица земя, покрита със сиви скали. Лесно бе да се види защо се нарича Чейпъл Клиф^[1] — сивите скали се издигаха във въздуха като църковни кули.

Нивото на водата бе спаднало достатъчно, за да разкрие голяма част от склона. Когато пристигнаха, вълните се разбиваха в камъните; сега морето се плискаше кротко в пристанището, отстъпвайки назад, за да разкрие неголям, песъчлив плаж, а зад него — тъмните отвори на няколко пещери. Над тях, върху стръмния склон на скалата, беше кацнала къща. Ема не ѝ бе обърнала никакво внимание, когато пристигнаха — просто една от многото къщурки, осеяли тази част на пристанището, макар сега да видя, че тя бе по-навътре върху вдадената в морето ивица земя, отколкото останалите. Всъщност беше доста далече от тях и стоеше, мъничка и сама, между морето и небето.

Прозорците ѝ бяха заковани; варосаните стени се бяха излющили на сиви ивици. Ала когато погледнеше с нефилимските си очи, Ема виждаше нещо повече от изоставена къща: виждаше бели дантелени завески на прозорците и нови керемиди на покрива.

На оградата беше закована пощенска кутия, върху която, с разкривени бели букви, едва различими от това разстояние, бе написано име. Един мундан не би го видял, но Ема го прочете без проблем.

ФЕЙД.

---

[1] От „chapel“ — малка църква, параклис, и „cliff“ — стръмна скала. — Б.пр. ↑

РОЙ СПОМЕНИ

Джия Пенхалоу седеше зад бюрото в кабинета на консула, огрян от лъчите на слънцето над Аликанте. Демонските кули искряха зад прозореца в алено, златно и оранжево, като късчета кърваво стъкло.

Лицето ѝ излъчваше все същата топлина, която Даяна помнеше, ала изглеждаше така, сякаш от Тъмната война бяха минали повече от пет години. Бели нишки прошарваха черната коса, прибрана в елегантен кок на върха на главата ѝ.

— Радвам се да те видя, Даяна — поздрави я тя и кимна към стола пред бюрото си. — Всички сме много любопитни да научим твоите загадъчни новини.

— Мога да си представя. — Даяна седна. — Само че се надявах онова, което имам да ти кажа, да си остане между нас.

Джия не изглеждаше учудена. Не че би го показала, дори да беше.

— Разбирам. Почудих се дали не идваш за поста глава на Лосанджелиския институт. Предположих, че сега, когато Артър Блекторн е мъртъв, ще искаш да поемеш ръководството му. — Изящните ѝ ръце сякаш изпърхаха, докато разместваше и подреждаше купчинки листове и прибираше моливи в поставките им. — Много храбро е било от негова страна да отиде при средоточието сам. Натъжих се, когато научих, че е бил убит.

Даяна кимна. По причини, които никой от тях не знаеше, тялото на Артър бе открито близо до разрушеното средоточие, с прерязано гърло и обляно в кръв, както и в скверна течност, която, мрачно бе обяснил Джулиън на Даяна, беше кръвта на Малкълм. Нямаше причина да опровергава официалното предположение, че Артър бе опитал самичък да предприеме атака срещу средоточието и бе убит от демоните на Малкълм.

Поне Артър щеше да бъде запомнен със смелостта си, макар да я болеше от мисълта, че тялото му бе изгорено и погребано, без племенниците му да са там, за да го оплачат. От мисълта, че никой,

освен тях нямаше да научи, че се бе пожертвал за семейството си. Ливи бе казала, че се надява да могат да му направят възпоменателна церемония, когато всички отидат в Идрис. Даяна се надяваше на същото.

Мълчанието на Даяна като че ли изобщо не учуди Джия.

— Патрик си спомня Артър от времето, когато са били момчета — рече тя. — Макар да се боя, че аз не го познавах. Как се справят децата?

Децата? Как да обясниш, че вторият баща на семейство Блекторн беше най-големият им брат, още откакто бе навършил дванайсет години? Че Джулиън, Ема и Марк не бяха деца, не и след като бяха страдали толкова, колкото повечето възрастни през целия си живот? Че Артър Блекторн никога не бе ръководил наистина Института и че самата идея, че трябва да бъде заменен, бе ужасна, нелепа шега.

— Децата са съкрушени — отвърна. — Семейството им беше разпокъсано, както знаеш. Това, което искат, е да се завърнат у дома си, в Лос Анджелис.

— Само че не могат да го направят, преди някой да е оглавил Института. Ето защо си мислех, че ти...

— Не искам да бъда аз — заяви Даяна. — Не съм тук, за да моля за работа. Ала не искам постът да бъде зает от Зара Диърборн и баща ѝ.

— Така ли? — Тонът на Джия беше неутрален, но в очите ѝ блесна интерес. — Ако не семейство Диърборн и не ти, тогава кой?

— Ако на Хелън Блекторн ѝ бъде разрешено да се върне...

Джия се изпъна в стола си.

— И да поеме Института? Знаеш, че Съветът никога няма да позволи...

— Тогава нека Ейлийн оглави Института. Хелън би могла просто да остане в Лос Анджелис като нейна съпруга и да бъде със семейството си.

Изражението на Джия беше спокойно, ала ръцете ѝ стискаха здраво бюрото.

— Ейлийн е моя дъщеря. Не смяташ ли, че искам тя да се върне къщи?

— Никога не съм знаела какво мислиш — отвърна Даяна. И действително беше така. Самата тя нямаше деца, но ако нейната сестра бе изпратена в изгнание, не можеше да си представи как не се бори със зъби и нокти, за да накара да я освободят.

— Когато Хелън за първи път бе изпратена в изгнание и Ейлийн избра да отиде с нея, сериозно обмислях дали да не си подам оставката като консул — каза Джия; ръцете ѝ бяха все така напрегнати. — Знаех, че нямам властта да отменя решението на Клейва. Консултът не е тиранин, който може да налага волята си насила. Обикновено бих казала, че това е нещо хубаво. Но вярвай ми, дълго време ми се искаше да бях тиранин.

— Тогава защо не си подаде оставката?

— Защото не знаех кой ще дойде на моето място — отвърна Джия простицко. — Студеният мир беше невероятно популярен. Ако консултът, поел поста след мен, поискаше, би могъл да раздели Ейлийн и Хелън... а макар да искам дъщеря ми да си дойде у дома, не искам сърцето ѝ да бъде разбито. Би могло да бъде и по-лошо. Биха могли да съдят Ейлийн и Хелън за предателство, да променят наказанието на Хелън от изгнание в смъртна присъда. Може би дори това на Ейлийн. Всичко беше възможно. — Погледът ѝ беше мрачен и натежал. — Оставам, където съм, за да бъда преграда между дъщеря си и тъмните сили.

— В такъв случай не сме ли на една и съща страна? Не искаме ли едно и също?

Джия се усмихна невесело.

— Онова, което ни разделя, Даяна, са пет години. Пет години, през които опитах всичко, за да накарам Съвета да промени решението си. Хелън е техният пример за назидание. Техният начин да кажат на елфите: вижте, вземаме Студения мир толкова сериозно, че наказваме дори един от нас. Всеки път, щом въпросът бъде подложен на гласуване, аз губя.

— Ами ако изникнат нови обстоятелства?

— Какви обстоятелства имаш предвид?

Даяна изпъна рамене, усетила напрежението, пробягало по гръбнака ѝ.

— Джейс Херондейл и Клеъри Феърчайлд бяха изпратени на мисия в земите на феите — заяви тя. Беше по-скоро догадка — докато

дватама бяха в Института, беше зърнала съдържанието на саковете им: и двата бяха пълни с желязо и сол.

— Да — потвърди Джия. — Получихме няколко съобщения, откакто заминаха.

— Значи, са ви казали за мора в земите на Тъмния крал.

Джия се вкамени на мястото си, вдигнала ръка над бюрото.

— Никой, освен мен и инквизитора не знае какво са ни казали. Откъде...

— Няма значение. Казвам ти го, за да ми повярваш, че знам за какво говоря. Знам, че Тъмният крал ненавижда нефилимите и че е открил нещо, някаква магия, която обезврежда силите ни. Направил е така, че в царството му има места, където руните ни не действат, където серафимските ни оръжия не светват.

Джия се намръщи.

— Джейс и Клеъри не споменаха нищо толкова специфично. Освен това не са имали контакт с никого, освен с мен, откакто навлязоха в земите...

— Има едно момче — заяви Даяна. — Елф, пратеник на Светлия двор. Кийрън. Освен това е принц на Тъмните елфи. Той знае част от плановете на баща си. Готов е да даде показания пред Съвета.

Джия изглеждаше объркана.

— Тъмен принц, който иска да говори от името на Светлия двор? И какъв е интересът на Светлия двор във всичко това?

— Кралицата ненавижда краля — обясни Даяна. — Очевидно повече, отколкото мрази ловците на сенки. Готова е да изпрати войските си срещу Тъмния крал. Да сложи край на властта му и да изцели земите му.

— И ще стори това просто от добрина? — Веждите на Джия подскочиха.

— В замяна на края на Студения мир.

Джия се изсмя, кратко и отсечено.

— Никой няма да се съгласи на нещо такова. Клейвът...

— На всички, освен на най-тесногръдите фанатици, им е дошло до гуша от Студения мир — заяви Даяна. — А не мисля, че който и да било от нас иска да види как те спечелват още влияние.

Джия въздъхна.

— Имаш предвид семейство Диърборн. И Кохортата.

— Прекарах доста време със Зара Диърборн и центурионските ѝ приятели в Института — каза Даяна. — Убежденията ѝ никак не са приятни.

Джия стана и се обърна към прозореца.

— Дватамата с баща ѝ искат да върнат Клейва към една отминала златна епоха. Времена, които никога не са съществували, времена, когато долноземците знаели къде им е мястото, а нефилимите властвали в хармония. В действителност, онова минало е било време на насилие, време, когато долноземците страдали, а нефилимите, притежаващи състрадание и емпатия, били изтезавани и наказвани заедно с тях.

— Колко души наброяват? — попита Даяна. — Кохортата?

— Бащата на Зара, Хорас Диърборн, е неофициалният лидер. Жена му е мъртва и той възпита дъщеря си да тръгне по неговите стъпки. Ако успее да оглави Лосанджелския институт, тя ще управлява заедно с него. Има и други семейства — Ларкспийър, Бриджсток и Кроскил — те са разпръснати по света.

— И целта им е да продължат да ограничават правата на долноземците. Да ги регистрират, да им дадат номера...

— Да обезсилят браковете им с нефилими.

Даяна сви рамене.

— Всичко това са парченца от по-голяма картина, нали? Първо слагаш номера на хората, после ограничаваш правата им и разваляш браковете им. След това...

— Не — отсече Джия решително. — Не можем да допуснем това да се случи. Ала ти не разбираш... опитват се да изкарат Зара най-великия ловец на сенки на своето поколение. Новия Джейс Херондейл. Откакто уби Малкълм...

Даяна скочи от стола си.

— Тази... тази лъжкиня не е убила Малкълм.

— Знаем, че Ема не е успяла — рече Джия. — Той се върна.

— Знам точно как умря Малкълм — заяви Даяна. — Той възкреси Анабел Блекторн и *тя* го уби.

— *Какво?* — Джия беше шокирана.

— Това е самата истината, консул Пенхалоу.

— Даяна. Ще трябва да докажеш, че онова, което твърдиш, е вярно. Изпитание с Меча на смъртните...

Най-големият страх на Даяна.

— Не — заяви тя. *Няма да разкрия само своите тайни. Ще издам тайните на Джулиън. На Ема. Те всички ще бъдат унищожени.*

— Не може да не си даваш сметка как изглежда всичко това — настоя Джия. — Сякаш търсиш начин да задържиш Лосанджелиския институт под свой контрол, като компрометиращ семейство Диърборн.

— Те сами го правят. — Даяна впи поглед в Джия. — Познаваш Зара. Наистина ли вярваш, че е убила Малкълм?

— Не — рече Джия след кратка пауза. — Не го вярвам. — Тя отиде до шкаф, украсен с изящна дърворезба и отвори едно от чекмеджетата. — Нуждая се от време, за да помисля върху това, Даяна. А междувременно... — Тя извади дебела кремава папка. — Това е докладът на Зара Диърборн за смъртта на Малкълм Фейд и нападението над Лосанджелиския институт. Навярно ще успееш да откриеш някои несъвпадения, които да опровергават разказа ѝ.

— Благодаря ти. — Даяна пое папката. — А заседанието на Съвета? Има ли шанс Кийрън да говори пред тях?

— Ще го обсъдя с инквизитора. — В този миг Джия изглеждаше още по-стара от преди. — Върви си у дома, Даяна. Ще те повикам утре.

* * *

— Трябваше да вземем и Дру — подхвърли Ливи, застанала до портата на имението Блекторн Хол.

Оказало се бе, че Блекторн Хол се намира в едно предградие на Лондон, недалеч от Темза. Мястото наоколо бе пълно с обикновени тухлени къщи, автобусни спирки, облепени с филмови афиши и деца, каращи колелета. След като бяха прекарвали дни като затворници в Института, дори непознатостта на Лондон се струваше на Кит като събуждане след дълъг сън.

Блекторн Хол беше скрит с магия, което означаваше, че мунданите не могат да го видят. Когато го погледна за първи път, на Кит му се стори, че вижда двойно: зърна приятен, но скучен на вид частен парк, наложен върху внушителна къща с високи стени и порти, камъните ѝ — почернели от години на дъжд и занемара.

Той присви очи и паркът изчезна, оставяйки единствено къщата. Тя се издигаше високо над тях и Кит си помисли, че мъничко прилича на древногръцки храм, с колоните си, поддържащи сводест портик пред масивна двукрила врата, изработена от същия метал като оградата, която обикаляше цялото имение, висока и увенчана с остър връх. Единственият вход бе портата, която Тай без проблем бе отворил с една от своите руни.

— Какво означава тази? — попита Кит, посочвайки я, докато портата се отваряше, вдигайки облаче от ръжда.

Тай го погледна.

— *Отвори се.*

— И аз така предположих — измърмори Кит, докато влизаха.

Когато се озоваха вътре, Кит се огледа удивено наоколо. Градините може и да бяха занемарени, но дори така се виждаше, че някога тук бе имало беседки, обрасли с рози, и мраморни балюстради, поддържащи масивни каменни стомни, от които се изливаха цветя и бурени. Всичко бе потънало в диви цветя... беше красиво, по един странен, завладян от разруха начин.

Къщата бе същински малък замък, а короната от тръни, която Кит вече разпознаваше като семейния символ на рода Блекторн, бе гравирана върху металната входна врата и на върха на колоните.

— Изглежда обитавана от духове — отбеляза Ливи, докато изкачваха стъпалата.

В далечината Кит зърна катраненочерния кръг на старо, декоративно езерце, около което имаше мраморни пейки. Статуя на мъж в тога го съзерцаваше с празни, разтревожени очи.

— Някога тук имаше цяла колекция от статуи на древногръцки и древноримски драматурзи и поети — обясни Ливи, докато Тай се зае с вратата. — Чичо Артър накара да изпратят повечето в Лосанджелиския институт.

— Руната за отваряне не действа — заяви Тай и се изправи, поглеждайки Кит така, сякаш знаеше всичко, което той си мислеше. Сякаш знаеше всичко, което той си беше помислял *някога*. В това, погледът на Тиберий да бъде съсредоточен единствено в теб, имаше нещо едновременно плашещо и вълнуващо. — Трябва да измислим начин да проникнем вътре.

Той мина покрай Кит и сестра си и пое надолу по стълбите. Те заобиколиха имението и се спуснаха към застлана с камъчета пътека. Живи плетове, които някога вероятно бяха грижливо поддържани, сега се разклоняваха във всички посоки в експлозия от листа и цветя. Водите на Темза блещукаха в далечината.

— Може би има заден вход — предположи Ливи. — А и прозорците едва ли са чак толкова сигурни.

— Ами тази врата? — попита Кит и посочи.

Тай се обърна, сбърчил вежди.

— Каква врата?

— Ето тук — каза Кит озадачено. Виждаше я съвсем ясно: висок, тесен вход, върху който беше гравирани причудлив символ. Сложи длан върху старото дърво: то бе грапаво и топло под пръстите му. — Не я ли виждате?

— Сега я виждам — каза Ливи. — Но... кълна се, само преди секунда не беше там.

— Нещо като двойна магия за прикриване? — предположи Тай, приближавайки се, за да застане до Кит. Беше вдигнал качулката на суитшърта си и лицето му беше блед овал между черната му коса и тъмнотата на яката му. — Но защо Кит успя да я види?

— Може би защото съм свикнал да виждам магиите за прикритие на Пазара на сенките.

— Магии, които не са дело на ловците на сенки — каза Ливи.

— Магии, които ловците на сенки не би трябвало да прозрат — добави Кит.

Тай изглеждаше замислен. Понякога от него сякаш се излъчваше непрозрачност, от която на Кит му беше трудно да прецени дали е съгласен с него, или не. Все пак, той допря стилито си до вратата и се зае да нарисова руна за отваряне.

Не беше ключалката, която изщрака, а пантите, които се откачиха. Тримата отскочиха назад, когато вратата полупадна, полуувисна настрани, блъскайки се в стената със силен екот.

— Недей да натискаш толкова, когато рисуваш — каза Ливи на Тай, който просто сви рамене.

Отвъд вратата цареше мрак, достатъчно непрогледен, че близнаците да извадят руническите си камъни. Светлината им имаше перлен отблясък, който Кит намираще странно красив.

Намираха се в коридор, потънал в прах и паяжините на разщъкали се навсякъде паяци. Тай пое напред, следван от Кит и Ливи. Кит предполагаше, че се опитват да го защитят и това го дразнеше, но знаеше, че няма да го разберат, ако се опита да протестира.

Поеха по коридора и нагоре по дълго, тясно стълбище, в края на което откриха изгнилите останки от врата. От другата ѝ страна имаше огромна стая с голям полилей.

— Вероятно бална зала. — Гласът на Ливи отекна странно в голямото помещение. — Вижте, тази част на къщата е по-добре запазена.

Действително беше така. Балната зала беше празна, но чиста и докато обикаляха останалите стаи, откриха мебели, завити с дебели покривки и грижливо заковани прозорци. В коридорите бяха подредени кутии с дрехи, от които се носеше силна миризма на нафталин. Ливи се закашля и размаха ръка пред лицето си. — Трябва да има библиотека — заяви Тай. — Някъде, където са държали семейните документи.

— Не мога да повярвам, че баща ни може да е идвал тук като малък. — Ливи ги поведе по коридора, а тялото ѝ хвърляше издължена сянка. Дълга коса, дълги крака, блещукаща магическа светлина в ръката ѝ.

— Не е ли живял тук? — попита Кит.

Ливи поклати глава.

— Израснал е в Корнуол, не в Лондон. Но е учил в Идрис.

Идрис. Кит беше прочел доста за Идрис в библиотеката на Лондонския институт. Прочутата родина на ловците на сенки, земя на зелени гори и високи планини, леденостудени езера и град на стъклени кули. Трябваше да признае, че онази част от него, която обожаваше фентъзи филмите и „Властелинът на пръстените“, копнееше да го види.

Част от него, на която той заповядваше да си мълчи. Идрис принадлежеше на света на нефилимите, а той все още не беше решил дали иска да бъде такъв. Всъщност беше доста — почти напълно — сигурен, че не иска.

— Библиотеката — заяви Тай и Кит си помисли, че Тай никога не използваше пет думи, когато една беше достатъчна. Беше застанал пред вратата на шестоъгълна стая, стените край него бяха покрити с

картини на кораби. Някои бяха наклонени под странни ъгли, сякаш бяха подмятани от вълните.

Стените на библиотеката бяха боядисани в тъмносиньо, единственото произведение на изкуството в стаята бяха главата и раменете на някакъв мъж, изработени от мрамор и поставени върху каменна колона. Имаше масивно писалище с многобройни чекмеджета, които се оказаха разочароващо празни. Издирванията им зад етажерките и под килима също не се увенчаха с друго, освен с валма прах...

— Може би трябва да опитаме в някоя друга стая — предложи Кит, показвайки се изпод една писалищна маса, с прах в русата коса.

Тай поклати глава; изглеждаше обзет от безсилно раздражение.

— Тук има нещо. Усещам го.

Кит не беше сигурен дали Шерлок Холмс действаше въз основа на това, че „усеща“ нещо, но си замълча. Докато се изправяше, вниманието му беше привлечено от лист хартия, стърчащ от малко писалище. Дръпна го и листът изскочи.

Беше стара хартия, изтъркана почти до прозрачност. Кит примига. Върху нея беше написано неговото име... не малкото му име, а фамилията, *Херондейл*, отново и отново, преплетено с друго име, така че думите оформяха сложна плетеница.

Другата дума беше *Блекторн*.

Дълбок смут премина през тялото му. Той побърза да натъпче листа в джоба на дънките си, в същия миг, в който Тай каза:

— Мръдни се, Кит. Искам да разгледам този бюст отблизо.

За Кит *бюст* означаваше само едно, но тъй като единствените гърди в стаята принадлежаха на сестрата на Тай, той побърза да се отдръпне. Тай се приближи до малката статуя върху мраморния постамент. Беше си свалил качулката и косата му беше щръкнала около главата, мека като пуха на черен лебед.

Пръстите му докоснаха малката табелка под статуята.

— „Трудното не е да умреш за приятел, а да откриеш приятел, за когото си струва да умреш.“

— Омир — каза Ливи. Каквото и образование да получаваха ловците на сенки, Кит трябваше да признае, че бе наистина задълбочено.

— Очевидно. — Тай извади камата от колана си и я заби в окото на статуята.

Ливи изписка.

— Тай, какво...?

Брат ѝ издърпа острието и го заби в другото око. Този път, със силно изпукване, от дупката в гипса изпадна нещо кръгло и проблясащо. Тай го улови с лявата си ръка.

Усмихна се широко и усмивката промени цялото му лице. От Тай, когато беше неподвижен и безизразен, се излъчваше интензивност, която заплеляваше Кит; когато се усмихнеше обаче, бе нещо невероятно.

— Какво откри? — Ливи се стрелна през стаята и те се скупчиха около Тиберий, който беше стиснал в шепата си многостенен кристал с размерите на детски юмрук. — И откъде разбра, че е там?

— Когато спомена Омир — отвърна Тай, — си спомних, че е бил сляп. Почти винаги го изобразяват със затворени очи или с превръзка около тях. Ала очите на тази статуя бяха отворени. Когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че бюстът е мраморен, но очите са от гипс. След това беше...

— Елементарно? — подсказа Кит.

— Знаеш ли, в книгите Холмс нито веднъж не казва „Елементарно, драги ми Уотсън“ — рече Тай.

— Кълна се, че съм го чувал във филмите — отвърна Кит. — Или по телевизията.

— Кой би искал филми и телевизия, когато съществуват книги? — заяви Тай с презрение.

— Какво ще кажете да се съсредоточим върху важните неща? — намеси се Ливи, а опашката ѝ се люшна подразнено. — Какво откри, Тай?

— Кристал алития. — Той го вдигна, така че кристалът улови светлината от руническия камък на сестра му. — Виж.

Кит погледна шлифованата повърхност на камъка и за своя изненада видя как върху него проблесна нещо, като образ, зърнат насън — женско лице, обрамчено от дълга черна коса.

— О! — Ливи сложи ръка на устата си. — Мъничко прилича на мен. Но как...?

— Кристалите алития притежават способността да улавят и пренасят спомени — обясни Тай. — Според мен този е на Анабел.

— Алития идва от гръцки — каза Ливи.

— Древногръцката богиня на истината — обади се Кит и когато те го зяпнаха, сви рамене. — Доклад върху книга в девети клас.

Устата на Тай потръпна в крайчетата.

— Много добре, Уотсън.

— Не ме наричай Уотсън.

Той не му обърна внимание.

— Трябва да намерим начин да видим какво е скрито в кристала. Възможно най-бързо. То би могло да помогне на Джулиън и Ема.

— Не знаеш ли как да проникнеш в него? — попита Кит.

Тай поклати глава, очевидно недоволен.

— Това не е нефилимска магия. А ние не учим никакви други магии. Забранено е.

На Кит това правило му се стори глупаво. Откъде би могъл да знаеш как действат враговете ти, ако ти е забранено да изучаваш похватите им?

— Трябва да вървим — обади се Ливи от вратата. — Започва да се стъмва. Демонско време.

Кит погледна към прозореца. Небето бе започнало да притъмнява, дрезгав полумрак се разливаше в синевата. Над Лондон се спускаха сенки.

— Имам идея — каза той. — Защо не го занесем на тукашния Пазар на сенките? Знаем как да се оправя на Пазара. Мога да намеря магьосник или дори вещица, която да ни помогне с това нещо.

Близнаците се спогледаха. И двамата очевидно се колебаеха.

— Не би трябвало да стъпваме на който и да било Пазар на сенките — изтъкна Ливи.

— Ами кажете, че аз съм избягал там и сте били принудени да ме хванете — рече Кит. — Ако изобщо се наложи да обяснявате нещо, а съм сигурен, че няма.

Никой от двамата не отговори, но Кит ясно виждаше любопитството в сивите на очи на Тай.

— Хайде де. — Той понижи глас, така, както го беше учил баща му, заговаряйки с онзи тон, който използваш, когато искаш да убедиш хората, че наистина мислиш онова, което казваш. — Когато сте си

вкъщи, Джулиън не ви пуска да ходите никъде. Сега е шансът ви. Нима винаги не сте искали да видите един Пазар на сенките?

Ливи се предаде първа.

— Е, добре — каза, хвърляйки бърз поглед към брат си, за да види дали е съгласен с нея. — Е, добре, ако знаеш къде се намира.

Бледото лице на Тай грейна от вълнение и Кит почувства как то се прехвърля и на него. Пазарът на сенките. Неговият дом, неговото убежище, мястото, където беше отрасъл.

Докато издирваше демони и магически предмети заедно с Ливи и Тай, те бяха онези, които знаеха всичко, докато той не знаеше нищичко. Ала на Пазара на сенките щеше да блесне. Щеше да ги шокира. Да ги впечатли.

А после, кой знае, може би щеше да им се измъкне и да избяга.

* * *

Докато Джулиън и Ема се наобядват, сенките бяха започнали да се удължават. Джулиън купи малко храна и други запаси от една бакалия, докато Ема се мушна в съседното магазинче, където се продаваха карти таро и кристални гномчета, за да си избере пижами и тениски. Излезе от него, цялата грейнала, и връчи на Джулиън синьо-лилава тениска, украсена с усмихнат еднорог. Джулс я зяпна ужасено, а тя я натъпка грижливо в раницата му, преди двамата да поемат през града, за да открият началото на пътеката, която вървеше покрай брега.

Хълмовете се извисяваха стръмно над водата; не беше лесно да ги изкачи човек. Пътеката, отбелязана просто с думите КЪМ СКАЛИТЕ, криволичеше из покрайнините на града и несигурно накачалите къщи, които изглеждаха така, сякаш всеки миг ще се сгромолясат в пристанището с формата на полумесец.

Само че, като ловци на сенки, те бяха тренирани за подобни физически усилия и се движеха бързо. Много скоро оставиха същинския град зад гърба си и поеха по тясна пътека; хълмът се издигаше още по-високо от дясната им страна и се спускаше към морето от лявата.

Самото море бе ярко, наситено синьо, грейнало като запалена лампа. Облаци с цвета на мидени черупки се кълбяха по небето. Беше

красиво, по един съвършено различен начин от залеза над Тихия океан. Вместо ярките, сурови цветове на морето и пустинята, всичко тук бе в меки, пастелни багри — зелено и синьо, и розово.

Онова, което беше сурово тук, бяха скалите. Вече приближаваха „църковната“ част от Чейпъл Клиф, скалистия нос, издаден в океана и увенчан със сиви камъни, които изпъкваха зловецко черни на фона на розовото небе. Хълмът беше останал зад тях — сега вече се намираха върху вдадената в морето ивица: дълги сиви шистови плочи, които приличаха на разпиляно тесте карти, посипали се лениво към морето от двете им страни.

Къщата, която бяха видели от града, бе сгушена между скалите, а заостреният връх на каменната църква се издигаше зад нея. Когато приближиха, Ема усети силата на магическото ѝ прикритие, почти като стена, която я отблъскваше.

Джулс също беше забавил крачка.

— Тук има табелка. Пише, че мястото принадлежи на Националния тръст. Достъпът за външни лица е забранен.

Ема направи физиономия.

— Това обикновено се отнася до местните хлапета, които се събират вътре и са осеяли мястото с опаковки от шоколад и бутилки от алкохол.

— Не знам. Магическото прикритие е доста силно... не само визуално, но и емоционално. Ти също го усещаш, нали?

Ема кимна. От къщурката сякаш струяха вълни, които казваха *стой надалеч, опасност и тук няма нищо интересно*. Малко приличаше на това, да ти крещи някой непознат в автобуса.

— Хвани ме за ръка — каза Джулиън.

— Какво? — Ема се обърна изненадано. Джулс беше протегнал ръка и тя видя бледите петна от цветни моливи върху кожата му. Той размърда пръсти.

— Заедно ще ни е по-лесно да преминем. Съсредоточи се върху това, да го изтласкаме назад.

Ема улови ръката му, приемайки шока, който премина през тялото ѝ при допира му. Кожата му беше топла и мека, загрубяла там, където имаше стари мозоли. Пръстите му стиснаха нейните.

Двамата поеха напред, през портата и по пътеката, отвеждаща до входната врата. Ема си представи магическото прикритие като завеса,

нещо, което можеше да докосне. Представи си как я дръпва настрани. Беше трудно, като да вдигне нещо тежко само с ума си, ала силата на Джулиън преливаше в нея, през пръстите и китката ѝ, нагоре по ръката, чак до сърцето и дробовете ѝ.

Тя се съсредоточи до краен предел и почти нехайно отметна магическото прикритие, запращайки го с лекота настрани. Начаса къщурката дойде на фокус пред тях: прозорците изобщо не бяха заковани, а бяха здрави и чисти, входната врата бе прясно боядисана в яркосиньо. Дори бронзовата брава изглеждаше полирана наскоро. Джулиън я натисна и вратата се отвори, приканвайки ги да влязат.

Усещането, че нещо се опитва да ги прогони от къщурката, си беше отишло. Ема пусна ръката на Джулиън и пристъпи вътре. Беше прекалено тъмно, за да види каквото и да било, и тя извади руническия си камък, оставяйки светлината му да се разлее около тях.

Зад нея Джулиън подсвирна тихичко от изненада.

— Това място изобщо не изглежда изоставено. Ни най-малко.

Намираха се в малка, красива стая. Дървено легло с колони стоеше до прозорец с изглед към селцето под тях. Мебели, които сякаш бяха боядисани на ръка в сини, сиви и меки морски багри, бяха разпръснати наоколо, сред изобилие от парцалени черги.

Две от стените бяха заети от кухня с гранитни плотове и всички модерни удобства: кафемашина, готварска печка, миялна. Грижливо подредени купчинки дърва за горене се издигаха от двете страни на зидана камина. В основното помещение имаше две врати: Ема отиде да проучи и откри малък работен кабинет с боядисано на ръка писалище и баня със сини плочки, в която имаше вана, душ и умивалник. Завъртя кранчетата на душа и изписка, когато я опръска вода. Всичко като че ли бе в отлично състояние, сякаш онзи, който живееше в къщурката и се грижеше за нея с обич, бе заминал съвсем наскоро.

— Предполагам, че бихме могли да се настаним направо тук — каза Ема, когато се върна в дневната, където Джулиън тъкмо бе запалил електрическото осветление.

— Вече те изпреварих, Карстерс — заяви той и като отвори един кухненски шкаф, се залови да прибере хранителните им запаси. — Хубаво местенце, няма наем и ще ни бъде по-лесно да го претърсим, след като така и така сме тук.

Ема остави магическата си светлина на масата и се огледа учудено наоколо.

— Знам, че ще прозвучи странно, но мислиш ли, че е възможно Малкълм да е водил таен втори живот, като наемодател на очарователно обзаведени ваканционни къщурки?

— Или пък — предположи Джулиън, — магията за прикриване е още по-силна, отколкото предполагаме, и това място само *изглежда* като очарователно обзаведена ваканционна къщурка, а в действителност е дупка в земята, пълна с плъхове.

Ема се метна върху леглото. Одеялото я обгърна като облак, а дюшекът бе направо божествен след онзи в Лондонския институт, който беше пълен с бучки.

— *Най*-страхотните плъхове — заяви тя, доволна, че в крайна сметка няма да им се наложи да останат в някой пансион.

— Представи си малките им, космати телца, шаващи около теб. — Джулиън се беше обърнал към нея и я гледаше, полуусмихнат. Като малка, Ема ужасно се страхуваше от плъхове и всякакви гризачи.

Тя седна в леглото и го изгледа свирепо.

— Защо се опитваш да ми развалиш хубавото изкарване?

— Е, ако трябва да сме справедливи, това не е ваканция. Не и за нас. Това е мисия. Предполага се, че търсим нещо, което да ни даде идея къде би могла да е отишла Анабел.

— Не знам — отвърна Ема. — Това място изглежда така, сякаш е било изцяло обновено. Било е построено толкова отдавна, откъде можем да сме сигурни колко е останало от първоначалната къща? А и не мислиш ли, че Малкълм би прибрал всичко важно в къщата си в Лос Анджелис?

— Не е задължително. Според мен тази къщурка е била специална за него. — Джулиън пхна палци в халките за колан на дънките си. — Виж само как се е грижил за нея. Тази къща е нещо лично. Тя е дом. Не като онова чудовище от стъкло и стомана, в което живееше в Лос Анджелис.

— В такъв случай предполагам, че ще е най-добре да започнем с претърсването. — Ема се опита да придаде ентузиазирано звучене на гласа си, но в действителност беше изтощена. Безсънната нощ, дългото пътуване с влака, тревогата ѝ за Кристина — всичко това бе изцедило силите ѝ.

Джулиън я погледна изпитателно.

— Ще направя чай — заяви той. — Това ще помогне.

Ема сбърчи нос насреща му.

— Чай? Решението ти е *чай*? Та ти дори не си англичанин! Просто прекара два месеца в Англия! Как успяха да ти промият мозъка?

— Не обичаш кафе, а се нуждаеш от кофеин.

— Получавам кофеина си така, както правят всички нормални хора. — Ема махна с ръце и отиде в кабинета. — От шоколад!

Зае се да отваря чекмеджетата на бюрото едно по едно. Бяха празни. Прегледа етажерките — там също нямаше нищо интересно. Понечи да прекоси стаята, за да отиде в дрешника, когато чу как нещо изскърца. Върна се и коленичи, отмятайки чергата настрани.

Подът беше от дъбови дъски, ала там, където бе постлана чергата, имаше квадрат от по-светло дърво и едва забележими черни линии, очертаващи врата в пода. Ема извади стилито си и допря върха му до него.

— *Отвори се* — прошепна, докато рисуваше руната.

Разнесе се звук сякаш нещо се раздра, дървото се пръсна на парчета в облак от стружки и политна в дупката, разкрила се отдолу. Тя се оказа малко по-голяма, отколкото Ема бе очаквала, и вътре имаше няколко малки книги, както и по-голям, подвързан с кожа том. Ема присви озадачено очи. Книга с магии?

— Да не би току-що да взриви нещо? — Джулиън се появи на прага, на бузата му имаше черно петно. Погледна над рамото ѝ и подсвирна. — Класически тайник.

— Помогни ми да извадя нещата оттук. Ти вземи голямата книга. — Ема взе трите по-малки томчета; бяха подвързани със захабена кожа, страниците им бяха опърпани, а на гръбчетата им бяха отпечатани инициалите МФБ.

— Не е книга. — Гласът на Джулиън беше особен. — А папка с рисунки.

Извади я и я отнесе в дневната и Ема побърза да го последва. Върху кухненското островче стояха две димящи чаши чай, а в камината бумтеше огън. Ема се досети, че черното петно върху бузата на Джулиън вероятно бяха сажди. Представи си го как коленичи и пали

огън за тях двамата, търпелив и грижовен, и усети как я залива неударжима нежност към него.

Той вече бе застанал до островчето и отгръщаше внимателно папката. А после ахна. Първият лист беше картина с водни бои на Чейпъл Клиф, гледан отдалеч. Цветовете и формите сякаш оживяваха върху листа — Ема имаше чувството, че усеща хладния морски въздух по врата си, че чува крясъка на чайките.

— Прелестна е — каза, докато се настаняваше срещу него на един висок стол.

— Анабел я е нарисувала. — Той докосна подписа ѝ в десния ъгъл. — Нямах представа, че е била художничка.

— Предполагам, че е семейна черта — подхвърли Ема. Джулиън не вдигна очи. Прелистваше страниците с внимателни, почти благоговейни ръце. Имаше още много морски пейзажи. Анабел очевидно бе обожавала да рисува океана и брега му. Имаше и десетки рисунки на имението на рода Блекторн в Идрис — Анабел бе съхранила мекотата на златните му камъни, красотата на градините му, пълзящите, трънливи стъбла, които обвиваха портата. *Като стенописа в твоята стая*, искаше да каже Ема на Джулиън, но не го направи.

Ръката на Джулиън не се спря върху никоя от тези картини, а върху скица на — в това нямаше никакво съмнение — къщурката, в която се намираха сега. Беше заобиколена от дървена ограда, а Полперо се виждаше в далечината с къщурките си, пълзящи по насрещния хълм.

На оградата се облягаше Малкълм, изглеждащ невероятно млад — очевидно все още не беше спрял да остарява. Въпреки че бе нахвърляна с молив, рисунката незнайно как бе успяла да улови русата му коса, странността на очите му, ала те бяха предадени с такава обич, че той изглеждаше красив. Изглеждаше така, сякаш само след миг щеше да се усмихне.

— Според мен са живели тук преди двеста години, вероятно криейки се от Клейва — каза Джулиън. — Има нещо в мястото, където си бил с някого, когото обичаш. То придобива специално значение за теб. Превръща се в нещо повече от място. Превръща се във възплъщение на онова, което сте изпитвали един към друг. Миговете, прекарани с някого... те стават част от тухлите и мазилката му. Част от душата му.

Светлината на огъня галеше лицето и косата на Джулиън и ги позлатяваше. Ема усети как в гърлото ѝ се надигат сълзи и ги преглътна с усилие.

— Има причина Малкълм да не остави това място просто да рухне. Обичал го е. Държал е на него, защото то е било мястото, където е бил с нея.

Ема взе чая си.

— И може би мястото, където е искал да я доведе отново? — предположи. — След като я възкреси от мъртвите?

— Да. Смятам, че Малкълм я е възкресил наблизко и че е възнамерявал да се скрие тук с нея, както са го направили много отдавна. — Джулиън като че ли се отърси от особеното настроение, което го беше завладяло, като куче, отърсващо вода от козината си. — На етажерката има пътеводители за Корнуол — аз ще ги прегледам. А ти какво друго намери? Какво има в тези книги?

Ема отвори първата. От вътрешната страна на корицата пишеше *Дневник на Малкълм Фейд Блекторн, на осем години.*

— В името на Ангела. Това са дневниците му.

Тя зачете на глас:

Казвам се Малкълм Фейд Блекторн. Сам си избрах първите две имена, ала последното ми беше дадено от семейство Блекторн, които бяха достатъчно мили, за да ме приемат сред себе си. Феликс казва, че съм повереник, макар че не знам какво означава това. Казва също така, че съм магьосник. Когато той го казва, си мисля, че то май не е нещо хубаво, но Анабел казва да не се тревожа, че всички сме родени такива, каквито сме и че не можем да го променим. Анабел казва...

Ема спря. Това бе мъжът, убил родителите ѝ, но освен това беше гласът на едно дете, безпомощен и чудещ се, отекващ през вековете. Двеста години... дневникът нямаше дата, но трябва да беше написан в началото на деветнайсети век.

— „Анабел казва“ — прошепна тя. — Влюбил се е в нея толкова рано.

Джулиън се прокашля и стана.

— Така изглежда. Ще се наложи да прочетем дневниците му, за да видим дали споменава места, които са били важни и за двамата им.

— Това са доста дневници — отбеляза Ема, хвърляйки поглед към трите томчета.

— Значи, ни очаква доста четене — отвърна Джулиън. — Най-добре да направя още чай.

Вопълът на Ема „Не чай!“ го съпроводи до кухнята.

* * *

Лондонският Пазар на сенките се намиреше в южния край на Лондонския мост, който, както Кит откри с разочарование, се оказа скучна циментова постройка без кули.

— Смятах, че ще бъде като на картичките — оплака се той.

— Мислиш си за Тауър Бридж — информира го Ливи надменно, докато слизаха по тесните каменни стъпала, отвеждащи до мястото под железопътните линии, които се кръстосваха на моста над тях. — Той е по всички картички. Истинският Лондонски мост бе съборен много отдавна; този е модерен заместител.

Една табела рекламираше пазар за плодове и зеленчуци, но той отдавна беше затворен. Белите сергии бяха празни, портите — заключени. Над всички това се извисяваше сянката на катедралата „Садарк“, масивна постройка от стъкло и камък, която скриваше реката от погледа.

Кит примига, за да прогони магията за прикриване на дъното на стъпалата. Образът пред очите му се разкъса като паяжина и Пазарът на сенките оживя пред тях. Използваха немалко от сергиите на обикновения пазар (хитро, помисли си Кит, да се криеш там, където всички могат да те видят), но сега те бяха пъстро боядисани, същинска дъга от цветове и блясък. Между сергиите бяха опънати шатри, направени от коприна и драперии, а във въздуха пред тях се рееха табели, рекламиращи всичко — от предсказване на бъдещето до амулети за късмет и магии за любов.

Тримата се шумгнаха сред оживената тълпа. Сергии предлагаха омагьосани маски и шишенца кръв от избрани реколти (Ливи

изглеждаше така, сякаш ще повърне над бутилката с надпис ПИКАНТЕН ЧЕРЕШОВ ВКУС), а аптекари въртяха успешна търговия с магически прахчета и тинктури. Върколак с тънка, бяла коса продаваше шишенца със сребрист пращец, докато насреща му вещица, върху чиято кожа бяха татуирани разноцветни люспи, предлагаше книги със заклинания. Няколко сергии бяха посветени на амулети за отблъскване на нефилими, което накара Ливи да се изкиска.

Кит далеч не беше толкова развеселен.

— Свалете си ръкавите — каза той. — И си вдигнете качулките. Опитайте се да скриете Знаците си доколкото ви е възможно.

Ливи и Тай се подчиниха. Тай посегна към слушалките си, но после спря и бавно ги върна на мястото им около врата си.

— Май е по-добре да не ги слагам. Може да се наложи да чуя нещо.

Ливи стисна рамото му и прошепна думи, които Кит не можа да различи. Тай поклати глава, отпращайки я с махване на ръка, и те навлязоха още по-навътре в Пазара. Групичка бледи Деца на нощта се бяха събрали около сергия, която рекламираше ЖЕРТВИ ДОБРОВОЛЦИ. Неколцина човеци бяха насядали около дървена маса и си бърбеха; От време на време някой вампир се приближаваше, разменяха се пари и един от човеците биваше отведен в сенките, за да бъде ухапан.

От Ливи се изтръгна приглушен звук.

— Те много внимават — увери я Кит. — На Пазара в Лос Анджелис също има такова място. Вампирите никога не пият толкова, че да наранят някого.

Зачуди се дали не трябва да каже още нещо, за да успокои Тай. Тъмнокосото момче бе пребледняло, по скулите му бяха избили капчици пот. До тялото му, ръцете му се свиваха и разпускаха неспокойно.

Още по-навътре попаднаха на сергия с надпис СУРОВ БАР. Върколаци бяха наобиколили дузина пресни животински трупове и продаваха на минувачите кървави парчета месо, откъснати с голи ръце. Ливи се намръщи; Тай не каза нищо. Кит вече беше забелязал, че игрите на думи и езиковите шеги не представляват особен интерес за Тай. В този момент той изглеждаше така, сякаш се бореше между

желанието да попие възможно най-много от Пазара на сенките и опитите да не повърне.

— Сложи си слушалките — тихо му каза Ливи. — Всичко е наред.

Тай отново поклати глава. Черната му коса стърчеше на челото. Кит се намръщи. Искаше му се да улови Тай и да го извлече от Пазара на сенките на някое тихо и спокойно място. Спомни си думите на Тай, че мрази тълпите, как шумът и бъркотията били „като натрошено стъкло в главата ми“.

Имаше и още нещо, нещо странно, не както трябва, на този Пазар.

— Мисля, че сме се озовали в частта с храните — подхвърли Ливи, правейки физиономия. — Ще ми се да не бяхме.

— Насам. — Кит се обърна към катедралата. Обикновено на Пазара имаше място, където се събираха магьосниците. Досега бе видял единствено вампири, върколаци, вещици и...

Забави крачка толкова, че почти спря.

— Няма феи.

— Какво? — попита Ливи, като едва не се блъсна в него.

— Обикновено Пазарът е пълен с феи. Те продават всичко — от дрехи за невидимост до торби с храна, които никога не се изпразват. Ала тук не видях нито една фея.

— А аз видях — каза Тай и посочи.

Наблизо имаше голяма сергия, зад която стоеше висок мъж вещер със сплетена сива коса. Пред сергията бе поставена маса, покрита със зелено сукно, върху която бяха подредени старинни клетки за птици, изработени от ковано, боядисано в бяло, желязо. Всяка от тях бе красива сама по себе си и за миг Кит си помисли, че именно те се продаваха.

А после се вгледа по-внимателно. Във всяка клетка имаше мъничко, пленено създание. Богато разнообразие от пиксита, никсита и дори един гоблин, чиито големи очи бяха така подпухнали, че почти се бяха затворили — вероятно защото беше толкова близо до студено желязо. Останалите феи си бърбеха печално и тихо, вкопчваха ръце в пречките на клетките, а после ги пускаха с тихи викове на болка.

Тай беше пребледнял измъчено. Ръцете му трепереха до тялото. Кит си го представи в пустинята, как милва малки гущери, как слага

мишки в джобовете си, как улавя порчета за компания. Тай, който съчувстваше на всички малки и безпомощни създания.

— Не можем да ги оставим така.

— Вероятно ги продават за кръв и кости. — Гласът на Ливи трепереше. — Трябва да направим нещо.

— Тук нямате никаква власт, нефилими.

Остър, студен глас ги накара да се обърнат рязко. Пред тях стоеше жена с махагонова кожа и коса с цвят на бронз, вдигната високо на главата ѝ. Зениците ѝ имаха формата на златни звезди. Беше облечена в ледниковобял костюм с панталон и искрящи обувки на високи токчета. Би могла да бъде на всякаква възраст между осемнайсет и трийсет години.

Усмихна се, когато те я погледнаха.

— О, да, мога да разпозная един ловец на сенки, дори когато нескопосано се опитва да скрие Знаците си. Съветвам ви да се махнете оттук, преди да ви е забелязал някой не толкова дружелюбен, колкото съм аз.

И двамата близнаци посегнаха дискретно към коланите с оръжията си, ръцете им бяха на милиметри от дръжките на серафимските им ками. Кит знаеше, че бе ударил неговият миг: моментът да им покаже колко добре може да се оправя с Пазара и неговите обитатели.

Както и моментът да предотврати кръвопролитие.

— Аз съм пратеник на Барнабас Хейл — заяви. — От Лосанджелиския институт. Тези ловци на сенки са под моя закрила. Коя си ти?

— Хипатия Векс — отвърна тя. — Съсобственичка на този Пазар. — Тя присви звездните си очи срещу Кит. — Представител на Барнабас, казващ? И защо да ти вярвам?

— Единствените, които знаят за Барнабас Хейл — отвърна Кит, — са онези, които той иска да знаят.

Жената кимна лекичко.

— А ловците на сенки? И те ли са изпратени от Барнабас?

— Иска да се консултирам с магьосник относно един необикновен магически предмет. — Кит вече не можеше да бъде спрял, понесен на крилете на измислиците и лъжите. — Предметът е у тях.

— Много добре тогава. Ако Барнабас те е изпратил да се консултираш с магьосник, кой е този магьосник?

— Аз — долетя дълбок глас откъм сенките.

Кит се обърна и видя фигура, застанала пред голяма, тъмнозелена шатра. Гласът беше мъжки, ала самата фигура бе скрита под тежка роба, качулка и наметало, които не позволяваха да се различи полът ѝ. — Аз ще поема оттук, Хипатия.

Хипатия примига бавно. Беше като да видиш как звездите се скриват и отново изплуват иззад облак.

— Щом настояваш.

Обърна се, за да се отдалечи, но после спря и погледна през рамо към Ливи и Тай.

— Ако ви е жал за тези същества, за тези феи, умиращи в клетките, помислете си за това: ако не беше Студеният мир, за който вие настоявахте, те нямаше да бъдат тук. Вижте кръвта върху собствените си ръце, нефилими.

С тези думи тя изчезна между две шатри. Върху лицето на Тай се беше изписало измъчено изражение.

— Ама моите ръце...

— Просто израз. — Ливи обви раменете му с ръка и го притисна до себе си. — Вината не е твоя, Тай, тя просто беше жестока.

— Най-добре да вървим — каза Кит на магьосника, скрит под робата и качулката.

Той кимна.

— Елате с мен — каза и се шмугна в шатрата си. Останалите го последваха.

* * *

Вътрешността на шатрата се оказа забележително чиста и семпла, с дървен под, простичко легло и няколко полици, пълни с книги, карти, шишенца с прахчета, разноцветни свещи и бурканчета, пълни със смущаващо оцветени течности. Тай изпусна дъха си и се облегна на една от подпорите. Облекчението върху лицето му беше видимо, докато се наслаждаваше на сравнителното спокойствие и тишина. На Кит му се искаше да отиде при него и да го попита дали е

добре след какофонията на Пазара, ала Ливи вече беше там, пригладжайки назад мократа от пот коса, паднала над челото на брат й. Тай кимна и й каза нещо, което Кит не можа да чуе.

— Заповядайте — подкани ги магьосникът. — Седнете с мен.

И той махна към малката масичка в средата на помещението, заобиколена от столове. Ловците на сенки се настаниха, а магьосникът с качулката седна срещу тях. На проблясващата светлина в палатката Кит зърна ръба на маска под качулката, скриваща лицето му.

— Може да ме наричате Шейд. Това не е фамилията ми, но ще свърши работа.

— Защо излъгахте заради нас? — попита Ливи. — Там отвън. Нямам никакво споразумение с Барнабас Хейл.

— О, имам и то няколко — отвърна Шейд. — Не във връзка с вас, ако трябва да съм откровен, но го познавам. И смятам за доста любопитен факта, че и вие го познавате. Не са много ловците на сенки, които дори са чували името му.

— Аз не съм ловец на сенки — заяви Кит.

— О, да! Ти си новият Херондейл, ако трябва да сме съвсем точни.

Гласът на Ливи беше рязък.

— Откъде знаете това? Веднага ни кажете.

— Заради лицето ти — каза Шейд на Кит. — Твоето красиво лице. Не си първият Херондейл, когото срещам, нито дори първият с тези очи, като концентриран сумрак. Не знам защо имаш само един Знак, но определено мога да се досетя. — Той сплете пръсти под брадичката си. На Кит му се стори, че зърна късче зелена кожа на китката, точно под ръба на ръкавицата. — Трябва да отбележа обаче, че никога не съм очаквал един ден да имам удоволствието да се запозная с Изгубения Херондейл.

— Е, за мен едва ли може да се нарече удоволствие — отбележа Кит. — Може би ако си пуснем някой филм.

Ливи се приведе напред.

— Извинявам се. Става такъв, когато се чувства неудобно. Саркастичен.

— Кой да предположи, че и *това* се предава по наследство. — Шейд протегна облечената си в ръкавица ръка. — А сега ми покажете какво носите. Надявам се, че поне *това* не беше лъжа.

Тай бръкна в джоба си и извади кристала алития. На светлината на свещите той хвърляше още по-силни отблясъци.

Шейд се изкиска.

— Вместилище за спомени. Май все пак ще си получиш филма. — Той посегна и след миг колебание, Тай му позволи да вземе кристала.

Шейд го постави внимателно в средата на масата. Прокара ръка над него, а после се намръщи и свали ръкавицата си. Както Кит си беше помислил, кожата му се оказа наситенозелена. Зачуди се защо Шейд би си направил труда да го скрие тук, на Пазара на сенките, където магьосниците бяха нещо обичайно.

Шейд прокара ръка по кристала и промълви нещо. Свещите в помещението помръкнаха. Шепотът се усили и Кит разпозна, че беше латински, който той беше учил в продължение на три месеца в училище, преди да реши, че няма смисъл да знаеш език, на който не можеш да говориш с никого, освен с папата, когото бе малко вероятно да срещнеш някога.

Сега обаче бе принуден да признае, че в него имаше някаква тежест, усещането, че всяка дума бе пропита с по-дълбок смисъл. Свещите угаснаха напълно, ала в помещението не беше тъмно: кристалът грееше все по-ярко и по-ярко под допира на Шейд.

Най-сетне от него сякаш изригна концентриран лъч светлина и Кит разбра какво бе имал предвид Шейд, когато се беше пошегувал за филма. Светлината бе като лъч на прожектор и хвърляше движещи се образи върху тъмната стена на шатрата.

Едно момиче седеше, завързано за стол, наред кръгла стая, пълна с пейки и наподобяваща аудитория. През прозорците Кит зърна планини, покрити със сняг. Въпреки че вероятно беше зима, момичето носеше само широка бяла рокля; беше боса, а дългата ѝ черна коса висеше на оплетени масури.

Лицето ѝ толкова приличаше на това на Ливи, че Кит неволно се напрегна, виждайки го разкривено от агония и ужас.

— Анабел Блекторн. — Слабичък мъж с прегърбени рамене се появи в картината. Беше облечен в черно, а на рамото му беше закачена значка, която доста приличаше на тази на Диего. Качулката му беше вдигната и заради това, както и заради гледната точка в кристала, беше трудно да видят добре лицето и тялото му.

— Инквизиторът — измърмори Шейд. — По онова време той беше центурион.

— Стоиш пред нас — продължи мъжът, — обвинена в съучастничество с долноземци. Семейството ти прие магьосника Малкълм Фейд и го отгледа като твой брат, а той им се отплати за добрината с най-грозна измяна. Открадна Черната книга на мъртвите от Корнуолския институт, а ти му помогна.

— Къде е Малкълм? — Гласът на Анабел трепереше, но беше ясен и твърд. — Защо не е тук? Отказвам да бъда разпитвана без него.

— Колко си привързана само към своя магьоснически осквернител — процеди ехидно инквизиторът. Ливи ахна. Анабел изглеждаше бясна. Стиснала бе упорито челюст по същия начин, по който го правеше и Ливи, помисли си Кит, ала у нея имаше и нещичко от Тай и останалите. Надменността на Джулиън, лесната наранимост на Дру, замислените очи и извивката на устата на Тай. — В такъв случай сигурно ще останеш разочарована да научиш, че него го няма.

— Няма го? — повтори Анабел безизразно.

— Тази нощ е изчезнал от килията си в Града на тишината. Изоставяйки те на нашето милосърдие.

Анабел склочи по-здраво ръце в скута си.

— Това не може да е вярно. Къде е той? Какво сте му направили?

— Нищо не сме му направили. На драго сърце бих го потвърдил с Меча на смъртните в ръка — заяви инквизиторът. — Всъщност от теб искаме единствено местонахождението на Фейд, а после ще те освободим. Защо бихме искали да го узнаем, освен ако той действително не е избягал?

Анабел клатеше глава като обезумяла и тъмната коса плющеше около лицето ѝ.

— Той не би ме изоставил — прошепна тя. — Не би го направил.

— Най-добре е да гледаме истината в очите, Анабел — каза инквизиторът. — Използвал те е, за да си осигури достъп до Корнуолския институт, за да открадне от него. Веднъж получил каквото иска, той изчезва с него, изоставяйки те да посрещнеш сама тежестта на нашия гняв.

— Нуждаеше се от нея, за да ни защити. — Гласът ѝ трепереше. — Беше, за да започнем нов живот заедно, някъде, където щяхме да бъдем в безопасност... в безопасност от Закона, в безопасност от вас.

— Черната книга не съдържа магии за безопасност и закрила — заяви инквизиторът. — Единственият начин, по който би могла да ви бъде от полза, е като я продадете на някой, надарен с могъщество. Кой беше могъщият съюзник на Фейд, Анабел?

Тя поклати глава, вирнала упорито брадичка. Зад нея някой влезе в стаята: жена със сурово лице, носеща нещо, което приличаше на черен вързоп. При вида ѝ по гърба на Кит пробяга тръпка.

— Нищо няма да ви кажа. Дори ако използвате Меча.

— Действително. Не можем да вярваме на нищо, което ще ни кажеш под въздействието на Меча — съгласи се инквизиторът. — Малкълм така те е осквернил...

— *Осквернил?* — повтори Анабел ужасено. — Сякаш... сякаш сега съм нещо мръсно?

— Ти стана нещо мръсно от мига, в който за първи път го докосна. А сега не знаем колко те е променил — нищо чудно да притежаваш някаква защита срещу инструментите на нашето правосъдие. Някакъв амулет, който не познаваме. Така че се налага да го направим по мунданския начин.

Жената със суровото лице бе стигнала до инквизитора и му подаде черния вързоп. Той го разви, разкривайки набор от остри инструменти — ножове, бръсначи и шила. Някои от остриетата вече бяха изцапани с ръждиво червено.

— Кажи ни у кого е книгата сега и болката ще спре — заяви инквизиторът и вдигна един бръснач.

Анабел запищя.

За щастие, образът угасна. Ливи беше пребледняла. Тай се беше привел напред, прегърнал тялото си с ръце. Кит искаше да протегне ръка, да я сложи върху Тай, да му каже, че всичко ще бъде наред, по начин, който изуми и него.

— Има още — рече Шейд. — Друга сцена. Вижте.

Образът на стената се беше сменил. Все още се намираха в същата аудитория, ала сега бе нощ и прозорците бяха тъмни. Мястото бе осветено с факли, които горяха със златно-бяло сияние. Докато преди виждаха единствено ръбовете на тъмните му дрехи и ръцете му, сега те ясно различаха лицето на инквизитора. Съвсем не беше толкова стар, колкото Кит си беше помислил: беше сравнително млад мъж с тъмна коса.

Стаята беше почти празна, с изключение на него и групичка мъже на различна възраст. Нямаше жени. Другите мъже не носеха роби, а дрехи от Регентския период: кожени бричове и къси, закопчани жакети. Някои от тях имаха бакенбарди, а един-двама — грижливо подстригани бради. Те всички изглеждаха развълнувани.

— Феликс Блекторн — заяви инквизиторът, провлачвайки леко думите. — Дъщеря ти, Анабел, бе избрана, за да стане Желязна сестра. Изпратена ви бе, за да се сбогувате, ала сега научавам от Елмазената цитадела, че никога не е пристигнала при тях. Имаш ли някаква представа за местонахождението ѝ?

Мъж с прошарена кестенява коса свъси вежди. Кит се взираше в него с огромен интерес: това бе жив предшественик на Тай и Ливи, на Джулиън и Марк. Имаше широко лице, издаващо избухлив характер.

— Ако намекваш, че съм скрил дъщеря си, не съм. Тя се омърси с допира на магьосник и вече не е част от нашето семейство.

— Чичо ми казва истината — обади се по-млад мъж. — За нас Анабел е мъртва.

— Колко образно казано! — заяви инквизиторът. — Не се засягайте, ако смятам, че е нещо повече от израз.

По-младият мъж потръпна. Лицето на Феликс Блекторн не промени изражението си.

— Не би възразил срещу изпитание с Меча на смъртните, нали, Феликс? — попита инквизиторът. — Просто за да сме сигурни, че действително не знаеш къде се намира дъщеря ти.

— Върнахте ни я изтезавана и полуобезумяла — сопна се по-младият Блекторн. — Не ми казвай сега, че ви е грижа за съдбата ѝ.

— Не бе наранена повече, отколкото би могъл да пострада който и да било ловец на сенки в битка — заяви инквизиторът. — Ала смъртта е нещо друго. А и Железните сестри питат за нея.

— Може ли да кажа нещо? — обади се друг от мъжете; имаше тъмна коса и аристократичен вид.

Инквизиторът кимна.

— Откакто Анабел Блекторн замина, за да се присъедини към Железните сестри, Малкълм Фейд се превърна в истински съюзник на нефилимите. Един от онези редки магьосници, за които можем да разчитаме, че са на наша страна и които са незаменими в битка.

— Накъде биеш, Херондейл?

— Ако не вярва, че неговата любима го е напуснала, да го наречем, доброволно, или ако научи, че тя е пострадала, не смятам, че ще продължи да ни бъде толкова полезен.

— Железните сестри не напускат Цитаделата, за да клюкарстват — намеси се друг мъж, с тясно като на пор лице. — Ако обсъждането на съдбата на злощастната Анабел спре дотук, нищо от казаното няма да стигне по-далеч. В крайна сметка, възможно е да е избягала на път за там или да е станала жертва на демон, или на крайпътни разбойници. Възможно е никога да не узнаем истината.

Инквизиторът потропа с пръсти по облегалката на стола си. Беше впил поглед във Феликс Блекторн, изпод полупритворени клепачи; Кит нямаше представа какво мисли. Най-сетне той заяви:

— Дяволски си хитър, Феликс, да въвлечеш приятелите си във всичко това. Наясно си, че не бих могъл да накажа всички ви, без това да доведе до хаос. И имате право за Фейд. Близко до Сколоманса избухнаха размирици сред демоните и се нуждаем от него. — Той разпери ръце. — Много добре. Повече няма да го обсъждаме.

По лицето на Феликс Блекторн се разля облекчение, примесено със странна горчилка.

— Благодаря ти. Благодаря, инквизитор Диърборн.

Образът се сви, докато не се превърна в черна точка и не изчезна.

За миг Кит остана да седи напълно неподвижен. Чу как Ливи и Тай казаха нещо забързано и как Шейд им отговори: Да, това бе истински спомен; не, невъзможно бе да се разбере на кого принадлежи. Вероятно бе на двеста години. Споменаването на инквизитор Диърборн очевидно ги беше развълнувало. Ала умът на Кит се беше вкопчил в една дума, като парче плат, закачило се на кукичка.

Херондейл.

Един от онези ужасни мъже бе негов предшественик. Членове на родовете Херондейл, Диърборн и Блекторн *заедно* бяха прикрили изтезаването и убийството на млада жена, чието единствено престъпление бе, че се беше влюбила в магьосник. Едно бе да си мисли, че е от една кръв с Джейс, когото всички като че ли обожаваха и който като че ли се справяше превъзходно с всичко. За Херондейловци говореха така, сякаш бяха кралски особи, спасяващи света.

А после си спомни думите на Артър. *Какъв Херондейл ще излезе от теб? — прошепна Артър. — Уилям или Тобаяс? Стивън или Джейс? Красив, жесток или двете?*

— Рук! — Предната част на шатрата се разтресе. — Кит Рук, излез веднага!

Разговорът в шатрата секна. Кит примига: той *не беше* Кит Рук, той беше Кристофър Херондейл, той беше...

Изправи се несигурно на крака. Ливи и Тай скочиха след него, като Тай се забави само колкото да пхне кристала в джоба си.

— Кит, недей... — Ливи опита да го спре, ала Кит вече си беше проправил път навън.

Някой го викаше с истинското му име... а може би то не беше истинското... но все пак беше част от него, която не можеше да отрече. Излезе със залитане на пътеката отвън.

Пред него стоеше Барнабас Хейл, скръстил ръце на гърдите си, а люспестата му кожа проблясваше болезнено бледа на светлината на факлите. Зад него бяха застанали група върколаци: едри, мускулести мъже и жени в черни кожени дрехи и гривни с шипове. По ръцете на мнозина имаше и железни боксове.

— Е, малки Рук — заяви Барнабас и змийският му език се показва, когато се ухили широко. — Какви са тези приказки, които чувам, че си се преструвал, че си тук по моя заръка?

МРАЧНИТЕ ДЪБРАВИ

— Казах ти да стоиш далече от Пазара на сенките, Рук — заяви Барнабас. — Има ли причина да не ме послушаш? Липса на уважение към мен или към долноземците като цяло?

Беше започнала да се събира тълпа, любопитна смесица от ехидно подсмивващи се вампири, широко ухилени върколаци и магьосници с предпазливи изражения.

— Каза ми да стоя надалеч от Пазара в Лос Анджелис — изтъкна Кит, — не от всички Пазари на сенките по света. Нямах тази власт и влияние, Хейл, и единствено собственикът на този Пазар може да реши дали да си отида, или да остана.

— Това съм аз. — Гласът принадлежеше на Хипатия, гладкото ѝ лице беше напълно безизразно.

— Мислех, че си само съсобственичка — каза Кит.

— То е достатъчно. И внимавай с безочието. Не ми харесва да ме лъжат, дете. Както не ми харесва и това, че доведе двама нефилими със себе си.

Множеството ахна. Кит потръпна вътрешно. Нещата не се развиваха добре за тях.

— Те не подкрепят Студения мир.

— Гласуваха ли против него? — обади се магьосница, около чиято шия растеше обръч от шипове.

— Бяхме едва на десет години — заяви Ливи. — Бяхме прекалено малки.

— Деца — изсъска мъжът, застанал зад сергията с феите в клетки. Трудно бе да се каже дали го изрече с изненада, презрение или глад.

— О, той не просто е довел нефилими със себе си — обясни Барнабас със змийската си усмивка. — Сам той е един от тях. Нефилимски шпионин.

— Какво ще правим? — прошепна Тай. Двамата бяха застанали толкова плътно от двете му страни, че Кит не бе в състояние да

помръдне ръце.

— Извадете оръжията си — нареди той. — И се опитайте да измислите начин да избягаме.

Трябваше да им отдаде заслуженото, никой от тях дори не си пое по-рязко дъх. Ръцете им мигновено се спуснаха надолу, в периферията на зрението му.

— Това е лъжа — заяви той. — Баща ми е Джони Рук.

— А майка ти? — разнесе се дълбокият глас на Шейд зад тях. Зад него също се беше събрала тълпа — не можеха да побегнат натам.

— Не знам — процеди Кит през зъби. За негова изненада, Хипатия повдигна вежди, сякаш ѝ беше известно нещо, което той не знаеше. — И това няма значение... не сме дошли, за да ви навредим или шпионираме. Нуждаехме се от помощта на магьосник.

— Ала нефилимите си имат свои опитомени магьосници — каза Барнабас, — готови да предадат долноземците, за да се докопат до парите в джобовете на Клейва. Макар че след онова, което сторихте с Малкълм...

— Малкълм? — Хипатия се изпъна. — Това са децата Блекторн? Онези, които са отговорни за смъртта му?

— Той умря само наполовина — заяви Тай. — Завърна се от морето като морски демон, за известно време. Е, сега очевидно е мъртъв — добави, сякаш си беше дал сметка, че е казал нещо, което не е трябвало.

— Ето защо Шерлок Холмс оставя Уотсън да говори — изсъска Кит тихичко.

— Холмс никога не оставя Уотсън да говори — сопна се Тай. — Уотсън е неговото подкрепление.

— Аз не съм ничие подкрепление — заяви Кит и извади от джоба си нож. — Чу как откъм върколаците се разнесе подигравателен смях при вида на жалките му размери, но това не го смути. — Както казах, дойдохме тук, за да поговорим най-миролюбиво с някой магьосник, а после да си отидем. Аз израснах на Пазара на сенките. Не тая лоши чувства към тях, също като моите спътници. Но ако ни нападнете, ще се отбраняваме. А после ще дойдат и други нефилими, за да отмъстят за нас. И за какво? Каква полза от това?

— Момчето има право — обади се Шейд. — Подобна война не е от полза за никого.

Барнабас не му обърна внимание. В очите му грейше фанатичен пламък.

— Има обаче полза от това да превърнеш някого в пример за назидание — заяви той. — Нека нефилимите научат какво е да откриеш безжизнените тела на децата си пред входната си врата, без надежда за правосъдие или разплата.

— Не го правете... — започна Ливи.

— Довършете ги — нареди Барнабас и глутницата му върколаци, както и тълпата зяпачи, се нахвърлиха отгоре им.

* * *

Навън светлините на Полперо грейха като звезди на фона на тъмните хълмове. Звукът на морето достигаше до тях, тихата мелодия на вълните, които идваха и се отдръпваха, приспивната песен на света.

Тя определено подейства на Ема. Въпреки усилията на Джулиън с чая, тя бе заспала пред камината, свита като котка, а дневникът на Малкълм беше отворен до нея.

Преди да заспи, му беше чела на глас. От самото начало на дневниците, когато бяха открили Малкълм самичък, объркано дете, което не помнеше родителите си и нямаше представа какво е магьосник. Семейство Блекторн го бяха приели при себе си, доколкото Джулиън можа да прецени, защото смятаха, че един магьосник би могъл да им е от полза, магьосник, когото да подчинят на волята си и контролират. Бяха му обяснили какво представлява истинската му природа, при това — не особено деликатно.

От цялото семейство, единствено Анабел бе проявила доброта към Малкълм. Заедно, двамата бяха изследвали пещерите и скалите на Корнуол и тя му бе показала как да си разменят тайни съобщения с помощта на гарван. Малкълм пишеше лирично за крайбрежието, за неговата изменчивост и бурите му и също толкова лирично — за Анабел, дори когато все още не си даваше сметка за чувствата си. Обичаше бързия ѝ ум и силната ѝ природа. Обичаше закрилническия ѝ характер (писал бе как го беше защитавала пламенно пред братовчедите си) и с течение на времето бе започнал да се възхищава не само на красивото ѝ сърце. Писалката му бе прескачала и запъвала,

докато описваше меката ѝ кожа, очертанятията на ръцете и устата ѝ, и как косата ѝ се бе изплъзвала от плитките си, разливайки се около нея като облак от сянка.

Джулиън почти се бе зарадвал, когато гласът на Ема затихна и тя полегна (само за да затвори очи за миг, беше го уверила) и почти незабавно потъна в сън. Никога не си бе представял, че би могъл да съчувства на Малкълм, ала думите му спокойно биха могли да разкажат историята на собственото му съсипано сърце.

Понякога, написал бе Малкълм, понякога някой, когото си познавал през целия си живот, изведнъж се превръща в непознат, по един вълшебен начин, като да откриеш, че плажът, на който си идвал през целия си живот, всъщност е застлан не с пясък, а с диаманти и те те заслепяват с красотата си. Анабел, ти взе живота ми, притъпен като острието на неизползвано оръжие, разглоби го на парченца и го сглоби наново, във форма толкова необикновена и удивителна, че мога само да се питам...

Разнесе се тъп звук, сякаш птица се беше блъснала в стъклото на прозореца. Джулиън се изпъна и посегна към камата, която беше оставил на ниската масичка до дивана.

Звукът се повтори, по-силен отпреди.

Джулиън скочи на крака. Нещо се движеше пред прозореца... нещо бяло. То изчезна, а после отново се разнесе глух звук. Нещо, хвърлено по стъклото. Като дете, замерящо прозореца на приятеля си с камъчета, за да привлече вниманието му.

Джулиън погледна към Ема. Беше се обърнала по гръб, затворила очи, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха равномерно. Устните ѝ бяха полуотворени, бузите ѝ — леко зачервени.

Той се приближи до вратата и бавно натисна бравата, опитвайки се да ѝ попречи да изскърца. Тя се отвори и той пристъпи навън.

Нощта бе тъмна и студена, луната беше увиснала над водата като перла, полюшваща се от верижка. Земята около къщата беше неравна и се спускаше почти отвесно към океана. Повърхността на водата беше тъмно прозрачна и през нея, сякаш гледаше през черно стъкло, Джулиън виждаше очертанятията на скали.

— Джулиън — разнесе се глас. — Джулиън Блекторн.

Той се обърна. Къщата беше зад него, пред него — Пийк Рок, крайт на скалата, и тъмната трева, растяща между сивите камъни.

Вдигна ръка и светлината, бликнала от руническия му камък, огря момичето, застанало пред него.

Сякаш беше изляла от рисунката му. Тъмна, права коса, овално лице, като на тъжна Мадона, очертано от качулката на огромно наметало, изпод което се подаваха тънки, бледи глезени и износени обувки.

— Анабел?

* * *

Ножът изхвъркна от ръката на Кит, прелетя през разстоянието между него и приближаващата тълпа и се заби в рамото на Барнабас Хейл. Покритият със змийски люспи магьосник изкрещя от болка и политна назад.

— Кит! — каза Ливи изумено; Кит усети, че не бе сигурна дали бе постъпил правилно, ала той никога не бе забравил един цитат на Емерсън, който баща му страшно обичаше: *Вдигнеш ли ръка против краля, трябва да го убиеш.*

Един магьосник бе по-могъщ от глутница върколаци, а Барнабас бе предводителят им. Това бяха две причини да го извади от играта. Нямаше обаче време да мисли за тези неща, защото долноземците връхлетяха върху тях.

— *Умбриел!* — изкрещя Ливи и оръжието в ръката ѝ лумна.

Тя бе същинска вихрушка от движение, невероятно бърза и изящна, благодарение на тренировките си със сабя. Описа смъртоносен кръг, а косата ѝ се развя около нея. Беше прекрасно размазано петно от светло и тъмно, острието ѝ оставяше дълги следи от кръв там, откъдето минеше.

Тай, с къс меч в ръка, беше отстъпил до колоната на сергията, което беше хитро, защото собственичката на сергията крещеше на долноземците да се дръпнат, докато те настъпваха.

— Хей! Махайте се! — викаше тя и стоката ѝ полетя във въздуха; шишенца с тинктури се заразбиваха в изненаданите лица на върколаци и вампири. Някои от течностите като че ли бяха разяждащи — поне един върколак отскочи назад с вой, стиснал цвърчащото си лице.

Тай се усмихна и въпреки всичко, което се случваше, на Кит също му се прииска да се усмихне. Скъта го в ума си като спомен, към който да се върне по-късно, защото точно в този момент отгоре му връхлиташе огромен върколак с рамене като подпорни стени. Той протегна ръка и издърпа един от стълбовете в шатрата на Шейд.

Цялата конструкция рухна, а Кит замахна с кола. Металът не беше много твърд, но пък беше гъвкав, като гигантски камшик. Чу пращане на кости, когато го стовари право в гърдите на скочилия върколак, който извика от болка и прелетя над главата му.

Тялото на Кит пулсираше от възбуда. Може би щяха да се справят. Може би тримата щяха да си пробият път навън оттук с помощта на оръжията си. Може би това означаваше във вените ти да тече ангелска кръв.

Ливи изпищя.

Кит изтласка един вампир от пътя си, удряйки го жестоко с кола, и се обърна да види какво бе станало. Една от бутилките, летящи във въздуха, я беше улучила. Вътре очевидно бе имало киселина, която бе прогорила дупка в дрехите ѝ и въпреки че Ливи бе притиснала ръка до раната, Кит зърна кръв между пръстите ѝ.

Все още размахваше оръжие с другата си ръка, ала долноземците, като акули, надушили кръв, се бяха извърнали от Тай и Кит и се приближаваха към нея. Тя замахна и прониза двама от тях, ала тъй като не можеше да предпази тялото си както трябва, кръгът на защитата ѝ намаляваше. Един вампир дойде по-близо, облизвайки устни.

Кит се затича натам. Тай беше пред него, проправяйки си път през множеството с помощта на меча си. Кръв бе измокрила земята в краката на Ливи. Сърцето на Кит се сви от паника. Ливи рухна в мига, в който Тай стигна до нея и двамата се свлякоха заедно на земята, Ливи — в прегръдките на брат си. Умбриел се изплъзна от пръстите ѝ.

Кит се приближи до тях с препъване. Запрати кола настрани, удряйки няколко върколаци, и грабна серафимското оръжие на Ливи.

Тай бе свалил меча си. Държеше сестра си, която бе изгубила съзнание, а косата ѝ се бе разпиляла по раменете и гърдите му. Беше извадил стилито си и рисуваше иратце върху кожата ѝ, макар че ръката му трепереше и руната беше разкривена.

Кит вдигна грейналия меч. Светлината му накара долноземците да се свият уплашено, ала той знаеше, че това не е достатъчно: отново щяха да се хвърлят в атака и тогава щяха да разкъсат Ливи и Тай на парчета. Зърна Барнабас, с подгизнал от кръв костюм, да се обляга на ръката на един телохранител. Очите му, впити в Кит, бяха пълни с омраза.

Тук нямаше да има милост за тях.

Един вълк скочи срещу него. Той вдигна Умбриел, размаха го... и не срещна нищо. Вълкът се беше сгромолясал на земята, сякаш отблъснат от невидима ръка.

Силен порив на вятър развя златната коса на Кит и той я отметна с поаленяла ръка. Синя мълния припламна и се заби в земята пред Барнабас.

— Виждам — разнесе се кадифен глас, — че съм пристигнал точно навреме.

Към тях вървеше висок мъж с къса, черна коса, оформена на шипове. Очевидно беше магьосник: имаше златнозелени котешки очи с тесни зеници и носеше тъмносиво палто, поръбено с драматично алено, което се развяваше зад него, докато вървеше.

— Магнус Бейн. — Гласът на Барнабас Хейл бе пропит с неприкрита ненавист. — Върховният предател.

— Не бих казал, че това е любимият ми прякор — отбеляза Магнус и размаха лекичко пръсти към Барнабас. — Предпочитам „Нашият господар и повелител“, или пък „Несъмнено най-сексапилният“.

Барнабас се дръпна назад.

— Тези трима нефилими проникнаха на Пазара на сенките с измама...

— Нарушили ли са Съглашенията?

Барнабас изръмжа.

— Един от тях ме прониза.

— Кой? — попита Магнус.

Барнабас посочи Кит.

— Колко ужасно — заяви Магнус. Лявата му ръка бе отпусната до тялото и той незабелязано вдигна палец към Кит в знак на одобрение. — Това преди или след като ги нападна се случи?

— След — обади се Кит. Един от телохранителите на Барнабас пристъпи към него и той замахна с оръжието си. Този път мълнията, изскочила от ръката на Магнус изплющя като скъсана електрическа жица между тях.

— Достатъчно — заяви магьосникът.

— Нямах власт тук, Бейн — каза Барнабас.

— Всъщност имам. Като представител на магьосниците в Съвета на нефилимите, имам немалка власт. Сигурен съм, че го знаеш.

— О, прекрасно знаем точно колко си отдаден на ловците на сенки. — Барнабас беше толкова бесен, че пръскаше слюнки, докато говореше. — Особено на семейство Лайтууд.

Магнус повдигна лениво вежди.

— За приятеля ми ли става дума? Да не би да ревнуваш, Барнабас?

Кит се прокашля.

— Господин Бейн. — Чувал бе за Магнус Бейн, кой ли не беше. Той вероятно бе най-прочутият магьосник в света. Заедно с Мая Робъртс, Лили Чен и приятеля му Алек, оглавяваше Съюза между долноземци и нефилими. — Ливи изгуби много кръв. Тай използва целителна руна, но...

Лицето на Магнус потъмня от истински гняв.

— Тя е само на петнайсет години, просто дете — изръмжа той. — Как смеете!

— Да не би да донесеш на Съвета за нас, Магнус? — обади се Хипатия за първи път. Тя не се беше включила в схватката и сега, облегната на една сергия, оглеждаше Магнус изпитателно. Шейд сякаш беше изчезнал; Кит нямаше представа къде бе отишъл.

— Струва ми се, че имаме две възможности — заяви Магнус. — Или ще се биете с мен и вярвайте ми, ще загубите, защото съм страшно ядосан и съм по-стар от всеки един от вас. След което ще докладвам на Съвета. Или ще ме оставите да си отида заедно с нефилимските деца, без бой, и в такъв случай няма да докладвам на Съвета. Какво избирате?

— Аз избирам номер две — обади се жената, замерила върколаците с бутилките си.

— Тя има право, Барнабас — съгласи се Хипатия. — Откажи се.

Лицето на Барнабас потръпваше. А после той се обърна рязко и се отдалечи, следван от телохранителите си. Останалите долноземци също започнаха да се разотиват, потъвайки в тълпата с прегърбени рамене.

Кит се отпусна на колене до Тай, който почти не беше помръднал. Очите му се стрелкаха напред-назад, устните му бяха почти бели; изглеждаше в шок.

— Тай — повика го Кит колебливо и сложи ръка върху неговата. — Тай...

Тай се отърси от него, сякаш без дори да забележи кой е. Беше обвил ръце около Ливи, впил пръсти в китката ѝ. Кит осъзна, че мери пулса ѝ. Ясно бе, че е жива — гърдите ѝ се повдигаха и спускаха. Въпреки това Тай не сваляше пръсти от китката ѝ, сякаш ударите на сърцето ѝ го успокояваха.

— Тиберий. — Беше Магнус, коленичил до тях, без да обръща внимание на кръвта и калта, изцапали скъпото му на вид палто. Не протегна ръка, не се опита да докосне Тай, просто каза тихо:

— Тиберий. Знам, че ме чуваш. Трябва да ми помогнеш да отнесем Ливи в Института. Там ще мога да се погрижа за нея.

Тай вдигна очи. Не плачеше, ала сивият цвят на очите му беше потъмнял като въглен. Изглеждаше зашеметен.

— Тя ще се оправи ли? — попита.

— Ще се оправи. — Гласът на Магнус беше твърд. Кит посегна да помогне на Тиберий да вдигне Ливи и този път Тай му позволи. Докато се изправят, Магнус вече бе започнал да отваря Портал, вихрушка от сини, зелени и розови цветове, издигнала се напред сенките на сергиите и шатрите на Пазара.

Изведнъж Тай се обърна към Кит.

— Можеш ли да я вземеш? — попита той. — Да отнесеш Ливи?

Кит кимна слисано. Това, че Тай го бе помолил да носи близначката му, бе израз на доверие, който го шокира. Той взе Ливи в прегръдките си, вдъхвайки миризмата на кръв и магия.

— Хайде! — повика ги Магнус. Порталът зееше широко отворен. Кит зърна очертанията на Лондонския институт от другата страна.

Тай не се обърна. Беше си сложил слушалките и тичаше по празната алея на Пазара. Раменете му бяха превити, сякаш върху него от всички страни се сипеха удари, ала ръцете му не потрепваха, когато

стигна до последната сергия, онази с пленените феи. Грабна клетките и се залови да ги отваря една по една. Пикситата и никситата в тях се изсипаха навън, скимтейки от радост, че са свободни.

— Ей, ти! Престани! — кресна собственикът, втурвайки се към него, за да предотврати още по-голяма разруха. Ала беше твърде късно — Тай запрата последната клетка насреща му и тя се отвори, освобождавайки един освирепял гоблин, който впи зъби в рамото на доскорошния си тъмничар.

— Тай! — извика Кит и Тай се втурна обратно към отворения Портал. Сигурен, че Тай е зад него, Кит прекрачи, стиснал здраво Ливи, и остави вихрушката да го повлече.

* * *

Анабел се приближи безмълвно към него, напуканите ѝ обувки не вдигаха никакъв шум върху камъните. Джулиън не бе в състояние да помръдне. Стоеше закован на мястото си от изумление.

Знаеше, че тя е жива. С очите си я беше видял да убива Малкълм. И все пак, никога не си я бе представял толкова осезаема. Така реална. Приличаше на някой, когото би могъл да срещнеш навсякъде: в киното, в Института, на плажа.

Зачуди се откъде ли беше взела дрехите си. Наметалото ѝ не приличаше на нещо, което би могъл да намериш да се суши на простора, а се съмняваше, че тя разполага с каквито и да било пари.

Високите скали хвърляха дълги сенки, когато тя се приближи, отмятайки качулката си.

— Как откри това място? — попита го. — Тази къща?

Джулиън вдигна ръце и тя спря, само на няколко крачки от него. Уловени от нощния вятър, няколко кичура от косата ѝ сякаш танцуваха.

— Пискитата ми казаха къде си. Някога те дружаха с Малкълм и все още хранят топли чувства към мен.

Сериозно ли говореше? Джулиън не беше сигурен.

— Не бива да си тук. Не бива да ме търсиш.

— Не искам да те нараня или да ти сторя зло — увери я Джулиън и се зачуди: ако дойдеше малко по-близо, дали щеше да успее да я

сграбчи? Въпреки че от мисълта да използва физическа сила, за да се сдобие с Черната книга, му се повдигаше. Осъзна, че не си беше представял как ще ѝ я отнеме. Твърде погълнат бе от въпроса как да открият Анабел. — Но те видях да убиваш Малкълм.

— Спомням си това място преди двеста години — рече тя, сякаш Джулиън не бе проговорил. Акцентът ѝ беше британски, ала в него имаше нещо странно, звук, който Джулиън не бе чувал преди. — Изглеждаше съвсем същата, макар че наоколо имаше по-малко къщи и повече кораби в пристанището. — Обърна се, за да погледне към къщурката. — Малкълм сам я построи. Със собствената си магия.

— Защо не влезе вътре? — попита Джулиън. — Защо остана да ме чакаш тук навън?

— Забранено ми е — отвърна тя. — Ръцете ми са изцапани с кръвта на Малкълм. Не мога да прекрача прага на дома му. — Тя се обърна към Джулиън. — Как е възможно да си ме видял да го убивам?

Луната се бе показала и обливаше нощта с лъчите си, обгръщайки назъбените очертания на облаците в светлина.

— Видях как Малкълм те съживи. В кристала на кралицата на феите. Тя искаше да го видя.

— Но защо кралицата би искала нещо подобно? — Анабел отвори леко устни, осъзнала изведнъж истината. — А. За да те накара да тръгнеш след мен. За да те накара да поискаш Черната книга и цялото ѝ могъщество.

Тя пхна ръка под наметката си и извади книгата. *Наистина* беше черна, наситено черно, което сякаш всмукваше сенките в себе си. Беше пристегната с кожена лента. Думите, отпечатани върху корицата, отдавна бяха избелели.

— Не си спомням как умрях — меко каза Анабел, докато Джулиън се взираше в книгата в ръцете ѝ. — Нито как се случи, нито времето, което прекарах след това под земята, нито когато Малкълм научи за смъртта ми и наруши покоя на костите ми. Едва по-късно научих, че прекарал години, мъчейки се да ме съживи, но никоя от магиите му не подействала. Аз не се събуждах, а тялото ми продължаваше да гние. — Тя завъртя книгата в ръцете си. — Тъмният крал му казал, че ключът се крие в Черната книга. Тъмният крал му дал стихчето и заклинанието. И именно Тъмният крал му казал кога Себастиан ще нападне Института... кога Институтът ще бъде празен.

Единственото, което поискал в замяна, било Малкълм да работи над магии, които да обезсилят нефилимите.

Мислите на Джулиън препусаха. Малкълм не беше споменал ролята на Тъмния крал във всичко това, когато бе разказал на семейство Блекторн своята версия на станалото. Не че имаше нещо чудно. Кралят бе далеч по-могъщ от Малкълм и магьосникът едва ли би искал да забърка името му във всичко това.

— Силата ни не действа в Тъмните земи — рече той. — Серафимските оръжия не работят, нито пък магическата светлина или руните ни.

— Дело на Малкълм — заяви Анабел. — Кралят иска по целия свят и в Идрис да стане така. Ловците на сенки — изгубили силите си. Би ни отнел Аликанте и би се възцарил над него. Ловците на сенки ще се превърнат в преследваните.

— Нуждая се от Черната книга, Анабел. За да попреча на краля. Да спра всичко това.

Тя просто се взираше в него.

— Преди пет години Малкълм проля нефилимска кръв, опитвайки се да ме върне от мъртвите.

Родителите на Ема, помисли си Джулиън.

— Това събуди ума, но не и тялото ми. Магията подейства наполовина. Бях в агония, разбираш ли, полужива, пленена под земята. Писъците ми на болка бяха беззвучни. Малкълм не можеше да ме чуе. Не бях в състояние да помръдна. Той мислеше, че не усещам нищо, не чувам нищо, но въпреки това ми говореше.

Пет години, помисли си Джулиън. В продължение на пет години тя бе пленена в гробницата на средоточието, в съзнание, ала неспособна да накара да я чуят, неспособна да проговори, да проплаче, да помръдне.

Джулиън потрепери.

— Гласът му проникваше в гробницата ми. Четеше ми онова стихотворение, отново и отново. „Отдавна, преди много, тъй много лета.“^[1] — Погледът на Анабел беше мрачен. — Предаде ме, докато бях жива, и отново, след като умрях. Разбираш ли, смъртта е дар. Да оставиш болката и скръбта зад себе си. Той ми отне това.

— Съжалявам — каза Джулиън. Луната бе започнала да слиза към хоризонта, и той се зачуди колко ли късно беше.

— *Съжаливам* — повтори тя пренебрежително, сякаш думата не означаваше нищо за нея. — Задава се война. Между феите и ловците на сенки. Но това не ме засяга. Засяга ме единствено да ми обещаеш, че повече няма да се опитваш да се добереш до Черната книга. Откажи се, Джулиън Блекторн.

Джулиън изпусна дъха си. Би излъгал, без да му мигне окото, ала подозираше, че обещание, дадено на някой като Анабел, идваше с ужасяващи последствия.

— Не мога — отвърна. — Нуждаем се от Черната книга. Не мога да ти кажа защо, но ти се кълна, че тя ще бъде на сигурно място, далече от ръцете на краля.

— Казах ти какво ми причини тази книга — рече тя и за първи път придоби оживен вид, бузите ѝ пламнаха. — От нея няма полза, освен за злини. Не би трябвало да я искаш.

— Няма да я използвам за зло — увери я Джулиън. Това поне беше вярно, помисли си.

— Черната книга не може да бъде използвана за друго. Тя разбива семейства, хора...

— Моето семейство ще бъде разбито, ако не се сдобия с книгата. Анабел замълча за миг.

— О. — А после, по-меко: — Но помисли само за онова, което би могло да бъде разбито, ако тази книга е там някъде, по света. Има по-висши цели.

— Не и за мен. — *Светът може да бъде изпепелен до основи, стига семейството ми да оцелее*, помисли си Джулиън и тъкмо се канеше да го каже, когато вратата на къщата се отвори рязко.

Ема застана на прага. Обуваше развързаните си обувки, стиснала Кортана в ръка. Косата ѝ беше разчорлена, ала хватът ѝ около оръжието беше сигурен.

Потърси Джулиън с поглед, а после видя Анабел; сепна се и зяпна изумено. Джулиън видя как устните ѝ оформиха името на Анабел в същия миг, в който тя вдигна качулката си и побягна.

Джулиън се втурна след нея, Ема — само секунда по-късно. Ала Анабел беше смайващо бърза. Прекоси светкавично тревата и обраслия с пирен склон, водещ до ръба на скалата и с един последен поглед назад, се хвърли във въздуха.

— Анабел! — Джулиън и Ема изтичаха до ръба на канарата. Погледнаха надолу, към водата, на стотици метри под тях, гладка като огледало. Анабел беше изчезнала.

* * *

Врълетяха в Института, озовавайки се в библиотеката. Беше като да те хвърлят от много високо и Кит се олюля и залитна към масата, вкопчвайки се в Ливи, за да не я изпусне.

Тай беше паднал на колене и тъкмо се изправяше. Кит погледна лицето на Ливи... то беше сиво, с плашещ жълтеникав оттенък.

— Магнус... — прошепна той.

Магъосникът, който се беше приземил с лекотата на дългогодишна практика, се обърна рязко, преценявайки светкавично ситуацията.

— Спокойно. Всичко е наред — каза и посегна да поеме Ливи. Кит му я подаде с облекчение — някой щеше да се погрижи за това. Магнус Бейн щеше да се погрижи за това. Нямаше да допусне Ливи да умре.

Отне му миг докато забележи, че в библиотеката има още някой. Някой, когото той не познаваше и който тръгна към Магнус в същия миг, в който магъосникът положи Ливи върху дългата маса. Беше млад мъж, на годините на Джейс, с права тъмна коса, която изглеждаше така, сякаш преди малко беше станал и не си беше направил труда да я срещне. Носеше избелял пуловер и дънки и гледаше Магнус ядосано.

— Събуди децата.

— Алек, тук имаме спешен случай — изтъкна Магнус.

Значи, това беше Алек Лайтууд. Незнайно защо, Кит бе очаквал да изглежда по-възрастен.

— Събудените малки деца също са спешен случай — настоя Алек. — Така де.

— Добре, дръпнете мебелите назад — нареди Магнус на Тай и Кит. — Трябва ми място. — Той хвърли кос поглед към Алек, докато двете момчета се заловиха да местят столове и малки етажерки. — Е, къде са децата? — попита, докато си събличаше палтото.

Алек протегна ръка и го улови, когато Магнус му го подхвърли — отработено движение, което издаваше, че е свикнал с този жест.

— Оставих ги с едно мило момиче на име Кристина. Тя каза, че обича малки деца.

— Оставил си децата ни с непознатата?

— Всички други спят — изтъкна Алек. — Освен това тя знае приспивни песнички. На испански. Рафи май се влюби. — Той отново хвърли поглед към Кит. — В името на Ангела, това е направо плашещо — изтръгна се от него, сякаш повече не можеше да се сдържа.

Кит се посмути.

— Кое е плашещо?

— Иска да каже, че страшно приличаш на Джейс — обясни Магнус. — Джейс Херондейл.

— Моят парабатай — добави Алек с обич и гордост.

— Познавам Джейс. — Кит гледаше Тай, който се мъчеше да премести един стол. Трудно му бе не защото столът беше прекалено тежък, а защото пръстите му се свиваха и разпускаха от двете му страни, правейки жестовите му необикновено непохватни и некоординирани. — Дойде в Института след моето... след като открих кой съм.

— Легендарният изгубен Херондейл — каза Магнус. — Знаеш ли, вече бях започнал да мисля, че е просто мътва, измислена от Катарина, като Чудовището от Лох Нес или Бермудския триъгълник.

— Катарина е измислила Бермудския триъгълник? — попита Алек.

— Не говори глупости, Алек. Това беше Рейгнър. — Магнус докосна лекичко Ливи по ръката и тя извика. Тай изпусна стола, с който се бореше, и си пое накъсано дъх.

— Причиняваш й болка. Недей.

Гласът му беше тих, но Кит долови стоманените нотки в него и видя момчето, опряло нож до гърлото му в къщата на баща му.

Магнус подпря ръце на масата.

— Ще се опитам, Тиберий. Но може да се наложи да й причиня болка, за да я излекувам.

Тай като че ли се канеше да отговори, ала в този миг вратата се отвори рязко и Марк нахлу в библиотеката. Зърна Ливи и пребледня.

— Ливи. *Ливия!*

Понечи да се приближи, но Алек го стисна над лакътя. Макар и слаб, беше забележително силен. Задържа Марк назад, докато Магнус прокарваше длан, от която изскачаше син огън, над тялото на Ливи. Ръкавът на якето и ризата ѝ сякаш се стопиха, разкривайки дълга, грозна рана, от която се процеждаше жълта течност.

Марк си пое рязко дъх.

— Какво става?

— Схватка на Пазара на сенките — отвърна Магнус кратко. — Ливия бе порязана от парче стъкло, върху което имаше корен от ориас. Силна отрова, но има лек. — Пръстите му се плъзнаха над ръката на Ливи и под кожата ѝ грейна синьо сияние, сякаш нещо в нея пулсираше.

— Пазарът на сенките? — повтори Марк. — Какво, по дяволите, е правила Ливи на Пазара на сенките?

Никой не му отговори. Кит имаше чувството, че се свива в себе си.

— Какво става? — попита Тай. Пръстите му все така се свиваха и разпускаха до тялото му, сякаш се опитваше да отърси нещо от кожата си. Раменете му се изпънаха. Беше сякаш тревогата и възбудата му намираха израз в безмълвна музика, която караше нервите и мускулите му да танцуват. — Тази синя светлина нормална ли е?

Марк каза нещо на Алек, който кимна и го пусна. Марк заобиколи масата и като се приближи до Тай, сложи ръка на рамото му. Тай се облегна на него, ала ръцете му продължиха да потръпват.

— Магнус е най-добрият. Целителните магии са неговата специалност. — Гласът на Алек беше мек. Не беше гласът на човек, който говори тихо, просто за да успокои някого, а на човек, който наистина споделя болката му. — Веднъж излекува и мен — добави. — Беше демонска отрова. Не би трябвало да съм жив, ала ето че съм. Можеш да му имаш доверие.

Ливи ахна рязко и гърбът ѝ се изви конвулсивно; Тай сложи длан върху ръката си и пръстите му се вкопчиха в нея. А после тялото на Ливи се отпусна. Цветът започна да се завръща в лицето ѝ, от жълтеникавосиви бузите ѝ станаха розови. Тай също се отпусна видимо.

— Ето че отровата е извлечена — каза Магнус делово. — А сега да се погрижим за загубата на кръв и порязването.

— За тези неща съществуват руни — каза Тай. — Аз мога да ѝ ги сложа.

Магнус обаче поклати глава.

— По-добре да не го правим — руните черпят част от своята сила от носителя си. Ако тя имаше парабатай, вероятно бихме могли да опитаме да почерпим сила от него, но тя няма такъв, нали?

Тай не отговори. Лицето му се беше вкаменило и пребледняло.

— Няма парабатай — отвърна Кит, осъзнал, че Тай няма да каже нищо повече.

— Нищо. И така ще се оправи — увери ги Магнус. — Няма обаче да е зле да я пренесем в стаята ѝ. Няма причина да спи върху масата.

— Аз ще ти помогна — каза Марк. — Тай, защо не дойдеш с нас?

— Алек, ще отидеш ли до лечебницата? — помоли Магнус, докато Марк вземаше сестра си в прегръдките си. Горката Ливи, помисли си Кит; никак не би ѝ харесало да я разнасят насам-натам като чувал с картофи. — Знаеш от какво ще имам нужда.

Алек кимна.

— Вземи Кит със себе си — добави Магнус. — Ще имаш нужда от помощ, за да донесеш всичко.

Кит осъзна, че няма нищо против да си поприказва с Алек. Алек имаше успокояващо излъчване — тихо и сдържано. Докато двамата излизаха от библиотеката, Кит хвърли един последен поглед към Тай. Самият той нямаше братя и сестри, не познаваше майка си, имал бе единствено Джони. Баща му. Баща му, който бе мъртъв, а все пак не вярваше, че самият той някога бе изглеждал така, както Тай изглеждаше в момента, сякаш дори само мисълта, че нещо може да се случи с Ливи, бе достатъчна, за да го прекърши.

Може би ми има нещо, помисли си Кит, докато излизаше в коридора след Алек. Може би не бе способен на истински чувства. Никога не си бе задавал кой знае колко въпроси за това, коя бе майка му. Човек, способен на истински чувства, несъмнено би си задавал подобни въпроси, нали?

— Значи, си се запознал с Джейс? — попита Алек, тътрейки лекичко крака по килима. — Как ти се стори?

— Джейс? — Кит изглеждаше озадачен. Защо му бе на който и да било да го попита за мнението му за ръководителя на Нюйоркския институт.

— Просто поддържам разговора. — Върху устните на Алек играеше особена усмивчица, сякаш бе запазил цял куп мисли за себе си. Минаха през врата, на която пишеше ЛЕЧЕБНИЦА, и се озоваха в голяма стая, пълна със старовремски единични метални легла. Алек мина зад плата и се залови да рови.

— С Джейс не си приличате особено — отбеляза Кит. Върху стената насреща му имаше причудливо тъмно петно, сякаш беше покрита с пласт боя, почти във формата на дърво.

— Меко казано. — Алек натрупа купчинка превръзки върху плата. — Ала това няма значение. Не е нужно парабатаите да си приличат. Нужно е просто да се допълват един друг. Да работят добре заедно.

Кит си помисли за Джейс, изтъкан сякаш от искрящо злато и увереност, и Алек, с неговото сигурно, тихо спокойствие.

— И вие с Джейс се допълвате един друг?

— Спомням си деня, в който го срещнах за първи път — отвърна Алек. Беше намерил две празни кутии и сега слагаше превръзки в едната и бурканчета с прахчета в другата. — Тъкмо беше излязъл от един Портал от Идрис. Беше кльощав и покрит със синини, и имаше огромни очи. Освен това беше арогантен. Двамата с Изабел непрекъснато се караха... — Споменът извика усмивка върху устните му. — Ала за мен всичко у него казваше: „Обичайте ме, защото никога никога не го е правил“. То бе изписано навсякъде по него, като пръстови отпечатащи. Притесняваше се да се запознае с теб — добави Алек. — Не е свикнал да има кръвни роднини. Мнението ти беше важно за него. Искаше да го харесаш. — Той погледна към Кит. — Ето, вземи едната.

Кит усети, че главата му се замайва. Спомни си Джейс, самонадеян и развеселен, и горд. Алек обаче говореше за него така, сякаш го виждаше като уязвимо дете, някой, който се нуждаеше от любов, защото никога не бе познал такава.

— Но аз съм никога — каза той, поемайки кутията с превръзки. — Защо го е грижа какво мисля? Аз съм без значение. Аз съм нищо.

— Имаш значение за ловците на сенки — заяви Алек. — Ти си Херондейл. Това никога не може да бъде нищо.

* * *

Взела Рафи в прегръдките си, Кристина пееше тихичко. Беше дребничък за петте си години, а сънят му беше неспокоен. Потръпваше и въздишаше насън, стиснал кичур тъмна коса в малките си кафяви пръстчета. Малко ѝ напомняше на нейните малки братовчеди, които винаги искаха още една прегръдка, още един сладкиш, още една песен преди да заспят.

За разлика от него, Макс спеше като пън — тъмносин пън с очарователно големи тъмносини очи и щърба усмивка. Когато Кристина, Марк и Кийрън бяха изтичали на приземния етаж, за да открият Алек и Магнус и двете им деца във фойето на Института, Евелин вече беше там и мърмореше нещо за магьосници в дома ѝ и колко нежелателно бе да имаш син цвят. Кристина се надяваше повечето възрастни ловци на сенки да не реагират по този начин при вида на Макс — би било страшно травмиращо за горкото мъниче.

Изглежда, че Алек и Магнус се бяха завърнали от някакво пътуване и бяха открили съобщението на Даяна, молещо ги за помощ. Незабавно бяха отворили Портал, отвеждащ до Лондонския институт и научили от Кристина за обвързващата магия, Магнус се бе отправил към местния Пазар на сенките, за да потърси книга със заклинания, която да му помогне да я развали.

Рафи и Макс, останали сами в непозната къща, само с един от родителите, бяха надали вой.

— Заспивай — казал бе Алек мрачно на Рафи, докато го отнасяше в една празна стая. — *Adorno*.

Кристина се изкиска.

— Това означава „украшение“. Не „заспивай“.

Алек въздъхна.

— Все още уча испански. Магнус е този, който го говори.

Кристина се усмихна на Рафаел, който подсмърчаше. Тя винаги приспиваше малките си братовчеди с песни, така, както майка ѝ беше правила с нея; може би на Рафи това щеше да му хареса.

— О, Рафаелито — каза тя, о, мъничък Рафаел. — *Ya es hora de ir a dormir. Te gustaría que te cante una canción?*^[2]

Той закима енергично.

— *Si!*

Кристина се бе заела да научи Алек на всички приспивни песнички, които знаеше, докато той държеше Макс, а тя седеше с Рафи. Малко след това Магнус се беше върнал и откъм библиотеката се беше разнесло думкане и тропане и Алек се бе втурнал да види какво става. Кристина обаче бе предпочела да остане, където бе, освен ако не я повикаха, защото загадъчни бяха пътищата на магьосниците, както и на техните очарователни гаджета.

Освен това ѝ харесваше да има нещо така безобидно като малко дете, което да я отвлече от тревогите ѝ. Сигурна бе (относително сигурна), че обвързващата магия може да бъде развалена. Ала въпреки това бе притеснена: ами ако не можеше? Дватама с Марк щяха да бъдат нещастни завинаги, свързани от връзка, която не искаха. И къде щяха да отидат? Ами ако той поискаше да се върне в земите на феите? Тя не би могла да отиде с него.

Измъчваха я и мисли за Диего: очаквала бе да открие съобщение от него, когато се завърна от земите на феите, но такова нямаше. Възможно ли бе някой да изчезне от живота ти по този начин на два пъти?

Тя въздъхна и се наведе, за да погали Рафи по главичката, пеейки тихичко.

*Arrorrò mi niño,
arrorrò mi sol,
arrorrò pedazo,
de mi corazòn.*

*Нани-на, детенце
Нани-на слънчице,
Нани-на, късче от сърцето ми.*

Алек се беше върнал, докато тя пееше, и бе седнал на леглото до Макс, облегат на стената.

— Чувал съм тази песен и преди. — Беше Магнус, застанал на прага. Изглеждаше уморен, клепачите на котешките му очи бяха натезали — Не помня кой я пееше.

Приблужи се и се наведе, за да вземе Рафи от нея. Гушна го в прегръдките си и за миг главичката на Рафи се люшна до врата му. Кристина се зачуди дали това се беше случвало преди: ловец на сенки с родител магьосник.

*Sol solecito, calientame un poquito
por hoy, por mañana, por toda la semana.*

Изпя го Магнус и Кристина го погледна изненадано. Имаше приятен глас, макар че мелодията ѝ беше непозната. *Слънце, слънчице, сгрей ме за малко, за една сутрин, за един ден, за цялата седмица.*

— Добре ли си, Магнус? — попита Алек.

— Да. Ливи също е добре. Оздравява. До утре трябва да се е оправила напълно.

Магнус разкърши рамене, обтягайки мускулите си.

— Ливи? — Кристина се изпъна сепнато. — Какво е станало с Ливи?

Алек и Магнус се спогледаха.

— Не ѝ ли каза? — тихо попита Магнус.

— Не исках да разстройвам децата — отвърна Алек. — И си помислих, че ти би могъл да я успокоиш по-добре...

Кристина скочи на крака.

— Ливи е пострадала? Марк знае ли?

И Магнус, и Алек я увериха, че Ливи е добре и че, да, Марк знае, но тя вече беше на вратата.

Втурна се по коридора към стаята на Марк. Китката ѝ туптеше от болка — не ѝ беше обръщала внимание, но сега, когато беше разтревожена, тя се усили. Дали беше болка, която Марк изпитваше, предала се и на нея, така, както понякога парабатаите усещаха агонията на другия? Или магията се усилваше?

Вратата му беше открената и изпод нея се процеждаше светлина. Завари го буден, легнал в леглото си. Виждаше дълбокия

отпечатък на обвързващата магия, обвил се около лявата му китка като гривна.

— Кристина? — Той се надигна в леглото. — Добре ли си?

— Не съм аз тази, която е пострадала. Алек и Магнус ми казаха за Ливи.

Марк сви крака, правейки ѝ място да седне до него. Болката отслабна толкова рязко, че за миг ѝ се зави свят.

Той ѝ разказа какво бяха направили Кит, Ливи и Тай. За кристала, който бяха намерили в Блекторн Хол, за посещението им на Пазара на сенките и как Ливи бе пострадала.

— И сега си мисля — довърши, — че ако Джулиън беше тук, ако не ме беше оставил да отговарям за тях, нищо от това нямаше да се случи.

— Джулиън е този, който каза, че могат да отидат в Блекторн Хол. А и повечето от нас на петнайсет години вече ходехме на мисии. Не си виновен ти, че те не са ти се подчинили.

— Не им казах да не ходят на Пазара на сенките. — Марк потрепери леко. Наметна се с одеялото, придобивайки вид на тъжен Арлекин.

— Не им каза и да не се намушкват един друг с ножове, защото те много добре го знаят — изтъкна Кристина язвително. — Пазарът е забранен. Макар че... Не бъди прекалено строг с Кит. Пазарът на сенките е светът, който той познава.

— Не знам как да се грижа за тях — рече Марк. — Как да им кажа да се подчиняват на правилата, когато никой от нас не го прави? Отидохме в царството на феите, което е далеч по-сериозно нарушение на правилата, отколкото посещение на Пазара на сенките.

— Може би всички трябва да се опитате да отговаряте един за друг.

Марк се усмихна.

— Толкова си мъдра.

— Кийрън добре ли е? — попита Кристина.

— Мисля, че още е буден. Разхожда се из Института посред нощ. Не е спал добре, откакто дойдохме тук... твърде много студено желязо, вероятно. Твърде много град.

Яката на тениската му беше оръфана и развлечена и Кристина виждаше къде започват белезите на гърба му, следите от стари рани,

спомени за ножове. Одеждата бе започнала да се смъква от рамото му и Кристина посегна несъзнателно да го вдигне.

Ръката ѝ докосна шията на Марк, голата кожа там, където гърлото му срещаше плата на тениската. Кожата му беше гореща. Той се приведе към нея и тя усети дъха на борове.

Лицето му беше толкова близо, че можеше да види променящите се багри на ирисите му. Повдигането и спускането на гърдите ѝ като че ли я приближи към него.

— Ще останеш ли да спиш тук тази вечер? — помоли той дрезгаво. — Ще боли по-малко. И за двама ни.

Нечовешките му очи проблеснаха за миг и Кристина си спомни думите на Ема, как понякога, когато го погледнела, виждала необуздаността и свободата, и безкрайните пътища на небето.

— Не мога — прошепна тя.

— Кристина... — Той се надигна на колене. Облаците навън приглушаваха светлината на луната и звездите, ала Кристина го виждаше въпреки това, разрошената му светла коса, очите му — приковани в нея.

Беше твърде близо, твърде осезаем. Знаеше, че ако я докосне, тя ще рухне. Дори не бе сигурна какво означава това, знаеше единствено, че мисълта за подобен пълен разпад я плаши... и че когато погледнеше към Марк, виждаше и Кийрън, като сянка, която винаги беше до него.

Тя се плъзна от леглото.

— Съжалявам, Марк — каза и излезе от стаята толкова бързо, че почти тичаше.

* * *

— Анабел изглежда толкова тъжна — каза Ема. — Толкова тъжна.

Лежаха един до друг на леглото в къщурката. То беше много по-удобно от леглата в Института, в което имаше известна доза ирония, като се имаше предвид, че това бе къщата на Малкълм. Джулиън предполагаше, че дори убийците имат нужда от обикновени дюшеци и в действителност не спят върху платформи, направени от черепи.

— Искаше да се откажа от Черната книга — обясни Джулиън. И двамата лежаха по гръб, Ема — облечена в пижамата, която беше купила в градчето, а Джулиън — по анцуг и стара тениска. Леглото не беше много широко и раменете и стъпалата им се докосваха. Не че Джулиън би се отместил, дори да можеше. — Каза, че тя носела само злини.

— Но ти не смяташ, че трябва да се откажем.

— Не мисля, че имаме избор. Пък и Книгата вероятно ще е на по-сигурно място в Светлия двор, отколкото където и да било в нашия свят. — Той въздъхна. — Каза също така, че е говорила с пискилата по тези места. Ще трябва да пратим съобщение на другите, да видим дали знаят начини за залавяне на пискилата. Да хванем някое от тях и да открием какво знаят.

— Добре. — Гласът на Ема затихваше, очите ѝ се затваряха. Джулиън почувства същото изтощение да залива и него. Денят беше невероятно дълъг. — Можеш да им пуснеш съобщение от моя телефон.

Джулиън не беше успял да включи телефона си да се зареди, тъй като нямаше подходящия адаптор. Неца, за които ловците на сенки не мислеха.

— Според мен не бива да казваме на другите, че сме видели Анабел — рече той. — Още не. Ще пощуреят, а първо искам да видя какво ще научим от пискилата.

— Трябва да им кажем поне, че Тъмният крал е помогнал на Малкълм да се сдобие с Черната книга — настоя Ема сънено.

— Ще им кажа, че сме го прочели в дневника му.

Изчака да види дали Ема ще възрази, но тя вече потъваше в сън. Той също почти заспиваше. Ема беше тук, до него, така, както трябваше да бъде. Даде си сметка колко зле беше спал през последните няколко седмици без нея.

Не беше сигурен дали се бе унесъл, нито за колко дълго. Когато очите му се отвориха, видя приглушеното сияние на огъня в камината, превърнал се почти в жарава. Усещаше Ема до себе си, ръката ѝ — праметната през гърдите му.

Той се вкамени. Трябва да се беше обърнала в съня си. Беше се сгушила до него. Усещаше ресниците ѝ, лекия ѝ дъх, до кожата си.

Тя промълви нещо и завъртя глава до шията му. Преди да се пхнат в леглото се беше страхувал, че ако я докосне, ще бъде

връхлетян от същия смазващ волята копнеж, който бе почувствал в Светлия двор.

Онова, което изпитваше в момента, бе едновременно по-хубаво и по-страшно. Беше завладяваща, ужасяваща нежност. Макар че когато беше будна, Ема притежаваше излъчване, което я караше да изглежда висока и дори внушителна, тя бе толкова мъничка, сгушена до него, и така деликатна, че сърцето му се сви от мисли за това, как да не допусне светът да прекърши нещо толкова крехко.

Искаше да я задържи в прегръдките си завинаги, да я закриля, да бъде до нея. Искаше да може да пише за чувствата си така свободно, както Малкълм бе писал за покълващата си любов към Анабел. *Ти разглови живота ми на парченца и го сглоби наново.*

Ема въздъхна тихичко и се намести върху дюшека. Искаше му се да проследи очертанятията на устата ѝ, да я нарисува... тя винаги бе различна, сърцевидната ѝ форма се променяше заедно с израженията на лицето ѝ, ала това изражение, между сън и будност, полуневинно, полужнаещо, завладя душата му по един нов начин.

В главата му отекнаха думите на Малкълм. *То е като да откриеш, че плажът, на който си идвал през целия си живот, всъщност е застлан не с пясък, а с диаманти и те те заслепяват с красотата си.* Диамантите може и да заслепяваха с красотата си, но освен това бяха най-твърдите и най-остри скъпоценни камъни в света. Можеха да те порежат или разкъсат на парченца, да те смачкат или да те срежат надве. Обезумял от любов, Малкълм не бе помислил за това. Ала Джулиън не бе в състояние да мисли за нищо друго.

* * *

Кит се събуди от трясъка на вратата на Ливи. Надигна се и усети, че цялото тяло го боли, докато Тай влизаше в стаята.

— На пода си — отбеляза Тай, поглеждайки към него.

Не можеше да го отрече. След като приключиха в лечебницата, двамата с Алек бяха отишли в стаята на Ливи, а после Алек бе излязъл, за да нагледа децата, и тогава Кит беше останал само с Магнус — седнал тихичко до Ливи, той я преглеждаше от време на време, за да види дали се оправя. Както и Тай, облегат на стената, впил поглед в

сестра си, без да мига. На Кит му се бе сторило, че се намира в болнична стая, в която няма право да бъде.

Беше излязъл и спомняйки си как Тай бе спал на пода пред стаята му през първите му дни в Лос Анджелис, се беше свил върху износения килим, без да очаква да успее да заспи. Дори не помнеше кога е потънал в сън, но очевидно го беше направил.

Надигна се и седна.

— Чакай...

Ала Тай вече беше поел по коридора, сякаш изобщо не го беше чул. След миг Кит скочи на крака и го последва.

Не беше съвсем сигурен защо. Та той почти не познаваше Тиберий Блекторн, помисли си, докато Тай завиваше почти слепешком зад ъгъла и поемаше по стълбите. Почти не познаваше и сестра му. Пък и те бяха ловци на сенки. А Тай искаше двамата с него да сформират детективски екип, което беше абсурдно. Определено нещо, към което той не проявяваше никакъв интерес, каза си, когато стълбището стигна до малка площадка пред очукана стара врата.

Освен това навън вероятно беше студено, помисли си, докато Тай отваряше вратата и да, през нея нахлу влажен, мразовит въздух. Тай потъна в студа и сенките отвън и Кит го последва.

Отново се намираха на покрива, макар че, за негова изненада, вече не беше нощ; беше ранно утро — сиво и тежко, с облаци, трупащи се над Темза и катедралата „Сейнт Пол“. Шумовете на града се издигаха до тях, напрежението на милиони хора, които вършеха ежедневните си задължения, без да подозират за съществуването на ловците на сенки, без да подозират за магията и опасностите, които ги заобикаляха. Без да подозират за Тай, който се беше приближил до парапета около централната част на покрива, зареял поглед над града, вкопчен в железните декоративни лилии.

— Тай. — Кит се приближи до него и Тиберий се обърна, така че сега беше с гръб към парапета. Раменете му бяха напрегнати и Кит спря, защото не искаше да навлиза в личното му пространство. — Добре ли си?

Тай поклати глава.

— Студено — каза, а зъбите му тракаха. — Студено ми е.

— Тогава защо не се приберем вътре — предложи Кит. — Там е по-топло.

— Не мога. — Гласът на Тай звучеше така, сякаш идваше от много дълбоко вътре в него, ехо, потопено наполовина във вода. — Да стоя в онази стая... не можех... то беше...

Той поклати глава с безсилно раздражение, да не може да открие правилните думи, беше истинско мъчение.

— Ливи ще се оправи — каза Кит. — До утре напълно ще се възстанови. Магнус ни обеща.

— Ала вината е моя. — Тай беше притиснал гръб в перилата, но те като че ли не можеха да го подкрепят. Той се плъзна бавно надолу, докато не седна на земята, притиснал колене до гърдите си. Дишаше тежко и се клатеше напред-назад, вдигнал ръце до лицето си, сякаш за да отмахне паяжини или да пропъди досадни мухи. — Ако бях неин парабатай... исках да отида в Сколоманса, но това няма значение... единствено Ливи има значение...

— Вината не е твоя — заяви Кит.

Тай поклати рязко глава. Кит панически се опита да си спомни какво беше чел в интернет за сривовете, защото беше почти сигурен, че Тай е на път да получи такъв. Той коленичи върху влажния покрив... трябваше ли да го докосне, или не?

Можеше само да си представя какво изпитва Тай всеки ден: сякаш целият свят връхлита отгоре му, оглушителни звуци и пронизващи светлини, и никой не се сещаше да модулира гласа си. А после всичко, с чиято помощ се справяш с това, да ти бъде отнето от скръб или страх, оставяйки те оголен, като ловец на сенки, отишъл в битка без бойното си облекло.

Спомни си нещо за тъмнина, за натиск и одеяла с тежести и мълчание. Макар че нямаше представа откъде да намери всички тези неща на покрива.

— Каж ми — рече той. *Каж ми от какво се нуждаеш.*

— Обвий ръце около мен. — Дланите на Тай бяха бледи петна във въздуха, сякаш Кит се взираше във фотография на забавен каданс. — Прегърни ме.

Все още се клатеше напред-назад. След миг Кит обви ръце около него, без да е сигурен какво друго да стори.

Беше като да държи политнала стрела: Тай беше горещ и сякаш остър в ръцете му, и вибрираше от странна емоция. Най-сетне, след цяла вечност, както се стори на Кит, той се отпусна мъничко. Ръцете

му докоснаха тези на Кит, движението им се забави, пръстите му сграбчиха пуловера на Кит.

— По-силно — каза. Беше се вкопчил в Кит сякаш бе спасителен сал, челото му се впиваше болезнено в рамото на другото момче. Звучеше отчаяно. — Трябва да го почувствам.

Кит не бе от онези, които прегръщат за щяло и нещяло, и доколкото си спомняше, никой, никога, не бе идвал при него, за да бъде утешен. Не бе от онези, които умееха да утешават. Открай време смяташе така. Пък и почти не познаваше Тай.

Но пък Тай не правеше нищо просто ей така, без причина, дори ако хората, чиито мозъци работеха по друг начин, не бяха в състояние да видят тези причини. Кит си спомни начина, по който Ливи разтъркваше ръцете на Тай, когато беше под напрежение и си помисли: *Натискът е усещане; усещането сигурно му помага да се почувства стъпил на земята.* В това имаше логика. Така че Кит го прегърна още по-силно, докато Тай не се отпусна в силната хватка на ръцете му; прегърна го по-здраво, отколкото бе прегръщал когото и да било, прегръщаше го така, сякаш бяха изгубени в морето на небосвода и единствено това, че бяха вкопчени един в друг, им помагаше да се задържат над корабкрушението на Лондон.

---

[1] „Анабел Ли“, Едгар Алан По, превод Явор Димитров. — Б.пр.

↑

[2] Вече е време за сън. Ще ти хареса ли ти да изпея една песен? (исп.). — Б.пр. ↑

НАВЕКИ

Даяна седеше в малката си спалня над оръжейния магазин и прелистваше папката, която Джия ѝ беше дала. Не беше влизала в тази стая от края на Тъмната война, ала усещането бе познато и комфортно — одеялото, ушито от баба ѝ, бе сгънато върху леглото, първите тъпи дървени ками, които бе получила от баща си, за да се упражнява върху стената, шалът на майка ѝ — праметнат върху облегалката на един стол. Беше облякла яркочервена сатенена пижама, която бе намерила в една стара ракла и се чувстваше забавно издокарана.

Развеселеността ѝ бързо се стопи, когато зачете съдържанието на кремавата папка. Пръв бе разказът на Зара за това, как бе убила Малкълм, потвърден от Саманта и Дейн като свидетели. Не че Даяна би повярвала на Саманта и брат ѝ, дори да ѝ кажеха, че небето е синьо.

Зара твърдеше, че центурионите пропъдили Малкълм първия път, когато нападнал Института, а на следващата нощ тя безстрашно патрулирала по границите на Института, докато не го открила да се спотайва в сенките и не го надвила в двубой с мечове. Твърдеше, че след това тялото му изчезнало.

Малкълм определено не беше от онези, които се спотайват в сенките, а от онова, което Даяна бе видяла в нощта, когато се бе завърнал, магията му все така действаше. Никога не би се изправил срещу Зара с меч, когато би могъл да я изпепели с огън.

Ала нищо от това не бе неопровержимо доказателство, че лъже. Даяна се намръщи, отгръщайки страниците, а после изведнъж се изпъна в стола. В доклада не се говореше единствено за смъртта на Малкълм. Имаше цял куп листове, посветени на Зара. Десетки рапорти за постиженията ѝ. Събрано по този начин на едно място, изглеждаше впечатляващо. И все пак...

Докато Даяна четеше, водейки си грижливо бележки, постепенно започна да се оформя нещо като лайтмотив. Всеки успех на Зара, всеки неин триумф, се бе случвал, когато наоколо нямаше други свидетели, освен най-приближените ѝ — Саманта, Дейн или Мануел. Много

често останалите пристигаха тъкмо навреме, за да видят празно демонско свърталище или следи от битка, ала това бе всичко.

Нямаше нито един доклад, в който да се споменава Зара да е била ранена или пострадала в която и да било битка. Даяна си помисли за белезите, които самата тя бе получила в живота си като ловец на сенки, и се намръщи. Намръщи се дори още повече, когато стигна до доклада на Марисол Гарса Соledo отпреди една година — Марисол твърдеше, че е спасила група мундани от нападението на един демон друдж в Португалия. Беше изгубила съзнание от един удар, а когато се съвзела, всички се възторгвали от това, как Зара се била разправила с демона.

Докладът беше предаден, заедно с подписаните показания на Зара, Джесика, Саманта, Дейн и Мануел, твърдящи, че Марисол си въобразява. Зара, уверяваха те, бе убила демона след свирепа схватка; отново — Зара не бе получила никакво нараняване.

Приписва си заслугите за стореното от други, помисли си Даяна. Прозорецът ѝ хлопна, вероятно от вятъра. *Трябва да си лягам*, помисли си. Часовникът в Гард, сменен след Тъмната война, още преди известно време беше отбелязал ранните часове на зората, а тя продължаваше да чете, запленена. Зара се държеше назад, изчаквайки битката да приключи, след което обявяваше победата за своя. Благодарение на подкрепата на малката ѝ групичка, Клейвът приемаше твърденията ѝ безрезервно.

Но ако успееш да докажат, че не тя е убила Малкълм (без да издадат Джулиън и останалите), може би Кохортата щеше да бъде дискредитирана. Несъмнено домогванията на семейство Диърборн до Лосанджелиския институт щяха да се провалят...

Прозорецът отново издрънча. Даяна вдигна очи и от другата страна на стъклото видя Гуин.

Изправи се, изписквайки от изненада, и листовете се разхвърчаха. *Вземи се в ръце*, заповяда си. Невъзможно бе предводителят на Дивия лов да стои пред прозореца ѝ.

Примига и отново погледна. Гуин все още си беше там и когато се приближи до прозореца, тя видя, че се рее във въздуха край перваза, възседнал огромен сив жребец. Носеше дрехи от тъмнокафява кожа, а от шлема с рогата нямаше и следа. Изражението му беше сериозно и любопитно.

Направи ѝ знак да отвори. Даяна се поколеба, а после свали резето и повдигна прозореца. Не беше нужно да го пуска да влезе, каза си. Можеха да говорят на перваза.

Хладен въздух нахлу в стаята, носейки мирис на борове и утро. Разноцветните му очи бяха приковани в нея.

— Милейди — каза той. — Надявах се да дойдеш да пояздиш заедно с мен.

Даяна прибра кичур коса зад ухото си.

— Защо?

— Заради удоволствието от компанията ти. — Очите му се плъзнаха по нея. — Виждам, че си богато облечена в коприна. Да не би да очакваш друг гост?

Даяна поклати развеселено глава. Е, пижамата *наистина* беше хубава.

— Изглеждаш прекрасно — каза той. — Аз съм щастливец.

Вероятно не лъжеше. *Не бе в състояние да излъже.*

— Не можа ли да уредиш тази среща предварително? — попита го. — Да ми изпратиш съобщение, може би?

Гуин изглеждаше озадачен. Имаше дълги мигли и квадратна брадичка... приятно лице. Красиво лице. Даяна обикновено се опитваше да не мисли за тези неща, тъй като те носеха само неприятности, но сега то бе по-силно от нея.

— Едва призори научих, че си в Идрис — отвърна той.

— Но на теб ти е забранено да бъдеш тук! — Даяна хвърли притеснен поглед нагоре-надолу по улицата. Ако някой го видеше...

Гуин се усмихна широко.

— Стига копитата на коня ми да не докоснат земята на Аликанте, няма да бъде вдигната тревога.

И все пак, в гърдите ѝ се беше спотаило напрежение. Канеше я на среща и тя не можеше да се преструва, че не е така. И макар че искаше да отиде, страхът — онзи отколешен страх, който вървеше редом с недоверието и скръбта — я възпираше.

Той протегна ръка.

— Ела с мен. Небето ни очаква.

Даяна го погледна. Не беше млад, но не изглеждаше и стар. Сякаш нямаше възраст, както се случваше с елфите понякога и макар да изглеждаше солиден и вгълбен в себе си, носеше обещание за

въздух и небе. *Кога друг път ще имаш възможност да яздиш елфически кон, запита се Даяна. Кога друг път ще имаш възможност да летиш?*

— Толкова ще загазиш — прошепна тя, — ако те заловят тук.

Гуин сви рамене, все така протегнал ръка.

— В такъв случай, идвай.

И Даяна се покатери през прозореца.

* * *

Закусиха доста късно; Кит успя да си открадне няколко часа сън и един душ, преди да отиде в трапезарията, където завари всички, насядали около масата.

Е, всички, освен Евелин. Бриджет сервираше чая, свила устни както винаги. Алек и Магнус държаха по едно дете на скута си и ги представиха на Кит: Макс бе малкият син магьосник, който разливаше кафяв сос по марковата риза на Магнус, а Рафи беше момченцето с кафяви очи, което трошеше препечената си филийка на парченца.

Кийрън не се виждаше никъде, което не беше нещо необикновено, когато се хранеха. Марк седеше до Кристина, която пиеше тихичко кафето си. Изглеждаше спретната и овладяна, въпреки червения белег на китката ѝ. Тя беше интересна загадка, помисли си Кит; също като него, Кристина не беше член на семейство Блекторн, ала като че ли беше неразривно свързана с тях.

И разбира се, Ливи и Тай. Тай беше пъхнал слушалките в ушите си. Ливи изглеждаше уморена, но напълно възстановена. Единствено едва забележимите сенки под очите на Тай издаваха, че Кит не бе сънувал миналата нощ.

— Това, което открихме в Блекторн Хол беше кристал алития — тъкмо казваше Тай, когато Кит се настани на масата. — В миналото подобни кристали са били използвани от Клейва за съхраняване на доказателства. Доказателствата на спомените.

Думите му бяха последвани от глъчта на любопитни гласове. Този на Кристина се издигна над останалите — притежаваше забележителния талант да бъде чута, без да вика.

— Спомени за какво?

— Нещо като процес — обясни Ливи. — В Идрис. Инквизиторът беше там, както и цял куп известни семейства — Херондейл, Блекторн и разбира се, Диърборн.

— Някой Лайтууд? — попита Алек.

— Един-двама изглеждаха така, сякаш биха могли да са. — Ливи се намръщи.

— Семейство Херондейл открай време се славят с красотата си — обади се Бриджет, — но мен ако питате, най-сексапилни от всички са семейство Лайтууд.

Алек изплю чая, който беше отпил. Магнус успя да овладее изражението си, но с усилие.

— Трябва да прегледам спомените — каза той. — Да видя дали няма да разпозна някого от онова време.

— Ако Анабел е изпълнена с гняв към ловците на сенки — рече Ливи, — струва ми се, че има основателна причина за това.

— Мнозина имат основателни причини да са изпълнени с гняв към ловците на сенки — обади се Марк. — Малкълм също. Ала онези, които са я наранили, са мъртви, а потомците им нямат вина. Това е проблемът с отмъщението — в крайна сметка, заедно с виновните, погубваш и невинните.

— Ала дали тя го знае? — Тай се намръщи. — Ние не я разбираме. Не знаем какво мисли или чувства.

Изглеждаше неспокоен, сенките под очите му бяха станали потъмни. На Кит му се искаше да се протегне и да го прегърне така, както бе направил предишната нощ, на покрива. Изпитваше невероятно силно закрилническо чувство към другото момче, по начин, който бе странен и леко плашещ. Не за първи път го беше грижа за някого, най-вече за баща му, но никога не бе искал да закриля когото и да било.

Готов бе да убие всеки, който би се опитал да нарани Тай. Беше адски странно чувство.

— Всички трябва да изгледаме заключеното в кристала — заяви Магнус. — Междувременно, с Алек имаме новина.

— Ще се жените — грейна Ливи. — Обожавам сватбите.

— Не, засега все още няма да се женим — отвърна Алек и Кит се зачуди защо не — очевидно връзката им беше сериозна. Но то всъщност не му влизаше в работата.

— Евелин ни напусна — обяви Магнус. Незнайно как, успяваше да запази хладнокръвие, дори и с хленчещо дете в скута си. — Според Джия Институтът е под временното ръководство на Алек.

— От години се опитват да ми тръснат някой Институт — каза Алек. — Джия сигурно прелива от щастие.

— Евелин ни напусна? — Очите на Дру се бяха разширили. — Имаш предвид, че е мъртва?

Магнус се закашля.

— Естествено, че не. Отиде да погостува на пралея ви Марджъри в провинцията.

— Това да не е както когато кучето умре и на детето казват, че е отишло да живее в една ферма? — попита Кит любопитно.

Сега беше ред на Алек да се задави. Кит подозираше, че се смее и се опитва да го скрие.

— Ни най-малко — увери го Магнус. — Просто реши, че предпочита да си спести цялото това вълнение.

— Наистина е при Марджъри — потвърди Марк. — Тази сутрин получих огнено съобщение. Очевидно е оставила Бриджет, за да помага в къщната работа.

Кит си спомни как беше реагирала Евелин, когато в Института се беше появил елф. Можеше само да си представя как се бе почувствала, когато към всичко останало бяха добавени и двама магьосници. Вероятно беше избягала толкова бързо, че след нея се беше вдигнал пушек.

— Означава ли това, че не е нужно да си изяждаме всичката овесена каша? — обади се Тави, гледайки сивкавата смес с неудоволствие.

Магнус се ухили.

— Всъщност...

Щракна с пръсти и в средата на масата се появи торбичка от пекарната „Примроуз“. Наклони се настрани и от нея се изсипаха мъфини, кроасани и кексчета с глазура.

Разнесоха се възторжени викове и всички нападнаха сладкишите. Малката война, разразила се заради шоколадовите курабии, беше спечелена от Тай, който си ги подели с Ливи.

Макс се покатери на масата и посегна да си вземе един мъфин. Магнус се облегна на лакти, котешките му очи бяха бдителни.

— А след като закусим, навярно бихме могли да отидем в библиотеката и да обсъдим какво знаем за настоящата ситуация.

Всички кимнаха; единствено Марк го изгледа с леко присвити очи. Кит разбираше — Магнус се беше отървал от Евелин, беше им донесъл закуска и всички бяха в добро настроение заради него. И сега щеше да види какво знаят. Беше си чиста проба подхлъзване.

Докато гледаше щастливите лица около масата, за миг Кит изпита омраза към баща си, задето бе убил способността му да повярва, че някой би поискал да даде нещо, без да очаква нищо в замяна.

* * *

На Кийрън, да вечеря и закусва заедно с цяла група хора, му се струваше странно и безинтересно. Марк му носеше чинии с храна, толкова простичка, колкото Бриджет бе в състояние да приготви. Месо и ориз, хляб, сурови плодове и зеленчуци.

Ала той едва ги докосваше. Когато Марк се появи в стаята след закуска, принцът бе зареял поглед към града отвън, изпълнен с уморена омраза. Косата му беше избеляла до синьо-бяло, къдрейки се като разбиващи се вълни около ушите и слепоочията.

— Чуй това — каза Кийрън. В скута му имаше отворена книга.

*Земята на феите,
където никой не остарява, не става набожен и строг,
където никой не остарява, не става коварен и мъдър,
където никой не остарява, не става горчив и със остър език.*

Той вдигна пламнали очи към Марк.

— Ама че нелепо.

— Това е Йейтс. — Марк му подаде шепа малини. — Прочут мундански поет.

— Не е знаел нищо за феите. Никой не става горчив и с остър език? Ха! — Кийрън изяде малините и слезе от перваза. — Къде отиваме сега?

— Аз отивам в библиотеката. Има нещо като... събиране... за това, какво да правим сега.

— В такъв случай бих искал да дойда.

Умът на Марк запрепуска трескаво. Имаше ли причина Кийрън да не може да дойде? Доколкото Магнус и Алек знаеха, отношенията му с Кийрън бяха такива, каквито той кажеше. Пък и за Кийрън не беше добре да прекарва цялото си време, затворен в малка стая, мразейки прочути ирландски поети.

— Добре — каза Марк. — Ако си сигурен.

Когато влязоха в библиотеката, завариха Магнус да разглежда кристала, докато останалите му разказваха какво се бе случило преди да се появи. Магьосникът беше легнал върху една от масите, държейки внимателно кристала над себе си.

Кристина, Тай, Ливи и Дру бяха насядали около дългата маса. Алек беше на пода, заобиколен от три деца: неговите две момчета и Тави, който беше във възторг, че има с кого да си играе. Той тъкмо обясняваше на Макс и Рафи как си строи градове от книги и им показваше как можеш да си направиш тунели от разтворени книги, сложени със страниците надолу, през които минават влакове.

Магнус махна на Марк да се приближи и да разгледа кристала, който грееше със странна светлина. Звучите в стаята около него сякаш утихнаха, докато Марк гледеше процеса, гледаше как Анабел се моли и протестира и как семейство Блекторн я обрича.

Когато най-сетне извърна очи, беше смразен до кости. Минаха няколко мига, преди библиотеката отново да се върне на фокус. За изненада на Марк, Кийрън беше взел Макс на ръце и го беше вдигнал високо във въздуха, видимо очарован от синята му кожа и едва наболите му рогца.

Макс зарови ръчичка във вълнистата коса на Кийрън и подръпна. Кийрън се разсмя.

— Точно така, променя си цвета, малък магьоснико, който толкова приличаш на никси. Виж. — Само за миг от синьо-черна

косата му стана яркосиня. Макс се изкиска.

— Не знаех, че можеш да го правиш нарочно — подхвърли Марк, който открай време смяташе, че косата на Кийрън отразява настроенията му, неконтролируема като прилива и отлива.

— Доста неща за мен не знаеш, Марк Блекторн — каза Кийрън, докато оставяше Макс на пода.

Алек и Магнус си размениха поглед, който изпълни Марк с чувството, че двамата са стигнали до безмълвно и споделено заключение за отношенията му с Кийрън.

— Е — каза Магнус, поглеждайки Кийрън с интерес. — Значи, ти си синът на Тъмния крал?

Лицето на Кийрън бе придобило онова, на което Марк казваше придворното му изражение — безстрастно, както подобаваше на един принц.

— А ти си магьосникът Магнус Бейн.

— Действително — потвърди Магнус. — Макар че не беше трудно да се досетиш, при положение че аз съм само един, а вие сте петдесетима.

Тай изглеждаше озадачен.

— Петдесет сина на Тъмния крал — обясни Ливи. — Мисля, че беше шега.

— И то не една от най-добрите ми — каза Магнус на Кийрън. — Извинявам се... не съм особен почитател на баща ти.

— Баща ми няма почитатели. — Кийрън се облегна на ръба на масата. — Той има поданици. И врагове.

— И синове.

— Синовете му са негови врагове. — Гласът на Кийрън бе напълно безизразен.

В погледа на Магнус припламна още по-силен интерес.

— Добре — заяви той и седна. — Даяна ни обясни донякъде положението, но то е по-сложно, отколкото предполагах. Анабел Блекторн, съживена от Малкълм, който преди беше нещо като мъртъв, но сега определено е съвсем мъртъв, притежава Черната книга. И кралицата на феите я иска?

— Да — потвърди Марк. — Беше напълно ясна по този въпрос.

— И ви предложи сделка — обади се Алек от пода. — Тя винаги предлага сделки.

— Ако ѝ предадем Черната книга, ще я използва срещу Тъмния крал — отвърна Марк, а после се поколеба. **МОЖЕШ ДА ИМАШ ДОВЕРИЕ НА МАГНУС И АЛЕК**, гласеше съобщението, което Джулиън му беше изпратил по-рано. **КАЖИ ИМ ВСИЧКО**. — Закле се да не я използва, за да ни навреди. Всъщност обеща да ни помогне. Направи Кийрън свой пратеник. Той ще говори пред Съвета за Тъмния крал и плановете му да поведе война срещу Аликанте. Веднъж получила Черната книга, кралицата ще изпрати войниците си да се бият заедно с ловците на сенки срещу краля — но Клейвът ще трябва да отмени всички закони, които забраняват сътрудничество с феите, ако искат помощта им.

— А те определено ще я искат — заяви Магнус. — Да водиш война срещу Царството на феите е много по-лесно, ако имаш феи на своя страна.

Марк кимна.

— Надяваме се не само да победим краля, но и да смажем Кохортата и да сложим край на Студения мир.

— А, Кохортата — повтори Магнус и двамата с Алек се спогледаха. — Много добре ги познаваме. Хорас Диърборн и дъщеря му, Зара.

— Хорас? — учуди се Марк.

— За съжаление — потвърди Магнус, — това е името му. Кое то обяснява посветения му на злото живот.

— Не че проблемът е само семейство Диърборн — добави Алек. — В Клейва е пълно с тесногръди фанатици, готови на драго сърце да се обединят, водени от мечти за това, как ще изхвърлят долноземците и ще възвърнат някогашната слава на Клейва.

— Слава? — Кийрън повдигна вежди. — Имат предвид времето, когато убиваха долноземци без никакви задръжки? Когато кръвта ни течеше по улиците, а техните домове бяха претърпкани със заграбеното в едностранната им война?

— Да — отвърна Магнус. — Макар че те не биха го описали точно така.

— Като глави на Съюза между долноземци и нефилими, чуваме доста за Кохортата — обади се Алек. — За опитите им да наложат ограничения върху магиите, използвани от магьосниците, да централизират доставките на кръв за вампири, така че да могат да

бъдат контролирани от Клейва — всичко това не е останало незабелязано.

— Не бива да допуснем да сложат ръка на някой Институт — заяви Магнус. — Това може да има катастрофални последици. — Той въздъхна и праметна крака през ръба на масата. — Разбирам, че трябва да предадем Черната книга на кралицата. Но това не ми харесва, особено, при положение че изглежда двойно по-важно.

— Имаш предвид понеже Анабел и Малкълм са я откраднали от Корнуолския институт — рече Тай, — а после Малкълм отново я е откраднал от Института в Лос Анджелис.

— Първия път, когато са го направили, са възнамерявали да я разменят с някого, който според тях би могъл да ги защити от Клейва — каза Ливи. — Втория път е било с помощта на Тъмния крал. Поне според Ема и Джулс.

— А те откъде са го научили? — попита Магнус.

— Прочели го в една от книгите, които открили — обясни Ливи. — Дневник. Обяснява защо открихме ръкавица на някого от Тъмния двор сред останките на малкълмовата къща. Трябва да се е срещнал там с краля или с един от синовете му.

— Странно нещо, за което да пишеш в дневника си — измърмори Магнус. — Днес цял ден кроих козни с Тъмния крал.

— Още по-странно е това, че Малкълм е изчезнал от Града на тишината след първата кражба — каза Марк, — и е оставил Анабел сама да понесе вината и последиците.

— Защо да е странно? — попита Ливи. — Той беше ужасен човек.

— Ала наистина е обичал Анабел — изтъкна Кристина. — Всичко, което е направил, престъпленията, убийствата, всеки негов избор е бил мотивиран от любов към нея. А когато открил, че не е станала Желязна сестра, а е била убита от семейството си, отишъл при краля на феите и поискал помощ, за да си я върне. Забравихте ли?

Не, Марк не беше забравил приказката в старата книжка, която Тави беше намерил и която се бе оказала истина.

— Което обяснява защо преди пет години Малкълм проникна в Лосанджелиския институт, за да вземе книгата. За да си върне Анабел. Но за какво му е била преди двеста години? На кого е възнамерявал да я даде? Повечето черни заклинатели не биха могли да му осигурят

закрила. А ако е бил някой върховен магьосник, трябва да е бил по-силен от самия Малкълм.

— „Могъщият съюзник на Фейд“ — цитира Тай сцената от кристала.

— И не смятаме, че би могъл да е Тъмният крал? — попита Ливи. — И двата пъти?

— Тъмният крал не е мразел ловците на сенки през 1812 година — изтъкна Магнус. — Поне не толкова.

— А и Малкълм каза на Ема, че когато отишъл при Тъмния крал, след като открил, че Анабел е мъртва, се боял, че кралят ще го убие, защото не обичал магьосниците — напомни Кристина. — Не би имал причина да не харесва магьосниците, ако и преди се бе съюзявал с Малкълм, нали така?

Магнус се изправи.

— Добре, достатъчно догадки. Днес трябва да свършим две неща. Първо, не бива да забравяме за обвързващата магия върху Марк и Кристина. Тя не е просто дребно неудобство, а истинска заплаха и за двама им.

Очите на Марк неволно потърсиха Кристина. Тя беше навела глава и не го поглеждаше. Спомни си предишната нощ, топлината на тялото ѝ в леглото до него, дъхът ѝ в ухото му.

Върна се рязко към действителността, давайки си сметка, че останалите вече обсъждат откъде да си набавят съставките за развалянето на обвързващата магия.

— С оглед на случилото се на Пазара на сенките снощи — добави Магнус, — никой от нас няма да бъде добре дошъл там. В Лондон обаче има магазин, където се продава онова, от което имам нужда. Кит, Тай и Ливи, ако ви дам адреса, ще можете ли да го намерите?

Ливи и Тай начаса приеха, очевидно изпълнени с възторг, че им е възложена мисия. Кит беше по-тих, ала крайчецът на устните му потръпна. Незнайно как, този най-млад представител на рода Херондейл толкова се беше привързал към близнаците, че дори Магнус гледаше на тях като на един екип.

— Наистина ли мислиш, че е разумно да отидат? — прекъсна ги Марк. — След станалото вчера, когато се промъкнаха тайно на Пазара на сенките и Ливи едва не беше убита?

— Ама Марк... — опита се да възрази Тай.

— Е — отвърна Магнус, — вие с Кристина трябва да си останете вътре. Обвързващите магии са опасни и не бива да се отдалечавате твърде много един от друг. Алек оглавява Института, така че мястото му е тук. А със собственичката на магазина имаме... ами минало и е по-добре да не ѝ се мяркаме.

— Аз бих могла да отида — предложи Дру с тихичко гласче.

— Не и сама, Дру — отсече Марк. — А тези тримата — той махна към Кит, Тай и Ливи, — само ще ти докарат неприятности.

— Бих могъл да направя проследяваща магия на един от тях — предложи Магнус. — Ако се отдалечат от пътя, който би трябвало да следват, ще се вдигне ужасен шум, който мунданите ще чуят.

— Прекрасно — каза Марк, докато близнаците запротестираха. Кит не каза нищо. Той рядко се оплакваше; Марк подозираше, че вместо това тайничко крои как да си го върне, вероятно на всички, които бе срещал в живота си.

Магнус разглеждаше големия син пръстен на пръста си.

— А ние ще се заловим с проучване в библиотеката. Ще потърсим информация за историята на Черната книга. Не знаем кой я е написал, но вероятно бихме могли да открием на кого е принадлежала в миналото, за какво е била използвана, каквото и да е, което би могло да ни подсказва с кого е работил Малкълм през 1812 година.

— И не забравяйте за онова, с което Джулиън и Ема ни помолиха да им помогнем — обади се Кристина, потупвайки телефона в джоба си. — Не би трябвало да отнеме повече от няколко минути...

На Марк му беше трудно да откъсне очи от нея. Тъкмо прибираше тъмната си коса зад ушите, и докато го правеше, ръкавът на пуловера ѝ се вдигна, разкривайки червения белег на китката ѝ. Прииска му се да отиде при нея, да целуне белега, да поеме болката ѝ в себе.

Най-сетне извърна очи от нея, но не преди да зърне погледа, който Кийрън му хвърли. Тай, Ливи и Кит вече ставаха, бърбейки си развълнувано, нетърпеливи да отидат на мисията си. Дру седеше, скръстила ръце на гърдите си. А Магнус местеше бавно поглед между Кристина, Марк и Кийрън, котешките му очи бяха пронизателни и замислени.

— Няма защо да го търсим в библиотеката — каза Магнус. — Имаме си източник на информация от първа ръка. Кийрън, как се ловят писките?

* * *

Ема се събуди късно сутринта, обгърната от топлина. През прозорците нахлуваше светлина и рисуваше танцуващи вълни по стените. Навън се виждаха късчета синьо небе и синьо море: ваканционна гледка.

Тя се прозя, протегна се... и се вкамени, осъзнала защо ѝ беше толкова топло. Незнайно как, през нощта двамата с Джулиън се бяха обвили един около друг.

Ема замръзна от ужас. Лявата ѝ ръка беше праметната през тялото му, само че нямаше как просто да си я прибере — той се беше обърнал към нея и ръцете му бяха заключени на гърба ѝ, притискайки я към него. Бузата ѝ докосваше гладката кожа на ключицата му. Краката им бяха преплетени, стъпалото ѝ почиваше върху глезена му.

Тя започна да се отплита бавно от него. О, господи. Ако Джулиън се събудеше, щеше да стане адски неловко, а досега всичко вървеше толкова добре. Разговорът им във влака, откриването на къщурката, разговорът за Анабел — беше се чувствала така комфортно. Не искаше да го изгуби, не и сега.

Плъзна се настрана, измъквайки пръсти от неговите... по-близо до ръба на леглото... и се изтърси на пода. Приземи се с тъп звук и писък, от които Джулиън се събуди и надникна объркано над ръба на леглото.

— Какво правиш на пода?

— Чувала съм, че да се претърколиш от леглото сутрин, ти помага да си изградиш съпротива срещу неочаквани нападения — отвърна Ема, просната върху дъските.

— Така ли? — Джулиън седна и разтърка очи. — А за какво помага да изкрещиш „мамка му!“?

— Тази част не е задължителна. — Ема се изправи на крака с цялото достойнство, на което беше способна. — Е, какво има за закуска?

Джулиън се подсмихна и се протегна. Ема не погледна там, където тениската му се вдигна нагоре. Няма причина да поема по Реката на секси мислите, която се вливаше в Морето на еротичните фантазии, при положение че то нямаше да доведе доникъде.

— Гладна ли си?

— Че кога не съм гладна?

Отиде до масата и зарови в чантата си, за да извади телефона си. Няколко съобщения от Кристина. Повечето от тях бяха за това, как Кристина била ДОБРЕ и Ема нямала НИКАКВА ПРИЧИНА ДА СЕ ТРЕВОЖИ и как трябвало ДА ПРЕСТАНЕ ДА ПРАЩА СЪОБЩЕНИЯ ЗАЩОТО МАГНУС ЩЕ РАЗВАЛИ ОБВЪРЗВАЩАТА МАГИЯ. Ема й пусна едно разтревожено смайли и зачете надолу.

— Нещо за залавянето на пискита? — попита Джулиън.

— Още не.

Джулиън не каза нищо повече. Ема се съблече по шорти и потниче. Видя как той извърна поглед, макар да нямаше нищо, което да не беше виждал преди — дрехите й покриваха повече от бански костюм. Тя грабна сапуна и хавлията си.

— Ще си взема душ.

Може би си въобразяваше реакцията му. Той кимна и отиде в кухнята, за да включи печката.

— Ще минем без палачинки. Тук нямат нужните продукти.

— Изненадай ме — каза Ема и се отправи към банята.

Когато излезе петнайсет минути по-късно, чистичка и прибрала косата си в две влажни плитки, от които по тениската й капеше вода, Джулиън вече беше подредил масата за закуска — препечени филийки, яйца, горещ шоколад за нея и кафе за него. Ема се плъзна благодарно на стола.

— Миришеш на евкалипт — отбеляза той, докато й подаваше вилица.

— В банята има душгел с мирис на евкалипт. — Тя лапна залък яйца. — На Малкълм, предполагам. — Направи пауза за миг и добави: — Никога не съм си представяла, че серийните убийци ползват душгел.

— Никой не обича мръсните магьосници — каза Джулиън.

Ема намигна.

— Някои хора може и да не се съгласят с това.

— Без коментар. — Джулиън се залови да намаже препечената си филийка с фъстъчено масло и „Нутела“. — Получихме отговор. — Той вдигна телефона ѝ. — Инструкции за това, как да си заловим писки. От Марк, но най-вероятно всъщност е от Кийрън. Така че, първо закуска, а после — лов на пискита.

— Нямам търпение да се впусна по следите на тези очарователни, миниатюрни създанийца и да им дам да се разберат — заяви Ема. — НИКАКВО ТЪРПЕНИЕ.

— Ема...

— Може дори да им сложа панделки.

— Ще се наложи да ги разпитаме.

— Мога ли първо да си направя снимка с едно от тях?

— Изяж си препечената филийка, Ема.

* * *

Всичко беше отвратително, мислеше си Дру. Лежеше под бюрото в гостната, скръстила ръце под главата си. Над себе си виждаше посланието, което някой беше вдълбал в дървото, избеляло от времето.

В стаята беше тихо, чуваше се единствено тиктакането на часовника. Тишината бе едновременно напомняне за това, колко бе самотна, и облекчение. Никой не ѝ казваше да отиде да се погрижи за Тави, нито за милионен път я молеше да си поиграят на ловци на сенки и демони. Никой не я караше да доставя съобщения или да разнася листове напред-назад из библиотеката. Никой не говореше през нея, без да я слуша.

Никой не ѝ казваше, че е прекалено малка. Според Дру, възрастта беше въпрос на зрялост, не на години, а тя бе достатъчно зряла. Беше на осем години, когато бе защитила креватчето на брат си с меч. Беше на осем години, когато бе видяла Джулиън да убива създанието, носещо лицето на баща ѝ, когато бе тичала през столицата на Идрис, докато всичко около нея се рушеше в пламъци и кръв.

И бе запазила спокойствие, когато едва преди няколко дни Ливи ѝ бе обяснила, че чичо Артър никога не е ръководил Института; че винаги е бил Джулиън. Беше го приела, без да трепне, сякаш не беше нищо особено и бе преглътнала факта, че Даяна дори не си беше

направила труда да я покани на събирането, на което им беше разкрила истината. Що се отнасяше до Ливи, тази новина като че ли беше оправдание да накарат Дру да се занимава още повече с Тави.

Не че мразеше да се грижи за Тави, не беше това. По-скоро смяташе, че заслужава поне малко похвала за усилията си. Да не споменаваме, че цели два месеца бе търпяла леля Марджъри да я нарича дебелана, без да я убие, което според Дру бе впечатляващ признак на зрялост и самоконтрол.

Тя сведе поглед към заобленото си тяло и въздъхна. Никога не бе могла да се нарече слаба. За разлика от повечето ловци на сенки (да тренираш по четиринайсет часа на ден обикновено имаше такъв ефект), тя открай време беше закръглена, независимо какво правеше. Беше силна и мускулиста, тялото ѝ бе здраво и атлетично, но гърдите, бедрата и тялото ѝ открай време бяха налети. Беше се примирила с това. За съжаление, паралелите на този свят не бяха.

Внезапно наблизко се разнесе трополене. Нещо беше паднало. Дру замръзна. Да не би в стаята да имаше още някой? До ушите ѝ достигна тиха ругатня — не на английски, а на испански. Не можеше обаче да е Кристина. Кристина никога не ругаеше, пък и гласът беше мъжки.

Диего? Сърцето ѝ, тайничко увлечено по него, прескочи един удар и тя се показа иззад бюрото.

А после изписка шокирано. Другият човек в стаята също изписка и седна на облегалката на стола.

Не беше Диего. Беше нефилимско момче на годините на Джулиън, високо и слабо, с рошава черна коса и мургава кожа. Беше покрит със Знаци и татуировки — думи пълзяха по ръцете му и се обвиваха около ключицата му.

— Какво... какво става? — попита Дру, изтръсквайки валма прах от косата си. — Кой си ти? Какво правиш тук?

Помисли си дали да не извика. Естествено, всеки ловец на сенки можеше да влезе във всеки Институт, но обикновено най-малкото натискаха звънеца.

Момчето изглеждаше притеснено. Вдигна ръка, сякаш за да я възпре, и тя зърна проблясването на пръстен, върху който бяха гравирани рози.

— Аз... — започна той.

— О, ти си Хайме — досети се Дру, заляна от вълна на облекчение. — Братът на Диего.

Лицето на момчето потъмня.

— Познаваш брат ми?

Имаше лек акцент, по-силен от този на Диего и Кристина, от който гласът му придобиваше наситена мелодичност.

— Донякъде — отвърна Дру и се прокашля. — Живея в Лосанджелиския институт.

— Една от семейство Блекторн?

— Казвам се Друзила. — Тя протегна ръка. — Друзила Блекторн. Наричай ме Дру.

Той се засмя някак сухо и стисна ръката ѝ. Неговата беше топла.

— Хубаво име за хубаво момиче.

Дру усети, че се изчервява. Хайме не бе така съвършено красив като Съвършения Диего (носът му бе мъничко по-голям, устата — прекалено широка и подвижна), ала имаше искрящи кафяви очи, с невероятно дълги и черни ресници. Освен това от него се излъчваше нещо, някаква енергия, която Диего не притежаваше, колкото и красив да беше.

— Кристина сигурно ти е наприказвала цял куп ужасни неща за мен — каза той.

Дру поклати глава и си прибра ръката.

— Нищо не ми е говорила за теб.

Кристина не би направила нещо такова, помисли си Дру. Не би я сметнала за достатъчно голяма, за да ѝ се довери, да сподели тайните си с нея. Дру знаеше само това, което се изплъзваше неволно на другите момичета.

Не че би си го признала пред Хайме.

— Колко разочароващо. На нейно място аз не бих престанал да говоря за мен. — В крайчетата на очите му се появиха бръчици. — Искаш ли да седнеш?

Леко смутена, Дру се настани до него.

— Ще ти доверя нещо — заяви той. Прозвуча като официално съобщение, сякаш току-що го беше решил и чувстваше, че е важно да го оповести възможно най-скоро.

— Наистина ли? — Дру не беше сигурна дали някой ѝ се беше доверявал някога. Повечето от братята и сестрите ѝ я смятаха за твърде

малка, а Тави нямаше тайни.

— Дойдох да се видя с Кристина, но тя все още не бива да научава, че съм тук. Първо трябва да се свържа с брат си.

— Диего добре ли е? — попита Дру. — Последния път, когато го видях... искам да кажа, чух, че е добре след битката с Малкълм, но не съм го виждала, нито чувала, а двамата с Кристина...

Тя стисна устни.

Хайме се засмя тихичко.

— Всичко е наред, вече знам. *Ellos terminaron.*

— Скъсаха — преведе Дру. — Да.

Хайме изглеждаше изненадан.

— Говориш испански?

— Уча се. Бих искала да посетя Института в Мексико Сити през годината си в чужбина, или пък този в Аржентина, за да им помогна да го построят наново.

Видя как дългите му ресници се спуснаха надолу, когато ѝ намигна.

— Значи, още не си навършила осемнайсет години? Няма нищо. Аз също.

Какви ти осемнайсет години. Тя обаче просто се усмихна нервно.

— Какво се канеше да ми довериш?

— Аз се крия. Не мога да ти кажа защо, само това, че е важно. Моля те, недей да казваш на никого, че съм тук, докато не съм имал възможност да поговоря с Кристина.

— Не си извършил престъпление или нещо такова, нали?

Той не се засмя.

— Ако ти кажа, че не съм, но че може би познавам някой, който е, ще ми повярваш ли?

Гледаше я настойчиво. Вероятно не би трябвало да му помага, помисли си Дру. Та тя дори не го познаваше, а от малкото неща, които Диего беше споменавал за брат си, беше ясно, че според него той носи само неприятности.

От друга страна, пред себе си имаше някой, който бе готов да ѝ се довери, да сложи плановете и сигурността си в нейни ръце, вместо просто да я пренебрегне, понеже бе твърде малка или защото би трябвало да се грижи за Тави.

Тя изпусна дъха си и срещна очите на Хайме.

— Добре. Как възнамеряваше да останеш незабелязан, докато успееш да поговориш с Кристина?

Усмивката му беше ослепителна. Друзила се зачуди как изобщо си бе помислила, че не е толкова красив, колкото Диего.

— Именно тук можеш да ми помогнеш — заяви той.

* * *

След като се покатери по стената на къщурката и се озова на покрива, Ема протегна ръка на Джулиън, за да му помогне да се качи върху покрития с плочи покрив.

Беше наклонен леко и издаден от двете страни на къщата. Ема се приближи до ръба, който се подаваше над входната врата.

Оттук капанът се виждаше съвсем ясно. Марк им беше казал коя бе най-добрата примамка: пискитата обичаха мляко и хляб, и мед. Освен това обичали и мъртви мишки, но Ема нямаше намерение да стигне толкова далеч. Тя харесваше мишките, въпреки дълбоката омраза на Чърч към тях.

— Остава само да чакаме — заяви Джулиън и приседна на ръба на покрива. Купичките с мляко и мед и чинията с хляб бяха отвън, проблясващи изкусително върху купчинка листа близо до пътеката, отвеждаща до вратата.

Ема се настани до Джулиън. Небето беше безоблачно синьо, ширнало се до мястото, където се сливаше с по-тъмната синева на морето. Бавни рибарски лодки оставяха бели дири по повърхността на водата, глухият грохот на вълните контрастираше с повеите на топлия вятър.

Нямаше как да не си спомни всички пъти, когато двамата с Джулиън бяха седели на покрива на Института, потънали в приказки, зареяли поглед към океана. Брегът може и да беше друг, ала всички морета на света бяха свързани.

— Сигурна съм, че не може да няма някакъв закон, забраняващ пленяването на пискита, без разрешение от Клейва — каза тя.

— *Lex tulla, lex nulla* — отвърна Джулиън, махайки съжалително с ръка. Това беше мотото на рода Блекторн: Лошият закон

не е никакъв закон.

— Чудя се какво ли мото имат другите родове. Знаеш ли някои?

— Мотото на рода Лайтууд е „Имаме добри намерения“.

— Много забавно.

Джулиън я погледна.

— Не, наистина, това е мотото им.

— Сериозно? Какво е тогава мотото на Херондейл? „С изваяни черти, но изпълнени с терзания“?

Джулиън сви рамене.

— „Ако не си знаеш фамилията, тя вероятно е Херондейл“?

Ема избухна в смях.

— Ами родът Карстерс? — попита, докосвайки Кортана. — „Имаме меч“? „Тъпите оръжия са за загубеняци“?

— Моргенстърн — „Когато не си сигурен, започни война“?

— Какво ще кажеш за „Някой от нас бил ли е някога добър, ама когато и да било, сериозно“?

— Доста е дългичко — заяви Джулиън. — А и прекалено директно.

И двамата се кикотеха толкова силно, че им беше трудно да говорят. Ема се приведе напред... и ахна, което се сля с кикота ѝ, превръщайки се в нещо като кашлица. Тя затисна устата си с ръка.

— Пискита! — прошепна през пръсти и посочи.

Джулиън и Ема тръгнаха безшумно по ръба на покрива. Близо до капана им стоеше групичка мършави, бледи фигурки, облечени в дрипи. Кожата им беше почти прозрачна, светлите им коси приличаха на слама, краката им бяха боси. Огромни черни очи без зеници сезираха от лица, деликатни като порцелан.

Изглеждаха досущ като рисунките върху стената на заведението, където се бяха нахранили предишния ден. Ема не бе видяла нито едно писки в земите на феите... изглежда, че май наистина бяха прокудени в света на мунданите.

Без да кажат нито дума, те се нахвърлиха върху хляба, млякото и меда... и земята поддаде под тях. Крехката конструкция от клони и листа, с които Ема беше закрила дупката, която бяха изкопали с Джулиън, пропадна и пискиятата се хванаха в техния капан.

* * *

Гуин не се опита да води празен разговор, докато се извисяваха над Аликанте, а после и над Брослиндската гора и Даяна му беше благодарна за това. Вятърът в косите ѝ, хладен и нежен, както разстлалата се под нея гора, потънала в гъсти, дебели сенки, я караха да се чувства по-свободна, отколкото се бе чувствала от дълго време насам.

Зората отстъпи място на утрото, докато тя гледаше как светът се носи под нея: внезапното проблясване на вода, изящните очертания на ели и бели борове. Когато Гуин насочи главата на коня надолу и те започнаха да се спускат, Даяна усети как я жегва разочарование и за миг се почувства така близка с Марк. Нищо чудно, че Ловът му беше липсвал; нищо чудно, че дори когато беше със семейството си, копнееше за небето.

Кацнаха наред малка просека между липи. Гуин се плъзна от гърба на коня и ѝ подаде ръка, за да слезе. Дебелият зелен мъх беше мек под босите ѝ крака и Даяна тръгна между белите цветя, възхищавайки се на синьото небе, докато Гуин разстилаше ленена покривка и вадеше храната от торбата на коня си.

С усилие потисна желанието да се разсмее — ето че тя, Даяна Рейбърн, от порядъчното, спазващо законите семейство Рейбърн, се канеше да си направи пикник с предводителя на Дивия лов.

— Ела — повика я той, когато беше готов, и се настани на земята. Конят му се беше отдалечил, за да попасе в края на поляната. — Сигурно си гладна.

Даяна с изненада установи, че действително бе гладна... и огладня още повече, когато опита храната: вкусни плодове, пушено месо, дебели резени хляб с мед и вино, чийто вкус бе такъв, каквито изглеждаха рубините.

Може би беше заради виното, но тя откри, че въпреки тихата му природа, с Гуин бе много лесно да се говори. Задаваше ѝ въпроси за нея самата, макар и не за миналото — вместо това искаше да знае за нейните страсти, за интересите и мечтите ѝ. Даяна се улови как му разказва за любовта си към преподаването и как ѝ се искаше един ден

да бъде учителка в Академията. Той я попита за семейство Блекторн и как свиква Марк, кимайки сериозно на отговорите ѝ.

Не беше красив по начина, по който бяха красиви много елфи, но тя намираще лицето му по-приятно именно заради това. Косата му беше гъста и кестенява, дланите му — широки, умели и силни. По кожата му имаше белези — на врата и гърдите, и върху opakото на дланите, но това просто ѝ напомняше за собствените ѝ белези и живота като ловец на сенки. Действаше ѝ успокояващо с познатостта си.

— Защо няма жени в Дивия лов? — попита го нещо, за което открай време се чудеше.

— Жените са твърде свирепи — отвърна той с широка усмивка. — Ние жънем от мъртвите. Когато дамите на Рианон язدهа с Лова, нередко не искаха да изчакат, докато мъртвите *станат* мъртви.

Даяна се разсмя.

— Рианон. Името ми е познато.

— Жените напуснаха лова и станаха Адар Рианон. Птиците на Рианон. Някои ги наричат валкирии.

Даяна му се усмихна печално.

— Елфите могат да бъдат толкова прекрасни — рече тя. — И все пак, ужасяващи.

— За Марк ли си мислиш?

— Марк обича семейството си. И те се радват, че отново е сред тях. Ала Ловът му липсва. Кое то понякога е трудно за разбиране. Когато се върна при нас, носеше жестоки белези, не само по тялото, но и в ума си.

— Мнозина ловци на сенки носят белези — изтъкна Гуин. — Това не означава, че вече не искат да бъдат ловци на сенки.

— Не съм сигурна, че е същото.

— А аз не съм сигурен, че е толкова различно. — Той се облегна на голям сив камък. — Марк беше добър Ловец, ала сърцето му не принадлежеше на Лова. Не Ловът му липсва, а свободата и откритото небе, и може би Кийрън.

— Ти знаеше, че двамата се скараха. Ала когато дойде при нас, бе сигурен, че Марк ще го спаси.

— Ловците на сенки искат да спасят всички. Още по-силно, когато е намесена любов.

— Смяташ ли, че Марк все още обича Кийрън?

— Смятам, че не можеш да изкорениш напълно любовта. Според мен там, където е имало любов, винаги ще тлее жар, така, както останките от огъня надживяват пламъците.

— Ала и те рано или късно угасват и се превръщат в пепел.

Гуин се приведе напред. Очите му, синьо и черно, бяха приковани сериозно в нея.

— Обичала ли си някога?

Даяна поклати глава. Усещаше как нервните ѝ окончания треперят, усещаше очакването и страха.

— Не и по този начин. — Трябваше да му каже защо, помисли си, ала думите не идваха.

— Колко жалко. Според мен твоята любов би била огромна чест за всекиго.

— Та ти едва ме познаваш — изтъкна Даяна. *Не би трябвало да позволя думите му да ми влияят. Не би трябвало да искам това.* Само че го искаше, по начин, който отдавна се бе опитала да зарови дълбоко в себе си.

— Видях коя си в нощта, когато дойдох в Института — заяви Гуин. — Видях храбростта ти.

— Храброст — повтори Даяна. — Храбростта, която убива демони — да. Но съществуват толкова други видове храброст.

Дълбоките му очи припламнаха.

— Даяна...

Ала тя беше скочила на крака и отиде до края на полянката, повече заради облекчението от движението, отколкото заради нещо друго. Жребецът на Гуин изцвили, когато тя се приближи до него, и отстъпи назад.

— Внимавай. — Гуин също се беше изправил, но остана на мястото си. — Конете от Дивия лов са неспокойни, когато наблизко има жени. Нямаат много опит с тях.

Даяна спря за миг, а после заобиколи коня на Гуин отдалеч. Когато стигна до началото на гората, зърна нещо бледо с крайчеца на окоето си.

Дойде по-близо, давайки си изведнъж сметка колко бе уязвима навън, без оръжията си, облечена само по пижама. Как се бе съгласила на това? Какво бе казал Гуин, че да я убеди?

Видях коя си.

Даяна потисна думите дълбоко в ума си и докосна деликатния ствол на една липа, за да си възвърне равновесието. Очите ѝ го видяха, преди умът ѝ да успее да го осъзнае: странна гледка, опустошен кръг наред Брослинд. Земя като пепел, дървета, опожарени до корен, сякаш киселина бе изгорила всичко живо.

— В името на Ангела — прошепна тя.

— Това е мор. — Гуин се бе приближил зад нея, широките му рамене бяха обтегнати от напрежение, челюстта му беше стисната. — Досега го бях виждал единствено в Царството на феите. То е знак за могъща тъмна магия.

Имаше изгорени места, бели като пепел, като повърхността на луната.

Даяна стисна по-здраво ствола на липата.

— Отведи ме обратно. Трябва да се върна в Аликанте.

СКРИТИ ЗА ТЛЕННИТЕ ОЧИ

Приседнал на ръба на леглото, Марк разглеждаше китката си. Раната, която се обвиваше около нея, като че ли беше по-тъмна, с коричка от засъхнала кръв по краищата, а от нея тръгваха тъмночервени и лилави синини.

— Нека те превържа. — Кийрън седеше на нощното шкафче, подвил крака под себе си. Беше разчорлен и бос. Приличаше на диво създание, кацнало върху късче от цивилизацията, като ястреб върху главата на статуя. — Нека сторя поне това за теб.

— Превръзката няма да помогне — отвърна Марк. — Както каза Магнус — няма да се излекува, докато заклинанието не бъде отменено.

— Тогава го направи за мен. Не мога да понеса да я виждам.

Марк го погледна изненадано. В Дивия лов се бяха нагледали на наранявания и кръв и Кийрън определено не беше от онези, на които лесно им прилошава.

— Превръзките са ей там — каза, посочвайки чекмеджето на нощното шкафче.

Кийрън скочи на пода, взе онова, от което се нуждаеше, и дойде до леглото. Настани се до него и улови китката му. Пръстите му бяха пъргави и умели, с ниско изрязани нокти, окоравяли от годините прекарани в битки и езда. (Ръцете на Кристина също бяха корави, ала китките и връхчетата на пръстите ѝ бяха гладки и меки. Марк не беше забравил усещането от допира им върху бузата му в онази елфическа горичка.)

— Толкова си дистанциран, Марк — рече Кийрън. — По-далеч си от мен, отколкото когато аз бях в земите на елфите, а ти — в света на хората.

Марк не откъсваше очи от китката си, обвита в гривна от бинт. Кийрън направи умел възел и отмести кутията настрана.

— Не можеш да останеш тук завинаги, Кийр — каза Марк. — А когато си тръгнеш, двамата ще бъдем разделени. Не мога да не мисля за това.

Кийрън издаде тих, изпълнен с нетърпение, звук и се тръшна върху леглото. Одеята вече бяха метнати на пода. С черната си коса, разпиляна върху белите чаршафи, изтегнат, без да го е грижа за човешкото благоприличие (ризата му се беше вдигнала до ребрата, краката му бяха разтворени), той още повече приличаше на някое диво създание.

— Тогава ела с мен. Остани с мен. Видях лицето ти, когато зърна конете на Лова. Би сторил всичко, за да яздиш отново.

Обзет от внезапна ярост, Марк се приведе над него.

— Не *всичко*. — Гласът му туптеше от сдържан гняв.

Кийрън изсъска тихо и стисна ризата му.

— Ето. Ядосай ми се, Марк Блекторн. Развикай ми се. Почувствай *нещо*.

Марк остана на мястото си, замръзнал, надвесен над Кийрън.

— Нима мислиш, че не чувствам нищо? — попита невярващо.

Нещо припламна в очите на Кийрън.

— Докосни ме — каза той и Марк го направи, безсилен да се спре. Пръстите на Кийрън се вкопчиха в чаршафите, когато Марк го докосна, дръпна ризата му, разкопча копчетата. Плъзна ръце по тялото на Кийрън, както бе правил безброй нощи и в гърдите му лумна бавен пламък, споменът за желанието се превърна в настояще.

То гореше в него: трепкаща, печална жар, като сигнален огън, запален върху далечно възвишение. Ризата на Кийрън се вдигна над главата му, ръцете му бяха оплетени в нея, така че той посегна към Марк с крака, притегли го, задържа го с коленете си. Устните му откриха тези на Марк и той усети сладкия лед на полярния простор под небеса, в които танцуваше северното сияние. Марк не бе в състояние да спре ръцете си: очертанията на извивката на Кийрън бе като извисяващи се хълмове, косата му — мека и тъмна като облаци; очите му бяха звезди, а тялото му се движеше под това на Марк като бушуващ водопад, какъвто никое човешко око не беше виждало. Кийрън бе звездна светлина и непознатост, и свобода. Той бе сто стрели, изпратени от сто лъка едновременно.

И Марк се изгуби; пропадеше през тъмни небеса, посребрели от диамантения пращец на звезди. Краката му се преплетоха с тези на Кийрън, ръцете му се заровиха в косата му и ето че двамата се носеха през мъглата над зелени пасища, язدهха подкован с огън жребец над

пустини, където пясък се издигаше в облаци от злато. Извика и ето че Кийрън се отдалечаваше от него, сякаш го бяха вдигнали от леглото... всичко се отдалечаваше и Марк отвори очи, и видя, че се намира в библиотеката.

Беше заспал с глава върху ръцете си, допрял лице до дървената маса. Надигна се, поемайки си рязко дъх, и видя Кийрън да го гледа, седнал на перваза.

Слава на Ангела, в библиотеката нямаше никой друг. Никой, освен тях двамата.

Ръката му туптеше — трябва да се беше ударил в масата; пръстите му вече започваха да се подуват.

— Жалко — каза Кийрън, поглеждайки замислено ръката на Марк. — Иначе щеше още да спиш.

— Къде са всички останали? — попита Марк и преглътна. Гърлото му беше пресъхнало.

— Някои отидоха да търсят съставките, нужни за развалянето на обвързващата магия — отвърна Кийрън. — На децата им се доспа и Кристина ги отведе заедно с любовника на Магнус.

— Имаш предвид Алек. Името му е Алек.

Кийрън сви рамене.

— Що се отнася до Магнус, той отиде на някакво място, наречено интернет кафе, за да разпечата съобщенията на Ема и Джулиън. Нас ни оставиха да се заемем с проучвания, при което ти веднага заспа.

Марк задъвка долната си устна. Тялото му още усещаше това на Кийрън, макар да знаеше, че Кийрън не го беше докоснал. Знаеше го и все пак трябваше да попита, въпреки че се ужасяваше от отговора.

— А ти ме накара да сънувам.

Кийрън не за първи път го правеше. На няколко пъти в Лова му беше изпращал приятни сънища, когато Марк не можеше да заспи. То беше елфически дар.

Това обаче беше различно.

— Да — потвърди Кийрън. В тъмната му коса имаше бели нишки, като рудни жилки в мина.

— Защо? — попита Марк. Във вените му се събираше гняв и той го усещаше като напрежение в гърдите си. Докато бяха в Лова, се бяха карали жестоко. От онези бурни скарвания, когато имаш чувството, че

целият свят е заложен на карта, защото другият е всичко, което имаш. Марк си спомняше как блъска Кийрън от един ледник, а после се хвърля след него; как го улови и двамата се запремятаха надолу, докато не се озоваха в една пряспа, вкопчени един в друг в студа и влагата, с вледенени пръсти, които се плъзгаха по кожата.

Проблемът бе, че скарванията с Кийрън обикновено завършваха с целувки, а това, усещаше Марк, не помагаше.

— Защото не си искрен с мен. Сърцето ти е затворено и прикрито и аз не мога да го видя — заяви Кийрън. — Помислих си, че може би насън...

— Смяташ, че те лъжа? — Марк усети как сърцето му прескочи ужасено един удар.

— Смятам, че лъжеш себе си. Не си роден за този живот на политика, и кроежи, и лъжи. Брат ти — да. Джулиън е в свои води. Но ти не искаш да се нагърбваш с подобни сделки, където съсипваш душата си в името на висшето благо. Прекалено си добър за това.

Марк отпусна глава върху облегалката на стола. Само ако можеше да каже на Кийрън, че греша, ала не можеше. Марк се ненавиждаше всеки миг от всеки ден, в който лъжеше Кийрън, дори ако лъжата беше в името на добра кауза.

— Брат ти би изпепелил света — каза Кийрън, — за да спаси семейството си. Някои хора са такива. Но не и ти.

— Разбирам, че не можеш да повярваш колко е важно това за мен, Кийрън — рече Марк. — Но е така.

— *Помни* — прошепна Кийрън. Дори тук, в мунданския свят, имаше нещо гордо и арогантно в жестовете на Кийрън, в гласа му. Въпреки дънките, които Марк му беше дал назаем, той изглеждаше така, сякаш би трябвало да предвожда елфическа войска, вдигнал ръка, за да издаде заповед. — *Помни, че нищо от това не е вярно.*

И Марк наистина помнеше. Помнеше бележката върху късче пергамент, пъхната в черупката на жълъд. Първото съобщение, което Кийрън му бе изпратил, след като той напусна Лова.

— За мен е вярно — заяви Марк. — За мен всичко това е вярно. Истинско. — Той се приведе напред. — Трябва да знам, че мога да разчитам на теб.

— Какво означава това?

— Означава никакъв гняв повече. Никакви сънища, изпратени ми от теб. Толкова дълго имах нужда от теб, Кийрън и тази нужда бе толкова силна, от онази, която сякаш изкривява самото ти същество. Прави те отчаян. Не ти позволява да *избираш*.

Кийрън се беше вкаменил.

— Искаш да кажеш, че не ти си ме избрал?

— Казвам, че Дивият лов ни избра. Казвам, че ако долавяш нещо странно в мен, някаква дистанцираност, то е защото не мога да не се запитам, отново и отново: в един друг свят, в една друга ситуация, дали пак бихме се избрали? — Той се вгледа настойчиво в другото момче. — Ти си елфически принц. А аз съм наполовина нефилим, по-долен и от най-долното простолюдие, с омърсена кръв и потекло.

— *Марк*.

— Казвам, че изборът, който правим, когато сме в плен, не е задължително онзи, който бихме направили на свобода. Така че започваме да се чудим. То е по-силно от нас.

— За мен е различно — заяви Кийрън. — Когато всичко това приключи, аз ще се завърна в Лова. Ти си онзи, който притежава свобода.

— Няма да допусна да те принудят отново да отидеш в Лова, ако не го искаш.

Очите на Кийрън омекнаха и в този миг Марк си помисли, че би му обещал всичко, независимо колко прибързано.

— Искам и двамата да притежаваме тази свобода — каза той. — Свободата да се смеем, да се наслаждаваме на присъствието на другия, да обичаме по обикновения начин. Тук, с мен, ти си свободен, и навярно би трябвало да се възползваме от тази възможност, от това време.

— Много добре — рече Кийрън след дълга пауза. Ще остана с теб. И ще ти помогна с глупавите ти книги. — Той се усмихна. — Можеш да разчиташ на мен, Марк, ако така ще открием какво означаваме един за друг.

— Благодаря ти — отвърна Марк.

Като повечето елфи, Кийрън не използваше изрази като „няма защо“; вместо това той слезе от перваза и отиде да си избере книга от рафтовете. Марк се загледа след него. Не му бе казал нищо, което не

беше вярно и все пак чувстваше в себе си оловна тежест, сякаш всяка дума, която бе изрекъл, беше лъжа.

* * *

Небето над Лондон беше безоблачно и синьо, и красиво. Водата на Темза, която лодката им пореше, беше *почти* синя. Малко приличаше на чай, помисли си Кит, ако някой налееше в него синьо мастило.

Мястото, където отиваха (адресът беше у Тай), се намираше на Гил стрийт, обяснил бе Магнус, в Лаймхаус.

— Някога беше ужасен квартал — казал бе той. — Пълен с пушални за опиум и къщи за хазарт. Господи, ама че забавни времена бяха.

Лицето на Марк в миг беше придобило паническо изражение.

— Не се притеснявай — добавил бе Магнус. — Сега е страшно скучно. Само луксозни апартаментни и шикозни бистра. Напълно безопасно.

Джулиън не би им позволил да отидат на такава екскурзия, сигурен бе Кит. Ала Марк изобщо не се беше поколебал — за разлика от брат си, той като че ли гледаше на Ливи и Тай като на възрастни ловци на сенки, от които се очакваше да работят колкото и останалите.

Тай бе този, който за миг като че ли не беше сигурен, поглеждайки разтревожено към сестра си. Ала сега Ливи изглеждаше съвсем добре — намираха се на горното ниво на лодката, което бе открито, и тя бе обърнала лице към вятъра с неприкрита наслада, оставяйки го да повдигне косата ѝ и да я развее.

Тай наблюдаваше всичко наоколо с онази своя съсредоточена заплепеност, сякаш запаметяваше всяка сграда, всяка улица. Пръстите му потропваха върху металните перила, ала Кит не мислеше, че е от тревога. Забелязал бе, че жестовете на Тай невинаги бяха признак на лошо настроение; в някои случаи издаваха, че се чувства добре: когато бе спокоен и отпуснат, понякога гледаше как пръстите му рисуват лениви фигури във въздуха, така, както някой метеоролог би гледал движението на облаците.

— Ако стана ловец на сенки — подхвърли той, без да се обръща към някой от близнаците специално, — ще имам ли много домашни? Или ще мога просто да започна да го правя?

Очите на Ливи заблещукаха.

— Ти вече го правиш.

— Да, ама ситуацията е извънредна — обади се Тай. — Прав е — ще му се наложи да навакса с някои часове. Не че си толкова невеж, колкото би бил един мундан — побърза да добави към Кит, — но има някои неща, които вероятно ще се наложи да научиш — часове върху демони, различни езици, такива неща.

Кит направи физиономия.

— Наистина се надявах да мога да се науча в практиката.

Ливи се засмя.

— Винаги можеш да се явиш пред Съвета и да се опиташ да ги убедиш.

— Съвета? — повтори Кит. — С какво се различават от Клейва?

Ливи се разсмя още по-силно.

— Виждам, че опитите ти да ги убедиш, надали ще се увенчаят с успех — отбеляза Тай. — Макар че вероятно бих могъл да те науча на това-онова.

— Това-онова? — повтори Кит.

Рядката, ослепителна усмивка на Тай огря лицето му.

— Това-онова. Имам си по-важни неща за правене.

Кит си спомни какъв го бе видял на покрива предишната нощ, колко отчаян бе изглеждал. Сега отново бе себе си, сякаш възстановяването на Ливи бе възстановило и него. Беше отпуснал лакти на парапета, докато лодката пуфкаше покрай внушителна, подобна на крепост сграда, която се извисяваше над брега.

— Лондонската кула — обясни Ливи, забелязала погледа на Кит.

— Твърдят, че Кулата винаги трябва да е охранявана от шест гарвана — рече Тай, — в противен случай монархията ще падне.

— Всички истории са верни — тихичко каза Ливи и по гърба на Кит пробяга ледена тръпка.

Тай обърна глава.

— Малкълм и Анабел не бяха ли използвали гарван, за да си разменят съобщения? Мисля, че го прочетох в бележките на Ема и Джулиън.

— Струва ми се ненадеждно — отбеляза Кит. — Ами ако на гарвана му омръзне, или вниманието му бъде отвлечено, или срещне някой секси сокол на път натам?

— Или бъде заловен от феите — добави Ливи.

— Не всички феи са лоши — рече Тай.

— Някои феи са добри, други — лоши, като всички останали — каза Кит. — Но това навярно е твърде сложно за Клейва.

— Твърде сложно е за повечето хора — отвърна Тай.

От устата на всеки друг Кит би сметнал коментара за укор, но Тай вероятно просто го мислеше. Коего бе странно успокояващо.

— Не ми харесва онова, което научихме от Даяна — подхвърли Ливи. — Как Зара твърдяла, че тя е убила Малкълм.

— Баща ми твърдеше, че нерядко голямата лъжа е по-лесна за пробутване от малката — каза Кит.

— Е, да се надяваме, че не е бил прав. — В гласа на Ливи имаше остри нотки. — Не мога да понеса мисълта, че който и да е, би могъл да смята Зара и онези като нея за герои. Дори ако не знаят, че лъже за Малкълм, плановете на Кохортата са отвратителни.

— Твърде жалко, че не можете просто да кажете на Клейва какво видя Джулиън в кристала — отбеляза Кит.

— Ако научат, че е бил в земите на феите, може да го изпратят в изгнание. — В гласа на Ливи се долавяше истински страх. — Или да му отнемат Знаците.

— Бих могъл да излъжа, че съм бил аз — предложи Кит. — Сякаш има някакво значение дали ще ме изхвърлят от редиците на нефилимите.

Беше възнамерявал да поразведри настроението с една очевидна шега, но близнаците изглеждаха объркани.

— Не искаш ли да останеш? — Въпросът на Тай беше директен и остър като нож.

Кит нямаше отговор. Надигна се врява от гласове и лодката спря рязко. Беше спряла в Лаймхаус и те забързаха да слязат — не се бяха прикрили с магия и докато минаваха покрай неколцина мундани, Кит чу как един от тях измърмори, че децата се татуирали от твърде малки.

Шумотевницата накара Тай да направи физиономия и да си сложи слушалките, докато крачеха по улиците. Въздухът беше пропит от миризмата на речна вода, ала Магнус беше прав — доковете бързо

изчезнаха, сменени от криволичещи улици, пълни със стари фабрики, превърнати в лъскави апартаменти.

Тай вървеше начело с карта в ръце, а Ливи и Кит го следваха. Ливи беше сложила нехайно ръка на кръста си, където коланът с оръжията ѝ беше скрит под якето ѝ.

— По-рядко използва слушалки, когато ти си наблизил — рече тя, приковала очи в брат си, макар че думите ѝ бяха предназначени за Кит.

— Това хубаво ли е? — попита Кит учудено.

Ливи сви рамене.

— Не е нито хубаво, нито лошо. Просто го забелязах. Не е магия или нещо такова. — Тя му хвърли кос поглед. — Според мен просто не иска да пропусне нищо от това, което казваш.

Кит усети как го пронизва емоция, която го изненада. Той хвърли кос поглед към Ливи. Откакто бяха напуснали Лос Анджелис, с нищо не беше показала, че би искала да повторят онази своя единствена целувка. А и той бе установил, че също не го иска. Не че не харесваше Ливи и не я намираше за хубава. Но сега нещо му се струваше нередно... сякаш не беше правилно.

Може би беше фактът, че не знаеше дали изобщо иска да бъде ловец на сенки.

— Пристигнахме. — Тай беше свалил слушалките и белият кабел изпъкваше на фона на черната му коса. Единствен той от всички настоящи Блекторновци имаше такава коса, макар че в Института Кит беше виждал снимки на техни предшественици, които имаха същата тъмна коса и сребристокриви очи. — Би трябвало да е интересно. За разлика от Пазара на сенките, магазини като този са принудени да се подчиняват на Съглашенията, но освен това се държат от специалисти. — Изглеждаше невероятно щастлив от мисълта за цялото това специализирано знание.

Бяха прекосили по-широката, оживена Нероу стрийт и сега се намираха на онова, което би трябвало да е Гил стрийт, застанали срещу един самотен отворен магазин. Витрините му бяха слабо осветени, а над вратата с месингови букви беше написано: СОБСТВЕНИК — Ф. САЛОУС. Нямаше никакво описание на това, какъв бе магазинът, ала Кит предполагаше, че онези, които пазаруваха в него, знаеха какво се предлага.

Тай вече беше пресякъл улицата и отваряше вратата. Ливи забърза след него. Кит беше последен — предпазлив и далеч не така изгарящ от нетърпение. Беше израснал около продавачи на магии и техните клиенти и си имаше едно наум за тях.

Вътрешността на магазина с нищо не промени мнението му. Матираниите прозорци пропускаха само блясък, но не и истинска светлина, но поне беше чисто. Върху рафтовете имаше неща, които беше виждал преди (драконови зъби, светена вода, благословени нокти, омагьосани продукти за красота, амулети за късмет) и немалко, които виждаше за пръв път. Часовници, които вървяха назад, макар да нямаше представа защо. Скачени с тел скелети на животни, каквито никога не беше срещал. Зъби на акула, прекалено големи, за да принадлежат на която и да било акула от този свят. Купища буркани, пълни с пеперудени криле в ослепителни цветове — яркорозово, неоновожълто и лимоненозелено. Шишета със синя вода, чиято повърхност се вълнуваше като мъничко море.

Върху тезгяха имаше прашно медно звънче. Ливи го вдигна и позвъни, докато Тай изучаваше картите на стените. Онази, която разглеждаше, беше покрита с имена, които Кит чуваше за първи път: Трънливите планини, Пустоград, Раздробената гора.

— Земите на феите. — Гласът на Тай беше необичайно глух. — Трудно е да се намерят карти, защото географията се променя, но докато Марк го нямаше, разгледах доста от тях.

Потропването на токчета по пода оповести появата на собственичката на магазина. За изненада на Кит се оказа, че я познават — с тъмна кожа и бронзова коса, днес тя бе облечена в права черна рокля. Хипатия Векс.

— Нефилими — въздъхна тя. — Ненавиждам нефилимите.

— Да разбирам, че това не е едно от онези места, където клиентът винаги е прав — подхвърли Ливи.

— Ти не си Салоус — каза Тай. — Ти си Хипатия Векс. Срещнахме се вчера.

— Салоус умря преди години — отвърна Хипатия. — Беше убит от нефилими, по една случайност.

Неловко, помисли си Кит.

— Имаме списък с неща, от които се нуждаем. — Ливи плъзна един лист по тезгяха. — За Магнус Бейн.

Хипатия повдигна вежди.

— А, Бейн, могъщият ви закрильник. Каква напаст само е този мъж. — Тя взе листа. — За да приготвя някои от тези неща, ще ми е нужен поне един ден. Може ли да дойдете отново утре?

— Имаме ли избор? — попита Ливи с очарователна усмивка.

— Не — заяви Хипатия. — И ще ми платите със злато. Не ми трябват мундански пари.

— Само ни кажи колко — рече Тай и тя взе една химикалка и започна да дращи. — Освен това... има нещо, което искам да те попитам.

Тай погледна към Кит и Ливи. Ливи първа схвана намека и издърпа Кит на улицата. Лъчите на слънцето сгряваха косата и кожата му; той се зачуди какво ли виждаха мунданите, когато погледнеха към магазина. Може би потънала в прах бакалия или място, където се продават надгробни плочи. Място, където и през ум не би ти минало да влезеш.

— Колко дълго възнамеряваш да бъдеш приятел на брат ми? — попита Ливи направо.

Кит подскочи.

— Аз... какво?

— Чу ме. — Очите ѝ бяха много по-сини от Темза, докато тези на Тай бяха по-близо до цвета на реката.

— Хората не мислят за приятелството по този начин — каза той. — Зависи колко дълго познаваш някого... колко дълго сте на едно и също място.

— Зависи от *теб* — заяви тя, а очите ѝ потъмняха. — Можеш да останеш с нас колкото дълго поискаш.

— Нима? Ами Академията? Ами подготовката за ловец на сенки? Как се предполага да ви настигна, когато вие сте на милион години пред мен?

— Нас не ни е грижа за това...

— Може пък мен да ме е грижа.

Гласът на Ливи беше овладян.

— Когато бяхме деца, семейство Ашдаун ни идваха на гости, за да си играем. Родителите ни смятаха, че би трябвало да се срещаме с повече деца, които не са от семейството, а Пейдж Ашдаун беше горе-долу на моите години, така че я тръснаха на нас с Тай. Един ден той

заговори за нещо, по което беше запален — тогава бяха колите, преди Шерлок. И тя подхвърли саркастично как трябвало да ѝ отиде на гости и да ѝ разкаже всичко за тях, защото било толкова интересно.

— Какво се случи?

— Той отиде у тях, за да ѝ разкаже за колите. Нея я нямало, а когато се върнала, му се изсмяла в лицето и му каза да си върви, че не го мислела наистина и да не би да бил глупак.

Кит усети как в гърдите му бавно лумва ярост към едно момиче, което дори не познаваше.

— Никога не бих направил нещо такова.

— Виж — продължи Ливи. — Оттогава насам Тай научи много за това, как хората казват неща, които не мислят наистина, за това как тонът невинаги отговаря на изражението им, такива работи. Ала той ти има доверие, допусна те до себе си. Понякога може и да забрави да приложи наученото към теб. Просто ти казвам — недей да лъжеш. Не го подвеждай.

— Не съм... — започна Кит, но в този миг вратата на магазина се отвори със звън. Беше Тай, намятащ качулката си, за да се предпази от слабия ветреца.

— Готово — заяви той. — Да се прибираме.

Дори да беше усетил някакво напрежение между тях, не каза нищо и през целия път към вкъщи говореха за маловажни неща.

* * *

Пискитата бяха насядали в нещастна редичка върху камъните на ръба на градината. След като ги извадиха от ямата, Ема и Джулс им предложиха храна, но само едно от тях прие и в момента беше забило лице в купичка мляко.

Най-високото заговори с пискливо гласче:

— Малкълм Фейд? Къде е Малкълм Фейд?

— Не е тук — отвърна Джулиън.

— Отиде да посети болен роднина — каза Ема, взирайки се очаровано в тях.

— Магьосниците нямат родини — каза пискито.

— Никой не разбира шегите ми — измърмори Ема.

— Ние сме приятели на Малкълм — каза Джулиън след миг. Ако не го познаваше, Ема би му повярвала. Лицето му беше напълно откровено, докато лъжеше. — Помоли ни да наглеждаме мястото, докато го няма.

Пискитата си зашепнаха с тихи гласчета. Ема напрегна слух, но не можа да ги разбере. Не говореха езика на елфическите благородници, а нещо много по-простичко и древно звучащо. Притежаваше ромона на вода върху камъни и тръпчивостта на зелена трева.

— И вие ли сте магьосници? — попита най-високото от пискитата, отделяйки се от групичката. Очите му имаха цвета на глина, със сиви и сребърни пръски, като корнуолска скала.

Джулиън поклати глава и протегна ръка, обръщайки я, така че да видят руната окото върху кожата му.

— Ние сме нефилими.

Пискитата отново засушукаха помежду си.

— Опитваме се да открием Анабел Блекторн — продължи Джулиън. — Искаме да я отведем у дома, където ще бъде в безопасност.

Върху лицата на пискитата се изписа съмнение.

— Тя каза, че знаете къде е. Говорили ли сте с нея?

— Познавахме Анабел и Малкълм преди много години — отвърна пискито. — Рядкост е някой смъртен да живее толкова дълго. Бяхме любопитни.

— Защо просто не ни кажете? — намеси се Ема. — Ще ви пуснем да си вървите, ако го направите.

— А ако не го направим? — попита най-мъничкото писки.

— Тогава няма да ви пуснем да си вървите.

— Тя е в църквата Портхалоу — каза най-мъничкото писки, говорейки от името на всички. — Празна е от години насам. Анабел я познава и се чувства в безопасност там, а през повечето дни рядко се мярка някой от дългуните.

— Църквата Портхалоу наблизо ли е? — попита Джулиън. — Близо до града?

— Убийствено близо. — Най-високото писки вдигна слабичките си, бледи ръце и посочи. — Само че не може да отидете днес. Днес е

неделя и дългуните идват на групи, за да разглеждат гробището до църквата.

— Благодаря ви — каза Джулиън. — Наистина ни помогнахте.

* * *

Дру бутна вратата на спалнята си.

— Хайме? — прошепна.

Не последва отговор. Тя влезе предпазливо, затваряйки след себе си. Носеше чиния с кифлички, които Бриджет беше приготвила. Когато я беше помолила за цяла чиния, Бриджет се беше изкискала на нещо, което очевидно само тя си спомняше, а после рязко ѝ беше казала да не ги изяжда всичките, защото щяла да стане още по-дебела.

Дру отдавна се беше научила да не яде много пред хора, които не познава, нито да изглежда така, сякаш е гладна, нито да си пълни прекалено чинията. Ненавиждаше начина, по който я поглеждаха, когато го стореше, сякаш за да кажат: *О, это защо не е слаба.*

Заради Хайме обаче беше готова да го направи. След като той се беше разположил като у дома си в нейната стая (първо се беше проснал на леглото, сякаш от седмици спеше там, а после беше скочил и бе помолил да използва душа), тя го бе попитала дали е гладен, при което той ѝ се беше усмихнал, изпод полупритворени мигли.

— Не исках да ставам нахален, но...

Дру бе побързала да отиде в кухнята и не искаше да се върне с празни ръце. Това бе нещо, което би направило едно уплашено тринайсетгодишно момиче, не някой на шестнайсет. Или за колкото годишна я мислеше той. Не беше уточнила.

— Хайме?

Той се показа от банята, по дънки. Тъкмо си навличаше тениска и Дру зърна черна татуировка (не Знак, а думи на латиница), плъзнала се по мургавата кожа, преди тениската да покрие плоския му корем. Взираше се безмълвно в него, докато той се приближи и си взе кифличка, като ѝ намигна.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна Дру тихичко.

Той приседна на леглото, ръсейки трохи, а черната му коса се къдреше от влагата. Дру остави предпазливо чинията върху тоалетката. Докато отново се обърне към него, той вече беше заспал, подложил ръка под главата си.

Тя се покатери върху нощното шкафче, обвила ръце около себе си. Виждаше Диего в цветовете и извивките на лицето на Хайме. Сякаш някой беше взел Диего и го беше изострил, правейки всичките му ъгли по-отчетливи. Още думи бяха татуирани около китката му и се скриваха под ръкава на тениската му. На Дру ѝ се прииска да знаеше испански достатъчно добре, за да си ги преведе.

Отправи се към вратата, с намерението да го остави да си почине.

— Не си отивай.

Тя се обърна рязко и видя, че очите му бяха полуотворени и ресниците им хвърляха сенки върху прекалено острите скули.

— Отдавна не съм имал някой, с когото да си поговоря.

Дру приседна на ръба на леглото, а той се излегна по гръб, с ръце под главата. Беше сякаш изтъкан от дълги крайници, черна коса и ресници като паякови крачка. Всичко в него бе леко разкривено, докато у Диего имаше само прави линии, като в книжка с комикси. Дру се опита да не го зяпа.

— Разглеждах лепенките на нощното ти шкафче. — Беше ги купила в един магазин на Флийт стрийт, когато с Даяна отидоха за сандвичи. — Всичките са от филми на ужасите.

— Обичам филмите на ужасите.

Хайме се усмихна широко и кичур черна коса му влезе в очите. Той го отметна назад.

— Харесва ти да те плашат?

— Филмите на ужасите не ме плашат — отвърна Дру.

— Не е ли това идеята? — Изглеждаше искрено заинтригуван. Дру не помнеше кога за последен път някой бе изглеждал искрено заинтригуван от любовта ѝ към старите филми на ужасите. Джулиън понякога оставаше да гледа „Хотел на ужасите“ заедно с нея, но тя знаеше, че го прави само от братска привързаност.

— Спомням си Тъмната война — рече тя. — Спомням си как с очите си видях да умират хора. Баща ми беше един от Помрачените. Върна се, само че не беше... не беше той. — Тя преглътна мъчително.

— Когато гледам страшен филм, знам, че каквото и да се случи, аз ще бъда добре, когато свърши. Знам, че хората в него са просто актьори и че след края на снимките са си отишли у дома. Кръвта е фалшива и е била отмита.

Очите на Хайме бяха тъмни и непроницаеми.

— Почти може да те накара да повярваш, че нищо от това не съществува — рече той. — Да си представиш, че не са истински.

В усмивката на Дру имаше мъничко тъга.

— Ние сме ловци на сенки. Не ни е позволено да си представяме подобни неща.

* * *

— Някои хора са готови на всичко, за да си спестят домакинската работа — отбеляза Джулиън.

— Но не и ти. — Ема се беше опънала на дивана, преметнала крака през облегалката.

Тъй като днес не можеха да последват Анабел в църквата, бяха решили да прекарат следобеда, четейки дневниците на Малкълм и разглеждайки рисунките на Анабел. Докато слънцето започне да залязва, вече имаха солидно количество бележки, прилежно организирани в купчинки из къщурката. Бележки за хронологията на събитията: кога Малкълм бе станал част от семейството на Анабел, как те, тогавашните ръководители на Корнуолския институт, го бяха осиновили, когато беше дете. Колко страстно бе обичала Анабел имението на рода Блекторн сред зелените хълмове на Идрис и как двамата си играели заедно в Брослиндската гора. Как Малкълм бе започнал да прави планове за бъдещето им и бе построил къщурката в Полперо, как Анабел бе скрила връзката им и те си бяха разменяли съобщения с помощта на нейния гарван. Как бащата на Анабел бе открил истината и бе изхвърлил Анабел от дома им и Малкълм я бе открил на другия ден, да ридае самичка на брега.

Именно тогава Малкълм бе решил, че ще имат нужда от закрила срещу Клейва. Знаел бе за колекцията от книги със заклинания в Корнуолския институт. Щеше да има нужда от могъщ покровител,

решил бе той. Някой, на когото да даде Черната книга и който да държи Съвета далеч от тях.

Ема четеше на глас от дневниците, а Джулиън си водеше бележки. От време на време спираха, снимаха бележките и въпросите си с телефоните си и ги изпращаха в Института. Понякога получаваха въпроси от другите и бързаха да им отговорят; понякога не получаваха нищо. Веднъж получиха снимка, на която Тай грееше, след като беше открил цял рафт с първи издания на книгите за Шерлок Холмс. Веднъж получиха снимка на крака на Марк. Така и не разбраха защо.

В един момент Джулиън се протегна и отиде в кухнята, където направи печени сандвичи със сирене и за двамата върху печката „Ага“ — масивно, желязно чудовище, което изпълваше цялата стая с топлина.

Това не е добре, помисли си, загледан в ръцете си, докато слагаше сандвичите в чинии, спомнил си едва сега, че Ема ги обичаше без коричките. Нерядко се беше шегувал с нея заради това. Той посегна към ножа; жестът беше механичен, навик.

Представи си как го прави всеки ден. Как живее в къща, която сам бе проектирал — също като тази, и неговата щеше да гледа към морето. Огромно ателие, където да рисува. Стая, в която Ема да тренира. Представи си как всяка сутрин се събужда и я вижда в леглото до себе си, или пък седнала на кухненската маса, с купичка мюсли, да си тананика, вдигайки усмихнато лице към него, когато той влезеше.

Заля го вълна от копнеж — не само по нея, но и по мечтата за този живот — и една не го задави. Опасно бе да мечтае, напомни си. Толкова опасно, колкото и за Спящата красавица в нейния замък, потънала в сън, който я погълнал за цял век.

Върна се при Ема, която беше седнала до огъня. Очите ѝ грееха, когато пое усмихнато чинията от него.

— Знаеш ли за какво се тревожа?

Сърцето на Джулиън се сви в гърдите му.

— За какво?

— За Чърч. Той е сам-самичък в Института в Лос Анджелис.

— Не, не е. Заобиколен е от центуриони.

— Ами ако някой от тях се опита да го открадне?

— Ще бъде подобаващо наказан — увери я Джулиън, приближавайки се още малко до огъня.

— Какво е подобаващо наказание за кражбата на един котарак? — попита Ема, докато отхапваше от сандвича си.

— В случая на Чърч — да бъдат принудени да го задържат — отвърна Джулиън.

Ема направи физиономия.

— Ако този сандвич имаше корички, щях да те замеря с тях заради тези думи.

— Защо просто не ме замериш със сандвича?

Тя изглеждаше ужасена.

— И да се откажа от това вкусно сирене? Никога, никога няма да се откажа от вкусното сирене.

— О, извинявам се. — Джулиън сложи още една цепеница в огъня. В гърдите му се надигна щастие, сладостно и непознато.

— Не всеки ден попадаш на толкова вкусно сирене — информира го Ема. — Знаеш ли какво би било още по-хубаво?

— Какво? — Той приседна на пети.

— Още един сандвич. — Тя му протегна празната си чиния със смях.

Джулиън я пое и моментът беше толкова обикновен и все пак беше всичко, което беше искал някога и никога не си беше позволявал да си представи. Къща, с Ема; двамата — смеещи се заедно край огъня.

Единственото, което би могло да го направи още по-хубаво, бяха братята и сестрите му някъде наблизо, където да може да ги вижда всеки ден, да се дуелира с Ливи, да гледа филми заедно с Дру и да помага на Тави да се научи да стреля с арбалет. Където да търси животни заедно с Тай, раци отшелници в плитчините, пъплеци под черупките си. Където да може да приготвя изобилни вечери заедно с Марк и Хелън, и Ейлийн, и те всички да ги изяждат заедно, насядали под звездите в пустинния въздух.

Където да може да чува морето така, както го чуваше сега. И където да може да вижда Ема, винаги Ема, неговата по-добра, по-слънчева половинка, която смекчаваше неговата безжалостност, която го караше да вижда светлина там, където той виждаше единствено мрак.

Ала те всички трябваше да бъдат заедно, помисли си. Много отдавна късчетата на душата му се бяха пръснали и сега всяко от тях живееше в един от братята и сестрите му. С изключение на късчето, което живееше в Ема, запечатано сякаш с огън в нея от пламъка на парабатайската церемония и натиска на собственото му сърце.

Само че то бе невъзможно. Нещо, което никога не можеше да стане. Дори ако по някакво чудо семейството му преминеше през всичко това невредимо, а Хелън и Ейлийн се върнеха при тях, дори тогава Ема, неговата Ема, един ден щеше да има свое семейство и свой живот.

Зачуди се дали щеше да стане нейния *suggenes*, дали той щеше да я предаде на младоженеца ѝ. Обикновено така ставаше с парабатаите.

От тази мисъл се почувства така, сякаш някой го прерязва с бръснач отвътре.

— Спомняш ли си — каза Ема със своя мек, закачлив глас, — когато заяви, че можеш да вмъкнеш Чърч в час, без Даяна да забележи, а той те ухапа по средата на лекцията за Джонатан Ловеца на сенки.

— Ни най-малко. — Той се настани на пода, с един от дневниците в ръка. Топлината на стаята, миризмата на чай и препечен хляб, светлината на огъня в косата на Ема, от всичко това му се доспиваше. Беше толкова наситено щастлив, колкото бе и нещастен, и беше изтощително да бъде разпъван по този начин в две противоположни посоки едновременно.

— Ти изкрещя — продължи Ема, — а после каза на Даяна, че е защото страшно се вълнуваш от това, че учиш.

— Има ли някаква причина да си спомняш всяка смущаваща случка, станала с мен? — зачуди се той на глас.

— Все някой трябва да го направи. — Извивката на лицето ѝ беше розова на светлината от огъня. Стъклената гривна около китката му блещукаше, хладна върху бузата му, когато той отпусна глава.

Беше се страхувал, че без Кристина двамата ще спорят и ще се карат. Че между тях ще има горчилка. Ала всичко беше свършено и по свой собствен начин това бе далеч по-ужасно.

* * *

Остра болка събуди Марк посред нощ, усещането, че около ръката му са обвити гвоздеи.

Бяха работили до късно в библиотеката: Магнус беше доуточнявал рецептата за разваляне на обвързващата магия, а останалите — четящи всичко, което можеха да намерят за Черната книга. Сглобявайки спомените от кристала и информацията от бележките на Ема и Джулиън, бяха започнали да си създават поцялостна картина за Анабел и Малкълм, ала Марк не можеше да не се запита дали щеше да има някаква полза. Онова, от което се нуждаеха, беше Черната книга и дори ако историята ѝ беше преплетена в миналото, щеше ли това да помогне на семейство Блекторн да я намери в настоящето?

Ако не друго, поне бе успял да убеди Кийрън да изяде почти цялата порция храна, която Алек беше донесъл от едно кафене на Флийт стрийт, макар през цялото време да се оплакваше, че сокът не бил наистина сок и че чътнито в действителност не съществувало.

— Просто не е възможно — заявил бе, взирайки се яростно в сандвича си.

Сега спеше, свит на кълбо и омотан в одеяло под прозореца на Марк, отпуснал глава върху купчинка книги с поезия, които си беше донесъл от библиотеката. От вътрешната страна на корицата на почти всички от тях някой си Джеймс Херондейл грижливо бе написал любимите си стихове.

Китката на Марк отново затуптя от болка и заедно с болката дойде и неловко усещане. *Кристина*, помисли си. Избягваха се и през целия ден почти не бяха говорили. Беше отчасти заради Кийрън, но още повече — заради обвързващата магия, ужасния факт за съществуването ѝ помежду им.

Марк скочи на крака и си облече дънки и тениска. Не можеше да заспи, не и така, не и докато се тревожеше за нея. Прекоси бос коридора и отиде до стаята ѝ.

Там нямаше никого. Леглото ѝ беше оправено, покривката беше грижливо опъната под струящите през прозореца лунни лъчи.

Озадачен, Марк пое по коридора, оставяйки обвързващата магия да го води. Беше като да следва музиката на елфическо веселие, носеща се отдалеч. Почти можеше да чуе Кристина — тя беше в Института, тук някъде.

Подмина стаята на Кит и чу високи гласове, а после някой се разсмяха... Тай. Марк се замисли за начина, по който Тай се нуждаеше от него, когато се беше завърнал от земите на елфите, а сега това бе останало в миналото. Кит бе направил странна магия, превръщайки онова, което близнаците имаха, в тройка, която сякаш балансираше сама себе си. Тай вече не гледаше Марк по същия начин, сякаш търсеше някой, който да го разбере.

Коего беше хубаво, помисли си Марк, докато поемаше надолу по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж. Защото той не беше в достатъчно добра форма, за да разбере когото и да било. Та той не разбираше дори себе си.

Един дълъг коридор го отведе до две бели двукрили врати. Едната беше отворена, разкривайки внушителна, прашна, полуосветена стая.

Очевидно от години насам не беше използвана, макар да беше чиста, ако не се броеше прахта. По-голямата част от мебелите бяха покрити с бели чаршафи. Сводести прозорци гледаха към вътрешния двор и изпълнената със звезди нощ.

Кристина беше там — стоеше в средата на стаята, вдигнала очи към един от трите полилея. Макар и незапалени, те грееха с кристалните си капчици.

Марк остави вратата да се затвори зад него и Кристина се обърна. Не изглеждаше изненадана, че го вижда. Носеше простичка черна рокля, която изглеждаше ушита за някой по-нисък от нея, косата ѝ беше отметната от лицето.

— Марк. Не можеш да спиш ли?

— Не особено добре. — Той погледна печално към китката си, макар че болката бе изчезнала сега, когато беше близо до Кристина. — И ти ли усети същото?

Тя кимна. Очите ѝ грееха.

— Майка ми все казваше, че балната зала в Лондонския институт е най-прекрасната стая, която е виждала някога. — Погледът ѝ се плъзна наоколо, по едуардианските тапети на ивици, тежките кадифени завеси, дръпнати от прозорците. — Ала тя трябва да я е видяла кипяща от живот и пълна с хора. Сега е като замъка на Спящата красавица. Сякаш Тъмната война я е обгърнала в тръни и оттогава тя спи.

Марк протегна ръка, а раната от обвързващата магия обвиваше китката му, както гривната от морско стъкло обвиваше китката на Джулиън.

— Нека я събудим тогава — рече той. — Танцувай с мен.

— Нямаме музика — каза тя, ала се люшна лекичко към него.

— Танцувал съм на едно елфическо веселие, където нямаше нито цигулка, нито флейти и единствената музика бе тази на вятъра и звездите. Нека ти покажа.

Тя се приближи до него, а златният медальон на гърлото ѝ проблясваше.

— Колко вълшебно — каза, а очите ѝ бяха огромни и тъмни, и грейнали от палавост. — Или пък бих могла да направя това.

Извади телефона от джоба си и натисна няколко копчета. От малките високоговорители се разля музика — не силна, но Марк можеше да я почувства; не познаваше мелодията, но тя бе бърза и енергична, и запулсира в кръвта му.

Протегна ръце и като остави телефона на един от первазите, Кристина ги пое, смеейки се, когато той я притегли към себе си. Телата им се докоснаха веднъж, лекичко, а после тя се завъртя, принуждавайки го да я последва. Ако си беше мислил, че той ще води, осъзна Марк, дълбоко се беше заблуждавал.

Следваше я, а тя се движеше като огън, винаги мъничко пред него, въртейки се, докато косата ѝ се освободи и се разпиля около лицето ѝ. Полилеите блещукаха над тях като дъжд и Марк стисна ръката на Кристина в своята. Завъртя я в кръг и тялото ѝ докосна неговото, докато се обръщаше; той я улови през хълбоците и я притегли към себе си.

И ето че тя беше в прегръдките му, движеше се и навсякъде, където тялото ѝ докосваше неговото, лумваха искри. Всичко друго бе пропъдено от главата му, освен Кристина. Светлината върху мургавата ѝ кожа, зачервеното ѝ лице, начина, по който полата ѝ политаше нагоре, когато се въртеше, и той зърваше гладките бедра, които си бе представял десетки пъти.

Улови я през кръста и тя се люшна назад в обятията му, сякаш нямаше кости, и косата ѝ докосна пода. Когато се изправи, с полупритворени очи, той повече не бе в състояние да се сдържа. Притегли я към себе си и я целуна.

Ръцете ѝ се вдигнаха и се заровиха в косата му, пръстите ѝ се вкопчиха в него и го притиснаха още по-плътно до тялото ѝ. Имаше вкус на хладна бистра вода и Марк пиеше от устните ѝ така, сякаш умираше от жажда. Цялото му тяло като че ли бе изтъкано от отчаяна болка и когато тя се отдръпна от него, той простена тихо. Ала тя се смееше и танцуваше, без да откъсва очи от неговите, разперила ръце. Марк имаше чувството, че кожата му е обтегната върху тялото му; отчаяно копнееше отново да я целуне, да плъзне ръце там, където се бяха плъзнали очите му преди малко: по дългите ѝ крака, под полата, около кръста ѝ, по гладките, издължени мускули на гърба ѝ.

Желаеше я и това бе невероятно човешка нужда; не звездна светлина и странност, а тук и сега. Тръгна след нея, посягайки към ръцете ѝ...

— Кристина...

Тя замръзна и за един изпълнен със страх миг, Марк си помисли, че е заради него. Ала тя гледаше настрана. Той се обърна и видя Кийрън на прага; облегат на касата на вратата, елфът се взираше в тях с нетрепващ поглед.

Марк се напрегна. В миг на закъсняла яснота осъзна, че бе постъпил глупаво, смущаващо глупаво. Само че вината не беше на Кристина. Ако гневът на Кийрън се излееше върху нея...

Ала когато Кийрън заговори, гласът му беше лековат.

— Марк. Ти наистина нямаш представа, нали? Защо не ѝ покажеш как се прави наистина?

Приблужи се към тях, истински елфически принц, в цялото си великолепие. Носеше бяла риза и бричове и тъмната му коса се спускаше към раменете. Той спря в средата на стаята и протегна ръка на Кристина.

— Милейди — заяви той и се поклони. — Ще ми окажеш ли честта за един танц?

Кристина се поколеба за миг, а после кимна.

— Не е нужно да го правиш — прошепна Марк.

Тя просто го изгледа и последва Кийрън до средата на пода.

— Сега — каза Кийрън и се раздвижи.

Марк не мислеше, че някога бе танцувал с Кийрън, не и на някое от елфическите веселия; те винаги се бяха опитвали да скрият връзката си от повечето обитатели на елфическото царство. А след като не

можеше да танцува с онзи, с когото искаше, Кийрън, естествено, отказваше да танцува с когото и да било друго.

Ала ето че сега го правеше. И ако Кристина се беше движила като огън, Кийрън се движеше като мълния. След миг колебание, Кристина го последва... той я взе в ръцете си... улови я, вдигна я във въздуха с непринудена елфическа сила, завъртя я около себе си. Тя ахна и лицето ѝ светна от насладата на музиката и движението.

Марк стоеше на мястото си, чувствайки се неловко, смутен. Какво правеше Кийрън? Какво си мислеше? Да го укори ли се опитваше? Не изглеждаше така. Колко точно беше видял? Целувката или само танца?

Чу как Кристина се смее. Очите му се разшириха. Невероятно. Двата с Кийрън бяха като звезди, които се носеха една около друга и единствено крайчетата им се докосваха, ала всеки път, когато това се случваше, се посипваше дъжд от искри и огън. А Кийрън се усмихваше, усмихваше се наистина, и това променяше лицето му, караше го да изглежда толкова млад, колкото беше в действителност.

Музиката свърши. Кристина спря да танцува, придобила изведнъж смутено изражение. Кийрън вдигна ръка, за да отметне дългата ѝ черна коса над рамото ѝ, а после се наведе и я целуна по бузата. Очите ѝ се разшириха от изненада.

Едва тогава, след като се отдръпна, той погледна към Марк.

— Ето така танцуват онези, в чиито вени тече кръвта на елфическите земи.

* * *

— Събуди се.

Кит простена и се обърна на другата страна. Най-сетне беше заспал и сънуваше нещо приятно — че е на плажа заедно с баща си. Не че баща му някога го беше водил на плажа, но нали затова бяха сънищата?

В съня, баща му го беше докоснал по рамото и бе казал: *Винаги съм знаел, че от теб ще излезе добър ловец на сенки.*

Нищо че Джони Рук би предпочел синът му по-скоро да стане сериен убиец, отколкото нефилим. Докато се отърсваше от съня, Кит

си спомни многозначителната усмивка на баща си и последния път, когато я беше видял, сутринта, в която демоните на Малкълм Фейд го бяха разкъсали на парчета.

— Чу ли ме? — Гласът, който се опитваше да го събуди, стана по-настойчив. — Събуди се!

Кит отвори очи. Стаята му беше изпълнена с бледото сияние на магическа светлина, а над леглото му се бе надвесила сянка. Със спомена за мантидите, пресен в главата му, той седна рязко.

Сянката побърза да се дръпне назад, за да не се блъснат. Магическата светлина се вдигна нагоре, огрявайки лицето на Тай. Меката му черна коса беше разчорлена, сякаш току-що беше станал от леглото и бе дошъл в стаята на Кит, без да я срене. Носеше сивия суитшърт, който Джулиън му беше дал преди да замине за Корнуол, вероятно защото беше удобен, но и защото му действаше успокояващо. Слушалките му излизаха от джоба и се увиваха около врата му.

— Уотсън. Искам да те видя.

Кит простена и разтърка очи.

— Какво? Колко е часът?

Тай завъртя магическата светлина между пръстите си.

— Знаеш ли, че първите думи, изречени по телефона, са били „Уотсън, ела тук“?

— Съвсем различен Уотсън, обаче — изтъкна Кит.

— Знам. Просто си помислих, че е интересно. — Тай подръпна кабела на слушалките си. — Наистина исках да те видя. Или поне, трябва да направя нещо и ми се ще да дойдеш с мен. Всъщност именно нещо, което ти каза, ми даде идеята за това проучване.

Кит отметна завивките. Бездруго спеше с дрехите, навик, придобит, когато една от сделките на баща му беше взела лош обрат и в продължение на седмици бяха спали с дрехите, в случай че се наложи да изчезнат светкавично.

— Проучване? — повтори.

— В библиотеката е — обясни Тай. — Мога да ти покажа, преди да тръгнем. Стига да искаш.

— Бих искал да го видя.

Кит стана и си нахлузи обувките, грабвайки якето си, преди да последва Тай в коридора. Знаеше, че би трябвало да се чувства изтощен, ала имаше нещо в енергията на Тай, в пламъка на

съсредоточеността му, което му действаше като кофеин. То го събуди, изпълвайки го с целенасочено усещане, сякаш миговете пред него съдържаха безкрайни възможности.

В библиотеката, Тай бе заел една от масите с бележките, които Ема и Джулиън им бяха изпратили от Корнуол, както и с разпечатки на рисунките на Анабел. На Кит му се струваше все същата бъркотия, но Тай уверено плъзна магическата си светлина над листовете.

— Помниш ли, когато си говорихме как един гарван пренасял съобщения между Малкълм и Анабел? На лодката? И ти каза, че ти се струва ненадеждно?

— Помня — отвърна Кит.

— Това ми даде идея. Теб наистина те бива да ми даваш идеи. Не знам защо. — Той сви рамене. — Както и да е. Отиваме в Корнуол.

— Защо? Да не възнамеряваш да ексхумираш птицата и да я разпиташ?

— Естествено, че не.

— Това беше шега, Тай... — Кит не довърши, осъзнал със закъснение какво му беше казало другото момче. — Какво? Къде отиваме?

— Знам, че беше шега. — Тай взе разпечатаните рисунки. — Ливи ми обясни, че когато някой си направи шега, която не е особено смешна, най-възпитано е да не ѝ обърнеш внимание. Не е ли така?

Изглеждаше притеснен и на Кит му се прииска да го прегърне, така, както бе направил на покрива онази вечер.

— Не, вярно е — отвърна и побърза да излезе след него от библиотеката. — Просто хуморът е нещо субективно. Не всички са на едно мнение за това, какво е смешно и какво — не.

Тай го погледна с истинска дружелюбност.

— Сигурен съм, че много хора те намират за страшно забавен.

— И още как.

Вече слизаха забързано по стъпала, потънали в сенки. Кит се зачуди къде отиват, но то почти нямаше значение — усещаше как във връхчетата на пръстите му пращи вълнение, обещанието за приключение.

— Ама ти сериозно ли за Корнуол? Как? Ами Ливи?

Тай не се обърна.

— Тази вечер не исках да я вземам с нас.

Бяха стигнали до подножието на стълбището, където една врата водеше в огромна, открита каменна стая. Криптата на катедралата. Подът и стените бяха направени от масивни блокове гладък камък, а върху колоните имаше месингови скоби, които някога вероятно бяха държали факли. Сега единствената светлина струеше измежду пръстите на Тай, които стискаха руническия му камък.

— Какво точно правим? — попита Кит.

— Помниш ли, когато останах да говоря с Хипатия Векс в магазина? Тя ми каза, че тук долу има постоянен Портал. Много стар, навярно един от първите, отворен през 1903 година. Води единствено до Корнуолския институт. Клейвът не знае за него, нито го наблюдава.

— Нерегулиран Портал? — попита Кит. Тай обикаляше из стаята, огрявайки с магическата си светлина ъглите и дупките по стените. — Това не е ли опасно?

Тай не отговори. По стените на интервали висяха дълги гоблени и той надничаше зад всеки от тях, прокарвайки светлината нагоре-надолу. Тя отскачаше от камъните и огряваше стаята като светулки.

— Ето защо не искаше Ливи да дойде — досети се Кит. — *Наистина* е опасно.

Тай се изправи. Косата му беше разрошена.

— Тя вече пострада веднъж. Заради мен.

— Тай...

— Трябва да открия Портала. — Тай се облегна на стената, потропвайки с пръсти по нея. — Погледнах зад всички гоблени.

— Може би трябва да погледнеш в тях? — предложи Кит.

Тай му хвърли дълъг, замислен поглед, примесен с мъничко изненада. Кит зърна блясъка в сивите му очи, преди другото момче да се обърне отново към гоблените. Всеки от тях изобразяваше сцена от нещо, което приличаше на средновековен пейзаж: замъци, дълги каменни стени, кули и пътища, коне и битки. Тай спря пред един, на който имаше висок плет със сводест отвор в средата. През отвора се виждаше море.

Сложи ръка върху него с колеблив, изпитателен жест. Лумна светлина и Кит се втурна напред в същия миг, в който гобленът заблещука и грейна като пъстроцветно петно във вода.

Тай отново погледна към изобразеното върху него, а после се обърна, протегнал свободната си ръка към Кит.

— Не се бави толкова.

Кит посегна към него. Пръстите му се заключиха около тези на Тай, топли и корави под допира му. Тай прекрачи в Портала, цветовете се разделиха и отново се събраха зад него... вече беше полуневидим... и пръстите му още по-здро стиснаха Кит, издърпвайки го след себе си.

Кит го държеше с всички сила, ала някъде във вихрушката и хаоса на Портала, ръката му се откъсна от тази на Тай. Обзет от ирационална паника, той изкрещя нещо — и сам не беше сигурен какво — преди ветровете на Портала да го всмучат през потъналия в сенки праг и да го изплюят в студения въздух, върху склон, обрасъл с влажна трева.

— Да? — Тай стоеше над него с магическа светлина в ръка. Зад него небето беше високо и тъмно, блещукащо с безброй звезди.

Кит се изправи, потръпвайки. Започваше да свиква с пътуването през Портал, но все още не го харесваше.

— Какво има? — Тай не срещна очите му, но го огледа от горе до долу, сякаш търсеше наранявания. — Викаше името ми.

— Така ли? — Кит се огледа наоколо. Зелени поляни се спускаха надолу в три посоки, а в четвъртата се издигаше към голяма сива църква. — Според мен се притеснявах да не се изгубиш в Портала.

— Това се е случвало само няколко пъти. Статистически погледнато е много малко вероятно. — Тай вдигна руническия си камък. — Това е Корнуолският институт.

В далечината Кит зърна блещукането на лунна светлина върху тъмна вода. Морето. Над тях църквата представляваше купчина сиви камъни със счупени черни прозорци и липсваща входна врата. Кулата ѝ стърчеше нагоре, губейки се в завихрени облаци, огрявани от луната зад тях. Той свирна през зъби.

— От колко време е изоставен?

— Само от няколко години. От Тъмната война насам няма достатъчно ловци на сенки за всички Институти. — Той местеше поглед между рисунката в ръката си и онова, което ги заобикаляше. Кит видя останките от занемарена градина: плевели, избуяли между мъртви розови храсти, прекалено висока трева, мъх, покрил десетките статуи, пръснати наоколо като жертви на Медуза. Един кон се бе изправил на задни крака до момче, върху чиято китка беше кацнала

птица. Каменна жена държеше изящен слънчобран. Миниатюрни каменни зайчета надничаха измежду бурените.

— И възнамеряваш да влезем вътре? — Гласът на Кит бе изпълнен със съмнение. Тъмните прозорци изобщо не му харесваха. — Не би ли било по-добре да дойдем през деня?

— Няма да влизаме вътре. — Тай вдигна рисунката, която беше донесъл и на магическата светлина Кит видя, че е мастилена скица на Института и градините му, нахвърляна през деня. Мястото не се беше променило особено през последните двеста години. Същите розови храсти, същите статуи. Рисунката обаче като че ли беше направена през зимата, защото клоните на дърветата бяха голи като скелети. — Онова, от което се нуждаем, е тук.

— И от какво се нуждаем? — попита Кит. — Направи ми тази услуга — обясни ми какво общо има това със случайната ми забележка, че гарваните са ненадеждни.

— И действително са ненадеждни. Работата е там, че Малкълм не каза дали гарванът е бил жив, дали е бил истинска птица. Просто така предположихме.

— Не, но... — Кит не довърши. Канеше се да каже, че няма особен смисъл да повериш съобщенията си на мъртъв гарван, ала нещо в изражението на Тай го накара да замълчи.

— Всъщност далеч по-логично би било да оставят съобщенията си на някое тайно място — продължи Тай. — Място, където лесно биха могли да отидат. — Той прекоси тревата и се приближи до статуята на момчето с птица върху ръката.

Кит усети как през тялото му сякаш премина ток. Не разбираше особено от птици, ала тази беше изваяна от лъскав черен камък. И приличаше на рисунките, които бе виждал на гарвани.

Тай вдигна ръка и прокара пръсти по каменната птица. Разнесе се изщракване, последвано от скърцане на панти. Кит побърза да се приближи и видя как Тай отваря малка дупка на гърба на птицата.

— Има ли нещо вътре?

Тай поклати глава.

— Празно е.

Извади сгънат лист хартия от джоба си, пусна го вътре и отново затвори.

Кит се закова на място.

— Остави съобщение.

Тай кимна. Беше сгънал рисунката и я прибра в джоба си. Ръката му се люлееше до тялото, стиснала руническия камък: светлината му беше приглушена, но лунните лъчи бяха достатъчни, за да виждат.

— За Анабел? — попита Кит.

Тай се поколеба.

— Недей да казваш на никого — рече най-сетне. — Беше просто идея, която ми хрумна.

— Умно. Наистина умно... не мисля, че някой друг би се досетил за статуята. Не мисля, че някой друг би могъл да се досети.

— Може да се окаже, че няма значение — отбеляза Тай. — В такъв случай ще съм се провалил. И предпочитам никоой да не узнае. — Той започна да си мърмори тихичко, както правеше понякога.

— Аз ще знам.

Тай спря да си мърмори.

— Нямам нищо против ти да знаеш.

Кит искаше да го попита защо, искаше го страшно силно, но Тай изглеждаше така, сякаш и той не беше сигурен в отговора. И още си мърмореше, все същия тих поток от думи, който беше нещо средно между шепот и песен.

— Какво си казваш? — попита Кит най-сетне; не беше сигурен дали бе правилно да го стори, но то беше по-силно от него.

Тай погледна към луната изпод мигли. Бяха гъсти и тъмни, почти като на дете, и придаваха на лицето му невинно изражение, което го караше да изглежда по-млад... странен ефект, който контрастираше с почти плашещо острия му ум.

— Просто думи, които харесвам — отвърна. — Когато си ги повтарям, умът ми... утихва. Това дразни ли те?

— Не! — побърза да го увери Кит. — Просто ми беше интересно кои думи харесваш.

Тай прехапа устна и за миг Кит си помисли, че няма да каже нищо.

— Не е значението, само звученето — обясни той. — Стъкло, близък, ябълка, шепот, звезди, кристал, сянка, ритъм. — Извърна очи от Кит, трепереща фигурка в прекалено голям суитшърт, с черна коса, която поглъщаше лунната светлина.

— *Шепот* е една от моите. — Кит направи крачка към него и го докосна лекичко по рамото. — Облак, тайна, магистрала, ураган, огледало, замък, тръни.

— Блекторн — заяви Тай с ослепителна усмивка и в този миг Кит разбра, че каквото и да си беше казвал през последните няколко дни за това, как ще избяга, беше лъжа. И може би именно на тази лъжа бе реагирала Ливи, когато му се беше сопнала пред магическия магазин предишния ден — зрънцето в собственото му сърце, което му нашепваше, че все пак може и да си тръгне.

Ала вече знаеше как да я успокои. Нямахше да напусне ловците на сенки. Никъде няма да отиде. Защото от сега нататък, където бяха семейство Блекторн, там щеше да бъде и неговият дом.

МАГЕСАН И ПОТАЕН

Когато се събуди на следващата сутрин, Ема установи, че бе успяла да не се върже на възел около Джулиън насън. Което беше напредък. Може би защото цяла нощ ѝ се присънваха ужасии, в които отново виждаше баща си и той смъкваше лицето си, разкривайки Себастиан Моргенстърн отдолу.

— *Люк, аз съм баща ти* — измърмори и чу как Джулиън се засмя тихичко. Тя стана и отиде да намери бойното си облекло, за да не се налага да гледа как се надига, очарователно сънен и разрошен. Преоблече се в кабинета, докато Джулиън вземаше душ и си навличаше дрехите. Закусиха набързо с препечени филийки и сок и отидоха да намерят Анабел.

Докато стигнат до църквата Портхалоу, вече беше почти обяд и слънцето се беше издигнало високо в небето — очевидно това, което беше *близо* за пискитата, човеците едва ли биха нарекли така. Макар че Ема непрекъснато чуваше високото гласче на пискито в главата си. *Убийствено близо*, казало бе то. Каквото и да означаваше това, на нея не ѝ харесваше.

Църквата беше построена върху скала, надвиснала над един нос, вдаден в морето, което се разпростираше във всички посоки като матовосин килим. Облаци плаваха по небето, като памучни топчета, които някой бе пръснал навсякъде. Въздухът беше пълен с жужене на пчели и уханье на късни диви цветя.

Земята около църквата беше напълно обрасла, ала самата сграда беше в прилично състояние, въпреки че беше изоставена. Прозорците бяха грижливо заковани, а на входната врата висеше табела с надпис **ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ: ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО**. Недалече от църквата имаше малко гробище, чиито сиви, измити от дъждовете надгробни камъни едва се виждаха в избуялата трева. Единствената квадратна кула на църквата изпъкваше самотно на фона на небето. Ема намести Кортана на гърба си и погледна към Джулиън, който се мръщеше на телефона ѝ.

— Какво гледаш? — попита тя.

— Уикипедия. Църквата Портхалоу се намира над морето, на върха на Талан, близо до Полперо в Корнуол. Твърди се, че олтарът ѝ датира от времето на крал Марк, известен от историята за Тристан и Изолда, и е построена там, където се пресичат лей-линиите.

— Уикипедия знае за лей-линиите? — Ема си взе телефона.

— Уикипедия знае всичко. Като нищо се поддържа от магьосници.

— Мислиш ли, че това правят по цял ден в Спираловидния лабиринт? Пишат в Уикипедия?

— Трябва да призная, че изглежда разочароващо.

Ема прибра телефона в джоба си и посочи църквата.

— Значи, това е друго средоточие?

Джулиън поклати глава.

— Средоточието е там, където всички лей-линии се събират на едно място. Това е само кръстопът — тук се пресичат само две лей-линии. Все пак е могъщо място. — На ярката слънчева светлина той извади серафимско острие от колана си и го вдигна до себе си, докато се приближаваше до входа на църквата.

— Знаеш ли какво ще кажеш на Анабел? — прошепна Ема.

— Представа си нямам. Предполагам, че ще... — Той не довърши, а в очите му се появи тревога.

— Какво има?

Бяха стигнали до входа на църквата.

— Нищо — отвърна Джулиън след един дълъг миг и макар Ема да виждаше, че лъже, не каза нищо. Въпреки това свали Кортана от гърба си за всеки случай.

Джулиън натисна вратата с рамо. Малкият катинар, с който беше заключена, се строши и те се озоваха вътре, Джулиън — на няколко крачки пред Ема. В изоставената църква цареше непрогледен мрак.

— *Арариел* — промълви Джулиън и серафимското му оръжие лумна като малък огън, осветявайки вътрешността.

Каменна колонада прекосяваше едната страна на църквата, пейките бяха сгущени под сводовете. В камъка бяха вдълбани изящни листа. Нефът и трансептът, където се намираше обикновено олтарът, тънеха в сенки.

Ема чу как Джулиън си пое рязко дъх.

— Ето къде Малкълм възкреси Анабел. Спомням си го от кристала. Ето къде умря Артър.

— Сигурен ли си?

— Да. — Джулиън наведе глава. — *Ave atque vale*, Артър Блекторн. — Гласът му беше пропит със скръб. — Ти загина храбро заради семейството си.

— Джулс... — Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне, но той вече се бе изправил, всяка следа от скръб беше скрита под мантията на нефилимската му природа.

— Не знам защо Анабел би искала да остане тук — каза, огрявайки вътрешността на църквата със светлината на серафимското си оръжие. Всичко тънеше в прах. — Това не може да е място на добри спомени за нея.

— Но ако отчаяно се е нуждаела от скривалище...

— Виж. — Джулиън посочи към олтара, издигнат върху дебел гранитен блок. Върху дървената част отгоре му проблясваше нещо бяло. Сгънат лист хартия, забоден с нож.

Върху него с женски почерк беше написано името на Джулиън.

Ема грабна листа и го подаде на Джулс, който побърза да го отвори и го вдигна, така че и двамата да могат да прочетат съдържанието му на светлината на оръжието.

Джулиън,

Приеми това като тест. Ако си тук и четеш тази бележка, значи, не си го издържал.

Ема чу как Джулиън си пое дъх. Дватама продължиха да четат:

Казах на пискитата, че живея тук, в църквата. Това не е вярно. Не бих останала на място, където е била пролята толкова кръв. Ала знаех, че няма да се откажеш да ме търсиш, че ще попиташ пискитата къде съм, че ще ме издирваш.

Макар да те помолих да не го правиш.

И ето че сега си тук. Ще ми се да не беше, защото не само аз бях събудена за живот от Малкълм Фейд и кръвта на чичо ти. Ала ти трябваше да видиш на какво е способна Черната книга.

Анабел

* * *

Кристина седеше на перваза на прозореца в библиотеката и четеше, когато, вдигнала за миг поглед, зърна една позната тъмна фигура да се шмугва през портата.

Беше в библиотеката от няколко часа и старателно преглеждаше книги на езиците, които владееше най-добре (испански, древногръцки, старокастилски и арамейски), търсейки споменавания на Черната книга. Не че успяваше да се съсредоточи.

Спомени от предишната нощ я връхлитаха в най-неочаквани моменти, като например докато подаваше захарта на Тай, при което едва не я разсипа в скута му. Наистина ли беше целунала Марк? Наистина ли бе танцувала с Кийрън? Наистина ли й беше харесало да танцува с Кийрън?

Не, помисли си, трябваше да бъде честна със себе си: действително й беше харесало. То бе като да язди с Дивия лов. Имаше чувството, че бе излязла от тялото си и се носи между звезди и облаци. Беше като разказите за елфически веселия, които бе слушала от майка си като малка, в които смъртните изгубваха себе си в танците на елфическите земи и умираха от прекрасната им радост.

Естествено, след това те просто се бяха разотишли по стаите си: Кийрън — спокойно, Марк и Кристина — разтърсени. Кристина часове наред бе лежала, без да може да заспи, приковала поглед в тавана, чудейки се в какво се беше забъркала.

Тя остави книгата с въздишка. Не помагаше това, че беше сама в библиотеката — Магнус час по час ходеше до лечебницата, където Марк му помагаше да приготвят необходимото за развалянето на обвързващата магия, а Дру помагаше на Алек да се грижи за децата в една от стаите за гости. Ливи, Тай и Кит бяха отишли да вземат

необходимите съставки от магазина на Хипатия Векс. Бриджет ту влизаше, ту излизаше, натоварена с подноси със сандвичи и чай, мърморейки си, че се скъсва от работа и че къщата е по-претъпкана от железопътна гара. Кийрън... никакъв го нямаше.

Кристина бе свикнала с известна доза овладян хаос в Лос Анджелис, но сега се улови, че копнее за тишината на Института в Мексико Сити, за покоя на розовата градина на майка ѝ и дори за вълшебните следобеди, които бе прекарвала с Диего, а понякога и с Хайме, в парка „Чапултепек“.

Освен това Ема ѝ липсваше. Мислите ѝ, като всичко останало, бяха вихрушка от объркване, и тя се нуждаеше от Ема, за да си поговори с нея, Ема, която да сплете косата ѝ, да ѝ разказва глупави шеги и да я размива. Навярно Ема би успяла да ѝ помогне да осмисли станалото предишната нощ.

Посегна към телефона си, а после дръпна ръка. Нямаше да започне да праща есемеси на Ема с всичките си проблеми, не и когато бяха наред всичко това. Така че тя погледна решително през прозореца... и видя Кийрън да прекосява двора.

Беше облечен изцяло в черно. Кристина не беше сигурна откъде бе взел дрехите, но в тях изглеждаше като източена сянка под дъждовното сиво небе, изместило синевата на утрото. Косата му беше синьо-черна, ръцете му бяха скрити в ръкавици.

Нямаше правило, което да гласи, че Кийрън не може да напуска Института, не и наистина. Само че според Марк, той ненавиждаше града. Студено желязо и стомана навсякъде. Освен това би трябвало да го държат на сигурно място при себе си, не да го оставят да се изплъзне, преди да е дал показания пред Клейва. Да не допуснат да му се случи нещо.

Пък и той може би беше разстроен. Може би беше ядосан на Марк, обзет от ревност, въпреки че предишната нощ не го беше показал. Кристина слезе от перваза. Кийрън прекрачи в дъждовните сенки отвъд портата, където сякаш проблесна и изчезна, както правеха елфите.

Кристина изскочи от библиотеката. Стори ѝ се, че чу някой да вика след нея, докато тичаше по коридора, но не посмя да спре. Кийрън беше бърз. Щеше да го изгуби.

Нямаше време да забави крачка, за да си сложи руна за беззвучност, нямаше време дори да потърси стилито си. Спусна се на бегом по стълбите и грабна якето си от закачалката в преддверието. Нахлузи го и изскочи на двора.

Китката ѝ затуптя, болка, която я предупреждаваше, че се отдалечава от Марк. Тя обаче не ѝ обърна внимание и последва Кийрън навън.

Може би не отиваше някъде, където не би трябвало да ходи, каза си, опитвайки се да бъде справедлива. Не беше пленник в Института. Може би Марк знаеше за това.

Кийрън бързаше по тясната уличка, придържайки се в сенките. Имаше нещо потайно в начина, по който се движеше. Кристина бе сигурна в това.

Тя вървеше по края на пътя, докато го следваше. Улиците бяха пусти, влажни от падналия по-рано дъждец. Без руна за магическо прикритие, Кристина много внимаваше да не бъде забелязана от някой мундан — руните ѝ се виждаха съвсем ясно и не беше сигурна, че един мундан не би реагирал по начин, който би издал присъствието ѝ на Кийрън.

Тревожеше се, че рано или късно ще стигнат до някоя поживена улица и тогава ще я видят. Ръката ѝ вече не просто туптеше — пронизваше я остра болка, сякаш някой затягаше стоманена жица около нея.

Ала колкото по-дълбоко в сърцето на града потъваше Кийрън, толкова по-тесни ставаха улиците. Светлината на уличните лампи бе все по-мъждива. Малките железни огради около дърветата изчезнаха и клоните им, протегнати един към друг, се срещаха, образувайки зелен покрив над главата ѝ.

Кийрън продължаваше да върви решително пред нея, сянка сред сенките.

Най-сетне стигнаха до площад с тухлени сгради; обърнати навътре, фасадите им бяха обрасли в бръшлян и пълзящи зелени растения. В центъра на площада имаше типична за големия град зеленина: няколко дървета, ниска, грижливо поддържана трева и каменен фонтан. Тихо плискане на вода достигна до ушите на Кристина, когато се шмугна зад едно дърво, притискайки се до кората му, и надникна иззад него към Кийрън.

Той беше спрял до фонтана, а от другия край на парка силует в зелено наметало се приближаваше към него с ленива стъпка. Лицето му беше познато: имаше мека мургава кожа и очи, които блестяха дори в мрака. Ръцете му бяха издължени и тънки; под наметката си носеше жакет, извезан с прекършената корона на Тъмния двор. Адаон.

— Кийрън — заяви той уморено. — Защо ме повика?

Кийрън се поклони лекичко. Кристина усещаше, че е неспокоен. Учуди се, че го познава достатъчно, за да разбере кога е неспокоен. А мислеше, че ѝ е почти непознат.

— Адаон, братко мой. Нуждая се от помощта ти. Нуждая се от познанията ти за магиите.

Братът на Кийрън повдигна вежди.

— На твое място не бих правил магии в мунданския свят, тъмни ми братко. Намираш се сред нефилими, а те няма да одобрят, нито пък магьосниците и тукашните вещици.

— Не искам да направя магия. Искам да я разваля. Обвързваща магия.

— А. И кого обвързва тя?

— Марк — отвърна Кийрън.

— *Марк* — повтори Адаон, леко насмешливо. — Какво толкова специално има у него, че те е грижа дали е обвързан? Или трябва да бъде обвързан единствено с теб?

— Не бих искал това — заяви Кийрън яростно. — Никога не бих го поискал. Той би трябвало да ме обича по своя воля.

— Обвързането не е любов, макар че е в състояние да разкрие чувства, които иначе биха останали погребани. — Адаон придоби замислено изражение. — Никога не съм си представял, че ще те чуя да говориш така, тъмни ми братко. Когато беше дете, ти вземаше онова, което поискаше, без да се замисляш за цената.

— Никой не остава дете в Дивия лов — заяви Кийрън.

— Твърде жалко, че беше прокуден. От теб би излязъл добър крал след баща ни, а Дворът те обичаше.

Кийрън поклати глава.

— Не бих искал да бъда крал.

— Защото тогава ще трябва да се откажеш от Марк — каза Адаон. — Ала всеки крал се отказва от нещо. Такава е природата на кралската власт.

— Само че кралската власт не е в природата ми. — Кийрън отметна глава назад, за да погледне по-високия си брат. — Смятам, че от теб би излязъл добър владетел, братко. Някой, който да донесе мир в земите ни.

— Не ме повика единствено заради обвързващата магия, нали? Зад всичко това има още нещо. Баща ни вярва, че си се укрил при ловците на сенки, за да избегнеш гнева му; признавам, че и аз мислех така. Има ли още нещо?

— Възможно е — призна Кийрън. — Знам, че никога не би се опълчил срещу баща ни, но знам също така, че не го харесваш и че не смяташ начина, по който управлява, за справедлив. Ако престолът се освободи, би ли приел да седнеш на него?

— *Кийрън.* Това са неща, за които не говорим.

— Толкова отдавна има само кръвопролития и никаква надежда — рече Кийрън. — Не става дума единствено за моята безопасност. Трябва да ми повярваш.

— Какво кроиш, Кийрън? В какви неприятности си се забъркал този път?

Една ръка запуши устата на Кристина, а друга се обви около нея, задържайки я неподвижна. Тялото ѝ се изопна от изненада и тя усети как хватката, която я стискаше, се затегна. Отметна глава назад и темето ѝ се удари в нечие лице. Разнесе се вик на болка.

— Кой е там? — Адаон се обърна рязко, сложил ръка върху дръжката на оръжието си. — Покажи се!

Нещо се притисна в гърлото на Кристина... нещо дълго и остро. Острието на нож. Тя замръзна.

* * *

— Да се махаме — прошепна Ема. Не попита Джулиън какво според него бе имала предвид Анабел. Подозираше, че и двамата знаят.

Нещо тъмно и хлъзгаво се плъзна по трансепта, нещо, движещо се с гротескна плавност. Стаята притъмня. Ема сбърчи нос — изведнъж се разнесе гнилата воня на демонско присъствие, сякаш бе отворила кутия, пълна с ужасни сушени цветя.

Пребледнялото лице на Джулиън грееше в мрака. Той смачка писмото в ръката си и двамата заотстъпваха предпазливо към изхода на църквата на блещукащата светлина на серафимското оръжие. Бяха прекосили половината помещение, когато отекна оглушителен трясък — масивната двукрила врата се бе затворила.

До слуха на Ема достигна далечният кикот на писки.

Обърнаха се рязко в същия миг, в който олтарът се прекатури и рухна на пода с разтърсващ тътен.

— Ти върви наляво — прошепна Ема. — Аз ще тръгна надясно.

Джулиън сви безмълвно настрани, ала Ема все така усещаше присъствието му наблизо. На път към църквата, на едно място с изглед към залива Талан и синия океан, бяха спрели, за да си сложат руни и сега руните ѝ се събудиха за живот, докато тя поемаше покрай редица пейки от вътрешната страна на стената.

Беше достигнала нефа. Тук сенките бяха още по-гъсти, ала руната ѝ за нощно зрение грееше и ѝ помагаше да вижда в мрака. Различи преобърнатия олтар и огромното петно от засъхнала кръв върху каменния под. На една от близките колони имаше кървав отпечатък от ръка. Изглеждаше нередно и ужасяващо наред църква и Ема си представи един осквернен Институт.

Представи си Себастиан, проливащ кръв на прага на лосанджелиската нефилимска крепост.

Потръпна и само за частица от секундата, докато траеше този спомен, вниманието ѝ беше отклонено. Нещо проблесна в периферията на зрението ѝ в същия миг, в който гласът на Джулиън изригна в ушите ѝ.

— *Ема, пази се!*

Тя се хвърли настрани, избягвайки блещукащата сянка. Приземи се върху прекатурения олтар и се обърна рязко, тъкмо навреме, за да види как пред нея се надига гърчещ се ужас. Беше алено-черен, с цвета на кръв... беше кръв, изтъкан от съсирено, мътно червено, с две горящи бели очи. Ръцете му завършваха с плоски израстъци, като върха на лопата, от които стърчеше един-единствен извит, черен, хищен нокът. От ноктите се процеждаше тънка струйка прозрачна слуз.

Ужасът проговори и от устата му, черна цепка наред аленото лице, покапа кръв.

— *Аз съм Сабнок от Туле. Как смееш да се изправиш пред мен, грозно човешко същество?*

Ема се изненада, че не я нарече нефилим — повечето демони познаваха нефилимите. Не го показва обаче.

— *Колко грубо! Заболя ме.*

— *Не разбирам думите ти.*

Сабнок се плъзна към нея и Ема се дръпна назад към олтара. Усещаше Джулиън някъде зад себе си; знаеше, че е там, без да поглежда.

— *Не си единственият — заяви тя. — Тежък товар е, да си саркастичен.*

— *Кръвта ме привлече тук. Аз съм кръв. Кръв, пролята в гняв и омраза. Кръв, пролята в измамена любов. Кръв, пролята в отчаяние.*

— *Ти си демон — рече Ема, вдигнала Кортана пред себе си. — Не ме интересува особено защо или как. Искам просто да се върнеш там, откъдето си дошъл.*

— *Дойдох от кръв и в кръв ще се превърна — каза демонът и скочи, оголил нокти и зъби. Ема дори не си беше дала сметка, че има зъби, ала ето ги и тях, като парчета червено стъкло.*

Преметна се назад, правейки салто, което я отнесе далече от чудовището. То се блъсна в олтара със звука на течност, срещнала твърдо тяло. Светът се завъртя около Ема, докато се обръщаше. Беше вледенена до кости, със смразяващото спокойствие на битката, което забавяше всичко друго в света около нея.

Приземи се и се изправи. Демонът бе приклепнал на ръба на олтара и ръмжеше. Скочи отново и този път тя замахна с Кортана.

Мечът не срещна никаква съпротива. Потъна в рамото на създанието и китката и ръката на Ема бяха оплискани в кръв. Лигава, съсирена, скверна кръв. Повдигна ѝ се, докато чудовището се обръщаше като торнадо, замахвайки към нея с подобен на стъкло хищен нокът. Двамата се понесоха по пода на църквата в нещо като танц, а Кортана блещукаше в мрака. Създанието не можеше да бъде ранено — всеки път щом го понижеше или посечеше, зейналата дупка в миг се затваряше.

Ема не смееше да откъсне очи от демона достатъчно дълго, за да се огледа наоколо за Джулиън. Знаеше, че е там, но ѝ се струваше далеч, сякаш бе отишъл в другата част на църквата. Дори не виждаше

далечната, проблясваща звезда на серафимското му оръжие. Джулс, помисли си, *малко помощ никак няма да ми навреди.*

С раздражено ръмжене, демонът отново се нахвърли върху нея. Ема замахна, нанасяйки му двоен удар и той изрева — беше му избила няколко зъба. Остра болка прониза ръката ѝ. Тя завъртя меча, стоварвайки го върху главата на чудовището, вдъхвайки насладата от писъците му.

Изведнъж изригна светлина, и Ема политна назад, а очите ѝ запариха. Над нея беше зейнала дупка, като прозорец на автомобилен покрив, плъзгащ се назад. Джулиън се беше покатерил на една от най-високите подпорни греди и ето че лъчите на слънцето нахлуха през отвора и чудовището бе обхванато от пламъци.

То запищя, докато краищата му почерняваха, и политна назад. Разнесе се воня на кипяща кръв. Джулиън скочи от тавана, приземявайки се върху олтара, със стили в едната ръка и серафимско острие в другата.

Ема протегна свободната си ръка към него, онази, в която не стискаше Кортана, и той разбра какво иска, без да е нужно да го изрича. Серафимската кама политна към нея, прорязвайки въздуха като фойерверк. Ема я улови, завъртя я и я заби в отслабеното, горящо чудовище.

С един последен крясък, то се стопи.

Последвалата тишина беше оглушителна. Ема си пое рязко дъх, с писнали уши, и се обърна към Джулс.

— Това беше *страхотно...*

Джулс скочи от олтара и изтръгна изцапаното с демонска кръв оръжие от ръката ѝ. То вече бе започнало да се изкривява, задавено от скверната течност. Запрати го настрани и улови ръката на Ема, обръщайки я, за да разгледа дългите драскотини, проточили се от дланта към лакътя ѝ.

Беше побелял като платно.

— Какво стана? Ухапа ли те?

— Не точно. Порязах се на зъбите му.

Джулиън прокара пръсти по ръката ѝ и тя потръпна. Раната беше дълга и тясна, но не беше плитка.

— И не пари? Нито щипе?

— Добре съм — увери го тя. — Джулс, добре съм.

Той я изгледа продължително. Очите му бяха яростни и сухи на суровата светлина, струяща от тавана. След миг се извърна, без да каже нито дума, и се отправи към вратата по пътеката между пейките.

Ема сведе поглед към ръката си. Според нея раната беше съвсем обикновена; щеше да се наложи да бъде почистена, но това не беше нещо необичайно след битка. Прибра Кортана в ножницата и последва Джулиън навън.

За миг изобщо не го видя. Сякаш се беше изпарил и единственото, което бе останало, бе гледката, разкриваща се от църквата. Зелени поля, удавени в синева: синьо море, синьо небе, синята мъгла на далечни хълмове.

До слуха ѝ достигна вик, тъничък и слаб, и тя се втурна към него, към гробището, където надгробни камъни, очукани и избелели от времето, стърчаха разкривени във всички посоки, като тесте разпилени карти.

Разнесе се писукане.

— Пусни ме! *Пусни ме!*

Ема се завъртя и видя тревата да шава; най-мъничкото писки се гърчеше като обезумяло, приковано към земята от Джулс, от чието сурово, студено изражение Ема усети, че я побиват тръпки.

— Ти ни заключи с онова нещо — каза Джулиън, сложил ръка върху гърлото на пискито. — Нали?

— Не знаел, че е вътре! Не знаел! — изцвърча пискито, гърчейки се в ръцете на Джулиън.

— Каква е разликата? — намеси се Ема. — Джулиън. Недей...

— В тази църква е била направена черна магия. Тя е отворила дупка между измеренията, през която е преминал демон. Можеше да ни разкъса на парчета.

— Не знаел! — скимтеше пискито.

— Кой не е знаел? Защото бас държа, че *ти* си знаел.

Пискито увисна безжизнено в ръцете му. Джулиън го притисна към земята с коляно.

— Лейди каза да ви изпратя там. Каза да, че сте опасни. Ще убиете феи.

— Нищо чудно да го направя сега — заяви Джулиън.

— Всичко е наред, Джулс — намеси се Ема. Знаеше, че пискито не беше невинното, прилично на дете създание, на каквото приличаше.

Ала от това, да го гледа как се гърчи и скимти, ѝ се повдигаше.

— Не е наред. Ти пострада — заяви Джулиън и студеният му тон я накара да си спомни изражението му, докато отвеждаха Анселм Найтшейд. *Джулиън, мъничко ме уплаши.*

Но пък Найтшейд беше виновен. Клеъри го беше потвърдила.

— Остави го на мира! — Беше друго от пискитата, трепкащо като бледа светлинка в тревата. Женско писки, ако се съдеше по дрехите и дължината на косата му. То размаха безрезултатно ръце към Джулиън. — Той не знае нищо!

Джулиън не помръдна. Просто се взираше ледено в пискито. Приличаше на статуя на ангел отмъстител, нещо безизразно и безпощадно.

— Никога повече не се приближавайте до нас — заяви той. — Да не сте казали за това на никого. Защото тогава ще ви намерим и ще ви накарам да си платите.

Пискито закима трескаво. Джулиън се изправи и двете феи изчезнаха, сякаш земята ги беше погълнала.

— Нужно ли беше да ги наплашиш така? — попита Ема колебливо. Лицето на Джулиън все още имаше същото стряскащо празно изражение, сякаш тялото му беше тук, ала умът — на милиони мили разстояние.

— По-добре уплашени, отколкото създаващи неприятности. — Джулиън се обърна към нея. — Кожата му бе започнала да си възвръща част от цвета. — Имаш нужда от иратце.

— Всичко е наред. Не боли чак толкова, а и първо искам да я почистя.

Иратцето можеше да заздравя кожата над всяка рана, но понякога това означаваше да запечата вътре инфекцията или мръсотия.

В очите на Джулиън припламна тревога.

— В такъв случай да се връщаме в къщата. Ала първо имам нужда от помощта ти за нещо.

Ема си помисли за счупения олтар и разлятата кръв и простена.

— Само не ми казвай, че искаш да почистим.

— Няма да чистим църквата — заяви Джулиън. — Ще я изгорим.

* * *

Който и да държеше Кристина, беше силен, по-силен, отколкото би могъл да бъде един мундан.

— А сега върви напред и прави каквото ти кажа — нареди гласът зад нея, задъхан, ала нисък и уверен, и Кристина усети, че я побутват към средата на парка, към фонтана и двамата елфи там. Те зяпнаха, Кийрън — нея, брат му — нещо над главата ѝ.

— Ерек. — Адаон звучеше уморено. — Какво правиш тук?

— Проследих те — разнесе се гласът на Ерек иззад Кристина и тя си го спомни с пристъп на омраза, спомни си го в земите на феите, ножът на Джулиън — опрян в гърлото му така, както сега оръжието му се притискаше в нейното гърло. — Стана ми интересно какво търсиш тук. Пък и аз също исках да видя малкия ни брат.

— Пусни я — каза Кийрън, махвайки към Кристина, без обаче да срещне очите ѝ. — Тя няма нищо общо с това. Просто ловец на сенки, шпиониращ без моето знание.

— Каза, че нямала нищо общо с теб — отвърна Ерек ехидно. — Не че не те е грижа. — Гореща сребърна болка опари гърлото на Кристина. Тя усети топлината на кръв и изпъна гръб, отказвайки да потръпне.

— Остави я на мира. — Лицето на Кийрън беше бледа маска от ярост. — Или искаш да си навлечеш гнева на нефилимите, Ерек? Толкова ли си глупав? *Знам*, че обичаш мъченията, някога изтезаваше и мен. — Кийрън направи крачка към Ерек и Кристина. — Помниш ли? Ти ми ги остави. — Той вдигна широките си черни ръкави нагоре, разкривайки дългите белези по ръцете си. — Както и онези на гърба ми.

— Ти беше меко дете — каза Ерек. — Прекалено мек, за да бъдеш кралски син. Добротата няма място в двора на прекършената корона. — Той се изсмя. — Освен това нося новини. Баща ни изпрати Седмината.

Кийрън пребледня още повече.

— Седмината на Манан? Къде ги е изпратил?

— Тук. В света на мунданите. Възложено им е да открият Черната книга, сега, когато смъртта на Малкълм Фейд е факт. Те *ще* я намерят и то преди теб.

— Черната книга няма нищо общо с мен — заяви Кийрън.

— Ала има общо с баща ни — рече Адаон. — Иска я, откакто Първият наследник беше откраднат.

— Значи, по-дълго, отколкото ненавижда нефилимите — отбеляза Кийрън.

Ерек се изплю.

— Нефилимите, които ти толкова обичаш. Те са обречена раса. Похабяваш се, Кийрън, когато би могъл да бъдеш много повече.

— Остави го на мира, Ерек — рече Адаон. — Какво смяташ, че ще направи баща ни, ако Кийрън се прибере у дома, освен да го убие?

— Ако баща ни все още беше жив, за да убие когото и да било.

— Стига интриги! — изрева Адаон. — Достатъчно, Ерек!

— Тогава нека докаже лоялността си! — Ерек свали неочаквано ножа от гърлото на Кристина и тя се закашля. Китката ѝ гореше от болка, ръцете на Ерек бяха като железни окови над лактите ѝ. Той я блъсна напред, към братята си, без да я пуска. — Убий я! — изкрещя на Кийрън. — Адаон, дай му оръжието си. Пронижи я в сърцето, Кийрън. Покажи, че си ни верен и аз ще се застъпя за теб пред баща ни. Можеш да се завърнеш в Двора, вместо да бъдеш убит или изпратен в изгнание в Дивия лов.

Адаон посегна към кръста си, където висеше мечът му, ала Кийрън вече го беше извадил. Кристина се задърпа, ритайки яростно, но не можа да се отскубне от хватката на Ерек. Ужас се надигна в гърдите ѝ, когато Кийрън се приближи към тях; елфическият меч блещукаше в ръката му, очите му бяха непроницаеми, като огледала.

Кристина започна да се моли. *Ангеле, опази ме. Разиел, помогни ми.* Очите ѝ бяха отворени. Нямаше да ги затвори. Така умираха страхливците. Ако Ангелът искаше тя да умре сега, щеше да умре гордо изправена, с отворени очи, като Джонатан Ловеца на сенки. Щеше...

Очите на Кийрън проблеснаха за миг и той наклони лекичко глава. Кристина последва движението му, разбрала внезапно, докато той вдигаше меча в ръката си. Замахна... и тя наведе глава.

Мечът проряза въздуха над нея. Нещо горещо и мокро, с металически дъх, покапа по гърба ѝ. Тя извика и се завъртя настрана, когато ръцете на Ерек я пуснаха, гърлото му — прерязано до гръбнака, и тялото му се свлече върху калдъръмената пътечка.

— *Кийрън* — ахна Адаон ужасено. Кийрън стоеше над тялото на Ерек, стиснал обляния в кръв меч. — Какво направи?

— Той щеше да я убие — отвърна Кийрън. — А тя ми е... и Марк...

Кристина се улови за основата на водоскока, за да запази равновесие. Краката ѝ бяха безчувствени, болката в ръката ѝ гореше.

Адаон се приближи и взе меча от ръката на Кийрън.

— Ярлат не беше твоя плът и кръв. — Кожата му сякаш беше обтегната от шок. — Ала Ерек беше. Ще те осъдят като братоубиец, ако някой разбере какво направи.

Кийрън вдигна глава и впи пламнали очи в тези на брат си.

— *Ти* ще им кажеш ли?

Адаон придърпа качулката над лицето си. Беше излязъл вятър — студена, пронизваща вихрушка, от която наметалото на Адаон плющеше като крила.

— Върви, Кийрън. Върни се на сигурно място в Института.

И той се наведе над тялото на Ерек, което се бе изкривило под грозен ъгъл, а кръвта му шуртеше между камъните и тревата. Докато Адаон коленичеше, Кийрън се отправи към изхода на парка... и спря.

Обърна се бавно и погледна към Кристина.

— Няма ли да дойдеш?

— Да. — Това че гласът ѝ не трепна, учуди и самата нея, ала тялото ѝ я издаде — когато се изправи, мъчителна болка прониза ръката ѝ и се разля по нея, принуждавайки я да се превие надве и да си поеме рязко дъх.

Миг по-късно усети две ръце върху себе се, не особено нежни, и почувства как я вдигат от земята — Кийрън я беше взел в прегръдките си и я изнасяше от парка.

Кристина остави ръцете си да увиснат надолу, тъй като не знаеше какво да прави с тях. Беше изгубила дар слово. Въпреки танца предишната нощ, бе адски странно Кийрън да я държи по този начин. Тогава Марк също беше там... а сега бяха сами.

— Не ставай глупава — каза Кийрън. — Сложи ръце около врата ми. Не искам да те изпусна и после да трябва да обяснявам на Марк.

Тя ми е... и Марк...

Какво ли бе възнамерявал да каже, зачуди се. *Марк би се ядосал? Марк би бил разочарован? Тя ми е приятелка?*

Не, невъзможно бе да е възнамерявал да каже това. Кийрън не я харесваше. Сигурна беше. А може би не беше казал нищо такова. Болката започваше да размива спомените ѝ.

Поеха по улица, където осветлението като че ли се сменяше от газово в електрическо. Светлини блещукаха в прозорците над тях. Кристина обви ръце около врата на Кийрън и преплете пръсти, прехапвайки устни, за да потисне болката от обвързващата магия.

Косата на Кийрън гъделичкаше пръстите ѝ. Беше учудващо мека. Кожата му беше невероятно фина, много повече, отколкото на който и да било човек, като повърхността на полиран порцелан. Кристина си спомни как Марк го целува, притиснат до едно дърво в пустинята, с ръце в косата му, дърпайки яката на пуловера му надолу, за да стигне до кожата, до костите, до тялото му. Усети, че се изчервява.

— Защо ме последва? — попита Кийрън сковано.

— Видях те през прозореца на библиотеката. Помислих си, че бягаш.

— Отидох да се видя с Адаон, както обещах да направя, това е всичко. Пък и — той се изсмя кратко, — къде бих могъл да отида?

— Хората често бягат, дори когато нямат къде да отидат — рече Кристина. — Става въпрос за това, какво можеш да понесеш там, където си.

Думите ѝ бяха последвани от мълчание, достатъчно дълго, та да си помисли, че Кийрън няма намерение да отговори.

— Имам усещането — каза той най-сетне, — че съм причинил нещо лошо на Марк. Нямам представа какво, ала го виждам в очите му всеки път, когато ме погледне. Мисли си, че го крие, но не е така. Макар да е в състояние да лъже с устата си, никога не се научи да крие истината в очите си.

— Ще трябва да попиташ него — рече Кристина. Бяха стигнали до улицата, водеща към Института. Кристина виждаше кулата му да се извисява в далечината. — Какво имаше предвид Адаон, когато каза, че ако станеш крал, ще трябва да се откажеш от Марк?

— Кралят на феите не може да има никакъв контакт. — Той сведе към нея очи, които приличаха на звезди. — Марк лъже за теб. Виждал съм го обаче как те гледа. Снощи, когато танцувахме. Наистина те желае.

— Ти... ти имаш ли нещо против? — попита Кристина.

— Нямам нищо против теб. Мислех, че ще имам, но не е така. У теб има нещо. Ти си красива и мила, и... добра. Не знам защо това би трябвало да променя нещата, но е така.

Звучеше почти учудено. Кристина не каза нищо. Кръвта ѝ цапаше ризата му и гледката беше сюрреалистична. Тялото му беше топло, не студено като мрамор, както тя си представяше открай време, и от него се излъчваше далечен мирис на нощ и гора, чисто ухание, недокоснато от града.

— Марк се нуждае от доброта — рече Кийрън след дълга пауза. — Аз също.

Бяха стигнали до Института и Кийрън изкачи бързо стъпалата... а после спря. Ръцете му се напрегнаха около нея.

Кристина го погледна озадачено, а после осъзна.

— Не можеш да отвориш вратата. Защото не си ловец на сенки.

— Точно така. — Кийрън примигваше срещу вратата, сякаш го беше изненадала.

— Ами ако се беше върнал без мен? — Кристина почувства странен порив да се разсмее, макар че нищо от случилото се не беше смешно, а кръвта на Ерек все още засъхваше по гърба на дрехите ѝ. Зачуди се колко ли пъти щеше да ѝ се наложи да вземе душ, преди да се почувства поне мъничко чиста. — Смятах, че си го обмислил поне дотам.

— Май съм поел част от човешката ви импулсивност — отвърна Кийрън.

Звучеше изненадан от себе си. Смилявайки се над него, Кристина свали ръце от шията му.

Посегна към вратата, но в същия миг тя се отвори и отвътре се разля светлина. Марк стоеше на прага и ги гледаше слисано.

— Къде бяхте? В името на Ангела... Кийрън... Кристина... — Той посегна, сякаш за да я поеме от ръцете на Кийрън.

— Всичко е наред — увери го Кристина. — Мога да се държа на краката си.

Кийрън я пусна внимателно на земята. Болката в ръката ѝ вече отслабваше, макар че от вида на китката на Марк (зачервена, подпухнала, оброчена от кръв) я изпълни чувство на вина. Толкова трудно бе да повярва, дори сега, че болката, която изпитваше, бе и негова; че когато тя кървеше, кървеше и той.

Пръстите на Марк се плъзнаха по ръкава, който вече се вкоравяваше от засъхващата кръв на Ерек.

— Всичката тази кръв... не е само китката... и защо бихте излезли, който и да било от вас...?

— Не е нейната кръв — каза Кийрън. — А на брат ми.

Вече бяха в преддверието. Кийрън посегна зад себе си и бутна решително вратата, която се затвори с трясък. Над тях Кристина чу стъпки. Някой бързаше да слезе на долния етаж.

— Брат ти? — повтори Марк. Кръвта не личеше толкова върху тъмните дрехи на Кийрън, ала Марк се загледа по-внимателно и видя пръските кръв по шията и бузата му. — Имаш предвид... Адаон?

Кийрън го погледна смаяно.

— Отидох да се срещна с него, за да обсъдим обвързващата магия и евентуалното му възкачване на престола.

— И беше пролята кръв? Но защо? — Марк докосна нежно бузата на Кийрън. — Ако знаехме, че ще има битка, никога не бихме предложили да говориш с него от наше име. И защо отиде сам? Защо не ми каза или не ме взе със себе си?

Кийрън затвори очи, само за миг, притискайки буза до дланта на Марк.

— Не исках да те излагам на опасност — каза тихо.

Марк срещна очите на Кристина над рамото му.

— Не беше Адаон този, който искаше да се бие — обясни тя, разтърквайки китката си. — А Ерек.

Кийрън отвори очи и свали нежно ръката на Марк от лицето си, преплитайки пръсти в неговите, докато го правеше.

— Трябва да е проследил Адаон до мястото на срещата ни. Така и нямах възможност да обясня на Адаон какви планове имаме за него и престола. — Очите му потъмняха. — Марк, има нещо, което трябва да знаеш...

Магнус нахълта във вестибюла, следван от Алек. И двамата бяха останали без дъх.

— Какво става? — попита Алек.

— Къде са децата? — попита Кийрън в отговор. — Малките и синьото момче с рогцата?

Алек примига.

— Бриджет ги гледа. Защо?

— Ще ви обясня в по-големи подробности, когато мога. Засега обаче трябва да знаете, че баща ми е изпратил Седмината ездаци да открият Черната книга и те са тук, в Лондон. Предполагам смята, че местонахождението ѝ е известно на обитателите на Института. Опасността е голяма. Засега сме на сигурно място между тези стени, но...

Марк беше пребледнял.

— Само че Ливи и Тай не са между тези стени. Заедно с Кит отидоха да донесат съставките за развалянето на обвързващата магия. Някъде в града са.

Всички заговориха един през друг, Алек задаваше въпроси, Магнус жестикулираше. Ала болката и шокът, не само нейните, но и на Марк, премрежваха зрението на Кристина, колкото и тя да се мъчеше да запази съзнание. Опита се да каже нещо, ала думите изчезнаха, всичко ѝ се изплъзна и тя политна в сенките.

Не бе сигурна дали Марк или Кийрън я улови, докато падаше.

* * *

Дъждовни облаци бяха покрили синьото небе над Лондон. Тай, Кит и Ливи бяха решили да се върнат пеша от магазина на Хипатия, след като взеха съставките за Магнус, вместо да чакат на нервничещата, измокрена до кости опашка.

Кит се забавляваше, като стъпваше в локвите по пътеката, която лъкатушеше като гранитна змия покрай Темза. Докато минаваха покрай Лондонската кула, Тай им беше показал Портата на предателите, през която някога осъдените престъпници влизали, за да им отсекаат главите.

Ливи беше въздъхнала.

— Ще ми се Дру да беше с нас. Това наистина щеше да ѝ хареса. Напоследък почти не излиза от стаята си.

— Според мен се страхува, че ако го направи, ще ѝ тръснат да гледа децата — отвърнал бе Кит. Не бе сигурен дали все още има ясна представа за Дру — по-скоро само някакъв неясен образ: кръгло лице, зачервени бузи и цял куп черни дрехи. И тя имаше Блекторновските очи, но те обикновено бяха приковани в нещо друго.

— Аз мисля, че има някаква тайна — рече Ливи. Бяха подминали Милениъм Бридж, дълга желязна лента, простираща се над реката, и сега приближаваха един по-стар на вид мост, боядисан в червено и сиво.

Тай си тананикаше, потънал в мисли. Днес реката имаше същия цвят като очите му, стоманеносиво със сребърни пръски. Бялата ивица на слушалките беше около врата му, пленявайки непокорната му черна коса под себе си. Лицето му имаше озадачено изражение.

— Защо би го направила?

— Просто имам такова чувство — отвърна Ливи. — Не мога да го докажа... — Гласът ѝ заглъхна. Беше присвила очи към нещо в далечината, вдигнала ръка, за да затули сивкавата следобедна светлина. — Какво е това?

Кит проследи погледа ѝ и усети как се вледенява. По небето се движеха фигури, препускащи силуети, открояващи се на фона на облаците. Три коня, ясни като изрязани от хартия фигурки, с трима ездачи на гърбовете си.

Той се огледа като обезумял. Наоколо беше пълно с мундани, които не обръщаха никакво внимание на тримата тийнейджъри в дънки и дъждобрани с качулки, понесли торби, пълни с магически прахчета.

— Дивият лов? — предположи Кит. — Но защо...?

— Не мисля, че е Дивият лов — рече Ливи. — Те яздят нощем, не посред бял ден. — Тя сложи ръка на кръста си, където висяха оръжията ѝ.

— Това не ми харесва. — Тай звучеше останал без дъх. Сега фигурите бяха съвсем близо, носеха се над моста, спускаха се надолу. — Насочват се към нас.

Обърнаха се, ала беше твърде късно. Кит усети вятъра, разрошил косата му, когато конете и техните ездачи минаха над главите им. Миг по-късно се разнесе тропот и те се приземиха около Кит, Ливи и Тай, пресичайки пътя им за бягство.

Конете имаха лъскав бронзов цвят, бронзова бе и кожата и косата на ездачите им, които носеха маски от лъскав метал, скриващи наполовина лицата им. Бяха красиви, странни и неземни, съвсем не на място в сенките на моста, докато покрай тях се носеха водни таксите, а пътят над главите им бучеше от преминаващите коли.

Очевидно бяха елфи, ала по нищо не приличаха на онези, които Кит бе виждал преди на Пазара на сенките. Тези бяха по-високи и по-едри, и бяха въоръжени, въпреки забраната на Студения мир. На кръста на всеки от тях висеше огромен меч.

— Нефилими — каза един от тях, а гласът му звучеше като трошащ се ледник. — Аз съм Йохаид от Седмината ездачи, а това са братята ми Етарлам и Карн. Къде е Черната книга?

— Черната книга? — повтори Ливи. Тримата се бяха притиснали до стената на пътеката. Кит забеляза минувачите да им хвърлят особени погледи и знаеше, че отстрани изглежда така, сякаш бяха зяпнали нищото.

— Да — отвърна Етарлам. — Нашият крал я търси. Вие ще ни я дадете.

— Не е у нас — каза Тай. — И не знаем къде е.

Карн се изсмя.

— Вие сте просто деца, така че сме склонни да проявим снизходителност. Разберете обаче едно. Ездачите на Манан изпълняват повелите на Тъмния крал от хиляда години. През вековете мнозина паднаха под оръжията ни и никого не сме пожалили, по каквато и да било причина, била тя възраст или немощ. Няма да пожалим и вас. — Той се приведе над гривата на коня си и Кит едва сега видя, че животното имаше очите на акула, мастиленочерни, непроницаеми и смъртоносни. — Или ще ни кажете къде се намира Черната книга, или ще станете пленници, с чиято помощ ще накараме онези, които го знаят, да издадат местонахождението ѝ. Кое избирате, ловци на сенки?

ГОРЯЩИТЕ ЛАЗУРИ

— Пак аз печеля. — Хайме свали картите си, само купи, и се ухили тържествуващо на Дру. — Не се чувствай зле. Кристина казваше, че имам дяволски късмет.

— Късметът на дявола не е ли лош? — Дру нямаше нищо против да губи от Хайме. Той винаги изглеждаше доволен, а нея не я беше грижа дали ще победи, или ще загуби.

Предишната нощ беше спал на пода до леглото ѝ и когато се бе събудила, тя се бе обърнала настрани и го бе съзерцавала с изпълнени с щастие гърди. Насън Хайме изглеждаше уязвим и повече приличаше на брат си, макар че сега Дру го смяташе за по-красив от Диего.

Хайме беше тайна, нейната тайна. Нещо важно, което тя правеше, независимо дали другите го знаеха, или не. Знаеше, че той е на важна мисия, нещо, за което не можеше да говори; беше като да има шпионин в стаята си или супергерой.

— Ще ми липсваш — каза той откровено и като сплете пръсти, изпъна ръце като котка, протягаща се на слънцето. — От много отдавна не съм се забавлявал, нито съм си почивал толкова.

— Можем да си останем приятели и след това, нали? Искам да кажа, след като приключиш с мисията си.

— Не знам кога ще приключа. — По лицето му пробяга сянка. Настроенията на Хайме се меняха много по-бързо от тези на брат му: можеше да бъде щастлив и тъжен, смеещ се и замислен само в рамките на пет минути. — Възможно е да отнеме много време. — Той ѝ хвърли кос поглед. — Възможно е да ме намразиш. Накарах те да пазиш тайни от семейството си.

— Те също пазят тайни от мен. Според тях съм прекалено малка, за да ми казват каквото и да било.

Хайме се намръщи и Дру усети как я жегва тревога — никога не бяха обсъждали на колко години е; защо да го правят? Обикновено обаче хората предполагаха, че е поне на седемнайсет. Тялото ѝ имаше

по-пищни извивки, отколкото телата на връстничките ѝ и Дру бе свикнала момчетата да я зяпат.

Досега Хайме не я беше зяпал, не и по начина, по който го правеха другите момчета, сякаш имаха някакво право над тялото ѝ. Сякаш би трябвало да е благодарна за вниманието. А тя бе открила, че отчаяно иска Хайме да не научи, че е само на тринайсет години.

— Е, поне Джулиън го прави — добави тя, — а Джулиън на практика отговаря за всичко. Работата е там, че когато бяхме по-малки, всички ние бяхме просто „децата“. Ала когато родителите ми умряха и Джулиън на практика ни отгледа, се разделихме на групички. Аз бях „по-малка“, а Джулиън изведнъж стана „по-голям“, като родител.

— Познато ми е. С Диего си играехме като кутренца, когато бяхме деца. А после той порасна и реши, че трябва да спасява света и започна да се разпорежда с мен.

— Точно така — съгласи се Дру. — Точно така беше и с нас.

Хайме посегна, за да качи сака си върху леглото.

— Не мога да остана много дълго — каза. — Но преди да си тръгна — имам нещо за теб.

Извади лаптоп и Дру го зяпна — нямаше да ѝ подари лаптоп, нали? Той го отвори и по лицето му се разля усмивка. Нещо в нея напомняше за Питър Пан, беше усмивка, която казваше, че пакостите никога няма да му омръзнат.

— Свалих „Къщата, от която капеше кръв“. Реших, че можем да го изгледаме заедно.

Дру плесна с ръце и се покатери върху дюшека до него. Той се дръпна, за да ѝ направи място и наклони екрана така, че и двамата да виждат. Дру можеше да прочете думите, които се обвиваха около ръката му, макар да не знаеше какво означават. *La sangre sin fuego hierve*.

— И да — заяви той, докато първите образи се появяваха на екрана. — Надявам се да си останем приятели и след това.

* * *

— Джулс — каза Ема, облежната на стената на църквата. — Сигурен ли си, че е добра идея? Няма ли нещо светотатствено в това,

да изгориш църква?

— Тя е изоставена. Земята вече не е осветена. — Джулиън запретна ръкавите на якето си. Слагаше си руна за сила, грижливо и прецизно, от вътрешната страна на ръката си. Зад него, Ема виждаше извивката на залива и водата, връхлитаща върху брега с къдрави сини вълни.

— И все пак... ние уважаваме всички религии. Те всички плащат своята дан на ловците на сенки. От това живеем. Струва ми се...

— Непочтително? — Джулиън се усмихна невесело. — Ема, ти не видя това, което видях аз. Това, което Малкълм направи. Той унищожил онова, което правеше тази църква свещено място. Проля кръв в това място, а после го напои със своята. А когато една църква се превърне в такава кланица, то е по-ужасно, отколкото ако бе станало някъде другаде. — Той прокара пръсти през косата си. — Помниш ли какво направи Валънтайн с Меча на смъртните? Когато го открадна от Града на тишината?

Ема кимна. Всички знаеха какво бе станало. То бе част от историята на ловците на сенки.

— Превърна го от инструмент на ангели в инструмент на ада. Превърна го от нещо добро в нещо зло.

— По същия начин се промени и тази църква. — Той отметна глава назад, за да погледне кулата. — Колкото и свято да е било някога това място, сега то е осквернено. Ще продължава да привлича демони и те ще проникват в нашето измерение оттук. И няма да остават вътре — ще отиват в селото. Ще бъдат опасност за мунданите, които живеят там. И за нас.

— Каж ми, че не е просто защото искаш да изгориш църква в нещо като бунтарско изявление?

Джулиън ѝ се усмихна мило, с онази усмивка, която караше всички да го обичат и да му имат доверие, усмивката, която го караше да изглежда безобиден. Някой, когото бе лесно да забравиш. Ала Ема виждаше остриетата, които се криеха отдолу. — Не мисля, че някой би искал да чуе моите изявления.

Ема въздъхна.

— Сградата е каменна. Не можеш просто да нарисуваш руна за огън и да очакваш да пламне като кибритена клечка.

Джулиън впери нетрепващ поглед в нея.

— Помня какво се случи в колата. Когато ме излекува. Знам на какво е способна руна, направена, когато черпим енергия едни от друг.

— Искаш помощта ми за това?

Джулиън се обърна към стената на църквата, сива грамада от гранит, нашарена от заковани прозорци. Около краката им растеше избуяла трева, осеяна с глухарчета. Откъм плажа в далечината долитаха детски викове.

Джулиън протегна стилито си и нарисува руна върху камъка. Тя проблесна, обвита за миг от миниатюрни пламъчета. *Огън*. Ала пламъчетата угаснаха бързо, погълнати от камъка.

— Сложи ръце върху мен — каза той.

— Какво? — Ема не беше сигурна, че го е чула добре.

— Ще помогне, ако се докосваме — рече той делово. — Сложи ръце на гърба ми, или пък на раменете ми.

Ема се приближи зад него. Той беше по-висок — да сложи ръце на раменете му, би означавало да се протегне неудобно. Толкова близо тя усещаше движението на гърдите му, когато си поемеше дъх, виждаше мъничките лунички на тила му там, където вятърът разделяше косата му. Извивката на широките му рамене, преливаща в тесния кръст и бедрата му, дължината на краката му.

Сложи ръце на кръста му, сякаш се взеше зад него на мотоциклет — под якето, но над тениската. Усещаше топлината на кожата му през памучната материя.

— Добре — каза и дъхът ѝ раздвижи косата му; по кожата му премина тръпка. Ема я *усети* и преглътна. — Давай.

Притвори очи, когато стилито задраска по стената. Той ухаеше на окосена трева, в което нямаше нищо чудно, при положение че допреди малко се беше търкалял в нея със съпротивляващото се писки.

— Защо никой не би поискал да ги чуе? — попита тя.

— Да чуе какво? — Джулиън се изправи на пръсти, при което тениската му се вдигна и ръцете на Ема се озоваха върху голата му кожа, обтегната върху железни мускули. Дъхът ѝ секна.

— Всяко изявление, което би имал да направиш, ами, за каквото и да било — рече Ема, докато той отново стъпваше на земята; сега ръцете ѝ бяха оплетени в тениската му. Тя вдигна очи към втората руна за огън: тази беше по-дълбока, по-тъмна и пламъците по краищата ѝ грееха ярко. Камъните около нея започнаха да се пропукват...

И огънят угасна.

— Може и да не се получи. — Сърцето на Ема се блъскаше в гърдите ѝ. Искеше да се получи и едновременно с това — не го искаше. Руните им би трябвало да бъдат по-силни, когато ги създадат заедно, така беше с всички парабатаи. Ала тази сила си имаше предел. Освен ако двамата парабатаи не бяха влюбени. От думите на Джем бе прозвучало така, сякаш тогава силата им би могла да бъде почти безпределна... би могла да нараства, докато не ги унищожи.

Джулиън вече не я обичаше — нали бе видяла начина, по който целуваше онова елфическо момиче. И все пак, трудно щеше да бъде да види неоспоримото доказателство с очите си.

Ала може би така беше най-добре. По-добре бе да се изправи срещу истината възможно най-скоро.

Тя плъзна ръце, сключвайки ги върху стомаха му, и се притисна в него, гърдите ѝ бяха долепени до гърба му. Усети как той се напрегна от изненада.

— Опитай още веднъж. Бавно.

Чу как дишането му се учести. Ръката му се вдигна и стилито започна да рисува още една руна върху камъка.

Инстинктивно, ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите му и тя чу как стилито засече и прескочи върху камъка. Сложи длан върху сърцето му и го усети как тупти, как се удря в гърдите му.

Пулсът на Джулиън. Колко пъти го беше чувала или усещала да се блъска в нея като връхлитащ влак. Когато беше на шест години, беше паднала от стената, на която се беше покатерила, и Джулиън я беше уловил. Бяха тупнали заедно на земята и тя бе чула ударите на сърцето му. Помнеше пулса в гърлото му, докато държеше Меча на смъртните в Залата на Съвета. Надбягваха се по брега и след това тя слагаше пръсти върху китката му, за да премери пулса му. Синкопираният ритъм на сърцата им, слял се в пълен синхрон по време на парабатайската церемония. Ревът на кръвта му, докато я изнасяше от океана. Равномерните удари на сърцето му, когато отпусна глава върху гърдите му онази нощ.

Тялото ѝ потрепери от силата на спомена и тя почувства как силата ѝ прелива в Джулиън, увеличавайки могъществото на руната като камшик през ръката, пръстите, стилито му. *Огън.*

Джулиън си пое рязко дъх и изпусна стилито; върхът му грееше в червено. Дръпна се назад и Ема свали ръце от него. Едва не падна, но той я улови, издърпвайки я в двора на църквата, настрани от сградата. Запъхтени, двамата се взряха в нея: руната, която Джулиън беше нарисувал върху стената, беше прогорила самия камък. Гредите, с които бяха заковани прозорците, започнаха да скърцат и от тях изскочиха оранжеви огнени езици.

Джулиън погледна към Ема. Огънят пращеше и хвърляше искри в очите му, нещо повече от отражение.

— Ние направихме това — каза, извисявайки глас. — *Ние* го направихме.

Ема просто се взираше в него. Беше се вкопчила в ръцете му, над лактите, мускулите му — твърди под пръстите ѝ. Джулс като че ли бе огрян отвътре, гореше от вълнение. Кожата му беше гореща под допира ѝ.

Очите им се срещнаха и тя видя Джулиън, нейният Джулиън, нямаше прегради, затулващи изражението му, нищо скрито, само ясният блясък на очите му и горещината в погледа му. Ема почувства как сърцето ѝ се разкъсва в гърдите. Чуваше пращането на пламъците наоколо. Джулиън направи крачка към нея, по-близо, и тя забрави, че не бива да го допуска до себе си, забрави всичко друго, освен него.

Звук на сирени отекна в ушите ѝ, ревът на противопожарната команда, носеща се към църквата. Джулиън се отдръпна от нея само толкова, колкото да улови ръката ѝ и двамата побягнаха от църквата миг преди първата пожарна кола да пристигне.

* * *

Марк не помнеше как бяха отишли в библиотеката. Смътно си спомняше, че отиде да нагледа Тави (който строеше сложна кула от кубчета заедно с Рафи и Макс), след което почука на вратата на Дру — тя си беше в стаята и като че ли нямаше желание да излезе оттам, което беше добре. Нямаше защо да я плашат, преди да е станало необходимо.

И все пак на Марк му се искаше да я види. Джулиън и Ема ги нямаше, Тай и Ливи бяха някъде в Лондон, в опасност, и Марк се

чувстваше като къща, изпод която някой бе изтръгнал основите. Беше неимоверно благодарен, че Дру и Тави са на сигурно място и че точно в този момент не се нуждаят от него. Нямаше представа как Джулиън го беше правил през всички тези години: как да бъдеш силен за някой друг, когато не знаеш как да бъдеш силен за себе си. Даваше си сметка, че беше мъничко нелепо той, един възрастен човек, да има нужда от присъствието на тринайсетгодишната си сестра, за да подсили решителността си, но то беше факт. И той се срамуваше от това.

Усещаше присъствието на Кристина, която говореше скорострелно на испански с Магнус. На Кийрън, облегнат на една от масите, отпуснал глава; косата му имаше лилаво-черен цвят, като най-тъмната част на водата. На Алек, върнал се с купчина дрехи в ръце.

— На Тай, Ливи и Кит са — рече, подавайки ги на Магнус. — Взех ги от стаята им.

Магнус погледна към Марк.

— Все още нищо на телефона?

Марк се опита да си поеме дълбоко дъх. Звънял бе на Ема и Джулиън, беше им изпратил и съобщения, ала не бе получил отговор. Кристина се бе чула с Ема, докато беше в библиотеката, и с двамата всичко като че ли било наред. Марк знаеше, че Ема и Джулиън са умни и предпазливи, и че нямаше по-добър воин от Ема. Въпреки това сърцето му се свиваше от тревога.

Трябваше обаче да се съсредоточи върху Ливи, Тай и Кит. Кит нямаше почти никаква подготовка, а Ливи и Тай бяха прекалено малки. Е, да, той бе на техните години, когато бе взет в Дивия лов, но въпреки това за него те си оставаха деца.

— Нищо от Ема и Джулс — рече. — Опитах да се свържа с Тай поне дузина пъти, две дузини. Никакъв отговор. — Преглътна надигналия се ужас. Съществуваха милион причини Тай да не си вдига телефона, които нямаха нищо общо с ездачите.

Ездачите на Манан. Макар да знаеше, че се намира в библиотеката на Лондонския институт и гледа как Магнус Бейн прокарва ръце по дрехите и подхваща проследяващата магия, част от него беше в земите на феите и слушаше истории за ездачите, безмилостните убийци на Тъмния двор. Те спяха под хълма, докато не ги събудеха, обикновено във време на война. Чувал бе да ги наричат Хрътките на краля, защото, надушили веднъж плячката си, бяха в

състояние да я следват в продължение на мили, през морета, земи и небеса, за да я убият.

Кралят очевидно отчаяно искаше да се добере до Черната книга, след като ги беше събудил. В миналото те преследваха великани и чудовища. Сега преследваха семейство Блекторн. Марк усети, че се вледенява.

До ушите му достигаше тихият глас на Магнус, обясняващ какво представляват Седмината, кои са и какво правят. Алек беше дал на Кристина сива тениска, която вероятно принадлежеше на Тай; тя я държеше в ръка, върху opakото на която беше нарисувана проследяваща руна, и клатеше глава.

— Не се получава — каза. — Може би ако Марк опита... дайте му нещо на Ливи...

Тикнаха в ръцете му черна рокля с волани. Не можеше да си представи как Ливи носи нещо подобно, но едва ли това бе смисълът. Стисна я здраво и рисува непохватно проследяваща руна върху opakото на дясната си длан, опитвайки се да си спомни как го правеха ловците на сенки — как изпразваха ума си от всичко друго, как посягаха към нищото, мъчейки се да открият искрицата на онзи, когото търсеха, от другата страна на въображението си.

Ала там нямаше нищо. Роклята сякаш бе мъртва под допира му. В нея нямаше никаква *Ливи*. Нямаше никаква Ливи никъде.

Той отвори очи, поемайки си рязко дъх.

— Не мисля, че ще се получи.

Магнус изглеждаше объркан.

— Но...

— Това не са техните дрехи — каза Кийрън, вдигайки глава. — Забравихте ли? Взеха ги назаем, когато пристигнаха тук. Чух ги да се оплакват от това.

Марк нито за миг не би предположил, че Кийрън обръща достатъчно внимание на онова, което си приказват семейство Блекторн, за да запомни подобна подробност. Но ето че го беше направил.

Ала така правеха Ловците, нали? *Изглеждат така, сякаш не обръщате никакво внимание, но попивайте всяка подробност, нерядко казваше Гуин. Животът на един Ловец може да зависи от това.*

— Наистина ли няма нищо тяхно? — В гласа на Магнус се долавяше нотка на паника. — Дрехите, които носеха, когато пристигнаха...

— Бриджет ги изхвърли — отвърна Кристина.

— Стилитата им...

— Несъмнено са ги взели със себе си — каза Марк. — Останалите оръжия просто са взели назаем. — Сърцето му думкаше. — Нищо ли не можеш да направиш?

— Защо не отвориш Портал до Лосанджелиския институт? — предложи Алек. — Да вземем нещо тяхно оттам.

Магнус бе започнал да крачи напред-назад.

— В момента Порталите са забранени. Съображения за сигурност. Бих могъл да потърся друга магия, да изпратим някой, който да вдигне забраната за Портал, наложена върху Института в Калифорния, ала всичко това ще отнеме време...

— С каквото не разполагаме. — Кийрън изпъна гръб. — Нека аз отида след децата. Залагам живота си да сторя всичко по силите си, за да ги намеря.

— *Не* — заяви Марк доста рязко и видя съкрушеното изражение, преминало по лицето на Кийрън. Нямахше обаче време да обяснява. — Даяна...

— ... е в Идрис и не може да помогне — каза Кийрън. Марк беше пъхнал ръка в джоба си; пръстите му се склучиха около нещо малко, гладко и студено.

— Може би е време да повикаме Мълчаливите братя — предложи Магнус. — Независимо от последствията.

Кристина потръпна. Марк знаеше, че си мисли за Ема и Джулс, за Клейва, събрал се в Идрис, за опасността и разрухата, грозящи семейство Блекторн. Разруха, случила се докато Марк отговаряше за тях. Нещо, което Джулиън никога не би допуснал. Когато Джулиън ръководеше нещата, не се случваха бедствия... не и такива, които той да не може да оправи.

Само че Марк не биваше да мисли за това. Целият му ум, цялото му сърце бяха изпълнени с образа на брат му и сестра му в опасност. А в този миг те бяха нещо повече от брат и сестра: той разбра какво изпитваше Джулиън, когато ги погледнеше. Те бяха неговите деца — беше отговорен за тях и би умрял, за да ги спаси.

Марк извади ръка от джоба си. Златният жълъд проблесна, когато го хвърли във въздуха, удари се в насрещната стена и се отвори.

Кристина се завъртя рязко.

— Марк, какво...

Не настъпи видима промяна, ала библиотеката се изпълни с уханье и за миг те сякаш се озоваха насред поляна в земите на феите — Марк усети мирис на свеж въздух, пръст и листа, на земя и цветя, и вода с бакърен дъх.

Кийрън се напрегна, очите му се изпълниха със смесица от надежда и страх.

— *Алек* — каза Магнус, протягайки ръка и гласът му бе не толкова предупреждение, колкото оголена настойчивост: тайнствеността на елфическите земи бе дошла в стаята и той искаше да защити онова, което обичаше. Алек обаче не помръдна, просто се взираше с нетрепващи сини очи, докато върху отсрещната стена се появяваше сянка. Сянка, нехвърляна от нищо.

Тя бавно се издължи нагоре. Сянката на мъж, с наведена глава и превити рамене. Кристина докосна медальона на гърлото си и промълви нещо... молитва, предположи Марк.

Светлината в стаята се усили. Сянката вече не беше сянка. Тя имаше цвят и очертания, и беше Гуин ап Нийд, със скръстени пред масивните гърди ръце и разноцветни очи, проблясващи изпод гъсти вежди.

— Марк Блекторн — каза, а гласът му беше тътен. — Не дадох този символ на добрата ми воля на теб, нито бе предвиден да бъде използван от теб.

— Наистина ли си тук? — попита Марк, заплепен. Гуин изглеждаше достатъчно солиден, но ако се взреше по-внимателно, на Марк му се струваше, че вижда рамката на прозореца през тялото му...

— Той е Проекция — обясни Магнус. — Добре дошъл, Гуин ап Нийд, свитата на гроба, баща на убитите. — Той се поклони съвсем лекичко.

— Магнус Бейн — рече Гуин. — Доста време мина.

Алек скрита Магнус по глезена... вероятно, подозираше Марк, за да му попречи да отговори, че не е минало достатъчно време.

— Нуждая се от теб, Гуин — каза Марк. — *Ние* се нуждаем от теб.

Гуин не изглеждаше доволен.

— Ако исках да бъдеш в състояние да ме призовеш, когато си поискаш, щях да дам жълъда на *теб*.

— Ти се обърна към *мен* — напомни Марк. — Дойде, за да поискаш да помогна на Кийрън и аз го спасих от Тъмния двор, а сега Ездачите на Манан преследват братята и сестрите ми, които са само деца.

— Изнесъл съм труповете на безброй деца от бойното поле — отвърна Гуин.

Марк знаеше, че не се опитва да бъде жесток. Просто това беше неговата действителност — на кръв и смърт, и война. За Гуин и Дивия лов нямаше време на мир: някъде по света винаги се водеше война и техен дълг бе да се погрижат за нея.

— Ако не ни помогнеш — рече Марк, — значи, ставаш слуга на Тъмния крал, защитаваш неговите интереси, неговите планове.

— *Това* ли е твоята игра? — тихо попита Гуин.

— Не е игра — заяви Кийрън. — Кралят, моят баща, възнамерява да поведе война; ако не му се противопоставиш, той ще сметне, че си на негова страна.

— Дивият лов не е на ничия страна — каза Гуин.

— И ако не действаш сега, никой няма да повярва, че е така — рече Марк.

— Ловът може да открие Ливи, Тай и Кит — обади се Кристина. — Вие сте най-великите търсачи, които светът е познавал някога, много по-велики от Седмината ездачи.

Гуин я погледна поучудено, сякаш не можеше да повярва, че изобщо бе проговорила. Изглеждаше полуразвеселен, полураздразнен от ласкателството ѝ. Кийрън, от друга страна, изглеждаше впечатлен.

— Много добре — заяви Гуин. — Ще се опитам. Нищо не обещавам — добави той мрачно и изчезна.

Марк остана да се взира в празната стена там, където допреди миг се бе намирал Гуин.

Кристина му отправи разтревожена усмивка. Кристина винаги бе същинско откровение. Нежна и искрена, ала учудващо способна да прибегне до елфически номера, когато се наложи. Думите ѝ към Гуин бяха прозвучали напълно искрено.

— Може и да ви се стори неохотно, но ако Гуин казва, че ще опита нещо, ще обърне света наопаки, ако се наложи — заяви Магнус. Изглеждаше абсолютно изтощен, по начин, по който Марк не помнеше да го бе виждал преди. Изтощен и мрачен. — Ще имам нужда от помощта ти, Алек — заяви той. — Време е за Портал до Корнуол. Трябва да открием Ема и Джулиън, преди Ездачите да са го направили.

* * *

Ударите на часовника в Залата на Съвета отекваха в Гард. Приключила разказа си преди броени минути, Даяна сплете ръце върху бюрото на консула.

— Моля те, Джия. Кажй нещо.

Консултът се изправи. Носеше широка надиплена рокля, чиито ръкави бяха поръбени с брокат. Беше изпъната като струна.

— Звучи ми като дело на демони — рече тя с напрегнат глас. — Само че в Идрис няма демони. Не и от края на Смъртната война.

Предишният консул бе загинал в тази война. Оттогава Джия беше на власт и нито един демон не беше прониквал в Идрис. Ала демоните не бяха единствените, които желяеха злото на ловците на сенки.

— Хелън и Ейлийн щяха да знаят, ако в Брослиндската гора е имало демонска активност — добави Джия. — На остров Врангел разполагат с цял куп карти и чувствителни инструменти. Те видяха, когато Малкълм развали магическите бариери около вашия Институт, и ми докладваха преди теб.

— Това не беше дело на демон — каза Даяна. — Нямахте това излъчване, вонята на демони... беше смъртта на всичко живо, мор по земята. Беше онова, което... което Кийрън разказа, че се случва в Тъмните земи.

Внимавай, напомни си Даяна. За малко да каже, че това е същото, което Джулиън бе описал. Надяваше се Джия да бъде на тяхна страна, но тя все още не го беше доказала. А и все още беше част от Клейва — всъщност най-върховният му представител.

На вратата се почука. Беше Робърт Лайтууд, инквизиторът, който тъкмо сваляше ръкавиците за езда от ръцете си.

— Госпожица Рейбърн е права — започна той без никакво предисловие. — В средата на гората има поразен участък, на около миля от имението Херондейл. Сензорите потвърждават липсата на демонско присъствие.

— Сам ли отиде да го провериш?

Въпросът на Даяна като че ли го изненада малко.

— Имаше още няколко души с мен. Патрик Пенхалоу и неколцина от по-младите центуриони.

— Нека отгатна — каза Даяна. — Мануел Вилялобос.

— Не знаех, че се очаква мисията да бъде поверителна. — Робърт повдигна вежди. — Има ли някакво значение, че и той беше там?

Даяна не отговори, просто погледна към Джия, чиито тъмни очи бяха уморени.

— Надявам се, че взе проби, Робърт — каза тя.

— У Патрик са. Отиде да ги отнесе на Мълчаливите братя. — Робърт напъха ръкавиците в джоба си и хвърли кос поглед на Даяна. — Между другото, обмислих искането ти и смятам, че заседание на Съвета, касаещо Кохортата и елфическия пратеник, би било полезно.

Той кимна на Даяна и излезе от стаята.

— По-добре, че е взел Мануел и останалите със себе си — тихо каза Джия. — Така няма да могат да отрекат онова, което са видели, ако се стигне дотам.

Даяна се надигна от стола си.

— Какво мислят, че са видели?

— Не знам — отвърна Джия откровено. — Опитал ли се да използваш серафимското си оръжие или руна, докато беше в гората?

Даяна поклати глава. Не беше казала на Джия какво бе правила в Брослиндската гора призори... и определено не беше признала, че бе отишла на нещо като среща с един елф, облечена по пижама.

— Смяташ, че е знак за нахлуване от страна на Тъмния двор в нашите земи, нали?

— Кийрън каза, че Тъмният крал няма да се ограничи до своите владения. Че ще се опита да сложи ръка върху нашите. Ето защо се нуждаем от помощта на кралицата.

Което зависеше от намирането на Черната книга, знаеше Даяна, макар че не го беше казала на Джия. Да се отърват от Кохортата, беше

прекалено важно.

— Прочетох папката, която ми даде — добави тя. — Според мен си пропуснала да махнеш някои страници, касаещи историята на Зара.

— Виж ти. — Гласът на Джия беше напълно безстрастен.

— Даде ми онези листове — продължи Даяна, — защото знаеш, че е вярно. Че Зара е излъгала пред Съвета. Че ако я смятат за героиня, то е заради тези лъжи.

— Можеш ли да го докажеш? — Джия се беше приближила до прозореца. Ярките слънчеви лъчи подчертаваха ситните бръчици по лицето ѝ.

— А ти?

— Не. — Джия все така гледеше през прозореца. — Ала мога да ти кажа нещо, което вероятно не би трябвало да ти казвам. Говорих с Ейлийн и Хелън. Преди няколко дни докладваха, че са видели *нещо* смущаващо на картите на Аликанте, близо до Брослинд. Нещо много странно, тъмни участъци, сякаш самите дървета излъчвали зла магия. Отидохме дотам, но не видяхме нищо — навярно участъците все още не са били достатъчно големи, за да бъдат забелязани. Отдадохме го на проблем с инструментите.

— Ще трябва отново да проверят — каза Даяна, ала сърцето ѝ думкаше развълнувано. Още едно доказателство, че Тъмният крал представлява заплаха. Реална опасност за Идрис. — Ако техните тъмни участъци съвпаднат с поразените земи, ще трябва да дойдат и да дадат показания... да обяснят на Клейва...

— По-спокойно, Даяна — прекъсна я Джия. — Доста мислих за теб. Знаем, че има неща, които не ми казваш. Причина да си толкова сигурна, че Зара не е убила Малкълм. Причина да знаеш толкова много за плановете на Тъмния крал. От деня, в който за първи път поканих Джулиън Блекторн и Ема Карстерс в кабинета си, те ме заблуждават и крият неща от Клейва. Така, както го правиш и ти сега. — Тя допря пръсти до стъклото на прозореца. — Само че аз се уморих. От Студения мир, който държи дъщеря ми далеч от мен. От Кохортата и омразата, която те подклаждат. Онова, което ми предлагаш сега, е тънка нишка, с която да завържем всичките си надежди.

— По-добро е от нищо.

— Да. — Джия най-сетне се обърна към нея. — По-добро е от нищо.

Когато няколко минути по-късно Даяна излезе от Гард в сивобелия ден, кръвта ѝ пееше. Беше го направила. Щеше да има заседание; Кийрън щеше да даде показания; щяха да получат възможност да си върнат Института, а може би и да смажат Кохортата.

Помисли си за Ема и Джулиън, и Черната книга. Толкова голям товар, върху толкова млади рамене. Спомни си ги като деца в Залата на Съглашението, обградили децата Блекторн с мечове в ръце, готови да умрат за тях.

С крайчеца на очите си зърна ярка светлина, проблеснала за миг, а после в краката ѝ се търкулна някакъв предмет. Нещо изпърха над главата ѝ, движение в тежките облаци. Докато се навеждаше, за да вдигне малкия, кух жълд и да го пхне бързо в джоба си, Даяна вече знаеше от кого е съобщението.

Въпреки това изчака докато поеме по пътеката към Аликанте, преди да го прочете. За да ѝ изпрати съобщение посред бял ден, дори под прикритието на облаци, Гуин трябва да имаше нещо наистина важно да ѝ каже.

Жълдът съдържаше мъничко листче хартия, на което пишеше:

Ела при мен веднага, отвъд стените на града. Важно е. Децата Блекторн са в опасност.

Даяна запрати жълда настрани и се втурна надолу по хълма.

* * *

Докато Джулиън и Ема се прибираха мълчаливо от църквата Портхалоу, заваля дъжд. Джулиън като че ли си спомняше пътя съвършено ясно, дори мина направо през един вдаден в морето нос, намирайки пътека, която отвеждаше право в Уорън.

Летовниците, печаци се на кея, както и край вирчетата под Чейпъл Рок се заловиха да си съберат забързано нещата, докато първите дъждовни капки падаха по земята; майки обличаха дрехите на

дърпащи се деца по бански, прибираха се ярки хавлии, сгъваха се плажни чадъри.

Ема си спомни колко много баща ѝ обичаше бурите на морския бряг. Спомни си как я държи в прегръдките си, докато над залива Санта Моника отекваха гръмотевици, и ѝ разказва, че когато удари плажа, мълнията стопява пясъка и го превръща в стъкло.

Струваше ѝ се, че отново чува онзи тътен в ушите си, по-силен от грохота на морето, което се надигаше, връхлитайки яростно върху скалите от двете страни на пристанището. По-силен от дишането ѝ, докато двамата с Джулс бързаха по влажната, хлъзгава пътека, водеща към къщурката и се мушнаха вътре миг преди небето да се продъни и водата да се излее като от рухнала язовирна стена.

Всичко в къщурката изглеждаше почти ужасяващо със своята обикновеност. Чайникът — почиващ тихо върху печката. Чашите за кафе и чай и празните чинии, пръснати върху килимчето пред камината. Пуловерът на Джулиън на пода, където Ема го бе направила на топка и бе заспала върху него, използвайки го като възглавница.

— Ема? — Джулиън се облягаше на кухненския остров. По лицето му имаше капчици вода, косата му се къдреше както винаги, когато беше влажна. Имаше изражението на човек, събиращ сили за нещо, за някаква ужасна новина. — Не каза нито дума, откакто си тръгнахме от църквата.

— Влюбен си в мен. Все още.

Каквото и да беше очаквал, определено не беше това. Ръцете му, посягащи към ципа на якето, замръзнаха във въздуха. Ема видя движението на гърлото му, когато преглътна.

— За какво говориш?

— Мислех, че вече не ме обичаш. — Тя си свали палтото и посегна да го закачи до вратата, ала ръцете ѝ трепереха и то падна на пода. — Само че не е вярно, нали?

Чу как той си пое дъх, бавно и с усилие.

— Защо го казваш? Защо сега?

— Заради църквата. Заради онова, което се случи. Изгорихме една църква, Джулиън, *стопихме камъни*.

Джулиън дръпна яростно ципа на якето си и го запрати настрана. То отскочи от един от кухненските шкафове. Отдолу, тениската му беше подгизнала от пот и дъжд.

— Какво общо има това с каквото и да било?

— Има общо с... — Ема не довърши, гласът ѝ трепереше. — Ти не разбираш. Не можеш.

— Имаш право. — Той отиде в средата на стаята, обърна се и ритна, неочаквано и яростно, една от чашите на пода. Тя полетя и се разби в насрещната стена. — Не разбирам. Не разбирам нищо от това, Ема. Не разбирам защо изведнъж реши, че не ме искаш, че искаш Марк, а после реши, че не искаш и него и го заряза пред всички, сякаш е нищо. Какво, по дяволите, си мислеше...

— Защо те е грижа? — попита тя. — Защо те е грижа какво изпитвам към *Марк*?

— Защото исках да го обичаш. — Лицето на Джулиън имаше цвета на пепелта в камината. — Защото, ако захвърли мен и всичко, което имахме, исках да е заради нещо, което означава *повече* за теб, заради нещо истинско, ала може би нищо от това не е било истинско за теб...

— Не е било истинско за *мен*? — Гласът на Ема изскочи от гърлото ѝ с такава сила, че ѝ причини болка. Струваше ѝ се, че във вените ѝ пращят електрически искри, които я пронизваха и подклаждаха яростта ѝ, ала тя не беше ядосана на Джулс, беше ядосана на себе си, на целия свят, задето им причиняваше това, задето само тя знаеше истината, задето я бе направил пазителката на тази отровна тайна. — Не знаеш за какво говориш, Джулиън Блекторн! Не знаеш от какво трябваше да се откажа, какви причини имах да го сторя, не знаеш какво се опитвам да направя...

— Какво се *опитваш* да направиш? Как ще обясниш онова, което направи? Това, че разби сърцето ми, че разби сърцето на Камерън, сърцето на Марк? — Лицето му се разкриви. — Пропуснах ли някого, още някой, чийто живот искаш да съсипеш завинаги?

— Животът ти не е съсипан. Все още си жив. Можеш да *имаш хубав живот*! Ти целуна онова елфическо момиче...

— Тя беше лиананши! Двойница! Мислех, че си *ти*!

— О. — За миг Ема се вкамени. — О.

— Да, о. Наистина ли мислиш, че ще се влюбя в някой *друг*? Наистина ли мислиш, че бих могъл. Аз не съм ти. Не мога да се влюбвам в някой нов всяка седмица. Ще ми се да не беше ти, Ема, но

си ти, винаги ще бъдеш ти, така че не ми казвай, че животът ми не е съсипан, когато и представа си нямаш!

Ема удари глава в стената, толкова силно, че мазилката се напука. Усети болката сякаш от много далеч. Надигна се кипяща, черна вълна на отчаяние, която заплашваше да я удави.

— Какво искаш от мен, Джулс? — попита тя. — Какво искаш да сторя?

Джулиън направи крачка към нея; лицето му изглеждаше така, сякаш бе изваяно от мрамор или нещо още по-корово, още по-неподатливо.

— Какво искам? Искам да знаеш какво е. Какво е да се измъчваш непрекъснато, денем и нощем, да жадуваш отчаяно нещо, което знаеш, че никога няма да имаш, нещо, което дори не те иска в замяна. Да знаеш какво е да разбереш, че решението, взето, когато си бил на дванайсет години, означава, че никога няма да имаш единственото на света, което би могло да те направи истински щастлив. Искам да мечтаеш и да копнееш, и да си обсебена от едно-единствено...

— Джулиън... — ахна тя; отчаяно искаше да го спре, да спре всичко това, преди да е станало твърде късно.

— ... *както правя аз с теб!* — довърши той, процеждайки думите почти свирепо. — *Както правя аз с теб, Ема.* — Гневът като че ли го напусна изведнъж; сега трепереше, сякаш в плен на шок. — Мислех, че ме обичаш — почти прошепна той. — Не знам как можах да сбъркам така.

Сърцето на Ема се пръсна. Тя се извърна, извърна се от погледа в очите му, от гласа му, от късчетата, на които се разпиляха всичките ѝ грижливо изготвени планове. Отвори рязко вратата... чу как Джулиън извика името ѝ, но вече бе изскочила в бурята навън.

ВИДЕНИЯ ВЪЗДУШНИ

Хребетът на Чейпъл Клиф беше като кула насред водовъртеж, издигащ се към небето, заобиколен от три страни от кипящия казан на океана.

Сивото небе, набраздено от черни ивици, бе надвиснало като скала над градчето и морето отвъд. Водата в пристанището се беше покачила и бе издигнала рибарските лодки до нивото на прозорците покрай кея. Малко корабче подскочаше, подмятано от вълните.

Вълни връхлитаха и канарата, хвърляйки бели пръски във въздуха. Ема стоеше насред водната вихрушка, заобиколена от миризмата на море, а над нея небето се раздираше, прорязвано от мълнии.

Тя разпери ръце. Имаше чувството, че светкавиците изригват в нея, в скалите под краката ѝ, във водата, която се лееше на сиво-зелени, почти вертикални пелени. Навсякъде около нея гранитните колони, на които дължеше името си Чейпъл Клиф, се издигаха като каменна гора, като върховете на корона. Скалата под краката ѝ беше хлъзгава от влажния мъх.

Открай време обичаше бурите — обичаше експлозиите, разкъсващи небето, обичаше тяхната оголваща душата свирепост. Беше изскочила от къщурката, без да мисли, просто трябваше да се махне, преди да е казала на Джулиън всичко, което той не биваше да узнае. Нека си мисли, че никога не го бе обичала, че е разбила сърцето на Марк, че не притежава чувства. Нека я мрази, ако това означаваше, че ще живее и ще бъде добре.

И може би бурята щеше да я пречисти, да отмие от ръцете ѝ кръвта от сърцата и на двама им.

Ема тръгна надолу по склона. Скалата стана по-хлъзгава и тя спря, за да си нарисува руна за равновесие. Стилито се плъзна по мократа ѝ кожа. От това по-ниско място тя виждаше пещерите и вирчетата на прилива, залети от разпенена бяла вода. Мълнии

прорязваха хоризонта; тя вдигна лице, за да вкуси соления дъжд и чу далечния звук на рог.

Вдигна рязко глава. Беше чувала подобен звук и друг път, веднъж, когато пратениците на Дивия лов бяха дошли в Института. Това не беше човешки рог. Звукът отекна отново, дълбок и студен, и самотен, и Ема се закатери трескаво по пътеката, към върха на хълма.

Видя облаци, подобни на огромни сиви камъни, да се сблъскват в небето, а когато се разделиха, лъч златна светлина огря бушуващата повърхност на океана. Над пристанището се появиха черни точки... птици? Не, бяха прекалено големи, за да бъдат морски птици, а и никоя птица не би излязла в подобно време.

Черните точки идваха към нея, все по-близо и по-близо, така че тя вече можеше да различи очертанията им — ездачи. Четирима ездачи, обгърнати в искрящ бронз, носещи се през небето като комети.

Не бяха Дивият лов. Разбра го на мига, без дори да знае как. Бяха твърде малко и твърде тихи. Дивият лов яздеше с гръм и трясък, докато бронзовите ездачи се носеха към нея така безшумно, сякаш бяха изтъкани от облаци.

Би могла да побегне към къщурката, помисли си, но по този начин би насочила вниманието им към Джулиън, пък и те бяха обърнали конете си така, че да ѝ пресекат пътя към къщата на Малкълм. Движеха се с невероятна бързина. Щяха да достигнат скалата след броени секунди.

Дясната ѝ ръка се склочи около дръжката на Кортана. Извади я почти несъзнателно и усещането на оръжието в десницата ѝ я успокои, забави пулса ѝ.

Ездачите вече бяха над нея и за миг Ема остана поразена от причудливата им красота — толкова отблизо, конете сякаш не бяха истински, прозрачни като стъкло, изтъкани от струйки облаци и влага. Те се завъртяха във въздуха и се спуснаха надолу, като чайки към плячката си. В мига, в който копитата им докоснаха земята, изригнаха, превръщайки се в морски пръски, вода, която изчезна, оставяйки само четиримата ездачи.

Оставяйки ги между Ема и пътеката. Беше откъсната от всичко, освен морето и малкото късче скала зад гърба ѝ.

Четиримата ездачи се обърнаха към нея. Ема стъпи здраво на земята. Върхът на хребета беше толкова тесен, че ботушите ѝ хлътнаха

от двете страни на гръбнака на скалата. Тя вдигна Кортана и оръжието проблесна на светлината на бурята, обляно от дъжд.

— Кой е там? — повика тя.

Четири фигури се раздвижиха като една, отмятайки качулките на бронзовите си плащове. Под тях, дрехите им грееха също толкова ярко — трима високи мъже и една жена, с лица, закрити наполовина от бронзови маски, и коси, подобни на металически нишки, прибрани в дебели плитки, които падаха до средата на гръбовеите им.

Доспехите им бяха метални: нагръдници и ръкавици, върху които бяха вдълбани вълни и море. Очите им, приковани в нея, бяха сиви и пронизващи.

— Ема Корделия Карстерс — проговори един от тях. Изрече го така, сякаш името на Ема бе чужда реч, с която езикът му не бе свикнал. — Добра среща.

— Ти така си мислиш — промърмори Ема, стискайки здраво Кортана. Всеки от елфите (защото вече знаеше, че са елфи) бе въоръжен с дълъг меч, чиято дръжка стърчеше над раменете му. Тя повиши глас: — Какво искат от мен пратениците на Дворовете?

Елфът повдигна вежди.

— Кажй й, Фал — обади се друг от тях, говорейки със същия акцент. Нещо в него накара Ема да настръхне, макар и сама да не знаеше какво.

— Ние сме Ездачите на Манан — заяви Фал. — Чувала си за нас.

Не беше въпрос. На Ема отчаяно й се прииска Кристина да беше тук. Кристина бе тази, която притежаваше обширни познания за феите. Ако думите „ездачи на Манан“ би трябвало да говорят нещо на ловците на сенки, Кристина щеше да го знае.

— Част от Дивия лов ли сте? — попита тя.

Слисване. През тях премина нисък шепот, а Фал се изплю. Елф с остра брадичка и презрително изражение отговори вместо него.

— Аз съм Армед, син на Манан. Ние сме децата на божество. Много по-стари сме от Дивия лов и далеч по-могъщи.

И тогава Ема осъзна какво долавяше в акцента им. Не беше нещо чуждоземно и далечно, беше възрастта им, ужасяваща възраст, простираща се до началото на света.

— Ние търсим — заяви Фал. — И намираме. Ние сме търсещите. Били сме под вълните, за да търсим, и над тях. Били сме в земите на

феите и в царствата на прокълнатите, и на бойните поля, в мрака на нощта и ярката светлина на деня. През всичките ни дни, само едно сме търсили и не сме открили.

— Чувство за хумор? — предположи Ема.

— Тя трябва да си затвори устата — обади се жената. — Ти трябва да ѝ я затвориш, Фал.

— Още не, Етна — заяви Фал. — Нуждаем се от думите ѝ. Трябва да научим къде се намира онова, което търсим.

Ръката на Ема върху дръжката на Кортана беше гореща и хлъзгава.

— Какво търсите?

— Черната книга — отговори Армед. — Търсим същото, което ти и твоят парабатай. Онова, което бе взето от Анабел Блекторн.

Ема отстъпи неволно назад.

— *Вие* търсите Анабел?

— Търсим *книгата* — поправи я четвъртият ездач; гласът му беше рязък и дълбок. — Кажете ни къде е и ще те пожалим.

— Не е у мен — рече Ема. — Нито у Джулиън.

— Тя е лъжкиня, Делан — обади се жената, Етна.

Устните на Делан се извиха.

— Те всички са лъжци, ловците на сенки. Не се отнасяй с нас като с глупци, нефилеме, или ще провеса вътрешностите ти от най-близкото дърво.

— Само опитай — заяви Ема. — Ще ти натикам дървото в гърлото, докато клоните не ти излязат през...

— Ушите? — Беше Джулиън. Трябва да си беше сложил руна за безшумност, защото дори Ема не го беше чула да се приближава. Беше кацнал върху един мокър камък край пътеката, отвеждаща до къщурката, появил се от нищото, сякаш някой го беше призовал от дъжда и облаците. Беше в бойно облекло, косата му беше мокра, стиснал незапалено серафимско оръжие в ръка. — Сигурен съм, че щеше да кажеш „през ушите“.

— Определено. — Ема му се усмихна широко. То беше по-силно от нея — въпреки скарването им, той беше тук, до нея, нейният парабатай. И ето че сега Ездачите бяха хванати натясно между тях.

Положението започваше да изглежда по-добре.

— Джулиън Блекторн — провлачи Фал, поглеждайки го едва-едва. — Прословутият парабатай. Чух, че двамата сте изнесли същинско представление в Тъмния двор.

— Сигурен съм, че кралят не е могъл да престане да ни хвали — рече Джулиън. — Вижте, защо смятате, че знаем къде се намират Анабел и Черната книга?

— Във всички Дворове има шпиони — отвърна Етна. — Знаем, че кралицата ви е изпратила да откриете книгата. Кралят трябва да я получи, преди кралицата да сложи ръка върху нея.

— Само че ние дадохме обещание на кралицата — каза Джулиън, — а подобно обещание не може да бъде нарушено.

Делан изръмжа и ръката му изведнъж се вдигна към дръжката на меча му. Движението бе толкова мълниеносно, че очите не можеха да го проследят, виждаше се единствено неясно петно.

— Вие сте човеци и лъжци — заяви той. — Можете да нарушите всяко дадено обещание, и ще го сторите, когато животът ви зависи от това. Като сега. — Той махна с брадичка към къщурката. — Дойдохме за книгите и документите на магьосника. Ако няма да ни кажете нищо, предайте ни ги и ще си вървим.

— Да ви ги предадем? — Джулиън изглеждаше учуден. — Защо просто не... — Очите му срещнаха тези на Ема и тя разбра какво си мисли: *Защо просто не нахлуете насила и не си ги вземете?* — Не можете да влезете, нали?

— Магическите бариери — потвърди Ема.

Елфите не казаха нищо, ала по гневно стиснатите им челюсти, тя се досети, че е права.

— Какво предлага Тъмният крал в замяна на книгата? — попита Джулиън.

— *Джулс* — изсъска Ема. Как бе възможно да крои нещо в момент като този.

Фал се разсмя и Ема за първи път забеляза, че дрехите и доспехите на елфите бяха сухи, сякаш дъждът не падаше върху тях. Погледът, който той отправи на Джулиън, бе пълен с презрение.

— Нямах никакво преимущество тук, сине на тръните. Дайте ни онова, за което сме дошли, или когато намерим останалите от семейството ти, ще избодем очите на всеки от тях с нажежени до червено ръжени, дори и на най-малкото дете.

Тави. Думите пронизаха Ема като стрела. Тя почувства удара, усети как тялото ѝ потръпна и ето че студът я завладя, вледеняващият студ на битката. Тя се хвърли към Фал, вдигнала Кортана над главата си, за да нанесе свиреп удар.

Етна изпищя и Фал се раздвижи, по-бърз от течение в океана, избягвайки удара на Ема. Кортана изсвистя във въздуха. Разнесе се дрънчене, когато и останалите елфи извадиха мечовете си.

Серафимското оръжие на Джулиън лумна, осветявайки дъждовните струи. Сиянието му се обви около Ема като ярки нишки, докато тя се завъртеше, за да отбие удара на Етна; Кортана срещна елфическия меч с такава сила, че Етна политна назад.

Лицето на Фал се разкриви от изненада. Ема си пое рязко дъх и нагълта дъждовна вода, беше мокра, ала не усещаше студ. Светът беше завихрен сив пумпал; тя се втурна към една от каменните кули и се покатери върху нея.

— Страхливка! — провикна се Армед. — Как смееш да бягаш?

Ема чу смеха на Джулиън, когато, достигнала върха на скалата, се хвърли от него. Инерцията на скока ѝ даде бързина, от която се блъсна в Армед с такава сила, че го събори на земята. Елфът опита да се изтърколи настрани, но замръзна, когато дръжката на Кортана се стовари върху слепоочието му. Той се задави от болка.

— Млъквай — изсъска Ема. — Да не си посмял да докоснеш никого от семейство Блекторн, нито дори да говориш за тях...

— Остави го! — извика Етна и Делан се хвърли към тях, само за да бъде спрял от Джулиън и замаха на серафимското му оръжие. Канарата изригна в светлина, дъждът сякаш увисна неподвижно във въздуха, докато острието се спускаше надолу, към нагръдника на елфическите доспехи.

Само за да се строши. Пръсна се на парчета, сякаш беше направено от лед, а Джулиън отхвъркна назад от силата на удара — политна във въздуха и се сгромоляса между скалите на мократа земя.

Делан се изсмя и тръгна към него. Ема остави Армед, където беше паднал, и скочи след елфическия воин, докато той вдигаше меча си над Джулс, стоварвайки го...

Джулиън се изтърколи надясно, завъртя се и заби оръжието си в незащитената кожа на глезена на Делан. Делан изкрещя от болка и

гняв, обръщайки се, замахнал, за да го пониже, само че Джулиън вече бе скочил на крака, с кама в ръка.

Светлина проряза облаците и Ема видя как сенките на земята пред нея се раздвижиха — зад гърба ѝ имаше някой. Отскочи настрани в същия миг, в който оръжието се спусна към нея, разминавайки се на сантиметри с рамото ѝ. Обърна се рязко и откри Етна зад себе си; Фал се беше навел над Армед и му помагаше да се изправи. За миг бяха само Ема и елфическата жена; Ема стисна дръжката на Кортана с две ръце и замахна.

Етна отскочи назад, ала се смееше.

— Вие, нефилими — изсмя се ехидно. — Наричате се воители, ала се криете зад защитните си руни и ангелските си оръжия! Без тях сте нищо... и много скоро наистина ще останете без тях! Ще бъдете нищо и ние ще ви отнемем всичко! Всичко, което имате! *Всичко!*

— Ще го повториш ли още веднъж? — подхвърли Ема, докато избягваше меча на Етна, извивайки тялото си. След това скочи върху един камък и погледна надолу. — Онова за *всичкото*? Първия път май не го разбрах.

Етна изръмжа и се хвърли към нея. И в продължение на дълга поредица мигове съществуваха единствено битката, сияещите изпарения на дъжда, морето, разбиващо се и ечащо под канарата, всичко — течащо сякаш на бавни обороти, докато Ема отблъскваше Етна настрани, за да се втурне към Армед и Фал, посрещайки мечовете им със своя.

Бяха добри; повече от добри — бързи и зашеметяващо силни. Ала Кортана бе като живо създание в ръцете на Ема. Тя бе тласкана от ярост, електричество, течащо по вените ѝ, водещо меча в ръката ѝ, стоварващо острието върху онези, които бяха вдигнати срещу нея, а дрънченето на метал заглушаваше морето. Ема усети солен вкус в устата си, дали бе кръв или пръски от океана, тя не знаеше. Мократа ѝ коса се развяваше около лицето ѝ, докато тя се въртеше, отбивайки елфическите оръжия, отново и отново.

Грозен смях проряза мъглата от агресия, която я обгръщаше. Вдигна очи и видя, че Фал бе притиснал Джулиън до ръба на канарата. Той стоеше, очертан на фона на сивото небе, косата му беше залепнала за челото, а зад него зееше бездна.

Завладяна от паника, Ема се оттласна от гранитната стена, вдигнала крак за ритник, от който Армед политна назад с глух стон, и ето че тя се носеше напред, а в ума си виждаше Джулиън, пронизан от меч или политнал от ръба на скалата, за да се размаже върху камъните долу или да се удави в завихрените води.

Фал все така се смееше, стиснал меч в ръката си. Джулиън направи още една крачка назад... и се наведе, бърз и пъргав, за да вдигне арбалета, скрит зад купчинка камъни. Вдигна го на рамото си в същия миг, в който Ема врълхлетя върху Фал с меч в ръка; не забави крачка, не спря, просто заби Кортана между лопатките му.

Оръжието проникна през доспехите и потъна дълбоко. Тя усети острието да излиза от другата страна на тялото му, прорязвайки металния нагръдник.

Зад нея се разнесе писък. Етна. Отметнала глава назад, тя скубеше косата си с нокти. Виеше на език, който Ема не разбираше, ала чуваше как Етна вика името на брат си. *Фал. Фал.*

Коленете ѝ се подкосиха и Делан посегна да я улови, самият той — пребледнял като платно от шок. С нечовешки рев, Армед вдигна меч и се нахвърли върху Ема, която се мъчеше да издърпа Кортана от безжизненото тяло на Фал. Дръпна с всички сили и оръжието изскочи сред фонтан от кръв, ала нямаше време, за да се обърне...

Джулиън пусна стрелата от арбалета си. Тя изсвистя във въздуха, по-тиха от дъжда, и се удари в меч на Армед, избивайки го от ръката му. Армед изрева. Ръката му беше поаленяла.

Ема се обърна и вдигна Кортана. Кръв и дъжд се стичаха по острието ѝ.

— Кой иска да се пробва? — провикна се, думите ѝ — полуудавени от вятъра и водата. — Кой иска да бъде следващият?

— Нека я довърша! — Етна се мъчеше да се отскубне от ръцете на Делан. — Тя уби Фал! Остави ме да ѝ прережа гърлото.

Ала Делан клатеше глава и говореше нещо за Кортана. Ема направи крачка напред — ако нямаха намерение да се приближат, за да ги убие, тя на драго сърце щеше да отиде при тях.

Армед вдигна ръка и тя видя светлината, избликнала от пръстите му, бледозелена в сивия въздух. Лицето му се разкриви от напрегната съсредоточеност.

— *Ема!* — Джулс я улови изотзад, преди да бе успяла да направи още една крачка, и я издърпа към себе си, докато дъждът изригна, приемайки очертанията на три коня, завихрени създания от дъжд и водни пръски, които пръхтяха и риеха въздуха между Ема и останалите Ездачи. Фал лежеше на земята, а кръвта му се просмукваше в корнуолската пръст, докато братята и сестра му се мятаха върху неоседланите си жребци.

Ема затрепери неудържимо. Само един от Ездачите поспря достатъчно дълго, за да погледне към нея, преди конете да се понесат в небето, изгубвайки се между облаците и дъжда. Беше Етна. Очите ѝ бяха убийствени, изумени.

Ти уби едно древно и примитивно създание, сякаш казваше погледът ѝ. Пригответи се за отмъщение също толкова древно. Също толкова примитивно.

* * *

— *Бягайте* — каза Ливи.

Това бе последното, което Кит бе очаквал. Ловците на сенки не бягаха. Нали все това чуваше. Сега обаче Ливи хукна като куршум, излетял от дулото на пистолет, профучавайки покрай Ездача на пътеката до нея, и Тай я последва.

Кит се втурна след тях. Те прелетяха покрай елфите и потънаха в тълпата от пешеходци на пътеката. Кит тичаше до Ливи и Тай, макар той да беше запъхтян, а те не.

Зад себе си чуваше тътен. Тропот на копита. *Не можем да ги надбягаме*, помисли, ала не му стигаше дъх, за да го изрече. Оловният сив въздух тежеше, докато го поемаше в дробовете си. Вятърът развяваше тъмната коса на Ливи, когато тя прелетя над портата в оградата, разделяща пътеката от реката.

За миг сякаш увисна във въздуха, разперила ръце, якето ѝ — плющящо на вятъра... а после политна право надолу и се изгуби от поглед. Тай я последва, прескачайки странично пътеката, и също изчезна.

В реката?, помисли си Кит замаяно, но не спря; мускулите му започваха да горят по начин, който вече му беше познат, мозъкът му се

съсредоточи. Той сграбчи горната част на портата, оттласна се и прелетя над нея.

Приземи се, приклепнал, на метър-два по-долу върху бетонната площадка, която водеше до Темза, заобиколена от ниски, железни перила, строшени на няколко места. Тай и Ливи вече бяха там, свалили якета, за да освободят ръцете си, стиснали серафимски оръжия. Ливи подхвърли един къс меч на Кит, докато той се изправяше, осъзнавайки защо се беше втурнала насам — не за да избяга, а за да им намери място, където да се бият.

А с малко повече късмет — и да се свържат с Института. Тай бе извадил телефона си и натискаше клавишите, дори докато вдигаше серафимското си оръжие във въздуха, така че то грейна мъждиво на фона на облаците.

Кит се обърна тъкмо навреме, за да види как тримата Ездачи преминават над портата, за да се присъединят към тях, хвърлящи бронзови и златни искри, докато се приземяваха. Извадиха мечове с главозамайваща бързина.

— Спрете го! — изръмжа Карн и двамата му братя се нахвърлиха върху Тай.

Като един Ливи и Кит се изпречиха пред него. Кит бе обзет от студения, суров фокус на битката, ала Ездачите бяха по-бързи от демони, и по-силни. Кит замахна с меча си към Иохаид, но той вече не беше там. Беше отскочил чак в другия край на площадката и се изсмя, виждайки изражението на Кит, докато Етарлам замахна, избивайки телефона от ръката на Тай. Апаратът се търкулна по цимента и цопна във водата.

Върху Кит падна сянка и той реагира незабавно, замахвайки нагоре с меча си. Чу рязко поемане на въздух и Карн политна назад, а тъмни капки кръв опръскаха земята в краката му. Кит подскочи нагоре и напред, насочил меча си към Иохаид, ала Ливи и Тай го бяха изпреварили, блестящите им остриета бяха размазано петно от светлини, докато прорязваха въздуха около Ездачите.

Ала само въздуха. Кит нямаше как да не забележи, че ангелските остриета не успяват да пробият доспехите на Ездачите, нито дори да пронизат кожата им, както бе сторил той с меча си. Върху лицето на Тай се изписа озадачение, а върху това на Ливи — ярост, докато замахваше към сърцето на Иохаид със серафимското си оръжие.

То се строши чак до дръжката, а Ливи бе запратена толкова назад, че едва не падна в реката. Тай се завъртя след нея... Иохайд вдигна меч си и замахна, за да го стовари отгоре му... и Кит се хвърли през площадката, поваляйки Тиберий на земята.

Оръжието на Тай изхвъркна от ръката му и цопна в Темза, вдигайки фонтан от огнени пръски. Кит се беше приземил наполовина върху Тай, удряйки главата си в едно стърчащо парче дърво; усети как Тай се опитва да го избута от себе си, а когато се претърколи, видя Иохайд да стои над тях.

Ливи се биеше с другите двама Ездачи, биеше се отчаяно, вихрушка от блестящи оръжия. Само че тя беше от другата страна на площадката. Борейки се за въздух, Кит вдигна меч си...

Иохайд стоеше като вкаменен, а очите му проблясваха зад дупките на маската. Ирисите им също имаха бронзов цвят.

— Познавам те — каза той. — Познавам лицето ти.

Кит зяпна, а Иохайд замахна, изкривил уста в усмивка... и над всички тях падна сянка. Ездачът погледна нагоре и по лицето му пробяга изумление, когато една силна ръка се протегна и го сграбчи. Миг по-късно той се издигна във въздуха с крясъци и Кит чу плясък — Ездачът бе запратен във водата.

Кит се надигна и седна, Тай също. Ливи обърна лице към тях с широко отворена уста; другите двама Ездачи също бяха зяпнали, а мечовете им се поклащаха до тях, докато в средата на площадката се спускаше гръмовна вихрушка.

Беше кон, възседнат от Гуин, огромен и внушителен в шлема и доспехите си, направени сякаш от дървесна кора. Именно неговата ръка бе запратила Иохайд в реката... ала Ездачът вече бе доплувал до площадката и се покатерваше върху нея, движенията му — забавяни от тежките доспехи.

Вкопчена в кръста му, зад Гуин седеше Даяна, тъмните ѝ къдрици бяха разрошени, очите ѝ — широко отворени.

Тай се изправи на крака и Кит го последва. Яката на пуловера на другото момче беше изцапана с кръв и Кит си даде сметка, че не знае дали е негова, или на Тай.

— *Ездачи!* — отекна гласът на Гуин. Върху ръката му зееше рана, където Иохайд очевидно бе успял да му нанесе удар. — Спрете.

Даяна слезе от гърба на коня и се отправи към края на площадката, където Иохаид тъкмо излизаше от водата. Извади меча от ножницата си и го насочи право към гърдите му.

— Не мърдай.

Ездачът замръзна, оголил зъби в безмълвно ръмжене.

— Това не те засяга, Гуин — каза Карн. — То е работа на Тъмния двор.

— Дивият лов не се подчинява на ничий закон — заяви Гуин. — Нашата воля е волята на вятъра. А сега волята ми е да ви отпратя от тези деца. Те са под моя закрила.

— Те са нефилими — процеди Етарлам. — Строителите на Студения мир, свирепи и жестоки.

— Вие с нищо не сте по-добри — рече Гуин. — Вие сте ловджийските хрътки на краля и никога не сте проявявали милост.

Карн и Етарлам го зяпнаха. Иохаид бе коленичил върху цимента, а от него капеше вода. Мигът се проточи като гума, разтегната сякаш до безкрай.

Изведнъж Иохаид скочи на крака, поемайки си рязко дъх, без да обръща внимание на меча на Даяна, която следваше всяко негово движение.

— Фал. Мъртъв е.

— Невъзможно — заяви Карн. — Невъзможно. Един Ездач не може да умре.

Ала Етарлам нададе висок, пронизителен вик и мечът му издрънча на земята, когато ръката му се вдигна към сърцето.

— Няма го — простена. — Усещам го. Брат ни го няма.

— Един Ездач е преминал в Земите на сенките — каза Гуин. — Искате ли да надуя рога си за него?

Въпреки че според Кит предложението на Гуин бе прозвучало съвсем искрено, Иохаид изръмжа и понечи да се нахвърли върху него, ала мечът на Даяна докосна гърлото му, изтръгвайки кръв. Тежки капки потекоха по острието.

— Достатъчно! — отсече Карн. — Гуин, ще си платиш за това предателство. Етар, Иохаид, до мен. Трябва да отидем при братята и сестра си.

Даяна свали меча си и Иохаид мина покрай нея, за да се присъедини към другите двама Ездачи. Те скочиха във въздуха, високо,

високо над площадката, където сграбчиха гривите на искрящите си бронзови коне и ги възседнаха.

Докато се отдалечаваха в галоп, гласът на Иохаид отекуваше в ушите на Кит.

Познавам те. Познавам лицето ти.

* * *

Докато се върнат в къщурката, Ема цялата трепереше — смесица от студа и реакцията на битката. Косата и дрехите бяха залепнали за нея и тя подозираше, че прилича на удавен плъх.

Подпря Кортана на стената и изтощено се зае да свали подгизналото си яке и обувки. Усети как Джулиън заключи вратата зад тях, усети как тръгна из стаята. Усети и топлина. Трябва да беше запалил огъня по-рано.

Миг по-късно усети как притискат нещо меко в ръцете ѝ. Джулиън стоеше пред нея с непроницаемо изражение и ѝ подаваше позахабена хавлия. Ема я взе и се залови да избърше косата си.

Джулс все още беше с мокрите си дрехи, макар че беше бос и бе успял да си метне сух пуловер. Вода блещукаше по крайчетата на косата му, по връхчетата на ресниците му.

Мислите на Ема се върнаха към дрънченето на мечове, красотата във вълнението на битката, морето и небето. Зачуди се дали така се беше чувствал Марк с Дивия лов. Когато няма нищо между теб и природните стихии, е лесно да забравиш, онова, което ти тежи.

Спомни си кръвта върху Кортана, кръвта, шурнала от тялото на Фал, сливаща се с дъждовната вода. Бяха изтърколили трупа под една надвиснала скала, тъй като не искаха да го оставят там, на произвола на стихииите, макар него вече да не го беше грижа за нищо.

— Убих един от Ездачите — почти прошепна тя.

— Беше принудена. — Ръката на Джулиън стискаше рамото ѝ, пръстите му се впиваха в него. — Ема, това беше битка на живот и смърт.

— Клейвът...

— Клейвът ще прояви разбиране.

— Но не и феите. Не и Тъмният крал.

По лицето на Джулиън пробяга едва забележима усмивка.

— Не мисля, че той и така ни харесва особено.

Ема си пое напрегнато дъх.

— Фал те беше притиснал до ръба на канарата. Мислех, че ще те убие.

Усмивката на Джулиън се стопи.

— Съжалявам. Бях скрил арбалета там по-рано...

— Не знаех — каза Ема. — Мое задължение е да усещам какво се случва с теб по време на битка, да го разбирам, да предугаждам ходовете, ала не знаех. — Тя захвърли хавлията, която се приземи на пода в кухнята. Чашата, която Джулиън бе счупил по-рано, я нямаше. Трябва да беше изхвърлил парчетата.

В гърдите ѝ се надигна отчаяние. Нищо, което бе опитала, не се бе получило. Намираха се в съвсем същото положение, в което и преди, само че Джулиън не го знаеше. Само това се беше променило.

— Толкова отчаяно се опитах — прошепна тя.

Джулиън сбърчи учудено лице.

— В битката? Ема, ти стори всичко по силите си...

— Не в битката. Да те накарам да не ме обичаш. Наистина опитах.

Усети как той потръпна вътрешно, сякаш душата му се сви.

— Толкова ли е ужасно? Да те обичам?

Ема отново бе започнала да трепери, ала този път не беше от студ.

— Беше най-прекрасното нещо на света. А после стана най-страшното. И дори нямах възможност...

Тя не довърши. Джулиън клатеше глава и навсякъде хвърчаха пръски.

— Ще трябва да се научиш да живееш с това. Дори и ако то те ужасява. Дори ако от него ти се повдига. Така, както аз ще трябва да свикна да живея с гаджетата, които ще имаш, защото ние сме завинаги, Ема, независимо как искаш да наречеш това между нас, ние сме *завинаги*.

— Няма да има други гаджета — заяви тя и Джулиън я погледна изненадано.

— Онова, което наговори преди, как непрекъснато мислиш и си обсебен само от едно — продължи тя. — Именно така се чувствам и

аз. С теб.

Джулиън изглеждаше поразен. Ема вдигна ръце и улови лицето му в шепите си, прокарвайки нежно пръсти по влажната му кожа. Виждаше пулса, туптящ в гърлото му. Върху лицето му имаше драскотина, проточила се от слепоочието до брадичката му. Ема се зачуди дали я беше получил в битката, или я имаше отпреди, а тя не беше забелязала, защото толкова отчаяно се бе опитвала да не го гледа. Зачуди се дали той някога щеше да проговори отново.

— Джулис. Моля те, кажи нещо.

Ръцете му стиснаха конвулсивно раменете ѝ и тя ахна, когато тялото му се раздвижи до нейното, принуждавайки я да заотстъпва назад, докато не опря гръб в стената. Очите му се взираха в нейните, поразяващо ярки, искрящи като морско стъкло.

— Джулиън. Искам да ме наричаш Джулиън. Единствено и само Джулиън.

— Джулиън — каза тя и в следващия миг устните му откриха нейните, сухи и изпепеляващо горещи, и сърцето ѝ сякаш спря и тръгна отново, двигател, форсиран до невероятно висока предавка.

Прегърна го със същото отчаяние, вкопчена в него, докато той изпиваше дъжда от устата ѝ, а устните ѝ се разтвориха, за да го вкусат: карамфил и чай. Издърпа пуловера през главата му и Джулиън остана по тениска, и тънката, мокра материя не бе никаква преграда, когато той притисна гръба ѝ към стената. Дънките му също бяха мокри, залепнали за тялото му. Ема почувства колко силно я желае и знаеше, че тя го желае също толкова силно.

Светът бе изчезнал: останал бе единствено Джулиън; горещината на кожата му, нуждата да го почувства по-близо до себе си, да пасне в него. Всяко движение на тялото му до нейното изпращаше мълнии по нервните ѝ окончания.

— Ема. Господи, Ема. — Той зарови лице в нея, целувайки бузата, гърлото ѝ, докато палците му се провряха под колана на дънките ѝ и ги дръпнаха надолу. Ема изрита влажната купчинка плат настрани. — Толкова много те обичам.

Струваше ѝ се, че от нощта на плажа бяха минали хиляда години. Ръцете ѝ отново опознаваха тялото му, коравите му равнини, белезите му — груби под дланите ѝ. Някога той бе толкова слабичък — Ема все още го виждаше такъв, какъвто беше преди две години, непохватен и

дългурест. Обичала го бе и тогава, макар да не го бе знаела, обичала го бе от мозъка на костите до повърхността на кожата му.

Сега тези кости бяха покрити с гладки мускули, корави и неподатливи. Тя прокара ръце под тениската му, изучавайки го отново, проследявайки очертанията му, запечатвайки усещането от него в паметта си.

— Джулиън. Аз...

Аз те обичам, канеше се да каже. Никога не е бил Камерън, нито Марк, винаги си бил единствено ти, мозъкът в костите ми е изтъкан от теб, така, както кръвта ни е изтъкана от клетки. Ала той я прекъсна с настойчива целувка.

— Недей — прошепна. — Не искам да слушам нищо разумно, не и сега. Не искам логика. Искам това.

— Но ти трябва да знаеш...

Той поклати глава.

— Не трябва. — Улови ръба на тениската си и я съблече. Мократа му коса изпръска и двама им с капчици вода. — От седмици съм разбит. — Гласът му потреперваше и Ема знаеше какво му коства това признание за липсата на контрол. — Нуждая се отново да стана цял. Дори ако то няма да продължи дълго.

— Не може да продължи — рече Ема, без да откъсва очи от него. Защото как би могло, когато не можеха да задържат онова, което имаха? — То ще разбие сърцата ни.

Джулиън улови китката ѝ и вдигна ръката ѝ към голите си гърди, притисна разперените ѝ пръсти до сърцето си. Ема усети ударите му под дланта си, като юмрук, блъскащ се в гърдите му.

— Разбий сърцето ми. Направи го на късчета. Давам ти позволение.

Синьото на очите му почти бе изчезнало зад зениците му, толкова огромни бяха те.

Преди, на плажа, не бе знаела какво ще се случи. Как ще бъде между тях. Ала сега знаеше. Има неща в живота, които не можеш да откажеш. Никой не притежаваше толкова желязна воля.

Никой.

Кимаше, без дори да си дава сметка, че го прави.

— Джулиън, да — каза. — Да.

Чу как от него се изтръгна почти агонизиращ звук. В следващия миг ръцете му бяха върху хълбоците ѝ и той я повдигна, приковавайки я между стената и тялото си. Усещането бе отчаяно, като края на света, и Ема се зачуди дали щеше да дойде време, когато нямаше да бъде така, когато щеше да бъде меко и бавно, тихо и любящо.

Джулиън я целуна яростно и пропъди всяка мисъл за нежност, всяко желание за нея от главата ѝ. Съществуваше единствено това, той — шепнещ името ѝ, докато сваляха дрехите, които трябваше да бъдат свалени. Дишаше на пресекулки, тъничък слой пот караше кожата му да лъщи, влажната му коса бе залепнала за челото. Той повдигна Ема още по-високо и се притисна към нея толкова бързо, че тялото му се сблъска с нейното. Ема чу накъсания стон, изтръгнал се от гърлото му и когато той вдигна лице, с потъмнели от желание очи, тя се взря в него.

— Добре ли си? — прошепна Джулиън.

Ема кимна.

— Недей да спираш.

Устата му намери нейната, несигурна, ръцете му трепереха върху тялото ѝ. Ема усещаше, че се бори за всяка секунда на самоконтрол. Искаше ѝ се да му каже, че всичко е наред, ала способността да говори я беше напуснала. Чуваше как вълните отвън се разбиват яростно в скалите; затвори очи и го чу да казва, че я обича, а после ръцете ѝ се обвиха около него, задържайки го, докато коленете му се подкосяваха и те се свлякоха на пода, вкопчени един в друг, като единствените оцелели на кораб, разбил се в подводните скали на далечен, легендарен бряг.

* * *

Лесно намериха Тави, Рафи и Макс. Бяха оставени на грижите на Бриджет, която ги забавляваше, като им позволяваше да дразнят Джесамин, така че тя да събаря неща от високите рафтове, което на свой ред предизвика лекция от Магнус, озаглавена „Не дразнете призраците“.

За сметка на това Дру не се виждаше никъде. Не беше в стаята си, нито се криеше в библиотеката или в гостната, децата също не я

бяха виждали. Вероятно Джесамин би могла да им помогне, но според Бриджет тя се въртнала и си отишла, след като на децата им омръзнало да я дразнят, пък и така или иначе обичала да си говори единствено с Кит.

— Дру не би излязла от Института, нали? — Марк крачеше по коридора, отваряйки врата след врата. — Защо би сторила нещо такова?

— Марк. — Кийрън го улови за раменете и го обърна към себе си. Китката на Кристина туптеше, сякаш тревогата на Марк се предаваше и на нея през магическата връзка.

Разбира се, между Марк и Кийрън имаше друг вид връзка. Връзката на споделената история и чувства. Кийрън го държеше за раменете, насочил цялото си внимание към него, така, както правеха елфите. И Марк се отпусна, мъничко, част от напрежението напусна тялото му.

— Сестра ти е тук — заяви Кийрън. — И ние ще я намерим.

— Ще се разделим и ще отидем да я търсим — каза Алек. — Магнус...

Магнус вдигна Макс на ръце и се отдалечи по коридора, следван от другите две деца. Останалите се уговориха да се срещнат в библиотеката след двацет минути. Всеки от тях щеше да претърси различна част от Института — на Кристина се падна западната, което я отведе в балната зала на долния етаж.

Щеше ѝ се да не беше така — спомените за това, как танцува тук с Марк, а после с Кийрън, бяха объркващи и разсейващи. А точно сега не биваше да се разсейва; точно сега трябваше да открие Дру.

Пое по стълбите... и замръзна. Там, на площадката, стоеше Друзила, облечена в черно, кестенявите ѝ плитки бяха вързани с черна панделка. Тя обърна пребледняло, тревожно лице към Кристина.

— Чаках те.

— Всички те търсят! — каза Кристина. — Тай и Ливи...

— Знам. Чух. Слушах ви — рече Дру.

— Но ти не беше в библиотеката...

— Моля те — прекъсна я Дру. — Трябва да дойдеш с мен. Нямаме много време.

Тя се обърна и забърза по стъпалата. След миг Кристина я последва.

— Дру, Марк се тревожи. Ездачите са ужасяващо опасни. Той трябва да знае, че си добре.

— Ще отида да му кажа след минутка. Но първо трябва да дойдеш с мен.

— Дру...

Бяха стигнали до коридора, където се намираха повечето от спалните за гости.

— Виж — каза Дру. — Просто трябва да го направиш, окей? Ако се опиташ да извикаш Марк, кълна ти се, че в Института има места, където мога да се крия в продължение на дни, без да ме намерите.

Против волята си Кристина усети, че я обзема любопитство.

— Откъде познаваш Института толкова добре?

— Ти също щеше да го познаваш, ако всеки път, щом се мернеше някъде, някой се опитваше да те превърне в бавачка. — Бяха стигнали до стаята на Дру и тя се поколеба пред вратата, сложила ръка върху бравата.

— Но ние проверихме в стаята ти — учуди се Кристина.

— Нали ти казах — скривалища. — Дру си пое дълбоко дъх. — Добре. Влизай. И недей да се шашкаш.

Лицето на Дру беше придобило твърдо, решително изражение, сякаш се приготвяше за нещо неприятно.

— Всичко наред ли е? — попита Кристина. — Сигурна ли си, че не предпочиташ да си поговориш с Марк, вместо с мен?

— Не съм аз тази, която иска да говори с теб — каза Дру и отвори вратата на спалнята си. Кристина прекрачи прага, по-озадачена от всякога.

В първия миг видя единствено сянка, фигура до перваза на прозореца. А после той се изправи и сърцето ѝ се качи в гърлото.

Мургава кожа, разчорлена черна коса, остри черти, дълги ресници. Леко превитите рамене, които си спомняше и които, повтаряше му някога, го караха да изглежда така, сякаш върви срещу вятъра.

— Хайме — ахна тя.

Той разпери ръце и миг по-късно Кристина го прегръщаше с всичка сила. Хайме открай време беше слабичък, ала сега бе станал направо хърбав, с щръкнали ключици и остри лакти. Прегърна я

здро̀во в отговор и Кристина чу как вратата на стаята се затвори тихичко и ключалката изщрака.

Отдръпна се и го погледна. Беше си все същият — с ясни очи, в които играеха палави искрици. Тя го зашлеви през лицето, а после го заудря по раменете, по гърдите, където свари.

— Ох! — Той се дръпна назад. — Боли!

— *Me vale madre!*^[1] — Тя отново го удари. — Как смееш да изчезнеш по този начин! Всички се притесняваха! Мислех си, че може би си умрял. А сега се появяваш и се криеш в спалнята на Друзила Блекторн, за което, между другото, ако братята ѝ научат, ще ти светят маслото...

— Не беше нищо такова! — Хайме размахваше ръце като вятърна мелница, за да се предпази от ударите ѝ. — Търсех теб.

Кристина сложи ръце на хълбоците си.

— След всичкото това време, през което ме избягваше, сега изведнъж ме търсиш?

— Не избягвах теб. — Той извади смачкан плик за писмо от джоба си и ѝ го подаде. Жегната от моментна болка, Кристина разпозна почерка на Диего.

— Ако Диего иска да ми пише, не е нужно съобщенията му да бъдат доставяне на ръка — заяви тя. — За какъв те има, пощенски гълъб?

— Не може да ти пише — каза Хайме. — Зара следи цялата му поща.

— Значи, знаеш за Зара. — Кристина пое плика. — Откога?

Хайме се облегна на голямото дъбово писалище, подпирайки ръце зад себе си.

— От колко време са сгодени? Откакто вие двамата скъсахте първия път. Ала това не е истински годеж, Кристина.

Тя приседна върху леглото на Дру.

— Изглеждаше достатъчно истински.

Хайме прокара ръка през черната си коса. Приличаше само мъничко на Диего, може би в линията на устните, в очертанията на очите. Хайме открай време беше палав, докато Диего беше сериозен. Сега, уморен и твърде слаб, той приличаше на свъсените, стилно издокарани момчета, които висяха из кафенетата на Колония Рома.

— Знам, че вероятно ме мразиш — каза той. — И имаш пълно основание. Смяташ, че искам нашето разклонение от рода да поеме Института, защото жадувам власт и не ме е грижа за теб. Истината е, че имам основателна причина.

— Не ти вярвам — заяви Кристина.

От Хайме се изтръгна нетърпелив звук.

— Не съм от самопожертвувателните, Тина. Диего е такъв, не аз. Исках просто да предпазя семейството си от неприятности.

Кристина зарови пръсти в покривката на леглото.

— Какви неприятности?

— Знаеш, че винаги сме поддържали връзки с феите — отвърна Хайме. — Именно оттам идва и тази твоя огърлица. Ала винаги е било нещо повече от това. То нямаше особено значение... до настъпването на Студения мир. Тогава семейството ми трябваше да предаде всичко на Клейва — цялата информация, всичко, което елфите са им давали някога.

— Само че те не го сторили — досети се Кристина.

— Не, не го сториха. Решиха, че връзката им с *hadas*^[2] е по-важна от Студения мир. — Той сви изящно рамене. — Има една наследствена скъпоценност. Тя притежава могъщество, което дори аз не разбирам. Семейство Диърборн и Кохортата я поискаха и ние им казахме, че само един Росалес може да задейства силата ѝ.

Кристина осъзна потресена истината.

— Поради което е фалшивият годеж. За да си мисли Зара, че ще стане Росалес — каза тя.

— Именно — потвърди Хайме. — Диего се обвързва с Кохортата. А аз... аз вземам наследствената скъпоценност и побягвам. Така че Диего да може да ме обвини — лошият му по-малък брат я е задигнал. Годежът се проточва, а те все така не могат да открият скъпоценната вещ.

— Това ли е планът? Да протакаш до безкрай?

Хайме се намръщи насреща ѝ.

— Според мен не оценяваш напълно, че от месеци насам най-безстрашно съм беглец. Изключително безстрашно.

— Ние сме нефилими, Хайме. Работата ни е да сме безстрашни.

— Някои от нас ги бива повече, отколкото други. Както и да е. Не бих казал, че целият ни план се състои от протакане. Диего се опитва

да открие слабостите на Кохортата. А аз се опитвам да открива точно какво прави онази вещ.

— Не знаеш ли?

Хайме поклати глава.

— Знам, че помага да проникнеш незабелязано в земите на феите.

— А членовете на Кохортата биха искали да могат да проникнат незабелязано в земите на феите, за да започнат война? — досети се Кристина.

— Изглежда логично. Поне според тях.

Кристина седеше безмълвно върху леглото. Навън бе започнало да вали. По стъклата на прозорците се стичаха вадички. Тя си помисли за дъжда по дърветата в „Чапултепек“ за това, как седи там с Хайме и го гледа как поглъща цели пликчета дорилокос^[3] и облизва солта от пръстите си. И как говорят... говорят с часове, за всичко под слънцето, за това, какво искат да направят, когато станат парабатаи и как ще могат да пътуват по целия свят.

— Къде ще отидеш? — попита тя най-сетне, опитвайки се да овладее гласа си.

— Не мога да ти кажа. — Той се изправи от бюрото. — Никому не мога да кажа. Страшно ме бива в криенето, Кристина, но само ако никога не издавам къде отивам.

— Нямах представа, нали? Смяташ да импровизираш.

Той се усмихна накриво.

— Никой не ме познава по-добре от теб.

— Ами Диего? — Гласът на Кристина потрепери. — Защо не ми каза нищо от това?

— Хората вършат глупави неща, когато са влюбени — заяви Хайме с гласа на човек, който никога не се беше влюбвал. — Освен това аз го помолих да не го прави.

— Тогава защо ми го казваш сега?

— Две причини. Сред долноземците се говори, че семейство Блекторн ще се опълчат на Кохортата. Ако се стигне до битка, искам да участвам в нея. Изпрати ми огнено съобщение. Ще дойда. — Звучеше напълно искрено. — И второ, за да доставя съобщението на Диего. Каза, че е възможно да си твърде ядосана, за да го прочетеш. Надявах се обаче, че сега... вече няма да си.

Кристина сведе поглед към плика в ръката си. Беше прегъван много пъти.

— Ще го прочета — каза тя тихичко. — Защо не останеш? Хапни с нас. Изглеждаш прегладнял.

Хайме поклати глава.

— Никой не бива да узнае, че съм бил тук, Тина. Обещай ми. Закълни се върху това, че някога щяхме да бъдем парабатаи.

— Не е честно — прошепна тя. — Освен това, Друзила знае.

— Тя няма да каже на никого... — започна Хайме.

— Кристина! — Гласът на Марк долетя откъм коридора. — Кристина, къде си?

Ръцете на Хайме изведнъж се обвиха около нея, силни като стомана, докато я прегръщаха здраво. Когато я пусна, тя го докосна леко по лицето. Имаше милион неща, които искаше да му каже... *ten cuidado*, повече от всичко: пази се, бъди внимателен. Ала той вече се бе отдръпнал от нея и отиваше към прозореца. Отвори го и изскочи навън, като сянка, изчезнала в дъждовната нощ.

---

[1] Не ми пука! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Феи (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Популярна улична храна в Мексико, състояща се от царевичен чипс, пържени свински кожички, краставица, фъстъци и различни подправки. — Б.пр. ↑

КОИТО ТРЪПНАТ, СТЕНАТ

Гуин отказа да влезе в Института.

Кит не беше сигурен дали беше въпрос на принцип, или предпочитание, ала въпреки че от ръката му течеше кръв и напояваше сивите му доспехи, предводителят на Дивия лов само поклати глава, когато Алек го покани сърдечно в Института.

— Аз оглавявам Лондонския институт, дори и да е само временно — каза Алек. — Имам правото да каня когото поискам в него.

— Не мога да остана — отклони предложението Гуин. — Много неща трябва да бъдат свършени.

Беше започнало да вали. Алек беше на покрива, заедно с Марк, който беше посрещнал Ливи, Тай и Кит със смесица от ужас и облекчение. Близнаците все още бяха близо до него и той прегръщаше Ливи през раменете с една ръка, докато с другата стискаше ръкава на Тай.

Кит, когото нямаше кой да посрещне по този начин, стоеше мъничко встрани и гледаше. Ездата от реката дотук (Гуин като че ли притежаваше способността да материализира коне от въздуха, така, както някой магьосник вадеше пенита), беше неясно петно. Тай и Ливи бяха яздили заедно с Даяна, а Кит се беше озовал зад Гуин, вкопчен отчаяно в колана му, мъчейки се да не се изтърколи в Темза.

— Не мога да остана сред цялото това студено желязо — отвърна Гуин и според Кит действително имаше мъничко нездрав вид. — А вие, семейство Блекторн — най-добре влизайте вътре. Зад стените сте на безопасно място.

— Ами Ема и Джулс? — попита Ливи. — Те може би са навън, възможно е Ездачите да ги търсят...

— Магнус отиде да ги намери — увери я Алек. — Той ще се погрижи да не им се случи нищо.

Ливи кимна мрачно, но все още изглеждаше разтревожена.

— Може да се нуждаем от помощта ти, Даяна — добави Алек. — Ще изпратим децата в Аликанте веднага щом Магнус се върне.

— Кои деца? — Обикновено мек и нисък, сега гласът на Даяна беше хриплив от умора. — Само вашите или...

— Тави и Друзила също. — Алек изгледа Ливи и Тай, и Кит предположи, че ако зависеше от него, щеше да вземе и близнаците, ала знаеше, че те никога няма да се съгласят.

— А — отвърна Даяна. — Мога ли да предложа, вместо да се настаните при инквизитора в Аликанте, да останете при мен на „Флинтсток“? Добре би било Кохортата да не научава за присъствието ви.

— Напълно съм съгласен — рече Алек. — Най-добре да не привличате вниманието на семейство Диърборн и останалите, особено толкова скоро преди заседанието на Съвета. — Той се намръщи. — Да се надяваме, че ще успеем да развалим обвързващата магия върху Марк и Кристина, преди да се наложи да тръгнем. В противен случай те може и да не успеят да...

— Един от Ездачите беше убит — намеси се Кит и всички го зяпнаха.

Сам не беше сигурен защо се беше обадил. Светът сякаш се люлееше около него и странни неща му се струваха важни.

— Не помните ли? Именно затова си тръгнаха в крайна сметка. Един от тях беше умрял и те го почувстваха. Може би Джулиън и Ема са се били с тях и са победили.

— Никой не може да убие един от Ездачите на Манан — заяви Гуин.

— Ема би могла — рече Ливи. — Ако Кортана...

Коленете на Кит се подкосиха. Стана внезапно, без изобщо да го е очаквал. В един момент стоеше, а в следващия беше коленичил в студена локва, чудейки се защо не може да се изправи.

— Кит! — извика Даяна. — Алек, той си удари главата по време на битката... каза, че не го боли, но...

Алек вече отиваше към него. Беше по-силен, отколкото изглеждаше. Ръцете му се обвиха около Кит и го вдигнаха; пронизваща болка премина през главата му, докато го местеха, а после го обгърна милостива сивота.

* * *

След това останаха да лежат върху леглото в сумрака, Ема беше отпуснала глава върху гърдите на Джулиън. Чуваше ударите на сърцето му под тънката материя на тениската.

Бяха избърсали косите си, облекли си бяха сухи дрехи и се бяха сгушили под завивките. Краката им бяха преплетени; Джулиън прокарваше бавно и замислено пръсти през разпуснатата ѝ коса.

— Кажи ми. Спомена, че има нещо, което трябвало да знам. А аз те прекъснах. — Той замълча за миг. — Кажи ми сега.

Ема сплете ръце върху неговите и подпря брадичка върху тях. Тялото му, обвито около нейното, беше отпуснато, ала в изражението му имаше нещо повече от любопитство; Ема виждаше напрегнатостта, спотаена в очите му, нуждата да знае. Да намести парченцата, които сега бяха разпилени, нищо незначещи.

— Никога не съм излизала с Марк. Всичко беше лъжа. Помолих го да се престори, че излизаме заедно, а той по-рано беше казал, че ми дължи живота си, така че се съгласи. Не беше истинско.

Пръстите му застинаха в косата ѝ и Ема преглътна. Трябваше да му каже всичко, без да се замисля, независимо дали накрая щеше да я намрази. Иначе никога нямаше да успее да го направи.

— Но защо? — попита той предпазливо. — Защо Марк би се съгласил да ме нарани?

— Не знаеше, че те наранява. Нямаше представа, че между нас има нещо... не и докато не отидохме в земите на елфите. Научи истината едва тогава и ми каза, че трябва да престанем. Ето защо сложих край в Лондон. Марк нямаше нищо против. Ние не изпитвахме нищо такова един към друг.

— Значи, Марк не е знаел. Ами ти, защо го направи ти тогава? — Джулиън вдигна ръка. — Всъщност не е нужно. Знам отговора: за да ми попречиш да те обичам. Да сложиш край на това между нас. Дори се досещам защо си избрала Марк.

— Ще ми се да беше някой друг, който и да било...

— Никой друг не би ме накарал да те намразя — каза Джулиън глухо. — Никой друг не би ме накарал да се откажа от теб. — Той се надигна на лакти, за да я погледне. — Помогни ми да разбера. Обичаш

ме и аз те обичам и все пак си искала да унищожиш всичко това. Била си толкова твърдо решена, че си намесила и Марк във всичко това, нещо, което знам, че не би сторила, ако не беше отчаяна. Какво те направи толкова отчаяна, Ема? Знам, че любовта между двама парабатаи е забранена, но това е глупав закон...

— Не е глупав закон.

Джулиън примига. Косата му вече беше суха.

— Каквото и да знаеш, Ема — рече той тихо, — време е да ми го кажеш.

И тя го направи. Без да пропусне нищичко, му предаде думите на Малкълм за парабатайското проклятие, как щял да ѝ направи услуга като я убие, защото в противен случай двамата с Джулиън щели да видят как другият умира. Как нефилимите ненавиждали любовта. Каза му как Джем го беше потвърдил: ужасната съдба, очакваща парабатаите, които се влюбят един в друг; разрухата и смъртта, които можели да посеят около себе си. Как знаела, че никой от тях не би се съгласил да стане мундан или длъноземец, за да разруши парабатайската връзка, защото да бъдат ловци на сенки, бе част от душите им, от същността им, а изгнанието далеч от семейството им би ги убило.

Светлината на огъня хвърляше тъмnozлатно сияние върху лицето и косата му, ала Ема виждаше колко е блед, колко изсечени изглеждаха чертите му, сякаш сенките ставаха по-резки. Навън дъждът все така се лееше.

Когато тя най-сетне свърши, Джулиън дълго мълча. Устата ѝ беше пресъхнала, сякаш се беше нагълтала с памук. Накрая, неспособна да издържа повече, тя се приближи до него, събаряйки възглавницата на пода.

— Джулс...

Той вдигна ръка.

— Защо не ми каза нищо от това?

Ема го погледна нещастно.

— Заради думите на Джем. Как, ако откриеш, че онова между нас е забранено, по основателна причина, само още повече ще влоши всичко. Вярвай ми, това знание не ме накара да те обичам по-малко.

Очите му бяха толкова тъмносини в мъждивата светлина, че приличаха на очите на Кит.

— Значи, реши да ме накараш да те намразя.

— Опитвах се — прошепна тя. — Не знаех какво друго да сторя.

— Само че аз никога не бих могъл да те мразя. Да те мразя, би било като да мразя мисълта, че на света се случват хубави неща. Би било като смъртта. Мислех, че не ме обичаш, Ема. Ала никога не съм те мразел.

— Аз също мислех, че не ме обичаш.

— И то не промени нищо, нали? Ние продължихме да се обичаме. Сега вече разбирам защо толкова се разстрои от онова, което направихме с църквата Портхалоу.

Тя кимна.

— Проклятието те прави по-силен, преди да те направи смъртоносен.

— Радвам се, че ми каза. — Той докосна бузата, косата ѝ. — Сега вече знаем, че нищо, което бихме могли да сторим, не е в състояние да промени онова, което изпитваме един към друг. Значи, трябва да намерим друго решение.

По лицето на Ема се стичаха сълзи, макар че не помнеше кога е заплакала.

— Мислех си, че ако престанеш да ме обичаш, ще бъдеш тъжен за известно време. И нямах нищо против аз да бъда тъжна за цял живот. Защото ти щеше да бъдеш добре, а аз все още щях да бъда твоят парабатай. И ако един ден ти отново намереше щастие, можех да се радвам за теб.

— Каква си ми глупачка. — Джулиън обви ръце около нея и я залюля, притиснал устни в косата ѝ, шепнейки ѝ така, както шепнеше, когато Тави сънуваше кошмари: че е храбра, задето бе направила всичко това, че те ще оправят нещата, ще намерят начин. И макар все още да не виждаше никакъв изход, Ема се отпусна до гърдите му, оставяйки се да бъде завладяна от облекчението да сподели товара си, дори само за миг. — Ала не мога да ти се сърдя. Има нещо, което и аз не ти казах.

Ема се отдръпна от него.

— Какво е то?

Той си играеше с гривната от морско стъкло. Тъй като Джулиън рядко показваше притеснението си по какъвто и да било начин, Ема усети как сърцето ѝ заби учестено.

— Джулиън. Каж ми.

— Когато се канехме да прекрачим в земите на феите — тихо рече той, — елфът пука ми каза, че ако вляза там, ще срещна някой, който знае как да развали парабатайската връзка.

Сърцето на Ема се заблъска в гърдите ѝ. Тя се надигна и седна.

— Да не искаш да кажеш, че знаеш как да я развалиш?

Джулиън поклати глава.

— Думите на елфа бяха съвсем точни — действително срещнах някой, който знае как да я развали. Кралицата, ако трябва да съм точен. Тя ми каза, че знае, че може да бъде направено, но не и *как*.

— И това ли е част от сделката? — попита Ема. — Ще ѝ дадем книгата, а в замяна тя ще ни каже как да развалим връзката?

Джулиън кимна, загледан в огъня.

— А ти не ми каза, защото мислеше, че не ме е грижа?

— Отчасти — отвърна Джулиън. — Ако ти не искаше връзката да бъде развалена, не бих го поискал и аз. Бих предпочел да ти бъда парабатай, отколкото нищо.

— Джулс... Джулиън...

— Това не е всичко. Тя каза, че ще има цена.

Естествено, че щеше да има цена. Когато ставаше дума за феите, винаги имаше цена.

— Каква? — прошепна Ема.

— За развалянето на връзката ще е необходимо Черната книга да бъде използвана за откриването на това, откъде води началото си парабатайската церемония — обясни Джулиън. — То ще разруши нашата връзка, да. Но освен това ще разруши всички парабатайски връзки в света. До една ще бъдат разкъсани. Повече няма да има парабатаи.

Ема го зяпна потресено.

— Не можем да го причиним. Алек и Джейс... Клеъри и Саймън... има толкова много други...

— Мислиш ли, че не го знам? Само че трябваше да ти кажа. Ти имаш право да знаеш.

Ема усети, че ѝ е трудно да диша.

— Кралицата...

В стаята се разнесе силен гръм, сякаш някой бе запалил фойерверк, и в кухнята им се появи Магнус Бейн. Беше увит в дълго

черно палто, от дясната му ръка изскачаха сини искри, изражението му беше буреносно.

— Защо, в името на деветимата принцове на Ада, никой от вас не си вдига телефона?

Ема и Джулиън го зяпнаха. След миг той също ги зяпна.

— Господи. Вие да не...?

Не довърши въпроса си. Не беше нужно.

Ема и Джулиън скочиха от леглото. И двамата бяха почти напълно облечени, ала Магнус ги гледаше така, сякаш ги беше заловил голи-голенички.

— Магнус — поздрави го Джулиън, без да добави, че не е така, както изглежда, че Магнус е останал с погрешното впечатление. Джулиън не казваше подобни неща. — Какво става? Да не би нещо да не е наред въкъщи?

В този миг Магнус изглеждаше така, сякаш чувстваше всеки ден от възрастта си.

— Парабатаи — въздъхна той. — Да, нещо не е наред. Трябва да се върнете в Института. Съберете си нещата.

Той се облегна на кухненския остров и скръсти ръце. Носеше нещо като балтон, с няколко пласта къси пелерини на гърба. Беше сух — трябва да си беше отворил Портал от вътрешността на Института.

— Мечът ти е изцапан с кръв, Ема — отбеляза той, поглеждайки към подпряната на стената Кортана.

— Елфическа е — обясни Ема. Джулиън си навличаше пуловер и прокараваше пръсти през разрошената си коса.

— Като казваш елфическа — уточни Магнус, — имаш предвид Ездачите, нали?

Ема видя как Джулиън се сепна.

— Търсеха ни... откъде знаеш?

— Не са търсили само вас. Кралят им е наредил да открият Черната книга. Изпратил ги е по следите на всички вас, всички Блекторновци.

— Изпратил ги е по следите ни? — повтори Джулиън. — Някой пострадал ли е? — Джулиън прекоси стаята и се изпречи пред Магнус, сякаш се канеше да го сграбчи за ризата и да го разтърси. — *Някой от семейството ми пострадал ли е?*

— Джулиън. — Гласът на Магнус прозвуча твърдо. — Всички са добре. Ала Ездачите наистина дойдоха. Нападнаха Кит, Тай и Ливи.

— Те добре ли са? — попита Ема притеснено, докато си обуваше ботушите.

— Да... получих огнено съобщение от Алек. Кит има цицина на главата. Тай и Ливи — нито драскотина. Извадили са обаче късмет — Гуин и Даяна са се намесили.

— Даяна и Гуин? Заедно? — Ема беше объркана.

— Ема уби един от Ездачите — каза Джулиън, докато събираше рисунките на Анабел и дневниците на Малкълм и ги пхаше в сака си. — Скрихме тялото му на склона по-нагоре, но вероятно не би трябвало да го оставяме там.

Магнус подсвири през зъби.

— Никой не е убивал Ездач на Манан от... ами през цялата история, която познавам.

Ема потрепери, спомняйки си вледеняващото усещане, когато острието бе потънало в тялото на Фал.

— Беше ужасно.

— Останалите не са си отишли завинаги — каза Магнус. — Ще се върнат.

Джулиън закопча сака си и този на Ема.

— В такъв случай трябва да отведем децата на сигурно място. Някъде, където Ездачите няма да ги открият.

— В момента най-сигурното място извън Идрис е Институтът — рече Магнус. — Защитен е с магически бариери, а аз ще ги подсиля.

— Тази къща също е безопасна — каза Ема, мятайки чантата си през рамо. С книгите на Малкълм вътре беше два пъти по-тежка отпреди. — Ездачите не могат да се доближат до нея, самите те го казаха.

— Колко благоразумно от страна на Малкълм — отвърна Магнус. — Само че ще бъдете уловени като в капан, ако останете, а не ми се вярва, че бихте искали да не можете да излезете оттук.

— Не — съгласи се Джулиън, но го каза тихичко. Ема видя как Магнус плъзна поглед наоколо — чашите от чай, които не бяха прибрали, следите от готвенето на Джулиън, разхвърляните чаршафи, останките от огъня в камината. Място построено от и за двама души, които се бяха обичали, макар да нямаха право, и което два века по-

късно бе подслонило други двама души в същото положение. — Предполагам, че не бихме.

В очите на Магнус имаше съчувствие, когато отново погледна към Джулиън и Ема.

— Всички сънища свършват, когато се събудиш. А сега да вървим. Ще отворя Портал до вкъщи.

* * *

Дру гледаше вадичките, които дъждът оставяше върху прозорците на спалнята ѝ. Навън Лондон беше размазано петно, в което светлините на уличните лампи приличаха на жълти глухарчета, разцъфнали върху издължени метални стебла.

Беше отишла в библиотеката достатъчно дълго, за да каже на Марк, че е добре, преди той да се притесни за Кристина и да отиде да я търси. Когато двамата се върнаха заедно, стомахът на Дру се беше свил от страх. Сигурна бе, че Кристина ще каже на всички за Хайме, ще издаде нейната — *неговата* — тайна.

Изражението върху лицето на Кристина определено не я успокои.

— Може ли да поговорим отвън, Дру?

Дру кимна и остави книгата настрана. Бездруго не четеше. Марк отиде при Кийрън и децата, а Дру последва Кристина в коридора.

— Благодаря ти — заяви Кристина в мига, в който вратата се затвори зад тях. — Задето помогна на Хайме.

Дру се прокашля. Да ѝ благодарят, ѝ се струваше добър знак. Или поне знак, че Кристина не беше ядосана. Може би.

Кристина се усмихна. Имаше трапчинки и на Дру незабавно ѝ се прииска и тя да имаше. Дали пък нямаше? Трябваше да провери. Макар че да се усмихва на себе си в огледалото, ѝ се струваше малко странно.

— Не се тревожи, няма да кажа на никого, че е бил тук, нито че ти си му помогнала. Сигурно не ти е било лесно да го изтърпиш.

— Нямах нищо против — отвърна Дру. — Той ме слушаше.

Тъмните очи на Кристина бяха тъжни.

— Някога той слушаше и мен.

— С него всичко наред ли ще бъде? — попита Дру.

— Така мисля. Винаги е бил умен и предпазлив. — Тя погали Дру по бузата. — Ще ти кажа, ако се чуя с него.

И това бе всичко. Дру се върна в спалнята си, чувствайки се изпразнена отвътре. Знаеше, че би трябвало да остане в библиотеката, ала се нуждаеше да отиде някъде, където да може да мисли.

Приседна на леглото, клатейки апатично крака. Искаше ѝ се Хайме да беше тук, така че да има с кого да поговори. Да поговори за това, че Магнус изглеждаше уморен, че Марк беше под напрежение, че самата тя се тревожеше за Ема и Джулс. Искаше да сподели с някого колко ѝ липсва домът, мирисът на океана и на пустинята.

Размаха по-силно крака... и петите ѝ се удариха в нещо. Наведе се и с изненада видя сака на Хайме, натъпкан под леглото ѝ. Измъкна го, мъчейки се да не изсипе съдържанието му. Той беше отворен.

Хайме трябва да го беше натикал там набързо, когато Кристина бе влязла, но защо не си го беше взел? Означаваше ли това, че възнамерява да се върне? Или просто бе оставил нещата, които не му трябваха?

Нямаше намерение да надниква или поне това си каза по-късно. Не че искаше да знае дали той ще се върне. Стана неволно.

Вътре имаше момчешки дрехи (дънки и тениски), направени на топка, няколко книги, резервни стилита, незадействани серафимски ками, балисонг, който доста приличаше на този на Кристина, и няколко снимки. Както и още нещо, което грееше толкова ярко, че за миг тя го взе за магическа светлина... ала сиянието му не бе така бяло. Този предмет светеше с мътен, наситенозлатист цвят, като повърхността на океана. Преди да осъзнае какво прави, ръката ѝ се озова върху него...

Усети как нещо я тегли, сякаш бе засмукана от Портал. Дръпна ръката си, ала пръстите ѝ вече не докосваха нищо. Изобщо не се намираще в стаята си.

Намираще се под земята, в дълъг тунел, изкопан в пръстта. Корени на дървета се спускаха от тавана, като накъдрените панделки на скъпо опаковани подаръци. И в двете посоки тунелът се губеше в сенки, дълбоки по начин, по който не бяха никои сенки над земята.

Сърцето на Дру се блъскаше в гърдите ѝ. Задави я ужасяващо усещане за нереалност. Сякаш беше преминала през Портал, без никаква представа къде се беше озовала, нищо познато наоколо. Дори

въздухът имаше странна, тъмна миризма, каквато тя усещаше за първи път.

Инстинктивно посегна към оръжията на колана си, ала там нямаше нищо. Беше дошла напълно неподготвена, по дънки и черна тениска с котки. Потискайки надигналия се в гърдите ѝ истеричен смях, тя се притисна до стената на подземния тунел, където сенките бяха най-дълбоки.

В далечния край се появиха светлини и до ушите на Дру долетяха високи, мелодични гласове. Звучаха като чуруликане на птици. *Фей*.

Дру пое слепешком в обратната посока... и едва не падна, когато стената поддаде, превръщайки се в завеса от плат. Тя премина през нея и се озова в голяма каменна стая.

Стените бяха направени от блокове зелен мрамор, прошарени от дебели черни жилки. Върху някои от тях бяха издълбани златни фигури — ястреб, престол, прекършена надве корона. В стаята имаше оръжия, натрупани върху изобилието от маси — мечове и ками от мед и бронз, куки и шипове, и боздугани, изработени от всякакви видове метал, освен желязо.

В стаята имаше и едно момче. Момче на нейната възраст, около тринайсетгодишно. Беше се обърнало, когато тя влезе, и сега се взираше изумено в нея.

— Как смееш да идваш тук? — Гласът му беше рязък, заповеднически.

Носеше пищни дрехи от коприна и кадифе и тежки кожени ботуши. Бяло-русата му коса с цвят на магическа светлина бе късо подстригана, а челото му бе обхванато от бледа метална лента.

— Стана случайно. — Дру преглътна. — Искам просто да се махна оттук. Нищо друго.

Зелените му очи горяха.

— Коя си ти? — Направи крачка към нея, вземайки една кама от масата до себе си. — Ловец на сенки ли си?

Дру вирна брадичка и впери поглед в него.

— Кой си *ти*? И защо си толкова груб?

За нейна изненада, той се усмихна и нещо в усмивката му ѝ се стори познато.

— Казвам се Аш. Майка ми ли те изпрати? — В гласа му се долавяха нотки на надежда. — Тревожи ли се за мен?

— Друзила! — разнесе се глас. — Дру! Дру!

Дру се огледа объркано наоколо. Откъде идваше гласът? Стените на стаята започнаха да потъмняват, да се стопяват и сливат. Момчето в пищните дрехи с остро елфическо лице я погледна объркано, вдигнало камата си, докато навсякъде около нея зейваха дупки — в стените, по пода. Земята под краката ѝ се продъни и Дру изпищя, политайки в мрака.

Отново бе уловена от същия студен вихър, който толкова приличаше на Портал, а после се сблъска с действителността, намерила се на пода в стаята си. Беше сама. Тя ахна задавено, мъчейки се да се надигне на колене. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите.

Умът ѝ бушуваше — ужасът от това, да се озове под земята, ужасът да не знае дали някога отново ще се прибере у дома, ужасът от непознатото място... и все пак, образите ѝ се изплъзваха, сякаш се опитваше да задържи вода или вятър. *Къде бях? Какво се случи?*

Изправи се на колене. Повдигаше ѝ се и тя примига, за да прогони виенето на свят... Някъде на заден план виждаше зелени очи... а после забеляза, че сакът на Хайме бе изчезнал. Прозорецът беше отворен, подът под него — влажен. Трябва да бе дошъл и да си бе отишъл, докато тя беше... другаде. Ала къде? Не си спомняше.

— Дру! — Гласът се разнесе отново. Гласът на Марк. Както и още едно нетърпеливо почукване на вратата ѝ. — Дру, не ме ли чу? Ема и Джулс се върнаха.

* * *

— Готово — каза Даяна, проверявайки превръзката на Гуин за последен път. — Ще ми се да можем да ти дам иратце, но...

Не довърши, чувствайки се глупаво. Именно тя бе настояла да отидат в къщата ѝ в Аликанте, за да го превърже, и той не беше проговорил през цялото време.

След като се покатериха през прозореца, беше потупал коня си по хълбока и животното се бе издигнало в небето.

Докато разноцветните му очи обхождаха стаята ѝ, поглъщайки всички видими следи на живота ѝ (неизмитите чаши от кафе, пижамата, метната в ъгъла, изцапаното с мастило бюро), Даяна се зачуди дали бе постъпила правилно, водейки го тук. В продължение на толкова много години бе допускала съвсем малко хора в личното си пространство, показвайки единствено онова, което искаше да покаже, контролирайки грижливо достъпа до най-вътрешното ѝ аз. И през ум не ѝ бе минавало, че първият мъж, когото щеше да покани в стаята си в Идрис, ще бъде един необикновен и красив елф, ала когато той потръпна рязко, докато седнаше на леглото ѝ, разбра, че бе взела правилното решение.

Стисна зъби, сякаш и тя усещаше болката му, докато той се залови да свали подобните на дървесна кора доспехи. Баща ѝ винаги държеше резервни превръзки в банята и тя отиде да ги вземе. Когато се върна, завари Гуин гол до кръста и начумерен върху смачканото одеяло на леглото ѝ; кестенявата му коса имаше почти същия цвят като дървените ѝ стени. Кожата му беше по-светла, гладка и опъната върху кости, които, макар и съвсем мъничко, сякаш бяха от друг свят.

— Не се нуждая от помощ — заяви той. — Винаги сам съм се грижил за раните си.

Даяна не отговори, просто се залови да го превърже. Седнала зад гърба му, докато го правеше, си даде сметка, че никога не се бе намирала толкова близо до него. Беше си мислела, че на допир кожата му ще прилича на дървесна кора, като доспехите му, ала не беше така: усещането бе като кожена материя, от най-меките, онази, от която правеха ножниците за най-деликатните остриета.

— Всички имаме рани, за които понякога е по-добре да се погрижи някой друг — заяви тя, оставяйки кутията с превръзки настрани.

— Ами твоите рани? — попита той.

— Аз не пострадах. — Даяна се изправи, уж за да му докаже, че е добре, че нищо ѝ няма. Стори го обаче и за да се отдалечи мъничко от него. Сърцето ѝ прескачаше по начин, на който нямаше доверие.

— Знаеш, че нямах това предвид. Виждам как се грижиш за онези деца. Защо просто не предложиш да оглавиш Института в Лос Анджелис? От теб ще излезе по-добър ръководител, отколкото Артър Блекторн е бил някога.

Даяна преглътна, въпреки че устата ѝ беше пресъхнала.

— Какво значение има?

— Има, защото искам да те опозная — заяви той. — Бих искал да те целуна, ала ти се отдръпваш от мен; бих искал да позная сърцето ти, ала ти го забулваш в сянка. Понеже не ме харесваш и не ме искаш ли е? Защото ако е така, няма да ти досаждам повече.

В гласа му нямаше желание да я накара да се почувства виновна, той просто съобщаваше фактите.

Ако беше опитал по по-емоционален начин, Даяна вероятно нямаше да отговори. Сега обаче тя прекоси стаята и взе една книга от полицата до леглото.

— Ако смяташ, че крия нещо, навярно си прав. Но се съмнявам, че е онова, което си мислиш. — Тя вирна брадичка, мислейки си за онази, на която беше кръстена, богиня и воин, която нямаше за какво да се извинява. — Не съм направила нищо нередно. Не се срамувам; няма от какво. Ала Клейвът... — Тя въздъхна. — Ето, вземи.

Гуин пое книгата от нея със сериозно изражение.

— Това е сборник със закони.

Даяна кимна.

— Законите за даване на пълномощия. Описва церемониите, с които ловците на сенки заемат нови позиции: как се заклеват като консул, като инквизитор или като глава на Институт. — Наведе се над него и разгърна книгата на една често отваряна страница. — Ето. Когато даваш клетва като глава на Институт, трябва да държиш Меча на смъртните и да отговориш на въпросите на инквизитора. Въпросите са закон. Никога не се променят.

Гуин кимна.

— На кой от въпросите не искаш да отговориш?

— Престори се, че си инквизиторът — каза Даяна, сякаш не я беше попитал нищо. — Задай ми въпросите и аз ще ти отговоря така, сякаш държа Меча, напълно откровено.

Гуин кимна.

Очите му бяха потъмнели от любопитство и още нещо, докато започваше да чете въпросите на глас.

— Ловец на сенки ли си?

— Да — отвърна Даяна.

— По рождение или се Извиси?

— По рождение.

— Какво е името на рода ти?

— Рейбърн.

— И какво е името, дадено ти при раждането?

— Дейвид — отвърна Даяна. — Дейвид Лорънс Рейбърн.

Гуин изглеждаше объркан.

— Не разбирам.

— Аз съм жена — заяви Даяна. — Винаги съм била жена.

Винаги съм знаела, че съм момиче, каквото и да говореха Мълчаливите братя на родителите ми, въпреки че собственото ми тяло ми противоречеше. Сестра ми, Ария, също го знаеше. Каза, че го разбрала от мига, в който проговорих. Ала родителите ми... — Гласът ѝ заглъхна. — Не бяха лоши, ала не знаеха какви възможности съществуват. Казаха, че вкъщи мога да живея като себе си, но пред другите да бъда Дейвид. Момчето, което знаех, че не съм. Да не се набивам в очите на Клейва. Знаех, че това би означавало да живея в лъжа. И все пак, ние го пазехме в тайна. Ала с всяка изминала година отчаянието, което ме смазваше, ставаше все по-силно. Престанах да общувам с други нефилими на нашата възраст. Във всеки един момент, будна или насън, се чувствах неудобно, притеснявах се. И се боях, че никога няма да бъда щастлива. А после навърших осемнайсет години. Сестра ми беше на деветнайсет. Отидохме в Тайланд заедно, за да се обучаваме в Банкокския институт. Там срещнах Катарина Лос.

— Катарина Лос — повтори Гуин. — Тя знае, че ти си... че си била... — Той се намръщи. — Съжалявам. Не знам как да го кажа. Че си била кръстена Дейвид от родителите си?

— Да, знае — отвърна Даяна. — Ала по онова време не го знаеше. В Тайланд аз живеях като жената, която съм. Обличах се като себе си. Ария ме представяше като своя сестра. Бях щастлива. За първи път се чувствах свободна и си избрах име, което да отразява тази свобода. Магазинът за оръжия на баща ми открай време се казваше „Стрелата на Даяна“, наречен на богинята на лова, която била горда и свободна. Така че взех името Даяна. Аз съм Даяна. — Тя си пое накъсано дъх. — А после със сестра ми отидохме да проучим един остров, където според мълвата имало демони тотсакан. Показаха се не демони, а призраци. Десетки гладни призраци. Бихме се с тях, но и двете бяхме ранени. Катарина ни спаси. Когато се събудих в една

къщичка недалеч оттам, тя се грижеше за нас. Знаех, че е видяла раните ми... че е видяла тялото ми. Знаех, че знае...

— Даяна — каза Гуин с дълбокия си глас и протегна ръка, ала Даяна поклати глава.

— Недей. Иначе никога няма да успея да довърша. — Очите ѝ блестяха от неизплакани сълзи. — Увих се в останките от дрехите си. Виках името на сестра си. Ала тя беше мъртва. Умряла бе, докато Катарина се грижеше за нея. Тогава рухнах окончателно. Изгубила бях всичко. Животът ми беше съсипан. Така си мислех. — По бузата ѝ се стече сълза. — Катарина ме излекува, физически и душевно. Останах в онази къщичка заедно с нея в продължение на седмици. Тя разговаряше с мен. Подари ми думи, които никога не бях имала. За първи път. Когато за първи път чух думата „трансджендър“, се разплаках. Не си бях давала сметка колко много можеш да отнемеш от някого, просто като го лишиш от думите, нужни му, за да се опише. Откъде би могъл да знаеш, че съществуват и други като теб, когато никога не си имал име, с което да се наречеш? Сигурна съм, че е имало и други ловци на сенки като мен, че несъмнено са съществували в миналото, съществуват и сега. Само че няма как да ги издиря, а би било опасно да разпитвам.

Нотка на гняв срещу тази отколешна несправедливост изостри гласа на Даяна.

— А после Катарина ми каза за смяната на пола. Че бих могла да живея като себе си, по начина, по който аз се нуждаех, и да бъда приемана като онази, която съм в действителност. Веднага разбрах, че именно това искам. Отидох с Катарина в Банкок. Ала не като Дейвид. Отидох като Даяна. И не отидох като ловец на сенки. Живях с Катарина в един малък апартамент. Казах на родителите ми за смъртта на Ария и че сега съм Даяна; те ми отговориха, че са съобщили на Клейва, че Дейвид е този, който е загинал. Че ме обичат и разбират, ала сега трябва да живея в света на мунданите, защото посещавах мундански лекари, а това е нарушение на закона. Твърде късно бе да ги спра — Клейвът вече бе научил, че Дейвид е загинал на онзи остров, биейки се с призраци. Те дадоха на Дейвид смъртта на сестра ми, достойна, доблестна смърт. Ще ми се да не го бяха направили, но ако искаха да носят траур за момчето, което си беше отишло, дори ако то никога не бе съществувало, не можех да ги лиша от това. Катарина от

години работеше като сестра. Познаваше мунданската медицина. Заведе ме в една клиника в Банкок, където срещнах други като мен. Вече не бях сама. Останах там в продължение на три години. Нямах никакво намерение отново да бъда ловец на сенки. Онова, което бях спечелила, бе твърде ценно. Не можех да рискувам да ме разкрият, да избличат тайните ми, отново да ме наричат с мъжко име, да ми откажат да бъда онази, която съм. През годините, Катарина ме преведе през мунданската медицинска процедура, която ми даде тялото, в което се чувствах удобно. Скри необичайните резултати от тестовете ми от лекарите, та нефилимската ми кръв да не ги озадачи.

— Мунданска медицина — повтори Гуин. — За нефилимите е забранено, нали? Да прибегват до мундански лечения? Защо Катарина не е използвала магия, за да ти помогне?

Даяна поклати глава.

— Не бих го искала. Една магия винаги може да бъде развалена от друга. Няма да допусна истината за тази, която съм, да бъде нещо, което би могло да се стопи от някое случайно заклинание или от това, че съм преминала през погрешната магическа врата. Моето тяло е *моето тяло* — тялото, в което израснах като момиче и се превърнах в жена, така, както става с всички жени.

Гуин кимна, макар Даяна да не знаеше дали наистина разбира.

— Значи, от това се страхуваш — бе всичко, което каза.

— Не се страхувам заради себе си. Боя се за децата. Докато съм тяхна учителка, имам чувството, че мога да ги защитя по някакъв начин. Ако Клейвът научи какво съм направила, че съм се обърнала към мундански лекари, ще ме изпратят в затвора под Града на тишината. Или във Василиас, ако решат да проявят снизхождение.

— Ами родителите ти? — Лицето на Гуин беше непроницаемо. На Даяна ѝ се щеше да ѝ даде някакъв знак. Беше ли ядосан? Дали щеше да ѝ се подиграва? От спокойствието му пулсът ѝ се учести. — Те идваха ли при теб? Несъмнено са ти липсвали.

— Боях се да не ги издам пред Клейва. — Гласът на Даяна ѝ изневери. — Всеки път, когато споменеха тайно пътуване до Банкок, ги карах да го отложат. А после дойде новината, че са загинали, убити в демонско нападение. Катарина бе тази, която ми го съобщи. Цяла нощ ридах. Не можех да кажа на мунданските си приятели за смъртта на родителите си, тъй като те нямаше да разберат защо не се прибирам у

дома за погребението. А после дойде вестта за Войната на смъртните. И аз си дадох сметка, че все още съм ловец на сенки. Не можех да допусна Идрис да е в опасност, без да се опитам да го защита. Завърнах се в Аликанте. Казах на Съвета, че съм дъщерята на Аарон и Лиса Рейбърн. Защото това бе истината. Те знаеха, че семейство Рейбърн са имали син и дъщеря и че синът бе загинал; казах, че името ми е Даяна. В хаоса на войната никой не ми зададе повече въпроси. Хвърлих се в битка като Даяна. Бих се като себе си, с меч в ръката и ангелска кръв във вените. И разбрах, че никога не бих могла отново да заживея като мундан. Сред мунданските си приятели бях принудена да крия съществуването на ловците на сенки. Сред ловците на сенки трябваше да крия това, че бях използвала мунданска медицина. Знаех, че и в двата случая ще трябва да крия част от себе си. Избрах да бъда ловец на сенки.

— Кой друг знае за това? Освен Катарина?

— Малкълм знаеше. Трябва да вземам лекарство, за да поддържам баланса на хормоните в тялото си — обикновено го получавам от Катарина, ала веднъж тя не можа да го направи и Малкълм трябваше да го приготви. Оттогава знаеше. Никога не е злоупотребил с тази информация, ала нито за миг не забравих, че я притежава. Че може да ме нарани.

— Да те нарани — промълви Гуин. Лицето му беше истинска маска. Даяна чуваше ударите на сърцето в ушите си. Сякаш бе дошла при Гуин, понесла сърцето си в шепи, наранено и кървящо, и сега чакаше той да извади ножовете.

— През целия си живот се мъчех да открия място, където да бъда себе си и все още го търся — каза. — Ето защо криех неща от хората, които обичах. Скрих го и от теб. Ала никога не съм изричала лъжа за себе си.

Онова, което Гуин стори тогава, я изненада. Стана от леглото, пристъпи напред и коленичи пред нея. Направи го изящно, така, както един щитоносец би коленичил пред своя господар или един рицар — пред своята дама. Имаше нещо древно в жеста му, нещо, което стигаше до сърцето и душата на феите.

— Бях прав — заяви той. — Когато те видях на стълбите на Института и зърнах огъня в очите ти, разбрах, че си най-храбрата жена, стъпвала на тази земя. Съжалявам само, че една толкова

безстрашна душа е била наранена от невежеството и страха на другите.

— Гуин...

— Може ли да те прегърна? — попита той.

Даяна кимна. Не бе в състояние да каже нищо. Просто коленичи пред предводителя на Дивия лов и го остави да я вземе в силните си ръце, остави го да помилва косата ѝ, мълвейки името ѝ с онзи свой глас, който все още звучеше като тътена на гръмотевица... ала сега бе гръмотевица, която чуваш в топла, затворена къща, където всички са в безопасност.

* * *

Тави пръв усети, че Ема и Джулиън са се завърнали, когато Порталът ги остави в библиотеката заедно с Магнус. Седеше на пода, разглобявайки методично някакви стари играчки с помощта на Макс. В мига, в който Джулиън почувства пода под краката си, Тави скочи и се втурна към него, блъскайки се в брат си като излязъл от релсите влак.

— *Джулс!* — възкликна и Джулиън го взе на ръце и го прегърна с всички сили, докато Тави, вкопчен в него, започна да бърбори за това какво, бе видял и правил, и ял през последните няколко дни, а Джулс разроши косата му и усети как напрежението, което дори не бе знаел, че носи в себе си, го напуска.

Кристина седеше с Рафи и му говореше тихичко на испански. Марк беше на масата заедно с Алек и за изненада на Джулиън, с Кийрън, а пред тях бяха отворени цял куп книги.

Кристина скочи на крака и изтича да прегърне Ема. Ливи нахълта в стаята, следвана по-тихичко от Тай, и Джулиън свали Тави на земята (където той остана, вкопчен в крака му) и поздрави останалата част от семейството си сред суматоха от прегръдки и възклицания.

Ема прегръщаше близнаците, гледка, от която Джулиън почувства как го жегва познатата болка. Ужасът от раздялата, от разкъсването на онова, което трябваше да бъде заедно: мечтата за семейството им, Ема — като негов партньор, децата — тяхна отговорност.

Докосване по рамото го изтръгна от мислите му. Беше Марк, който го гледаше с тревога.

— Джулс?

Естествено. Марк нямаше представа, че Джулиън знае истината за него и Ема. Изглеждаше притеснен и изпълнен с надежда, като кутре, дошло да се помоли за останките от вечерята, ала донякъде очакващо да го пропъдят от масата.

Толкова ужасно ли се държах?, зачуди се Джулиън, пронизан от чувство на вина. Марк дори не знаеше, не беше подозирал, че той обича Ема. Беше останал ужасен, когато бе научил. Марк и Ема се обичаха, ала не романтично, точно както Джулиън би искал. Почувства как сърцето му прелива от нежност към двамата за всичко, което бяха направили, за да го защитят, задето бяха готови да го оставят да ги намрази, ако това щеше да помогне.

Той придърпа Марк в ъгъла на стаята. Глъчката на посрещането продължаваше около тях, но Джулиън все пак понижи глас:

— Знам какво си направил. Знам, че никога не си излизал наистина с Ема. И съм ти благодарен. Знам, че си го сторил заради мен.

Марк изглеждаше изненадан.

— Идеята беше на Ема.

— О, вярвай ми, знам го. — Джулиън сложи ръка върху рамото на брат си. — Освен това се справи наистина добре с децата. Магнус ми каза. Благодаря ти.

Лицето на Марк грейна и от това сърцето на Джулиън още повече се сви от болка.

— Не съм... искам да кажа... те се забъркаха в толкова неприятности...

— Ти се грижи за тях и ги опази живи — заяви Джулиън. — Понякога това е всичко, което можем да направим.

И той притегли брат си в здрава прегръдка. Марк издаде приглушен звук на изненада, преди да вдигне ръце и на свой ред да го прегърне толкова силно, че почти му изкара въздуха. Джулиън усети сърцето на брат си да бие до неговото, сякаш в общата им кръв туптеше едно и също облекчение и радост.

Отдръпнаха се след миг.

— Значи, ти и Ема...? — започна Марк колебливо, ала преди Джулиън да успее да отговори, Ливи се хвърли отгоре им, успявайки незнайно как да прегърне и двамата едновременно, и разговорът отстъпи място на смях.

Тай се приближи по-нерешително след нея, усмихвайки се и докосвайки Джулиън по рамото, а после и по ръката, сякаш за да се увери, че наистина е тук. Осезанието понякога означаваше за Тай толкова много, колкото и онова, което можеше да види с очите си.

Марк казваше на Ема, че Дру си е в стаята, но скоро ще дойде. Магнус беше отишъл при Алек и двамата разговаряха тихичко край камината. Единствено Кийрън бе останал на мястото си до масата, толкова безмълвен и неподвижен, че спокойно би могъл да бъде декоративно растение. Видът му пробуди спомен в главата на Джулиън и той се огледа наоколо, търсейки руса коса и саркастично изражение.

— Къде е Кит?

Въпросът му бе последван от порой обяснения: историята за Ездачите край реката, как Гуин и Даяна ги бяха спасили, нараняването на Кит. Ема описа четиримата Ездачи, които бяха срещнали в Корнуол, макар Джулиън да бе този, който им разказа как бе убила един от тях, което предизвика цял куп възклицания.

— Никога не съм чувала някой някога да е убивал Ездач — каза Кристина и забърза към масата, за да вземе една книга. — Но все някой трябва да е.

— Не. — Беше Кийрън, гласът му бе равен и тих. В тембъра му имаше нещо, което напомняше на Джулиън за гласа на Тъмния крал. — Никой никога не го е правил. Открай време са седем, децата на Манан, и са живи почти от началото на времето. У теб трябва да има нещо наистина специално, Ема Карстерс.

Ема се изчерви.

— Нищо такова.

Кийрън все така я гледаше с любопитство. Носеше дънки и кремав пуловер и имаше стряскащо човешки вид, поне докато човек не се вгледаше по-внимателно в лицето му и необикновената костна структура.

— Какво бе усещането да убиеш нещо толкова древно?

Ема се поколеба.

— Беше като... Някога държал ли си лед толкова дълго, че кожата да те заболи от студа?

Кийрън кимна след миг.

— Болката е ужасяваща.

— Такова бе усещането.

— Значи, тук сме в безопасност? — попита Джулиън Магнус, отчасти за да предотврати по-нататъшни въпроси за мъртвия Ездач. — В Института?

— Ездачите не могат да се доберат до нас тук. Магическите бариери ги спират — отвърна Магнус.

— Ала Гуин успя да се приземи на покрива — каза Ема. — Значи, елфите не могат да бъдат отблъснати напълно.

— Гуин е от Дивия лов. Те са различни. — Магнус вдигна Макс, който се изкикоти и задърпа шала му. — Освен това днес следобед удвоих бариерите около Института.

— Къде е Даяна? — попита Джулиън.

— Върна се в Идрис. Каза, че трябва да е близо до Джия и Съвета, за да е сигурна, че са спокойни и очакват заседанието да се състои без никакви засечки.

— Ала Черната книга не е у нас — изтъкна Джулиън.

— Е, все още разполагаме с ден и половина — рече Ема. — За да открием Анабел.

— Без да напускаме закрилата на тези стени? — Марк приседна на облегалката на един от столовете. — Хванати сме като в капан.

— Не съм сигурен дали Ездачите си дават сметка, че ние с Алек сме тук — каза Магнус. — Нито че вероятно можем да убедим Гуин да ни помогне.

— Опасността изглежда наистина голяма — каза Ема. — Не ми се струва редно да молим за такава помощ.

— Е, аз се връщам в Идрис с децата и определено смятам да видя какво мога да сторя от там. — Алек се отпусна в един стол до Рафи и разроши тъмната му коса.

Навярно Алек би могъл да проникне в имението Блекторн, помисли си Джулиън. Беше изтощен, нервите му бяха опънати от това, че току-що беше преживял един от най-прекрасните и най-ужасните дни в живота си. Ала имението Блекторн вероятно бе мястото на

земята, което Анабел бе обичала най-много. Умът му започна да отмята възможностите.

— Анабел е била привързана към имението Блекторн — рече той. — Не Блекторн Хол, тук в Лондон — по онова време къщата все още не е била притежание на семейството. Онази в Идрис. Обожавала я е.

— Значи, смяташ, че е възможно да е там? — попита Магнус.

— Не — отвърна Джулиън. — Тя ненавижда Клейва, ненавижда ловците на сенки. Ще се бои да отиде в Идрис. Мислех си, че ако мястото бъде застрашено, това би могло да я накара да излезе от скривалището си.

Виждаше, че Ема се чуди защо не споменава, че беше срещнал Анабел в Корнуол; самият той също се чудеше мъничко, ала инстинктът му нашепваше да го запази в тайна още мъничко.

— Предлагаш да изгорим имението Блекторн? — Веждите на Тай бяха подскочили почти до косата му.

— Интересно — промърмори Магнус, — няма да бъдете първите, на които е хрумнала тази идея.

— Тай, опитай се да не звучи толкова възторжено — подхвърли Ливи.

— Намирам пироманията за много интересна — каза Тай.

— Според мен трябва да изгориш няколко сгради, преди да можеш да се смяташ за истински маниак на тема палежи — отбеляза Ема. — Според мен, преди това си просто ентузиаст.

— Според мен запалването на толкова голям огън в Идрис ще привлече внимание, от което не се нуждаем — каза Марк.

— Според мен нямаме кой знае какъв избор — рече Джулиън.

— А според мен трябва да хапнем нещо — побърза да се намеси Ливи, поглаждайки корема си. — *Умирам от глад.*

— Можем да обсъдим онова, което знаем, особено за Анабел и Черната книга — предложи Тай. — Да обобщим цялата информация, с която разполагаме.

Магнус хвърли бърз поглед на Алек.

— След като се нахраним, трябва да изпратим децата в Идрис. Даяна вече е там, готова да отвори Портал, и не искам да я карам да чака твърде дълго.

Мило беше от негова страна, помисли си Джулиън, да го направи да изглежда така, сякаш изпращането на децата в Аликанте бе услуга, която Магнус правеше на Даяна, а не предпазна мярка, за да ги защитят. Тави заподскача към трапезарията до Рафи и Макс и Джулиън усети как го жегва болка, когато си даде сметка колко много бе липсвало на малкия му брат да има приятели на своята възраст, дори и сам да не си беше давал сметка.

— Джулс?

Сведе поглед надолу и видя, че Дру вървеше до него. Лицето ѝ беше бледо на магическата светлина в коридора.

— Да? — Потисна желанието да я погали по бузата или да я подръпне за плитките — това бе престанало да ѝ харесва, още когато стана на десет години.

— Не искам да ходя в Аликанте. Искам да остана тук с вас.

— Дру...

Тя присви рамене.

— Ти беше по-малък от мен по време на Тъмната война. Аз съм на тринайсет години. Можеш да изпратиш малките на безопасно място, но не и мен. Аз съм Блекторн, също като вас.

— И също като Тави.

— Той е на седем. — Дру си пое накъсано дъх. — Караш ме да се чувствам така, сякаш не съм част от това семейство.

Джулиън се закова на място. Дру спря до него и двамата загледаха как останалите влизат в трапезарията. Джулиън чу как Бриджет взе да ги хока — от часове ги чакала да дойдат да вечерят, макар че очевидно и през ум не ѝ беше минало да дойде да им каже.

— Дру. Наистина ли искаш да останеш?

Тя кимна.

— Наистина.

— Тогава това е всичко, което трябваше да кажеш. Можеш да останеш с нас.

Тя се хвърли в обятията му. Дру не беше по прегръдките и за миг Джулиън бе прекалено изненадан, за да помръдне; а после обви ръце около сестра си, залян от вълна от спомени: бебето Дру, спящо в прегръдките му, Дру, правеща първите си несигурни стъпи, Дру, която се смее, докато Ема я държи над водата на брега, измокрила едва-едва пръстчетата на краката си.

— Ти си сърцето на това семейство, момиченцето ми — каза той с гласа, запазен единствено за братята и сестрите му. — Кълна ти се. Ти си нашето сърце.

* * *

Бриджет беше сложила на масата, без особен ред, студено пиле, хляб, сирене, зеленчуци и бананов пай. Кийрън ровичкаше из зеленчуците си, докато останалите говореха един през друг за онова, което знаеха.

Ема седеше до Джулиън. От време на време раменете им се докосваха, или пък ръцете, когато посегнеха едновременно към нещо. Всяко докосване изпращаше порой от искри през тялото му, като малък взрив на фойерверки.

Облегнал лакти на масата, Тай оглави обсъждането, обяснявайки как той, Кит и Ливи бяха открили кристала алития и спомените, заключени в него.

— Преди двеста години Малкълм и Анабел проникнали в Корнуолския институт — обясни, а изящните му ръце разсипаха въздуха, докато говореше. Нещо у него изглеждаше различно, помисли си Джулиън, макар че как би могъл да се промени само за няколко дни? — Откраднаха Черната книга, ала били заловени.

— Знаем ли защо им е била? — попита Кристина. — Не виждам как черната магия би могла да ми помогне с нещо.

— Възнамерявали са да я дадат на някого, поне така изглежда — обясни Ема. — Книгата не била за тях. Някой обещал да им осигури закрила от Клейва, ако му я дадат.

— Случило се е във време, когато връзката между ловец на сенки и долноземец би могла да означава смърт и за двамата — рече Магнус. — Предложението за закрила би било наистина привлекателно.

— Така и не стигнали дотам обаче — продължи Тай. — Били заловени и хвърлени зад решетките в Града на тишината, а Черната книга им била отнета и върната в Корнуолския институт. А после се случило нещо странно. — Той се намръщи, не обичаше, когато не знае нещо. — Малкълм изчезнал. Оставил Анабел да бъде разпитвана и измъчвана.

— Невъзможно е да го е направил доброволно — каза Джулиън.
— Той я е обичал.

— Хората могат да предадат дори онези, които обичат — рече Марк.

— Не, Джулиън е прав — обади се Ема. — Аз ненавиждам Малкълм повече от всеки друг, но той за нищо на света не би изоставил Анабел. Тя бе целият му живот.

— И все пак, именно това е станало — рече Тай.

— Измъчвали я, за да изтръгнат информация, докато тя на практика си изгубила ума — рече Ливи. — А после я предали на семейството ѝ. Които я убили и казали на всички, че е станала Желязна сестра. Само че не било вярно.

Гърлото на Джулиън се бе свило. Спомни си рисунките на Анабел, тяхната ведрост, надеждата, обичта към имението Блекторн в Идрис и към Малкълм.

— Близо сто години по-късно — продължи Ема, — Малкълм отива да се види с Тъмния крал. Открива, че Анабел не е станала Желязна сестра, че е била убита. И решава да си отмъсти жестоко. — Тя замълча за миг, прокарайки пръсти през косата си, все още оплетена от дъжда и вятъра на Корнуол. — Тъмният крал му казва как да възкреси Анабел, ала изниква проблем — Малкълм се нуждае от Черната книга, за да го направи, а тя не е у него. Намира се в Корнуолския институт. Той вече е прониквал там веднъж и не смее да го направи отново. Така че книгата си остава в Корнуол, докато семейство Блекторн, които ръководят Института, не се преместват в Лос Анджелис, вземайки я със себе си.

Очите на Тай грейнаха.

— Именно. И Малкълм вижда своя шанс в нападението на Себастиан Моргенстърн и я открадва. Опитва се да възкреси Анабел и в крайна сметка успява.

— Само че сега тя му е бясна и го убива — добави Ема.

— Каква неблагодарност — подхвърли Кийрън.

— Неблагодарност? — повтори Ема. — Той беше убиец. Права бе да го убие.

— Може и да е бил убиец, но звучи така, сякаш е станал такъв заради нея. Убил е, за да ѝ даде живот.

— А може би тя не е искала живот. — Алек сви рамене. — Никога не я е попитал какво иска, нали?

Сякаш усетил атмосферата около масата, Макс се разплака с глас. Алек въздъхна и го изнесе от стаята.

— Сигурен съм, че цялата тази информация е наистина полезна — каза Магнус. — Само че доближава ли ни до Черната книга?

— Може би ако разполагахме с повече време и Ездачите не ни преследваха — рече Джулиън.

— Аз мисля — бавно каза Кийрън, без да гледа към никого, — че е бил баща ми.

Очевидно днес му беше ден да прави смайващи изказвания. Всички отново го зяпнаха. За учудване на Джулиън, Кристина бе тази, която проговори.

— Какво искаш да кажеш с това, че е бил баща ти?

— Според мен именно той е искал книгата преди всички онези години, когато Малкълм я откраднал за първи път. Той е нишката, която свързва всичко това. Искал е книгата тогава, иска я и сега.

— Но защо смяташ, че я е искал тогава? — попита Джулиън. Гласът му беше тих и мек — онзи, за който Ема мислеше като „глас за подвеждане на свидетели“.

— Заради нещо, което Адаон каза. — Кийрън бе свел поглед към ръцете си. — Каза, че баща ми искал книгата откакто Първият наследник бил откраднат. Това е стара история в земите на феите, кражбата на първородното дете на баща ми. Случила се преди повече от двеста години.

Кристина изглеждаше поразена.

— Не си дадох сметка, че имаше предвид това.

— Първият наследник. — Очите на Магнус изглеждаха нефокусирани. — Чувал съм историята или по-точно, чувал съм за нея. Детето не било просто откраднато, а убито.

— Така се говори — отвърна Кийрън. — Навярно баща ми искал да използва черна магия, за да го възкреси. Не мога да говоря за мотивите му. Но той би могъл да предложи на Фейд и Анабел закрила в Тъмните земи. Никой ловец на сенки не би могъл и с пръст да ги докосне, ако са на сигурно място в земите на феите.

Ема остави вилицата си на масата и тя издрънча.

— Принцът с претенциозната коса е прав.

Кийрън примига.

— Как ме нарече?

— Само изпробвам — махна с ръка Ема. — И казах, че си прав. Порадвай му се, защото се съмнявам да го повторя някога.

Магнус кимна.

— Кралят е един от малцината на земята, който би могъл да отвлече Малкълм от тъмниците на Града на тишината. Несъмнено не е искал той да разкрие връзката им пред Съвета.

— Но защо не е взел и Анабел? — Ливи бе застинала с вилица, върху която бе набола парче пай, във въздуха.

— Може би защото Малкълм го е разочаровал, като е допуснал да бъде заловен — предположи Марк. — Може би е искал да накаже и двамата.

— Но Анабел също би могла да ги издаде — рече Ливи. — Би могла да каже, че Малкълм е работел за краля.

— Не и ако не е знаела — възрази Ема. — Нищо в дневниците на Малкълм не издава за кого е откраднал книгата и бас държа, че не е казал и на Анабел.

— Те са я измъчвали — обади се Тай, — но тя не им казала кой е, а само, че няма представа. Трябва да е било истината.

— Това обяснява защо, когато открил, че са го лъгали и че Анабел не е станала Желязна сестра, Малкълм отишъл при Тъмния крал — добави Джулиън. — Защото го е познавал.

— Значи, някога кралят искал книгата, за да направи черна магия — каза Кристина. — А сега я иска, за да унищожи ловците на сенки?

— Не всички черни магии са предназначени за възкресяване на мъртвите. — Магнус се взираше в чашата с вино до чинията си, сякаш на дъното ѝ се криеше някаква тайна. — Един момент. — Той вдигна Рафи от стола до себе си и се обърна към Тави. — Искаш ли да дойдеш с нас? И да си поиграеш с Александър и Макс?

След като погледна към Джулиън, Тави кимна. Магнус им даде знак, че няма да се бави, и тримата излязоха.

— Това е само една среща — каза Ема. — Първо трябва да накараме Съвета да повярва, че Тъмният двор представлява непосредствена заплаха. В момента те не са в състояние да различат добрите феи от лошите и нямат желание да опитат.

— И именно тук е мястото на показанията на Кийрън — добави Марк. — Има и други доказателства — морът, който Даяна е видяла в Брослиндската гора, както и докладът на нефилимите, които казали, че оръжията им отказали, докато се биели с групичка феи.

— Не е много — рече Ливи. — Особено като се имат предвид Зара и гадната ѝ групичка тесногръди фанатици. Те със сигурност ще се опитат да се доберат до властта по време на онова заседание. Ще се опитат да сложат ръка на Института. Изобщо не ги е грижа за някаква си неясна заплаха от страна на феите.

— Аз мога да накарам Клейва да се бои от баща ми — рече Кийрън. — Но може би ще са необходими усилията на всички ни, за да ги принудим да разберат, че ако не искат над света да се спусне нова епоха на мрак, ще трябва да се откажат от мечтите си за задълбочаване на Студения мир.

— Никакво регистриране на магьосници — каза Тай. — Никакво затваряне на върколаците в лагери.

— Долноземците в Съвета до един знаят за Кохортата — рече Магнус, връщайки се без децата. — Ако се стигне до гласуване кой да оглави Лосанджелиския институт, ще трябва да повикат Мая и Лили, както и мен. Ние също имаме право на глас. — Той се отпусна тежко в стола начело на масата.

— Това все още са само три гласа, дори ако гласувате против Кохортата — изтъкна Джулиън.

— Няма да е лесно — съгласи се Магнус. — Според Даяна, Джия иска Зара да оглави Института толкова, колкото и ние. В момента няма да е лесно да бъде дискредитирана — след лъжата ѝ, че е убила Малкълм, тя е страшно популярна.

От Ема се откъсна гърлено ръмжене и Кристина я потупа по ръката.

— Междувременно онова, с което ние разполагаме, е обещанието на кралицата да се бие заедно с нас срещу заплаха, в която Съветът едва ли ще повярва, и то само ако получи книга, която все още не притежаваме и която няма да ни бъде позволено да ѝ дадем, ако се сдобием с нея — каза Магнус.

— Сделката ни с кралицата засяга само нас — заяви Джулиън. — Сега ще кажем просто, че е проявила готовност да ни сътрудничи при

правилните обстоятелства. Кийрън е упълномощен да обещае, че тя ще ни помогне. Не е нужно да навлиза в подробности.

— Братко, мислиш като елф — отбеляза Марк с тон, от който Джулиън не бе сигурен дали смята това за нещо хубаво, или не.

— Може би кралят иска да си направи армия от съживени мъртъвци? — предположи Дру с надежда в гласа. — Имам предвид, нали е книга за черна магия.

Магнус въздъхна и почука замислено с нокът по стъклото на чашата си.

— Черната магия се подхранвана от енергията на смъртта. Всички магии се нуждаят от някаква енергия. Тази на смъртта е изключително могъща. Както и изключително разрушителна. Опустошената земя, която сте видели в царството на феите, морът в Брослинд — това са белези, оставени от страховита магия. Остава обаче въпросът — каква е крайната му цел?

— Искаш да кажеш, че се нуждае от още енергия, за да разшири обхвата на тази магия? — попита Джулиън. — Онази, с която Малкълм му е помагал, за да обезсили нефилимите.

— Искам да кажа, че вашата магия има ангелски произход — отвърна Магнус. — Идва от светлината, от енергията и живота. Пълната противоположност на Шеол, Ада или както искате го наречете. Липсата на светлина и живот. На каквато и да било надежда. — Той се прокашля. — Когато Съветът гласува за Студения мир, гласуваха за време, което никога не е съществувало. Така, както Кохортата иска всичко да се върне към една изгубена златна епоха, когато ловците на сенки са ходели по света като богове, а долноземците и мунданите им се кланяли. — Всички го зяпнаха. Това бе един Магнус Бейн, когото хората рядко виждаха, помисли си Джулиън. Един Магнус, чиято ведрост и нехаен оптимизъм го бяха напуснали. Един Магнус, който си спомняше мрака на видяното през вековете: смъртта и загубата; същият Магнус, когото Джулиън бе видял в Залата на Съглашението, когато беше на дванайсет години, умоляващ напразно Съвета да не приема Студения мир, макар да знаеше, че ще го направят. — Кралят иска същото. Да обедини двете царства, които винаги са били разделени, ала в неговите представи някога са били една земя. Трябва да му попречим, ала в известен

смисъл той прави онова, което би искала да стори и Кохортата. Онова, което можем само да се надяваме Клейвът да не направи.

— Искаш да кажеш — попита Джулиън, — че това е отмъщение?

Магнус сви рамене.

— Това е вихрушката. Да се надяваме, че ще успеем да я спрем.

ИЗ МРАКА ДА БЛУЖДАЙ

Седнала върху леглото на Кристина, Ема решише косата на приятелката си. Започваше да разбира защо майка ѝ толкова бе обичала да я реше, когато беше малко момиче: имаше нещо странно успокояващо в това, да усеща как гладките тъмни кичури се плъзгат между пръстите ѝ, в повтарящото се движение на четката.

То успокояваше болката в главата, в гърдите ѝ. Онази, която сякаш не бе само нейна, но и на Джулиън. Знаеше колко му беше трудно да се сбогува с Тави, дори да беше за негово добро, и самата тя усещаше празнината от раздялата на Джулиън с най-малкия му брат.

Присъствието на Кристина ѝ помагаше. Ема ѝ разказа абсолютно всичко, случило се в Корнуол, докато втриваше мундански крем, на име „Савлон“, в зачервеното петно от обвързващата руна. Кристина изохка, оплаквайки се, че щипе, и ѝ връчи четката за коса, казвайки ѝ да свърши нещо наистина полезно.

— Е, има ли нещо, което да помага за магията? Например, ако Марк се появи и легне върху теб, болката ще си отиде ли?

— Да — отвърна Кристина някак глухо.

— В такъв случай е адски невъзпитано от негова страна да не го направи, мен ако питаш.

Кристина нададе тих вопъл, който прозвуча като „Кийрън“.

— А, да, Марк трябва да се преструва, че все още е привързан към Кийрън. Предполагам, че да легне отгоре ти, едва ли би помогнало за това.

— Той наистина е привързан към Кийрън — заяви Кристина. — Само че... мисля, че е привързан и към мен. — Тя се извърна към Ема. Очите ѝ бяха големи и тъмни, и тревожни. — Танцувах с него. С Марк. И се целунахме.

— Това е хубаво! Хубаво е, нали?

— Беше, но после се появи Кийрън...

— Какво?

— Не беше ядосан обаче. Просто каза на Марк, че би трябвало да танцува по-добре, а после танцува с мен. Беше като да танцуваш с огън.

— Леле, секси шантавост — каза Ема. — Може би повече, отколкото съм в състояние да преглътна.

— Не е шантаво!

— Как ли пък не. Запътила си се към елфическа тройка. Или някаква война.

— Ема!

— Секси елфическа тройка — заяви Ема жизнерадостно. — Мога да казвам, че съм те познавала отпреди да се прочуеш.

Кристина простена.

— Е, добре. Ами ти и Джулиън? Имате ли някакъв план след станалото в Корнуол?

Ема въздъхна и остави четката. Тя беше красив, посребрен викториански предмет. Зачуди се дали си беше в стаята, когато се бяха нанесли, или Кристина я беше намерила някъде из Института. Лондонската стая на Кристина вече носеше следи на нейната личност: картините бяха избърсани и окачени под прави ъгъл, беше намерила отнякъде пъстра покривка за леглото си, а балисонгът ѝ висеше на една нова кукичка до камината.

Ема се залови да сплете косата на приятелката си, премятайки гъстите кичури между пръстите си.

— Нямаме план. Винаги е едно и също — когато сме заедно, имаме чувството, че сме непобедими. А после започваме да осъзнаваме, че пред нас стоят все същите опции и те до една са ужасни.

Кристина придоби разтревожен вид.

— Имате само две опции, нали? Да се разделите или да се откажете да бъдете ловци на сенки.

Довършила плитката, Ема подпря брадичка на рамото на Кристина, мислейки си за онова, което Джулиън бе научил от кралицата на феите. Ужасяващата възможност да развалят всички парабатайски връзки. Ала то бе прекалено страшно дори да бъде изречено на глас. — Някога си мислех, че физическото разстояние между мен и Джулиън ще ни отдалечи един от друг. Ала сега не

смятам, че ще помогне. Нищо друго не успя. Мисля, че където и да отида, за колкото и дълго, чувствата ми няма да се променят.

— Има любов, здрава като въже. Тя те обвързва — каза Кристина. — В Библията пише, че любовта е също толкова силна, колкото смъртта. Наистина го вярвам.

Ема се премести, за да погледне приятелката си в лицето.

— Кристина. Има още нещо, нали? Нещо, свързано с Диего? Или с Хайме?

Кристина сведе очи.

— Не мога да ти кажа.

— Нека ти помогна — рече Ема. — Толкова си силна за всички останали. Остави ме да бъда силна за теб.

На вратата се почука и двете вдигнаха изненадано погледи. *Марк*, помисли си Ема. Имаше нещо в изражението на Кристина. Трябва да беше Марк.

Само че беше Кийрън.

Ема замръзна от изненада. Макар да бе посвикнала с присъствието на Кийрън, той все още караше косъмчетата по ръцете ѝ да настръхват от напрежение. Не че го винеше, не лично него, за нараняванията, които беше понесла от ръцете на Ярлат. Ала видът му все още я връщаше към онзи ден: палещото слънце, плющенето на камшика, металическият мирис на кръв.

Вярно бе, че сега той изглеждаше съвсем различно. Черната му коса бе малко по-буйна, по-разрошена, но иначе той имаше смущаващо човешки вид в дънките си. Поизрасналата коса скриваше заострените връхчета на ушите му, макар че разноцветните му очи, черно и сребърно, все още бяха поразяващи.

Той се поклонил лекичко.

— Дами.

Кристина изглеждаше озадачена. Очевидно тя също не беше очаквала това посещение.

— Дойдох, за да говоря с Кристина, ако тя ми позволи — добави Кийрън.

— Ами давай — подкани го Ема. — Говори.

— Мисля, че би искал да говори с мен насаме — прошепна Кристина.

— Да — потвърди Кийрън, — това е молбата ми.

Кристина погледна приятелката си.

— Ще се видим на сутринта, нали?

Хмпф, помисли си Ема. Кристина ѝ беше липсвала, а сега някакъв нахален елфически принц я изритваше от стаята на приятелката ѝ.

Кийрън почти не я погледна, когато тя стана от леглото и се отпрати към вратата.

Докато минаваше покрай него на излизане, тя поспря, а раменете им почти се докоснаха.

— Ако я нараниш или разстроиш по някакъв начин — каза толкова тихо, че се съмняваше Кристина да може да я чуе, — ще ти откъсна ушите и ще ги превърна в шперцове. Ясна ли съм?

Кийрън я изгледа с очите си като нощно небе, непроницаеми като облаци.

— Не.

— Нека бъда по-ясна тогава — заяви Ема рязко. — Обичам я. Не я наранявай.

Кийрън пъкна дългите си, деликатни ръце в джобовете си. Изглеждаше напълно неестествено в модерните си дрехи. Беше като да видиш Александър Велики в рокерско яке и кожен панталон.

— Лесно е да бъде обичана.

Ема го погледна учудено. Не това бе очаквала да каже. Лесно е да бъде обичана. Нене се бе държала така, сякаш тази идея беше странна. Ала какво ли знаеха елфите за любовта?

* * *

— Искаш ли да седнеш? — попита Кристина, а после се зачуди дали не се превръща в майка си, която открай време твърдеше, че първото, което трябва да направиш, когато имаш гост, е да му предложиш да седне. *Дори ако е убиец?* попитала бе Кристина. *Да, дори ако е убиец*, настояла бе майка ѝ. *Ако не искаш да предложиш на един убиец да седне, изобщо не би трябвало да го поканиш да влезе.*

— Не. — Кийрън отиде в другия край на стаята, напъкхал ръце в джобовете си; от него се излъчваше напрежение. Доста прилича на Марк, помисли си Кристина. И двамата се движеха така, сякаш под

кожата им беше кипеше енергия. Тя се зачуди какво ли би било да си изпълнен с такова движение и все пак да си принуден да стоиш неподвижно.

— Милейди. Заради клетвата, която дадох в Двора на светлите феи, между нас има връзка. Мисля, че и ти усети силата ѝ.

Кристина кимна. Не беше магическата връзка между нея и Марк, ала беше истинска, блещукаща енергия, когато танцуваха, когато говореха.

— Според мен тази сила може да ни помогне да направим заедно нещо, което не бих могъл да сторя сам.

Кийрън се приближи до леглото и извади ръка от джоба си. Върху дланта му блещукаше нещо. Протегна го към Кристина и тя видя жълъда, който Марк бе използвал по-рано, за да повика Гуин. Изглеждаше леко хлътнал, но беше цял, сякаш бе запечатан, след като го бяха отворили.

— Искаш отново да призовем Гуин? — Кристина поклати глава. Косата ѝ се измъкна от незавързаната плитка и се разпиля по гърба ѝ. Тя забеляза, че Кийрън я погледна. — Не. Той няма да се намеси отново. Искаш да говориш с някой друг от земите на елфите. Брат ти?

— Както си мислех. — Той наклони лекичко глава. — Отгатна намеренията ми съвсем точно.

— И можеш да го направиш? Жълдът няма просто да призове Гуин?

— Магията е доста простичка. Не забравяй, че твоята кръв не може да прави магии, но моята — да. Би трябвало да успея да повикам Проекция на брат ми. Ще го попитам за плановете на баща ни. Ще го попитам дали би могъл да спре Ездачите.

Кристина беше изумена.

— Някой може ли да спре Ездачите?

— Те са поданици на Двора и се под негова власт.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Кристина.

— Защото за да призова брат си, трябва да проникна с ума си в земите на елфите. И ако искам да запазя ума си невредим, би било по-безопасно да имам връзка в този свят. Нещо... някой... който да ми бъде опора, докато търся брат си.

Кристина слезе от леглото. Права, тя бе само мъничко по-ниска от Кийрън. Очите ѝ бяха на нивото на устата му.

— Защо аз? Защо не Марк?

— Вече поисках достатъчно от Марк.

— Може би, но дори това да е вярно, не мисля, че е цялата истина.

— Малцина от нас имат щастието да знаят цялата истина за каквото и да било. — Кристина знаеше, че Кийрън е млад, ала докато изричаше тези думи, в очите му имаше нещо древно. — Ще сложиш ли ръка в моята?

Тя му подаде ръката, която носеше червения знак за връзката ѝ с Марк. Някак си, това ѝ се струваше уместно. Пръстите му се склучиха около нейните, хладни и сухи, леки като допира на листо.

С другата си ръка той запрати жълда към стената край камината.

За миг се възцари тишина. Кристина чуваше накъсаното дишане на Кийрън. Струваше ѝ се странно за един елф — всичко, което те правеха, бе толкова далеч от обикновените човешки емоции, че бе странно да чуе как Кийрън си поема дъх с усилие. Ала после си спомни ръцете му около себе си, неравномерните удари на сърцето му. Те бяха от плът и кръв, нали така? Кости и мускули, също като ловците на сенки. А огънят на ангелската кръв гореше и в тях...

Мрак се разля по стената като петно. Кристина си пое рязко дъх и Кийрън стисна по-силно ръката ѝ. Мракът се раздвижи и се разлюля, потрепери и се преобрази. В него танцуваше светлина и Кристина зърна многоцветното нощно небе на елфическите земи. А в сянката — по-тъмна сянка. Мъж, увит в тъмен плащ. Докато тъмнината изсветляваше, първото, което Кристина видя, бе широката му усмивка и сърцето ѝ сякаш спря.

Това бе усмивка от кости, наред скелетоподобно полулице, едната му половина — красива, а другата — ужасяваща. Наметалото, с което бе обгърнат, бе мастиленочерно и носеше знака на строшена корона. Той стоеше, изправен и едър, ухилен с кривата си усмивка срещу Кийрън.

Не бяха призовали Адаон. А Тъмния крал.

* * *

— Не, не — ридаеше Тави, заровил личице в рамото на Джулиън. Беше посрещнал новината, че отива в Идрис с Алек, Макс и Рафи по-зле, отколкото Марк беше очаквал. Всички деца ли плачеха така, сякаш всичко в света е рухнало и сърцата им са разбити, дори само при новината за кратка раздяла?

Не че можеше да го вини. Самият той имаше чувството, че разкъсват сърцето му на парченца, докато гледаше как Джулиън крачи напред-назад из стаята с малкия си брат в прегръдките си, а Тави хлипа и го удря с юмручета по гърба.

— Тавс — каза Джулиън с онзи нежен глас, който на Марк му беше трудно да свърже с момчето, което се бе изправило срещу Тъмния крал в собствения му Двор, опрял нож до гърлото на един принц. — Ще бъде само за ден, най-много два. Ще видиш каналите в Аликанте, Гард...

— Ти все си тръгваш. — Тави се задави до ризата на брат си. — Не може отново да си тръгнеш.

Джулиън въздъхна и като наведе брадичка, отърка буза в непокорните къдрици на брат си. Над главата на Тави очите му срещнаха тези на Марк. В тях нямаше укор, нито самосъжаление, единствено ужасяваща тъга.

И все пак, Марк почувства как гърдите му се свиват от чувство на вина. *Ами ако* бяха празни думи, казал бе Кийрън веднъж, когато Марк се бе зачудил дали двамата изобщо биха се срещнали, ако не се бяха присъединили към Лова. Сега обаче не бе в състояние да спре пороя от „ами ако“: ами ако бе останал със семейството си, ами ако Джулиън не се бе видял принуден да бъде майка и баща, и брат на по-малките, ами ако Тави не беше израсъл в сянката на смърт и загуба. Може би тогава всяка раздяла нямаше да му се струва завинаги.

— Вината не е твоя — каза Магнус, появил се безмълвно до него. — Не можеш да промениш миналото. Ние израстваме със загубите си, всички, освен най-големите късметлии на света.

— Не мога да не си мечтая брат ми да беше един от най-големите късметлии на света — отвърна Марк. — Ти разбираш.

Магнус погледна към Джулс и Тави. Момченцето беше изплакало всичките си сълзи и бе заровило личице в рамото му, вкопчено в него. Малките му раменца бяха отпуснати изтощено.

— Кой брат?

— И двамата — отвърна Марк.

Магнус протегна ръка и докосна с любопитни пръсти проблясващата стреличка, която висеше около врата на Марк.

— Познавам този материал. Някога тя увенчаваше оръжието на един войник от кралската стража в Тъмния двор.

Марк я докосна — хладна и гладка под пръстите му. Неподдаваща, като самия Кийрън.

— Кийрън ми я подари.

— Тя е много ценна — рече Магнус и се обърна, когато Алек го повика, пускайки медальона на Марк.

Алек стоеше с Макс на ръце и Рафи до себе си, а в краката му имаше неголям сак с вещите им. На Марк му хрумна, че Алек бе на възрастта, на която щеше да бъде той, ако Ловът не го беше отвлякъл. Зачуди си дали би бил толкова зрял, колкото Алек изглеждаше, толкова овладян, така способен да се грижи за другите и за себе си.

Магнус целуна Алек и разроши косата му с безкрайна нежност. Наведе се, за да целуне Макс и Рафи, а после се залови да отвори Портал. От пръстите му изскочи светлина и въздухът пред него заблещука.

Тави се беше свил на безнадеждно кълбо до гърдите на Джулиън, който го притисна по-силно до себе си, така че мускулите на ръцете му се напрегнаха, и му зашепна успокояващи думи. Марк искаше да отиде при тях, ала не можеше да накара краката си да се раздвижат. Дори в нещастията си те изглеждаха едно цяло, което нямаше нужда от никой друг.

Болката, пронизала ръката му миг по-късно, пропъди тази меланхолична мисъл. Той стисна китката си, туптяща от болка и овлажняла от кръв. *Нещо не е наред*, помисли си, а после: *Кристина*.

Втурна се да бяга. Порталът се разширяваше и блещукаше в средата на стаята и той зърна очертанията на демонските кули, докато притичваше покрай него и изскачаше в коридора.

Нещо в кръвта му казваше, че се приближава до Кристина, ала за негова изненада болката в китката не отслабна. Тя туптеше неспирно, като предупредителния лъч на морски фар.

Вратата на стаята ѝ беше затворена. Марк опря рамо в нея и натисна, без да си дава труда да провери бравата. Вратата поддаде и Марк почти падна вътре.

Задави се, а очите му запариха. В стаята миришеше така, сякаш нещо беше изгоряло вътре... нещо органично, като мъртви листа или изгнили плодове.

Беше тъмно. Очите му бързо се приспособиха и той различи очертанятията на Кристина и Кийрън, застанали до леглото. Кристина стискаше своя балисонг. Над тях беше надвиснала огромна сянка... не, не сянка, даде си сметка Марк, когато дойде по-близо. Проекция.

Проекция на Тъмния крал. И двете половини на лицето му грееха от неестествено веселие — и красивата кралска половина, и ужасяващият, обезпльтен череп.

— Хрумна ти да призовеш брат си? — каза подигравателно кралят, впил поглед в Кийрън. — И си помисли, че няма да усетя как проникваш в земите ми, как търсиш един от синовете ми? Ти си глупак, Кийрън, и винаги си бил такъв.

— Какво си сторил с Адаон? — Кръвта се беше отцедила от лицето на Кийрън. — Той не знаеше нищо. Нямахше представа, че възнамерявам да го призова.

— Не се тревожи за другите — рече кралят. — Тревожи се за собствения си живот, Кийрън Кралски сине.

— От дълго време съм Кийрън Ловеца.

Лицето на краля потъмня.

— Би трябвало да бъдеш Кийрън Предателя. Кийрън Изменника. Кийрън Братоубиеца. Всичките биха ти подхождали повече.

— Беше самозащита — обади се Кристина рязко. — Ако не беше убил Ерек, самият той щеше да бъде убит. И го стори, за да ме защити.

Кралят я стрелна с презрителен поглед.

— И това само по себе си е предателство, глупаво момиче. Да поставиш живота на ловците на сенки над този на собствената си раса... може ли да има нещо по-долно?

— Да продадеш сина си на Дивия лов, защото се тревожиш, че хората го харесват повече, отколкото харесват теб — каза Марк. — Това е по-долно.

Кристина и Кийрън го погледнаха изумени; очевидно не го бяха чули да влиза. Кралят обаче изобщо не изглеждаше учуден.

— Марк Блекторн. Дори в избора си на любовници, синът ми го влече към враговете на хората му. Какво говори това за него?

— Че знае по-добре от теб кои са неговите хора? — попита Марк, след което демонстративно обърна гръб на краля. В Двора това бе оскърбление, наказващо се със смърт. — Трябва да се отървем от него — каза той на Кийрън и Кристина, понижавайки глас. — Да повикам ли Магнус?

— Той е просто Проекция — отвърна Кийрън. Лицето му беше измъчено. — Не може да ни нарани. Нито може да остане до безкрай. Мисля, че за него това е усилие.

— Не ми обръщай гръб! — изрева кралят. — Нима мислиш, че не знам какво кроиш, Кийрън? Нима мислиш, че не знам за плана ти да се изправиш пред Съвета на нефилимите и да ме предадеш?

Кийрън извърна лице, сякаш не можеше да понесе да гледа баща си.

— Тогава се откажи от онова, което правиш — каза с треперещ глас. — Преговаряй с нефилимите. Недей да воюваш с тях.

— Не може да се преговаря с онези, които са в състояние да лъжат — озъби се кралят. — Които са го правили в миналото и отново ще го направят. Те ще излъжат и ще пролеят кръвта на хората ни. Нима мислиш, че след като приключат с теб, ще те оставят да живееш? Ще се държат с теб като един от тях?

— Отнесоха се с мен по-добре от собствения ми баща. — Кийрън вирна брадичка.

— Нима? — Очите на краля бяха тъмни и празни. — Отнех ти част от спомените, Кийрън, когато дойде в моя Двор. Искаш ли да ти ги върна?

Кийрън изглеждаше объркан.

— Каква полза би могъл да имаш от моите спомени?

— Някои от нас искат да познават враговете ни — рече кралят.

— Кийрън — обади се Марк. Погледът в очите на краля накара стомахът му да се сгърчи от страх. — Не го слушай. Иска да те нарани.

— А какво искаш ти? — попита кралят, обръщайки се към Марк.

Единствено фактът, че Марк можеше да види през него, че различаваше очертанията на леглото на Кристина и гардероба ѝ през прозрачното му тяло, го спряха да не грабне ръжена до камината и да не замахне с него към краля. Само ако...

Само ако кралят изобщо можеше да се нарече баща, само ако не беше подхвърлил сина си на Лова като кокал на глутница прегладнели

вълци, само ако не беше стоял равнодушно настрани, докато Ерек изтезаваше Кийрън...

Колко ли различен би бил Кийрън? Не така боящ се да не изгуби онези, които обича, не толкова твърдо решен да ги задържи на всяка цена, дори ако това означаваше да принуди Марк да остане в Дивия лов заедно с него?

Кралят сви устни, сякаш можеше да прочете мислите на Марк.

— Когато погледнах в спомените на сина си — рече той, — видях теб, Блекторн. Сина на лейди Нериса. — Усмивката му беше пропита със злост. — Майка ти умря от скръб, когато баща ти я напусна. Половината от мислите на сина ми бяха за теб, за това, че те беше изгубил. Марк, Марк, Марк. Чудя се дали не е в кръвта ви това умение да заплеляват нашите хора и да ги превръщат в глупци.

Между веждите на Кийрън се връза малка бръчка. *Това, че те беше изгубил...*

Кийрън не помнеше да е изгубил Марк. Вледеняващият страх в стомаха на Марк се разля по вените му.

— Онези, които не са способни на любов, не я разбират — рече Кристина и се обърна към Кийрън. — Ние ще те защитим. Няма да допуснем той да те нарани, заради показанията ти пред Съвета.

— Лъжи — заяви кралят. — Добронамерени, може би, ала въпреки това — лъжи. Ако дадеш показания, Кийрън, няма да има място, нито на тази земя, нито в царството на феите, където да си в безопасност от мен и моите воители. Ще те преследвам докрай и когато те открия, ще ти се иска да беше умрял заради онова, което стори с Ярлат. Няма да ти бъде спестено никое изтезание, които би могъл да си представиш.

Кийрън преглътна мъчително, ала гласът му не трепна.

— Болката е просто болка.

— О — каза баща му, — има най-различни видове болка, малки тъмни сине. — Той не помръдна, не направи и най-малкия жест, като магьосниците, когато вършеха своите заклинания, ала Марк усети как атмосферата в стаята натеза, сякаш налягането на въздуха се беше покачило.

Кийрън ахна и политна назад, сякаш беше прострелян. Блъсна се в леглото, сграбчвайки таблата, за да не се свлече на пода. Косата

падна над очите му, променяйки цвета си от синьо в черно, а после в бяло.

— Марк? — Той повдигна бавно лице. — Спомням си. *Спомням си.*

— Кийрън — прошепна Марк.

— Казах на Гуин, че си нарушил един закон на елфите. Мислех, че просто ще те накарат да се върнеш в Лова.

— А вместо това те наказаха семейството ми. — Марк знаеше, че Кийрън не бе искал да стане така, че не го бе очаквал. Ала въпреки това болеше да го изрече на глас.

— Ето защо не носеше елфическата си стрела. — Очите на Кийрън бяха приковани в една точка под брадичката на Марк. — Не ме искаше. Мразеше ме. Трябва да ме мразиш и сега.

— Не те мразех — каза Марк. — Кийр...

— Чуй го — измърмори кралят. — Чуй го как лъже.

— Тогава защо? — Кийрън отстъпи назад от Марк, единствена крачка. — Защо ме излъга?

— Помисли, дете — рече кралят. Изглеждаше така, сякаш истински се забавлява. — Какво искаха от теб?

Кийрън дишаше тежко.

— Да дам показания. Да свидетелствам пред Съвета. Ти... ти си планирал това, Марк? Тази измама? Всички в Института ли знаят? Да, несъмнено знаят. Несъмнено. — Косата му бе придобила нефтеночерен цвят. — Кралицата също знае, предполагам. Планирала е да ме направи на глупак, заедно с теб?

Агонията върху лицето му беше повече, отколкото Марк можеше да понесе, той не бе в състояние да го погледне. Кристина бе тази, която проговори вместо него.

— Кийрън, не. Не беше така...

— Ти знаеше? — Предаденото изражение, с което я погледна, бе почти толкова голямо, колкото онова, с което беше погледнал Марк. — Ти също знаеше?

Кралят избухна в смях. Обзет от ярост и заслепяващ бяс, Марк грабна ръжена от огнището. Кралят продължаваше да се смее, докато Марк се приближи към него, замахна с ръжена...

И го стовари върху златния жълъд, който лежеше пред камината, пръсвайки го на късчета. Смахът на краля секна рязко и той отправи на

Марк поглед, изпълнен с неподправена омраза, а после изчезна за миг.

— Защо го направи? — попита Кийрън. — Боеше се какво още ще ми каже?

Марк запрати ръжена към решетката на камината и той издрънча силно.

— Нали ти върна спомените? Вече знаеш всичко.

— Не всичко. — Гласът на Кийрън потрепери и се прекърши; Марк си спомни как го бе видял да виси, окован с тръни, в Тъмния двор — в този миг в очите му се четеше същото отчаяние. — Не знам как си планирал всичко това, кога си решил да ме излъжеш, за да получиш онова, което искаш. Не знам колко ти се е повдигало всеки път, когато е трябвало да ме докоснеш, да се преструваш, че ме желаш. Не знам кога си възнамерявал да ми кажеш истината. След като дам показания? Дали си имал намерение да ми се подиграеш и надсмееш пред целия Съвет или да си щял да изчакаш, докато останем насаме? Дали си казал на всички какво чудовище съм, колко себичен и безсърдечен...

— Ти не си чудовище, Кийрън — прекъсна го Марк. — И на сърцето ти нищо му няма.

В очите на Кийрън имаше единствено болка, докато се взираше в Марк през малкото разстояние, което ги делеше.

— Това не може да е вярно, защото ти беше моето сърце.

— Престанете. — Гласът на Кристина беше тих и притеснен, но твърд. — Остави Марк да ти обясни...

— Приключих с човешките обяснения — заяви Кийрън и излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

* * *

Стопиха се и последните блещукащи останки от Портала. Джулиън и Магнус стояха, почти рамо до рамо, и гледаха след Алек и децата, докато те не изчезнаха.

Магнус въздъхна и като праметна края на шала си през рамо, прекоси стаята, за да си налее чаша вино от гарафата, която почиваше върху една маса до прозореца. Навън почти се бе стъмнило, небето над Лондон имаше цвета на теменужени листенца.

— Искаш ли? — попита той Джулиън, докато запушваше гарафата.

— Вероятно би трябвало да остана трезвен.

— Както желаш. — Магнус вдигна чашата си и я погледна; светлината, преминаваща през нея, придаваше на течността цвят на рубини.

— Защо ни помагаш толкова? — попита Джулиън. — Искам да кажа, знам, че сме симпатично семейство, ала никой не е чак толкова симпатичен.

— Не — съгласи се Магнус с лека усмивчица. — Никой не е.

— Тогава?

Магьосникът отпи от виното си и сви рамене.

— Джейс и Клеъри ме помолиха. Джейс е парабатаят на Алек, а открай време изпитвам бащински чувства към Клеъри. Те са ми приятели. А малко са нещата, които не бих сторил за приятелите си.

— Наистина ли това е всичко?

— Възможно е да ми напомняш на някого.

— Аз? — изненада се Джулиън. Хората рядко му казваха това. — На кого ти напомням?

Магнус поклати глава, без да му отговори.

— Преди години — каза той, — често ми се присънваше един и същи сън, за град, потънал в кръв. Кули, направени от кости, и кръв, лееща се по улиците като вода. По-късно реших, че сънят е бил за Тъмната война и действително, той спря в годините след края ѝ. — Магнус пресуши чашата си и я остави на масата. — Ала напоследък отново започна да ми се присънва. Няма как да не си помисля, че се задава нещо.

— Ти ги предупреди. Съвета. В деня, когато решиха да изпратят Хелън в изгнание и да изоставят Марк. В деня, когато приеха Студения мир. Ти им каза какви ще бъдат последиците. — Джулиън се облегна на стената. — Бях само на дванайсет години, но го помня. Ти каза: „Феите отдавна мразят нефилимите заради тяхната суровост. Покажете им нещо различно от суровост и в замяна ще получите нещо различно от омраза!“. Ала те не те послушаха, нали?

— Искаха да си получат отмъщението — рече Магнус. — Не виждаха, че отмъщението ражда още отмъщение. „Понеже посеяха вятър, затова ще пожънат вихрушка.“

— От Библията. — Нямаше как да израсне край чичо Артър, без да запомни повече класически цитати, отколкото щяха да му трябват цял живот. — Има обаче разлика между разплата и мъст — добави той. — Между това да накажеш виновните и да накажеш когото ти падне. „Справедливо прочистваме земята от човешки демони, които носят ада в душите си.“

— Предполагам, че човек може да намери цитат, който да оправдае абсолютно всичко — отбеляза Магнус. — Виж... аз не доносича на Клейва, колкото и магьосниците от Пазара на сенките да си мислят обратното. Познавал съм обаче десетки парабатаи и знам какви би трябвало да бъдат. Вие с Ема сте различни. Ако не беше хаосът на Тъмната война, изобщо не мога да си представя как биха ви позволили да го направите.

— И сега, заради церемонията, която би трябвало да ни обвърже завинаги, трябва да намерим начин да се разделим — каза Джулиън горчиво. — И двамата го знаем. Ала докато Ездачите са там някъде навън...

— Да — съгласи се Магнус. — За момента сте принудени да останете заедно.

Джулиън изпусна дъха си през зъби.

— Можеш ли да потвърдиш нещо? Не съществува магия, която би могла да изличи любовта ни, нали?

— Има няколко временни заклинания — отвърна Магнус. — Но не траят завинаги. Истинската любов и тайните на човешкото сърце и ум все още са отвъд възможностите на повечето магии. Може би ангел или някой велик демон...

— Значи, Разиел би могъл да го направи.

— Не бих разчитал на това — рече Магнус. — Проучил ли си наистина въпроса? Магии за изличаване на любов?

Джулиън кимна.

— Ти *наистина* си безмилостен — каза Магнус. — Дори и със себе си.

— Мислех, че Ема вече не ме обича. Тя си мислеше същото за мен. Сега знаем истината. Не става дума за това, че любовта между парабатай е забранена от Клейва. Тя е прокълнатата.

Магнус потръпна.

— Чудех се дали го знаете.

Джулиън усети, че се вледенява. Никакъв шанс да се окаже, че Джем просто се е объркал. Не че наистина го беше вярвал.

— Джем е казал на Ема. Но не ѝ е обяснил как точно става. Какво ще се случи.

Ръката на Магнус потрепери лекичко, когато той я прокара пред очите си.

— Прочети историята на Сайлъс Пангборн и Елоиза Рейвънскар. Има и други, макар Мълчаливите братя да се опитват да ги потулят. — Котешките му очи бяха кървясали. — Първо полудяваш самият ти. Вече не приличаш на човешко същество. А след като се превърнеш в чудовище, не си в състояние да различиш приятел от враг. И когато семейството ти се втурне към теб, за да те спаси, ти изтръгваш сърцата от гърдите им.

Джулиън имаше чувството, че ще повърне.

— Това... Никога не бих наранил семейството си.

— Вече няма да ги познаваш — рече Магнус. — Няма да правиш разлика между любов и омраза. И ще унищожиш всичко около себе си, не защото искаш, не и повече, отколкото една вълна иска да направи на късчета скалата, в която се разбива. А защото няма да знаеш как да не го сториш. — Той погледна Джулиън с прастаро състрадание. — Няма значение дали намеренията ти са добри, или лоши. Няма значение, че любовта е сила за добро. Магията не се интересува от дребните човешки тревоги.

— Знам — отвърна Джулиън. — Ала какво можем да направим? Не мога да стана мундан или долноземец и да изоставя семейството си. Това ще убие и мен, и тях. А за Ема, да не бъде ловец на сенки, би било равносилно на самоубийство.

— Съществува изгнанието. — Погледът на Магнус беше неразгадаем. — Ще си останете ловци на сенки, но ще ви отнемат част от магията ви. Това означава изгнанието. Там е наказанието. И понеже парабатайската магия е сред най-ценните и най-дълбоко присъщите на ловците на сенки, изгнанието притъпява силата ѝ. Всички неща, които проклятието изостря — могъществото, получено от руните, които си рисувате един на друг, способността да усещате онова, което усеща другият, да знаете, когато е наранен — изгнанието ще ви отнеме всичко това. Ако разбирам от магии, а знам, че е така, то означава, че изгнанието неизмеримо ще забави проклятието.

— И освен това ще ме раздели от децата — отчаяно каза Джулиън. — Може би никога вече няма да ги видя. Спокойно бих могъл да стана мундан. Поне тогава бих могъл да се промъквам тайничко и да ги наблюдавам отдалеч. — Горчилка разяждаше гласа му. — Условиата на изгнанието се определят от инквизитора и Клейва. Ще бъдат изцяло извън наш контрол.

— Не е задължително — каза Магнус и Джулиън го изгледа остро.

— Смятам, че ще е най-добре да ми кажеш какво имаш предвид.

— Че имаш един-единствен избор. И той няма да ти хареса. — Магнус замълча за миг, сякаш очакваше Джулиън да откаже да го чуе, ала Джулиън не каза нищо. — Много добре. Когато отидете в Аликанте, разкажете всичко на инквизитора.

* * *

— Кит...

Нещо хладно го докосна по слепоочието, отметна косата му назад. Обгръщаха го сенки, сенки, в които виждаше лица, познати и непознати: лицето на жена с бледа коса, чиито устни оформяха думите на песен; лицето на баща му, сърдитата физиономия на Барнабас Хейл; Тай, който го гледаше през ресници, гъсти и черни като саждите, покриващи лондонските улици в роман на Дикенс.

— Кит.

Хладният допир се превърна в потупване. Клепачите му се повдигнаха и таванът на лечебницата в Лондонския институт изплува над него. Разпозна странното петно от изгорено във формата на дърво върху стената, гледката към покривите навън, вентилатора, който се въртеше лениво над главата му.

И надвесени над него — две разтревожени, синьо-зелени очи. Ливи, чиято коса падаше надолу в разчорлени къдрици. Тя въздъхна от облекчение, когато Кит се намръщи.

— Съжалявам. Магнус каза да те събуждаме на всеки няколко часа, за да се уверим, че сътресението ти не се влошава.

— Сътресение? — Кит си спомни покрива, дъжда, Гуин, Даяна, покритото с небе облаци, отдалечаващи се от него, докато той падаше.

— Как съм получил сътресение? Бях си добре.

— Очевидно се случва. Хората си удрят главата и не си дават сметка, че е сериозно, докато не припаднат.

— Тай? — Понечи да седне, което се оказа грешка. Черепът го болеше така, сякаш някой го беше цапардосал със сопа. Откъслечни спомени пробягаха от вътрешната страна на клепачите му: елфите в ужасяващите им бронзови доспехи. Бетонната площадка край реката. Убедеността, че ще умрат.

— Ето. — Ръката ѝ се обви около тила му, за да го подкрепи, и в зъбите му се чука ръбът на нещо хладно. — Изпий това.

Кит преглътна. Заля го мрак и болката си отиде. Отново чу някой да пее, в най-дълбоката част на всичко, което беше забравил. *Историята, че те обичам, тя няма край.*

Когато отново отвори очи, свещта край леглото му беше угаснала. В стаята обаче не беше тъмно — Тай седеше до леглото му с рунически камък в ръка и гледаше въртящите се перки на вентилатора.

Кит се закашля и седна. Този път го заболя малко по-малко. Гърлото му сякаш беше покрито с шкурка.

— Вода.

Тай откъсна очи от вентилатора. Кит и преди бе забелязал, че му харесва да гледа перките, сякаш изящното им движение му доставяше удоволствие. Тай намери каната с вода и една чаша и му ги подаде.

— Искаш ли още? — попита го, когато жаждата на Кит изпразни каната.

Беше се преоблякъл, откакто Кит го беше видял за последен път — още от старомодните дрехи на Лондонския институт: риза на тънко райе и черен панталон. Изглеждаше като излязъл от някоя стара реклама.

Кит поклати глава, стиснал здраво чашата в ръката си. Беше го обзело странно усещане за нереалност — ето го него, Кит Рук, в един Институт, цапардосан по главата от огромен елф, задето беше защитавал нефилимите.

Баща му би се срамувал от него. Ала Кит изпитваше единствено чувство за правилност. Усещане, че нещо, което открай време бе липсвало от живота му и това го беше правило неспокоен и тревожен, му бе върнато от съдбата.

— Защо го направихте? — попита Тай.

Кит се повдигна на лакти.

— Кое?

— Когато излязох от онзи магазин за магии, двамата с Ливи се карахте. — Сивият поглед на Тай спря някъде около ключицата на Кит. — Беше заради мен, нали?

— Откъде знаеш, че сме се карали? Чу ли ни?

Тай поклати глава.

— Познавам Ливи. Познавам кога е ядосана. Познавам нещата, които прави. Тя ми е близначка. Не го разбирам у никой друг, освен у нея. — Той сви рамене. — Карахте се заради мен, нали?

Кит кимна.

— Всички се опитват да ме защитят — рече Тай. — Джулиън се опитва да ме защити от целия свят. Ливи се опитва да ме защити от всяко разочарование. Не искаше да знам, че ти може да си отидеш, но аз го знам от самото начало. На Джулс и Ливи им е трудно да осъзнаят, че съм пораснал. Че може би разбирам, че някои неща са временни.

— Имаш предвид мен — каза Кит. — Че аз съм нещо временно.

— Ти решаваеш дали да останеш, или да си тръгнеш. В Лаймхаус си помислих, че може би ще си тръгнеш.

— Ами ти? — попита Кит. — Мислех, че ще отидеш в Сколоманса. Мен никога няма да ме приемат. Нямам дори най-основна подготовка.

Кит остави чашата с вода. Тай начаса я взе и започна да я върти в ръцете си. Беше направена от млечно стъкло, грапаво отвън, и като че ли му харесваше да го докосва.

Не казваше нищо и в това мълчание Кит си помисли за слушалките му, за музиката в ушите му, за прошепваните думи и начина, по който докосваше нещата с такава пълна съсредоточеност: гладки камъни, грапаво стъкло, коприна и кожа, лен. На света имаше такива, които смятаха, че хора като Тай правеха тези неща без никаква причина... защото бяха необясними. Повредени.

Кит усети как в гърдите му се надига гняв. Как бе възможно да не разбират, че за всичко, което Кит прави, си има причина? Ако сирената на някоя линейка пици в ушите ти, ги запушваш. Ако нещо те удари, се навеждаш, за да се предпазиш.

Ала не всички чуваха и усещаха нещата по един и същи начин. Тай чуваше всичко два пъти по-силно и по-бързо от всеки друг.

Слушалките и музиката, усещаше Кит, бяха нещо като буфер: те притъпяваха не само останалите звуци, но и чувствата, които в противен случай биха били твърде интензивни. Защи́таваха го от нараняване.

Кит не можеше да не се зачуди какво ли бе да живееш толкова наситено, да усещаш нещата толкова силно, да виждаш как светът се къпе в прекалено ярки цветове и прекалено ярки шумове. Когато всеки звук и усещане са усилены до краен предел, логично бе да търсиш спокойствие, като насочиш цялата си енергия към нещо малко, което би могъл да овладееш — стиска телчета за почистване на тръби, които да разплетеш, грапавата повърхност на стъкло между пръстите ти.

— Няма да те убеждавам да не ходиш в Сколоманса, ако това е, което искаш — рече Кит. — Ще ти кажа обаче, че другите невинаги се опитват да те защитят или си мислят, че са наясно кое е най-доброто за теб. Понякога просто знаят, че ще им липсваш.

— Ще липсвам на Ливи...

— Ще липсваш на цялото си семейство — заяви Кит. — И на мен.

Беше мъничко като да пристъпи от ръба на канара, много пострашно от която и да било измама, с която бе помагал на баща си, от който и да било долноземец или демон, който бе срещал някога. Тай вдигна изненадан поглед, забравил чашата в ръцете си. Беше се изчервил. Виждаше се съвсем ясно върху бледата му кожа.

— Ще липсвам и на теб?

— Да — отвърна Кит. — Но както казах, не искам да те спирам да отидеш, ако наистина искаш...

— Не искам. Промених си мнението. — Тай остави чашата. — Не заради теб. А защото Сколоманса изглежда пълен със задници.

Кит избухна в смях. Тай изглеждаше още по-слисан, отколкото когато Кит каза, че ще му липсва, но след миг той също се разсмя. И двамата се смееха, Кит — превит надве над завивките, когато Магнус влезе в стаята. Той ги погледна и поклати глава.

— Виждам, че се оправяш — каза и се приближи до рафта, върху който бяха подредени стъкленици и фунийки. Изгледа ги доволно. — Не че някой вероятно го е грижа, но антидотът за обвързващата магия е готов. Не би трябвало да има никакъв проблем утре да заминем за Идрис.

* * *

Кристина имаше чувството, че през стаята беше преминало торнадо. Остави балисонга си върху полицата над камината и се обърна към Марк.

Той се беше облегал на стената. Широко отворени, очите му като че ли не виждаха нищо. Кристина си спомни една стара книга, която бе прочела като момиче. В нея се разказваше за момче с разноцветни очи, рицар в кръстоносните походи. Едно око за Бог, казваше се в книгата, и едно за дявола.

Момче, разделено през средата, наполовина добро, наполовина лошо. Така, както Марк бе разделен наполовина между елфите и нефилимите. Кристина виждаше битката, бушуваща в него сега, макар целият му гняв да бе насочен към самия него.

— Марк. — Вината не е...

— Не казвай, че вината не е моя — прекъсна я той глухо. — Не бих могъл да го понеса, Кристина.

— Вината не е само твоя — настоя тя. — Всички знаехме. Вината е на всички нас. Не беше правилно да постъпим така, ала нямахме избор. А и Кийрън те нарани.

— Въпреки това не би трябвало да го лъжа.

Неравна тъмна пукнатина върху мазилката на стената, изпъкнала изпод боята, бе единственият знак за станалото. Това и смачканият жълъд в огнището.

— Казвам само, че ако ти си в състояние да му простиш, би трябвало да простиш и на себе си — рече Кристина.

— Ще дойдеш ли при мен? — помоли Марк задавено; беше затворил очи и ту стискаше юмруци, ту ги разтваряше.

Кристина едва не се препъна, за да стигне до него. Той като че ли я усети да се приближава — посегна към нея, без да отваря очи, и сграбчи ръката ѝ.

Кристина сведе поглед надолу. Стискаше я толкова силно, че би трябвало да ѝ причини болка, ала единственото, което Кристина видя, бяха червените белези върху китките им. Сега, когато двамата бяха толкова близо един до друг, те бяха почти напълно избледнели.

Отново се почувства така, както онази нощ в балната зала, сякаш обвързващата магия усилваше близостта им и я превръщаше в нещо друго, нещо, което връщаше мислите ѝ обратно към онзи хълм в земите на феите, към спомена за това, да бъде в прегръдките на Марк.

Устните му откриха нейните и тя го чу как простена. Целуваше я настойчиво и отчаяно и тя имаше чувството, че по тялото ѝ се разлива огън и я прави лека като пепел.

И все пак, не бе в състояние да забрави как Кийрън целува Марк пред нея, яростно и решително. Сега като че ли не можеше да мисли за Марк, без да си мисли и за Кийрън. Не можеше да види синьо и златно око, без да види и черно и сребърно.

— Марк — каза до устните му. Ръцете му бяха върху нея, разпалвайки кръвта във вените ѝ. — Това не е правилният начин да се опиташ да забравиш.

Той се отдръпна от нея.

— Искам да те взема в ръцете си. Искам го страшно силно. — Пусна я бавно, сякаш то му костваше усилие. — Ала не би било честно. Нито спрямо теб, нито спрямо Кийрън, нито спрямо мен. Не и сега.

Кристина докосна opakото на дланта му.

— Трябва да отидеш при Кийрън и да оправиш нещата между вас. Той е твърде важна част от теб, Марк.

— Чу какво каза кралят. — Марк отпусна глава до стената. — Ако Кийрън даде показания, той ще го убие. Ще го преследва винаги, до края на живота му. Ние сме виновни за това.

— Той се съгласи да го направи...

— Без да знае истината! Съгласи се, защото мислеше, че ме обича и че аз го обичам...

— Нима това не е вярно? И дори да не беше, той не забрави просто, че сте се скарали. Забрави какво бе сторил. Забрави какво дължи. Забрави собствената си вина. И това е част от причината да е толкова ядосан. Не на теб, а на себе си.

Ръката на Марк я стисна по-силно.

— Сега с Кийрън сме длъжници един на друг. Аз го изложих на опасност. Тъмният крал знае, че възнамерява да даде показания. Закле се да му отмъсти. Кристина, какво ще правим?

— Ще се опитаме да го опазим в безопасност. Независимо дали ще говори пред съвета, или не, кралят няма да му прости. Трябва да намерим място, където Кийрън ще бъде защитен. — Тя вирна брадичка, осъзнала изведнъж отговора. — Знам точно къде. Марк, трябва да...

На вратата се почука и те се отдръпнаха един от друг в мига, в който тя се отвори. И двамата бяха очаквали да е Кийрън и разочарованието на Марк, когато се оказа Магнус, беше очевидно.

Магнус носеше две метални шишета; веждите му подскочиха при вида на изражението на Марк.

— Не знам кого очакваше и съжалявам, че съм просто аз — заяви сухо, — но антидотът е готов.

Кристина си беше мислила, че през нея ще премине тръпка на облекчение. Ала не изпита абсолютно нищо. Докосна китката на лявата си ръка и погледна към Марк, който се взираше в пода.

— Няма нужда да се хвърляте да ми благодарите или нещо такова — каза Магнус, подавайки им по едно от шишетата. — Благодарствените словоизлияния само ме притесняват, макар че подаръци в кеш винаги са добре дошли.

— Благодаря ти, Магнус — каза Кристина, като се изчерви, и свали капачката на шишето. Отвътре я лъхна наситена, горчива миризма, като на пулке^[1], напитка, която никога не бе харесвала.

Магнус вдигна ръка.

— Трябва да бъдете в различни стаи, когато ги изпиете. Всъщност трябва да прекарате поне няколко часа далеч един от друг, та магията да има време да подейства както трябва. До утре не би трябвало да има и следа от ефекта ѝ.

— Благодаря ти — каза Марк и се отправи към вратата. Там спря и погледна към Кристина. — Съгласен съм с теб. За Кийрън. Ако има нещо, с което можеш да гарантираш безопасността му, направи го.

След това излезе безмълвно с тихи стъпки. Магнус погледна първо към напуканата стена, а после към Кристина.

— Искам ли да знам?

Кристина въздъхна.

— Може ли едно огнено съобщение да преодолее бариерите, с които си обградил Института?

Магнус отново хвърли поглед към стената и поклати глава.

— Най-добре го дай на мен. Аз ще се погрижа да бъде изпратено.
Кристина се поколеба.

— Няма да го прочета — добави той подразнено. — Обещавам.

Кристина остави шишето, намери хартия, писалка и стили и надраска съобщение с рунически подпис, преди да го сгъне и да го подаде на Магнус, който подсвирна тихичко, виждайки името на получателя отгоре.

— Сигурна ли си?

Кристина кимна с решителност, каквато не изпитваше.

— Абсолютно.

---

[1] Мексиканска алкохолна напитка, която се приготвя от ферментирал сок на агаве. — Б.пр. ↑

ЗЛИТЕ АНГЕЛИ

— Ема. — Джулиън почука на вратата ѝ. Или поне мислеше, че е нейната врата — никога не бе влизал в стаята на Ема в Лондонския институт. — Ема, спиш ли? Знам, че е късно.

Чу я как го повика да влезе, гласът ѝ беше приглушен от дебелията дървена врата. Отвътре стаята ѝ приличаше на неговата — малка, с масивни викториански мебели. Леглото бе солидно, с колони и копринен балдахин.

Ема лежеше върху покривката, облечена в избеляла от пране тениска и долнище на пижама. Претърколи се на една страна и му се усмихна.

Смазваща обич го връхлетя, като удар с юмрук в гърдите. Прибрала небрежно косата си, тя лежеше върху смачканото одеяло с чиния сладкиши до себе си, и Джулиън трябваше да спре за миг, за да си поеме дъх.

Тя размаха една сладка насреща му.

— Бананов сладкиш. Искаш ли?

Би могъл да прекоси стаята с няколко крачки. Би могъл да я вземе в прегръдките си и да я притисне до себе си. Би могъл да ѝ каже колко много я обича. Ако бяха която и да било друга двойка, наистина би било толкова просто.

Ала за тях нищо никога нямаше да бъде лесно.

Ема го погледна озадачено.

— Всичко наред ли е?

Джулиън кимна, мъничко изненадан от собствените си чувства. Обикновено успяваше да се контролира по-добре. Може би бе заради разговора с Магнус преди малко. Може би той му беше вдъхнал надежда.

Ако имаше нещо, което животът на Джулиън го беше научил, то бе, че нищо не бе по-опасно от надеждата.

— Джулиън. — Ема остави сладкиша в чинията и избърса трохите от ръцете си. — Моля те, кажи нещо.

Той се прокашля.

— Трябва да поговорим.

Ема простена и се тръшна върху възглавниците.

— Не и това.

Джулиън приседна в края на леглото, докато Ема разчисти покривката, слагайки настрани храната и нещата, които беше разглеждала (Джулиън зърна стара снимка на момиче, носещо оръжие, което приличаше на Кортана, и друга с четири момчета в дрехи от Едуардианската епоха край една река).

Когато приключи, тя отново избърса ръцете си и се обърна към него.

— Колко скоро трябва да се разделим? — Гласът ѝ потреперваше лекичко. — Веднага след заседанието в Аликанте? Какво ще кажем на децата?

— Говорих с Магнус. Посъветва ме да се обърнем към инквизитора.

От Ема се откъсна слисано възклицание.

— Инквизитора? Главата на съвета, който прилага законите?

— Почти съм сигурен, че Магнус знае кой е инквизиторът — рече Джулиън. — Той е бащата на Алек.

— Като заплаха ли го каза? Да се предадем на Робърт Лайтууд или той ще го направи вместо нас? Но Магнус не би... не мога да си го представя да стори нещо такова. Той е твърде лоялен.

— Не е това — обясни Джулиън. — Магнус иска да ни помогне. Спомня си други парабатай като нас и... изтъкна, че никой от тях не се е обърнал към Клейва за помощ.

— Защото именно законите на Клейва го забраняват!

— Проблемът не е в закона — каза Джулиън. — Със закона бихме могли да се справим. Става дума за проклятието, което е причината законът изобщо да съществува... дори ако Клейвът не го знае. *Ние* обаче знаем.

Ема го погледна въпросително.

— Всички други парабатай се страхували от Закона повече, отколкото от проклятието — обясни той. — Така че или се разделяли, или напускали Клейва, или криели ставащото с тях, докато не бъдели заловени, или проклятието не ги убиело. Магнус каза, че ще бъдем първите и това няма да убегне на Робърт. Спомена и още нещо. Робърт

е бил изпратен в изгнание, защото преди години е бил един от Кръга. Изгнанието временно обезсилило парабатайската му връзка. Магнус го знае от Алек — връзката им отслабнала толкова, че Робърт дори не разбрал, когато парабатаят му умрял.

— Изгнание — гласът на Ема потрепери. — Изгнанието означава, че Клейвът те прокужда... нямаш никакъв избор...

— Само че инквизиторът е този, който определя условията на изгнанието — изтъкна Джулиън. — Именно Робърт реши, че Ейлийн може да остане с Хелън, когато тя бе изпратена в изгнание; Клейвът беше против това.

— Ако някой от нас трябва да бъде изпратен в изгнание, това ще бъда аз — заяви Ема. — Ще отида с Кристина в Мексико. Ти си незаменим за децата. Аз не съм.

Гласът ѝ беше твърд, ала очите ѝ блестяха от сълзи. Джулиън усети как същата вълна от отчаяна любов, която бе изпитал по-рано, заплашва да го връхлети отново, и я потисна.

— И аз ненавиждам мисълта да бъдем разделени. — Той поглади одеялото; допирът на грапавата материя до пръстите му подежда успокояващо. — Обичта ми към теб е неразривна част от мен, Ема. Част от най-дълбоката ми същност. Независимо колко далеч сме един от друг.

Блясъкът в очите ѝ се беше превърнал в сълзи. Една от тях се търкулна по бузата ѝ, но тя не вдигна ръка, за да я избърше.

— Тогава...?

— Изгнанието ще притъпи връзката. — Джулиън се опитваше да говори спокойно. Въпреки всичко, все още имаше част от него, която ненавиждаше мисълта вече да не бъде парабатай на Ема и ненавиждаше мисълта за изгнание. — Магнус е сигурен в това. Изгнанието ще направи онова, което раздялата не е в състояние, Ема, защото изгнанието е дълбока нефилимска магия. Церемонията по заточаването намалява част от нефилимските ти умения, от магията ти, а да имаш парабатай, е част от тази магия. Това означава, че проклятието ще бъде отложено. Означава, че ще си спечелим време... а аз мога да остана с децата. Иначе би трябвало да ги напусна. Проклятието не наранява само нас, Ема, то наранява хората *край* нас. Не мога да остана близо до децата, мислейки си, че бих могъл да представлявам заплаха за тях.

Ема кимна бавно.

— Е, добре, това ще ни спечели време. А после какво?

— Магнус обеща да направи всичко по силите си, за да открие начин да развали връзката или да отмени проклятието. Едното или другото.

Ема вдигна ръка, за да изтрие мократа си буза и Джулиън видя дългия белег, проточил се под лакътя ѝ, онзи, който имаше, откакто преди пет години той ѝ беше дал Кортана в една стая в Аликанте. *Как само сме оставили следите си един върху друг*, помисли си.

— Ненавиждам това — прошепна тя. — Ненавиждам мисълта да бъда далеч от теб и децата.

Искаше му се да вземе ръката ѝ в своята, но се въздържа. Ако си позволеше да я докосне, имаше опасност да рухне, а трябваше да остане силен и разумен, и изпълнен с надежда. Той бе говорил с Магнус, който се бе съгласил на това. Всичко зависеше от него.

— Аз също я ненавиждам. Ако съществуваше начин аз да бъда изпратен в изгнание, щях да го направя, Ема. Виж, ще се съгласим единствено, ако условията са такива, каквито искаме... ако заточението е за кратко, ако може да живееш с Кристина, ако инквизиторът обещае, че семейното ти име няма да бъде покрито с позор.

— И Магнус наистина вярва, че Робърт Лайтууд ще бъде готов да ни помогне? Че ще ни остави на практика сами да определим условията на изгнанието си?

— Наистина го вярва — потвърди Джулиън. — Не каза точно защо... Може би защото самият Робърт някога е бил в изгнание, или пък защото неговият парабатай е умрял.

— Но Робърт не знае за проклятието.

— И не е нужно да научава. Дори само влюбването нарушава закона, много преди проклятието да бъде задействано. А законът повелява да бъдем разделени или лишени от Знаците си. Което не е добре дошло за Клейва. Те отчаяно се нуждаят от ловци на сенки, особено толкова добри като теб. Робърт ще *иска* решение, което позволява да останеш нефилим. Освен това — имаме коз.

— Какъв?

Джулиън се пое дълбоко дъх.

— Знаем как да развалим връзката. Държим се така, сякаш не знаем, но не е така.

Ема се вкамени.

— Защото не можем да мислим за това сериозно — заяви тя. — То не е нещо, което бихме сторили някога.

— Ала въпреки това съществува. Знаем за него.

Ръката на Ема се стрелна и сграбчи предницата на ризата му. Хватката ѝ бе прекалено силна.

— Джулиън. Би било *непростим* грях да използваме каквато и да е магия, за която ти е казала кралицата на феите. Няма да нараним единствено Джейс и Алек, Клеъри и Саймън. Всички хора, които не познаваме и които ще нараним... унищожавайки нещо, което е неразривна част от тях, както любовта ти към мен и моята любов към теб, са част от нас...

— *Те не са ние* — каза Джулиън. — Не става дума само за нас, става дума за децата. За семейството ми. Нашето семейство.

— Джулс. — Потресът в очите ѝ беше огромен. — Винаги съм знаела, че си готов на всичко за децата. Винаги сме казвали, че и двамата сме готови. Но дори и тогава имахме предвид, че съществуват неща, които *не бихме* сторили. Не го ли знаеш?

Джулиън.

Мъничко ме уплаши.

— Да, знам го — отвърна той и Ема се отпусна мъничко. Очите ѝ бяха широко отворени и на Джулиън му се прииска да я целуна още по-силно отпреди, отчасти защото беше Ема и това означаваше, че е добра, и честна, и грижовна.

Каква ирония.

— То е просто заплаха — добави. — Блъф. Не бихме го направили наистина, ала не е нужно Робърт да узнава това.

Ема пусна ризата му.

— Прекалено страшна заплаха е — заяви тя. — Да унищожим парабатаите като явление би могло да разкъса самата материя на света на нефилимите.

— Нищо няма да унищожаваме. — Джулиън улови лицето ѝ в шепите си. Кожата ѝ беше мека до дланите му. — Ще оправим всичко това. Ще останем заедно. Заточението ще ни даде времето, от което се нуждаем, за да открием как да разкъсаме връзката. Ако може да бъде направено по начина на кралицата, значи, може да бъде направено и по

друг начин. Проклятието беше като чудовище, гонещо ни по петите. Сега можем да си отдъхнем за малко.

Тя целуна дланта му.

— Звучиш толкова сигурен.

— Сигурен съм — заяви той. — Ема, напълно съм сигурен.

Повече не можеше да издържа. Взе я в скута си. Тя се отпусна в него, притиснала лице в извивката на шията му. Ръката ѝ проследи яката на тениската му, там, където памукът докосваше кожата.

— Знаеш ли защо съм сигурен? — прошепна той, целувайки я по слепоочието, по бузата, която имаше вкус на сол. — Защото когато вселената възникнала, във взрив от огън и великолепие, било създадено всичко, което ще съществува някога. Душите ни са направени от този огън и това великолепие, от неговите атоми, от късчетата звезди. Душите на всички са направени от тях, ала вярвам, че нашите, моята и твоята, са родени от праха на една и съща звезда. Ето защо винаги сме били привлечани един към друг като магнити, през целия си живот. Всички наши късчета принадлежат заедно. — Той я притисна до себе си. — Името ти, Ема, означава *вселена*, нали знаеш. Нима това не доказва, че съм прав?

От гърдите на Ема се откъсна хлипащ полусмях и като вдигна глава, тя го целуна с всички сили. Тялото му потръпна, сякаш бе докоснал оголена жица. Всяка мисъл бе пропъдена от ума му, остана само звукът на дишането им в ушите му, усещането от ръцете ѝ върху раменете му и вкусът на устните ѝ.

Не можеше да издържи повече: търкулна се настрани, без да я пуска, така че сега двамата лежаха напърно върху покривката. Ръцете му се плъзнаха под широката ѝ тениска и легнаха на кръста ѝ, палците му проследяваха извивките на хълбоците ѝ. Все още се целуваха. Джулиън се чувстваше оголен, като отворена рана, всеки негов нерв бе обтегнат до болка от желание. Облиза захарта от устните ѝ и тя простена.

Всичко във факта, че това бе забранено, беше неправилно, помисли си той. Нямаше други двама души, които си принадлежаха заедно повече, отколкото тях двамата. Почти му се струваше, че чувства как връзката им прогаря парабатайските знаци, притегляйки ги още по-близо, усиливайки всяко усещане. Само да зарови ръка в меките къдрици на косата ѝ бе достатъчно, за да го накара да се почувства

така, сякаш костите му се превръщат в течност, в огън. Когато гърбът ѝ се изви, за да се притисне по-плътно в него, той си помисли, че е възможно да умре.

А после тя се отдръпна, поемайки си дъх, дълго и накъсано. Трепереше.

— Джулиън... не можем.

Той се претърколи встрани от нея. Беше като да му откъснат крайник. Ръцете му се вкопчиха в одеялото, достатъчно силно, за да го заболи.

— Ема — каза. То бе всичко, което *можеше* да каже.

— Искам го. — Тя се повдигна на лакът. Косата ѝ бе бъркотия от разчорлени златни къдрици, изражението ѝ — сериозно. — Трябва да знаеш, че го искам. Ала докато сме парабатаи, не можем.

— То с нищо няма да промени любовта ми към теб. — Гласът му беше дрезгав. — Обичам те така или иначе. Ще те обичам дори ако никога не се докоснем.

— Знам. Ала ми се струва, че предизвикваме съдбата. — Тя се пресегна и го помилва по лицето, по гърдите. — Сърцето ти бие толкова учестено.

— Винаги е така, когато съм с теб. — Той я целуна, целувка, приела, че тази нощ нямаше да стигне по-далеч. — С теб. С никой друг, освен с теб.

Вярно бе. Никога не бе желал друга преди Ема, нито след нея. Имаше време, когато беше по-малък, когато това го бе озадачавало — беше тийнейджър, предполагаше се, че прелива от копнежи и желания, нали така? Ала той никога не бе искал друга, никога не бе фантазирал, мечтал или копнял за друга.

А после бе дошъл онзи ден на плажа, когато Ема се смееше до него и бе вдигнала ръце, за да разкопчае шнолата си, и косата ѝ се бе разпиляла по пръстите и гърба ѝ като течна слънчева светлина.

Цялото му тяло бе реагирало. Спомняше си го до днес, пронизващата болка, сякаш бе получил смъртоносен удар. В този миг бе разбрал защо древните гърци смятали, че любовта е стрела, пронизваща тялото и оставяща изпепеляваща диря от копнеж след себе си.

На френски, внезапното влюбване се нарича *coup de foudre*. Мълния. Огънят във вените ти, унищожителната мощ на милион

волтове. Джулиън не се беше влюбил внезапно: беше влюбен през целия си живот. Просто го беше осъзнал в този миг.

А след това беше копнял. О, как беше копнял. И бе жадувал за времето, когато си беше мислил, че пропуска нещо, като не копнее, защото копнежът бе като хиляда жестоки гласове, които му нашепваха, че е глупак. Бяха минали едва шест месеца от парабатайската им церемония, а тя вече бе най-огромната грешка, която бе допуснал в живота си, и тя бе необратима. И всеки път, щом зърнеше Ема след това, то бе като нож, забил се в гърдите му, ала нож, чиято болка Джулиън приветстваше. Острие, чиято дръжка стискаше в собствената си ръка, което сам притискаше в сърцето си и никой и нищо на света не би могло да му го отнеме.

— Заспивай. — Той я взе в прегръдките си и тя се сгуши в него, затваряйки очи. Неговата Ема, неговата вселена, неговото острие.

* * *

— Виждаш ли — каза Даяна. — То е точно това, което си мислехме.

Сребристочерната луна огряваше Брослиндската гора, докато Джия Пенхалоу излизаше от поразения кръг от пепеливи дървета и изгоряла трева. В мига, в който го направи, серафимската кама в ръката ѝ лумна, сякаш някой я беше запалил.

Джия отново пристъпи в кръга. Камата угасна.

— Изпратих снимки на Кийрън — каза Даяна, взирайки се в мрачното лице на консула. — Те... Кийрън каза, че са съвсем същите като кръговете, които е видял в Тъмните земи. — Повечето от онова, което Кийрън беше видял напоследък в Тъмните земи, бе вътрешността на килия.

Джия потрепери.

— Ужасно е да стоиш в кръга. Имаш чувството, че земята е направена от лед и въздухът е пропит от отчаяние.

— Тези кръгове — каза Даяна. — Намират се на местата, които Хелън и Ейлийн са видели да потъмняват на картата, нали?

Джия нямаше нужда да поглежда. Просто кимна.

— Не исках да въвличам дъщеря си в това.

— Ако двете с Хелън са в състояние да присъстват на заседанието на Съвета, биха могли да се кандидатираат да оглавят Института.

Джия не отговори.

— Това е, което Хелън отчаяно иска — каза Даяна. — Кое и двете искат. Най-доброто място невинаги е най-безопасното. Никой не е щастлив в затвор.

Джия се прокашля.

— Времето, което ще е необходимо, за да може Съветът да одобри искането... Порталите към Врангел са под строг надзор... заседанието ще е свършило...

— Остави това на мен — заяви Даяна. — Всъщност колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

Не можеше да повярва, че току-що бе казала *колкото по-малко знаеш, толкова по-добре* на консула. Решавайки, че едва ли би могла да измисли по-добра финална реплика, тя се обърна и си тръгна.

* * *

Дру сънуваше подземни тунели, прорязани от корени като гигантските кокалчета на великан. Сънуваше стая, в която имаше блестящи оръжия и момче със зелени очи.

Събуди се и видя мътните лъчи на зората да огряват полицата над камината, върху която със златна ловджийска кама, гравирана с рози, бе забодена бележка.

За Друзила: Благодаря ти за цялата помощ.

Хайме

* * *

Кит се събуди по някое време посред нощ; иратцето гореше леко върху ръката му. Лечебницата бе обляна в топла жълта светлина, през

прозорците се виждаха покривите на Лондон, солидни под смаляващия се лунен сърп.

До слуха му достигна музика. Обърна се на другата страна и видя, че Тай бе заспал в леглото до неговото, със слушалки, от които се носеше далечният звук на симфония.

Един спомен изплува на повърхността на съзнанието му. Беше много малък и имаше грип с висока температура, и някой спеше до леглото му. Баща му? Трябва да е бил той. Кой друг би могъл да бъде, освен баща му, ала сигурността му убягваше.

Не. Нямахше да мисли за това. То бе част от предишния му живот; сега имаше приятели, готови да спят до леглото му, когато беше болен. И колкото и да траеше това, той щеше да бъде благодарен.

* * *

Високата врата на светилището беше изработена от желязо и гравирана със символ, който Кристина познаваше от раждането си: четирите букви на Съвета — по една за *Съвет*, *Клейв*, *Завет* и *Консул*.

Вратата се отвори безшумно под натиска на ръката ѝ, разкривайки голяма стая. Кристина усети как се напруга, когато пристъпи вътре, спомнила си светилището в Института в Мексико Сити. Понякога си беше играла там като малка, наслаждавайки се на простора на мястото, тишината, гладките хладни плочки. Всеки Институт имаше светилище.

— Кийрън? — прошепна тя, влизайки навътре. — Кийрън, тук ли си?

Светилищата в Мексико Сити и в Лос Анджелис бледнееха в сравнение с размерите и внушителността на това в Лондон. Като огромно ковчеже от мрамор и камък, всяка повърхност в него сияеше. Нямахше прозорци, за да са защитени гостите вампири: светлината идваше от многобройни факли с рунически камъни. В средата на стаята имаше фонтан, в който се издигаше каменен ангел. Очите му бяха зейнали дупки, от които реки от вода струяха като сълзи и се изливаха в басейна отдолу. Върху постаментата му бяха гравирани думите: *A fonte puro pura defluit aqua.*

От чист извор чиста вода извира.

Сребристи гоблени висяха по стените, макар изображенията върху тях да бяха избледнели от годините. Между две големи колони имаше кръг от високи столове с прави облегалки, съборени, сякаш някой ги беше блъснал в пристъп на ярост. По пода бяха пръснати възглавници.

— Как успя да отвориш вратата? — попита Кристина, поглеждайки през рамо към масивните ѝ железни крила. Когато отново се обърна към Кийрън, той бе вдигнал ръцете си с дланите към нея: целите бяха покрити с тъмnochервени белези, сякаш бе сграбчил нажежени ръжени и ги бе стиснал с всичка сила.

Желязото гореше.

— Това доставя ли ти удоволствие? — Дишаше тежко. — Ето ме тук, в нефилимския ви железен затвор.

— Естествено, че не ми доставя удоволствие. — Тя се намръщи насреща му.

Не успяваше да заглуши гласчето в себе си, което я питаше защо бе дошла. Не бе могла да се спре — непрекъснато мислеше за Кийрън, сам, предаден и изгубен. Навярно беше връзката между тях, онази, която бе споменал в стаята ѝ. Ала тя усещаше присъствието му, неговото нещастие, като шепот някъде дълбоко в ума си, докато накрая бе излязла, за да го намери.

— Какво си ти за Марк? — попита той.

— Кийрън. Седни. Нека седнем и поговорим.

Той просто я гледаше, напрегнат и застанал нащрек. Като животно в гората, готово да побегне, ако тя помръдне.

Кристина се настани бавно върху разпръснатите възглавници. Приглади полата си, подвиг крака под себе си.

— Моля те — каза и махна към възглавничката пред себе си, сякаш го канеше на чай. Той се отпусна бавно, като котка, сядаща с настръхнала козина. — Отговорът е, че не знам. Не знам какво съм за Марк, нито той за мен.

— Как е възможно? Ние изпитваме онова, което изпитваме. — Кийрън сведе поглед към ръцете си, издължени, белязани от многобройни малки порязвания. — Онова в Лова бе истинско. Ние се обичахме. Спяхме един до друг, вдъхвахме дъха на другия и никога не се разделяхме. То беше истинско, винаги. Никога не е било лъжовно. — Той я погледна предизвикателно.

— Никога не съм си мислила, че е било. Винаги съм знаела, че е било истинско. Видях начина, по който Марк те гледаше. — Тя сплете пръсти, за да не им позволи да затреперят. — Познаваш ли Диего?

— Много красивото, глупаво момче.

— Не е глупав. Не че това има значение — побърза да добави Кристина. — Когато бях по-малка, го обичах, той също ме обичаше. Имаше време, когато непрекъснато бяхме заедно, също както вие с Марк. А после той ме предаде.

— Марк ми спомена за това. В земите на елфите биха го убили за подобно неуважение към дама от твоя ранг.

Кристина не бе сигурна какъв точно бе нейният ранг според Кийрън.

— Е, в резултат, аз реших, че онова, което бяхме имали, никога не е било истинско. И тази мисъл болеше повече, отколкото да си мисля, че просто бе престанал да ме обича... защото аз също бях престанала да го обичам по този начин. Бяхме надраснали онова, което съществуваше между нас. Но това е нещо естествено и често се случва. Много по-болезнено е да вярваш, че любовта ви е била лъжа от самото начало.

— Какво друго да вярвам? — попита Кийрън. — Когато Марк е готов да ме излъже, заради Клейва, който ненавижда...

— Не го направи заради *Клейва* — заяви Кристина. — Нима не чу нищо от това, което си говорят семейство Блекторн? Става дума за семейството му. Сестра му е заточена, защото във вените ѝ тече елфическа кръв — прави го, за да си я върнат.

Изречението на Кийрън беше непроницаемо. Кристина знаеше, че като абстрактно понятие, думата „семейство“ не означава кой знае какво за него и не можеше да го вини за това. Ала семейство Блекторн, като реалност, която виждаше с очите си, тяхната объркана и откровена, и абсолютна обич един към друг... нима не виждаше всичко това?

— Значи, вече не смяташ, че любовта ви с момчето Росалес е била лъжа? — попита той.

— Не беше лъжа. Диего си има причини за онова, което прави сега. И когато поглеждам назад, го правя с удоволствие заради щастието, което споделихме. Лошото не може да има по-голямо значение от доброто, Кийрън.

— Марк ми каза, че когато сте влезли в царството на феите, до един сте получили обещание от елфа пука, който пази входа, че ще откриете нещо, което искате, там вътре. Какво искаше ти?

— Той ми обеща, че ще получи шанс да допринесе за края на Студения мир — отвърна Кристина. — Ето защо се съгласих, когато бе решено да се съюзим с кралицата.

Кийрън я изгледа, поклащайки глава. За миг Кристина си помисли, че я смята за глупава, и сърцето ѝ се сви. Той се пресегна и докосна лицето ѝ. Допирът на пръстите му бе лек като перце, сякаш бе помилвана от чашката на цвете.

— Когато ти се врекох във вярност в Двора на кралицата, то бе, за да подразня и ядосам Марк. Но сега мисля, че съм взел по-мъдро решение, отколкото бих могъл да предположа.

— Знаеш, че никога няма да те принудя да изпълниш тази клетва, Кийрън.

— Да. И именно затова казвам, че изобщо не си такава, каквато си мислех, че ще бъдеш. Живях в малкия свят на Дивия лов и Елфическите дворове, ала ти ме караш да чувствам, че светът е по-голям и пълен с възможности. — Той отпусна ръка. — Никога не съм срещал някой с толкова щедро сърце.

Кристина имаше чувството, че лицето ѝ гори.

— Марк също е такъв. Когато Гуин дойде, за да ни каже, че си в опасност, Марк незабавно отиде да ти помогне, въпреки опасността.

— Мило бе да го кажеш — рече той. — Винаги си била мила.

— Защо го казваш?

— Защото би могла да ми отнемеш Марк, но ти не го направи.

— Не — рече Кристина. — Както ти каза на Адаон — не би искал любовта на Марк, ако не те обича по своя воля. Аз също. Няма да го притискам или да се опитвам да му повлияя. Ако мислиш, че бих го направила и че то би подействало, значи, изобщо не ме познаваш. Нито пък Марк. Не и такъв, какъвто е наистина.

Устните на Кийрън се разтвориха. Не можа да каже нищо обаче, защото вратата се отвори и Марк пристъпи в светилището.

Беше облечен изцяло в черно и изглеждаше изтощен. Червеният кръг около китката му привлече погледа на Кристина и тя неволно докосна заздравяващата рана върху своята ръка.

— Проследих те дотук — каза ѝ той. — Все още е останало достатъчно от обвързващата магия, за да го направя. Помислих си, че може би си с Кийрън.

Кийрън не каза нищо. Изглеждаше като елфически принц в някоя картина — далечен, непристъпен, дистанциран.

— Принц Кийрън — обърна се Марк към него тържествено. — Може ли да поговорим.

* * *

Приличаха на картина, коленичили на пода. Тъмната коса на Кристина закриваше лицето ѝ; насреща ѝ Кийрън бе същински контраст от черно и бяло. Марк поспря за миг на прага на светилището загледан в тях; струваше му се, че нещо притиска сърцето в гърдите му.

Определено си падаше по тъмната коса, помисли си.

В следващия миг чу Кристина да казва името му и си даде сметка, че подслушва. Да влезе в светилището, бе като да влезе в студено, жестоко място: то бе обградено с желязо. Кийрън несъмнено изпитваше същото, ала лицето му с нищо не го издаваше. С нищо не издаваше, че изпитва каквото и да е.

— Принц Кийрън — каза той. — Може ли да поговорим?

Кристина се изправи на крака.

— Трябва да си вървя.

— Не, не трябва. — Кийрън се бе облегнал назад, подпирайки се на възглавниците. Елфите не лъжеха с думи, ала лъжеха с лицата и гласовете, с жестовете си. Всеки, зърнал Кийрън в този миг, би си помислил, че той изпитва единствено отегчение и антипатия.

Но не си беше тръгнал. Все още беше в Института. Марк се вкопчи в това.

— Трябва — настоя Кристина. — С Марк не бива да сме близо един до друг, докато действието на обвързващата магия не отmine.

Ала докато тя отиваше към вратата, Марк пристъпи по-близо до нея. Ръцете им се докоснаха. Беше ли си помислил, че е красива в мига, в който се беше запознал с нея? Спомняше си как се събужда от звука на гласа ѝ, как я вижда, седнала на пода в стаята му, с отворен

нож. Колко благодарен бе, че тя бе някой, когото не бе познавал отпреди Лова, някой, който не очакваше нищо от него.

Тя го погледна за миг и излезе, и ето че той остана сам с Кийрън.

— Защо си тук? — попита Кийрън. — Защо се принизяваш да потърсиш някого, когато мразиш?

— Не те мразя. Нищо от това не бе, защото те мразя или искам да те нараня. Бях ти ядосан... естествено, че бях. Нима не разбираш защо?

— Ето защо Ема не ме харесва — каза той, без да среща очите на Марк. — И Джулиън.

— Ярлат бичува и двамата. Побоят, който нанесе на Ема, би убил един мундан.

— Спомням си — отвърна Кийрън нещастно, — и все пак ми се струва толкова далечно. — Той преглътна. — Знаех, че те губя. Боях се. И не беше само това. Ярлат бе намекнал, че в света на нефилимите няма да бъдеш в безопасност. Че те възнамеряват да те примамят обратно, само за да те екзекутират заради някакво измислено обвинение. Глупак бях да го повярвам.

— О. — Тази нова информация се разля в Марк, осъзнаване на истината, примесено с облекчение. — Мислел си, че ми спасяваш живота.

Кийрън кимна.

— Но то не променя нищо. Онова, което сторих, не беше правилно.

— Ще трябва сам да се извиниш на Ема и Джулиън — каза Марк. — Ала аз, аз вече ти простих, Кийрън. Ти се върна, когато не беше длъжен да го правиш... помогна ни да спасим Тави...

— Когато потърсих убежище тук, бяха заслепен от ярост — рече Кийрън. — Единственото, за което бях в състояние да мисля, бе, че ти ме беше излъгал. Мислех, че дойде да ме спасиш, понеже... — Гласът му се прекърши. — Понеже ме *обичаш*. Не мога да понеса мисълта за това, какъв глупак бях.

— Аз наистина те обичам — отвърна Марк. — Ала това не е лесна или спокойна любов, Кийр.

— За разлика от онова, което изпитваш към Кристина.

— Да, за разлика от онова, което изпитвам към Кристина.

Раменете на Кийрън увиснаха лекичко.

— Радвам се, че го призна. Мисля, че сега не съм в състояние да понеса никаква лъжа. Когато те обикнах, знаех, че обиквам някого, който е в състояние да лъже. Казвах си, че то няма значение. Ала ето че има по-голямо значение, отколкото съм си представял някога.

Марк прекоси разстоянието, което ги делеше. Почти очакваше Кийрън да се отдръпне, но той не го направи. Марк спря едва когато между тях останаха само няколко сантиметра, а очите на Кийрън се разшириха, и коленичи върху студения мрамор.

Беше жест, който бе виждал преди, в Лова и на елфическите веселия. Един елф, коленичещ пред друг. Не в израз на подчинение, а за да се извини. *Прости ми*. Очите на Кийрън бяха кръгли като чинийки.

— Наистина има значение — заяви Марк. — Ще ми се да не бях в състояние да лъжа, така че да ми повярваш: през всички тези дни съдържах нежността си, не защото бях ядосан или отвратен от теб. Желаех те толкова силно, колкото и в Лова. Ала не можех да бъда с теб, да те докосвам, в сянката на лъжите. Не би било истинско, нито пък честно. Не бих чувствал, че ме избираш, защото за да направим истински избор, трябва да разполагаме с истинско знание.

— Марк — прошепна Кийрън.

— Не те обичам така, както обичам Кристина. Обичам те така, както обичам *теб*. — Марк наклони глава. — Ще ми се да можеше да надзърнеш в сърцето ми. Тогава би разбрал.

Разнесе се шумолене. Кийрън също се беше отпуснал на колене.

— Щеше ли да ми кажеш? След като свидетелствам?

— Да. Иначе нямаше да го понеса.

Кийрън притвори очи. Марк виждаше полумесеците от черно и сребристо изпод клепачите му, обрамчени от черни ресници. Косата му бе изсветляла, придобивайки почти калаен цвят.

— Вярвам ти. — Той отвори очи и погледна право в очите на Марк. — Знаеш ли защо ти вярвам?

Марк поклати глава. Чуваше ромона на водата в шадравана зад тях и той му напомняше за хилядите реки, над които бяха яздили заедно, хилядите потоци, край които бяха спали.

— Заради Кристина. Тя не би приела един безчестен план. Разбирам, че си се опитвал да помогнеш на семейството си, на сестра си. Разбирам защо си бил отчаян. И вярвам, че не би ме лъгал по-

дълго, отколкото би било необходимо. — Очите му изведнъж изглеждаха толкова стари. — Ще говоря пред Съвета.

Марк понечи да се изправи.

— Кийрън, не...

Ръцете на Кийрън се вдигнаха и уловиха лицето на Марк в шепа. Докосването му беше нежно.

— Не го правя заради теб. Това е нещо, което ще направя за Ема и останалите. Така дългът ми ще бъде изплатен. Ти и аз — дългът между нас вече е изтрит. — Той се приведе напред и докосна устните на Марк със своите. Марк искаше да задържи по-дълго целувката, топлината ѝ, познатостта ѝ. Почувства как Кийрън сложи длан върху гърдите му с разперени пръсти, там, където висеше елфическата стрела, под ключицата му. — И тогава ще сме приключили един с друг.

— *Не* — прошепна Марк.

Ала Кийрън вече се беше изправил и топлината на ръцете му се отдръпна от кожата на Марк. Очите му бяха потъмнели, цялото му тяло бе напрегнато. Марк скочи на крака след него с намерението да поиска обяснение на думата *приключили...* когато въздухът бе раздран от ужасяващ звук.

Беше звук, дошъл отвън. Съвсем не далеч. През ума на Марк пробяга спомен, в който той гледеше от гърба на коня си как мълнии унищожават една гора. Огън проблясваше под него, клони и дънери се трошаха с пращане като писъци в главата му.

Кийрън си пое рязко дъх. Погледът му беше далечен, блуждаещ.

— Дойдоха — каза той. — Близко са.

* * *

Силен трясък изтръгна Ема от съня и от прегръдките на Джулиън. Трясък, който не беше съвсем трясък; в началото ѝ се бе сторило, че прозвуча като две коли, сблъскали се на магистралата, сред скърцане на спирачки и взрив от натрошено стъкло. Като че ли идваше отнякъде съвсем наблизо. Тя скочи на крака и се хвърли към прозореца.

Бяха петима, застанали в двора, искрящи в бронзово на утринната светлина, както коне, така и ездачи. Жребците изглеждаха

металически, очите им бяха украсени с бронзова коприна, копитата им лъщяха. Възседналите ги елфи бяха също толкова бляскави и красиви, доспехите им сякаш нямаха спойки, така че приличаха на течен бронз. Лицата им бяха скрити зад маски, косите им бяха дълги и металически. Незнайно как, в сърцето на Лондон, те ѝ се сториха безкрайно поужасяващи от първия път, когато ги беше видяла.

Джулиън беше буден, седнал на ръба на леглото, и посягаше към колана с оръжията си, който висеше на стената над нощното шкафче.

— Дойдоха — каза Ема. — Ездачите са тук.

* * *

Втурнаха се в библиотеката, всички, освен Кит и Бриджет, както Магнус ги беше инструктирал. Магнус, Кристина, Тай и Ливи вече бяха там, когато Ема влетя с Кортана в ръка.

Джулиън се появи след малко — бяха се съгласили, че е по-добре да не изглежда така, сякаш са били заедно.

Всички стояха до прозорците, чиито завеси бяха дръпнати, откривайки гледка към предния двор на Института. Магнус се беше подпрял на един от тях, протегнал ръка и долепил длан до стъклото с мрачно изражение. Имаше черни кръгове под очите и изглеждаше плашещо изпит и изтощен.

Марк и Кийрън се появиха, докато Ема премяташе мечата си през рамо и се отправяше забързано към прозорците. Джулиън застана до нея и погледна навън.

Петимата Ездачи не бяха помръднали. Просто си стояха в двора, неподвижни като статуи. Конете им нямаха нито юзди, нито поводи, нищо, което да ги задържи. Ездачите седяха с голи мечове в ръце, вдигнати пред тях като редица блестящи зъби.

Кийрън пристъпи напред, прекосявайки стаята, за да отиде до един от прозорците и след миг Марк го последва. Стояха рамо до рамо: ловците на сенки, магьосникът и елфическият принц, вперили мрачни погледи в двора навън. Кийрън беше мълчалив и изглеждаше така, сякаш му е лошо, косата му беше бяла, с цвят на кост.

— Не могат да влязат в Института — каза Тай.

— Не — отвърна Магнус. — Магическите бариери ги възпират.

— Въпреки това трябва да се махнем възможно най-скоро — обади се Кийрън. — Нямам им доверие. Ще измислят начин да проникнат вътре.

— Трябва да се свържем с Аликанте — каза Ливи. — Да ги накараме да отворят Портал от тяхната страна, за да се измъкнем оттук.

— Не можем да го направим, без да разкрием, че Ездачите са тук и защо — отвърна Джулиън. — Ала бихме могли да отворим Портал, който да ни отведе оттук, дори и да не е право в Идрис. — Той хвърли кос поглед на Магнус.

— Работата е там, че точно сега не мога да отворя Портал. — Магнус говореше с известно усилие. — Ще трябва да издържим тук няколко часа. Изразходих енергията си... не очаквах, че ще се наложи да излекувам Кит, нито да отпратя Алек и децата оттук.

Думите му бяха последвани от ужасна тишина. На никого и през ум не му бе минавало, че би могло да има нещо, което Магнус не е в състояние да направи. Че си има слабости, като всички останали.

— В криптата има Портал — каза Тай. — Ала отвежда единствено в Корнуолския институт.

Никой не го попита откъде знае.

— Само че онзи Институт е изоставен — изтъкна Джулиън. — Магическите бариери тук вероятно са по-силни.

— Просто ще сменим един Институт с друг — каза Магнус. — Ще бъдем хванати като в капан там, и то с по-слаба защита. А вярвайте ми, те ще ни проследят. Никога не е имало по-страховити ловци от Ездачите на Манан.

— Ами Катарина Лос? — попита Ливи. — Тя ни изведе от Лосанджелиския институт.

Магнус си пое накъсано дъх.

— Същите предпазни магии, които пречат на Ездачите да влязат, няма да позволят на никого да отвори Портал отвън.

— Ами кралицата на феите? — попита Ема. — Дали не би поискала да ни помогне да се преборим с Ездачите?

— Кралицата не е на наша страна — каза Джулиън. — Тя е единствено на собствената си страна.

Възцари се дълго мълчание, нарушено най-сетне от Магнус.

— Едно трябва да ви се признае. Никога не съм вярвал, че някой би могъл да задмине Джейс и Клеъри, когато става дума за шантави, самоунищожителни решения, но вие всички сте им достойна конкуренция.

— Аз нямам нищо общо с това — изтъкна Кийрън сухо.

— Според мен ще откриеш, че немалко лоши решения са те довели дотук, приятелю — рече Магнус. — Е, добре. Има няколко неща, които мога да направя, за да си върна енергията. Вие — всички вие — изчакайте тук. И не правете нищо глупаво.

Той излезе от стаята с големи крачки на дългите си, обути в черно крака, като ругаеше под носа си.

— Все повече заприличва на Гандалф — отбеляза Ема, докато го проследяваше с поглед. — Искам да кажа, секси, младолик Гандалф, но все очаквам да започне да поглажда дългата си бяла брада и да мърмори мрачно.

— Поне е съгласен да ни помогне. — Погледът на Джулиън стана по-остър. През портата тъкмо минаваше още един Ездач. Новодошлият имаше по-деликатна структура на тялото и дълга бронзова коса. *Етна*, помисли си Ема. Сестрата.

А после всички мисли бяха пропъдени от разтърсващ шок. Върху гърба на бронзовия кон имаше малка фигурка. Малко човешко момиченце с къса черна коса. То висеше безжизнено отпуснато в хватката на елфическата жена, но очите му мигаха. Не можеше да е на повече от четири години — носеше клин с весел десен на пчелички и яркорозови гуменки.

С другата си ръка Етна държеше кама и притискаше върха ѝ в тила на момиченцето.

Джулиън се бе вкаменил, сякаш бе изваян от мрамор, лицето му бе пребледняло. Около Ема се надигнаха гласове, ала те бяха просто шум. Тя не можеше да различи думите. Взираше се в момиченцето и в ума си виждаше Дру, Тави, дори Ливи и Тай; някога и те бяха толкова малки, толкова безпомощни.

А Етна беше силна. Всичко, което трябваше да стори, бе да направи едно движение с камата си, и щеше да отсече главата на момиченцето.

— Дръпнете се от прозореца — нареди Джулиън. — Всички, дръпнете се от прозореца. Ако не мислят, че ги гледаме, няма да

наранят детето.

Ръката му беше върху тази на Ема. Тя отстъпи назад заедно с останалите, залитайки. Чу Марк да възразява. Трябва да излязат, казваше той. Да отблъснат Ездачите.

— *Не можем* — изтерзано каза Джулиън. — Ще ни избият.

— Аз убих един от тях преди — рече Ема. — Аз...

— Тогава ги хванахме неподготвени. — Гласът на Джулиън я достигна разкривен от шока. — Не го очаквах... не вярвах, че е възможно... този път ще бъдат готови...

— Той е прав — обади се Кийрън. — Понякога най-безмилостното сърце казва най-верните неща.

— За какво говориш? — Марк беше пламнал и стискаше силно китката на дясната си ръка; Разсеяно, Ема си даде сметка, че белегът от обвързващата магия бе изчезнал от кожата му, както и от тази на Кристина.

— Децата на Манан никога не са били побеждавани — обясни Кийрън. — Ема е първата, убила един от тях. Взели са детето, за да ни подмамят, защото знаят, че тогава ще бъдем в тяхната власт.

— Но те ще я убият — каза Ема. — Тя е просто *дете*.

— Ема... — Джулиън посегна към нея.

Тя го прочете върху лицето му. Джулиън би сторил всичко, би рискувал всичко за семейството си. Нямаше нищо и никого, което не би пожелвал.

Ето защо трябваше да бъде тя.

Ема се втурна да бяга. Чу как Джулиън извика името ѝ, ала вече беше изхвъркнала през вратата; затръшна я след себе си и хукна по коридора. Беше в бойно облекло, а Кортана беше на гърба ѝ; взе стъпалата на бегом, прекоси тичешком преддверието и изскочи през входната врата на Института.

Видя бронзовото петно, което представляваха Ездачите, преди да се обърне, за да затръшне вратата зад себе си, вадейки стилито от джоба си. Надраска руна за заключване върху нея в същия миг, в който чу как от другата ѝ страна връхлитат тела, гласове, викаци ѝ да не бъде безразсъдна, да отвори вратата...

Ема прибра стилито в джоба си, вдигна Кортана и слезе по стъпалата.

ДУШАТА ИЗМЪЧЕНА

— Това е тя! — извика Етна с плътен, мелодичен глас и като притегли детето по-близо до себе си, вдигна острието в другата си ръка. — Това е убийцата на Фал.

— Беше битка. Той щеше да ме убие. — Ема погледна към останалите Ездачи. Те стояха един до друг, обърнати към нея, като редица зловещи статуи. — Мислех, че воините знаят разликата.

— Трябва да бъдеш убита като родителите си — изсъска друг от Ездачите. Делан. — Изтезавана и накълцана с ножове като тях.

Сърцето на Ема се сви в гърдите ѝ. Страхът за момиченцето все още беше там, ала в него започваше да се промъква ярост.

— Пуснете детето. Пуснете го и елате да се биете с мен. Отмъстете си на мен, както искате.

Чуваше блъскане по вратата зад гърба си. Много скоро щяха да я отворят — не хранеше никакви илюзии, че руната ще ги задържи до безкрай. Сега руните ѝ притежаваха изненадваща сила, заради Джулиън... но Джулиън не бе в състояние да се мери с нея.

Вдигна Кортана и лъчите на утринното слънце се плъзнаха по острието като разтопено масло.

— Убих брат ви с този меч. Искате отмъщение? Пуснете момиченцето и аз ще се бия с вас. Ако продължите да го заплашвате още само миг дори, ще се върна обратно в Института. — Тя ги изгледа един по един. Мислеше за родителите си, за телата им, голи и захвърлени на брега, кълвани от чайките. — Плячкосахме трупа на Фал — излъга ги. — Свалихме доспехите му, строшихме оръжието му, оставихме го на плъховете и враните...

Етна изпищя пронизително и блъсна момиченцето настрани. Детето падна на земята и Ема ахна, но то успя да се изправи и хукна към улицата, хлипайки. Погледна през рамо само веднъж, с широко отворена уста върху обляното си в сълзи лице, преди да изскочи през портата и да изчезне.

Ема усети как я залива вълна на облекчение. Момиченцето беше в безопасност.

А после Етна се хвърли в атака, копитата на коня ѝ бяха беззвучни върху каменните плочи в двора. Беше като копие, политнало във въздуха, безшумно и смъртоносно; Ема присви колене и скочи, използвайки височината на стъпалата и ускорението от падането, за да усили замаха на меча си.

Оръжията им се срещнаха във въздуха и ударът разтърси Ема до кости. Ръката на Етна отлитна настрани; Ема се приземи приклепнала и замахна нагоре, но елфическата жена вече беше скочила от гърба на коня си. Стоеше на крака и се смееше; останалите Ездачи също бяха слезли. Жребците изчезнаха, сякаш погълнати от въздуха, докато децата на Манан се втурваха към Ема, вдигнали оръжия.

Тя се изправи, описвайки широка дъга над главата си с Кортана, отбивайки мечовете им един по един — движението ѝ напомни за ръка, плъзнала се по клавишите на пиано, удряща всяка нота поред.

Само че ѝ се размина на косъм. Последният меч, този на Делан, одраска рамото ѝ. Ема усети как бойното ѝ облекло се разкъса, почувства парването в кожата си. Още един белег, който да добави към всички останали.

Завъртя се рязко... и откри Етна пред себе си. В ръцете ѝ блестяха два бронзови меча и тя замахна към Ема първо с единия, а после и с другия. Ема отскочи назад в последния момент. Ако не беше в бойно облекло, знаеше, щеше да е мъртва, вътрешностите ѝ — изсипали се върху каменните плочи. Усети как якето ѝ се раздра и дори в студа на битката по гръбнака ѝ плъзна горещ страх.

Това беше невъзможно. Никой не бе в състояние да се бие с шестима Ездачи. Лудост бе, че се бе опитала, но тя отново видя краката на момиченцето в розовите им гуменки, и усети, че не съжалява. Дори когато се обърна и откри трима от Ездачите да ѝ препречват пътя към Института.

Вратата на Института бе престанала да се тресе. *Много добре*, помисли си Ема. Останалите трябваше да останат на сигурно място вътре; така беше най-разумно, най-правилно.

— Приятелите ти те изоставиха — подхвърли ехидно един от Ездачите, които ѝ препречваха пътя. Бронзовата му коса беше къса и къдрава, и му придаваше вид на древногръцки курор^[1]. Беше

прелестен. Ема го ненавиждаше с цялото си същество. — Предай се и ще умреш бързо.

— И сама мога да направя така, че да умра бързо, стига да исках — заяви Ема, протегнала меча си, за да не позволи на останалите елфи да се приближат. — По една случайност.

Етна я гледаше яростно. Останалите Ездачи (тя разпозна Армед, но не и другите) си шепнеха; Ема долови последните думи от едно изречение:

— ... е мечът, както ти казах.

— Ала оръжията, покрити с руни, не могат да ни навредят — отвърна Армед. — Нито серафимските ками.

Ема се хвърли към Етна. Елфическата жена се завъртя, замахвайки с оръжията си в ножичен удар.

Ема подскочи. Беше ход, който бе упражнявала заедно с Джулиън в тренировъчната зала, отново и отново, използвайки лост, който всеки ден вдигаха мъничко по-високо. Остриетата профучаха под краката ѝ и в ума си Ема видя Джулиън, протегнал ръце, за да я улови.

Джулиън. Приземи се от другата страна на Етна, обърна се рязко и заби Кортана в гърба ѝ.

Или поне се опита. Етна се завъртя в последния момент и острието разсече бронзовите ѝ доспехи; отстрани на тялото ѝ зейна рана. Етна изпищя и политна назад, а Ема издърпа оръжието си, опръсквайки каменните плочи с кръв.

Ема вдигна меча.

— Това е Кортана — каза задъхано; гърдите ѝ се повдигаха и спускаха учестено. — От същата стомана и закалка като Ексакалибур и Дюрендал. Няма нищо, което Кортана да не е в състояние да посече.

— Оръжие, излязло изпод ръцете на Уейланд Ковача — извика Ездачът с бронзовите къдрици и за изумление на Ема, в гласа му имаше страх.

— Мълчи, Карн — сопна се един от другите. — Все още е само едно оръжие. Убий я.

Красивото лице на Карн се разкриви. Той вдигна оръжието си (огромна бойна секира) и тръгна към Ема; тя стисна Кортана...

Вратата на Института се отвори рязко и през нея се изсипаха цял куп ловци на сенки.

Джулиън. Него видя пръв — размазано петно от бойни дрехи и меч, и тъмна коса. А после Марк, Кристина. Кийрън, Тай, Ливи. И Кит, който трябва да беше дошъл направо от лечебницата, защото си беше облякъл бойни дрехи върху пижамата. Поне си беше обул ботуши.

Те оттласнаха Ездачите от стъпалата, Джулиън и Марк начело, стиснали блестящи оръжия в ръцете си. Никой от тях не носеше серафимска кама, забеляза Ема — всички бяха взели обикновени оръжия, без руни, от онези, с които убиваха долноземци. Дори Кийрън носеше такава — меч, чийто ефес искреше от злато и сребро, вместо от стомана.

Един от Ездачите нададе яростен рев при вида на Кийрън.

— Изменник! — изръмжа той.

Кийрън направи изящен поклон.

— Иохайд — поздрави го. — И Етарлам. — Той намигна на шестия Ездач, който направи кисела физиономия. — Добра среща.

Иохайд се нахвърли отгоре му. Кийрън приклезна, замахвайки с меча с лекота и умение, които изненадаха Ема.

Сблъсъкът на оръжията им като че ли оповести началото на много по-голяма битка. Изненадвайки ги с появата си, Джулиън и Марк бяха отблъснали Ездачите. Сега останалите се изсипаха след тях, притискайки и тормозейки ги с оръжията си. Марк, стиснал двуостър прав меч, се нахвърли на Делан; близнаците се заловиха с Армед, докато Кристина, с повече от свиреп вид, се изправи срещу Етарлам.

Джулиън си запроправя път през хаоса на битката, замахвайки наляво и надясно с оръжието си. Изведнъж очите му се разшириха. *Зад теб!*

Ема се обърна. Беше Етна, лицето ѝ — разкривено от безкрайна омраза. Остриетата ѝ описаха движение като ножица... Ема вдигна Кортана тъкмо навреме и двете оръжия се стовариха върху меча със свирепа сила.

И се строшиха.

Елфическата жена ахна изумено. Секунда по-късно вече отстъпваше назад, а ръцете ѝ се движеха във въздуха. Джулиън промени посоката си и се хвърли след нея, ала ново оръжие вече приемаше очертания в ръката ѝ, този път — с извито острие, като персийски шамшир.

Мечът на Джулиън се удари в този на Етна. Ема почувства сблъсъка между оръжията им да преминава през нея като мълния. Изведнъж всичко сякаш потече невероятно бързо: Джулиън се изви изцяло встрани от острието ѝ, ала ръбът го ужили по ръката. Ема усети болката от докосването, болката на своя парабатай, така сигурно, както бе усетила как оръжието му се удря в това на Етна. Тя се хвърли към тях, ала Иohaид се изпречи пред нея и върхът на един меч се насочи към лицето ѝ, неясно сребърно петно, прорязало въздуха.

Оръжието му се отклони настрани. Иohaид изрева — брутален, яростен звук — и се извърна от нея, замахвайки свирепо към приближилата се иззад него фигура, чието острие бе пронизало рамото му. Кръв оплиска бронзовите му доспехи.

Беше Кийрън. Разчорлената му коса, бъркотия от черни и бели кичури, бе залепнала от кръв на слепоочието. По дрехите му имаше алени петна, устната му беше разцепена. Взираше се в Ема, дишайки тежко.

Иohaид се нахвърли върху него и двамата се вкопчиха в свирепа схватка. Светът сякаш се превърна в звънтене на оръжия: Ема чу вик и видя как Кристина се мъчи да се добере до Кит, повален на земята от Делан. Ездачите бяха изкачили стъпалата, за да им препречат достъпа до вратата на Института. Джулиън се опитваше да задържи Етна; близнаците се биеха, допрели гърбове, опитвайки се да си проправят път по стъпалата до Марк.

Ема започна да се блъска слепешком към Кит с вледенено сърце. Ездачите бяха прекалено свирепи, прекалено силни. Те нямаше да се уморят.

Делан се беше надвесил над Кит, вдигнал високо оръжие. Кит се мъчеше да се привдигне на лакти. Меч проблесна пред Ема; тя го отби с Кортана и чу как някой изруга. Делан беше приковал настойчив поглед в Кит, сякаш в лицето му се криеше някаква загадка.

— Кой си ти, момче? — попита, застинал с оръжие във въздуха.

Кит избърса кръвта от лицето си. Върху камъните до него, там, където не можеше да я достигне съвсем, лежеше кама.

— Кристофър Херондейл — отвърна, а очите му припламнаха арогантно. Ето че *наистина* беше ловец на сенки, помисли си Ема, до мозъка на костите; никога нямаше да се моли за живота си.

Делан изсумтя.

— *Qui omnia nomini debes*^[2] — каза и понечи да стовари меча си върху него в същия миг, в който Ема се наведе и се претърколи под острието; Кортана проблесна и посече китката му.

Елфическият воин изпищя, отекващ вик на гняв и болка. Въздухът се изпълни с кървава мъгла. Ръката на Делан тупна на земята, все така стискайки меча; миг по-късно Кит вече беше на крака, грабнал камата си с пламнали очи. Ема беше до него и заедно, двамата започнаха да отблъсват Делан назад; кръвта оцветяваше плочките на двора, докато той отстъпваше.

Елфът обаче се смееше.

— Убийте ме, ако смятате, че можете. Ала огледайте се наоколо. Вече загубихте.

Кит беше вдигнал оръжие, насочено право към гърлото на Делан.

— Ти погледни — каза той, без гласът му да трепне. — Аз ще го понижа.

Ема завъртя рязко глава. Армед беше притиснал Тай и Ливи до една стена. Етна беше опряла оръжието си в гърлото на Джулиън. Етарлам бе принудил Кристина да коленичи. Марк гледаше към нея с ужас, ала не бе в състояние да помръдне — Иохаид беше опрял меча си в гърба му, там, където би могъл да му пререже гръбнака.

Карн стоеше на върха на стъпалата, извадил оръжие, с широка усмивка върху жестокото си, прекрасно лице.

Ема преглътна. Кит изруга тихичко. Карн проговори и снежнобелите му зъби проблеснаха.

— Дайте ни Черната книга и ще ви пуснем.

Кийрън стоеше като вкаменен, местейки поглед между Марк и Кристина.

— Не го слушайте! — извика той. — Ездачите са дива магия — те могат да лъжат.

— Книгата не е у нас — заяви Джулиън твърдо. — Никога не е била у нас. Нищо не се е променило.

Изглеждаше спокоен, ала Ема виждаше под повърхността зад очите му. Чуваше звука на думкащото му сърце. Той гледаше към нея, към Марк, към Тай и Ливи, и беше ужасен до смърт.

— Искате нещо, което не можем да направим — продължи той. — Но навярно бихме могли да сключим сделка. Бихме могли да ви се закълнем, че ще ви я донесем, когато я открием...

— Клетвите им не означават нищо — изръмжа Етна. — Да ги убием още сега и да дадем на кралицата да разбере, че номерата ѝ няма да бъдат търпени!

Карн се разсмя.

— Мъдри думи, сестро. Пригответе оръжията си...

Ема стисна още по-здраво Кортана. Умът ѝ бушуваше — не можеше да ги убие всичките, не можеше да предотврати онова, което щяха да направят, но в името на Ангела, щеше да отнесе някои от тях със себе си на оня свят...

Портата на двора зейна широко. Не беше заключена, но сега се отвори с такава сила, че макар да бяха тежки, крилата ѝ отхвърчаха настрана и се блъснаха в каменните стени на двора, дрънчейки като разкъсани вериги.

Отвъд портата имаше мъгла — гъста и някак не на място в такъв слънчев ден. Биещите се замръзнаха, вкаменени от шок, докато пред очите им мъглата се разсея и една жена пристъпи в двора.

Беше слабичка и не особено висока, с тъмнокестенява коса, която се спускаше до кръста ѝ. Носеше скъсана широка риза над дълга пола, която не ѝ беше по мярка, и чифт ниски ботуши. Голата кожа на ръцете и раменете ѝ, покрита с белези, издаваше, че е ловец на сенки. Върху дясната ѝ ръка се виждаше руната с отвореното око.

Не носеше оръжия. Вместо това притискаше до гърдите си книга — стара, подвързана с тъмна кожа, ожулена и захабена от времето. Между две от страниците стърчеше сгънат лист хартия. Тя вдигна глава и обходи сцената пред себе си с нетрепващ поглед; по лицето ѝ нямаше и капчица изненада, сякаш не бе очаквала нищо друго.

Сърцето на Ема задумка в гърдите ѝ. Беше я виждала и преди, в една тъмна, корнуолска нощ. Познаваше я.

— Аз съм Анабел Блекторн — заяви жената с ясен, равен глас с лек акцент. — Черната книга е моя.

Иохаид изруга. Имаше изящно, жестоко лице, като орел.

— Излъгахте ни — озъби се той на Ема и останалите. — Казахте ни, че нямате представа къде е книгата.

— И действително нямаха — рече Анабел, все така спокойно. — Беше у Малкълм Фейд, а аз я взех от мъртвото му тяло. Но тя е моя и винаги е била моя. Мястото ѝ беше в библиотеката на дома, в който израснах. Тази книга винаги е принадлежала на рода Блекторн.

— Въпреки това — заяви Етна, макар да гледаше Анабел с изпълнен със съмнение респект. Респект, който вероятно трябваше да бъде отдаден на неживите, предположи Ема. — Ще ни я дадеш или ще понесеш гнева на Тъмния крал.

— Тъмния крал — промълви Анабел. Лицето ѝ бе спокойно по начин, който вледеняваше Ема... несъмнено никой не би могъл да бъде толкова спокоен в ситуация като тази, никой, който не беше луд. — Предайте му моите поздрави. Кажете му, че знам името му.

Делан пребледня.

— Знаеш какво?

Истинското име на един елф даваше власт над него на онзи, който го знаеше. Ема не можеше да си представи какво би означавало за краля името му да бъде разкрито.

— Името му — повтори Анабел. — В продължение на дълги години Малкълм беше много близък с него. Научи името на вашия крал. Аз също го знам. Ако не си отидете още сега и не му отнесете посланието ми, ще го кажа на всички в Съвета. На всички долноземци. Кралят не е обичан. Резултатът ще му се стори крайно неприятен.

— Лъже — каза Армед, присвил орловите си очи.

— Рискувайте с краля си, тогава. Оставете го да научи, че вие сте отговорни за разкриването на името му.

— Лесно би било да те накараме да замълчиш — каза Етарлам.

Анабел не помръдна, когато той тръгна към нея, вдигнал свободната си ръка, сякаш се канеше да я зашлеви през лицето. Замахна и тя улови китката му, така леко, сякаш бе дебютантка, поела ръката на партньора си за валс.

И го праметна във въздуха. Той прелетя през двора и се блъсна в една стена с дрънчене на доспехи. Ема ахна.

— Етар! — изкрещя Етна. Понечи да отиде при брат си, изоставяйки Джулс... и се вкамени. Извитият ѝ меч се издигаше над ръката ѝ. Посегна към него, но той се рееше над главата ѝ. Останалите Ездаци също нададоха викове — и техните мечове се носеха във въздуха над главите им. Етна впи свиреп поглед в Анабел. — Ти, глупачке!

— Не беше тя — разнесе се провлачен глас откъм вратата. Беше Магнус, подпрян на рамото на Дру, която като че ли го подкрепяше. От

пръстите на свободната му ръка изскачаха сини искри. — Магнус Бейн, върховен магьосник на Бруклин, на вашите услуги.

Ездачите се спогледаха. Ема знаеше, че лесно могат да си повикат нови оръжия, ала каква полза от това, ако Магнус просто извадеше и тях от ръцете им? Очите им се присвиха, устните им се изкривиха.

— Това не е свършило. — Докато го казваше, Карн се взираше право в Ема. *Това между нас не е свършило.*

А после изчезна, последван от останалите Ездачи. В един миг те бяха там, в следващия ги нямаше, като угаснали звезди. Мечовете им лежаха върху камъните.

— Хей — измърмори Кит. — Безплатни мечове.

Магнус изстена тихо и се отпусна тежко назад; Дру го улови, големите ѝ очи бяха пълни с тревога.

— Влизайте вътре, веднага. Всички до един.

Те побързаха да се подчинят, невредимите — поспирайки, за да помогнат на онези, които бяха пострадали, макар че никой не беше ранен сериозно. Ема откри Джулиън, без дори да е нужно да го търси — парабатайските ѝ сетива все още бяха изострени до краен предел, с цялото си тяло знаеше, че е бил ранен, че ще трябва да бъде излекуван. Обви ръка около него възможно най-нежно и той потръпна. Очите му срещнаха нейните и Ема разбра, че усеща раната ѝ, порязването на рамото ѝ.

Искаше ѝ се да го прегърне, да изтрие кръвта от лицето му, да целуне затворените му очи, ала знаеше как би изглеждало това. Сдържа се със самоконтрол, който ѝ причини по-голяма болка, отколкото раната ѝ.

Джулиън стисна ръцете ѝ и се отдръпна неохотно.

— Трябва да отида при Анабел — каза с нисък глас.

Ема се сепна. Почти бе забравила за Анабел, но тя все още беше там, на сред двора, притиснала Черната книга до гърдите си. Останалите стояха несигурно около нея — след цялото време, което бяха прекарвали в търсене на Анабел, очевидно никой не си бе представял, че тя може сама да дойде при тях.

Дори Джулиън поспря за миг, преди да се приближи до нея, колебаейки се, като че ли се опитваше да реши как да наруши

тишината. Тай, Кит и Ливи стояха наблизо и се взираха в Анабел, сякаш беше привидение и не бе там наистина.

— Анабел. — Беше Магнус. Беше слязъл по стъпалата, сложил съвсем леко ръка върху рамото на Дру, макар че под очите му имаше тъмни полумесеци от изтощение. Звучеше тъжно, с онази бездънна тъга, която идва от времето, от живот, толкова дълъг, колкото Ема дори не бе в състояние да си представи. — О, Анабел. Защо дойде?

Анабел извади сгънатия лист хартия от Черната книга.

— Получих писмо. — Гласът ѝ бе толкова тих, че едва се чуваше. — От Тиберий Блекторн.

Единствено Кит не изглеждаше учуден. Той сложи ръка върху рамото на Тай, който бе впил поглед в земята.

— В него имаше нещо — продължи тя. — Мислех, че светът се е обърнал срещу мен, но когато прочетох това писмо, ми се стори, че съществува шанс да не е така. — Тя вирна брадичка, с онзи типичен, предизвикателен Блекторновски жест, който всеки път разбиваше сърцето на Ема. — Дойдох, за да говоря с Джулиън Блекторн за Черната книга.

* * *

— В библиотеката ни има нежив. — Ливи седеше на едно от дългите легла в лечебницата. Всички се бяха събрали там... всички, освен Магнус, който се бе затворил в библиотеката с Анабел. До един бяха в различни фази на почистване и превързване на рани и слагане на руни. Върху плота имаше постепенно увеличаваща се купчинка окървавени дрехи.

Тай седеше до Ливи, опрял гръб в таблата на леглото. Както винаги след битка, забеляза Ема, той се беше отдръпнал мъничко в себе си, сякаш се нуждаеше от време, за да се възстанови от шума и шока. Въртеше нещо между пръстите си с обичайните си ритмични движения, макар че Ема не можеше да види какво бе то.

— Не е нашата библиотека — изтъкна той. — А на Евелин.

— Въпреки това е странно. — Нито Ливи, нито Тай бяха пострадали в битката, но Кит беше, и тя тъкмо довършваше едно

иратце върху гърба му. — Готово — заяви и го потупа по рамото, докато той издърпваше тениската си надолу, потръпвайки.

— Тя не е нежива, не точно — каза Джулиън. Ема му беше сложила иратце, но част от нея се боеше да му дава руни и беше спряла дотам, превързвайки го вместо това. Имаше дълга рана от порязване, проточила се над лакътя, и дори след като си облече тениската, превръзките се очертаваха под плата. — Тя не е зомби или призрак.

Една чаша падна с трясък от нощното шкафче.

— На Джесамин това не й хареса — обясни Кит.

Кристина се засмя. Тя също не беше пострадала, но подръпваше медальона около врата си, докато гледаше как Марк се грижи за нараняванията на Кийрън. Ловците бързо оздравяваха, знаеше Ема, но май и лесно им излизаха синини. Върху раменете и гърба на Кийрън имаше същинска синьо-черна карта, една от скулите му също потъмняваше. Стиснал кърпа, която Кристина беше намокрила, Марк внимателно бършеше кръвта му.

Елфическата стреличка проблясваше около врата му. Ема нямаше представа какво точно се случва между Марк, Кийрън и Кристина (Кристина като че ли нямаше никакво желание да й обясни), но знаеше, че Кийрън е научил истината за отношенията си с Марк. Въпреки това не си беше взел стреличката обратно, което все пак беше нещо.

Осъзна с известна изненада, че се надява нещата между тях да се оправят. Щеше й се да вярва, че не проявява нелоялност към Кристина. Само че вече не беше ядосана на Кийрън — той може и да беше допуснал грешка, но оттогава насам я беше изкупил многократно.

— Къде беше Джесамин по-рано? — попита Джулиън. — Не се ли предполагаше, че трябва да пази Института?

Нов трясък на стъкло.

— Казва, че не може да излиза извън пределите на Института. Може да го защитава единствено отвътре. — Кит замълча за миг. — Не съм сигурен дали би трябвало да повтора остатъка от онова, което каза. — След секунда се засмя. — Благодаря ти, Джесамин.

— Какво каза? — попита Ливи, вдигайки стилито си.

— Че съм истински Херондейл. — Кит се намръщи. — Какво изтърси онзи метален тип, когато му казах името си? На елфически ли

беше?

— Колкото и да е странно — на латински — обясни Джулиън. — Обида. Нещо, което Марк Антоний казал на Цезар Октавиан: „Ти, момче, който дължиш всичко на едно име“. Искал да каже, че нямало да постигне нищо, ако не бил Цезар.

Кит изглеждаше подразнен.

— Херондейл съм едва от три седмици — заяви той. — И не съм сигурен какво толкова съм спечелил от това.

— Не обръщай особено внимание на приказките на елфите — обади се Кийрън. — Те ще се опитат да ти влязат под кожата по всеки възможен начин.

— Това включва ли и теб? — попита Кристина с усмивка.

— Очевидно — отвърна Кийрън и също се усмихна едва забележимо.

Това трябва да беше най-странното приятелство, което бе виждала някога, помисли си Ема.

— Отклонихме се от темата — каза Ливи. — Анабел Блекторн е в библиотеката ни. Това е странно, нали? Никой друг ли не го намира за странно?

— Защо да е по-странно от вампири? — попита Тай, видимо озадачен. — Или върколаци?

— Е, на *теб*, естествено, няма да ти се струва странно — каза Кит. — Нали именно ти й каза да дойде.

— И като стана дума за това — започна Джулиън. — Има ли някаква специална причина да не кажеш на никого от нас...

Вратата на лечебницата се отвори и това спести на Тай лекцията на брат му. Беше Магнус. На Ема не й хареса как изглежда — пребледнял, със сенки под очите и сковани движения, сякаш беше насинен. Устата му беше стисната в сериозна линия.

— Джулиън. Би ли дошъл с мен?

— Защо? — попита Ема.

— Опитвам се да говоря с Анабел — отвърна Магнус. — Мислех си, че би предпочела да се довери на някой, който да не е ловец на сенки, но тя е упорита. Остава си любезна, но настоява, че ще разговаря единствено с Джулиън.

— Не те ли помни? — попита Джулиън, докато се надигаше.

— Помни ме. Но като приятел на Малкълм. А тези дни не е най-голямата му почитателка.

Неблагодарност, спомни си Ема да казва Кийрън. Сега обаче той мълчеше, зает да закопчава скъсаната си риза, навел посинените си очи надолу.

— Защо не иска да говори с Тай? — попита Ливи. — Той ѝ изпрати съобщението.

Магнус сви рамене, сякаш за да каже: „Нямам представа“.

— Е, добре, няма да се бавя — заяви Джулиън. — Заминаваме за Идрис възможно най-скоро, така че всички да си съберат нещата, от които смятат, че ще се нуждаят.

— Съветът ще заседава днес следобед — добави Магнус. — Ще имам достатъчно сили, за да отворя Портал, след няколко часа. Тази нощ ще спим в Аликанте.

В гласа му се долавяше облекчение. Двамата с Джулиън се отпавиха навън. Ема бе възнамерявала да не се намесва, но не можа да се сдържи — втурна се след тях преди вратата да се затвори.

— Джулс.

Той вече бе поел по коридора заедно с Магнус; при звука на гласа ѝ и двамата се обърнаха.

Не би могла да го направи в лечебницата, но тук бе само Магнус, а той вече знаеше. Тя се приближи до Джулиън и обви ръце около него.

— Бъди *предпазлив*. Тя ни заложи капан в онази църква. Възможно е това също да е капан.

— Аз ще бъда отвън, до вратата — каза Магнус приглушено. — Готов да се намеся. Ала, Джулиън, при никакви обстоятелства не се опитвай да ѝ отнемеш Черната книга, дори ако не е в ръцете ѝ. Книгата е привързана към нея с много силна магия.

Джулиън кимна и Магнус тръгна надолу по коридора, оставяйки ги насаме. В продължение на няколко дълги мига те просто се прегръщаха, оставяйки напрежението на деня да се отцеди от тях: страхът им за другия в битката, страхът за децата, тревогата им за онова, което щеше да се случи в Аликанте. Джулиън беше топъл и солиден в ръцете ѝ, пръстите му прокарваха успокояваща линия по гърба ѝ. Миришеше на карамфил, както винаги, както и на антисептик и превръзки. Ема усети брадичката му в косата си, докато пръстите му пишеха по гърба на тениската ѝ.

Н-Е С-Е Т-Р-Е-В-О-Ж-И.

— Естествено, че се тревожа — каза тя на глас. — Видя какво направи Анабел с Етарлам. Мислиш ли, че просто ще успееш да я убедиш да ти даде книгата?

— Не знам — отвърна Джулиън. — Ще разбере, когато говоря с нея.

— Толкова много са я лъгали — каза Ема. — Недей да ѝ обещаващ нещо, което не бихме могли да ѝ дадем.

Джулиън я целуна по челото. Устните му се раздвижиха до кожата ѝ, гласът му беше толкова тих, че никой, който не го познаваше така добре, както Ема, не би могъл да го разбере.

— Ще направя онова, което трябва да се направи.

Ема знаеше, че наистина го мисли. Нямаше какво повече да се каже и тя го проследи с тревожни очи, докато той се отправяше към библиотеката.

* * *

Кит беше в стаята си и събираше оскъдните си вещи, когато Ливи влезе. Беше се облякла за пътуването до Идрис — дълга черна пола и бяла риза с кръгла яка. Пуснатата ѝ коса бе разпиляна по гърба ѝ.

Тя погледна към Тай, който седеше върху леглото на Кит. Двамата бяха обсъждали Идрис и онова, което Тай си спомняше от него.

— Не прилича на никое друго място — беше казал той на Кит, — но когато пристигнеш, ще се почувстваш така, сякаш си идвал и преди.

— Тай-Тай — рече Ливи. — Бриджет каза, че можеш да вземеш една от старите книги за Шерлок Холмс от библиотеката и да я задържиш.

Тай грейна.

— Коя?

— Която поискаш. Ти избираш. Само че побързай — ще тръгнем възможно най-скоро, така каза Магнус.

Тай се втурна към вратата, а после, спомнил си сякаш за Кит, се обърна.

— Можем да поговорим още по-късно — предложи и изхвъркна навън.

— Само една книга! *Една!* — извика Ливи след него през смях.
— Ау! — Тя посегна към нещо на тила си и сбърчи подразнено лице.
— Закачил се е в косата ми...

Кит посегна, за да отплете тънката златна верижка. От нея висеше златен медальон и целуваше ямичката на шията ѝ. Толкова отблизо, Ливи миришеше на портокалов цвят.

Лицата им бяха на сантиметри, бледата извивка на устата ѝ беше съвсем близо до неговата. Устните ѝ бяха светлорозови. Объркване се надигна у Кит.

Ливи обаче поклати глава.

— Не бива, Кит. Никакви целувки повече. Искам да кажа, така или иначе го направихме само веднъж. Не мисля, че ни е било писано.

Верижката се освободи и Кит побърза да отдръпне ръцете си, объркан.

— Защо? Да не би да направих нещо не както трябва?

— Ни най-малко. — Ливи го погледна за миг със своите мъдри, сериозни очи; у Ливи имаше едно тихо щастие, което го привличаше, макар и не по романтичен начин. Беше права и той го знаеше. — Всичко е наред. Тай дори подхвърли, че според него трябва да станем парабатай, след като всичко това се оправи. — Лицето ѝ грееше. — Надявам се, че ще дойдеш на церемонията. И винаги ще бъдеш мой приятел, нали?

— Разбира се — отвърна Кит и едва по-късно осъзна, че бе казала *мой приятел*, не *наш*, неин и на Тай. В този миг обаче изпитваше само облекчение, че не се чувства наранен или подразнен от решението ѝ. Вместо това изпитваше приятно очакване — да приключат със заседанието на Съвета и да се приберат у дома, в Лос Анджелис, където би могъл да започне подготовката си, а близнаците можеха да му помагат с по-трудните части. — Приятели завинаги.

* * *

Джулиън усети как стомахът му се сви леко, докато прекрчваше прага на библиотеката. Част от него почти очакваше Анабел да е

изчезнала или да се рее около купчините книги, като дългокос призрак в някой филм на ужасите. Беше гледал един, в който призракът на някакво момиче беше изпъзлял от кладенец, бледото му лице беше скрито зад пелена от мокра, черна коса. От спомена и до днес го побиваха тръпки.

Библиотеката беше добре осветена от редица зелени настолни лампи. Анабел седеше край най-дългата маса, с Черната книга зад себе си, сплела пръсти в скута си. Косата ѝ бе дълга и тъмна, и закриваше отчасти лицето ѝ, но не беше мокра, а в Анабел нямаше нищо очевидно зловещо. Тя изглеждаше... обикновена.

Джулиън се настави срещу нея. Магнус трябва да ѝ беше донесъл дрехи от раклите на Института: сега тя бе облечена в простичка синя рокля, ръкавите на която ѝ бяха малко къси. Джулс предположи, че трябва да е била на около двайсет години, когато бе умряла.

— Онова беше страшен номер — отбеляза той, — с бележката в църквата. И демона.

— Не очаквах да изгориш църквата. — Акцентът ѝ се долавяше силно, странният начин, по който говореше, беше остарял отдавна. — Изненада ме.

— Ти също ме изненада като дойде тук. И заяви, че ще говориш единствено с мен. Мислех си, че дори не ме харесваш.

— Дойдох заради това. — Анабел извади сгънатия лист хартия от книгата и му го подаде. Пръстите ѝ бяха дълги, ставите им — странно разкривени. Доказателство, даде си сметка Джулиън, че пръстите ѝ бяха чупени, повече от веднъж, и костите бяха зараснали накриво. Видимите останки от изтезания. Усети, че му се повдига мъничко, докато поемаше писмото и го отваряше.

ДО: АНАБЕЛ БЛЕКТОРН

Анабел,
Може и да не ме познаваш, но ние сме роднини.
Името ми е Тиберий Блекторн.

Със семейството ми издирваме Черната книга. Знаем,
че е у теб, защото брат ми Джулиън те е видял да я вземаш

от Малкълм Фейд.

Не те виня. Малкълм Фейд не беше наш приятел. Опита се да нарани семейството ни, да ни унищожи. Той е чудовище. Работата е там, че сега се нуждаем от книгата. Нуждаем се от нея, за да спасим семейството си. Ние сме добро семейство. Би ни харесала, ако ни познаваше. Семейството ни се състои от мен — аз искам да стана детектив. Ливи, моята близначка, която умее да се фехтува, и Друзила, която обожава всичко страшно, и Тави, който обича да му четат истории. Имаме си също така Марк, който е наполовина елф. Той е страхотен готвач. Хелън, която бе изпратена в изгнание, за да пази магическите бариери, но не защото е сторила нещо нередно. И Ема, която строго погледнато не е Блекторн, но в действителност ни е като сестра.

И Джулс. Него сигурно най-много ще харесаш. Той се грижи за всички ни. Той е причината да сме добре и да сме заедно. Не мисля, че знае, че го знаем, но е така. Понякога може и да ни нарежда какво да правим, или да не ни слуша, но е готов на всичко за нас. Хората казват, че нямаме късмет, защото си нямаме родители. Но аз смятам, че те нямат късмет, защото си нямат брат като моя.

Джулиън трябваше да спре. Напрежението зад очите му заплашваше да изригне. Искаше му се да отпусне глава върху масата и да избухне в немъжествени, неподобаващи му сълзи... за момчето, което бе някога, уплашено и ужасено, и едва дванайсетгодишно, което гледаше по-малките си братя и сестри и си мислеше: Сега те са мои.

За тях, за вярата им в него, за очакването им обичта му да бъде безрезервна и че самият той няма нужда да чуе в отговор, че го обичат, защото то се разбираше от само себе си. Тай мислеше всичко това за него и вероятно смяташе, че то е очевидно. Ала Джулиън никога не се бе досетил.

Заповяда си да запази мълчание, накара лицето си да остане безизразно. Сложи писмото върху масата, така че да не се вижда, че ръката му трепери. От написаното оставаше съвсем малко.

Не си мисли, че те моля да ни направиш услуга, без нищо в замяна. Джулиън може да ти помогне. Той може да помогне на всички. Едва ли искаш все да бягаш и да се криеш. Знам какво се е случило с теб, какво са сторили Клейвът и Съветът. Сега нещата са различни. Позволи ни да ти обясним. Позволи ни да ти покажем, че не е нужно да бъдеш заточена или сама. Не е нужно да ни дадеш книгата. Искаме просто да помогнем.

Ще бъдем в Лондонския институт. Когато и да дойдеш, ще бъдеш добре дошла.

Твой,

Тиберий Нерон Блекторн

— Откъде знае какво се е случило с мен? — Не звучеше ядосана, единствено любопитна. — Какво ми причиниха инквизиторът и останалите?

Джулиън се изправи и отиде до етажерката, върху която почиваше кристалът алития. Отнесе го до масата и го подаде на Анабел.

— Тай го откри в Блекторн хол. Това са нечии спомени за твоите... изпитания... в Залата на Съвета.

Анабел доближи кристала до очите си. Джулиън никога досега не бе виждал изражението на някой, погледнал в кристал алития. Очите ѝ се разшириха, движейки се напред-назад, докато следяха сцената, разиграваща се пред нея. Бузите ѝ пламнаха, устните ѝ затрепериха. Ръката ѝ заигра конвулсивно и тя запрати кристала далеч от себе си; той се удари в масата, вдлъбвайки дървото, без да се счупи.

— О, господи, никаква милост ли няма? — попита глухо. — Никога ли няма да има милост и забрава?

— Не и докато тази несправедливост не бъде поправена. — Сърцето на Джулиън думкаше в гърдите му, но той знаеше, че външно не показва никакви признаци на вълнение. — Винаги ще боли, докато не ти платят за онова, което са ти причинили.

Анабел вдигна очи към неговите.

— Какво искаш да кажеш?

— Ела с мен в Идрис. Дай показания пред Съвета. А аз ще се погрижа да получиш справедливост.

Анабел пребледня и се олюля лекичко. Джулиън се понадигна от стола. Посегна към нея... и спря — може би не искаше да я докосват.

Пък и у него имаше част, която не искаше да я докосва. Беше я видял, докато все още беше скелет, който единствено крехка паяжина от пожълтяла кожа и сухожилия задържаше да не се разпадне. Сега тя изглеждаше истинска и солидна, и жива, но Джулиън имаше чувството, че ръката му ще премине през кожата ѝ и ще докосне ронещите се кости отдолу.

Той отдръпна ръката си.

— Не можеш да ми предложиш справедливост — каза Анабел. — Не можеш да ми предложиш нищо, което да искам.

Джулиън усети как се вледенява, ала не можеше да отрече вълнението, пробягало като електричество по тялото му. Изведнъж видя плана пред себе си, стратегията, и вълнението от това надви дори студа от острието на бръснач, по което ходеше.

— Не казах на никого, че си била в Корнуол — рече той. — Дори след църквата. Опазих тайната ти. Можеш да ми имаш доверие.

Тя го изгледа с широко отворени очи. Ето защо го беше направил, помисли си Джулиън. Запазил бе тази информация за себе си, за да я използва по-късно, дори когато не бе сигурен, дали ще има възможност да го направи. Гласът на Ема прошепна в главата му.

Джулиън, мъничко ме уплаши.

— Искях да ти покажа нещо. — Извади навит на руло лист от джоба на якето си и ѝ го подаде.

Беше негова рисунка — Ема на Чейпъл Клиф, с морето, разбиващо се в краката ѝ. Беше наистина доволен от начина, по който беше уловил замечтаното изражение на лицето ѝ, морето — гъсто като боя около нея, немошните слънчеви лъчи — сивкаво-жълти в косата ѝ.

— Ема Карстерс. Моят парабатай.

Анабел вдигна сериозни очи.

— Малкълм говореше за нея. Казваше, че е упорита. Говореше за всички вас. Малкълм се страхуваше от теб.

Джулиън беше поразен.

— Защо?

— Казваше същото, което и Тай. Казваше, че би сторил всичко за семейството си.

Имаш безмилостно сърце. Джулиън пропъди думите на Кийрън от ума си. Не биваше да се разсейва. Това бе твърде важно.

— Какво друго можеш да разбереш от рисунката? — попита.

— Че я обичаш — отвърна Анабел. — С цялата си душа.

В погледа ѝ нямаше и следа от подозрение — очакваше се парабатаите да се обичат. Джулиън почти можеше да докосне успеха, решението. Показанията на Кийрън бяха една част от пъзела. Щяха да помогнат. Ала Кохортата щеше да възрази, щеше да се възпротиви на всякакво съюзничество с феите. Анабел бе ключът към това да унищожат Кохортата и да гарантират сигурността на семейство Блекторн. В мислите си Джулиън виждаше семейството си в безопасност, Ейлийн и Хелън — завърнали се при тях; виждаше го като град, блещукащ пред него върху един хълм, и вървеше към него, без мисъл за нищо друго.

— Видях скиците и картините ти — каза той. — От тях разбрах какво си обичала.

— Малкълм? — Анабел повдигна вежди. — Това беше много отдавна.

— Не Малкълм. Имението Блекторн. Онова в Идрис. Там, където си живяла като дете. Всичките ти рисунки с него бяха като *живи*. Сякаш го виждаш в ума си. Сякаш би могла да го докоснеш с ръка. Да бъдеш там в сърцето си.

Анабел остави рисунката му върху масата. Все така мълчеше.

— Би могла да си го върнеш — продължи Джулиън. — Имението, всичко онова. Знам защо избяга. Очакваше, че ако те залови, Клейвът ще те накаже, отново ще те нарани. Ала аз ти обещавам, че няма да го направят. Не са съвършени, далеч не са съвършени, но сега имаме нов Клейв и Съвет. В него има долноземци.

Анабел отвори рязко очи.

— Магнус ми каза същото, ала аз не му повярвах.

— Истина е. Браковете между долноземци и ловци на сенки вече не са незаконни. Ако се явиш пред Клейва, не просто няма да те наранят — ти ще получиш правата си обратно. Отново ще бъдеш ловец на сенки. Би могла да живееш в имението Блекторн. Ние ще ти го дадем.

— Защо? — Анабел се изправи и закрачи напред-назад. — Защо би направил всичко това за мен? Заради книгата? Защото аз няма да ти я дам.

— Защото се нуждая да се изправиш пред Съвета и да им кажеш, че ти уби Малкълм — заяви Джулиън. Анабел бе оставила Черната книга на масата пред него. Все още крачеше напред-назад из стаята, без да го поглежда. Спомняйки си думите на Магнус („при никакви обстоятелства не се опитвай да й отнемеш Черната книга, дори ако не е в ръцете й“), Джулиън я отвори предпазливо и хвърли поглед към ситните, нечетливи букви върху страницата. В главата му, като плахо цвете, започваше да покълва една идея. Той бръкна в джоба си.

— Че аз съм убила Малкълм? — повтори Анабел, обръщайки се, за да го погледне. Джулиън беше извадил телефона си, но предполагаше, че това не означава нищо за нея — вероятно беше виждала мундани да се разхождат наоколо с мобилни телефони, ала никога не би се досетила, че е и камера. Всъщност камера също не би означавало нищо за нея.

— Да. Вярвай ми, ще бъдеш приветствана като герой.

Тя отново закрачи из стаята. Раменете на Джулиън започнаха да го болят. Позата му (приведен напред, и двете му ръце — заети) бе неудобна. Но ако успееше, щеше да си е струвало болката.

— Има някой, който лъже — продължи той. — Който си приписва заслугата за смъртта на Малкълм. Прави го, за да се сдобие с властта над един Институт. *Нашият* Институт. — Пое си дълбоко дъх. — Името ѝ е Зара Диърборн.

Името наелектризира Анабел, точно както Джулиън беше очаквал.

— Диърборн — ахна тя.

— Инквизиторът, който те изтезава — каза Джулиън. — Потомците му с нищо не са по-добри от него. Те ще бъдат там, носещи лозунги, пълни с обиди към длъжностниците, към всички, опитващи се да се опълчат на Клейва. Те искат да потопят всички нас в ужасяващ мрак.

— Ти несъмнено би могъл да им кажеш истината.

— Не и без да разкрия откъде знам. Видях те да убиваш Малкълм в кристала за гадаене на кралицата на феите. Казвам ти го, защото съм отчаян — ако си чувала Малкълм да говори за Студения

мир, със сигурност знаеш, че всякакъв контакт с феите е забранен. Стореното от мен ще бъде сметнато за предателство. Ще бъда наказан за него, но...

— Братята и сестрите ти не биха могли да го понесат — довърши Анабел вместо него и се обърна в същия миг, в който Джулиън се отдръпна от книгата. На кого повече приличаха очите ѝ — на тези на Ливи или на Дру? Бяха синьо-зелени и бездънни. — Виждам, че нещата не са се променили кой знае колко. Законът все още е суров и все още е закон.

Джулиън долови омразата в гласа ѝ и разбра, че бе в ръцете му.

— Ала Законът може да бъде заобиколен. — Той се приведе през масата. — Бихме могли да ги изиграем. И да ги засраим. Да ги принудим да се изправят срещу лъжите си. Семейство Диърборн ще си плати. Те всички ще бъдат там — консултът, инквизиторът, всички, наследили властта, с която бе злоупотребено, когато те нараниха.

Очите ѝ блестяха.

— Ще ги накараш да си признаят? Онова, което сториха?

— Да.

— И в замяна...?

— Показанията ти. Това е всичко.

— Искаш да отида в Идрис с теб? Да се изправя пред Клейва и Съвета, и инквизитора, както направих преди?

Джулиън кимна.

— И ако ме нарекат луда, ако заявят, че лъжа или че съм под влиянието на Малкълм, ще се застъпиш ли за мен? Ще настояш ли, че не съм си загубила ума?

— Магнус ще бъде там през цялото време — увери я Джулиън. — Може да застане до теб на подиума. Той може да те защити. Той е представител на магьосниците в Съвета, а ти знаеш колко е могъщ. Можеш да му имаш доверие, дори ако не вярваш на мен.

Не беше истински отговор, но Анабел го прие като такъв. Джулиън беше знаел, че ще го направи.

— Вярвам ти — каза тя удивено. Пристъпи напред и вдигна Черната книга, притискайки я до гърдите си. — Заради писмото на брат ти. То беше искрено. Дотогава не си бях представяла, че може да има искрен Блекторн. Почувствах обаче истината в думите му, когато говореше колко много те обича. Трябва да си достоен за такава обич и

доверие, за да ги събудиш у някой толкова откровен. — Очите ѝ се впиха в него. — Знам какво искаш... от какво се нуждаеш. И все пак, сега, когато съм тук, нито веднъж не си попитал за него. Това означава нещо. Макар да не издържа изпитанието ми, сега разбирам. Направил си го заради семейството си. — Джулиън я видя как преглътна, видя движението на мускулите в тънката ѝ, покрита с белези шия. — Заклевах ли се, че ако получиш Черната книга, ще я опазиш скрита от Повелителя на сенките? Че ще я използваш единствено, за да помогнеш на семейството си?

— Кълна се в Ангела — заяви Джулиън. Знаеше колко могъща бе клетвата в името на Ангела, Анабел също би трябвало да го знае. Ала той казваше единствено истината, нали така?

Сърцето му биеше забързано и силно, като ударите на чук. Беше заслепен от светлината на онова, което виждаше във въображението си, онова, което кралицата можеше да стори за тях, ако ѝ дадяха Черната книга: *Хелън, Хелън можеше да се върне, и Ейлийн, и на Студения мир щеше да бъде сложен край.*

А кралицата знаеше. Знаеше...

Джулиън потисна тази мисъл. Чуваше гласа на Ема, в дълбините на ума му. Предупреждение. Ала Ема беше добра до дъното на душата си: честна, откровена, неспособна да лъже. Тя не разбираше бруталността на нуждата. Абсолютността на онова, което той беше готов да стори за семейството си. То нямаше нито дълбочина, нито ширина. Беше безкрайно.

— Много добре — заяви Анабел. Гласът ѝ беше силен, решителен. Джулиън долови в акцента ѝ твърдостта на корнуолските скали.

— Ще дойда с теб в Града от стъкло и ще говоря пред Съвета. И ако показанията ми бъдат приети, Черната книга ще бъде твоя.

---

[1] Вид древногръцка статуя, изобразяваща гол младеж. — Б.пр.

↑

[2] Ти, който дължиш всичко на едно име (лат.). — Б.пр. ↑

ТУЛЕ — НАКРАЯ НА СВЕТА

В Аликанте грееше слънце.

Първия път, когато Ема беше отишла в Идрис, бе зима, студена като смърт, смърт цареше навсякъде — родителите ѝ бяха убити, а Тъмната война бе опустошила града. Не успяваха да изгарят достатъчно бързо телата на ловците на сенки, убити по улиците, и трупове се извисяваха на купчини в Залата, като захвърлени детски играчки.

— Ема. — Джулиън крачеше енергично по коридор в Гард, с многобройни врати, всяка от които отвеждаше в кабинета на различен служител. Между вратите имаше прозорци, през които струеше ярката светлина на късното лято, и гоблени, предаващи значими събития в нефилимската история. Над повечето имаше тъкани табелки, описващи какво изобразяват: БИТКАТА ПРИ БУНД, ПОСЛЕДНИЯ ОТПОР НА ВАЛЪНТАЙН, ПАРИЖКОТО СРАЖЕНИЕ, ВЪСТАНИЕТО. — Спомняш ли си...?

Да, спомняше си. Преди пет години стояха на съвсем същото място и слушаха как Лушън Греймарк и Джия Пенхалоу обсъждат изгнанието на Марк и Хелън, преди Ема да отвори вратата и да им се разкрещи. Това бе един от малкото моменти, в които бе видяла Джулиън да губи самоконтрол. Дори и сега чуваше гласа му в главата си. *Обещайте, че Клейвът няма да изостави Марк, докато е жив... обещахте!*

— Сякаш бих могла да забравя. Именно тук казахме на консула, че искаме да станем парабатаи.

Джулиън докосна ръката ѝ със своята. Беше съвсем лек допир на пръсти, тъй като и двамата си даваха сметка, че всеки момент някой може да се появи по коридора.

Да стигнат до Аликанте, не беше никак лесно — Магнус бе успял да отвори Портал, макар че това сякаш му бе коствало и последната капчица енергия, по начин, който ужаси Ема. Докато

познатата вихрушка от светлини се появи, той се беше свлякъл на колене и трябваше да се подпре на Марк и Джулиън, за да се изправи.

Той обаче беше омаловажил притесненията им и им беше казал, че трябва да минат през Портала възможно най-бързо. Идрис бе защитен с магически бариери и отварянето на Портали там бе сложно, тъй като някой трябваше да стои от другата страна, за да те посрещне. Ситуацията се утежняваше двойно повече сега, когато Кийрън бе с тях, и макар Джия да бе вдигнала временно антиелфическата защита около Гард, времето за безопасно пътуване бе кратко.

А после Порталът бе ужасил Анабел.

Никога дотогава не бе виждала Портал и въпреки всичко, което беше преживяла, въпреки ужасните магии, които бе видяла Малкълм да отприщва, гледката на завихрения хаос я беше накарала да изпищи.

В крайна сметка, след като останалите ловци на сенки преминаха през Портала, тя беше влязла заедно с Магнус, стискайки Черната книга в ръцете си и заровила лице в рамото му.

Само за да бъде посрещната от другата страна от тълпа членове на Съвета и самия консул. Джия беше пребледняла при вида ѝ и бе казала слисано:

— Наистина ли е тя?

Магнус бе задържал погледа ѝ за миг и бе заявил твърдо:

— Да. Тя е.

Последвал бе порой от въпроси. Не че Ема можеше да вине събралите се членове на Съвета. Джулиън също бе посрещнат с доста въпроси, когато се появи от библиотеката и заяви на очакващите го Магнус и Ема, че Анабел ще дойде с тях в Идрис.

Докато той им излагаше плана си, Ема бе зърнала изражението върху лицето на Магнус. Магьосникът гледаше Джулиън със смесица от удивление, респект и нещо, което като че ли мъничко приличаше на ужас.

Ала вероятно бе просто изненада. В крайна сметка, Магнус като че ли бе посрещнал чутото достатъчно спокойно и начаса се бе заловил да изпрати огнено съобщение на Джия, за да я предупреди какво да очаква.

Докато от пръстите на Магнус хвърчаха сини искри, Ема бе издърпала Джулиън настрана.

— Ами книгата? — прошепнала бе тя. — Ами кралицата?

Очите на Джулиън блестяха.

— Ако това успее, Анабел ще ни даде Черната книга — отвърнал бе той, също шепнешком, гледайки към вратата на библиотеката така, сякаш Анабел зад нея бе отговорът на всичките им молитви. — Ако ли не... имам план и за това.

Ема така и не бе успяла да го попита какъв бе този план, защото Анабел бе излязла от библиотеката, с боязлив и смутен вид. Изражението ѝ бе станало още по-уплашено, когато глъчката наоколо се беше усилила; Кийрън бе успял да отклони част от вниманието от нея, пристъпвайки напред и обявявайки, че е пратеник на кралицата на феите, дошъл, за да говори със Съвета на нефилимите от името на Светлия двор. Бяха го очаквали, но въпреки това при появата му отново бяха изригнали разгорещени приказки.

— Върнете магическите бариери на мястото им — наредила бе Джия, кимвайки на Кийрън. Изражението ѝ беше учтиво, но смисълът на думите ѝ бе пределно ясен: въпреки че Кийрън беше тук, за да им помогне, Клейвът все така щеше да се отнася към всички пълнокръвни елфи с огромно подозрение.

Марк и Кристина се бяха приближили закрилнически до Кийрън, докато Магнус разговаряше тихичко с консула. След малко тя кимна и махна с ръка към Ема и Джулиън.

— Ако искате да говорите с Робърт, вървете. Но не се бавете — заседанието започва скоро.

Ема никак не се изненада да види, докато двамата с Джулиън се отправяха към офисите в Гард, че Ливи, Тай, Кит и Дру бяха заобиколили Анабел закрилнически. Тай, особено, беше вирнал брадичка и стиснал ръце в юмруци. Ема се зачуди дали се чувства отговорен за Анабел, защото неговото писмо я беше довело тук, или се чувстваше близък с онези, които не отговаряха на представите на Клейва за „нормалност“.

Една врата се отвори рязко.

— Може да заповядайте — каза стражът. Беше Мануел Вилялос, облечен в центурионската си униформа. Сепването му при вида им бързо отстъпи място на ехидна усмивчица. — Какво неочаквано удоволствие.

— Не сме тук, за да се видим с теб — отвърна Джулиън. — Макар че се радвам да науча, че тези дни отваряш вратата на

инквизитора. Той тук ли е?

— Пусни ги да влязат, центурионе. — Гласът на Робърт, долетял отвътре, бе цялото разрешение, от което Ема се нуждаеше, за да избута Мануел настрани и да поеме по късия коридор. Джулиън я последва.

Коридорът свършваше пред кабинета на инквизитора. Робърт седеше зад бюрото си и изглеждаше почти същия, какъвто Ема го беше видяла за последно в Лосанджелиския институт. Едър мъж, на когото годините едва сега започваха да личат (раменете му бяха мъничко прегърбени, в тъмната му коса бе прошарена от сиви нишки), Робърт Лайтууд представляваше внушителна фигура зад масивното си махагоново писалище.

В стаята нямаше много мебели, освен бюрото и два стола. Имаше незапалена камина, над която висеше още един гоблен като онези отвън. Над този пишеше БИТКАТА В БУРЕН. Фигури, облечени в червено, се биеха с фигури, облечени в черно (ловци на сенки и Помрачени), а над схватката — тъмнокос стрелец, покачен върху една скала, опънал тетивата на лъка си. За всички, които го познаваха, беше очевидно, че това е Алек Лайтууд.

Ема се зачуди какви ли мисли минаваха през главата на Робърт Лайтууд, докато всеки ден седеше в кабинета си и гледаше портрета на сина си, герой от една вече прочута битка. Гордост, разбира се, ала трябва да имаше и мъничко удивление, че бе създал този човек... тези хора, всъщност защото Изабел Лайтууд по нищо не отстъпваше на брат си по геройство, които бяха станали такива невероятни бойци.

Един ден Джулиън щеше да се гордее по същия начин, помисли си Ема, с Ливи и Тай, и Тави, и Дру. Нейните родители обаче никога не бяха имали възможността да изпитат това чувство. Тя никога не бе имала възможността да ги накара да се гордеят с нея. Почувства познатата вълна от горчивина и гняв да стяга сърцето ѝ.

Робърт им даде знак да седнат.

— Чувам, че сте искали да говорите с мен. Надявам се, че не е опит за отвличане на вниманието.

— От какво? — попита Ема, настанявайки се в неудобното кресло с висока облегалка.

— От каквото и да сте намислили. — Той се облегна назад. — Е, какво има?

Сърцето на Ема подскочи в гърдите ѝ. Добра идея ли беше това, или ужасна? Имаше чувството, че всичко в нея се бе съпротивлявало на мисълта двамата с Джулиън да разстелят чувствата си пред нозете на Клейва, за да ги стъпчат.

Под погледа ѝ Джулиън се приведе напред и заговори. Изглеждаше напълно спокоен, докато разказваше за ранното приятелство между тях двамата, привързаността им един към друг, решението им да станат парабатаи, породено от Тъмната война и загубата на родителите им. Описа го така, че то прозвуча като напълно разумно решение, никой не беше виновен, кой би могъл да ги вини, когото и да било от тях? Всички бяха понесли загуби в Тъмната война. Никой не можеше да бъде виновен, че е пропуснал да забележи някои подробности. Че се бе заблудил относно чувствата си.

Очите на Робърт Лайтууд започнаха да се разширяват, докато слушаше мълчаливо Джулиън да разказва как нещата между него и Ема бяха започнали да се задълбочават. Как и двамата бяха осъзнали какво изпитват, независимо от един от друг, как се бяха борили с чувствата си мълчаливо, как ги бяха признали и как най-сетне бяха решили да прибегнат до помощта на инквизитора и дори прилагането на Закона.

— Знаем, че нарушихме Закона — довърши Джулиън, — ала не беше нарочно, нито зависеше от нас. Единственото, което искаме, е помощта ви.

Робърт Лайтууд се изправи. Ема виждаше стъклените кули през прозореца, греещи като пламнали знамена. Трудно ѝ бе да повярва, че едва тази сутрин се бяха били с Ездачите в двора на Лондонския институт.

— Никой никога не ме е молил да бъда изпратен в изгнание — каза той най-сетне.

— Ала самият вие някога сте били заточен — рече Джулиън.

— Да — отвърна Робърт. — С жена ми, Мерис и Алек, когато беше съвсем малък. И с основателна причина. Самотно нещо е изгнанието. А за някой така млад като Ема... — Той ги погледна. — Някой друг знае ли за вас?

— Не. — Гласът на Джулиън бе спокоен и твърд. Ема знаеше, че се опитва да защити онези, които се бяха досетили, или на които те

бяха казали... но въпреки това то я поуплаши, начинът, по който бе в състояние да звучи така абсолютно искрен, когато лъжеше.

— Сигурни ли сте? Това не е просто увлечение или пък... парабатайските чувства могат да бъдат наистина силни. — Сключил ръце зад гърба си, Робърт звучеше неловко. — Лесно е да бъдат изтълкувани погрешно.

— Напълно сме сигурни — заяви Джулиън.

— Обикновената мярка би била раздяла, не изгнание. — Робърт местеше поглед между тях, сякаш все още не вярваше на онова, пред което беше изправен. — Но вие не искате това. Разбрах го. Нямахте да се обърнете към мен, ако мислехте, че мога да ви предложа само обичайните мерки — раздяла, отнемане на Знаците.

— Не можем да рискуваме да нарушим Закона и наказанието, което това предвижда. — Гласът на Джулиън беше спокоен, но Ема виждаше ръцете му, стискащи облегалките на стола толкова силно, че кокалчетата им бяха побелели. — Семейството ми се нуждае от мен. Братята и сестрите ми все още са млади и нямат родители. Аз ги отгледах и не мога да ги изоставя. Това е изключено. Но с Ема знаем, че не можем да си имаме доверие да стоим далеч един от друг.

— Значи, искате да бъдете разделени от Клейва — рече Робърт. — Искате изгнание, но не искате да изчакате да бъдете заловени. Дошли сте при мен, така че сами да изберете кой от вас да си отиде и за колко дълго, и какво наказание да ви бъде отредено от Клейва, който аз оглавявам.

— Да — потвърди Джулиън.

— И макар да не го казвате, мисля, че искате част от онова, което изгнанието може да направи за вас — продължи Робърт. — То ще притъпи връзката ви. Навярно си мислите, че така ще ви е по-лесно да престанете да се обичате.

Нито Ема, нито Джулиън отговориха. Робърт бе стигнал неудобно близо до истината. Лицето на Джулиън беше безизразно; Ема се опита да заповяда на чертите си да сторят същото. Робърт докосна връхчетата на пръстите си.

— Просто искаме да сме в състояние да бъдем обикновени парабатаи — каза Джулиън най-сетне, ала Ема чу неизречените думи зад онези, които беше изрекъл: *Никога няма да се откажем един от друг, никога.*

— Искате страшно много. — Ема се опита да долови гняв, укор или недоверие в гласа на инквизитора, но тонът му беше неутрален. И това я плашеше.

— Вие сте имали парабатай — каза тя отчаяно. — Нали?

— Майкъл Уейланд. — Тонът на Робърт беше вледеняващ. — Той умря.

— Толкова съжалявам. — Ема вече го знаеше, но съчувствието ѝ беше истинско. Трудно ѝ бе да си представи нещо по-ужасно от това, Джулиън да умре.

— Обзалагам се, че той би искал да ни помогнете — обади се Джулиън. Ема нямаше представа дали го казва, защото знае нещо за Майкъл Уейланд, или беше просто интуиция, умението му да разчита онова, което се криеше в очите на другите, истината в начина, по който те се мръщеа или се усмихваха.

— Да, Майкъл би искал... да — промълви Робърт. — Би искал. В името на Ангела. Изгнанието ще бъде тежък товар за Ема. Мога да се опитам да огранича условията на наказанието, но въпреки това ще изгубиш част от нефилимските си сили. Ще се нуждаеш от разрешение, за да посещаваш Аликанте. Ще има Знаци, които няма да можеш да използваш. Серафимските оръжия няма да се запалват в ръцете ти.

— Имам Кортана — заяви Ема. — Това е всичко, от което се нуждая.

Робърт се усмихна печално.

— Ако има война, няма да можеш да се биеш в нея. Това бе причината изгнанието ми да бъде отменено — защото Валънтайн се завърна и започна Войната на смъртните.

Изражението на Джулиън бе толкова напрегнато, че скулите му сякаш изпъкваха като остриета на ножове.

— Няма да приемем изгнанието, освен ако на Ема не ѝ бъде разрешено да запази достатъчно от нефилимските си сили, за да бъде в безопасност. Ако тя пострада заради изгнанието...

— Изгнанието е ваша идея — напомни Робърт. — Сигурни ли сте, че ще успеете да превъзмогнете любовта си?

— Да — излъга Джулиън. — Раздялата така или иначе би била първата стъпка, нали? Просто искаме малко допълнителна сигурност.

— Чувал съм — каза Робърт, — че има причина за съществуването на закона против любовта между парабатаи. Нямам представа каква е тя, но предполагам, че е основателна. Ако смятах, че вие знаете каква е... — Той поклати глава. — Но няма как да знаете. Ще разговарям с Мълчаливите братя...

Не, помисли си Ема. Вече бяха рискували толкова много, но ако Робърт научеше за проклятието, щяха да се озоват в наистина опасни води.

— Магнус каза, че ще ни помогнете — обади се тя тихичко. — Каза, че можем да ви имаме доверие и че вие ще разберете и ще го опазите в тайна.

Робърт вдигна очи към гоблена над камината. Към Алек. Докосна пръстена на рода Лайтууд, който носеше; навярно — несъзнателно.

— Вярвам на Магнус — каза той. — И му дължа страшно много.

Погледът му беше далечен. Ема не бе сигурна дали се бе върнал в миналото, или си представя бъдещето; двамата с Джулиън седяха напрегнато, докато той мислеше. Най-сетне Робърт заяви:

— Добре. Дайте ми няколко дни. Двамата ще трябва да останете в Аликанте, докато уредя церемонията по заточаването, и ще трябва да отседнете в различни къщи. Искам да видя истинско усилие да се избягвате. Ясно ли е?

Ема преглътна мъчително. Церемонията по заточаването. Надяваше се Джем да бъде там: Мълчаливите братя бяха тези, които ръководеха всички церемонии и макар че той вече не беше един от тях, беше присъствал на парабатайската ѝ церемония с Джулиън. Ако Джем беше там, Ема щеше да се чувства мъничко по-малко самотна.

По изражението на Джулиън разбра, че той изпитва същото, което и тя, сякаш и в него се бореха облекчение и ужас.

— Благодаря — каза той.

— Благодаря ви, инквизиторе — каза и тя.

Робърт изглеждаше изненадан — Ема подозираше, че никой никога не му беше благодарил за това, че ще бъде изпратен в изгнание.

* * *

Кристина никога досега не бе стъпвала в Залата на Съвета в Гард. Тя представляваше помещение във формата на подкова, с редица пейки, спускащи се към леко издигнат подиум; имаше и балкон с още пейки, издигащ се високо над първото ниво. Над подиума висеше огромен златен часовник, украсен с изящна спираловидна резба; едни и същи латински думи, ULTIMA THULE, обикаляха ръба му. Зад подиума имаше невероятна стена от прозорци, през които се разкриваше изглед към града под тях. Кристина се повдигна лекичко на пръсти, за да види лъкатушещите улици на Аликанте, прорязани от сините ленти на каналите, демонските кули, извисяващи се в небето като прозрачни игли.

Залата започваше да се пълни. Анабел и Кийрън бяха отведени в една стая, където да изчакат заедно с Магнус. На останалите беше позволено да отидат по-рано в залата, където те си бяха запазили две редици пейки в предната част. Тай, Кит и Ливи седяха, потънали в разговор. Дру седеше сама, потънала в мисли. Кристина тъкмо се канеше да отиде при нея, когато усети леко докосване по рамото.

Беше Марк. Беше се облякъл много грижливо за явяването си пред Съвета и Кристина усети как я жегва болка, когато го погледна — беше толкова красив в старателно изгладените си, старомодни дрехи, като невероятно оцветена стара снимка. Тъмното сако и жилетката му стояха отлично; беше сресал русата си коса така, че да скрива заострените връхчета на ушите му.

Дори се беше избръснал, при което се беше порязал лекичко на брадичката... което беше нелепо, защото Марк всъщност нямаше косми по лицето си. Приличаше ѝ на малко момченце, което иска да направи добро впечатление в първия учебен ден. Кристина усети как сърцето ѝ се свива от съчувствие и топлота — толкова много държеше на доброто мнение на група хора, които бяха решили да го изоставят на произвола на Дивия лов, въпреки молбите на семейството му, просто заради произхода му.

— Мислиш ли, че с Кийрън всичко ще бъде наред? — попита той. — Би трябвало да се отнесат към един пратеник на Двора с повече уважение. Вместо това те буквално се втурнаха да върнат магическите бариери на мястото им в мига, в който пристигнахме.

— Всичко ще бъде наред — увери го Кристина. И Кийрън, и Марк, помисли си, бяха по-силни, отколкото всеки от тях смяташе

другия, може би защото бяха били толкова уязвими в Лова. — Макар че не мога да си представя как Анабел повежда приятелски разговор. Поне Магнус е с тях.

Марк се усмихна с усилие в същия миг, в който през стаята премина тих шепот. Центурионите бяха пристигнали, в пълно бойно облекло. Носеха червено-сиво-сребърните си униформи, сребърните им значки се виждаха отдалеч. Всеки от тях държеше тояга от чист адамас. Кристина разпозна неколцина от Лос Анджелис, като приятелката на Зара, Саманта, с нейното слабо, зло лице, и Раян, който се оглеждаше из стаята с тревожно изражение.

Зара вървеше начело на процесията, вирнала глава, устните ѝ бяха тънка яркочервена линия. Ала защо Диего не беше до нея? Нима не беше дошъл? Но не, ето го и него, почти в края на колоната; изглеждаше посивял и уморен, но определено беше тук.

Той поспря пред Марк и Кристина, докато останалите центуриони го подминаваха.

— Получих съобщението ти — каза тихичко на Кристина. — Ако това искаш...

— Какво съобщение? — попита Марк. — Какво става?

Зара изникна до Диего.

— Повторна среща. Колко очарователно. — Тя се усмихна на Кристина. — Сигурна съм, че ще се радвате да научите колко добре мина всичко в Лос Анджелис, след като си тръгнахте.

— Много впечатляващо от твоя страна, да убиеш Малкълм. — Очите на Марк бяха непроницаеми и блестящи. — Изглежда, че е довело до голямо издигане за теб. Напълно заслужено, сигурен съм.

— Благодаря ти. — Зара се засмя задъхано и сложи ръка върху тази на Диего. — О! — възкликна с подчертано изкуствен ентузиазъм. — Виж!

В стаята бяха влезли още ловци на сенки. Бяха на най-различна възраст, стари и млади. Някои носеха центурионски униформи. Повечето бяха с бойно облекло или обикновени дрехи. Необикновеното у тях бе това, че държаха плакати и лозунги. РЕГИСТРИРАЙТЕ ВСИЧКИ МАГЪОСНИЦИ. ДОЛНОЗЕМЦИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ КОНТРОЛИРАНИ. СЛАВА НА СТУДЕНИЯ МИР. ОДОБРЕТЕ РЕГИСТЪРА. Между тях имаше набит мъж с

кестенява коса и безлично лице, от онези, които по-късно изобщо не си спомняш. Той намигна на Зара.

— Баща ми — заяви тя гордо. — Регистърът е негова идея.

— Какви *интересни* лозунги — подхвърли Марк.

— Прекрасно е да видиш как хората изразяват политическите си възгледи — каза Зара. — Естествено, Студеният мир създаде поколение от истински революционери.

— Не е много обичайно — отбеляза Кристина — за една революция да агитира за по-малко права за хората, вместо за повече.

За миг маската на Зара падна и Кристина зърна под учтивата фасада и гласчето и държанието на малко момиченце нещо студено, напълно лишено от топлина, емпатия и обич.

— Хората? — повтори тя. — Кои хора?

Диего улови ръката ѝ.

— Зара. Да идем да седнем.

Марк и Кристина мълчаливо ги проследиха как се отдалечават.

* * *

— Надявам се, че Джулиън е прав — каза Ливи, вперила поглед в празния подиум.

— Обикновено е — отвърна Тай. — Не за всичко, но за подобни неща.

Кит седеше между близнаците, което означаваше, че те говореха през него. Не беше напълно сигурен как се беше озовал в тази позиция. Не че имаше нещо против или дори забелязваше точно в този момент. Беше занемял от удивление (нещо, което никога не се случваше) от това, къде се намира: в Аликанте, сърцето на нефилимската държава, виращ се в легендарните демонски кули.

Беше се влюбил в Идрис от пръв поглед. Нещо, което изобщо не беше очаквал.

Беше като да пристъпи в приказка. И то не от онези, с които беше свикнал на Пазара на сенките, където феите бяха просто още един вид чудовище. А от онези, които бе виждал по телевизията и в книгите, когато беше малък, свят на великолепни замъци и гъсти гори.

Ливи му намигна.

— Изписано ти е върху лицето.

— Кое?

— Че си впечатлен от Идрис. Признай си, господин Нищо не ме впечатлява.

Кит нямаше намерение да направи нищо подобно.

— Харесва ми часовникът — посочи го той.

— Съществува легенда за него. — Ливи размърда вежди насреща му. — За секунда, докато звънът му отмерва часа, портите на Рая се отварят. — Ливи въздъхна и по лицето ѝ пробяга нетипична за нея печал. — Що се отнася до мен, Раят е просто Институтът отново да бъде наш. И всички да си отидем у дома.

Думите ѝ изненадаха Кит; беше си мислил за това пътуване до Идрис като края на хаотичното им приключение. Щяха да се върнат в Лос Анджелис и да се заловят с неговото обучение. Ала Ливи беше права: нищо не бе сигурно. Той хвърли поглед към Зара и обкръжението ѝ, настръхнали с грозните си лозунги.

— Все още остава Черната книга — отбеляза Тай. Изглеждаше официален и грижливо сресан, за разлика от обикновено. Кит бе свикнал да го вижда небрежно облечен в дънки и суитшърти и този красив, сякаш по-голям Тай мъничко му връзваше езика. — Кралицата все още я иска.

— Анабел ще я даде на Джулс. Вярвам в способността му да очарова всекиго така, че да накара да направи всичко — заяви Ливи. — Да очарова всекиго или да го изиграе. Но да, ще ми се да не се налагаше след това да се срещат с кралицата. От онова, което чувам за нея, тя никак не ми харесва.

— Според мен има израз за това — каза Кит. — Нещо за мостове и да ги прекосяваш, когато стигнеш до тях.

Тай беше замръзнал, като ловно куче, забелязало лисица.

— *Ливи.*

Сестра му и Кит проследиха погледа му. Към тях през тълпата се задаваше Даяна, с усмивка върху лицето, рибката, татуирана върху мургавата ѝ скула, проблясваше.

С нея имаше две млади жени на двайсет и няколко години. Едната доста приличаше на Джия Пенхалоу, с тъмна коса и решителна брадичка. Другата изглеждаше досущ като Марк Блекторн, чак до

къдрещата се, бледоруса коса и заострените уши. И двете бяха увити в неуместно топли дрехи, сякаш идваха от студен климат.

Кит осъзна кои са, миг преди лицето на Ливи да грейне като слънцето.

— Хелън! — изписка тя и се втурна в прегръдките на сестра си.

* * *

Ударите на часовника в Залата на Съвета отекнаха из Гард, оповестявайки, че всички нефилими трябва да се съберат за заседанието.

Робърт Лайтууд бе настоял да заведе Джулиън в стаята, където бяха Магнус, Кийрън и Анабел. За съжаление, това означаваше, че Ема бе принудена да изтърпи Мануел да я съпроводи до Залата на Съвета.

Щеше ѝ се да можеше да остане насаме с Джулиън поне за миг, но очевидно това нямаше да се случи. Дватамата си размениха кисели погледи, преди да поемат в различни посоки.

— Очакваш ли с нетърпение заседанието? — попита Мануел. Беше напъхал ръце в джобовете си, мръснорусата му коса бе артистично разрошена. Ема се учуди, че не си подсвирква.

— Никой не очаква заседанията с нетърпение — отвърна тя. — Те са необходимо зло.

— Не бих казал *никой*. Зара обожава заседанията.

— Изглежда, си пада по всякакви видове мъчения.

Мануел се обърна и пое заднешком по коридора. Намираха се в един от по-големите коридори, построени, след като Гард беше изпепелен в Тъмната война. — Някога мислила ли си да станеш центурион?

Ема поклати глава.

— Не ти разрешават да имаш парабатай.

— Винаги съм си мислел, че това с Джулиън Блекторн е от съжаление — подхвърли Мануел. — Искам да кажа, виж се само. Ти си готина, способна, ти си Карстерс. Джулиън... прекарва цялото си време с малки дечурлига. Той е седемнайсетгодишен старец.

Ема се зачуди какво ли ще стане, ако метне Мануел през един от прозорците. Вероятно би забавило заседанието.

— Просто казвам. Дори ако не искаш да отидеш в Сколоманса, би могла да бъдеш страшно полезна на Кохортата. Ние сме бъдещето. Ще видиш. — Очите му блестяха и за миг те вече не бяха развеселени и шегуващи се. Това бе блясъкът на истински фанатизъм, и Ема се почувства изпразнена отвътре.

Бяха стигнали до вратата на Залата. Наоколо нямаше никого; Ема се протегна и изрита краката на Мануел изпод него. Той политна и се сгромоляса на земята, само за да се надигне на лакти с яростен вид миг по-късно. Ема се съмняваше, че го е наранила, освен може би там, където се намираше достойнството му... което и целеше.

— Оценявам предложението ти — заяви, — но ако да се присъединя към Кохортата, означава да прекарам живота си, забутана наврѳх някаква планина с цял куп фашисти, предпочитам да си живея в миналото.

Чу как Мануел изсъска нещо не особено приятно на испански, докато тя прекрачваше прага и влизаше в залата. Отбеляза си наум да помоли Кристина да ѳ го преведе, когато ѳ се удаде възможност.

* * *

— Не можеш да бъдеш тук, Джулиън — твърдо каза Джия.

Намираха се в огромна стая, от чиито големи прозорци се разкриваше изглед към Брослиндската гора. Беше учудващо изискана стая — Джулиън открай време смяташе, че Гард е място, в което властват тъмен камък и тежко дърво. По стените имаше тапети от брокат, позлатените мебели бяха тапицирани с кадифе. Анабел седеше в едно кресло с висока облегалка, и изглеждаше неспокойна. Магнус се беше облегал на стената с отегчено изражение, а Кийрън стоеше до прозореца, приковал очи в небето и дърветата отвън.

— Искам да бъде с мен — каза Анабел. — Той е причината да дойда.

— Оценяваме присъствието ти, Анабел — рече Джия. — И си даваме сметка, че в миналото си имала лош опит с Клейва.

Звучеше спокойна и Джулиън се зачуди дали би звучала така, ако беше видяла как Анабел се надига от мъртвите, обляна в кръв, и пронизва Малкълм в сърцето.

Кийрън се извърна от прозореца.

— Познаваме Джулиън Блекторн — каза той на Джия. На Джулиън му се стори, че звучи много повече като човек, в сравнение с първия път, когато се бяха срещнали, сякаш елфическият му акцент избледняваше. — Теб не познаваме.

— Под „нас“ имаш предвид себе си и Анабел? — попита Джия.

Кийрън направи изразителен елфически жест, който обхващаше цялата стая.

— Тук съм като пратеник на кралицата. Анабел е тук по свои собствени причини. А Магнус е тук, понеже ви търпи заради Алек. Не си мислете обаче, че е добра идея да се разпореждате с нас.

— Анабел е ловец на сенки — започна Робърт.

— А аз съм елфически принц. Син на крал. Принц на Ледения двор, Пазител на студения път и Див ловец. Не ме гневете.

Магнус се прокашля.

— В думите му има истина.

— За Алек? — Робърт повдигна вежди.

— Изобщо. Кийрън е дланоземец. Анабел понесе от ръцете на Клейва участ по-страшна от смъртта, защото обичаше дланоземците. В Залата на Съвета се е събрала Кохортата. Днес те ще се опитат да се доберат до власт. Да го предотвратим е по-важно, отколкото да спорим за това, къде може и къде не може да стои Джулиън.

Джия погледна Магнус за миг.

— Ами ти? — попита го учудващо нежно. — Ти си дланоземец, Бейн.

Магнус сви рамене, бавно и уморено.

— О, аз съм...

Чашата, която държеше, се изплъзна от ръката му. Тупна на пода и се счупи, а миг по-късно Магнус я последва. Прегъна се, сякаш беше от хартия, и главата му се удари в пода с грозен звук.

Джулиън се втурна към него, ала Робърт го сграбчи за ръката.

— Върви в Залата на Съвета — каза, докато Джия коленичеше до Магнус и слагаше ръка на рамото му. — Доведи Алек.

След това го пусна и Джулиън се втурна да бяга.

* * *

Ема си пробиваше път през залата в състояние на вцепенен ужас. Цялото удоволствие, което бе изпитала, когато събори Мануел по задник, се беше изпарило. Стаята кипеше от грозни крясъци и размахани лозунги: ПРОЧИСТЕТЕ КЛЕЙВА и ОГРАНИЧАВАНЕТО НА ВЪРКОЛАЦИТЕ Е РЕШЕНИЕТО и ДОЛНОЗЕМЦИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ КОНТРОЛИРАНИ.

Проправи си път покрай групичка хора, в средата на която стоеше Зара, и чу някой да казва:

— Не мога да *повярвам*, че си била принудена да убиеш онова чудовище Малкълм Фейд сама, след като Клейвът се е провалил!

Тези думи бяха последвани от хор одобрителни гласове.

— Ето какво се случва, когато магьосниците бъдат оставени да правят каквото си поискат — каза някой друг. — Те са прекалено могъщи. Безумно е, от практична гледна точка.

Повечето лица в стаята бяха неизвестни на Ема. Би трябвало да познава повече от тях, помисли си, ала семейство Блекторн бяха живели изолирани и много рядко бяха напускали Института в Лос Анджелис.

Сред морето от непознати лица Ема зърна Даяна, висока и царствена, както винаги. Тя вървеше през тълпата, а зад нея бързаха две познати фигури. Ейлийн и Хелън, и двете — с порозовели бузи, увити в огромни палта и шалове. Вероятно току-що пристигаха от остров Врангел.

Сега Ема видя и останалите от семейство Блекторн — Ливи, Тай и Дру скочиха от местата си и се втурнаха към Хелън, която се наведе и разтвори ръце, за да прегърне всички наведнъж, притискайки ги силно до гърдите си.

Хелън отмяташе косата на Дру назад, прегръщаше близнаците, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Марк също беше там, крачеше към сестра си и Ема с усмивка на уста видя как двамата обвиха ръце един около друг. Мъничко болеше — тя никога нямаше да има същото с родителите си, никога нямаше да ги прегърне отново, или да стисне ръцете им — но това бе хубава болка. Марк повдигна Хелън от земята, докато Ейлийн гледаше с усмивка как двамата се прегръщат.

— Мануел Вилялобос куца. — Кристина се беше приближила зад нея; Ема обви ръце около приятелката си и отпусна брадичка на рамото ѝ. — Ти ли го направи?

— Възможно е — измърмори Ема и чу как Кристина се изкиска.
— Опита се да ме убеди да се присъединя към Кохортата.

Тя се обърна и стисна ръката на Кристина.

— Ще ги сразим. Те не могат да победят. Нали? — Тя погледна към медальона на Кристина. — Каж ми, че Ангелът е на наша страна.

Кристина поклати глава.

— Тревожа се. Тревожа се за Марк, за Хелън... и за Кийрън.

— Кийрън е свидетел, поканен от Клейва. Кохортата не може да го докосне.

— Той е елфически принц. Въплъщава всичко, което те ненавиждат. А докато не се появихме тук, май не си бях давала сметка, точно колко *силна* е омразата им. Няма да искат да му позволят да говори и определено няма да искат Съвета да го изслуша.

— Именно затова сме тук — за да ги накараме да го изслушат — започна Ема, но Кристина гледаше покрай нея със слисано изражение. Ема се обърна и видя Диего, останал по някакво чудо без Зара, да я вика с жест от една празна редица места.

— Трябва да отида да говоря с него. — Кристина стисна рамото ѝ, придобила изведнъж обнадeждено изражение. Ема ѝ пожела късмет и приятелката ѝ потъна в множеството, оставяйки я да се оглежда за Джулиън.

Не го видя никъде, но за сметка на това забеляза гъста групичка ловци на сенки, сред които зърна Марк и внезапния сребрист блясък на оръжия. Саманта Ларкспийър бе извадила жестоко на вид острие. Ема се отправи натам, посягайки към оръжието си.

* * *

Марк обичаше еднакво силно всичките си братя и сестри. И все пак, Хелън беше специална. Тя беше *като* него — наполовина елф, привличана от съблазънта на елфическите земи. Хелън дори твърдеше, че си спомня майка им, Нериса, за разлика от него.

Той я сложи да седне, разрошвайки светлата ѝ коса. Лицето ѝ... изглеждаше различна, по-стара. Не от бръчки около очите или загрубяла кожа, а заради нещо в излъчването ѝ. Зачуди се дали през годините и тя бе давала имена на звездите, както беше правил той:

Джулиън, Тиберий, Ливия, Друзила, Октавиан. Тя би добавила още едно: Марк.

— Искам да говоря с теб. За Нене, сестрата на майки ни.

В гласа ѝ, когато му отговори, се долавяше далечен повей от елфическа формалност.

— Даяна ми каза, че сте я срещнали в царството на феите. Знаех, че съществува, но не и къде би могла да бъде открита. Трябва да поговорим за нея, както и за други належащи въпроси. — Тя вдигна очи към него и въздъхна, докосвайки го по бузата. — Като например кога стана толкова висок.

— Според мен се случи докато бях в Лова. Трябва ли да се извиня?

— Ни най-малко. Тревожих се... — Тя се поотдръпна, за да го огледа изпитателно. — Мисля, че дължа благодарност на Кийрън Кралския син за грижите му за теб.

— А аз на Ейлийн за грижите ѝ за теб.

Хелън се усмихна.

— Тя е светлината на дните ми — каза и хвърли поглед към големия часовник над подиума. — Сега нямаме много време, Марк. Ако всичко се развие така, както се надяваме, ще имаме цялото време на света, за да си говорим. Така или иначе, с Ейлийн ще прекараме тази нощ в Аликанте, а доколкото разбрах от Джия, вие също. Ще имаме възможност да си поприказваме.

— Зависи от това, как ще се развият нещата тази вечер, нали? — прекъсна ги рязък глас. Саманта Ларкспиър. Марк смътно си спомняше, че тя има брат, който страшно си прилича с нея.

Беше облечена в центурионска униформа и носеше плакат, на който пишеше **ЕДИНСТВЕНИЯТ ДОБЪР ЕЛФ Е МЪРТВИЯТ ЕЛФ**. В долната му част имаше нещо, което приличаше на петно черна боя.

— Кратко и ясно — подхвърли Марк, но Хелън се взираше в плаката пребледняла от шок.

— След днешното гласуване, страшно ще се изненадам, ако на измет като вас все още ѝ е разрешено дори да стъпи в Аликанте — заяви Саманта. — Радвайте му се, докато можете.

— Говориш със съпругата на дъщерята на консула — обади се Ейлийн, с разширени от гняв ноздри. — Мери си приказките, Саманта Ларкспиър.

Саманта издаде странен, задавен, съскащ звук и като посегна към колана с оръжията си, извади кама, чиято дръжка представляваше метален бокс. Марк зърна брат й, със същата бледа кожа и черна коса, да си проправя път към тях през множеството. Хелън бе сложила ръка върху серафимската кама на кръста си. Инстинктивно, Марк посегна към собственото си оръжие, готов за битка.

* * *

Кит вдигна очи, когато Джулиън сложи ръка на рамото му.

Беше се свил на мястото си, загледан в Аликанте през големия прозорец зад подобното на сцена дървено нещо в средата на стаята. Нарочно не поглеждаше към Ливи и Тай, които посрещаха сестра си. Нещо в групичката Блекторновци, които се прегръщаха и говореха развълнувано един през друг, настойчиво му напомняше, че не бе един от тях, по начин, по който не го беше чувствал от Лос Анджелис насам.

— Сестра ти е тук — каза той на Джулиън и посочи. — Хелън.

Джулиън хвърли поглед към братята и сестрите си за миг; Кит имаше чувството, че вече знае. Изглеждаше напрегнат, по него сякаш пробягваха искри, като по скъсана електрическа жица.

— Искам да направиш нещо. Алек охранява източната врата на Залата. Върви да го намериш и го заведи при Магнус. Кажи му, че Магнус е в стаята за гости на консула; той знае къде е.

Кит свали крака от мястото пред себе си.

— Защо?

— Просто го направи. — Джулиън се изправи. — Нека да изглежда така, сякаш е идеята е твоя, сякаш искаш Алек да ти покаже нещо или да ти помогне да намериш някого. Не искам да разбудим ничие любопитство.

* * *

— Не мислиш *наистина* да се сражаваш насред Залата на Съвета, нали? — каза Ема. — Имам предвид, при положение че би

било незаконно и така нататък. — Тя изцъка с език. — Не е добра идея, Саманта. Прибери камата.

Малката групичка — Хелън, Ейлийн, Марк и Саманта — се обърнаха към Ема, зяпнали я така, сякаш беше изникнала от нищото. И четиримата бяха прекалено ядосани, за да усетят приближаването ѝ.

Златният часовник над главите им зазвъня настойчиво. Множеството започна да се разпръсва, всички си търсеха места в редиците, обърнати към подиума. Дейн Ларкспиър, който беше тръгнал към сестра си, беше спрял по средата на пътеката; Ема с изненада видя, че Мануел му препречва пътя.

Може би и Мануел мислеше, че центуриони, сбили се насред Залата на Съвета, не е особено добра идея. Зара също гледаше съм тях, свила алени устни в тънка, ядосана ивица.

— Не ми навирай ранга си в лицето, Ейлийн Пенхалоу — каза Саманта, но прибра камата си обратно в ножницата. — Не и когато си женена за... това *нещо*.

— Ти ли го нарисува? — прекъсна я Ема, посочвайки мацаницата върху лозунга на Саманта. — Това мъртва фея ли се предполага да е?

Почти бе сигурна, че е така. Мацаницата имаше ръце и крака и нещо, което приличаше на крилца на морско конче.

— Впечатляващо — каза Ема. — Притежаваш талант, Саманта. Истински талант.

Саманта изглеждаше изненадана.

— Наистина ли го мислиш?

— Естествено, че не — отвърна Ема. — А сега върви да седнеш. Зара ти маха.

Саманта се поколеба, а после се обърна. Ема улови Хелън за ръката и се отправи към дългата пейка, където се бяха настанили семейство Блекторн. Сърцето ѝ биеше силно. Не че Саманта представляваше някаква заплаха, но ако започнеха нещо и останалите приятели на Зара се присъединяха, можеше да се превърне в истинска битка.

Ейлийн и Марк вървяха от двете им страни. Пръстите на Хелън се обвиха около ръката на Ема.

— Спомням си това — тихо каза тя. Връхчетата на пръстите ѝ докоснаха белега, която Кортана бе оставила преди години, когато Ема бе притиснала оръжието до себе си след смъртта на родителите си.

Именно Хелън бе там, когато Ема се събуди в свят, от който родителите ѝ си бяха отишли завинаги, макар Джулиън да бе този, който бе сложил меч в ръцете ѝ.

Ала сега Кортана бе окачена на гърба ѝ. Сега бе техният шанс да поправят неправдите на миналото — злото, причинено на Хелън и Марк, и останалите като тях, от Клейва; несправедливостта, понесена от семейство Карстерс, когато Клейвът бе пренебрегнал смъртта им. От това мисълта, че скоро ще бъде заточена, ѝ причиняваше още по-голяма болка, мисълта, че няма да бъде със семейство Блекторн, когато отново се съберат.

Ускориха крачка, когато приближиха останалите Блекторновци, и ето го и Джулиън, застанал сред братята и сестрите си. Очите му срещнаха тези на Ема. Дори от това разстояние, тя видя, че са станали почти черни.

Разбра, без да е нужно да пита — нещо не беше наред.

* * *

На Кит му беше страшно трудно да не изостава от Алек Лайтууд. Той беше по-голям от него и имаше по-дълги крака, и се бе втурнал да бяга в мига, в който Кит му каза, че Магнус се нуждае от него.

Кит не беше сигурен дали претекстът им (че е помолил Алек да му покаже Гард) ще мине, ако някой ги спре. Никой обаче не го направи — силният звън на часовника все още отекваше и всички бързаха към главната зала.

Когато нахълтаха в стаята за гости на консула, откриха Магнус, легнал върху един дълъг диван. Кийрън и Анабел бяха в другия край на стаята и се оглеждаха наоколо като котки, пуснати на непознато място.

Джия и Робърт стояха до дивана; Алек понечи да се приближи, но баща му сложи ръка на рамото му.

Алек се закова на мястото; цялото му тяло беше напрегнато.

— Добре е — увери го Робърт. — Брат Енох току-що беше тук. Магията му е изчерпана и е слаб, но...

— Знам какво му има — каза Алек и мина покрай него. Пред очите на инквизитора той коленичи до дългия диван. Отметна косата

от челото на Магнус и магьосникът се размърда и промълви нещо. — От известно време не е добре. — Алек като че ли говореше повече на себе си. — Магията му се изчерпва толкова бързо. Казах му да отиде в Спираловидния лабиринт, но все нямаше време.

Кит ги гледаше с широко отворени очи. Естествено, беше чувал за Магнус още преди да се запознае с него; Магнус беше прочут сред долноземците. А когато го беше срещнал, магьосникът преливаше от кинетична енергия, вихрушка от суховато остроумие и син огън. И през ум не му беше минавало, че Магнус може да се разболее или умори.

— Има ли нещо, което може да му помогне? — Анабел трепереше от напрежение, а ръцете ѝ потръпваха до тялото. Кит едва сега забеляза, че на дясната ѝ ръка липсваше един пръст. Досега не се бе вглеждал толкова отблизо. От нея го побиваха тръпки. — Аз... аз имам нужда от него.

Фактът, че Алек не избухна, бе достоен за възхищение.

— Нужна му е почивка — заяви той. — Бихме могли да отложим заседанието...

— Алек, не можем — меко каза Джия. — Естествено, че Магнус трябва да си почине. Анабел, ще се погрижим за теб. Обещавам ти.

— Не. — Анабел се притисна до стената. — Искам Магнус да бъде до мен. Или Джулиън. Повикайте Джулиън.

— Какво става? — Кит разпозна гласа на Зара, още преди да се обърне и да я види на прага. Червилото ѝ приличаше на ярка кървава резка върху бледата ѝ кожа. Гледаше към Магнус, а ъгълчето на устните ѝ беше изкривено в усмивчица. — Консул Пенхалоу. — Тя се поклони на Джия. — Всички са се събрали. Да им кажа ли, че заседанието се отлага?

— Не, госпожице Диърборн. — Джия приглади бродираната си одежда. — Благодаря ви, но нямаме нужда да се ангажирате с това вместо нас. Заседанието ще се състои, както бе предвидено.

— Диърборн — повтори Анабел. Очите ѝ бяха приковани в Зара, присвити и проблясващи като на змия. — Ти си Диърборн?

Зара изглеждаше озадачена, сякаш се чудеше коя е Анабел.

— Зара е страстна привърженичка на идеята за ограничаване правата на долноземците — подхвърли Джия неутрално.

— Загрижени сме за безопасността — заяви Зара, видимо жегната. — Това е всичко.

— Най-добре да вървим — каза Робърт Лайтууд. Не откъсваше очи от Алек, но Алек не го поглеждаше; беше приседнал до Магнус, сложил ръка на бузата му. — Алек, ако имаш нужда от мен, изпрати да ме повикат.

— Ще изпратя Кит — отвърна Алек, без да се обръща.

— Ще те повикам — каза Робърт на Кийрън, който стоеше безмълвно до прозореца, просто още една сянка сред сенките в стаята. Кийрън кимна.

Робърт стисна рамото на Алек за миг, а Джия протегна ръка към Анабел. След един дълъг миг, в който се взираше в Зара, Анабел последва консула и инквизитора навън.

— Болен ли е? — попита Зара, поглеждайки Магнус с бегъл интерес. — Не знаех, че магьосниците боледуват. Колко смешно би било, ако умре преди теб? Така де, при положение че той е безсмъртен, със сигурност сте очаквали да стане обратното.

Алек повдигна бавно глава.

— *Какво?*

— Искам да кажа, при положение че Магнус е безсмъртен, а ти, е, нали се сещаш, *не си* — поясни тя.

— Той е безсмъртен? — Кит никога не бе чувал гласа на Алек толкова студен. — Ще ми се да ми беше казала по-рано. Тогава щях да върна времето назад и да си намеря някой симпатичен смъртен съпруг, с когото да остареем заедно.

— Е, нима не би било по-добре? Така бихте могли да остарееете и да умрете едновременно.

— Едновременно? — повтори Алек. Почти не беше помръднал, нито беше повишил глас, ала яростта му сякаш изпълни стаята. Дори Зара като че ли започваше да се чувства неловко. — И как предлагаш да го уредим? Да скочим заедно от някоя скала, когато здравето на единия от нас започне да се влошава?

— Може би. — Зара се нацупи. — Не можеш да отречеш, че положението, в което се намиращ, е трагично.

Алек се изправи на крака и в този миг той беше легендарният Алек Лайтууд, за когото Кит беше чувал, героят от отминали битки, стрелецът със смъртоносна ръка.

— Това е, което искам и което избрах. Как смееш да го наричаш трагедия! Той никога не се е преструвал, никога не се е опитвал да ме заблуди, че ще бъде лесно, ала да избера Магнус, бе едно от най-лесните неща, които съм правил някога. Всички имаме един живот, Зара, и никой от нас не знае колко кратък или колко дълъг ще бъде той. Несъмнено дори ти го разбираш. Предполагам искаше да бъдеш груба и жестока, но се съмнявам, че *възнамеряваше* да прозвучиш като глупачка.

Зара се изчерви.

— Но ако ти умреш от старост, а той живее вечно...

— Значи, ще бъда част от живота на Магнус и това прави и двама ни щастливи — заяви Алек. — А аз ще бъде невероятен късметлия, защото на света ще има някой, който винаги ще ме помни. Който винаги ще ме обича. Магнус няма вечно да бъде в траур, но до края на времето ще ме помни и ще ме обича.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Зара, ала в гласа ѝ имаше колебливи нотки.

— Защото той е хиляди пъти по-добър човек, отколкото ти някога ще бъдеш — заяви Алек. — А сега се махай оттук, преди да съм рискувал живота му, като го събудя, за да го накарам да те превърне в подпалено бунище. Нещо, което би подхождало на характера ти.

— О, колко *грубо*!

Според Кит бе повече от грубо. Според него Алек наистина го мислеше. Част от него се надяваше Зара да остане достатъчно дълго, за да открият дали наистина е така. Вместо това тя се отправи към вратата, поспирайки за миг на прага, за да ги погледне с неприязън.

— Хайде де, Алек. Истината е, че ловците на сенки и долноземците не са създадени, за да бъдат заедно. Двамата с Бейн сте истински позор. Ала ти не се задоволяваш само с това, че Клейвът ти позволява да оскверниш ангелското си потекло. Не, ти искаш да го натрапиш на всички нас.

— Наистина ли? — обади се Кийрън, за когото Кит почти бе забравил. — *Всички* вие трябва да спите с Магнус Бейн? Колко *вълнуващо* за вас.

— Затваряй си устата, елфически боклук. Скоро ще научиш. Избрали сте погрешната страна, ти и онези Блекторновци, и Джейс Херондейл, и онази рижавя кучка Клеър... — Дишаше учестено,

лицето ѝ бе пламнало. — Страшно ще ми хареса да ви гледам как ви смазват. — И с тези думи тя изхвъркна от стаята.

— Наистина ли каза „да оскверниш ангелското си потекло“? — Алек изглеждаше втрещен.

— Елфически боклук — повтори Кийрън замислено. — Това, както би се изразил Марк, беше нещо ново.

— Невероятно. — Алек отново седна на дивана, присвивайки колене до гърдите си.

— Нищо от казаното от нея не ме учудва — рече Кийрън. — Такива са те. Такива ги направи Студеният мир. Боят се от всичко, което е ново и различно, и са изпълнени с ледена омраза. Тя може и да изглежда абсурдно, Зара Диърборн, но не допускайте грешката да я подцените, нея и нейната Кохорта. — Той отново се обърна към прозореца. — Омраза като тази може да опустоши света.

* * *

— Това е наистина странно искане — каза Диего.

— Ти си този, който е във фалшива връзка — отвърна Кристина. — Сигурна съм, че са те молили и за по-странни неща.

Диего се засмя невесело. Двамата седяха на една пейка, далеч от семейство Блекторн. Ударите на часовника, отбелязващи началото на заседанието, бяха затихнали и стаята беше пълна, макар че на подиума все още нямаше никого.

— Егоистично е от моя страна, но се радвам, че Хайме ти е казал. Можех да понеса да ме мразиш, но не и да ме презираш.

Кристина въздъхна.

— Не съм сигурна, че някога съм те презирала наистина.

— Трябваше да ти кажа повече. Искях да те опазя в безопасност... и се опитах да убедя сам себе си, че Кохортата и техните планове не са твой проблем. Твърде късно разбрах, че се опитват да сложат ръка върху Лосанджелския институт. И се излъгах в Мануел, също като останалите. Вярвах му.

— Знам — отвърна Кристина. — И всъщност не те виня за нищо. Аз... В продължение на толкова дълго време ние бяхме Кристина-и-Диего. Двойка. Заедно. И когато това свърши, се чувствах като

половинка от себе си. Когато ти се върна, си помислих, че бихме могли отново да бъдем както преди, и се опитах, но...

— Но вече не ме обичаш по този начин — довърши той.

Кристина замълча за миг.

— Не. Не те обичам по този начин. Беше, като да се опитах да се върнеш на място, което си спомняш като свършено от детството си. Винаги ще го откриеш променено, защото самият ти си се променил.

Адамовата ябълка на Диего подскочи, когато той преглътна.

— Не те виня. Самият аз също не се харесвам особено точно сега.

— Може би това ще ти помогне да се харесваш малко повече. Ще ни направиш огромна добрина.

Той поклати глава.

— Май изобщо не трябва да се учудвам, че именно ти си съжалила един изгубен елф.

— Не е съжаление. — Кристина хвърли поглед през рамо. Зара беше излязла от стаята преди малко и все още не се беше върнала. Саманта се взираше яростно в нея, очевидно убедена, че Кристина се опитва да открадне годеника на приятелката ѝ. — Те ме плашат. Ще го убият, след като даде показания.

— Кохортата наистина е плашеща — съгласи се Диего. — Ала Кохортата не са центурионите и не всички центуриони са като Зара. Раян, Дивя, Джен са добри хора. Също като Клейва, това е организация, в чието сърце се е появил тумор. Част от тялото е болна, друга част — здрава. Нашата мисия е да намерим начин да спрем болестта, без да убием цялото тяло.

Вратата на залата се отвори. Консултът, Джия Пенхалоу, прекрачи прага, а тъмните ѝ одежди със сребърни пръски се развяваха около нея.

Оживените разговори, които кипяха до този миг в стаята, притихнаха до приглушен шепот.

* * *

— Благодаря ви, че се събрахте с толкова малко предизвестие, нефилими. — Консул Пенхалоу стоеше в предната част на нисък дървен подиум, чиято основа бе украсена с четирите букви на Съвета.

В черната ѝ коса имаше сиви нишки, които Ема не си спомняше да е виждала преди, бръчици — в ъгълчетата на очите ѝ. Едва ли беше лесно да бъдеш консул по време на необявена война. — Повечето от вас знаят за Малкълм Фейд. Той бе един от най-верните ни съюзници или поне така смятахме. Преди няколко седмици той ни предаде и досега продължаваме да научаваме същинските размери на ужасяващите му, кървави престъпления.

Шепотът, пробягал из стаята, прозвуча на Ема като тътена на прииждащ прилив. Щеше ѝ се Джулиън да беше до нея, за да може да докосне рамото му със своето, или да стисне ръката му, ала за да се съобразят с нареждането на инквизитора, бяха седнали в двата края на дългата пейка, след като той ѝ каза, че Магнус е припаднал.

— Обещах на Анабел Магнус да бъде до нея — беше ѝ прошепнал тихичко, така че децата да не го чуят и да се уплашат. — Дадох ѝ думата си.

— Не би могъл да предположиш. Горкият Магнус. Нямаше откъде да знаем, че е болен.

Спомни си обаче как му казва: *Недей да ѝ обещаваш нещо, което не бихме могли да ѝ дадем.* И усети, че се вледенява.

— Зад предателството на Фейд се крие по-дълга история, която може би не познавате — продължи Джия. — През 1812 година той се влюбил в нефилимско момиче, Анабел Блекторн. Семейството ѝ ненавиждало мисълта тя да се омъжи за магьосник. В крайна сметка тя била убита... от други нефилими. На Малкълм казали, че станала Желязна сестра.

— Защо не са убили и него? — обади се някой в тълпата.

— Той бил могъщ магьосник. Ценен съюзник — отвърна Джия. — В крайна сметка било решено да го оставят на мира. Ала когато открил какво наистина се е случило с Анабел, той обезумял. Прекарал последния век, опитвайки се да си отмъсти на ловците на сенки.

— Консул Пенхалоу. — Беше Зара, изпънала превзето гръб; току-що беше влязла в залата и стоеше на пътеката между редовете. — Разказвате ни тази история така, сякаш искате да съчувстваме на момичето и магьосника. Ала Малкълм Фейд беше чудовище. Убиец. Увлечението на едно момиче по него не оправдава делата му.

— Намирам — отвърна Джия, — че има разлика между оправдание и обяснение.

— Тогава защо трябва да слушаме това обяснение? Магьосникът е мъртъв. Надявам се това да не е опит да бъде изкопчено някакво обезщетение от Съвета. Никой, свързан с онова чудовище, не заслужава обезщетение за смъртта му.

Погледът на Джия беше като острие на нож.

— Разбирам, че напоследък вземаш доста дейно участие в работата на Съвета, Зара. Това не означава, че можеш да прекъсваш консула. Иди да седнеш.

След миг Зара се подчини със сърдито изражение. Ейлийн направи тържествуващ жест с юмрук.

— Само така, мамо — прошепна тя.

Някой друг обаче се беше изправил, за да заеме мястото на Зара. Баща ѝ.

— Консул Пенхалоу — заяви той. — Не мислете, че сме толкова глупави; казано ни бе, че на това заседание ще бъдат изслушани важни показания, които ще имат сериозно отражение върху Клейва. Не е ли време да повикате свидетеля, който ще ги даде? Ако изобщо съществува такъв свидетел?

— О, тя съществува — увери го Джия. — Става дума за Анабел. Анабел Блекторн.

Шепотът, разнесъл се сега, приличаше на разбиваща се вълна. Миг по-късно се появи Робърт Лайтууд с мрачно изражение на лицето, следван от двама стражи, между които вървеше Анабел.

Изглеждаше съвсем дребничка, докато се качваше на подиума заедно с инквизитора. Черната книга висеше на гърба ѝ, закачена с връвчица, и я караше да изглежда още по-малка, като момиченце, отиващо на училище.

През множеството пробяга съскащ шепот. *Нежива*, чу Ема и *Нечиста*. Анабел се притисна до Робърт.

— Това е нечувано — извика бащата на Зара. — Нима всички не пострадахме достатъчно от разяждащата мръсотия на Помрачените? Трябва ли да водите това *нещо* пред нас?

Джулиън скочи на крака.

— Помрачените не бяха неживи — каза той, обръщайки се с лице към залата. — Те бяха превърнати с помощта на Бокала на смъртните. Анабел е съвсем същата, каквато е била приживе. Била е

измъчвана от Малкълм, прекарала е години в полуживо състояние. Тя иска да ни помогне.

— Джулиън Блекторн — процеди Диърборн подигравателно. — Дъщеря ми ми разказа за теб — чичо ти бил луд, цялото ти семейство е лудо, само един безумец би сметнал това за добра идея.

— Недей — обади се Анабел и гласът ѝ отекна, ясен и силен, — да му говориш по този начин. Той е мой кръвен родственик.

— Блекторновци. Изглежда, че до един са луди, мъртви или и двете.

Ако Диърборн беше очаквал думите му да бъдат посрещнати със смях, остана разочарован. Стаята беше притихнала.

— Седни си — нареди му студено консултът. — Изглежда, че семейството ти има проблем с начина, по който се очаква да се държат нефилимите. Прекъснете ли ме още веднъж, ще бъдете изхвърлени от залата.

Диърборн си седна, ала очите му горяха от ярост. И не само неговите. Ема плъзна поглед из залата и видя множество побеснели очи, впити в подиума. Тя се опита да преглътне притеснението си; Джулиън беше излязъл на пътеката между редовете и стоеше, обърнат към подиума.

— Анабел — каза той, с нисък, насърчителен глас. — Разкажи им за краля.

— Тъмният крал — започна Анабел тихо. — Повелителят на сенките. Той беше в заговор с Малкълм. Важно е да го знаете, защото дори и сега той планира унищожението на всички ловци на сенки.

— Но феите са слаби! — Мъж, облечен в бродирана гандора^[1], бе скочил на крака, с пламнали от тревога тъмни очи. Кристина прошепна в ухото на Ема, че оглавява Института в Маракеш. — Годините на Студения мир са ги отслабили. Кралят не може да се надява да се изправи срещу нас.

— Не и в сблъсък на равностойни армии, така е — съгласи се Анабел с тихото си гласче. — Ала кралят е впрегнал могъществото на Черната книга за своите цели, и е научил как да унищожи силата на нефилимите. Как да обезсили руни, серафимски ками и магическа светлина. Ще се изправите срещу войските му с не повече сила, отколкото притежават мунданите...

— Това абсолютно не може да бъде вярно! — отсече слаб, тъмнокос мъж, когото Ема помнеше от отдавнашното обсъждане на Студения мир. Ласло Балог, глава на Института в Будапеща. — Тя лъже.

— Няма причина да лъже! — Даяна също беше скочила на крака, изпънала рамене назад в бойна стойка. — Ласло, ти, от всички хора...

— Госпожице Рейбърн. — Изражението на унгареца окоравя. — Според мен всички знаем, че вие не би трябвало да участвате в това обсъждане.

Даяна замръзна.

— Вие поддържате близки отношения с елфи — продължи той, примлясквайки, докато говореше. — Видели са ви.

— В името на Ангела, Ласло — каза консултът. — Даяна няма нищо общо с това, освен че има лошия късмет да не е съгласна с теб!

— Ласло е прав — заяви Хорас Диърборн. — Семейство Блекторн са поддръжници на елфите, нарушители на Закона...

— Но не сме лъжци. — Гласът на Джулиън бе като ледена стомана.

Диърборн налага уловката му.

— Какво означава това?

— Не дъщеря ти уби Малкълм Фейд — заяви Джулиън. — А Анабел.

Зара скочи на крака като кукла, дръпната рязко на конците си.

— Това е лъжа! — изпищя тя.

— Не е лъжа — каза Анабел. — Малкълм ме възкреси от мъртвите. Използва кръвта на Артър Блекторн, за да го направи. И заради това, както и заради изтезанията, на които ме подложи и това, че ме изостави, аз го убих.

Сега вече стаята изригна.

Между стените отекваха викове. Саманта и Дейн Ларкспиър бяха на крака и размахваха юмруци. Хорас Диърборн ревеше, че Анабел е лъжкия, че всички от рода Блекторн са лъжци.

— Достатъчно! — изкрещя Джия. — Тишина!

— *La spada mortale*. — Дребничка жена с маслиненомургава кожа се изправи от мястото си в задния край на залата. Беше облечена в простичка рокля, ала около врата си носеше масивна огърлица, искряща от скъпоценни камъни. Имаше тъмносива коса, която й

стигаше почти до хълбоците, а гласът ѝ бе пропит с достатъчно авторитет, за да се чуе над глъчката в стаята.

— Какво каза, Киара? — попита Джия. Ема знаеше името ѝ — Киара Малатеста, главата на Римския институт.

— Мечът на смъртните — повтори Киара. — Ако съществува съмнение дали тази личност — ако изобщо може да бъде наречена така — казва истината, изпитайте я с него. Така ще си спестим ненужните спорове за това, дали лъже, или не.

— Не. — Очите на Анабел се стрелкаха из стаята в паника. — Не и Мечът...

— Виждате ли, тя лъже — каза Дейн Ларкспиър. — Страх я е, че Мечът ще разкрие истината!

— Страх я е от Меча, защото е била изтезавана от Съвета! — Джулиън опита да се приближи до подиума, ала двама от стражите на Съвета го сграбчиха, задържайки го назад. Ема понечи да се изправи, ала Хелън я натисна обратно на мястото ѝ.

— Още не — прошепна тя. — Това само ще влоши нещата... тя трябва поне да опита...

Ала сърцето на Ема препускаше. Стражите все така възпираха Джулиън да не се приближи до подиума. Всеки нерв в тялото ѝ крещеше, когато Робърт Лайтууд излезе и се върна, носейки нещо дълго, остро и сребърно. Нещо, което проблясваше като тъмна вода. Тя видя — *почувства* — как Джулиън си пое рязко дъх; беше държал Меча на смъртните и познаваше болката, която той причиняваше.

— Не го правете! — извика, ала гласът му бе удавен в морето на останалите гласове, шума в стаята, докато ловците на сенки се изправяха на крака, проточили вратове напред, за да видят какво се случва.

— Тя е мръсно, неживо създание! — крещеше Зара. — Би трябвало да сложите край на мъките ѝ и да я убиете, не да я изправяте да говори пред Съвета!

Анабел пребледня. Ема усещаше напрежението на Джулиън, знаеше какво си мисли: ако Магнус беше тук, би могъл да им обясни. Анабел не беше нежива. Тя беше върната към живота. Магнус беше долноземец, на когото Съветът вярваше, един от малцината. Нищо от това нямаше да се случи, ако Магнус бе в състояние да присъства на заседанието.

Магнус, помисли си Ема, *О, Магнус, надявам се, че си добре. Щеше ми се да беше тук с нас.*

— Мечът ще реши дали Анабел е годна да даде показания. — Твърдият глас на Джия отекна чак до дъното на стаята. — Такъв е Законът. Дръпнете се назад и оставете Мечът на смъртните да си свърши работата.

Множеството притихна. След Ангела, Реликвите на смъртните бяха върховната сила, която нефилимите признаваха. Дори Зара затвори уста.

— Не бързай — каза Робърт на Анабел. Състраданието върху лицето му изненада Ема. Още помнеше как бе тикнал Меча в ръцете на Джулиън, а той бе едва на дванайсет години. Дълго след това изпитваше гняв към Робърт, макар че Джулиън като че ли му нямаше зъб.

Анабел дишаше учестено, като уплашен заек. Погледна към Джулиън, който ѝ кимна насърчително, и бавно протегна ръка.

Когато пое Меча, през цялото ѝ тяло премина тръпка, сякаш бе докоснала наелектризирана ограда. Лицето ѝ се обтегна... но тя задържа Меча, без да пострада. Джия въздъхна с видимо облекчение. Мечът го беше доказал — Анабел беше ловец на сенки. Множеството в залата мълчеше, приковало очи в случващото се.

И консултът, и инквизиторът отстъпиха назад, давайки на Анабел повече място. Тя стоеше в средата на подиума, самотна фигурка в рокля, която не ѝ беше по мярка.

— Как се казваш? — попита Робърт с измамно мек тон.

— Анабел Калисто Блекторн. — Анабел говореше между бързи поемания на дъх.

— И с кого стоиш на този подиум?

Синьо-зелените ѝ очи се стрелнаха отчаяно между тях.

— Не ви познавам — прошепна тя. — Вие сте консултът и инквизиторът... но не онези, които познавах. Ти очевидно си Лайтууд, но... — Тя поклати глава, а после лицето ѝ се проясни. — Робърт. Джулиън те нарече Робърт.

Саманта Ларкспийър се изсмя подигравателно и няколко от онези с лозунгите се присъединиха към нея.

— От ума ѝ не е останало достатъчно, за да даде свестни показания!

— *Замълчете!* — изгърмя гласът на Джия. — Госпожице Блекторн, познавахте ли... бяхте ли възлюбена на Малкълм Фейд, върховен магьосник на Лос Анджелис?

— Той бе обикновен магьосник, когато го познавах, без ранг. — Гласът на Анабел трепереше. — Моля ви. Попитайте ме дали аз го убих. Не мога да понеса това още дълго.

— Не ти решаващ какво обсъждаме тук. — Джия не изглеждаше ядосана, но Анабел потръпна видимо.

— Това е грешка — прошепна Ливи на Ема. — Трябва просто да я попитат за Малкълм и да приключат. Не могат да го превърнат в разпит.

— Всичко ще бъде наред — отвърна Ема. — Всичко ще бъде наред.

Ала сърцето ѝ препускаше. Останалите от семейство Блекторн гледаха случващото се с видимо напрежение. От другата страна на Ема, Хелън се бе вкопчила в облегалките на мястото си. Ейлийн потъркваше рамото ѝ.

— Попитайте я — каза Джулиън. — Джия, просто я попитайте.

— Джулиън, достатъчно — нареди Джия, но се обърна към Анабел с очаквателни очи. — Анабел Калисто Блекторн. Ти ли уби Малкълм Фейд?

— Да. — Омраза кристализира в гласа на Анабел и го усили. — Аз го посякох. Гледах как кръвта му изтича. Зара Диърборн не е направила нищо. Излъгала е всички ви.

През стаята премина ахване. За миг Джулиън се отпусна и стражите, които го стискаха, го пуснаха. Зара беше зяпнала, лицето ѝ бе пламнало.

Слава на Ангела, помисли си Ема. *Сега вече трябва да се вслушат.*

Анабел се обърна към залата, стиснала Меча в ръце, и за миг Ема видя момичето, в което Малкълм се беше влюбил. Изглеждаше горда, доволна, красива.

Нещо прелетя покрай главата ѝ и се разби в катедрата. Бутилка, помисли си Ема, пръснала се на парчета. Някой ахна, а после се чу смях и във въздуха полетяха още предмети — тълпата като че ли мятеше каквото ѝ попадне.

Не цялата тълпа, забеляза Ема, само Кохортата и техните поддръжници. Не бяха много... но бяха достатъчно. И омразата им бе по-голяма от цялата стая.

Ема срещна очите на Джулиън и видя отчаянието в тях. Бяха очаквали нещо по-добро. Дори след всичко, което бяха преживели, бяха очаквали нещо по-добро.

Наистина, мнозина ловци на сенки бяха станали на крака и крещяха на Кохората да престане, ала Анабел се беше свлякла на колене, навела глава, все така стискайки Меча. Не беше вдигнала ръце, за да се предпази от предметите, политнали към нея — те се удряха в пода и катедрата, и прозореца: бутилки и торби, монети и камъни, дори часовници и гривни.

— Престанете! — изкрещя Джулиън и студената ярост в гласа му бе достатъчна, за да накара поне неколцина да млькнат. — В името на Ангела, това е *истината*. Тя ви казва истината! За Малкълм, за Тъмния крал...

— Откъде можем да сме сигурни? — изсъска Диърборн. — Откъде да знаем, че Мечът на смъртните действа върху това... това *нещо*? Тя е омърсена...

— Тя е чудовище — извика Зара. — Това е заговор, целящ да ни въвлече във война с Тъмния двор! Семейство Блекторн не ги е грижа за нищо друг, освен за техните лъжи и онези мръсни елфи, брат им и сестра им!

— Джулиън — ахна Анабел, стискайки Меча на смъртните толкова силно, че по ръцете ѝ започна да избива кръв. — Джулиън, помогни ми... Магнус... къде е Магнус...

Джулиън се задърпа, мъчейки се да се отскубне от стражите. Робърт пристъпи забързано към нея, протегнал силните си ръце.

— Достатъчно — заяви той. — Ела с мен, Анабел...

— Остави ме! — С дрезгав крясък, Анабел се дръпна назад, вдигайки меча в ръката си. Ема изведнъж осъзна нещо с ледена яснота.

Мечът на смъртните не бе само инструмент на правосъдието. Беше и оръжие.

А Анабел беше ловец на сенки, с оръжие в ръка.

Сякаш не можеше да повярва какво се случва, Робърт направи още една крачка към Анабел, протегнал ръце към нея, като че ли би

могъл да я успокои, да я убеди. Отвори уста, за да каже нещо и тя замахна с оръжието.

Острието потъна в одеждите на Робърт Лайтууд и прониза гърдите му.

* * *

Кит имаше чувството, че е влязъл в болничната стая на някое чуждо семейство по погрешка и сега не можеше да си тръгне. Алек седеше до Магнус и от време на време го докосваше по рамото или казваше тихичко нещо. Кийрън се взираше през прозореца, сякаш би могъл да излезе през стъклото.

— Искаш ли... имам предвид, някой трябва ли да каже на децата? Макс и Рафи? — попита Кит най-сетне.

Алек се изправи и отиде да си налее вода от каната, която стоеше на една масичка.

— Не точно сега. Те са на безопасно място в града с майка ми. Няма нужда... Магнус няма нужда... — Той отпи глътка вода. — Надявах се, че ще се оправи и няма да се наложи да им казваме нищо.

— Спомена, че знаеш какво му е — рече Кит.

— Не знам — отвърна Алек. — Едно обаче знам. Не е само той. Случва се и с други магьосници. Теса и Джем се опитват да открият причината или някакъв лек, но тя също е болна...

Той млъкна. До ушите им долиташе глух тътен; звук като от прииждащи вълни, готови да се разбият. Алек пребледня.

— И преди съм чувал този звук. Нещо се случва. В Залата.

Кийрън се извърна от прозореца с плавно движение.

— Това е смъртта.

— Не е задължително — каза Кит, напрегнал слух.

— Усещам мирис на кръв. И чувам писъци. — Кийрън се покатери на перваза и дръпна една от завесите. Улови корнизата, който имаше заострен край, и скочи на пода, стискайки го в ръцете си. Сребърночерните му очи блестяха. — Няма да ме заварят невъоръжен, когато дойдат.

— Останете тук. И двамата. Ще отида да видя какво става — каза Алек. — Баща ми...

Вратата се отвори рязко. Кийрън метна корниза като копие. Диего, който тъкмо се беше появил на прага, се наведе, за да го избегне, и той се заби в стената.

— *Que chingados?* — възкликна със слисано изражение. — Какво, по дяволите?

— Мисли си, че си тук, за да ни убиеш — обясни Кит. — Така ли е?

Диего направи гримаса.

— Нещата тръгнаха на зло в Залата.

— Някой ранен ли е? — попита Алек.

Диего се поколеба.

— Баща ти... — започна той.

Алек остави чашата и отиде до Магнус. Наведе се и го целуна по челото и по бузата. Магнус продължи да спи спокойно, без да помръдне, котешките му очи бяха затворени.

Кит му завиждаше.

— Останете тук — нареди Алек на Кит и Кийрън, след което се обърна и излезе от стаята.

Диего го изпроводи с мрачен поглед. Кит усети, че му се повдига мъничко. Имаше чувството, че каквото и да се бе случило с бащата на Алек, не беше нещо дребно.

Кийрън издърпа корниза от стената и го насочи към Диего.

— Донесе съобщението си — заяви той. — Сега си върви. Аз ще защитавам момчето и магьосника.

Диего поклати глава.

— Тук съм, за да те взема със себе си в Сколоманса.

— Никъде няма да отида с теб — заяви Кийрън. — Ти нямаш морал. Навлече позор на лейди Кристина.

— Нямах представа какво се случи между мен и Кристина — отвърна Диего с леден глас. Кит забеляза, че Съвършения Диего не изглежда чак толкова съвършен. Под очите му имаше дълбоки лилави сенки, мургавата му кожа беше придобила жълтеникав оттенък. Умора и напрежение обтягаха изящните му черти.

— Говорете каквото си искате за елфите — заяви Кийрън, — но ние никого не презираме повече от онези, предали сърцето, което някой им е подарил.

— Кристина бе тази, която ме помоли да дойда тук и да те заведа в Сколоманса. Ако откажеш, *ти* ще проявиш неуважение към нейното желание.

Кийрън се намръщи.

— *Лъжеш.*

— Не лъжа. Бои се за безопасността ти. Омразата на Кохортата достигна връхната си точка и в Залата цари хаос. Ще бъдеш в безопасност, ако дойдеш с мен, но в противен случай не мога да ти обещавам нищо.

— Как очакваш да бъда в безопасност в Сколоманса, заедно със Зара Диърборн и нейните приятели?

— Тя няма да бъде там — отвърна Диего. — Зара, Саманта и Мануел възнамеряват да останат тук, в Идрис, в центъра на властта. Властта е единственото, което са искали някога. Сколомансът е място за учене в мир. — Той протегна ръка. — Ела с мен. Заради Кристина.

Кит гледаше, затаил дъх. Беше странен миг. Беше научил достатъчно за ловците на сенки, за да е наясно какво означава това, че Диего е центурион и какви закони нарушава, предлагайки да вкара тайно Кийрън в Сколоманса. Познаваше достатъчно и гордостта на елфите, за да знае какво приема Кийрън, ако се съгласи.

Отвън отново долетя оглушителен шум.

— Ако останеш тук — обади се Кит предпазливо, — и Кохортата те нападне, Марк и Кристина ще се опитат да те защитят. И могат да пострадат заради това.

Кийрън остави корниза на земята и погледна към Кит.

— Кажи на Марк къде съм отишъл. И благодари на Кристина.

Кит кимна. Диего наклони глава настрани, преди да пристъпи напред и да улови неловко Кийрън за ръката. След това притисна пръстите на другата си ръка до значката с надпис *Primi Ordines* върху униформата си.

Преди Кит да успее да проговори, Диего и Кийрън изчезнаха, оставяйки след себе си ивица ярка светлина.

* * *

Стражите се хвърлиха напред, докато Джия посягаше да улови свличащото се тяло на Робърт. С разкривено от ужас от лице, тя коленичи, извади стилито си и нарисува иратце върху отпуснатата ръка на Робърт.

Кръвта му се разливаше около тях и образуваше алена локвичка.

— Анабел. — Гласът на Джулиън бе едва доловим шепот, шокиран до мозъка на костите. Ема почти можеше да види бездната от угризения и самообвинение. Той се задърпа трескаво, мъчейки се да се отскубне от стражите, които все още го задържаха. — Пуснете ме, пуснете ме...

— Дръпнете се назад! — извика Джия. — Никой да не се приближава!

Беше коленичила до Робърт, ръцете ѝ бяха облени от кръвта му, докато отново и отново се опитваше да вдълбае целителна руна върху кожата му.

Двама стражи изкачиха стъпалата на бегом, но спряха неуверено при звука на гласа ѝ. Анабел, синята ѝ рокля — опръскана с кръв, бе вдигнала меча пред себе си като бариера. Кръвта на Робърт вече попиваше в острието, сякаш то бе направено от порест камък, който я изпиваше.

Джулиън се отскубна от стражите и скочи върху окървавения подиум. Ема се изправи рязко. Кристина стисна гърба на тениската ѝ, но напразно — Ема вече се катереше през тясната облегалка на пейката.

Слава на Ангела за всички часове, които бе прекарала, упражнявайки се върху гредите на тавана в тренировъчната зала, помисли си, и скочи от пейката на пътеката. Гласове ѝ крещяха, като рев на разбиващи се вълни, но тя не им обръщаше внимание. Джулиън се изправи бавно на крака срещу Анабел.

— Не се доближавай! — изпищя тя, размахвайки Меча на смъртните. Той сякаш грееше, пулсираше в ръката ѝ, или пък то бе само във въображението на Ема? — Стой далеч от мен!

— Анабел, спри. — Джулиън говореше спокойно, вдигнал ръце с отворени длани, за да покаже, че са празни... празни? Къде беше мечът му, вбеси се Ема, къде бяха оръжията му? Очите му бяха широко отворени, без следа от преструвка. — Това само ще влоши нещата.

Анабел хлипаше на пресекулки.

— Лъжец. Дръпни се назад, не се приближавай до мен.

— Никога не съм те лъгал...

— Каза, че ще ми дадат имението Блекторн! Каза, че Магнус ще ме защити! Ала погледни! — Тя описа дъга с ръка, сочейки залата. — За тях аз съм *омърсена*... презряна, престъпница...

— Все още можеш да се върнеш. — Гласът на Джулиън бе същинско чудо на овладяност. — Остави Меча.

За миг Анабел като че ли се поколеба. Ема вече беше на стъпалата към подиума; видя как пръстите на Анабел около дръжката на оръжието се охлабват...

Джия се изправи. Одеждите ѝ бяха подгизнали от кръвта на Робърт, стилито висеше отпуснато в ръката ѝ.

— Мъртъв е — обяви тя.

Беше като ключ, превъртян в ключалката на клетка и освободил всички в нея: стражите се втурнаха по стъпалата и се хвърлиха към Анабел с протегнати оръжия. Тя се завъртя с нечовешка бързина, замахвайки с Меча и той посече гърдите и на двамата. Разнесоха се писъци, докато стражите рухваха на земята, а Ема тичаше по стъпалата, вадейки Кортана, скачайки пред Джулиън.

Оттук можеше да види цялата Зала на Съвета. Тя се бе превърнала в истинско меле. Някои се опитваха да избягат навън. Семейство Блекторн и Кристина бяха на крака и се мъчеха да си пробият път до подиума през кордона от стражи, които се опитваха да ги задържат назад. Пред очите на Ема, Ливи се промуши под ръката на един страж и се запровира към тях. В ръката ѝ блестеше дълъг меч.

Ема отново се обърна към Анабел. Толкова отблизо бе очевидно, че нещо в нея се беше прекършило. Изражението ѝ беше празно, очите ѝ — безжизнени и далечни. Погледът ѝ се плъзна покрай Ема. Алек току-що бе нахълтал в стаята и се взираше в подиума, а лицето му бе маска от тъга и шок.

Ема откъсна с усилие очи от него, когато Анабел се хвърли към Джулиън като котка, а мечът ѝ разсече въздуха. Вместо да вдигне Кортана, за да посрещне удара на Анабел, Ема се метна настрани, поваляйки Джулиън върху полирания под.

За миг той беше до нея, бяха заедно, телата им — притиснати, и тя почувства как парабатайската мощ се разлива в нея. Мечът на

смъртните отново изсвистяха във въздуха и те отскочиха един от друг, с удвоена сила, докато острието посичаше дървото в краката им.

В залата къртаха писъци. На Ема ѝ се стори, че чува как Алек вика баща си: *татко, моля те, татко*. Помисли си за гоблена в стаята на Робърт. Помисли си за Изабел. Обърна се рязко с Кортана в ръка и тъпата страна на острието се удари в Меча на смъртните.

И двете оръжия потрепериха. Анабел дръпна ръката си назад; очите ѝ бяха станали почти животински. Някой викаше Джулиън. Ливи, опитваща се да се изкатери върху подиума.

— *Ливи!* — изкрещя Джулиън. — Ливи, махни се оттук...

Анабел замахна отново и Ема вдигна Кортана, посрещайки удара ѝ, влагайки цялата си сила в оръжието, така че остриетата се срещнаха с оглушително дрънчене.

И Мечът на смъртните се строши.

По острието плъзна назъбена пукнатина и горната половина се отчупи. Анабел изпищя и политна назад, а от строшения меч бликна черна течност, като мязга от повалено дърво.

Ема рухна на колене. Имаше чувството, че ръката, с която държеше Кортана, бе ударена от мълния. Китката ѝ пулсираше, разтърсена бе до кости така, че цялото ѝ тяло трепереше. Тя сграбчи дръжката на Кортана с десницата си, обзета от паника, ужасена да не я изпусне.

— *Ема!* — Джулиън също държеше ръката си така, сякаш беше схваната, забеляза Ема, сякаш и той беше ранен.

Туптенето отслабваше. Ема се опита да стане и се олюля, прехапвайки устни раздражено. Как смееше тялото ѝ да я предаде.

— Добре съм... добре...

Ливи ахна при вида на строшения Меч на смъртните. Беше се качила на подиума; Джулиън протегна ръка и тя му подхвърли меча, който държеше. Той го улови умело и се обърна с лице към Анабел, която се взираше в счупеното оръжие в ръката си. Джия също бе видяла станалото и се приближаваше към тях с широки крачки.

— Всичко свърши, Анабел! — каза Джулиън. Не изглеждаше тържествуващ, просто уморен. — Всичко свърши.

Анабел издаде ниско, гърлено ръмжене и се хвърли напред. Джулиън вдигна меча си, но Анабел прелетя покрай него, а черната ѝ коса се развяваше. Краката ѝ се откъснаха от пода и за миг тя бе

наистина красива, ловец на сенки в пълното си великолепие, преди да се приземи леко върху на ръба на подиума и да забие нащърбеното си, прекършено оръжие в сърцето на Ливи.

Очите на Ливи се отвориха широко. Устните ѝ оформиха едно „О“, сякаш бе изненадана да открие нещо малко и учудващо, като мишка върху кухненския плот. Съборена ваза с цветя, счупен ръчен часовник. Нищо голямо. Нищо ужасно.

Анабел отстъпи назад, дишайки тежко. Вече не изглеждаше красива. Роклята и ръката ѝ бяха подгизнали от алено и черно.

Ливи вдигна ръка и докосна озадачено дръжката, която стърчеше от гърдите ѝ. Червенина се разля по бузите ѝ.

— Тай? — прошепна. — Тай, аз...

Коленете ѝ се подкосиха и тя се строполи с глух звук на пода. Острието приличаше на огромно грозно насекомо, кацнало върху гърдите ѝ, метален комар, пиец кръвта, която шуртеше от раната, смесваше се с черното на меча и се разливаше по пода.

На пътеката в Залата на Съвета Тай вдигна очи, лицето му беше пепелносиво. Ема нямаше представа дали може да ги види през множеството, дали вижда сестра си и онова, което се бе случило, ала ръцете му се вдигнаха към гърдите, притискайки сърцето му, и той се свлече безмълвно на колене, така, както бе направила Ливи, рухвайки на земята.

От Джулиън се откъсна звук. Беше звук, който Ема не би могла да опише, не беше нещо толкова човешко като рев или писък. Звучеше така, сякаш бе изтръгнат от вътрешността му, сякаш нещо брутално раздираше гърдите му. Мечът, който Ливи бе рискувала толкова много, за да му донесе, се изплъзна от пръстите му, а той коленичи и изплъзга до нея, вземайки я в скута си.

— Ливи, Ливи, моя Ливи — шептеше, докато я прегръщаше, отмяташе трескаво напоената с кръв коса от лицето ѝ. Имаше толкова много кръв. За секунди той също плувна в нея; беше се просмукала през дрехите на Ливи, дори обувките ѝ бяха подгизнали. — *Ливия*.

Извади стилито си с треперещи пръсти и го допря до ръката ѝ.

Целителната руна изчезна така бързо, както я нарисува.

Ема имаше чувството, че някой я беше ударил в стомаха с юмрук. Имаше рани, срещу които никое иратце не можеше да помогне.

Целителните руни изчезваха от кожата единствено тогава, когато бе намесена магическа отрова... или когато човекът вече беше мъртъв.

— Ливия. — Гласът на Джулиън се извиси, прекърши се и секна, като вълна, разбила се далеч в морето. — Ливи, мъничката ми, моля те, миличка, отвори очи, Джулс е, до теб съм, винаги ще бъда до теб, моля те, *моля те...*

Черна пелена се спусна над Ема. Болката в ръката ѝ си отиде; вече не усещаше нищо, освен ярост. Ярост, която изтри всичко друго от света, освен гледката на Анабел, свила се ужасено до катедрата, приковала очи в Джулиън, който прегръщаше мъртвото тяло на сестра си. Приковала очи в онова, което беше направила.

Ема се обърна и тръгна към нея. Анабел нямаше къде да отиде. Стражите бяха обградили подиума. Останалата част от залата бе хаос.

Ема се надяваше, че Тай е в безсъзнание. Надяваше се, че не вижда нищо от това. Рано или късно щеше да се събуди и ужасът, който го очакваше тогава, я тласкаше напред.

Анабел политна назад. Подхлъзна се и падна. Вдигна глава, когато Ема се извиси над нея. По лицето ѝ беше изписан неудържим страх.

Ема чу гласът на Артър да отеква в главата ѝ. *Милостта е по-добра от отмъщението*. Ала той бе по-тих от шепота на Джулиън и хлиповете на Дру.

Кортана се спусна надолу, прорязвайки въздуха... и в същия миг от прозореца зад Анабел изригна мастилен дим. Изригна със силата на експлозия и ударната вълна запрати Ема назад. Докато се надигаше на колене, тя зърна очертанията на движеща се фигура в дима — блясъка на злато, символ, отпечата се върху ума ѝ: корона, прекършена надве.

Димът изчезна само след миг, а заедно с него — и Анабел.

Ема се сви до Кортана, притискайки острието до себе си, душата ѝ беше проядена от отчаяние. Около себе си чуваше гласовете, отекващи в стаята, викове и писъци. Видя как Марк се навежда над Тай, който се беше свлякъл като безжизнена купчинка на пода. Раменете на Марк се тресяха. Хелън си пробиваше път през множеството, за да се добере до тях. Дру беше на земята и ридаше в шепи. Алек се бе отпуснал до вратата на Залата и се взираше в опустошението.

А пред нея беше Джулиън, очите и ушите му бяха слепи и глухи за всичко, освен за Ливи, тялото ѝ — притиснато до неговото. Тя приличаше на купчинка ситна пепел или пряспа сняг, нещо преходно, довеяно случайно в ръцете му: венчелистче на елфическо цвете, бялото перце от ангелско крило. Сънят за едно малко момиченце, споменът за сестричка, която протяга ръце към него: *Джулиън, Джулиън, вдигни ме.*

Ала душата, духът, който я правеше Ливи, вече го нямаше: беше отишъл някъде другаде, на едно далечно и недостъпно място, макар Джулиън отново и отново да я галеше по косата, молейки я да се събуди и да го погледне само още веднъж.

Високо над Залата на Съвета, ударите на златния часовник започнаха да отброяват часа.

---

[1] Традиционна мароканска роба. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Ето ги отново обичайните заподозрени: Холи Блек, Морийн Джонсън, Лий Бардуго, Кели Линк, Робин Васерман и Сара Рийс Бренан, даващи ми романна и емоционална подкрепа. Специални благодарности на Джон Скворн и Аня Де Ниро за пътеводната светлина. На Ерин, Алиса, Кейти, Ману, Ро & Вирна, Джулия, Мариан, Тиаго, Раиса, Артър и Лаура, задето ме карат да се усмихвам. На Катрин Лангър, задето помни всичко, както и на Вивиан Хебел и Глория Алтосано Саис за помощта с испанския. Благодаря на Карън, на нашия десетгодишен юбилей, както и на Ръс и Дани, специални агенти. Обич и благодарност на родителите ми и особено — на Джим Хил. На Емили Хук, задето даде всичко от себе си. И на Джош, както винаги, *Aimer, ce n'est pas se regarder l'un l'autre, c'est regarder ensemble dans la même direction.*

Издание:

Автор: Касандра Клеър

Заглавие: Повелител на сенките

Преводач: Вера Паунова

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 29.08.2017 г.

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Depositphotos

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-208-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9826>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.